STEPHEN

KING

KARA EV

Tılsım II

PETER

STRAUB

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

STEPHEN KING

TILSIM II

BLACK HOUSE

KARA EV

PETER STRAUB

BESTSELLING AUTHORS OF *THE TALISMAN*

STEPHEN KING
PETER STRAUB

Türkçesi: Canan Kim

Stephen King ve Peter Straub TILSIM 2 Kara Ev
Stephen King, Peter Straub - Kara Ev

Kitabın Orijinal Adı
BLACK HOUSE

BASKI
1. BASIM / HAZİRAN 2002
2. BASIM/ ŞUBAT 2003

AKDENİZ YAYINCILIKA. Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar-İSTANBUL
ISBN 975 - 21 - 0264 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk.
Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu-İST.
Tel: (0 212) 513 63 65 - 526 8012
52062 46-513 6518
Faks:(0212)526 8011
www.altinkitaplar.com.tr
info@aItinkitaplar.com.tr

KARA EV

STEPHEN KING
PETER STRAUB

Türkçesi:
Canan Kim

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
“O”
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
KARA KULE
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
HAYALETLER BELDESİ
ÇORAK TOPRAKLAR
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI

David Gernert ve Ralph Vicinanza'ya

Daha önce hiç gitmediğim bir yere götürüyor, Altın öpücükler yolluyorsun bana, Bir taç konduracağım saçlarına, Dünyanın Kraliçesi, çok yaşa!

—The Jayhawks

BİRİNCİ BÖLÜM

Coulee Bölgesi’ne Hoş Geldiniz

1

ESKİ BİR DOSTUN DEDİĞİ GİBİ, burada şimdiki zamanın akıcılığında, hiçbir şeyin kesin olmadığı bir yerdeydik. Burası: Deniz seviyesinden yaklaşık altmış metre yükseklikte, gökyüzünde kartalların süzülerek uçuştuğu, Mississippi Nehri'nin kıvrımlarının doğal bir sınır oluşturduğu Wisconsin'in uzak batı kenarı. Şimdi: Temmuz ayının ortasında bir cuma sabahının erken saatleri. Bir iki yıl önce girdiğimiz yeni yüzyılın ve yeni milenyumun belirsiz rotasında gizlenenleri kör bir adamın bile hepimizden fazla görme şansı var. Burada ve şimdi, saat sabahın altısını henüz geçmiş, güneş her sabah olduğu gibi bulutsuz gökyüzünün doğusunda ilk kezmişçesine geleceğe doğru yükseliyor, günün yeni ışıkları, hepimizi birer köre çevirerek giderek küçülen geçmişin karanlığını geride bırakıyordu.

Aşağıda, güneşin ilk ışıkları, geniş nehrin yumuşak dalgalarını erimiş altına dönüştürüyordu. Tepeye doğru genişleyen bu sakin görünümlü kasabanın, Nailhouse Row adındaki mahallesindeki County Op Yolu üzerine sıralanınış eski püskü iki katlı evlerin arka bahçeleriyle nehir kenarı arasında uzanan Burlington Kuzey

Santa Fe Demiryolu'nun rayları güneşin altında parlıyordu. O anda, Coulee Bölgesi'nde hayat, nefesini tutmuş gibiydi. Bizi saran hareketsiz hava içinde öylesine bir saflık ve tatlılık barındırıyordu ki, bir kilometre ötede topraktan sökülen bir turpun kokusunu olduğumuz yerden duyabilirdik.

Nehri, parlayan rayları, Nailhouse Row'u oluşturan bahçelerle çatıları ve park edilmiş bir sıra Harley Davidson motosikleti ardımızda bırakıp güneşe doğru süzüldük. Bu albenisi olmayan küçük evler yakın zamanda sona eren geçmiş yüzyılın başında Pederson Çivi Fabrikası'nda çalışan metal dökücüler, kalıpçılar ve kasa işçileri için inşa edilmişti. Çalışanların, kendileri için yapılan konutlardan pek şikâyetçi olamayacakları göz önüne alınarak evlerin inşaatında bulunabilen en ucuz malzemeler kullanılmıştı (Pederson Çivi Fabrikası ellili yıllarda ağır krizler geçirmiş, 1963'te de kapanmıştı). Park edilmiş Harley'ler, fabrikanın bir motosiklet çetesinin eline geçtiğini işaret eder gibiydi. Har-ley'lerin haşin görünümlü, saçı sakalı birbirine karışmış, göbekli, deri ceketli, dişlerinin yarısı dökük, küpeli sahipleri bu sanıyı kuvvetlendiriyordu. Çoğu sanı gibi bu da, içinde sıkıntılı yarı bir gerçeği barındırıyordu.

Kuşkulu yerel halkın Yıldırım Beşli adını verdiği, nehir boyundaki evlere yerleşen Nailhouse Row'un bu yeni sakinlerini belli bir sınıfa sokmak güçtü. Kasar banın biraz dışında, Mississippi'nin bir blok doğusundaki Kingsland Bira Fabrikası'nda kalifiye elemanlar olarak çalışıyorlardı. Sağımıza baktığımızda üzerlerinde renkli dev Kingsland etiketleriyle "dünyanın en büyük bira kutuları"nı depoladıkları tankları görebiliyorduk. Nailhouse Row'da oturan adamlar birbirleriyle, biri hariç hepsi İngiliz dili veya felsefe öğrenimi gördüğü Illinois Üniversitesi'nin Urbana-Champaign Yerleşke'sinde tanışmışlardı (Diğeri Illinois Üniversitesi Hastanesi'nde cerrahi bölümündeydi). Çizgi filmleri anımsatan Yıldırım Beşli ismi, onlara ironik bir haz veriyordu. Onlarsa kendilerine "Hegelci Serseriler" diyorlardı. İlginç birtakım oluşturan bu beyefendileri sonra daha yakından tanıyacağız. Yolumuza devam ederken birkaç evin duvarına, sokak lambalarına ve bir iki terk edilmiş binaya asılmış, el yazması posterleri fark ettik. Üzerlerinde şöyle yazıyordu: BALIKÇI, KAHROLASI TANRI'NA DUA ET Kİ, SENİ ÖNCE BİZ YAKALAMAYALIM! AMY'Yİ UNUTMA!

Nailhouse Row'un üst tarafında dik bir yokuş oluşturan, Chase Caddesi'nin iki yanında sis rengi boyasız cepheleriyle, her an

buharlaşıp yok olacakmış gibi görünen ruhsuz, yıpranmış binalar yer alıyordu. Bunların arasında devamlı birkaç fakir müşterisiyle eski Nelson Oteli, köhne bir taverna, vitrininde Red Wing iş botları yazan tozlarla kaplı bir dükkân vardı. Binalar sanki batıdaki karanlık araziden kopup hayata dönmeye çalışmış ama başaramamışlardı, içlerinde can yoktu. Aslında, olay tam olarak da buydu. Mississippi Nehri 1965 yılında taşmış, demiryoluyla, Nailhouse Row sular altında kalmıştı. Chase Caddesi'ne dek yükselen sel suları Nelson Oteli'yle caddenin karşısındaki iki binanın kül rengi duvarlarında yerden yarım metre yükseklikte kahverengi yatay bir iz bırakmıştı.

Chase Caddesi, sel seviyesini geçtiği bölümde düzleşip genişliyor ve altımızdaki French Landing kasabasının ana caddesine dönüşüyordu. Bu kez caddenin iki yanında, hayaletimsi değil, içlerinde hayat barındırdığı belli olan binalar yükseliyordu: Agincourt Tiyatrosu, Taproom Bar & Izgara, First Farmer Eyalet Bankası, Samuel Stutz Fotoğraf Stüdyosu (mezuniyet, düğün fotoğrafları ve çocuk portreleri sayesinde iyi bir geliri vardı), Benton's Rexall Eczanesi, Reliable Kuru Temizleme, Saturday Night Video, Regal Giyim; elektronik malzemeler, gazete, tebrik kartları, oyuncaklar ve Brewers, Twins, Packers, Vikings, Wisconsin Üniversitesi logolu spor kıyafetler satan Schmitt'in Binbir Çeşit Mağazası vardı. Birkaç blok sonra caddenin ismi Lyall Yolu olarak değişiyordu. Burada binalar ayrılarak küçülüyor, üzerlerinde seyahat acenteleri ya da sigorta şirketlerinin tabelaları bulunan tek katlı ahşap yapılar haline geliyordu. Daha sonra, cadde bir otoyola dönüşüyor 7-Eleven ve Goltz adında çiftlik araçları satan Reinhold T. Grauerhammer binasını geçerek doğuya, tarlalarla kaplı uçsuz bucaksız araziye doğru uzanıyordu. Tertemiz havada bir otuz metre daha yükselip altımızda ve önümüzde beliren manzaraya baktık. Belirginleşen yeryüzü şekilleri, çam kaplı tepeler, verimli topraklara sahip vadiler, kıvrılarak ilerleyen nehirler, kilometrelerce uzanan ucu ucuna eklenmiş tarlalar, küçük kasabalar, -biri de 35 ve 93 numaralı iki dar karayolunun kesiştiği bölgeye serpiştirilmiş binalardan oluşan Centralia idi- gözler önüne serilmişti.

Tam altımızda French Landing, gece yarısı boşaltılmış gibi görünüyordu. Chase Caddesi'nin kaldırımları bomboştu. Ne yürüyen, ne de dükkânının kapısını açmak için elinde anahtarla, eğilmiş biri görünüyordu. Birkaç saate kadar arabaların, kamyonetlerin birer ikişer belirip dolduracağı park yerlerinde in cin top oynu-

yordu. Çevredeki yollar üzerindeki ticari binalar ve gösterişsiz evlerin pencerelerinden hiç ışık sızmıyordu. Chase'in kuzeyinde, bir blok yukarıdaki Sumner Caddesi üzerinde yan yana iki katlı dört tuğla bina vardı. Batıdan doğuya doğru sırasıyla bunlar, French Landing Halk Kütüphanesi; Pratisyen Doktor Patrick J. Skarda'nın muayenehanesi ile kurucuların iki oğlu, Garland Bell ve Julius Holland tarafından yönetilen Bell & Holland Hukuk Firması'nın olduğu bina; şimdi merkezi St. Louis'de bulunan büyük bir cenaze imparatorluğunun sahip olduğu Heartfield & Oğlu Cenaze Evi ve French Landing Postanesi'ydi.

Sumner Caddesi ve Üçüncü Cadde'nin birleştiği köşede, diğerlerinden biraz uzakta, geniş park yeriyle yine iki katlı ama diğerlerinden daha uzun, tuğla bir bina vardı. İkinci katın arka tarafa bakan pencerelerinde boyasız demir parmaklıklar takılmıştı. Park yerindeki dört araçtan ikisi, yanlarında FLPT yazıları ve tepelerindeki klasik yanıp sönen ışıklarla French Landing Polis Teşkilatı'na ait devriye arabalarıydı. Demir parmaklıklı pencereler ve devriye arabaları o çevreyle uyum sağlamıyordu. Böyle bir yerde ne tür bir suç işlenebilirdi ki? Kesinlikle ciddi bir şey olamazdı; küçük çapta bir hırsızlık, sarhoş bir şoförün yol açtığı ufak bir kaza ya da ender olarak barda çıkan bir kavgadan fazlası değildi mutlaka.

Huzurlu, düzenli küçük kasaba hayatının kanıtıymışçasına yan tarafında LA RIVIERE HERALD yazılı kırmızı bir minibüs, Üçüncü Cadde'den aşağı yavaşça ilerlerken, gri posta kutularına rulo yapılıp mavi plastiğe sarılmış günlük gazeteleri bırakıyordu. Minibüs, binaların posta kutularının olmadığı Sumner'a döndüğünde görevli, plastik paketleri kapılara doğru fırlatmaya başladı. Gazeteler karakolun, cenaze evinin ve muayenehanenin kapılarına çarparak yere düştü. Postane gazete almıyordu.

Şu işe bakın ki karakolun caddeye bakan pencerelerinde ışık vardı. Kapı açıldı. Üzerinde açık mavi, kısa kollu bir üniforma, lacivert pantolon, belinde Sam Browne kemeri olan uzun boylu, esmer, genç bir memur dışarı çıktı. Sabah güneşi, Bobby Dulac'ın geniş kemeri ve göğsündeki polis rozeti üzerinde parladı. .9 milimetrelik tabancası dâhil, üzerindeki her şey, Bobby Dulac'ın kendisi gibi gıcır gıcır görünüyordu. Minibüsün İkinci Cadde'ye dönüşünü izleyip kaşlarını çatarak yerdeki gazeteye baktı. Pırıl pırıl parlayan boyalı siyah ayakkabısının ucuyla gazeteyi şöyle bir dürttü ve hafifçe eğilerek plastiğin üzerinden manşeti okumaya çalıştı. Bu tekniğin işe yaramadığını gördü. Kaşları hâlâ çatık olan

Bobby eğildi ve bir anne kedinin yavrusunu tuttuğu özenle yerden gazeteyi aldı. Dikkatli gözlerle Sumner Caddesi'ne şöyle bir göz gezdirdikten sonra içeri döndü. Biz de Memur Dulac'ın ardından içeri girdik.

Üzerinde yazı olmayan düz bir kapı ve bir bülten tahtasının önünden geçtik. Gri bir koridorda ilerledik ve metal merdivenlere vardık. Aşağıya doğru inen basamaklar küçük soyunma odasına, duşlara ve poligona; yukarı çıkan basamaklar ise sorgu odasına ve onun karşısındaki, o sıra boş olan iki hücreye çıkıyordu. Çok yakında bir yerde çalan radyonun sesi, huzur dolu sabah için biraz fazla yüksekti.

Peşi sıra ilerlediğimiz Bobby Dulac yazısız kapıyı açıp, az önce çıkmış olduğu odaya girdi. Hemen sağımızda dosyaların saklandığı klasik dolaplar vardı. Onların arkasında, üzerinde düzenli kâğıt yığınları ve kulak tırmalayıcı gürültünün kaynağı, transistorlu radyo bulunan yıpranmış, ahşap bir masa göze çarpıyordu. Coulee Bölgesi'nin Konuşan Sesi, eğlenceli kaçık George Rathburn, yakınlardaki KDCU-AM stüdyolarından sevilen sabah programı Kafa Şişiren Yaylım Ateşi'nin yayınına başlamıştı. Bizim sevgili George'un sesi, radyoyu ne kadar kısarsanız kısın yüksek çıkardı; adam bir gürültü kaynağıydı ve çekiciliğinin bir sebebi de buydu.

Tam karşımızdaki duvarın ortasında, koyu renk buzlu camın üzerinde DALE GILBERTSON, POLİS ŞEFİ yazan bir kapı görülüyordu. Dale'in gelmesine daha yaklaşık yarım saat vardı.

Solumuzdaki köşede iki metal masa, birbirlerine dik açı yapacak şekilde yerleştirilmişti ve bize doğru duran masada hemen hemen meslektaşının yaşlarında ama görünüşte onun kadar bıçkın olmayan, kumral Tom Lund oturuyor, Bobby Dulac'ın sağ elinin iki parmağıyla tuttuğu plastik kaplı gazeteye bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Lund. "İşte son baskı."

"Yıldırım Beşli'nin nezaket ziyaretine mi geldiğini sanmıştın? Al. Lanet şeyi okumak istemiyorum."

Bobby gazeteye bakmadan çevik bir bilek hareketiyle ona fırlattı ve Tom Lund yakalamadan hemen önce uzun bir adımla masaya vardı. Duvardaki uzun karatahtaya karalanınış iki isme ve altlarındaki bilgilere baktı. Bobby Dulac hiç mutlu değildi; öfkesinin şiddetiyle patlayacakmış gibi görünüyordu.

Diğer yandan KDCU stüdyosundaki şişman ve mesut George Rathburn bağırıyordu. "Hey, hattın diğer ucundaki dinleyici, bu

kadar da olmaz ki! Gözlerini bir muayene ettir, aynı maçtan mı bahsediyoruz? Hey...”

“Belki Wendell’ın aklı biraz başına gelmiştir ve konuyu bırakmıştır.”

“Wendell,” dedi Bobby. Arkası hâlâ dönük olduğundan Tom onun dudaklarının aldığı küçümseyici şekli görmemişti.

“Telefondaki dostum, sana bir soru soracağım ama dürüstçe cevap vermeni istiyorum. Dün akşamki maçı gerçekten izledin mi?”

“Wendell ile iyi dost olduğunuzu bilmiyordum,” dedi Bobby. “Hatta kasabadan La Riviere’e gidecek kadar uzaklaştığını bile bilmiyordum. Senin için muhteşem bir gecenin, dışarda bira içmek ve bovlingde yüz puanı geçmekten ibaret olduğunu sanırken bir de bakıyorum ki beyimiz başka kasabalardaki gazete muhabirleriyle takılıyormuş. Muhtemelen KWLA’deki Wisconsin Faresi’ni de tanıyorsundur öyleyse. Bu sayede çok kız tavlıyor musun?”

Hattaki dinleyici, maçın ilk bölümünü çocuğunu Mount Hebron’daki özel bir danışma seansından almak zorunda olduğu için kaçırdığını ama ikinci yarının tamamını izlediğini söyledi.

“Wendell Green’le arkadaş olduğumuzu mu söyledim?” diye sordu Tom Lund. Bobby’nin sol omzu üzerinden tahtadaki isimleri görebiliyordu. Bakışları çaresizce orada odaklandı. “Onunla sadece Kinderling vakasından sonra karşılaştım ve bana pek de kötü biri gibi görünmedi. Aslında ondan hoşlandım sayılır. Hatta bir anlamda ona acıdım. Hollywood ile bir röportaj yapmak istemişti ama Hollywood suratına bile bakmadan onu reddetti.”

Maçın uzatma bölümlerini izlediğini söyledi talihsiz dinleyici. Bu nedenle Pokey Reese’in sağ salim olduğunu biliyordu.

“Wisconsin Faresi’ne gelince, onu görsem bile tanımam. Ayrıca müzik, diye çaldığı o süprüntüler hayatımda duyduğum en kötü şarkılar. O sıska korkuluğa nasıl oluyor da radyoda program yaptırıyorlar? Hem de üniversite kanalında. Bu sana harika Wisconsin Üniversite’miz hakkında ne düşündürüyor Bobby? İçinde yaşadığımız toplum hakkında nasıl bir fikir veriyor? Ah pardon unuttum, sen o saçmalığı seviyordun.”

“Hayır, ben 311 ve Korn severim. Konu hakkında en ufacık bilgin yok. Jonathan Davis ve Dee Dee Ramone arasındaki farkı bile söyleyemezsin. Neyse, geçelim bunu, tamam mı?” Bobby Dulac yavaşça döndü ve ortağına gülümsedi. “Zaman kazanmaya çalışma,” dedi ve pis pis sırıttı.

“Ben mi zaman kazanmaya çalışıyorum?” Tom Lund abartılı bir masumiyet ifadesiyle gözlerini iri iri açtı. “Tanrım, gazeteyi odanın diğer ucuna fırlatan ben miydim yoksa? Hayır, sanırım değildim.”

“Wisconsin Faresi’ni tanımıyorsan nasıl biri olduğunu nereden biliyorsun?”

“Acayip bir saç rengi olduğunu ve burnuna hızma taktığını nereden biliyorsam oradan. Güneşli havada, yağmurda, çamurda her zaman eski/siyah bir deri ceket giydiğini de biliyorum.”

Bobby sessizce bekledi.

“Çünkü bunu adamın sesinden anladım. İnsanların sesleri onlar hakkında birçok bilgi verir. Bugün hava güzel olacağa benziyor, diyen biri aslında sana tüm hayat hikâyesini anlatmış olabilir. Fare Çocuk hakkında bir şey daha söyleyeyim mi? Dişçiye en son altı yedi yıl önce gitmiş. Dişleri berbat görünüyor.”

Peninsula Yolu üzerindeki bira fabrikasının hemen yanındaki çirkin, beton binadan yayılan George Rathburn’un tutkulu ve gür sesi, yüz kilometrekarelik alanda kahvaltı eden çiftleri birbirine gülümsetiyor, yoldan gelip geçen kamyon şoförlerine de kahkahalar attırıyordu. Tom Lund ve Bobby Dulac da mesleğe adım atmadan önce Dale Gilbertson’un karakola bağışladığı radyodan George’un programını dinliyorlardı.

“Hey hattaki dinleyici ve en son arayan dinleyici sen de bu söyleyeceklerime dâhilsin, her birinizi gerçekten çok seviyorum ve bunu söylerken çok dürüst olduğumu bilmenizi isterim. Sizi annemin şalgam bahçesini sevdiği kadar seviyorum ama bazen beni DELİ EDİYORSUNUZ! Ah, Tanrım. On birinci bölümde iki dışarı! Altı yedi Redler! İkinci ve üçüncü kalede adamlar. Reese vurucunun topunu üçüncü kalede yakalıyor ve düzgün bir atış, temiz sayı! KÖR BİR ADAM BİLE BUNU GÖREBİLİRDİ!”

“Hey, ben de radyoda dinlerken sayı olduğunu düşünmüştüm,” dedi Tom Lund.

İki adam da geciktirmeye çalışıyor, oyalanıyorlardı ve bunun farkındaydılar.

“Aslında,” diye bağırdı Coulee Bölgesi’nin şüphesiz en popüler sesi. “Baylar ve bayanlar bir öneride bulunmak istiyorum, ne dersiniz? Miller Park’taki, hatta Ulusal Lig’deki bütün hakemlerin yerine KÖRLERİ koyalım! Yüzde altmış, yetmiş doğru karar vereceklerine garanti ederim. BU İŞİ ALTINDAN KALKABİLECEKLERE BIRAKIN, YANİ KÖRLERE!”

Tom Lund'ın yüzündeki ağırbaşlı ifade yerini neşeli bir gülücüğe bıraktı. Bu George Rathburn denen adam işini iyi biliyordu doğrusu. "Haydi," dedi Bobby.

Lund sırıtarak gazeteyi plastik paketinden sıyırdı ve masanın üzerine yaydı. Bakışları önüne kaydığında gülümsemesi yok oldu ve yüz ifadesi katılaştı. "Ah, olamaz. Lanet olsun."

"Ne?"

Lund inleyerek başını iki yana salladı.

"Tanrım, bilmek istediğimi sanmıyorum," dedi Bobby. Ellerini ceplerine soktu, sonra sırtını dikleştirdi ve sağ elini cebinden çıkarıp gözlerini kapattı. "Ben kör bir adamım, tamam mı? Beni hakem yapın... artık polis olmak istemiyorum."

Lund hiçbir şey söylemedi.

"Manşet mi? Pankart gibi manşet mi? Ne kadar kötü?" Bobby elini gözlerinden çekerek havada tuttu.

"Şey," dedi Lund. "Görünüşe bakılırsa Wendell'ın aklı başına gelmemiş ve olayın peşini bırakmaya da hiç mi hiç niyeti yok. O bok heriften hoşlandığımı söylediğime inanamıyorum."

"Aç artık gözlerini. Daha önce sana gazetecilerle kanun adamlarının yolun iki ayrı tarafında olduğunu söyleyen çıkmadı mı?"

Tom Lund'ın geniş gövdesi masaya doğru eğildi. Kalın, yatay bir çizgi yara iziymişçesine alnında belirdi ve yanakları kızardı. Parmağını Bobby'ye doğru salladı. "Bu tavrın beni çileden çıkarıyor, Bobby. Ne kadar süredir buradasın? Beş ay mı? Altı mı? Dale beni dört yıl önce işe aldı ve Hollywood ile birlikte Thornberg Kinderling'i enselediklerinde ki bu kasabanın son otuz yılda tanık olduğu en büyük olaydır. Belki çok etkin bir rolüm olmadı ama en azından bulmacanın parçalarının bir araya getirilmesine yardım ettim."

'Tek bir parçanın."

"Dale'a Taproom'daki barmen kızı hatırlattım. O da bunu Hollywood'a söyledi, Hollywood da kızla konuştu. Bu, bulmacanın büyük bir parçasıydı. Adamı yakalamasına yardım etti. Onun için, benimle bu tarzda konuşma."

Bobby Dulac yüzüne bir pişmanlık ifadesi oturttu. "Affedersin, Tom. Sanırım bu son gelişmeler dengemi bozdu, haddimi aştım." Aslında aklından geçenler şöyleydi: Benden birkaç yıl kıdemliysen ve Dale'a bir olayda önemsiz bir ipucu vermişsen ne olmuş? Ben senin olup olabileceğinden çok daha iyi bir polisim. Dün gece çok kahramanca mı davrandın sanki?

Önceki gece saat 23.15'te, Armand "Beezer" St. Pierre ve Yıldırım Beşli'yi oluşturan diğer dostları, motosikletlerine atlayıp Nailhouse Row'dan çıkıp karakolu basmışlar ve on sekiz saattir nöbette olan üç memurdan çok hassas oldukları konudaki gelişmeleri ve tüm ayrıntıları öğrenmek istemişlerdi. Neler dönüyordu? Üçüncü çocuk, Irma Freneau hakkında haber var mıydı? Onu bulmuşlar mıydı? Bu palyaçoların elinde bir bilgi var mıydı? Yardıma ihtiyacınız varsa bize yetki verin, diye gürlemişti Beezer. Verin ve size yardım edelim, kahretsin! Mouse, adındaki iri göbekli dev, Bobby Dulac'ın üzerine yürümüş, onu bir bira ve marihuana bulutu altında dosya dolabının arasında sıkıştırıp gizemli bir şekilde Jacques Derrida'yı okuyup okumadığını sormuştu. Bobby ona bu ismi hiç duymadığını söylediğinde, "Bir işe yaramazsın, Sherlock," demiş ve geri çekilerek karatahtadaki isimlere ters ters bakmıştı. Yarım saat sonra Beezer, Mouse ve dostları tatmin olmamış, yetki verilmemiş ama sakinleşmiş olarak ayrılmışlar, Dale Gilbertson da biraz uykuya ihtiyacı olduğunu ve Tom'a nöbette kalmasını söyleyerek evine gitmişti. O gece nöbette olması gereken iki adam mazeret göstererek gelmemişlerdi. Bobby de Tom ile kalacağını söylemişti. Bu iki adamı sabahın bu erken saatinde karakolda bulmamızın sebebi de buydu.

"Ver onu bana," dedi Bobby Dulac.

Lund gazeteyi manşeti görülecek şekilde çevirerek ona uzattı. BALIKÇI HÂLÂ FRENCH LANDING'DE İŞ BAŞINDA, diyordu başlık. Hemen altında üç sütunu kaplayan bir yazı vardı. Yazı, açık mavi bir zemin üzerine basılmıştı ve sayfanın diğer bölümünden siyah bir çerçeveyle ayrılıyordu. Manşetin altında ayrı bir başlık vardı. Polis, Psikopat Katilin Kimliğini Hâlâ Ortaya Çıkaramadı. Yazan, Wendell Green.

"Balıkçı," dedi Bobby. "Başından beri arkadaşın Wendell'ın kaleminden başka bir şey çıkmıyor. Balıkçı, Balıkçı, Balıkçı. Bir anda dev bir gorile dönüşsem ve gökdelenlere tırmanmaya başlasam bana da King Kong mu diyecek?" Lund başını eğip gülümsedi. "Pekâlâ," dedi Bobby. "Kötü bir örnekti. Peki, söylesene, birkaç banka soysam bana John Dillinger der miydin?"

"Şey," dedi Tom pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Söylenene göre Dillinger'ın aleti öyle büyükmüş ki onu bir kavanoza koyup Smithsonian Müzesi'ne..."

"Bana ilk cümleyi oku," dedi Bobby.

Tom gazeteyi okumaya başladı: "'French Landing Polisi, bu gazetecinin Balıkçı ismini verdiği iki cinayet işlemiş şeytani seks suçlusunun kimliğine dair hâlâ hiçbir ipucu bulamazken korku, umutsuzluk ve şüphe, küçük kasabada giderek artıyor ve dokunduğu her yeri karanlık bir dehşet perdesi altında bırakarak yayılıyor.'"

'Tam da ihtiyaç duyduğumuz şey," dedi Bobby. "Tanrım!" Odayı bir adımda geçerek Tom'un omzunun üzerinden Herald'ı okumaya başladı. Bir eli, hemen o anda gazeteyi delik deşik etmek istiyormuşçasına tabancasının kabzasındaydı.

"'Geleneklerimize olan güven ve iyi komşuluk, çekinmeksizin cömertçe herkese gösterdiğimiz sıcaklık, bu sarsıcı duyguların saldırısına uğrayıp günden güne azalıyor, yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor [diye yazıyor Wendell Green, olayı iyice dramatize ederek]. Korku, umutsuzluk ve şüphe, küçük büyük her toplumun ruhunu zehirler ve medeniyetle alay edercesine komşuları birbirlerine düşürür.

"'İki çocuk hunharca katledildi ve bedenlerinin bir kısmı yendi. Şimdi üçüncü bir çocuk kayıp. Sekiz yaşındaki Amy St. Pierre ve yedi yaşındaki Johnny Irkenham, insan kılığındaki bu canavarın çaresiz kurbanları oldular. Ne ergenliğin mutluluğunu, ne de yetişkinliğin doygunluğunu yaşayabilecekler. Kederli anne babalarının coşkuyla bağırlarına basacakları torunları olamayacak. Bölgedeki tüm aileler, Amy ve Johnny'nin arkadaşlarının aileleri gibi çocuklarını evlerinin güvenliği içinde korumaya çalışıyorlar. Sonuç olarak French Kasabası'nda bu yaz çocuklar için düzenlenen tüm etkinlikler iptal edildi.

"'Irma Freneau'nun Amy St. Pierre'in ölümünden on, Johnny Irkenham'ın ölümündense sadece üç gün sonra kaybolması, halkın sabrının tehlikeli bir şekilde azalmasına yol açtı. Size daha önce iletildiği gibi, elli iki yaşında, hâlihazırda boşta gezen, belirli bir ikâmet adresi olmayan bir çiftlik işçisi, Merlin Graasheimer salı gecesi geç saatlerde Grainger Caddesi üzerinde kimliği belirlenemeyen bir grup adam tarafından dövülmüş olarak bulundu. Benzer bir olay perşembe sabahı erken saatlerde La Riviere Leif Eriksson Parkı'nda yaşandı. Elvar Praetorious adında, otuz altı yaşında yalnız seyahat eden İsveçli bir turist, parkta uyurken, yine kimliği belirlenemeyen üç adamın saldırısına uğradı. Graasheimer ve Praetorious sadece ayakta tedavi gördüler ama ileride meydana gele-

cek benzer olayların daha ciddi sonuçlar doğuracağına kuşku yok."

Tom Lund, Irma Freneau adlı kızın Chase Caddesi'nde aniden kayboluşunu anlatan bir sonraki paragrafa şöyle bir baktı ve masadan uzaklaşıp arkasına yaslandı.

Bobby Dulac sessizce bir süre daha okuduktan sonra, "Şu saçmalığı duymalısın, Tom," dedi. "Yazıyı şöyle bitirmiş:

"Balıkçı tekrar ne zaman harekete geçecek?

"Tekrar ortaya çıkacağından emin olabilirsiniz, dostlarım.

"Ve French Landing Polis Şefi Dale Gilbertson ne zaman görevini yapıp kasaba sakinlerini Balıkçı'nın vahşetinden ve kendi eylemsizliğine doğal bir tepki olan şiddet olaylarından koruyacak?'"

Bobby Dulac odanın ortasına geldi. Yüzü duyduğu öfkeyle kızarmıştı. Derin bir nefes alıp verdi. "Balıkçı tekrar harekete geçtiğinde Wendell Green'in pörsük kıçını tekmelese nasıl olur?"

"Sana katılıyorum," dedi Tom Lund. "Bu palavraya inanabiliyor musun? 'Doğal bir tepki olan şiddet.' İnsanları şüpheli gördükleri herkesin üzerine saldırmaya teşvik ediyor!"

Bobby işaret parmağını ona doğrulttu. "Bu adamı kendi ellerimle yakalayıp icabına bakacağım. Bu sözümü bir kenara yaz. Ölü ya da diri, icabına bakacağım." Tom'un söylediklerini tam anlayamamış olması ihtimalini düşünerek ekledi. "Bu işi şahsen halledeceğim."

Akıllıca bir tercihle aklına ilk gelen sözleri dile getirmemeyi seçen Tom Lund, başını salladı. Bobby'nin işaret parmağı hâlâ üzerine dönüktü. "Yardıma ihtiyacın olursa belki Hollywood ile konuşman iyi olur. Dale o açıdan pek şanslı değildi, ama belki senin şansın yaver gider."

Bobby elini salladı. "Gerek yok. Dale ve ben... ve elbette sen üçümüz bu işi hallederiz. Ama bu adamın peşine kendim düşeceğim. Bundan emin olabilirsin." Bir an duraksadı. "Ayrıca Hollywood buraya yerleştiğinde emekliye ayrılmıştı, unuttun mu?"

"Hollywood emekli olmak için çok genç," dedi Lund. "Polislik yıllarına göre hâlâ bir bebek sayılır. Ve tabii sen de bu durumda ancak bir ceninsin."

İki adamın kahkahalarını ardımızda bırakarak odadan çıktık ve tekrar havaya yükselerek bir blok kuzeye, Queen Caddesi'ne yöneldik.

Altımızda, birkaç blok doğuda etrafı içinde birkaç meşe ve akçaağaç olan ve budanmaya ihtiyacı varmış gibi duran çalılıklarla

sınırlanmış geniş bir bahçeyle çevrelenmiş alçak, eski, büyükçe bir bina vardı. Binanın bir kuruma ait olduğu belliydi. Binanın merkezinden dışa doğru yönelen bloklarda sınıflar ve merkezde de yemek salonu, idare ofisleri olduğu varsayılırsa buraya bir ilkokul demek pek zor olmazdı. Alçalmaya başladığımızda birkaç pencereden George Rathburn'un gürültülü sesinin yayıldığını duyduk. Binanın büyük, cam kapısı açıldı ve kedigözü modeli gözlükleri olan bakımlı bir kadın güneşli bahçeye çıktı. Bir elinde poster, diğerinde yapıştırıcı taşıyordu. Kapıya döndü ve ustaca hareketlerle posteri dış yüzüne astı. Sağ elinin üçüncü parmağındaki yüzüğün üzerindeki fındık boyutundaki taş, güneş ışığı altında parladı.

O biraz geri çekilip yaptığı işi beğeniyle incelerken iyice alçalıp omzu üzerinden postere baktık. Elle çizilmiş neşeli, rengârenk balonlarla çevrili BUGÜN ÇİLEK FESTİVALİ!!!! yazısı gözümüze ilişti. Kadının ardından binaya girdik. Kapının hemen yanında katlanmış duran birkaç tekerlekli sandalye vardı. Kahverengi saçlarını, başının arkasında topuz yapmış olan kadın, yüksek topuklu ayakkabıları cilalı parkeler üzerinde ses çıkararak tekerlekli sandalyelerin, bakımlı görünen lobinin, üstlerinde dergiler bulunan sehpaların, sandalyelerin ve bir danışma masasının önünden geçerek üzerinde WILLIAM MAXTON, MÜDÜR yazan kapıdan içeri girdi.

Ne biçim bir okuldu burası? Neden ticari bir işletme havasındaydı ve neden temmuz ortasında festival düzenliyordu?

Aslında burayı öğrenim yıllarını çok gerilerde bırakmış insanlar için, hayatlarının son derslerini gördükleri, Bay William "Chipper" Maxton'un ilgisizce yönettiği bir okul olarak tanımlamak yanlış olmazdı. Burası, Chipper'ın babası Herbert Maxton'un kurup bir süre yönettiği, daha masum çağlarında ve makyaj uygulanmamış, seksenli yıllar öncesi ismiyle Maxton Huzurevi, şimdiki ismiyle Maxton Bakım Merkezi'ydi. Herbert, kendi kanından gelen oğlunun yaptıklarını görse şaşkınlığa düşecek, dürüst biriydi. Chipper, bir gün içinde kalanlara "takma diş", "yaşayan ölü", "yatak ıslatan", "salya akıtan" ordusu adını verdiği huzurevinin yönetimine geçmeye hiçbir zaman niyetlenmemişti. La Riviere'deki Wisconsin Üniversitesi'nde muhasebe eğitimi (ve bunun yanında seks, kumar ve bira üzerine ihtisaslara da saatler harcamıştı) gördükten sonra Madison, Wisconsin'deki Ulusal Vergi Bürosu'nda, daha çok, devletten nasıl belli etmeden çalacağını öğrenme niyetiyle çalışmaya başlamıştı. Orada çalıştığı beş yıl boyunca birçok faydalı

bilgi edinmişti, ama yaptığı iş, hırsı yanında yetersiz kalınca babasının giderek zayıflayan yakarışlarına teslim olmuş, salya akıtan yaşayan ölülerin başına geçmişti. Pek gösterişli bir iş değildi ama devletten çaldığı gibi burada da müşterilerden çalabilmek, Chipper'a derin bir haz veriyordu.

Cam kapılardan içeri süzüldük ve bu tür kurumlara özgü o hava temizleyici ve amonyak karışımı kokuyu hissederek lobiden geçtik. Dışarıda gördüğümüz bakımlı kadının sabahın bu erken saatinde orada ne yaptığını merak ederek üzerinde Chipper'ın ismi yazılı olan kapıdan içeri girdik.

Kapının hemen ardında, içinde bir çalışma masası, ceket askılığı ve üzerinde bilgisayar çıktıları, broşürler ve el ilanları bulunan bir raf olan camsız bir bölme vardı. Masanın yanındaki kapı açık duruyordu. Aralıktan, cilalı ahşap lambri kaplı duvarlarıyla geniş ofis, içindeki deri koltuklar, şık cam sehpa ve yulaf ezmesi renginde kanepe görülüyordu. Karşıdaki duvarın önünde üzerinde bir yığın kâğıtla, neredeyse ışık saçıyormuş gibi görünen aşırı cilalanınış büyükçe bir çalışma masası vardı.

İsmi Rebecca Vilas olan genç kadın, bu masanın üzerine tüneyerek bacak bacak üstüne atmıştı. Bir diz diğerinin üzerindeydi ve baldırlar, hoş bir kıvrımla biri saat dördü, diğeri altıyı işaret eden yüksek topuklu siyah ayakkabılara doğru inceliyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Rebecca Vilas birine hoş görünmek beklentisiyle bu pozu almıştı. Kedigözü modeli gözlüklerinin ardındaki bakışlarında şüphe ve alaycı bir ifade vardı, ama bu duygulara neyin yol açtığını göremiyorduk. Onun Chipper'ın sekreteri olduğunu sanıyorduk ve her sanı gibi bu da içinde yarı gerçeklik barındırıyordu; Hal ve tavrından da anlaşılacağı gibi, Bayan Vilas'ın yaptıkları, sadece bir sekreterin görevleriyle sınırlı değildi (Parmağındaki değerli yüzüğün nereden geldiği hakkında da rahatlıkla bir fikir öne sürebilirdik).

Açık kapıdan içeri süzülünce genç kadının giderek sabırsızlaşan bakışlarının nereye hedeflendiğini gördük. İşvereni, başı ve omuzları içinde kayıt defterleri ve birkaç kahverengi zarfın olduğu genişçe bir kasanın içinde olduğu halde yere diz çökmüştü. Chipper zarfları kasadan alırken birkaç fatura dışarı kaydı.

Adam arkasına dönmeden sordu. "Poster işini hallettin mi?"

"Evet," dedi Rebecca Vilas. "Ve bu özel günün olması gerektiği gibi muhteşem geçmesi için tüm hazırlıklar da tamam." İrlanda aksanı biraz banal ama şaşırtıcı derecede iyiydi. Gittiği en egzotik

yer, iki yıl önce Chipper ile beş sihirli gün geçirdikleri Atlantic City idi. Aksanı eski filmlerden öğrenmişti.

"Çilek Festivali'nden nefret ediyorum," dedi Chipper kasadan sonuncu zarfı alırken. "Morukların çocukları ve eşleri tüm öğleden sonra boyunca ortalıkta dolanacaklar ve onları tekrar hayata döndürecekler, sonra da bize onları komaya girecek şekilde sakinleştirmek düşecek. Doğruyu söylemek gerekirse balonlardan nefret ediyorum." Kasadan çıkardığı bir deste parayı halının üzerine attı ve faturaları ayırmaya başladı.

"Benim asıl merak ettiğim neden bu büyük günde sabahın köründe işte olmam gerektiği."

"Bir başka nefret ettiğim şey ise lanet olası müzik olayı. Şarkı söyleyen moruklar ve o salak diskjokey. Senfonik Stan ve onun küf kokan kahrolası plakları. Tanrım, ne işkence!"

"Sanırım öyle," dedi Rebecca İrlanda aksanını bir kenara bırakarak. "O parayla ilgili yapmamı istediğin bir şey var."

"Miller'a yeni bir ziyaret zamanı." Altmış beş kilometre uzaklıktaki Miller State Provident Bankası'nda sahte bir isim adına açılmış hesaba, hastalara ekstra bakım ve hizmet vaatleriyle toplanan fondan düzenli bir şekilde nakit aktarımı yapılıyordu. Chipper paraları alarak dizleri üzerinde arkasına döndü ve Rebecca'ya baktı. Sonra ağırlığını topuklarına vererek ellerini kucağına indirdi. "Muhteşem bacakların var. Öyle bacaklar meşhur olmalıydı."

"Hiç fark etmeyeceksin sanmıştım," dedi Rebecca.

Chipper Maxton kırk iki yaşındaydı. Düzgün dişleri, hiç dökülmemiş saçları, geniş, samimi bir yüzü ve hep biraz nemliymiş gibi duran kısık, kahverengi gözleri vardı. İki çocuk babasıydı. Trey dokuz yaşındaydı ve yedi yaşındaki Ashley'ye yakın zamanda Konsantrasyon Bozukluğu teşhisi konmuştu. Chipper bu hastalığın sadece ilaç masrafının bile yılda en az iki bin dolara mal olacağını düşünüyordu. Ve elbette hayat arkadaşı, karısı, otuz dokuz yaşında, 1.65 boyunda, neredeyse seksen beş kilo ağırlığındaki Marion. Bu lütufların yanı sıra bir de George Rathburn'un hâlâ bahsettiği önceki akşam oynanan Brewers maçı için girip kaybettiği bahis ve bahisçisine borçlu olduğu on üç bin dolar vardı. Oh evet, Bayan Vilas'ın sütun gibi bacakları vardı ve Chipper onları fark etmişti.

"Miller'a gitmeden önce," dedi. "Şöyle kanepeye geçip keyfimize baksak diyorum."

"Ah," dedi Rebecca. "Aklından tam olarak ne geçiyor?"

Chipper şehvetle sırıttı. "Hızlı bir tarife."

"Seni romantik şeytan," dedi genç kadın. Chipper gerçekten de romantik olduğunu düşünüyordu.

Rebecca zarifçe masanın üzerinden aşağı kaydı. Chipper pek zarif olmayan bir hareketle doğruldu ve ayağıyla kasanın kapağını kapattı. Nemli gözleri parlayarak birkaç hızlı ve sarsak adımla Rebecca'nın yanına geldi. Bir eliyle onu belinden tutup kendine çekerken diğer elindeki zarfları masanın üzerine bıraktı. Rebecca'yı kanepeye yöneltirken bir yandan da kemerini açıyordu.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu âşığının beynini yulaf lapasına nasıl çevireceğini çok iyi bilen Rebecca...

...ve Chipper onun dediğini yapmadan önce sağduyulu davranarak oradan çıkıp hâlâ boş olan lobiye girdik. Danışma masasının solundaki koridor bizi üzerlerinde PAPATYA ve ÇANÇİÇEĞİ yazan ve binanın iki ayrı bölümüne açılan geniş, camlı kapılara ulaştırdı. Çançiçeği bölümünün gri derinliklerinde, uzakta bol kıyafetli bir adam peşinde pis kokulu, leş gibi bir paspası sürükleyerek, yavaşça ilerliyor ve sigarasının külünü parkeye silkiyordu. Papatya bölümüne girdik.

Maxton'un sakinlere ait yaşam alanları, halka açık olanlardan çok daha donuk ve çirkindi. Üzeri numaralı kapılar koridor boyunca iki tarafta uzanıyordu. Numaraların altındaki plastik bölmelerdeki kartlar üzerine el yazısıyla odada kalan kişinin ismi yazılmıştı. Dört kapı ilerideki masada, beyaz üniforması pek de temiz olmayan iriyarı bir hademe, yüzü bayan ve erkek banyolarına dönük olarak kestiriyordu. Maxton'da lobinin diğer tarafındaki Gardenya bölümündeki en pahalı odalar hariç banyolar sadece birer lavabodan ibaretti. Kirli paspasın izleri, uzunluğunu kestiremediğimiz koridor boyunca kuruyup sertleşmişti. Burada da duvarlar ve hava, grinin aynı tonuna sahipmiş gibi görünüyordu. Duvarların tavanla birleştiği alanlara yakından bakınca örümcek ağları, eski lekeler ve birikmiş kir tabakalarını görebiliyorduk. Çam parfümü, amonyak, idrar ve diğer pis kokular havayı kaplamıştı. Çançiçeği bölümündeki yaşlı bir hanımefendinin söylediği gibi, yaşlı ve altına kaçıran bir grup insanla yaşıyorsanız asla kaka kokusundan uzak kalamazdınız.

Odalar, içlerinde kalanların durumlarına ve kapasitelerine göre farklılık gösteriyordu. Hemen hemen herkes uyuduğuna göre odalardan birkaçına göz atabilirdik. Kestiren görevliden iki kapı sonraki D10'da Alice Weathers, etrafında eski hayatına ait, kapı-

dan yatağına ulaşmak için sandalyeler ve sehpalar arasından dolaşmasını gerektirecek kadar çok eşyası ile yatıyordu (hafifçe horluyor, rüyasında beyaz mermer bir zeminde Fred Astaire ile müthiş bir uyumla dans ettiğini görüyordu). Alice'in aklı da eski mobilyaları gibi onu terk etmemişti. Bilinci onunlaydı ve odasını kendisi temizler, pırıl pırıl yapmaya gayret ederdi. Bir sonraki kapı olan D12'de, birbirleriyle yıllardır konuşmayan Thorvaldson ve Jesperson adlarında iki eski çiftçi uyuyordu; aralarında yataklarını ayıran, üzerinde aile bireylerinin fotoğrafları ve torunlarının yaptıkları resimler bulunan ince bir perde vardı.

Koridorun sonlarındaki D18, D10'un kalabalık ama temiz ve düzenli görünümüyle tamamen zıt bir görünüme sahipti. Burada kalan ve Charles Burnside adındaki adam ile Alice Weathers da birbirlerinden gece ile gündüz gibi farklıydılar. D18'de sehpalar, küçük sandıklar, yaldızlı aynalar, abajurlar, desenli halılar ya da kadife perdeler yoktu: bu çıplak odada sadece bir yatak, plastik sandalye ve komodin vardı. Ne komodinin üzerinde çocukların ya da torunların fotoğrafları, ne de duvarlarda pastel boyalarla kabaca çizilmiş evlerin ve çöp adamların olduğu neşeli resimler vardı. Temizlik, Bay Burnside'ın umurunda değildi, ince bir toz tabakası yeri, pencere eşiğini ve komodinin çıplak üstünü kaplıyordu. D18'de ne geçmişin, ne de bir kişiliğin izleri vardı: bir hapishane hücresi gibi insanlıktan uzak ve ruhsuz bir odaydı. Kuvvetli bir dışkı kokusu havayı kaplamıştı.

Buraya gelişimizin sebebi, Chipper Maxton'un sunduğu eğlenceye tanık olmak ya da tatlı Alice Weathers ile tanışmak değil, Charles Burnside, yani "Burny" idi.

2

CHİPPER'IN GEÇMİŞİNİ biliyorduk. Alice, Maxton'a ondan önce ölen, iki kocasıyla yaşadığı, beş oğul yetiştirdiği ve dört kuşak boyunca French Landing'in çocuklarına piyano dersleri verdiği (hiçbiri profesyonel piyanist olamamıştı ama her biri onu mutluluk ve şefkatle anardı) Gale Caddesi'nin eski bölümündeki büyük bir evden gelmişti. Alice buraya diğer pek çoğu gibi evlatlarından birinin sürdüğü bir arabanın içinde, isteksizlik ve teslimiyet duygularıyla getirilmişti. Gale Caddesi'nin eski bölümündeki büyük evde tek başına yaşayamayacak kadar yaşlanmıştı; iki yetişkin, evli oğlu vardı, ama asla onlara yük olmak istememişti. Alice Weathers tüm ömrünü French Landing'de geçirmiş ve hiçbir zaman başka bir yerde yaşama isteği duymamıştı. Bu yüzden, hayatının, pek lüks olmayan ama yaşanabilir bir yer olan Maxton'da sona ereceğini uzun zamandır biliyordu. Oğlu Martin ile incelemek ve koşulları öğrenmek için geldikleri gün Maxton sakinlerinin en azından yarısını tanıdığını fark etmişti.

Üzerinde ince bir çarşafla metal yatağının üzerinde yatan uzun boylu, zayıf, yaşlı adam Charles Burnside'ın aklı ne Alice gibi başındaydı, ne de rüyasında Fred Astaire ile dans ediyordu. Geniş, saçsız başındaki gri damarlar, arapsaçına dönmüş teller gibi kaşlarına doğru kıvrılıyor, çengelimsi burnunun iki yanındaki, kuzeye dönük pencereden Maxton'un ilerisindeki ormanlık alana doğru bakan bir çift parlak, kısık göze varıyordu. Papatya bölümünün diğer sakinlerinin aksine Burny uyumuyordu. Gözleri ışıldıyordu. Dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ama bu ayrıntıların hiçbir anlamı yoktu, çünkü Charles Burnside'ın beyni, en azından içinde bulunduğu oda kadar boştu. Burny yıllardır şiddetli bir haz

gibi görünen, aslında çok temel bir fiziksel tatminden fazlası olmayan Alzheimer hastasıydı. Odayı saran berbat kokunun kaynağının o olduğunu tahmin edememiş olsaydık, altında yattığı çarşafın üzerindeki lekeler durumu açıkça görmemize yardım ederdi. Biraz önce yatağını azımsanmayacak miktarda pisletmişti ve görebildiğimiz kadarıyla bu durumu zerre kadar umursamıyordu; hayır efendim, utanç, karşımızdaki sahnenin bir parçası değildi.

Burny'nin gerçek dünyayla bağı, -tatlı Alice'in aksine- kesilmişti ama bunun yanında tipik bir Alzheimer hastası da değildi. Bir iki gün boyunca Chipper'ın diğer salya akıtanları gibi bakışlarını yulaf ezmesine dikip anlamsız sözler mırıldandıktan sonra canlanıp tekrar yaşayanların dünyasına dönebilirdi. Böyle zamanlarda, gerektiğinde koridordaki tuvalete kadar gidebilir, gizlice odasından kaçar, saatlerce ortalıkta dolanarak diğerlerine çirkin -hatta saldırgan- bir tavırla bulaşırdı. Dünyayla bağlarının kopuk olmadığı zamanlarda kurnaz, ketum, kaba, rahatsız edici, inatçı, küfürbaz, kötü kalpli ve alıngan olurdu; bir başka deyişle ki bu deyiş Chipper'a aitti, Maxton'daki diğer yaşlı adamlarla kan kardeş gibiydi. Bazı hemşireler, hastabakıcılar ve görevliler Burny'nin gerçekten Alzheimer hastası olduğundan şüphe ederlerdi. Biraz dinlenerek yeni tatsızlıklar için güç topladığı sırada işlerini daha da zorlaştırarak rol yaptığını, kendini bıraktığını, en basit işleri bile yapmaya tenezzül etmediğini düşünürlerdi. Bu kuşkularından dolayı onları pek suçlayamazdık doğrusu. Eğer yanlış teşhis konmadıysa, Burny muhtemelen uzun süreli iyileşme dönemleri yaşayan tek ileri derece Alzheimer hastasıydı.

1996 yılında, Charles Burnside adıyla tanınan yetmiş sekiz yaşındaki adam, yardımsever bir akraba tarafından değil, bir ambulans şoförü tarafından La Riviere General Hastanesi'nden Maxton'a getirilmişti. Bir sabah, yanında kirli çamaşırlarla dolu iki bavulla acil serviste aniden belirmiş ve bağırarak tedavi talebinde bulunmuştu. İstekleri tutarsız ama anlaşılırdı. Hastaneye gelene kadar uzun süre yürüdüğünü söyleyip kendisiyle ilgilenilmesini istemişti. Mesafe her anlatışında değişiyordu; on beş kilometre, yirmi kilometre, otuz kilometre. Bir anlatışında tarlalarda ve yol kenarlarında uyumuş oluyor bir diğer anlatışında farklı şeyler söylüyordu. Genel durumu ve kokusu, muhtemelen bir haftadır dışarıda başıboş dolaştığını ve açıkta uyuduğunu işaret ediyordu. Bir cüzdanı varsa bile yolculuğu sırasında kaybetmişti. La Riviere General'da onu temizlemişler, karnını doyurup bir yatak vermişler ve

gerçek hikâyeyi öğrenmeye çalışmışlardı. Anlattıklarının çoğu, sonunda birbiriyle bağlantısız kelimelere, anlamsız mırıltılara dönüşüyordu. Ellerinde herhangi bir belge yoktu, ama şu bilgiler doğru gibi görünüyordu: Burnside, uzun yıllar boyunca o bölgede başka müteahhitlerle ve kendi başına çalışmış, marangozluk, duvarcılık, sıvacılık yapmıştı. Blair kasabasında yaşayan halası ona bir oda vermişti.

Bu durumda Blair'den La Riviere'e kadar olan yirmi sekiz kilometreyi yürümüş müydü? Hayır, yürümeye başka bir yerden başlamıştı; tam olarak neresi olduğunu hatırlayamadığı, on beş, hayır yirmi kilometre ötede, insanlarının kötü, salak kıç siliciler olduğu bir kasabadan geliyordu. Halasının ismi neydi? Althea Burnside. Halasının adresi ve telefonu neydi? Hiçbir fikri yoktu, hatırla-yamıyordu. Halasının bir işi var mıydı? Evet, tam gün çalışan salak bir kıç siliciydi. Evinde yaşamasına izin vermiş miydi? Kim? Ne izni? Charles Burnside hiç kimsenin iznine ihtiyaç duymaz, canı ne halt isterse yapardı. Halası onu evinden kovmuş muydu? Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun geri zekâlı piç kurusu?

Nöbetteki doktor, çeşitli testler uygulamış, ilk teşhis olarak Alzheimer kaydı düşmüştü ve sosyal görevli, telefonun başına geçerek halen Blair'de oturan bir Althea Burnside olup olmadığını araştırmaya başlamıştı. Telefon şirketindeki görevli, Blair'de Althea Burnside adına bir kayıt bulunmadığını söylemişti. Ettrick'te, Cochrane'de, Fountain'da, Sparta'da, Onalaska'da, Arden'da, La Riviere'de ve seksen kilometrelik çapı olan yakın bölgedeki hiçbir kasabada bu isme kayıtlı bir telefon yoktu. Araştırma alanını genişleten görevli Kayıt Bürosu'nu, Sosyal Sigorta Bürosu'nu, Motorlu Araç Kayıt Bürosu'nu ve Vergi Dairesi'ni arayarak Charles ve Althea Burnside hakkında bilgi istedi. Araştırma sonucu bulunan iki Althea'dan biri, eyaletin kuzeyinde Butternut isminde bir lokanta sahibi, diğeriyse Milwaukee'de bir kreşte çalışan zenci bir kadındı. İkisinin de La Riviere General'da yatan adamla hiçbir ilgisi yoktu. Diğer Charles Burnsidelar da görevlinin hakkında bilgi aradığı adam değillerdi. Althea hiç var olmamış gibiydi. Görünüşe bakılırsa Charles da hayatı boyunca hiç vergi ödememiş, oy kullanmak için kaydolmamış, sigortalı olmak için başvurmamış, bankada hesap açtırmamış, orduya katılmamış, sürücü ehliyeti almamış ya da eyalete ait tesislerde tatilini geçirmemiş, bulunması

zor insanlardan biriydi.

Birkaç telefon görüşmesi sonunda Charles Burnside'ın devletin velayetiyle Whitehall'daki eyalet hastanesinde bir yer boşalıncaya dek geçici olarak Maxton Bakım Merkezi'ne yerleştirilmesine karar verildi. Ambulans, Burnside'ı Maxton'a nakletti ve Chipper, asık suratla onu Papatya bölümüne kapattı. Altı hafta sonra eyalet hastanesindeki koğuşta bir yatağın boşaldığı haberi geldi. Chipper'a telefon, içinde Althea Burnside'ın yeğeni Charles Burnside'ın bakımı için De Pere'deki bir banka hesabından gönderdiği çekin de bulunduğu o günkü postadan hemen birkaç dakika sonra gelmişti. Althea Burnside'ın adresi, De Pere'de bir posta kutusuydu. Eyalet hastanesinden aradıklarında, Chipper onlara sivil hizmet ruhu adına Bay Burnside'ı Maxton Bakım Merkezi'nde misafir etmekten mutluluk duyacaklarını söyledi. Yaşlı adam birdenbire en sevdiği hasta olup çıkmıştı. Burny, Chipper'ın her zamanki dalaverelere başvurmasına gerek bırakmayarak gelir akışına hatırı sayılır bir katkıda bulunmuştu.

Sonraki altı yıl boyunca yaşlı adam, Alzheimer'ın acımasız karanlığına daldı. Eğer rol yapıyorsa, muhteşem bir performans sergiliyordu. Önce tuvalet kontrolünü kaybetti, sonra tutarsızlıkları arttı, öfke nöbetleri sıklaştı, hafıza kaybı ciddi boyutlara ulaştı, kendi kendine yemek yiyemez oldu ve en sonunda kişiliğini de kaybederek en dibe çöktü. Önce çocuklaştı, sonra bir bitkiye döndü ve günlerinin çoğunu bir tekerlekli sandalyeye bağlı olarak geçirdi. Chipper harika bir işbirliği gösteren hastasını kaybedeceği için neredeyse yas tutuyordu. Sonra, bu olayların başlamasından önceki yılın yazında inanılmaz bir diriliş gerçekleşti. Burny'nin taş kesilmiş, ifadesiz yüzüne tekrar hareket geldi ve sertçe anlamsız heceler mırıldanmaya başladı. Abbalah! Gorg! Munshun! Gorg! Kendi kendine yemek, bacaklarını çalıştırmak, etrafta dolaşıp çevresini tekrar tanımak istedi. Bir hafta içinde tekrar İngilizce konuşmaya başlamış, ısrarla kendi kıyafetlerini giymek ve banyoya yalnız başına gitmek istediğini söylemişti. Kilo almış, kuvvetlenmiş ve tekrar bir baş belasına dönüşmüştü. Aynı gün içinde sık sık Alzheimer'ın ileri aşamalarındaki cansız bir bunak ve sağlık fışkıran, seksen beşinde güçlü bir adam arasında geçişler yaşıyordu. Burny, Lourdes'a gidip tedavi olmuş, ama tam anlamıyla iyileşemeden tedaviyi yarım bırakmış biri gibiydi. Chipper'a göre bunun nasıl gerçekleştiğinin hiçbir önemi yoktu. Yaşlı budala hayatta ol-

duğu sürece ortalıkta dolaşmış ya da boş bakışlarla, salyası önüne akarak bir tekerlekli sandalyede bağlı kalmış, kimin umurundaydı?

Birkaç adım daha yaklaştık. Dışkı kokusuna aldırmamaya çalışıyorduk. Bu ilginç adamın yüzüne bakarak neler öğrenebileceğimizi merak etmiştik. Kesinlikle güzel bir yüz değildi, cildi gri, avurtları içe göçüktü. Belirgin mavi damarlar bir yağmurkuşu yumurtası gibi benekli, gri kafa derisini sarmıştı. Hafifçe sağa meyilli burnu plastik gibiydi, bu da sahibinin yaydığı sinsi gizemlilik havasına çok uygun düşüyordu. Solucanımsı dudakları huzur kaçıran, yüz buruşturmayı andıran bir gülümsemeyle -bir kundakçının yaktığı binadan yükselen alevleri izlerken yüzünde beliren gülümseme gibi- kıvrılmıştı.

Karşınızdaki gerçekten yalnız bir Amerikalı, yaşlı bir serseri, yıkık dökük odaların, ucuz lokantaların, kırgınlıkla çıkılan amaçsız yolculukların, kapanmaya yüz tuttukça sevgiyle tekrar kanatılan yaraların adamıydı. İşte kendinden önemli bir sebebi olmayan bir casus. Burny'nin asıl adı Carl Bierstone'du. Bu isimle, Chicago'da, yirmili yaşlarının ortalarından kırk altısına dek kentin altını üstüne getirmiş, gizli zevkler uğruna yemediği herze kalmamıştı. Eski kimliği Carl Bierstone, Burny'nin başkalarının hâlâ bu beden içinde hayatta olduğunu bilmelerini göze alamayacağı büyük sırrıydı. Carl Bierstone'un korkunç zevkleri, iğrenç oyuncakları aynı zamanda Burny'ye aitti ve tüm bunları karanlıkta, sadece kendisinin bilebileceği bir yerde saklı tutmalıydı.

Yoksa Chipper'ın mucizesinin yanıtı bu muydu? Carl Bierstone, Burny'nin içinde kaybolduğu Alzheimer batağından sivrilip bir şekilde yüzünü göstermiş, kontrolü eline mi geçirmişti? İnsan ruhu, içinde bazıları çok büyük, bazıları bir süpürge dolabı kadar küçük olan, kimi kilitli, kimi parlak bir ışıkla dolu sonsuz sayıda oda barındırırdı. .Damarları belirgin, kel kafaya, yamuk burna, çalı gibi kaşlara doğru eğilip o ilginç gözleri daha yakından incelemek için dışkı kokusunun kaynağına daha da yaklaştık. Simsiyah gözler, ıslak bir nehir yatağından yansıyan ay ışığı gibi parlıyordu. Gözler rahatsız edici bir şekilde mutlulukla dolu ama bir insana ait değilmiş gibi görünüyor, pek fazla bilgi vermiyordu.

Burny'nin dudakları kıpırdadı. Yüzünün aldığı şekle gülümseme denebilirse hâlâ gülümsüyordu ama bir şeyler fısıldamaya başlamıştı. Ne diyordu?

...ganlı deliglerinde gözzlerini gabadıyorlar, gorguyla ağlıyorlar, benim zzavallı gayıb bebeglerim... Hayır, hayır, bunun bir yararı yog, değil mi? Ah, maginelere bagınn, evedd, o güzel cog güzel maginelerr, ne hariga bir göründü, güzel magineler, nazzıl da gıvranıp yanıyorlar... Bir delig görüyorum, eved eved! İşde orada, oho cog barlag, argaya gıvrılmış genarların edrafında...

Carl Bierstone yüzeye çıkmaya çalışıyor olabilirdi, ama söylediklerinden bir anlam çıkarmak güçtü. Bize yaşlı adamı neyin heyecanlandırdığına dair bir fikir vereceği umuduyla pırıltılı bakışlarının yönünü takip ettik. Üzerindeki çarşafın aldığı şekilden, tahrik olduğu da anlaşılıyordu. Vücutları Chipper ile aynı anda, aynı şekilde hareket ediyordu, ikisi de uyarılmıştı ama Burny'nin organının sertleşmesinde Rebecca Vilas'ın hiçbir etkisi yoktu. Onu uyaran, pencereden gördükleriydi.

Manzara, Bayan Vilas ile pek kıyaslanamazdı. Başı bir yastık üzerinde hafifçe yükselmiş olan Charles Burnside, pür dikkat bahçe sınırını oluşturan bir sıra akçaağacın ardında kalan geniş ormanlık alana bakıyordu. Gür yapraklı ulu meşe ağaçları birer kule gibi yükseliyordu. Birkaç huş ağacının gövdesi, ormanın karanlığında mum gibi parlıyordu. Meşelerin yüksekliği ve ağaçların çeşitliliği bize, baktığımız bu bitki örtüsünün bir zamanlar tüm kasabayı kaplayacak kadar büyük bir ormanın geride kalan parçası olduğunu anlatıyordu. Tüm eski ormanların kalıntıları gibi, Maxton'un kuzeyine ve doğusuna doğru genişleyen ağaçlar da neredeyse duyulamayacak kadar kısık etkileyici bir sesle gizemli hikâyeler anlatıyordu. Yeşil örtüsü altında zaman ve dinginlik, kıyım ve ölümü sarıp sarmalıyordu; şiddet, görünmeden, sürekli ilerliyor, asla duraksamayan, buz gibi bir kararlılıkla hareket eden suskun bitki örtüsü tarafından her yönüyle özümseniyordu. Ormanın tabanı, saçılmış, katman katman olmuş, çürümüş milyonlarca kemiği içinde barındırıyor, üzerinde türeyen bitkiler, dehşet izlerini örtüyordu. Ayrı dünyalar, birbirlerinin içinde çalkalanıyor, uçsuz bucaksız, sistematik evrenler yan yana titreşiyor, varlıklarını tahmin edemedikleri komşularına bilmeden bereket ya da felaket getiriyorlardı.

Burny bu ormanı inceleyip içinde gördükleriyle tekrar hayata mı dönüyordu? Ya da hâlâ uykudaydı da Charles Burnside'ın tuhaf gözlerinden bakan aslında Carl Bierstone muydu?

Burny fısıldıyordu. Dilki deliglerinde dilkiler, fare deliglerinde fareler, sırtlanlar boş mideleriyle uluyor, oho aha bu cog cog güz-

zel dosdlarım, zayıları çoğalıyor, gücüg cocuglar ganayan minig ayagları üzdünde calışıyörr, calışıyorr...

Buna bir son verelim, tamam mı?

Haydi, Burny'nin çirkin ağzından uzaklaşalım, bu kadarı yeter de artar bile. Temiz havaya çıkalım ve ormanın üzerinden kuzeye uçalım. Tilki deliklerinde tilkiler, fare deliklerinde fareler olabilir, pekâlâ ama batı Wisconsin'de uluyan sırtlanlar olduğunu hiç sanmıyorduk. Ayrıca sırtlanlar her zaman açtı. Kimse de onlar için üzülmezdi. Diğer canlıların etrafında dolanıp işlerini bitirdiklerinde bıraktıkları artıkları sırıtıp gülerek yağmalayan bir yaratığa üzülmek için fazla yumuşak kalpli olmak gerekirdi. Çatıdan çıkıp doğruca havaya yükseldik.

Maxton'un doğusunda, gür saçlar gibi birbirine dolanmış ağaçlar, 35. karayolundan ayrılan dar, toprak bir yol tarafından bölünene dek birkaç kilometre daha devam ediyordu. Dar yolun ötesinde yüz metre kadar daha ilerliyor, iki caddeden oluşan otuz yıllık bir yerleşim bölgesinde son buluyordu. On ve arka bahçelerinde basketbol potaları, salıncaklar, üç tekerlekli ve iki tekerlekli bisikletler, bulunan gösterişsiz evler Schubert ve Gale caddeleri boyunca sıralanıyordu. Çocuklar yataklarında, uykudaydılar. Rüyalarında pamuk helva, köpek yavruları, maç kazandıran sayı, uzak diyarlara gezi ve daha milyonlarca heyecan verici şey görüyorlardı. Öte yandan endişeli bir uykuya dalmış olan anne babaları, uyanıp Wendell Green'in Herald'ın ön sayfasına yaptığı katkıyı gördüklerinde çok daha fazla endişelenmeye mahkûmdular.

Gözümüze bir şey takıldı; 35. karayolundan ayrılıp ormanlık alanı bölen dar, toprak bir yol. Aslında yoldan ziyade genişçe bir patika demek daha doğru olurdu. Özel bir amaçla yapılmış olduğu anlaşılıyordu, ama hiç kullanışlı görünmüyordu. Yol, ormanın derinliklerine doğru ilerleyip yaklaşık bir kilometre sonra son buluyordu. Niçin, hangi amaçla yapılmıştı? Bulunduğumuz yükseklikten kurşunkalemle titrekçe çizilmiş belli belirsiz bir çizgi gibi görünen (ki ancak bir kartalın gözleriyle seçilebilirdi) yolu açmak için birilerinin hatırı sayılır bir çaba sarf etmiş olduğu belliydi. Ağaçların kesilmesi, köklerinin topraktan sökülmesi ve yolun açılması zahmetli bir işti. Eğer bu işi bir kişi tek başına yaptıysa, aylar boyunca ter dökmüş, yorucu bir tempoyla çalışmış olmalıydı. Ortaya çıkan eserin en büyük özelliği, kendini gizlemesiydi. Öyle ki, dikkatin bir anlık dağılmasıyla gözden kayboluyor, yerini tekrar tespit etmek için çaba göstermek gerekiyordu. Aklımıza cüceler, onların

gizli madenleri, bir ejderin saklı altınları ve o iyi korunan hazineye giden, büyüyle korunan bir geçit geldi. Hayır, cüceler, ejderler ve büyüler çok çocukçaydı, ama biraz alçaldığımızda yolun başındaki GİRİLMEZ levhasını gördük. Demek ki sadece özel bile olsa burada gerçekten bir şeyler korunmaya çalışılıyordu.

Levhayı fark ettikten sonra tekrar yolun sonuna doğru baktık. Ağaçların gölgesi altında bir yer, etrafına göre daha karanlık görünüyordu. Karanlığa iyice gömülür gibi duran bu bölge, kendisini etrafındaki ağaçlardan ayıran bir katılığa sahipti. Burny'nin saçmalıklarını taklit ederek kendi kendimize aha 0/70, dedik, ne var burada, bir çeşit duvar mı? Belli bir şekli yokmuş gibiydi. Yolun kıvrıldığı yere vardığımızda çatı olduğunu anladığımız üçgen bir şekil fark ettik. İyice yaklaşana dek de bu koyuluğun, sarkık verandasıyla bir harabeye benzeyen üç katlı, ahşap, garip bir ev olduğunu anlayamadık. Evin uzun zamandır boş olduğu açıktı ve tuhaflığını biraz sindirdikten sonra ilk fark ettiğimiz şey, yabancılara karşı açık bir isteksizlikti. İkinci bir GİRİLMEZ levhası hemen yolun sonuna dikilmiş, evin yaydığı rahatsız edilmeme isteğini vurguluyordu.

Sivri çatı sadece orta bölümün üzerini kaplıyordu. Solda, iki katlı bir uzantı, ağaçlara doğru uzanıyordu. Sağda ev, sonradan eklenmişten çok kendi kendine bitmiş gibi görünen bölümlerle genişliyordu. Kelimenin her iki anlamıyla ev, dengesiz görünüyordu: garip çalışan bir beyin tarafından tasarlanmış ve sonra acımasızca şekle dökülmüş bir eserdi. Kontrol edilmesi zor yapı, soruları saptırıyor, açıklamalara karşı koyuyordu. Zamanın ve hava koşullarının verdiği zarara rağmen evin tuğlalarından, tahtalarından garip, şekilsiz bir kuvvet yayılıyordu. İnziva ve hatta yalnızlık için inşa edildiği açıkça belli olan ev, hâlâ bu hizmeti vermeye istekli görünüyordu.

En garibi, bulunduğumuz yerden evin dışının her noktasının, verandanın, yağmur oluklarının hatta pencerelerinin bile baştan aşağı siyaha boyanmış gibi görünmesiydi. Simsiyah. Ve dünyanın bu saf ve iyi yürekli köşesinde bu mümkün değildi, insanlardan kaçmayı dünyadaki herkesten fazla isteyen biri bile inşa ettiği evi, kendi kendisinin bir gölgesi haline getirmezdi. Yol seviyesine inip biraz daha yaklaştık...

Yeterince ve rahatsız edecek kadar yaklaştığımızda çılgınlığın boyutunun tahmin ettiğimizden de fazla olduğunu anladık. Ev artık siyah değildi ama bir zamanlar siyaha boyanmıştı. Rengin aldı-

ğı ton, bize ilk halini biraz haksızca eleştirdiğimiz hissini verdi. Ev, fırtına öncesi bulutların ve kasvetli denizlerin kurşuni gri-siyah rengine bürünmüştü; batık gemi kalıntıları gibi görünüyordu. Siyah, bu su katılmamış cansızlıktan iyiydi.

Bu yakınlarda, French Landing'de ya da çevre kasabalarda yaşayan hiçbir yetişkinin yayılan uyarıya üstün çıkıp 35. karayolundan ayrılan dar yola girip bu eve gelmiş olduğunu sanmıyorduk. Hiç kimse GİRİLMEZ levhasını fark etmemişti. Kara evin varlığından kimsenin haberi yoktu. Ama birkaç çocuğun bu yolu fark edip keşfe çıktığından ve evi bulacak kadar ilerlediklerinden de aynı kesinlikle emin olabilirdik. Evi, anne babalarından farklı bir şekilde görmüşler ve tanık oldukları, dehşetle 35. karayoluna geri koşmalarına sebep olmuştu.

Kara ev, batı Wisconsin'in bu bölgesine bir gökdelen ya da tarihi bir saray gibi yabancı duruyordu. Aslında bu ev, dünyanın hiçbir yerine aitmiş gibi görünmüyordu. Belki sadece "Perili Köşk" ya da "Dehşet Kalesi" adları altında bir eğlence parkında normal görünebilir, orada da ziyaretçileri kaçırtacağı için işletme sahiplerini bir hafta içinde iflas ettirirdi. Yine de özel bir açıdan bu ev bize nehir yatağından başlayıp Chase Caddesi boyunca sıralanan solgun binaları hatırlatıyordu. Yıkık dökük Nelson Oteli'nin, loş tavernanın, ayakkabı dükkânının ve duvarlarında selin bıraktığı izi taşıyan tüm diğer binaların bu ev gibi korkutucu, gerçekdışı, hayaletimsi bir havası vardı.

Gezimizin bu aşamasında -ve daha sonra meydana gelecek her olayda-bu garip gerçekdışılık hissinin sınır bölgelerine has bir özellik olduğunu aklımızda bulundurmamız iyi olacaktı. Özel bir bölgenin bir diğeriyle birleştiği her yerde, sınırın önem derecesi fark etmeksizin bu his vardı. Sınır bölgeleri, diğerlerinden farklıydı. Onlarda bir geçiş havası vardı.

Diyelim ki yaşadığınız eyaletteki Oostlerle Kasabası'nın yarı kırsal bölgesinde arabada, yoldasınız ve yakın zamanda boşanmış, aniden -size göre aynı zamanda akılsızca davranarak- küçük bir kasabaya yerleşmiş karşı cinsten bir arkadaşınızı ziyarete gidiyorsunuz. Hemen yanınızdaki koltukta duran ve içinde iki şişe beyaz Bordeaux şarabı olan piknik sepetinin üzerine, bulunduğunuz bölgeyi gösteren harita özenli bir şekilde yayılmış ve kenarlarına sepetin içinden çıkarılan özel kaplarında birkaç parça yiyecek ağırlık olarak konmuş. Tam olarak hangi noktada olduğunuzu

bilmiyorsunuz ama doğru yolda olduğunuzun bilincinde, keyifle yol alıyorsunuz.

İlerledikçe çevreniz değişiyor. Yol var olmayan bir tepeciğin kenarından kıvrılıyor ve açıklanamayacak bir şekilde kıvrılmaya devam ederek ilerliyor, iki yanındaki ağaçlar bükülüyor, birbirlerine geçmiş dallarının ardından görünen seyrek evler giderek uzaklaşıp daha eski, daha küçük görünüyor. İleride, hendekten üç bacaklı bir köpek fırlıyor ve arabanın sağ ön tekerleği yanında hırlayarak koşuyor. Hasır şapka takmış ve üzerinde kefene benzer bir giysiyle kırmızı gözlü bir kocakarı verandadaki sallanan sandalyesinde oturuyor. Biraz ötesinde, üzerinde kirli, pembe bir tül ve başında teneke bir taçla küçük bir kız, elindeki ucu yıldız biçimli değneği alevler içindeki bir grup lastiğe doğru tutuyor. Ve sonra üzerinde ORELOST KASABASI'NA HOŞ GELDİNİZ yazılı dikdörtgen tabela görüş alanınızda beliriyor. Kısa bir süre sonra ağaçlar doğruluyor ve yol tekrar düzeliyor. Yok olana dek varlığından habersiz olduğunuz huzursuzluk sizi terk ediyor ve hızınızı arttırarak size ihtiyaç duyan arkadaşınıza doğru yolunuza devam ediyorsunuz.

Sınır bölgelerinde bir belirsizlik ve çarpıklık tadı vardır. Garipiikler, bilinmezlikler ve kanunsuz varlıklar sınır bölgelerinde kök salmış, hüküm sürmektedir. Bu bölgelerdeki en belirgin tat, uğursuzluktur. Ve içinde bulunduğumuz muhteşem doğal güzellik aslında, büyük bir nehir ve daha küçükleriyle, büyük buzultaşlarla, kireçtaşı uçurumlarla ve kara ev gibi karşı karşıya kaldığınız ana dek göremediğiniz vadilerle çevrelenmiş bir sınır bölgesiydi.

Hiç boş sokaklarda bir alışveriş arabası süren, eski püskü giysiler içinde anlamsızca bağırıp çağıran öfkeli, yaşlı bir evsiz gördünüz mü? Bazen başında bir beysbol şapkası vardır bazen de tek camı çatlak güneş gözlükleri.

Hiç dehşet içinde bir kapı eşiğine gizlenip asker tipli, yüzünün bir tarafında şimşeğe benzer, yara izi olan bir adamın sarhoş bir sokak çetesinin arasına dalışını izlediniz mi? Yerde bacakları açık, cepleri tersine dönmüş, başı ezilmiş ölü bir oğlan çocuğunun yattığını gördünüz mü? Adamın yaralı yüzünde parlayan öfke ve acıma ifadelerini fark ettiniz mi?

Bunlar uğursuzluk işaretleridir.

Bir başka işaret altımızda, French Landing'in sınırları içinde gizliydi ve etrafını saran dehşet ve kedere rağmen bu işarete tanıklık etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Tanık olmakla, onu kapasi-

temiz ölçüsünde onurlandıracaktık. O ise, dilsiz gözlerimize görünmenin karşılığını bize çok daha fazlasını vererek ödeyecekti.

Tekrar havadaydık ve French Kasabası, altımızda topografik bir harita gibi yayılıyordu. Biraz daha güçlenmiş olan sabah güneşi yeşil, dikdörtgen tarlalar ve ahırların çatılarındaki paratonerler üzerinde parlıyordu. Yollar temiz görünüyordu. Tarlaların kenarlarından kasabaya doğru ilerleyen birkaç arabanın üstü, erimiş ışık havuzları gibi parlıyordu. Holsteins cinsi inekler, midelerinin dolması ve süt sağma makineleriyle olan randevuları için sabırsızlanıyor-muşçasına ağılların kapılarını dürtüyorlardı.

Bize uğursuzluğun mükemmel bir örneğini sergileyen kara evden güvenli bir uzaklıkta, On Birinci Cadde'yi geçerek doğuya, 35. karayolunun tarlalara varışından önceki, birkaç ev ve küçük işyerinin bulunduğu bölgeye doğru süzüldük. 7-Eleven'ı, daha hayat bulmasına kırk beş dakika olan dükkânları ardımızda bıraktık. Yolun gerisindeki evlerden birinde, bir Kaliforniya hapishanesinde, mahkûm olduğu ömür boyu hapis cezasını çeken kötü kalpli ve aptal bir adam olan Thomberg Kinderling'in eşi Wanda Kinderling gözlerini açtı, yatağın başucundaki votka şişesinin doluluk seviyesine baktı ve kahvaltıyı bir saat ertelemeye karar verdi. Elli metre ileride, önünde bir ordu düzeninde dizilmiş pırıl pırıl traktörlerin bulunduğu, dev bir cam ve çelik yığını, Ted Goltz'un sahip olduğu çiftlik araçları satan, çok yakında tanışacağımız dürüst ve endişeli bir eş ve baba, Fred Marshall'ın çalıştığı French Kasabası Çiftlik Araçları'nın binası vardı.

Camlı büyük binanın ve arkasındaki geniş, asfalt park yerinin ötesinde, yaklaşık bir kilometre boyunca ilerleyen taşlı bir tarla ve onun da ötesinde dikenli çalılıkların bulunduğu çıplak toprak vardı. Onları ardımızda bırakıp esas hedefimize yöneldik. Çürüyen bir atık kümesi gibi görünen yıkık dökük bir bina ve antika bir benzin pompası. Alçaldık. Ahşap, köhne bina her an çökecekmiş gibi görünüyordu. Önünde, üzerinde kurşun delikleriyle eski, teneke bir Coca-Cola tabelası vardı. Boş bira kutuları ve kâğıtları soyulmuş eski izmaritler orada burada göze çarpıyordu. Binanın içinden dışarı, şiddeti hiç azalmayan, uyku veren bir sinek vızıltısı taşıyordu. Kendimizi temiz havaya vurmak, oradan uzaklaşmak istedik. Kara ev çok kötüydü; hatta korkunçtu. Ama bu... bu daha da beter olacaktı.

Uğursuzluğun bir başka tanımı: işlerin kötü gittiğine veya çok yakında kötüleşeceğine dair duyulan his.

Önümüzdeki köhne bina, bir zamanlar Ed'in Abur Cuburları Yeri adıyla, komik denecek kadar kötü işletilen ve sağlıksız bir ortamda hizmet sunan bir kafeteryaydı. Bir zamanlar burada yüz seksen kiloluk bir yağ tulumu olan Ed Gilbertson, üzeri karmakarışık bir tezgâhın ardından, çoğunluğu bisikletleriyle gelmiş o yörenin çocukları olan müşterilerine yağlı, fazla pişmiş hamburgerler, üzerlerinde siyah parmak izleri bulunan salamlı mayonezli sandviçler ve külahlarında eriyen dondurmalar sunardı. Uzun zaman önce diğer dünyaya göç etmiş olan Ed Gilbertson, kıt akıllı, hantal ama iyi yürekli bir adamdı ve French Landing'in Polis Şefi Dale Gilbertson'un birçok amcasından biriydi. Tanımlanamaz pisliklerle kaplı önlüğü, elleri, tırnak içleri ve kediler tarafından temizlenmiş olmaları muhtemel mutfak gereçleri, gören her sağlık müfettişini kusma raddesine getirebilirdi.' Tezgâhın hemen ardındaki tekneler içindeki dondurmalar, kırıntılarla dolu ızgaraya çok yakın olduğu için sürekli erirdi. Tavanda, üzerindeki binlerce sinek cesedi yüzünden artık görünmez hale gelmiş yapışkan sinekkapan kâğıtlar asılıydı. Pek hoş olmayan gerçek şuydu: yıllar boyunca Ed'in Abur Cuburları'nda, yerde, tezgâhta, ızgarada, -belki de Ed'in üzerinde-, spatulada, çatallarda, yıkarımayan dondurma kaşığında çeşitli mikrop ve bakteriler konuşlanıp nesiller boyu üremişler ve korkunç yiyeceklere geçip çocukların ve bazen de annelerin ağızlarından midelerine girmişlerdi.

Şaşırtıcıydı ama Ed'in yemekleri hiç kimsenin ölümüne sebebiyet vermemişti. Sonunda sinekkapan yapışkan kâğıtların yerlerine yenilerini asmaya niyetlendiği sırada, çıktığı taburenin üzerinde kalp krizi geçirip ölen Ed'in ardından hiç kimse oraya gelip döküntüleri toparlamaya yeltenmemiş, daha doğrusu buna cesaret edememişti. Sonraki yirmi beş yıl boyunca karanlığın kalkanı altında çürüyen bu harap bina, kuytu bir yer arayan ve gidecek başka bir yeri olmayan romantik çiftlerin ya da kafayı çekip ilk sarhoşluğunu tatma özgürlüğünü yaşamak isteyen gençlerin ara sıra ziyaret ettiği bir yer olmuştu.

İçerden taşan vızıltılar bize az sonra tanık olacaklarımızın ne sevişen bir çift, ne de sızmış gençler olduğunu anlatıyordu. Yoldan duyulmayan bu yumuşak, açgözlü vızıltı olağanüstü bir şeyin varlığını ilan ediyordu. Bunun bir çeşit geçit kapısını temsil ettiğini söyleyebilirdik.

İçeri girdik. Doğuya bakan duvarın tahtaları arasından ve yıpranmış çatıdan içeri yumuşak gün ışığı sızıyor, düzensiz yer üze-

rinde aydınlık şeritler oluşturuyordu. Tüyler ve toz zerrecikleri; hayvan izleri ve uzun zaman önce bırakılmış belli belirsiz ayakkabı izleri üzerinde havada, dönerek uçuşuyordu. Solumuzdaki duvarın önünde, tortop olmuş küflü eski ordu artığı battaniyeler vardı; yaklaşık bir metre ileride boş bira kutuları ve ezilmiş izmaritler, camı kırık bir gaz lambasının etrafında kümelenmişti. Ilık gün ışığı huzmeleri, Ed'in çekici tezgâhından, eskiden fırının, lavabonun ve saklama raflarının bulunduğu odaya doğru geniş bir yay çizen taze ayak izlerinin üzerine düşüyordu, izler, bir zamanlar Ed'in kutsal bölgesi olan bu odada kayboluyordu. Yerdeki toz ve döküntüler, acımasız hareketlerin etkisiyle dağılmıştı ve eski bir ordu battaniyesi olmasını dilediğimiz ama olmadığını bildiğimiz, yarısı karanlıkta, yarısı aydınlıkta kalan yığın, düzensizce gerideki duvarın önünde, yapışkan bir sıvının içinde yatıyordu. Sinekler çılgın gibi bu koyu renkli havuz üzerinde uçuşup yığının üzerine konuyorlardı. Uzak köşede, pas rengi dik tüylü bir kırma, pençeleri arasındaki beyaz nesneden taşan kemikli et parçasını dişliyordu. Beyaz nesne bir spor ayakkabıydı. Tam olarak söylemek gerekirse New Balance marka bir koşu ayakkabısı. Daha da açık olmak gerekirse bir çocuğa ait 36 numara bir New Balance koşu ayakkabısı.

Uçarak oradan def olup gitmek istiyorduk. Üzerinde karşı koyacak bir tavanın bulunmadığı uçsuz bucaksız maviliğe yükselip temiz havayı içimize çekmeyi diliyorduk ama yapamazdık, kalıp tanıklık etmemiz gerekiyordu. Çirkin bir köpek, beyaz, New Balance marka ayakkabının içinden çıkarmak için her tür çabayı sarf ederek bir çocuğun kopmuş ayağını didikliyordu. Bir deri bir kemik sırtı bükülüyor, esniyor, sık tüylü omuzları ve dar başı yükselip alçalarak ön ayakları arasında tuttuğu ödülünü inatçı kabından çıkarmaya uğraşıyor, çekiştiriyor, ama ayakkabının bağcıkları düğümlü olduğu için hedefine ulaşamıyordu. Çirkin hayvan için ne yazık.

Üzerinde uçuşan toz ve tüylerle uzak duvarın dibinde yatan, ordu artığı bir battaniye olmayan solgun kütle, yüzü tavana dönük olarak, üst kısmı koyu renk havuzun dışında dümdüz yatıyordu. Bir kolu gevşekçe yerdeki döküntülerin arasına uzanmış, diğeri arkasındaki duvarı işaret ediyordu. İki elin parmakları da avucuna doğru kıvrılmıştı. Düz, kızıl sarı renkte saçlar, ufak yüzünü yumuşakça çevreliyordu. Eğer gözlerde ve ağızda bir ifade varsa bunun hafif bir şaşkınlık olduğu söylenebilirdi. Bu yapıdan kay-

naklanan bir rastlantıydı; bir anlamı yoktu, çocuğun yüz hatları, uyurken bile suratında hafif bir şaşkınlık ifadesi varmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Elmacık kemikleri, şakağı ve boynunda mürekkep lekeleri gibi morluklar vardı. Üzerinde Milwaukee Brewers logosu bulunan, kir ve kuru kan lekeleriyle kaplı beyaz tişört, vücudunu boynundan göbeğine dek örtüyordu. Bedeninin kanlı bölgeler hariç duman rengi gibi solgun alt kısmı, üzerinde telaşlı sineklerin uçuşup vızıldadığı koyu renk havuzda yatıyordu. İnce, çıplak sol bacağı kabuk tutmuş yaralı diziyle birleşiyor, ucu tavana bakan, kan lekeleriyle kaplı, bağcıkları çift düğümlü, 36 numara New Balance koşu ayakkabı içindeki küçük ayağında son buluyordu. Diğer bacağının olması gereken yerde bir boşluk vardı. Sağ kalçası aniden kesilerek kanlı bir çıkıntıda son buluyordu.

Karşımızdaki, Balıkçı'nın üçüncü kurbanı, on yaşındaki Irma Freneau'ydu. Önceki gün öğleden sonra video dükkânının önündeki kaldırımdan aniden kayboluşu üzerine yükselen şok dalgaları, bir gün sonra Dale Gilbertson'un cesedi bulmasıyla iyice yayılıp artacaktı.

Balıkçı, Irma Freneau'yu Chase Caddesi'nden alıp nasıl olduğunu bilmediğimiz bir şekilde caddeyi ve Lyall Yolu'nun tamamını aşıp, 7-Eleven'ın yanından, Wanda Kinderling'in için için öfkeden kudurup kafayı çektiği evin ve Goltz's'ün uzay gemisini andıran parlak binasının önünden geçirerek kasaba merkezi ve çiftlikler arasındaki sınırın ötesine taşımıştı.

Onu delik deşik Coca-Cola tabelasının yanındaki kapıdan içeri soktuğu sırada Irma hâlâ hayattaydı. Çırpınmış, çığlık atmış olmalıydı. Balıkçı onu en arkadaki duvarın önüne getirmiş, yüzüne indirdiği darbelerle onu susturmuştu. Büyük ihtimalle onu boğazını sıkarak öldürmüştü. Sonra onu yere uzatıp bacaklarını düzeltmişti. Beyaz New Balance ayakkabılar hariç, onu kaldırımdan kaçırdığında belden aşağısında hangi giysiler varsa hepsini; kot pantolonunu, iç çamaşırını üzerinden çıkarmıştı. Balıkçı, ondan sonra kurbanının sağ bacağını kesmişti. Geniş ağızlı büyük bir bıçakla, bir testere ya da bir satırın yardımı olmaksızın bacağı, gövdenin kalan kısmından ayırana dek et ve kemiği kesmişti. Ve sonra muhtemelen bileğe indirdiği iki ya da üç darbeyle ayağı, bacaktan ayırmıştı. Ve beyaz ayakkabının içindeki küçük ayağı bir kenara fırlatmıştı. Irma'nın ayağının Balıkçı için bir önemi yoktu. Onun istediği, bacaktı.

İşte dostlarım bu, gerçek uğursuzluk işaretiydi.

Irma Freneau'nun küçük, hareketsiz bedeni, eriyip, çürüyen yer tahtalarına karışmak istermişçesine tabana yayılmıştı. Sinekler, söyledikleri şarkıya keyifle devam ediyorlardı. Köpek hâlâ ağzını sulandıran ödülünü ayakkabının içinden çıkarmaya uğraşıyordu. Saf Ed Gilbertson o an hayata dönüp yanımızda belirecek olsa, dizleri üstüne çöküp ağlayabilirdi. Ama biz...

Ağlamak için burada değildik. En azından Ed gibi dehşet dolu bir utanç ve inanmazlıkla değil. Bu mezbelede korkunç bir sır yer almıştı ve bunun sonuçlarıyla izleri etrafımızdaki her şeyi sarmıştı. Biz buraya, sırrın bir kuyruklu yıldız gibi ardında bıraktığı izleri, görüntüleri, izlenimleri gözlemlemeye ve kaydetmeye gelmiştik. Tüm ayrıntılar dile geliyor, korkunç sırrın ardında bıraktığı dehşeti, şiddetinde bir azalma olmaksızın bize taşıyordu. Önümüzdeki sahneden derin, çok kuvvetli bir çekim yükseliyor ve kendimizi küçük hissetmemize yol açıyordu. Küçük düşmüşlük, gösterdiğimiz en belirgin ilk tepkiydi. Bu his olmasa işin özünü kaçırırdık; sırrı fark edemez, domuzlar gibi sağır, kör ve cahil olurduk. Karşımızdaki sahneyi hakkını vererek onurlandırmalıydık; vızıldayan sinekleri, kesik ayağı dişleyen köpeği, zavallı Irma Freneau'nun solgun cesedini, başına gelen felaketin kendi küçüklüğümüzle belirginleşen büyüklüğüyle kıyaslandığında su buharından fazla bir şey değildik.

Irma'nın cesedinin bir buçuk metre kadar ötesindeki yan duvarın boş penceresinden içeri şişman bir arı girdi ve kulübenin arka tarafında ağır ağır araştırıcı bir tur attı. Hızla çırptığı kanatlarının bulanık görüntüsünün ardındaki gövdesi uçabilmesi için fazla ağırmış gibi; görünmesine rağmen büyük bir rahatlık, akıcılık ve kasıtlı bir yavaşlıkla yerdeki kan gölünden oldukça yüksekte geniş bir yay çizdi. Sinekler, köpek ve Irma ona aldırmadılar.

Bizim içinse bu dehşet odasının arka kısmında mutluluk içinde uçan bu yeni konuk, tesadüfi bir yolcu olmaktan çıkıp, etrafımızı saran ağır sırrın bir parçası haline gelmişti. O da sahnedeki ayrıntılardan biriydi, o da bize küçüklüğümüzü hatırlatıyordu. İri, ağır kanatlarının diğer sesler arasından seçilebilecek kadar güçlü vızıltısı, açgözlü sineklerin yaydığı uğultunun tam ortasından geliyordu. Mikrofonun önündeki bir solistin, arkasındaki koroyu yönlendirmesi gibi, arı da sinekleri yönetiyordu. Sesler birleşti ve yükseklikleri ciddi bir boyuta ulaştı. Arı, doğu yönündeki duvarının tahtaları arasından süzülen güneş ışığının aydınlattığı alana girdiğinde gövdesinin sarı altın renkleriyle kanatları ışıldadı ve böcek,

karmakarışık, uçan bir mucizeye dönüştü. Katledilmiş kızın vücudu, kanlı yer tahtalarının içine geçercesine yassılaştı. Bu sahne karşısında hissettiğimiz küçük düşmüşlük duygusu, sahnenin yarattığı şiddetli çekime duyduğumuz takdir, anlayış kapasitemizin ötesinde güçlerin, her an işbaşında ve var olan bir kudretin sadece böyle anlarda algılanabilen varlığını görmemize yardımcı oldu.

Onurlandırılmıştık ama bize bahşedilen, dayanılması güç bir onurdu. Konuşan arı bir çember çizerek tekrar içeri girdiği pencereye döndü ve bir başka dünyaya geçti. Biz de onu takip ederek pencereden çıktık ve güneşe, gökyüzüne doğru yükseldik.

Maxton Bakım Merkezi'ndeki dışkı ve idrar kokusu; 35 numaralı karayolunun kuzeyindeki acayip evdeki huzursuzluk veren, akıl karıştıran uğursuzluk hissi; Ed'in Abur Cuburları Yeri'ndeki kan gölü ve sineklerin vızıltısı. Öğk! İğk! French Landing'de hoş bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştık. Gördüğümüzde içimize bir sıcaklık yayacak, suratımıza bir gülümseme konduracak hiçbir şey yok muydu?

Bu sorunun yanıtı kısaydı: hayır. French Landing'in sınırları boyunca sık aralıklarla üzerinde şöyle bir yazı olan büyük tabelalar aşılmalıydı: DİKKAT! UĞURSUZLUK İŞBAŞINDA! KENDİ EMNİYETİNİZ İÇİN ARDINIZA BAKMADAN GEÇİP GİDİN!

Burayı etkisi altına alan büyü, Balıkçıbüyüsü'ydü. "Hoş" şeyler bir süreliğine tedavülden kalkmıştı. Ama hiç olmazsa şimdiye kadar gördüklerimizden daha iyi bir yere gidebilirdik ve aslında bunu yapabilirken gitsek iyi olacaktı çünkü bir molaya ihtiyacımız vardı. Belki uğursuzluktan kaçabilmemize imkân yoktu ama en azından yataklara pisletilmeyen ve yerlerin kan gölüne dönmediği (en azından şimdilik) bir yere gidebilirdik.

Böylece arı kendi yoluna, biz de kendi yolumuza gittik: bizim yolumuz, güneybatıya doğruydu. Canlılık ve oksijen fışkıran -dünyada böyle bir başka koku daha yoktu, en azından bu dünyada- ormanın üzerinden geçerek tekrar insan eliyle dikilmiş yapıların olduğu alana vardık.

Kasabanın bu bölümüne 1976'da French Landing Şehir Meclisi tarafından Libertyville ismi verilmişti. Buna inanmayacaksınız ama Hamburger Kralı Ed Gilbertson da iki yüz yıllık geçmişi olan bu meclisin bir üyesiydi. O günler garip zamanlardı, dostum, gerçekten öyleydi. Ama yine de bu son günlerdeki kadar değildi, elbette. Hâlâ garip olmakla birlikte artık French Landing'de, uğursuzluk dolu Balıkçıgünleri yaşanıyordu.

Libertyville'in caddelerinin yetişkinlerin renkli, çocuklarınsa acı verici bulduğu isimleri vardı. İkinci grubun bazı üyeleri buraya karın ağrısı kent derdi. Tatlı sabah havasında süzülüp alçaldık. (Hava ısınmaya başlamıştı bile, bugün tam Çilek Festivali'ne uygun bir gün olacağı kesindi.) Camelot Caddesi'nde sessizce ilerleyip Camelot'un Avalon ile birleştiği yerden dönerek Avalon'dan Bakire Marian Yolu'na yöneldik. Bakire Marian'dan çıkıp -sakın şaşırmayın-, Robin Hood Sokağı'na girdik.

Yükselmekte Olan Dürüst ve Çalışkan Aile kavramına tam tamına uyacak küçük, şirin bir ev olan 16 numaranın mutfak pencerelerinden biri açıktı. Dışarıya uğursuzluğu inkâr eden (ama biz işin aslını biliyorduk; bir çocuğun sandviç ekmeğinin arasındaki sosisi ısırması gibi ayakkabının içindeki et parçasını yemeye çalışan köpeği işbaşında görmüştük) kahve ve kızarmış ekmek kokuları yayılıyordu. Kokuyu takip ederek içeri girdik. Görünmez olmak güzeldi, değil mi? Tanrısal sessizliğimizde izlemek. Ama ah bir de tanrısal gözlerimizle tanık olduklarımız daha az üzücü olsaydı! Ama bunları kabullenmiştik. Artık eğrisiyle doğrusuyla sonuçlanana dek bu olayın içindeydik ve işimize baksak iyi olurdu. Bu bölgede söyledikleri gibi, gün ışığını boşa harcamamak gerekirdi.

16 numaralı evin mutfağında, resmi, altında Ayın Satış Elemanı ibaresiyle French Kasabası Çiftlik Araçları bmasının satış bölümünün bir duvarını süsleyen, Fred Marshall vardı. Ayrıca son dört yılın üçünde (Ted Goltz iki yıl önce değişiklik olsun diye ödülü Otto Eisman'a vermişti), Yılın Çalışanı seçilmişti ve işbaşındayken etrafına kişilik, kalite, neşe, yani genel anlamda bir hoşluk yayardı. İyi bir şey mi istiyordunuz? Bayanlar baylar, karşınızda Fred Marshall!

Ama bu sabah, yüzünde alışılagelmiş güven dolu gülümsemesinden eser yoktu. Her zaman özenle taradığı saçları daha tarak yüzü görmemişti. Üzerinde her zaman giydiği ütülü pantolon ve spor gömleği yerine bir Nike şort ve kolları kesilmiş bir tişört vardı. Mutfak tezgâhının üzerinde La Riviere Herald'ın o günkü baskısı duruyordu.

Son zamanlarda Fred'in sorunları vardı -daha doğrusu karısı Judy'nin sorunları vardı, ama onları kutsal evlilik bağıyla birleştiren rahip, iyi ve kötü günde birbirlerine destek olmalarını söylemişti- şimdi gazetede okudukları da kendini daha kötü hissetmesine sebep oluyordu. İlk sayfada "BALIKÇI HÂLÂ İŞBAŞINDA" baş-

lığını taşıyan haber, herkesin sevgilisi skandallar yazarı Wendell Green'e aitti.

İlk sütunda -okurken Fred'in aklından korkunç ve dehşet verici kelimelerinin geçmesine yol açan- ilk iki cinayet anlatılıyordu. Gözleriyle tezgâhın üzerindeki gazetenin yazılarını takip ederken bir yandan da önce bir dizini, sonra diğerini göğsüne doğru çekerek kaslarını gevşetiyor, sabah koşusuna hazırlanıyordu. Bir sabah koşusu kadar uğursuzluktan uzak ne olabilirdi? Wisconsin'de böyle güzel bir şekilde başlayan bu harika günü ne mahvedebilirdi ki?

Pekâlâ, buna ne dersiniz?

Kederle yüreği parçalanan babasının dediğine göre Johnny Irkenham'ın hayalleri basitti. [Kederle yüreği parçalanan baba, diye içinden tekrarladı Fred kaslarını esnetirken üst katta uyuyan oğlunu düşündü. Tanrım, yalvarırım bana o acıyı tattırma. Korktuğunun çok kısa bir süre sonra başına geleceğinden haberi yoktu.] "Johnny büyüyünce astronot olmak istiyordu," dedi George İrkenham yüzünü kısacık bir süreliğine aydınlatan gülümsemesiyle. "Ama aynı zamanda French Landing İtfaiye Teşkilatı'na girip yangınları söndürmek ve bir kanun savunucusu olup suçluları yakalayarak hapse tıkmak da istiyordu."

Bu masum hayaller, asla tasvir edemeyeceğimiz korkunç bir kâbusla son buldu. [Ama anlatmayı deneyeceğinden eminim, diye düşündü Fred yüzünü buruşturarak ve bacaklarını yanlara doğru esnetmeye başladı.] Parçalanınış cesedi, bu hafta başında Centralia'da yaşayan Spencer Hovdahl tarafından bulundu. First Farmer Eyalet Bankası kredi bölümü memurlarından biri olan Hovdahl, komşu kasabalardan birinde yaşayan John Ellison'a ait, French Landing'deki terk edilmiş bir çiftliğin devir işlemlerini başlatmak için denetliyordu. "Aslında en baştan oraya gitmeyi hiç istememiştim," dedi Hovdahl. "Bu işlemlerden nefret ederim. [Spence Hovdahl'ı şahsen tanıyan Fred, onun "işlem" yerine daha ağır bir laf söylemiş olduğundan emindi.] Kümese girdikten sonra, orada olmak fikrinden iyice nefret etmeye başladım. Her taraf yıkık dökük, tüm yapı çürüktü. Aslında arıların sesini duymamış olsam zaten oraya kesinlikle girmezdim. İçeride bir kovan olabileceğini düşündüm. Arılar her zaman ilgimi çekmiştir, çok da meraklanmıştım. Tanrı şahidimdir gerçekten merak etmiştim. Sanırım bir daha hiçbir şeyi merak etmeyeceğim."

Kümesin içinde bulduğu, bir arı kovanı değil, yedi yaşındaki John Wesley Irkenham'ın cesediydi. Ceset parçalara ayrılmış ve her parça, kümesin çürüyen çatı kirişlerine zincirlerle asılmıştı. Polis Şefi Dale Gilbertson bu konuda bir yorum yapmamıştı, ama La Riviere'deki güvenilir polis kaynakları; gövde, bacaklar ve kalça üzerinde diş izleri olduğunu...

Tamam, bu kadarı Fred için yeterliydi, daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Gazeteyi katladı ve tezgâhın ucunda duran kahve makinesine doğru itti. Onun çocukluğunda gazetelerde asla böyle haberler yayınlanmazdı. Ve Tanrı aşkına, niçin Balıkçı deniyordu? Neden her canavara akılda kalıcı bir isim takıp onu Ayın Meşhur Ruh Hastası'na çevirmek zorundaydılar?

Elbette o, Tyler'ın yaşındayken böyle olaylar olmuyordu ama önemli olan prensipti... işin lanet olası prensibi...

Fred esneme hareketlerinin sonuna geldiğinde, Tyler'la konuşmayı aklının bir köşesine not etti. Cinsel organının neden bazen sertleştiğini sorduğu konuşmalarından daha zor olacaktı ama yapılması şarttı. Grup sistemi, diyecekti Fred oğluna. Artık arkadaşlarının yanından ayrılmayacaksın, Ty. Bir süreliğine tek başına çıkıp etrafta dolaşmayacaksın, anlaştık mı?

Yine de, Ty'ın öldürülmesi fikri Fred'e uzak geliyordu; böyle şeyler dramatik TV dizilerinde ya da belki bir Wes Craven filminde olurdu. Örneğin Çığlık4: Balıkçı. Aslında öyle bir film zaten vardı? Üzerinde balıkçı yağmurluğuyla, gençleri bir çengelle öldüren bir psikopat katilin olduğu bir film? Belki. Ama küçük çocukları, Amy St. Pierre ve Johnny Irkenham gibi bebekleri öldürmüyordu. Lanet dünya sanki gözlerinin önünde küçük parçalara ayrılıyordu.

Çökmek üzere olan bir kümeste, zincirlerin ucundan sarkan vücut parçaları bölümü Fred'in aklından çıkmıyordu. Bu gerçek olabilir miydi? Burada, Tom Sawyer ve Becky Thatcher'ın memleketinde böyle bir şey gerçekten olabilir miydi?

Neyse, dedi kendi kendine. Koşu zamanı gelmişti.

Belki bu sabah gazete gizemli bir şekilde ortadan kaybolsa iyi olur, diye düşünerek gazeteyi aldı ve karton kapaklı kalın bir kitaba benzeyinceye dek katladı (ama manşetin bir kısmı onu suçlarcasına hâlâ görünüyordu: BALIKÇI HÂLÂ). Belki de gazete... esrarengiz bir yolculukla evin arkasındaki eski çöp varilini boylamıştı... olamaz mıydı?

Evet, iyi fikirdi. Çünkü Judy son günlerde biraz garipleşmişti ve Wendell Green'in Balıkçı hakkındaki nabız yükselten yazıları-

nın bu duruma olumlu etkisinin olmayacağı kesindi (Isırılmış gövde ve bacaklar, diye düşünerek Fred sabah sessizliğine bürünmüş evinde kapıya doğru ilerledi, hazır sipariş almaya başlamışken garson, bir parça da o hoş, küçük kalçadan alayım, az pişmiş olsun). Judy son günlerde gazete okumayı takıntı haline getirmişti. Hiç yorum yapmıyordu ama Fred onun gözlerinin fıldır fıldır dönmesinden ve yapmaya başladığı diğer birkaç garip tikten hiç hoşlanmıyordu: örneğin dilinin ucunu sürekli üst dudağına dokundurması... hatta, son iki gün içinde, dilinin neredeyse uzayıp, burnunun alt kısmına, iki deliğin arasına değdirdiğini görmüştü. Önceki akşam haberleri izlerken gözleriyle görmüş olmasaydı buna inanmazdı. Gün geçtikçe gece daha erken yatıyor, bazen uykusunda konuşuyordu. İngilizceye benzemeyen garip, anlaşılmaz kelimeler geveliyordu. Bazen Fred onunla konuşurken, cevap vermeden gözlerini iri iri açıp boşluğa dikiyor; dudakları hafifçe kıpırdıyor, ellerini ovuşturup duruyordu (tırnakları oldukça kısa kesilmiş olmasına rağmen ellerinin üstlerinde kesikler ve çizikler belirmeye başlamıştı).

Annesinin gün geçtikçe artan tuhaflıklarını Ty da fark etmişti. Cumartesi günü, baba oğul öğle yemeklerini yerken Judy üst katta, uzun öğle uykularından birine yatmıştı ki bu da yeni alışkanlıklarından biriydi. Çocuk durup dururken, “Annemin nesi var?” diye sorup onu gafil avlamıştı.

“Ty, annenin hiçbir şeyi...”

“Var! Tommy Erbter onun bugünlerde kafayı sıyırdığını, sürekli sarhoş gibi gezdiğini söylüyor.”

Ve Fred, neredeyse domates çorbasıyla peynirli tostları bir yana fırlatıp oğlunun yüzüne bir yumruk mu atmıştı? Tek evladına? Annesi için endişelenmekten başka bir şey yapmayan sevgili Ty’a mı vurmuştu? Tanrı yardım etsin, daha önce oğlunu yumruklayabileceği aklının köşesinden bile geçmezdi, ama yapmıştı.

Fred, kapının dışında, caddeye uzanan dar, beton yolda olduğu yerde koşmaya, birbiri ardına derin nefesler çekip ciğerlerine oksijen doldurmaya başladı. Bu, genellikle gününün en güzel saatleriydi (Judy ile sevişmedikleri varsayıldığında ki son günlerde bu çok nadir olmuştu). Önündeki dar yol sadece bir başlangıçtı. French Landing, Libertyville’den yola çıkıp kendini bir anda New York’ta... San Francisco’da... Bombay’da... Nepal’in dağ geçitlerinde bulabileceğini düşlemeyi seviyordu. Kapısının bir adım ötesi, dünyaya hatta evrene bir davetti ve Fred Marshall bunu içgüdüle-

riyle biliyordu. John Deere traktörleri ve Case biçerdöverleri satıyor olabilirdi, evet, ama hayal gücünden yoksun değildi. Judy ile Madison Üniversitesi'ne devam ederlerken, ilk kez, yerleşkenin hemen dışındaki, espresso caz ve şiir cenneti denen Chocolate Watchband'de buluşmuşlardı. Öfkeli sarhoşların okudukları, Allen Ginsberg ve Gary Snyder şiirleri, Chocolate Watchband'in ucuz ve cızırtılı hoparlörlerinden yayılırken birbirlerine âşık olduklarını söylemek yanlış olmazdı.

Fred derin bir nefes daha çekti ve koşmaya başladı. Robin Hood Sokağı'ndan Bakire Marian Yolu'na ilerledi ve Deke Purvis'e el salladı. Deke sırtında bornozu, ayağında terlikleriyle kapının önünden Wendell Green'in günlük karabasan dozunu almaya çıkmıştı. Fred biraz hızlanıp Avalon Caddesi'ne döndü.

Keşke koştukça kafasına üşüşen endişelerden de kurtulabilseydi.

Judy, Judy, Judy, diye düşündü Cary Grant sesiyle (bu, hayatının aşkıyla uzun zaman önce paylaştığı küçük bir şakaydı).

Karısının uykudayken sayıkladığı saçmalıkları düşündü. Gözleri de durmadan fıldır fıldır dönüyordu. Üç gün önce onun peşinden mutfağa girdiğinde karısını orada bulamadığını da unutmamalıydı; Judy birdenbire arkasındaki merdivenlerde belirmişti. Fred onun bunu nasıl yaptığından çok neden yaptığını merak etmişti; arka merdivenlerden hızla çıkıp ön tarafa dolanmış olmalıydı (böyle yapmıştı mutlaka, Fred'in aklına gelen tek yol buydu). Sonra diliyle sürekli hafifçe vurma ve okşama hareketleri yapıyordu. Fred bütün bunların ne anlama geldiğini biliyordu: Judy dehşet içinde bir kadın gibi davranıyordu. Bu şekilde davranmaya Amy St. Pierre'in öldürülmesinden önce başlamıştı, bu durumda sebep Balıkçı değildi ya da tamamen Balıkçı değildi.

Çok önemli bir nokta daha vardı. Son birkaç hafta önce sorsalar, Fred karısının dünyada hiçbir şeyden korkmadığını söyleyebilirdi. Bir elli sekiz boyundaydı (onu tanıştırmaya götürdüğünde büyükannesi, "Şu hale bak, tıpkı bir çocuk gibi," demişti) ama Judy bir aslanın, bir Viking savaşçısının yüreğine sahipti. Bu ne yalan, ne abartma ne de şiirsel saçmalıktı. Sadece, basit bir gerçekti. Ve Fred'i en çok korkutan da karısının önceki haliyle şu son halleri arasındaki zıtlıktı.

Hızını iyice arttırıp trafiği kontrol etmeden Avalon'dan Camelot'a geçti. Her zamankinden daha hızlı, sanki bir yarışa katılmış

gibi koşuyordu. Judy ile çıkmaya başlamalarından yaklaşık bir ay sonra meydana gelen bir olayı hatırladı.

Bir gün öğleden sonra yine Chocolate Watchband'e oldukça ünlü bir caz dörtlüsünü dinlemeye gitmişlerdi. Aslında müziği pek dinlemediklerini hatırlıyordu. Judy'ye Tarım Fakültesi'nde okumaktan (bazı ahmakların deyişiyle Möö Üniversitesi) ve dile getirilmediği halde, mezun olduktan sonra French Landing'e dönüp aile çiftliğinde Phil'e yardım etme beklentisinin hiç hoşuna gitmediğini anlatıyordu. Hayatının geri kalanını Phil ile çiftlikte geçirme fikri Fred'in tüylerini diken diken ediyordu.

Masanın üzerinden elini tutup, ne istiyorsun o halde, diye sormuştu Judy. Mum ışığı ve orkestranın çaldığı "I'll Be There for You"* şarkısı eşliğinde, çok hoş bir ortamdaydılar.

Bilmiyorum, demişti Fred. Ama Möö Üniversitesi yerine İşletme bölümünde olmalıydım, Jude. Satış işinde, tarımdan çok daha iyiyim.

Neden bölüm değiştirmiyorsun?

Çünkü aileme göre...

Hayatını yaşayacak olan ailen değil, sensin Fred.

Söylemesi kolay, diye düşündüğünü hatırlıyordu. Ama sonra oradan çıkıp yerleşkeye dönerken bir şey olmuştu. Öyle inanılmaz ve hayatın işleyişine dair fikirlerinin ötesinde bir olaydı ki Fred aradan on üç yıl geçmiş olmasına rağmen o günü düşündüğünde hâlâ hayrete düşüyordu.

Hâlâ geleceği ve ortak geleceklerini konuşuyorlardı (Bir çiftlikte yaşayabilirim, demişti Judy. Ama sadece eşim çiftçi olmayı seçerse). Bu konuya iyice dalmışlardı. Çevrelerine, nerede olduklarına pek dikkat etmeden, ayaklarının götürdüğü yere gidiyorlardı. Sonra, State ve Gorham caddelerinin kesiştiği yerden gelen acı bir fren sesi ve metalik bir gürültü konuşmalarını bölmüştü. Fred ve Judy o yöne baktıklarında eski bir Ford ile bir Dodge kamyonetin çarpışmış olduğunu görmüşlerdi.

Gorham Caddesi'nin sonundaki kırmızı ışığı görmediği belli olan, kahverengi takım elbiseli orta yaşlı bir adam, titrekçe Ford'dan dışarı çıkmıştı. Hem sarsılmış, hem korkmuş görünüyordu. Fred, kamyonetten çıkıp orta yaşlı adama yaklaşan ve elinde demir bir çubuk taşıyan iriyarı (kot pantolonun belinden taşan göbeğini hatırlıyordu) genci fark edince yaşlı adamın korkmasının çok normal olduğunu düşünmüştü. Seni lanet olası dikkatsiz

orospu çocuğu! İriyarı genç öfkeyle haykırıyordu. Kamyonetime ne yaptığına bir bak! Bu babamın kamyoneti seni kahrolası pislik!

Rickman's Hırdavat'ın önünde, olayları büyülenmiş bir şekilde seyreden Fred, orta yaşlı adamın ellerini kaldırıp irileşen gözlerle gerilediğini görünce oh, hayır bayım, bu çok kötü bir fikir, diye düşünmüştü. Ne kadar öfkeli olursa olsun böyle bir adam karşısında gerilememen, üzerine gitmelisin. Onu kışkırtıyorsun onu kışkırttığını görmüyor musun? Karşısında gelişen sahne onu öylesine büyülemişti ki Judy'nin elinin artık avucunun içinde olmadığını fark etmemişti. Hastalıklı bir tür beklentiyle orta yaşlı adamın kekeleyerek gerilemesini izliyordu. Adam titrek sesle çok üzgün olduğunu söylüyordu... tamamen onun suçuydu, bakmıyordu, düşünmüyordu... sigorta kâğıtları... Eyalet Bankası... bir şema çizilse... polis raporu...

Bu arada iriyarı genç hâlâ yaklaşıyor, demir çubuğu avucuna vuruyor, karşısındaki adamın söylediklerini dinlemiyordu. Konu sigorta ya da hasarın karşılanması değildi. Konu, kendi halinde araba kullanıp Johnny Paycheck'ten 'Take This Job and Shove lt in"** şarkısını dinleyerek yolunda giderken bu Bay Orta Yaş'ın onu ölesiye korkutmuş olmasıydı. İriyarı genç, yaşadığı korkunun intikamını almak niyetiyle kamyonetten dışarı fırlamıştı. Ve intikamını alacaktı, almalıydı, çünkü karşısındaki adamdan yayılan savunmasızlık ve korkunun idrar sarısı kokusu onu kışkırtıyordu. Çiftçi köpeği ve tavşan gibiydiler ve tavşan köşeye sıkışmıştı. Bay Orta Yaş gerileye gerileye arabasının yan tarafına dayanmıştı. Az sonra demir çubuk kafasına inecek ve etrafa kan fışkıracaktı.

Ama ne demir çubuk savruldu, ne de etrafa bir damla olsun kan sıçradı, çünkü ufacık boyuyla Judy DeLois orada bitmiş, iki adamın arasına girmiş, korkusuz bakışlarını iriyarı gencin öfkeyle kızarmış yüzüne dikmişti.

Fred onun oraya nasıl olup da o kadar hızlı gittiğini merak ederek gözlerini kırpıştırmıştı. (Çok daha sonra onun ardından mutfağa girdikten sonra Judy'nin ayak seslerini arkasındaki basamaklarda duyduğunda da aynı şekilde hissedecekti.) Ve sonra ne olmuştu? Judy iriyarı gencin koluna vurmuştu! Şak diye, kaslı koluna bir şaplak indirmiş, beş parmağı, gencin yırtık mavi tişörtünün kolunun altında kalan güneş yanığı, çilli derisi üzerinde beyaz bir iz bırakmıştı. Fred bunu görmüş ama gözlerine inanamamıştı.

Kes şunu! diye bağırmıştı Judy iriyarı gencin şaşkın, afallamış suratına doğru. Elindekini indir, bu kadarı yeter! Aptallık etme! Birkaç yüz dolarlık hasar yüzünden hapse mi düşmek istiyorsun? Bırak elindekini! Aklını başına topla koca velet! İNDİR... ELİNDEKİNİ!

Fred iriyarı gencin demiri indireceğinden kesinlikle emindi; ama yere değil, güzel sevgilisinin başına. Oysa Judy, gözünü bile kırpmadan kendisinden en az otuz santim uzun, elli kilo ağır olan ve karşısında bir kule gibi dikilen genç adamın suratına bakıyordu. Bir santim bile gerilememişti. Tabii o gün etrafına korkunun idrar sarısı kokusunu yaymıyor, gözleri çılgınca etrafını taramıyor, dilinin ucuyla üst dudağına veya burnunun alt kısmına dokunmuyordu.

Birkaç saniye sonra iriyarı genç, elindeki demiri indirmişti.

Sayıları yaklaşık otuzu bulan seyircilerden bir alkış kopana dek Fred olay yerine kalabalığın toplandığını fark etmemişti. Göğsü gururla kabararak o da alkışa katılmıştı. Judy o an ilk kez şaşkınlığını belli etmişti. Ama duruşunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Sonra Bay Orta Yaş'ı kolundan çekiştirdi ve iki adama zorla el sıkıştırdı. Polisler geldiğinde iriyarı genç ve orta yaşlı adam kaldırımın kenarında yan yana oturmuşlar, birbirlerinin sigorta evraklarını inceliyorlardı. Olay tatlıya bağlanmıştı.

Fred ve Judy tekrar el ele tutuşup yerleşkeye doğru yürümeye başlamışlardı. Fred uzun süre konuşmamıştı. Ona duyduğu şaşkınlık ve hayranlık karışımı duygu muydu sessizliğinin sebebi? Öyle olduğunu sanıyordu. Sonunda; bu inanılmazdı, demişti.

Judy ona kaçamak bir bakış atıp huzursuzca gülümsemişti. Hayır değildi, demişti. Eğer tanımlaman gerekirse buna iyi bir vatandaşlık örneği diyebilirsin. O gencin hapse düşmek üzere olduğunu anladım ve bunun gerçekleşmesini ne de diğer adamın da yaralanmasını istemedim.

Ama bunları sanki sonradan düşünmüş gibi söylemişti ve Fred ilk kez ondaki inanılmaz cesareti ve bir Viking savaşçısının yüreğini fark etmişti. Bir anda iriyarı gencin yanında bitivermişti çünkü... çünkü yaşlı adamın korkusunu hissetmişti.

Hiç endişelenmedin mi Peki, diye sormuştu ona. Gördükleri onu öylesine şaşırtmıştı ki hâlâ olaya kendisi değil de kız arkadaşı müdahale ettiği için biraz mahcubiyet hissetmesi gerektiğini düşünmemişti. Olayın hararetiyle o gencin elindeki demirle sana bir zarar verebileceğinden korkmadın mı?

Judy bir an için aklı karışmış gibi ona baktıktan sonra, hiç aklıma gelmedi, demişti.

Camelot'la Chase Caddesi'nin birleştiği köşeye güneşli günlerde Mississippi'nin ışıltıları yansırdı, ama Fred o kadar uzağa gitmedi. Liberty Heights'ın tepesinden geri dönerek geldiği yöne doğru koşmaya devam etti. Tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. Genellikle koşmak kendisini daha iyi hissetmesini sağlardı ama o gün, en azından o ana dek, bu etkiyi göstermemişti. O öğleden sonra State ve Gorham'ın birleştiği köşedeki korkusuz Judy ile şu gün evinde yaşayan sık sık uyuyan, sürekli ellerini ovuşturan Judy arasında öyle büyük bir fark vardı ki Fred bu konuda Pat Skarda ile konuşma ihtiyacı hissetmişti. Önceki gün, doktor çim biçme makinelerine bakmak için Goltz'e geldiğinde de konuyu ona açmıştı.

Fred ona aralarında bir Deere ve bir Honda'nın olduğu birkaç model gösterdikten sonra ailesini sormuş ve (havadan sudan bir konu izlenimi verdiğini umarak) hey, doktor, bir şey soracağım, demişti. Sence birinin aniden delirmesi mümkün mü? Hiçbir uyarı olmaksızın?

Skarda ona pek hoşlanmadığı keskin bir bakış fırlatmıştı. Bir çocuktan mı yoksa bir yetişkinden mi bahsediyorsun, Fred?

Şey, aslında belli bir kişiden bahsetmiyorum. Sonra kendi kulaklarına bile sahte gelen, yüksek sesli bir kahkaha atmıştı. Pat Skarda'nın bakışından, onun da bu kahkahaya aldanmadığı anlaşılıyordu. Yani gerçek bir kişi değil, sadece bir varsayım. Her neyse, diyelim ki bu bir yetişkin.

Skarda bir süre düşündükten sonra başını iki yana sallamıştı. Tıpta sayıları az da olsa bazı kesin gerçekler vardır, psikiyatrik tıpta bunların sayısı daha da azdır. Bunu söyledikten sonra diyebilirim ki, sanırım bir insanın "aniden delirmesi' mümkün değil. Hızla ilerleyen bir süreç olabilir ama mutlaka söz konusu bir süreç vardır. Bazı insanların bir anda aklını kaybettiğini duyarız ama bu vakaların aslı o değildir. Psikolojik bozukluklar sinirsel veya psikotik davranış belli bir süre sonunda meydana gelir ve genellikle öncesinde sinyaller vardır. Annen bugünlerde nasıl, Fred?

Annem mi? Oh, iyi. Her şey yolunda.

Ya Judy?

Hatırı sayılır bir çaba göstermesi gerekmiş, biraz zaman almıştı ama sonunda yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Judy mi? O da çok iyi, doktor. Elbette çok İyi. Hiçbir şeyi yok.

Hiçbir şeyi yok. Ne demezsin! Sadece birkaç sinyal veriyor, o kadar.

Belki zamanla geçer, diye düşündü. Makul görünüyordu. Fred genel olarak iyimser bir insandı, uğursuzluğa inanmazdı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. O günün ilk gülümsemesi. Belki belirtiler zamanla yok olur. Belki yaptığı tüm gariplikler başladıkları gibi hızla sona erecekti. Belki bu hormonlarla ilgili bir durumdu: Her ay âdet görmesi gibi bir şey.

Tanrım, eğer hepsi bundan ibaret olsaydı nasıl da rahatlardı! Bu arada Ty'ı da düşünmeliydi. Tyler ile oturup grup sistemi hakkında ciddi bir konuşma yapması gerekiyordu. Fred geçen yüzyılın başında yaşamış ünlü yamyam ve canavar, seri katil Albert Fish'in hayaletinin Wendell Green'in ima ettiği gibi, Coulee Bölgesi'ne dadandığına inanmıyordu. Ama dışarıda bir yerde, biri vardı; iki küçük çocuğu öldürmüş ve cesetlerine anlatılamayacak (en azından Wendell Green değilseniz) bir vahşet uygulamıştı.

Gövdesi, bacakları ve kalçası ısırılmış, diye düşünen Fred, böğrüne saplanan ağrıya rağmen daha hızlı koşmaya başladı. Ama hâlâ bu korkunç olayların kendi oğlunun başına gelebileceğine ve Judy'deki garipliklerin sebebi olabileceklerine ihtimal vermiyordu. Judy'deki değişim, Amy St. Pierre ve Johnny Irkenham ölmeden önce başlamıştı. Muhtemelen o zamanlar her iki çocuk da mutlu bir şekilde evlerinin arka bahçelerinde oynuyorlardı.

Şöyle ya da böyle... ama Fred ve onun endişelerinden payımızı yeterince almıştık. Havada yükselip Fred'in hedefine yöneldik ve ondan önce evine, Robin Hood Sokağı 16 numaraya, sorunlarının asıl kaynağına vardık.

Uyanan günün ilk sesleri ve hafif bir sabah esintisi eşliğinde üst kattaki ebeveyn yatak odasının açık penceresinden içeri süzüldük.

Uyanan French Landing'den yükselen sesler, Judy Marshall'ı uyandırmamıştı. Judy sabahın üçünden beri uyanık yatıyor, hatırlamak istemediği korkunç rüyalardan kaçıyordu. Gözleri, neyi aradığını bilmeden mütemadiyen yatak odasındaki gölgeleri tarıyordu. Ama ne kadar istemese de bazı şeyleri hatırlıyordu.

"Yine gözü gördüm," dedi boş odaya. Dilini dudaklarının arasından çıkarttı ve Fred'in kendisini izlemediğini bildiğinden (izlediğini biliyordu, tepkisiz olabilirdi ama aptal değildi) burnunun ucuna doğru uzattı. Bu kez sadece dokunmakla kalmadı, bir kö-

peğin kâsedeki mamasını bitirdikten sonra ağzının kenarlarını temizlemesi gibi yalandı. "Kırmızı göz. Onun gözü. Kralın gözü."

Yüzünü çevirip dışarıdaki ağaçların gölgelerine baktı. Tavanda dans ediyor, şekiller ve yüzler oluşturuyorlardı. Şekiller ve yüzler.

"Kralın gözü," diye tekrarladı. Ve ellerini ovuşturmaya başladı. Parmaklarını kıvırıyor, büküyor, batırıyor, sıkıyordu. "Abbalah! Tilki deliklerinde tilkiler! Abbalah-doon, Kızıl Kral! Fare deliklerinde fareler! Abbalah Munshun! Kral, Kule'sinde, ekmek ve bal yiyor! Kırıcılar bodrumda çalışıyor!"

Başını iki yana salladı. Ah, bu sesler, karanlığın içinden çıkıp geliyorlardı. Bazen gül tarlaları arasında yükselen devasa bir kulenin görüntüsü beynini dağlarken uyanıyordu. Kan tarlaları. Sonra konuşmalar başlıyordu. Değil anlamak, kontrol bile edemediği İngilizce kelimeler ve kulağa saçma gelen sesler birleşip bir çağlayan gibi dudaklarından dökülüyordu.

"Çalışıyorlar, didiniyorlar, didiniyorlar," dedi. "Çocuklar kanayan minik ayakları üzerinde didiniyorlar... ah tanrı aşkına, bu hiç son bulmayacak mı?"

Dili bir yılan gibi uzanıp burnunun ucunu yaladı ve bir an için tükürükleri burun deliklerine doldu. Sonra beyninden bir kükreyiş yükseldi.

-Abbalah, Abbalah-doon, Can-tah Abbalah-

Bu korkunç, yabancı kelimeler eşliğinde beyninde Kule'nin, altındaki yanan mağaraların, miniklerin kanayan ayaklarıyla güçlükle yürüdükleri mağaraların çarpışan korkunç görüntüleri belirdi. Beyni onlarla birlikte gerilmeye, acı çekmeye başladı. Onları durdurabilecek, tüm bunlara son verip huzuru sağlayabilecek bir tek şey vardı.

Judy Marshall doğrulup oturdu. Hemen yanındaki masanın üzerinde bir lamba, John Grisham'ın son romanı, küçük bir bloknot (Ty'ın doğum günü armağanıydı ve her*sayfanın tepesinde AKLIMA HARİKA BİR FİKİR GELDİ! yazıyordu) ve üzerinde LA RIVIERE SHERATON yazan bir tükenmezkalem vardı.

Judy tükenmezkalemi eline aldı ve bloknota yazdı.

Abbalah yok Abbalah-doon yok Kule yok Kırıcılar yok Kızıl Kral yok bunlar sadece benim rüyalarım, sadece rüyalar.

Bu kadarı yeterdi ama kalemler insanı umulmadık yerlere götürebilirdi. Judy elindeki kalemin ucunu bloknottan ayıramadan kalemin ucundan bir satır daha döküldü:

Kara Ev Abbalah'a giden yolun kapısı cehennemin ağzı Sheol Munshun tüm dünyalar ve ruhlar.

Yeter! Merhametli Tanrım, yeter! Ve en kötüsü şu soruydu: Ya tüm bunlar bir anlam kazanmaya başlarsa?

Kalemi masanın üzerine attı; lambanın ayağına kadar yuvarlanan kalem orada hareketsiz kaldı. Sonra sayfayı bloknottan koparıp yuvarlayarak top haline getirdi ağzına atıp öfkeyle çiğnemeye başladı, yumuşatıp püre kıvamına getirdiğinde de yuttu. Kâğıt topağı dehşet dolu bir an için boğazında takılı kaldıktan sonra midesine indi. Kelimeler ve dünyalar uzaklaşınca Judy bitkin bir halde kendini yastıkların üzerine bıraktı. Yüzü solgun ve terle kaplıydı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla irileşmişti, ama tavandaki gölgeler artık ona yüzlermiş gibi gelmiyordu, güçlükle yürüyen çocukların yüzleri, fare deliklerindeki fareler, tilki deliklerindeki tilkiler, Kral'ın gözü, Abbalah-Abbalah-doon! Artık sadece ağaç gölgeleriydiler. O da Fred'in eşi, Ty'ın annesi, Judy DeLois Marshall'dı. Burası Libertyville'di, burası French Landing'di, burası French Kasabası'ydı, burası Coulee Bölgesi'ydi, burası Wisconsin'di, burası Amerika'ydı, burası kuzey yarımküreydi, burası dünyaydı ve bundan başka bir dünya yoktu. Öyle olmalıydı.

Ah, ne olur, öyle olsundu.

Gözleri kapandı ve o sonunda tekrar uykuya dalarken biz kapıya yöneldik. Judy Marshall uykuyla uyanıklık arasındaki sınırdan, diğer tarafa geçmeden, hemen önce bir şey daha söyledi.

"Adın Burnside değil. Deliğin nerede?"

Yatak odasının kapısı kapalıydı. Bir iç çekiş gibi anahtar deliğinden dışarı süzüldük. Judy ile Fred'in ailelerinin fotoğraflarının asılı olduğu koridor boyunca ilerledik. Fotoğraflar arasında Fred ve Judy'nin evlenmelerinin ardından korkunç ama çok şükür ki, aynı zamanda kısa bir dönem yaşadıkları Marshall Çiftliği'nin bir resmi de vardı. Size bir tavsiye: Judy Marshall'a Fred'in kardeşi Phil'den bahsetmeyin. Hiç kuşkusuz George Rathburn'un da söyleyeceği gibi, sakın onun dalına basmayın.

Koridorun sonundaki odanın kapısında anahtar deliği yoktu. Altından atılan bir telgraf gibi içeri süzüldük ve yükselen pis spor çorabı ve talk pudrası kokusu karışımından, buranın bir oğlan çocuğuna ait olduğunu hemen anladık. Oda küçük olmasına rağmen koridorun diğer ucundaki odadan daha geniş görünüyordu. Sebebi büyük bir ihtimalle odayı saran bir endişe bulutunun olmayışıydı. Duvarlarda Shaquille O'Neal'ın, Jeromy Bumitz'in, bir

yıl önceki Milwaukee Bucks takımının... ve Tyler'ın kahramanı Mark McGwire'in posterleri vardı. McGwire, Cards takımının oyuncusuydu ve Cards rakipti ama ne fark ederdi ki, Milwaukee Brewers ligde iddialı değildi. Brewers, hem Amerikan Ligi'nde, hem de Ulusal Lig'de alt sıralarda sürünüyordu. Ama McGwire... tam bir kahramandı, değil mi? Güçlüydü, alçakgönüllüydü ve beysbol topunu bir kilometre uzaklığa fırlatabilirdi. Ty'ın Wisconsin takımlarının fanatiği olan babası bile McGwire'in özel bir oyuncu olduğunu düşünüyordu. Takıma yetmiş sayı kazandırdığı sezonun ardından babası onun için "Beysbol tarihinin en iyi vurucusu" demişti ve Ty o zamanlar neredeyse bir bebek olduğu halde onun bu sözünü hiç unutmamıştı.

Çok yakında Balıkçı'nın dördüncü (evet, görmüş olduğumuz gibi üçüncüsü de vardı) kurbanı olacak bu çocuğun odasında yatağının arkasındaki duvarda, puslu, geniş bir çayırın ötesindeki büyük, karanlık bir şatoyu gösteren bir poster vardı. Duvara bantla yapıştırılmış (annesi raptiyeleri kesinlikle yasaklamıştı) posterin altında büyük, yeşil harflerle ESKİ ÇAYIRA GERİ DÖNÜN yazıyordu. Ty posteri duvardan indirip o yazıyı kesmek istiyordu. İrlanda'ya karşı özel bir ilgi duymadığı için posteri sevmiyordu, ama resim ona başka bir yeri fısıldıyormuş gibi geliyordu. Tamamen Farklı Bir Yer. Mağaralarında ejderhaların, ormanlarında tek boynuzlu atların olduğu muhteşem, mitolojik bir ülkenin fotoğrafıydı sanki, İrlanda'yı boş verin, Harry Potter'ı da. Hogwarts sıcak yaz günlerinde güzeldi ama bu şato, Tamamen Farklı Krallığı'ndaydı. Tyler Marshall'ın sabakıları ilk, geceleri son gördüğü şey bu posterdi ve bu hoşuna gidiyordu.

Yorganının altında, üzerinde şortu, dağınık koyu sarı saçlarıyla bir virgül şeklinde kıvrılmış, yan yatıyordu. Emecekmiş gibi tuttuğu başparmağı, ağzından bir iki santim uzaktaydı. Rüya görüyordu, kapalı gözkapakları altında gözlerinin ileri geri hareket ettiğini görebiliyorduk. Dudakları kıpırdıyordu... bir şeyler fısıldıyordu... Abbalah mı? Annesinin kelimesini mi fısıldıyordu? Elbette olamazdı, ama...

Daha iyi dinleyebilmek için yaklaştık ama bir şey duymamıza fırsat kalmadan Tyler'ın başucundaki saatli, parlak kırmızı radyo çalışmaya başladı ve George Rathburn'un gür sesi odayı doldurup Tyler'ı uyandırarak rüya âleminden ayırdı.

"Hey millet, beni dinleyin. Size bunu kaç kere söyledim? Eğer French Landing ve Centralia'daki Henreid Biraderler Mobilya'yı

duymadıysanız mobilyalar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir. Bu doğru, Henreid Biraderleri görmediyseniz çok şey kaybediyorsunuz, millet. Oturma odası takımları, yemek odası takımları, yatak odası takımları, La-Z-Boy, Breton Woods ve Moosehead gibi tanıdığınız ve güvendiğiniz markalar, hepsi burada! HENREİD BİRADERLERİN KALİTESİNİ KÖR BİR ADAM BİLE GÖREBİLİR!"

Ty Marshall daha gözlerini açmadan gülmeye başlamıştı. George Rathbun'u seviyordu; bu adam kesinlikle uçuktu.

George Rathburn, vitesi hiç küçültmeden devam ediyordu: "Hey millet, Brewer Çekilişi için hepiniz hazırsınız, değil mi? Üzerinde adınız, adresiniz ve el telefonunuz yazılı kartpostalları gönderdiniz mi? Umarım göndermişsinizdir, çünkü yarışma gece yarısı sona erdi. Eğer kaçırdıysanız... vah vah, çok yazık!"

Ty gözlerini tekrar kapadı ve dudakları sessiz bir fısıltıyla kıpırdadı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Yarışmaya katılmayı unutmuştu ve artık tek umudu babasının (oğlunun ne kadar unutkan olabileceğini bilen babasının) onun adına katılmış olmasıydı.

"Büyük ödül ne mi?" diye devam etti George. "SADECE sizin ya da tercih ettiğiniz, sevdiğiniz birinin tüm Cincinnati serisi boyunca top toplayıcılardan biri olma şansı. SADECE Richie Sexson'ın imzalı beysbol sopasına,-üzerinde ŞİMŞEK olan sopaya sahip olma şansı! Ve elbette birinci kalenin önündeki tribünde, benimle, yani Coulee'nin Ayaklı Kolej Beysbolü Ansiklopedisi ile birlikte bedava maç izleme imkânı. AMA SİZE BUNLARI NEDEN ANLATIYORUM Kİ? Eğer katılmadıysanız artık sizin için çok geç, millet! Dava bitti, konu kapandı, fermuvarını çek! Oh, konuyu neden açtığıma gelirsek sebebi, önümüzdeki cuma SİZİN adınızı anons edip etmeyeceğimi duymanız için radyonuzun başında olacağınızdan emin olmak istemem!"

Ty inledi. George'un radyoda onun ismini söylemesi ihtimali ya çok çok azdı ya da hiç yoktu. Top toplayıcı olup Miller Park'ta onca insan önünde o paspal Brewers üniformasıyla koşuşturmak hiç umurunda değildi ama Richie Sexson'a ait beysbol sopasına, şimşekli sopaya sahip olmak... bundan daha muhteşem ne olabilirdi?

Tyler yataktan çıktı. Bir gün önce giydiği tişörtünün kol altlarını şöyle bir kokladıktan sonra bir kenara attı ve çekmeceden yeni bir tane çıkardı. Babası bazen saati neden o kadar erken bir saate kurduğunu sorardı, sonuçta yaz tatilindeydi. Tyler ona her

günün, özellikle sıcak, güneşli ve sorumluluktan uzak günlerin ne kadar önemli olduğunu bir türlü anlatamamıştı. Sanki içinde, derinlerde bir yerde, onu uyaran, hiçbir anı boşa harcamamasını, zamanın su gibi akıp gittiğini söyleyen minik bir ses vardı.

George Rathburn'un söyledikleri, bir kova soğuk su etkisiyle Tyler'ın uyku mahmurluğunu bir anda yok etti. "Hey, Coulee Halkı! Biraz Balıkçı'dan bahsetmeye ne dersiniz?"

Tyler olduğu yerde kıpırdamadan durdu, garip bir ürperti sırtından yükselip kollarına doğru yayılmıştı. Balıkçı. Çocukları öldüren delinin teki. Bir de onları yediği söyleniyordu. Bu dedikoduyu daha çok beysbol sahasındaki ya da French Landing Sosyal Tesisleri'ndeki yaşça büyük çocuklardan duymuştu ama bu kadar iğrenç bir şeyi kim yapardı ki? Yamyamlık, öğk!

George'un sesi alçaldı. "Şimdi size bir sır vereceğim, George Amca'nızı iyi dinleyin." Tyler spor ayakkabılarını bağcıklarından tutarak yatağının kenarına oturdu ve George Amca'sını dinlemeye koyuldu. George Rathburn'un böyle... spor dışı bir konudan bahsetmesi ona biraz garip gelmişti ama Tyler ona güveniyordu. George Rathburn, iki yıl önce herkes ilk turda eleneceklerine dair bahse girerken, Badgers'ın en az çeyrek finale kadar yükseleceğini tahmin etmemiş miydi? Evet, etmişti. Dava bitti, konu kapandı, fermuarını çek.

George'un sesi daha da alçalıp neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Baylar, bayanlar gerçek Balıkçı, yani Albert Fish, altmış yedi yıl önce öteki dünyayı boylamış ve bildiğim kadarıyla ömrü boyunca New Jersey'den daha batıya geçmemiş. Üstüne üstlük, büyük bir ihtimalle de LANET OLASI BİR YANKEE TARAFTARIYMIŞ! ONUN İÇİN SAKİNLESİN, MİLLET! SAAAKİNLEŞİNNN!"

Tyler rahatlayarak gülümsedi ve ayakkabılarını giydi. Sakinleşecekti tabii. Yepyeni, güzel bir gün başlıyordu. Evet, tamam, annesi son günlerde biraz acayip davranıyordu ama yakında eski haline dönerdi mutlaka.

Bu iyimser temenniden sonra oradan ayrıldık. George Rathburn'un söyleyeceği gibi, voltamızı aldık. George'dan bahsetmişken, Coulee sabakılarının bu her yerden duyulan popüler konuşan sesini aramaya çıksa mıydık? Hiç fena fikir değildi. Hemen yola koyulduk.

3

TYLER'IN PENCERESİNDEN çıkıp oyalanınadan Libertyville'den uzaklaştık. Yaşlı kanatlarımızı çırparak güneybatıdaki hedefimize doğru uçtuk. Sabah güneşinin üzerinde altın parıltılar oluşturduğu nehrin ve dünyanın en büyük bira kutularının üzerinden geçtik. Burası ve Oo Karayolu (artık istersek biz de buraya Nailhouse Row diyebilirdik, ne de olsa French Landing'in fahri sakini sayılırdık) arasında tepesinde, parlak temmuz sabahı güneşi altında seçilemeyen uyarı ışığıyla bir radyo kulesi yükseliyordu. Burnumuza çimen, ağaç ve ısınan toprağın kokusu geliyordu, kuleye yaklaştıkça biranın yoğun, mayalı kokusu da belirginleşti.

Radyo kulesinin yanında, Peninsula Yolu'nun doğusundaki sanayi bölgesinde ancak yarım düzine araç, bir Coulee Bölgesi devriye minibüsü ve şeker pembesine boyanmış yaşlı bir Ford Econoline'ı alabilecek büyüklükteki otoparkıyla küçük bir tuğla bina vardı. Gün ilerleyip öğle sonrası akşamüstüne dönerken dev bira kutularının silindirik gölgesi önce çıkmaz yolun karşısındaki öbek öbek kurumuş çimenlerin üzerindeki büyük tabelaya, sonra binanın ve daha sonra da otoparkın üzerine düşerdi. Tabelanın üzerinde KDCU-AM, COULEE'NİN KONUŞAN SESİ yazıyordu. Tabelada aynı zamanda devriye minibüsüyle aynı tonda pembe sprey boyayla yazılmış bir ilan-ı aşk vardı: TROY MARYANN'I SEVİYOR! EVET! Daha sonra radyo çalışanlarından Howie Soule bu yazıyı (muhtemelen uydudan yayını yapılan ve tamamen otomatikleştirilmiş olan Rush Limbaugh programı sırasında) silecekti ama o an

için yazı duruyor ve bize orta Amerika'daki küçük kasaba aşkları hakkında bilmek istediğimiz her şeyi anlatıyordu. Görünüşe bakılırsa her şeye rağmen hoş bir şey bulabilmiştik.

Binaya vardığımızda istasyonun yan kapısından pilili haki renkte bir Dockers pantolon, boynuna dek iliklenmiş düğmeleriyle kravat takmadığı Mısır keteni düz beyaz bir gömlek ve kestane rengi pantolon askılarıyla (adamın kendisi kadar ince ve Chipper Maxton ya da cenaze evinde çalışan Sonny Heartfield gibi yaratıkların kullandığı kaba askılarla kıyaslanamayacak kadar zarif ve havalıydılar) ince bir adamcıktı. Bu gümüşi saçlı bey eski ama aynı zamanda özenle korunmuş çok temiz, zarif hasır bir fötr şapka giymişti. Şapkanın kestane rengi kurdelesi, pantolon askılarıyla uyum içindeydi. Pilotların taktığı güneş gözlükleri, gözlerini örtüyordu. Kapının solundaki çimlere, KDCU'nun o anki yayını olan yerel haberlerin yayıldığı yıpranmış hoparlörün altına doğru yönelip durdu. Haberleri Chicago tarım bülteni izleyecekti, bu da demek oluyordu ki mikrofonun başına geçip tekrar yayına çıkmak için daha on dakikası vardı.

Gömleğinin cebinden bir paket American Spirit sigarası çıkarıp paketten aldığı bir sigarayı altın çakmağıyla yakışını, giderek artan bir şaşkınlıkla izliyorduk. Aklımız karışmıştı. Pantolon askıları kullanan Dockers marka pantolon ve Bass Weejun marka ayakkabı giyen bu beyefendi görünümlü şık adam George Rathburn olamazdı elbette, değil mi? Kafamızda George'a dair bir resim çizmiştik ve bu gördüğümüz adamdan kesinlikle çok farklı biriydi. Çizdiğimiz resimdeki adam, yağlı göbeği lekeli pantolonunun (stadyumlardaki bol soslu sandviçlerin eseri) belindeki beyaz kemerin üzerinden taşan, teni tuğla renginde (stadyumlardaki onca bira, korkak hakemlere avazı çıktığı kadar bağırma), basık, geniş bir enseye (o gürlemelerin yükselmesi için ideal) sahip bir adamdı. Bizim ve tüm Coulee Bölgesi ahalisinin hayalindeki George Rathburn patlak gözlü, büyük kalçalı, dağınık saçlı, manda yürekli, beysbol manyağı, Chevy kullanan, Cumhuriyetçilere oy veren, her an kalp krizi geçirme tehlikesiyle karşı karşıya, akıl almaz isteklere, çılgınca önyargılara ve yüksek kolesterole sahip nevi şahsına münhasır bir adamdı.

Karşımızdaki adam o George Rathburn değildi. Bu adam bir dansçı gibi hareket ediyordu, sıcak bir günde içilen buzlu çay gibiydi; etkileyici ve karizmatikti.

Ama işin esprisi de buydu, değil mi? Hı-hı. İnce sesli şişman radyo diskjokeyi esprisinin ters yüz edilmiş hali. Aslında George Rathburn diye biri hiç var olmamıştı. Sadece bir hobi, uydurulmuş bir karakter, ince yapılı adamın birçok kişiliğinden biriydi. KDCU'dakiler asıl ismini biliyorlar ve kendilerini esprinin bir parçası olarak görüyorlardı (elbette en can alıcı olan kısmı, George'un en sevdiği kör bir adam bile kalıbıydı) ama asıl olan bitenin yarısından bile haberleri yoktu. Bu kalıp içinde gerçekleri de barındırıyordu. KDCU'dakiler olanların tam olarak üçte birlik kısmını biliyorlardı, çünkü Dockers giyip hasır şapka takan adam, aslında dört ayrı kişiydi.

George Rathburn, piyasaya hâkim olan FM furyasında AM bandından yayın yapan son radyo istasyonu olan KDCU'nun hayatta kalmasını sağlayan en büyük kozuydu. Haftada beş gün sabakıları program yapıyordu ve dinleyici rekorları kırıyordu. Radyo çalışanları onu taparcasına seviyorlardı.

Tepesindeki yıpranmış hoparlörden sesler yayılmaya devam ediyordu: "Herald muhabiri Wendell Green için 'işleri French Landing'de nasıl yaptığımızdan ziyade, çalıştığı gazetenin tirajının artmasıyla ilgilenen, şöhret meraklısı bir kasaba dışı felaket tellalı' diyen Şef Dale Gilbertson, hâlâ bir ipucu bulamadıklarını açıkladı."

"Bu arada Arden'da evlerinde çıkan yangın sonucu yaşlı bir çiftçi ve eşi hayatlarını kaybettiler. Her ikisi de seksen iki yaşında olan Horst P. Lepplemier ve karısı Gertrude..."

"Horst P. Lepplemier," diye tekrarladı ince adam sigarasından keyifle derin bir nefes çekerek. "Bunu hızlıca, üst üste on kere söylemeyi dene, sersem herif."

Arkasında, sağ taraftaki kapı açıldı ve sigarasını tüttüren adam hâlâ hoparlörün altında oturmasına rağmen kapının sesini mükemmel bir kesinlikle duydu. Pilot gözlükleri arkasındaki gözleri tüm hayatı boyunca işe yaramamış olabilirdi ama işitme duyusu muhteşemdi.

Dışarı çıkan solgun yüzlü adam, parlak sabah güneşi altında, üzerinden geçen sabanla yuvası altüst edilen ve kendini bir anda açıkta bulan yavru bir köstebek gibi birkaç saniye boyunca gözlerini kırpıştırdı. Mohawk Kızılderilileri gibi kestirdiği saçları ensesinden ince bir örgü halinde sırtına sarkıyordu. Mohawk parlak kırmızıya, sırtına sarkan kuyruksa elektrik mavisine boyanmıştı. Tek kulağından Nazilerin S.S. sembolüne şüpheli bir benzerlik

gösteren yıldırım şeklinde bir küpe sarkıyordu. Üzerinde, bir müzik grubunun resminin basılı olduğu yırtık, siyah bir tişört vardı. Bu renkli arkadaş, elinde bir CD kutusu tutuyordu.

"Selam, Morris," dedi hasır şapkalı zayıf adam. Hâlâ arkasına dönmemişti.

Morris şaşkınca yutkundu ve yüzünde küçük bir Yahudi çocuğun ifadesi belirdi ki zaten Yahudiydi. Morris Rosen, Winconsin Üniversitesi'nin Oshkosh'daki kolundan, yaz stajı için gelmiş bir öğrenciydi. İstasyonun müdürü Tom Wiggins'in ellerini sinsice ovuşturarak, "Bu bedava işçilere bayılıyorum!" dediği söylenirdi. Hiçbir çek defteri, Wigger'in sorumluluğu altındaki KDCU çek defteri kadar iyi korunuyor olamazdı. Altın yığınlarının üzerine titreyip koruyan ejderha Smaug gibiydi (gerçi KDCU'da herhangi bir değerli şeyin yığınla olduğunu söylemek doğru olmazdı, daha önce de belirttiğimiz gibi AM bandından yayın yapan son radyo istasyonu olarak hâlâ aktif yayında olması bile bir şanstı).

Morris'in yüzündeki şaşkın -buna huzursuz da demek daha doğru olurdu- ifade yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Vay canına, Bay Leyden! Tam isabet! Ne müthiş bir çift kulak!"

Sonra kaşları çatıldı. Halen dışarıdaki hoparlörün tam altında duran Bay Leyden birinin geldiğini duymuşsa bile, bunun kim olduğunu nereden anlamıştı?

"Benim geldiğimi nasıl anladınız?" diye sordu.

"Burada sabakıları sadece iki kişi esrar kokar," dedi Henry Leyden. "Bunlardan biri, sabah dumanının ardından bira içer; diğeriyse -yani sen, Morris- başka bir şey karıştırmaz, öylece bırakır."

"Vay canına," dedi Morris saygıyla. "Bu gerçekten inanılmaz."

"İnanılmaz olan benim," dedi Henry onaylayarak. Yumuşak sesle ve düşünceli bir ifadeyle konuşuyordu. "Zor bir iş ama birinin yapması gerek. İnkâr edilemez derecede lezzetli olan Tayland çubuğuyla olan sabah randevunuz hatırına sana bir Kızılderili atasözü söyleyebilir miyim?"

"Elbette, dostum." Bu, Morris'in Henry Leyden ile ilk konuşmasıydı ve hakkında söylenen her şeyin doğru olduğunu görüyordu. Hatta beklediğinden de fazlasını görmüştü. Bir başka kimliği, Bruce Wayne gibi, gizli bir kimliği olduğuna inanmak artık pek de zor gelmiyordu. Ama yine de...

"Çocukluğumuzda yaptıklarımız, alışkanlıklarımız olup çıkar," dedi Henry o yumuşak, kesinlikle George Rathburn'a uymayacak sesiyle. "Bu, benim sana tavsiyem, Morris."

"Evet, tamam," dedi Morris. Bay Leyden'ın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ama yavaşça, utangaç bir edayla elindeki CD kutusunu ona uzattı. Henry kutuyu almak için hiçbir hamle yapmadı. Morris ezildiğini hissetti ve bir an yedi yaşındaki anılarından birini hatırladı. Her zaman meşgul olan babasına göstermek için, o gün tüm öğleden sonra odasında yaptığı resmi bitirmeye yemin etmişti. Sonra, o kör, sersem, diye geçirdi aklından. Nefesindeki ot kokusunu alabilir, bir yarasa gibi keskin kulakları olabilirdi, ama ona lanet olası bir CD uzattığını nereden bilecekti?

Kararsızca, gösterdiği cürete kendi de şaşarak ve biraz da çekinerek yavaşça uzanıp Henry'nin bileğini tuttu. Adamın ilk anda bu beklemediği hareket karşısında gerildiğini hissetti ama sonra Henry, Morris'in elini ince kutuya doğru yöneltmesine izin verdi.

"Ah, bir CD," dedi Henry. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Bu akşamki programında yedinci şarkıyı çalmalısın," dedi Morris. "Lütfen."

Henry önce telaşlandı. Sigarasından son bir nefes çekip izmariti (elbette hiç bakmadan, ha ha) kapının yanındaki kum dolu kovaya fırlattı.

"Hangi programımdan bahsediyorsun acaba?"

Morris doğrudan cevap vereceği yerde dili ve dudaklarıyla, lezzetli bir yemeği midesine indiren küçük ama doymak bilmeyen, etçil bir hayvandan duyulabilecek gürültülere benzer sesler çıkardı. Sonra durumu daha da kötüleştirmek istercesine Wisconsin Faresi'nin alameti farikası olan, gençler kadar yaşlıların da, "Kör bir adam bile," diye bildikleri George Rathburn'un ünlü cümlesini onun sesini taklit ederek bağırdı. "Çiğne, ye, midene indir, hepsi aynı delikten çıkacak!"

Taklidi pek iyi yaptığı söylenemezdi ama kimin taklidini yaptığı açık seçik anlaşılıyordu; KWLA-FM'de, akşamları iş çıkışı saatinde yaptığı program tüm Coulee'de meşhur olan Wisconsin Faresi'nin taklidiydi. Wisconsin'deki radyo kanalları listesinin silik bir üyesi olan KWLA, La Riviere'de küçük bir kolej radyosuydu ama Fare'nin dinleyicileri inanılmayacak kadar çoktu.

Ve eğer biri, Brewers taraftarı, Cumhuriyetçilere oy veren, AM bandından yayın yapan George Rathburn'un aynı zamanda, yaptı-

ğı program sırasında, renkli bir dille, bağırsaklarını bir Backstreet Boys CD'si üzerine boşaltısını anlatan Wisconsin Faresi olduğunu keşfederse sorun çıkabilirdi. Bu, dar radyo toplumunun dışına taşıp ses getirecek ciddiyette bir sorun olabilirdi.

'Tanrı aşkına, Wisconsin Faresi olduğum fikrine nasıl kapıldın, Morris?" diye sordu Henry. "Bahsettiğin kişiyi doğru dürüst tanımıyorum bile. Aklına böyle garip bir fikri kim soktu?"

"Bilgili bir kaynak," dedi Morris kasılarak.

Kızgın demirlerle tırnaklarını sökseler bile Howie Soule adını ağzından alamazlardı. Ayrıca Howie de tesadüfen öğrenmişti: bir gün Henry'nin istasyondan ayrılmasından sonra yayın odasına girmiş, Henry'nin arka cebinden düşürdüğü cüzdanını taburenin altında bulmuştu. Görme haricindeki tüm duyularının mükemmel olduğunu düşüneceğiniz bu adamın cüzdanının eksikliğini fark etmemesi ilginçti ama belki o gün Henry'nin aklı başka bir konuyla meşguldü, boş bir adam olmadığı, bol bol düşündüğü açıkça görülüyordu. Howie, (söylediğine göre dostça bir merakla gözden geçirdiği) Henry'nin cüzdanında bir KWLA kimlik kartı bulmuş ve İSİM yazan yerin karşısındaki boşluğa minik bir fare resmi çizilmiş olduğunu görmüştü. Dava bitti, konu kapandı, fermuvarını çek.

"Hayatımda bir kez bile KWLA'in kapısından içeri adımımı atmadım," dedi Henry ve söylediği yalan değildi. Wisconsin Faresi'nin programını (diğer başkalarını olduğu gibi) evindeki stüdyoda hazırlayıp kaydediyor, sonra Joe Strummer adıyla kiraladığı posta kutusunun adresiyle istasyona gönderiyordu. Daha çok KWLA'den bir davetiye anlamı taşıyan, üzerinde fare resmi olan kimlik kartını hiç kullanmamış... ama atmamıştı da.

'Ya sen bir başkasının bilgi kaynağı oldun mu, Morris?"

"Ha?"

"Wisconsin Faresi olduğumu düşündüğünü başkasına söyledin mi?"

"Hayır! Elbette söylemedim!" Hepimizin bildiği gibi, herkes aynı yanıtı verirdi. Ama Henry'nin şansına bu seferki doğruydu. En azından o an için doğruydu ama gün daha yeni başlamıştı.

"Ve söylemeyeceksin de, değil mi? Çünkü dedikodulara inananlar çıkabilir. Tıpkı bazı kötü davranışların alışkanlığa dönüşmesi gibi." Henry elindeki hayali esrarlı sigaradan bir nefes çekiyormuş gibi yaptı.

“Ağzı sıkıdır,” dedi Morris, övünmek için yanlış bir konu seçerek.

“Umarım öyledir. Çünkü bir sızıntı olması halinde seni öldürmek zorunda kalırım.”

Bir sızıntı olması halinde, diye içinden tekrarladı Morris. Ah, dostum, bu adam kafayı yemiş.

“Evet, öldürürsün,” dedi gülerek.

“Sonra da seni yerim,” dedi Henry. Ama o gülmüyordu, hatta gülümsemiyordu bile.

“Yaa, tabii,” diyerek tekrar güldü Morris, ama bu kez gülüşü kendi kulaklarına bile zorlama gibi gelmişti. “Hannibal Lecter gibi.”

“Hayır, Balıkçı gibi,” dedi Henry. Yüzünü yavaşça Morris’e çevirdi. Güneş, bir an için gözlüklerinin camından yansıyarak onları ateşten oluşmuş gözlere çevirdi. Morris yaptığının farkına varmadan bir adım geriledi. “Albert Fish, kurbanlarını yemeye kıçlarından başlardı, bunu biliyor muydun?”

“Evet, öyle. İyi bir parça taze kıçın en kaliteli biftekten daha lezzetli olduğunu iddia ederdi. Kullandığı kelimeler tam olarak bunlardı. Bir kurbanının annesine yazdığı mektupta böyle demişti.”

“Acayip,” dedi Morris. Sesi, kendisine bile titrek gelmişti. Büyük kötü kurdu kapısından uzaklaştırmaya çalışan çaresiz, küçük, şişko domuzcuk gibi. “Ama ben pek korkmuyorum, yani, senin Balıkçı olmandan.”

“Sahi mi? Neden?”

“Dostum, her şeyden önce sen körsün!”

Henry hiçbir şey söylemeden ateş saçan gözlerini iyice huzursuzlaşan Morris’e dikti. Morris’in aklından telaşlı düşünceler geçiyordu. Acaba gerçekten kör mü? Kör bir adama göre etrafta fazlasıyla rahat dolaşıyor... ya dışarı çıkar çıkmaz kim olduğumu bilmesine ne demeli?

“Kimseye söylemeyeceğim,” dedi. ‘Tanrı şahidimdir.”

Tek istediğim bu,” dedi Henry sakince. “Bu konuda anlaştığımıza memnun oldum. Evet, bana ne getirmiştin, nedir bu?” Elindeki CD’yi havaya kaldırdı. Bakıyormuş gibi tutmadığını görmek bir anda Morris’i müthiş rahatlatmıştı.

“Şey, şu Racine’den çıkan grup. Dirtysperm’ü biliyor musun? ‘Where Did Our Love Go?’* şarkısını yeniden yorumladılar. Bilirsin, şu Supremes’in eski şarkısı. Ama şarkıyı yeni haliyle dakika-

da yüz elli vuruşluk bir tempoyla söylüyorlar. Çok şamata bir parça. Bütün şu pop saçmalığını yerle bir ediyor, dostum, mahvediyor!"

"Dirtysperm," dedi Henry. "Daha önce grubun ismi Jane Wyatt's Clit değil miydi?"

Morris, Henry'ye kolaylıkla aşka dönüşebilecek bir hayranlıkla baktı. "JWC'yi kuran, Dirtysperm'ün başgitaristi zaten, dostum. Ama sonra basçıyla politik bir konuda anlaşamamışlar; Dean Kissinger ve Henry Acheson'la ilgili bir şeymiş galiba ve sonra Ucky Ducky -gitarist olan- gruptan ayrılıp Dirtysperm'ü kurmuş."

"'Where Did Our Love Go?'" dedi Henry dalgınca, sonra CD'yi Morris'e geri uzattı. Suratının asıldığını görmüş gibi, "Böyle bir CD'yi elimde taşımam doğru olmaz, kafanı kullan onu dolabıma koyuver."

Morris'in hissettiği hayal kırıklığı bir anda yok oldu ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet, tabii. Olmuş bilin, Bay Leyden!"

"Ve sakın koyarken seni kimse görmesin. Özellikle de Howie Soule. Howie başkalarının işine burnunu sokmaya pek hevesli. Onun gibi davranmamak senin için daha hayırlı olur."

"Kesinlikle, bebek!" Olayların gelişiminden mutlu olan Morris gülümseyerek kapının koluna uzandı.

"Ve Morris?"

"Evet?"

"Sırrımı bildiğine göre artık bana Henry desen daha iyi olur sanırım."

"Henry! Tamam!" Morris Rosen için bu, yazın en güzel sabahı mıydı? Kesinlikle öyleydi, hiç şüpheniz olmasın.

"Bir şey daha var."

"Nedir, Henry?' Morris bir gün birbirlerine Hank ve Morrie diyecekleri günü hayal edecek kadar ileri gitmişti.

"Fare konusunda çeneni sıkı tut."

"Sana söyledim..."

"Evet ve sana inanıyorum. Ama bazen içinden bir dürtü sinsice yükselir, Morris. Gece evine sızan bir hırsız ya da avına yaklaşan bir katil gibi. Eğer bu dürtüye teslim olursan, emin ol, bundan haberim olur. Üzerinden kötü bir kolonya gibi yayılan kokusunu alırım. Buna inanıyor musun?"

"Şey... evet." Ve inanıyordu gerçekten. Daha sonra sakin bir anda bu konuşmayı düşündüğünde kulağa ne kadar saçma gelir-

se gelsin buna inandığını tekrar fark etti. Ona inanıyordu. Hipnotize edilmek gibi bir şeydi.

"Güzel. Haydi, şimdi git. İlk bölüm için Ace Hardware, Zağlat Chevy ve Bay Tastee Ribs'in sıralanıp, hazır olmasını istiyorum."

"Tamamdır."

"Dün akşamki maçın da..."

"Sekizinci bölümde Wickman'ın oyun dışı kalmasını mı? Berbattı, gerçekten. Hiç Brewers gibi değildi."

"Hayır, Mark Loretta'nın beşinci bölümdeki sayısı daha iyi olacak. Loretta çok sık sayı yapmıyor ama taraftarlar onu seviyor. Nedendir bilmem. Yeteneksiz olduğunu kör bir adam bile görebilir. Haydi, evlat. Git de o CD'yi dolabıma koy. Fare'yi görecek olursam ona veririm. Çalacağından eminim."

"Şarkı..."

"Yedinci şarkı. Yedi, kediyle kafiyelidir. Bunu unutmam, onun da unutacağını sanmıyorum. Haydi, artık git."

Morris ona minnet dolu son bir bakış fırlattıktan sonra içeri girdi. Henry Leyden, namı diğer George Rathburn, namı diğer Wisconsin Faresi, aynı zamanda Henry Shake adıyla tanınıyordu (bu konuya sonra değineceğiz, zaman hızla ilerliyor). Bir sigara daha yaktı ve derin bir nefes çekti. Bitirmek için yeterli zamanı olmayacaktı; tarım raporu sona ermek üzereydi (domuz üretimi artmıştı, buğday stoklarında düşüş vardı ve mısır üretimi tavana vurmuştu ama sakinleşip dengesini sağlamak için birkaç nefese ihtiyacı vardı. Önünde antika korkulukların kaldığı Maxton Bakım Merkezi'ndeki Çilek Festivali'nde son bulacak uzun bir gün uzanıyordu. Sık sık Tanrı'ya onu William "Chipper Maxton'un kıskaçları arasına düşmekten koruması için dua ederdi. Ömrünü Maxton'da son bulması ve yüzünün alev makinesiyle dağlanması arasında bir tercih yapması istense hiç tereddütsüz alev makinesini seçerdi. Festivalde sonra eve döndüğünde belki yolun yukarısında yaşayan komşusu ziyaretine gelir ve uzun zamandır planladıkları gibi Kasvetli Ev'i okumaya başlayabilirlerdi. Doğrusu bu harika olurdu.

Acaba Morris Rosen bu sırrı ne kadar süre saklayabilir, diye düşündü. Eh, nasıl olsa öğrenirdi. Fare'yi çok seviyordu ve başka seçeneği kalmayınca-ya dek ondan vazgeçmek istemiyordu; bunu inkâr edemezdi.

"Dean Kissinger," diye mırıldandı. "Henry Acheson. Ucky Ducky. Tanrı bizi korusun."

Bir nefes daha çektikten sonra elindeki sigarayı yine tam isabetle kum: dolu kovanın içine attı. İçeri dönüp Mark Loretta'nın önceki akşamki maçta yaptığı sayıyı tekrarlama ve Coulee'nin iflah olmaz taraftarlarıyla canlı görüşmeler yapma vakti gelmişti artık.

Ve bizim de ayrılık vaktimizdi. Kilisenin çanı, saatin yedi olduğunu haber veriyordu.

French Landing'de hayat son hızla devam ediyordu. Dünyanın bu bölgesinde hiç kimse yatağında uzun süre kalıp tembellik yapmazdı ve turumuzun sonunda acele etmeliydik. Olayların başlaması yakın, çok hızlı ilerlemeleri de muhtemeldi. Yine de fena değildik, zamanı iyi değerlendirmiştik ve son durağımızdan önce uğramamız gereken sadece bir yer daha kalmıştı.

Ilık yaz havasına yükseldik, bir süre KDCU kulesi etrafında uçtuk (işaret ışığının tık-tık-tık sesini ve elektriğin sinsice mırıldanmasını duyabilecek kadar yakındık) etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra kuzeye yöneldik. Nehrin yukarısında, on iki kilometre ötede, kireçtaşı uçurumuyla Great Bluff kasabası vardı. Bu uçurumda hayaletlerin dolaştığı söylenirdi, çünkü 1888'de Fox Kızılderili kabilesinin şefi (ismi Uzak Gözler'di) rüyasında korkunç bir kaderin onları beklediğini görmesinin üzerine o kaderden kaçmak için tüm savaşçılarını, samanlarını, kadınları ve çocukları toplamış, oradan ölümlerine atlamalarını istemişti. Jim Jones'un olduğu gibi Uzak Gözler'in de kabilesi kendilerine söyleneni yapmışlardı.

Nehirden yukarı o kadar ilerlemeyecektik, French Landing'de uğraşmamız gereken yeterince hayalet vardı. Nailhouse Row'un üzerinden bir kez daha geçtik (Harley'ler yerlerinde yoktu; Beezer St. Pierre ve Yıldırım Beşli'nin diğer üyeleri bira fabrikasındaki işlerine gitmişlerdi), Queen Caddesi ve Maxton Bakım Merkezi'ni de ardımızda bırakarak (Burny hâlâ odasında, gözlerini pencereye dikmiş yatıyordu-öff) Bluff Caddesi'ne vardık. Burası neredeyse kırsal bölgeye dâhildi. Yirmi birinci yüzyıla girdiğimiz şu günlerde, Coulee Bölgesi'nde kasabaların, orman ve tarlalara böyle çabuk boyun eğmesi şaşırtıcıydı.

Bluff Caddesi'nden sola dönüldüğünde, bulunduğu alanın ne kasaba, ne de şehir olarak tanımlanabileceği Herman Caddesi'ne varılıyordu. Burada, gelişimcilerin henüz keşfetmediği yedi yüz metrelik bir çimenliğin sonundaki sağlam, tuğla evde Dale Gilbertson, eşi Sarah ve altı yaşındaki oğlu David ile yaşıyordu.

Vaktimiz azdı ama en azından bir göz atmak için açık mutfak penceresinden içeri süzüldük. Tezgâhın üzerindeki ekmek kızartma makinesinin yanında durduk. Mutfak masasında oturan, gazeteyi okurken bir yandan da önündeki mısır gevreğini tadının farkına varmadan yiyen adam (Herald'ın ön sayfasında yine bir Wendell Green haberinin olduğunu görünce içini bir sıkıntı sarmış, mısır gevreğine şeker ve dilimlenmiş muz koymayı unutmuştu), Şef Dale Gilbertson'un ta kendisiydi. Hiç şüphesiz o sabah, French Landing'deki en mutsuz insan oydu. Kısa bir süre sonra bu yarışmadaki tek rakibini tanıyacaktık ama o an için Dale'in yanında kalmayı yeğledik.

Balıkçı, diye düşünüyordu kederle. Bu konuda Tom Lund ve Bobby Dulac'la hemfikirdi. Neden ona daha ürkütücü bir isim takmadın seni baş belası gazeteci bozuntusu? Örneğin Kana susamış. Evet, evet bak bu daha iyi olurdu, değil mi, Wendell "Kusmuk" Green Beyefendi?

Ah, ama Green'in ona neden Balıkçı ismini verdiğini biliyordu. New York'ta yaşamış ve cinayetler işlemiş Albert Fish* ile French Landing'deki katilin yaptıkları arasındaki benzerlik göz ardı edilemeyecek kadar bariz -ve çekiciydi-. Fish, kurbanlarını boğardı. Amy St. Pierre ve Johnny Irkenham'ın da boğularak öldürüldükleri açıkça anlaşılıyordu. Fish, kurbanlarını yerdi ve French Landing'de ölü bulunan iki küçük bedenin de bazı bölümlerinin yenmiş olduğu ortadaydı. Fish de, şimdiki canavar da kurbanlarının vücutlarının... şey arka kısımlarını tercih ediyorlardı.

Dale önündeki kâseye baktı, kaşığını bıraktı ve kâseyi iterek önünden uzaklaştırdı.

Birde mektuplar vardı. Onları unutamazdı.

Sandalyesinin ayaklarının dibinde sadık bir köpek gibi duran evrak çantasına baktı. Dosya içindeydi ve ona, dilin her fırsatta, ağrıyan çürük bir dişe uzanması gibi çekildiğini hissediyordu. Belki ellerini dosyadan uzak tutabilirdi, en azından karısıyla seviştiği, oğluyla oynadığı evindeyken, ama aklını uzak tutabilmesi... bu apayrı bir şeydi ve mümkün gibi de görünmüyordu.

Yaşlı yamyam Albert Fish, sonunda elektrikli sandalyeyi boylamasını sağlayan son kurbanı Grace Budd'ın annesine uzun ve korkunç derecede ayrıntılı bir mektup yazmıştı. ("Elektrikle kızartılmak çok hoş olacak!" demişti Fish gardiyanlara. "Denemediğim bir bu kalmıştı!") Şimdiki katil de benzer mektuplar yazmıştı, bir Helen Irkenham'a bir tane de Amy'nin babası, serseri (ama Dale,

duyduğu kederle gerçekten yıkılmış olduğunu tahmin edebiliyordu) Armand "Beezer" St. Pierre'e. Bu mektupları katil değil, cinayetlerle uzaktan yakından ilgisi olmayan, sorun çıkarmak isteyen biri yazmış olsa daha iyi olurdu, ama gönderilen iki mektupta da basından gizlenen, tahminen sadece katilin bilebileceği ayrıntılar vardı.

Dale sonunda içinden yükselen isteğe teslim oldu (Henry Leyden bunu çok iyi anlayabilirdi) ve uzanıp evrak çantasını alıp açtı. İçinden kalınca bir dosya çıkardı ve mısır gevreği kâsesinin eskiden durduğu yere koydu. Evrak çantasını yine sandalyenin yanına bırakarak önündeki dosyayı açtı (üzerinde BALIKÇI değil, ST. PİERRE/İRKENHAM yazıyordu). Eksik dişleriyle gülümseyen iki çocuğun yürek burkan fotoğraflarına, okunmak için fazlasıyla korkunç olan tıbbi raporlara ve bakılmak için fazlasıyla korkunç olan suç mahalli fotoğraflarına (ah ama onlara bakmalıydı, onlara tekrar tekrar bakmalıydı... kanla kaplanmış zincirler, sinekler, açık kalmış gözler) şöyle bir göz gezdirdi. Dosyada ayrıca küçük Irkenham'ın cesedini bulan ve kısa süreliğine zanlı olarak gözaltına alınan Spencer Hovdahl ile yapılan uzunca röportajın yazılı metinleri de vardı.

Sonra üç mektubun fotokopileri geliyordu. Biri George ve Helen Irkenham'a gönderilmişti (eğer bir önemi varsa, zarfın üzerinde sadece Helen'in ismi vardı). Diğeri Armand "Beezer" St. Pierre'e gönderilmişti (zarfın üzerine adamın lakabı bile yazılmıştı). Üçüncü mektup ise 1928 yılı baharının sonlarına doğru, cinayetin ardından Grace Budd'ın annesinin New York'taki adresine gönderilmişti.

Dale üç mektubu yan yana önüne koydu.

Grace kucağıma oturdu ve beni öptü. Onu yemeye karar verdim. Fish, Bayan Budd'a yazdığı mektupta böyle demişti.

Amy kucağıma oturdu ve bana sarıldı. Onu yemeye karar verdim. Beezer St. Pierre'e gelen mektupta da böyle yazıyordu. Adamın orayı yerle bir edeceğine dair tehditler savurarak French Landing karakolunu basmasına şaşmamalıydı. Dale, o serseriden hoşlanmazdı ama yerinde olsa aynı duygular içinde olacağını kabul ediyordu.

Üst kata çıktım ve bütün giysilerimi çıkardım. Çıkarmazsam üzerlerine kan bulaşacağını biliyordum. Fish'ten Bayan Budd'a.

Kümesin arkasına gittim ve bütün giysilerimi çıkardım. Çıkarmazsam üzerlerine kan bulaşacağını biliyordum. Kimliği meç-

hulden Helen Irkenham'a. Burada akla bir soru geliyordu: Böyle bir mektup alan hangi anne akıl sağlığını muhafaza edebilirdi? Bu mümkün müydü? Dale hiç sanmıyordu. Helen sorulara sakin ve mantıklı cevaplar vermiş, hatta evine son gidişinde Dale'a çay bile ikram etmişti ama gözlerinde, kontrolünü kaybetmek üzere olan bir kadının donuk, tuhaf bakışları vardı.

İkisi yeni, biri neredeyse yetmiş beş yıllık üç mektup. Ve birbirine tıpatıp benzeyen üç mektup, inceleme yapan uzmanlar, St. Pierre ve Irkenham'a gönderilen mektupların solak biri tarafından yazılmış olduğunu tespit etmişlerdi. Kullanılan beyaz kâğıt sıradan, Amerika'da kırtasiye malzemeleri satan her mağazada bulunabilecek türdendi. Kullanılan kalemin markası muhtemelen Bic'ti, ne ipucu ama.

1928 yılı, Fish'ten Bayan Budd'a: İsteseydim onu becerebilirdim ama yapmadım. Bir bakire olarak öldü.

Kimliği meçhulden Beezer St. Pierre'e: İsteseydim onu becerebilirdim ama YAPMADIM. Bir BAKİRE olarak öldü.

Kimliği meçhulden Helen Irkenham'a: Bu belki sizi teselli eder, isteseydim onu becerebilirdim ama YAPMADIM. Bir BAKİR olarak öldü.

Dale, bu işin onu aşacak kadar derin olduğunu biliyordu. Mektuplarının altına imza olarak yamyam Fish'in adını yazmamasına rağmen bu canavarın arada bağlantı kurulmasını istediği açıkça görülüyordu. Mektupların tarzları bu konuda şüpheye yer bırakmıyordu.

Hüzünle içini çeken Dale, mektupları tekrar dosyaya, dosyayı da evrak çantasına koydu.

"Dale? Hayatım?" Sarah'nın uykulu sesi merdivenin başından duyuldu.

Dale çok kötü bir şey yaparken yakalanan bir adamın duyduğu suçlulukla yerinden sıçradı ve evrak çantasını aceleyle eski yerine koydu. "Mutfaktayım, tatlım," diye seslendi karısına. Davey'yi uyandırmaktan korkmasına gerek yoktu; oğlu her sabah en erken yedi buçuğa kadar ölü gibi uyurdu.

"Bugün işe geç mi gidiyorsun?"

"Hi... hi." İşe sık sık geç gider, sonra bu gecikmeyi akşam yediye, sekize hatta dokuza dek orada kalarak telafi ederdi. Wendell Green bu konuda bir haber yapmamıştı... en azından şimdilik. Ama ona biraz zaman tanımalıydı, ne de olsa gündemde yamyamlar vardı!

"Gitmeden önce çiçekleri sula, olur mu? Neredeyse kuruyacaklar."

"Olmuş bil." Sarah'nın çiçeklerini sulamak, Dale'in hoşlandığı bir işti. En' verimli düşüncelerinden bazıları elinde bahçe hortumu varken aklına gelmişti.

Yukarda bir sessizlik oldu... ama terlik seslerinin yatak odasına döndüğünü duymamıştı. Bekledi. Ve sonunda karısının sesi duyuldu, "iyi misin, tatlım?"

"İyiyim," diye seslendi Dale. Sesindeki içtenliği abartmadığını umuyordu.

"Ben uyurken yatakta bir o yana bir bu yana huzursuzca dönüp duruyordun."

"İyiyim, bir şeyim yok."

"Dün gece Davey banyoda onu yıkarken bana ne sordu, biliyor musun?"

Dale gözlerini devirdi. Uzaktan uzağa yapılan sohbetten nefret ediyordu. Ama görünüşe bakılırsa Sarah'nın hoşuna gidiyordu. Dale kalkıp kendine bir fincan daha kahve koydu. "Hayır, neymiş?"

"Babam işini kaybedecek mi ?" dedi.

Dale tam fincanı dudaklarına götürmüştü ki durdu. "Sen ne dedin?"

"Hayır dedim elbette."

"Doğruyu söylemişsin."

Arkadan ne gelecek diye bekledi ama başka ses duyulmadı. Sarah, onu yıpratan endişelerine bir yenisini ekleyerek -David'in psikolojisi çok hassastı ve şartların aldığı hal de onun için büyük şanssızlıktı- tekrar yatak odalarına döndü ve muhtemelen hemen ardından da duşa girdi.

Dale tekrar masaya oturdu, kahvesinden bir yudum içti ve sonra başını elleri arasına alarak gözlerini kapadı. O anda ne kadar korktuğunu ve mutsuz olduğunu görebiliyorduk. Dale sıradan alışkanlıkları olan henüz kırk ikisinde bir adamdı, ama girdiğimiz pencereden içeri süzülen acımasız sabah güneşi altında bir an için altmışında hasta biri gibi göründü.

İşi hakkında gerçekten endişeleri vardı. Amy'yi ve Johnny'yi öldüren adam cinayetlerine devam ederse gelecek yıl görevden alınmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Davey için de endişeleniyordu... ama onun için duyduğu kaygı geri planda kalıyordu, çünkü Fred Marshall gibi o da kendi çocuğunun Balıkçı'nın kur-

banlarından biri olabileceğini düşünemiyordu. Hayır, Dale, French Landing'deki hatta Centralia ve Arden'daki diğer çocuklar için daha fazla endişeleniyordu.

En büyük korkusu, işinde o orospu çocuğunu yakalayabilecek kadar iyi olamamak, üçüncü, dördüncü, hatta on birinci, on ikinci cinayetleri eli kolu bağlı bir şekilde izlemek zorunda kalmaktı.

Tanrı biliyor ya yardım istemişti. Ve almıştı da... yani almış sayılırdı. Eyalet polisine bağlı iki dedektif bu vakayla görevlendirilmişlerdi. Madison'dan bir FBI memuru olayla ilgileniyordu (ama bu ilgi gayri resmi düzeydeydi, FBI resmi soruşturmaya henüz başlamamıştı). Dışarıdan gelen bu yardımlar nedense Dale'da gerçek değillermiş hissi uyandırıyordu. Belki sebeplerden biri isimlerindeki garip tesadüftü. FBI'daki memurun ismi Ajan John P. Redding'di. Eyalet polisinden olan iki dedektifin isimleriyse Perry Brown ve Jeffrey Black'ti. Yani ekiple Brown, Black ve Redding vardı. Sarah onlara 'Renk Takımı'* diyordu. Üçü de en azından o an için sadece destek gücü olduklarını açıkça belirtmişlerdi. Yani tek sorumlu, kamunun önündeki tek yetkili Dale Gilbertson'dı.

Tanrım, keşke Jack bu olayda bana yardım etseydi, diye düşündü Dale. Modası geçmiş eski kovboy filmlerinde olduğu gibi onu şerif yardımcısı yapıverirdim.

Evet, hem de hemen o dakika içinde yapardı.

Yaklaşık dört yıl önce, Jack French Landing'e ilk geldiğinde Dale, kadrosundaki memurların hemen Hollywood adını yapıştırdıkları bu adam hakkında ne düşüneceğine karar verememişti. Ama birlikte Thornberg Kinderling'i enselediklerinde -evet, suya sabuna dokunmayan, kendi halindeki Thornberg Kinderling, inanması güç ama gerçek- Jack hakkındaki fikirleri belirginleşmişti. Adam, tanrı vergisi doğal yeteneğiyle, Dale'in hayatında tanıdığı en iyi dedektifti.

Tek dedektif demek istiyorsun herhalde.

Evet, pekâlâ. Tekti. Ve başarıya ortak oldukları halde (Los Angeles'tan gelen polisin yoğun ısrarıyla) olayın çözülmesi tamamen Jack'in yeteneği sayesinde olmuştu. Hani neredeyse şu polisiye romanlardaki dedektifler gibiydi... Hercule Poirot, Ellery Queen ve benzerleri gibi. Ama aralarında farklar da vardı; Jack son derece sade bir yöntem izliyor, onlar gibi şakağına parmağının ucunu vurarak "küçük gri hücreleri" hakkında konuşmuyordu. Jack...

"Dinliyor," diye mırıldanan Dale ayağa kalktı. Arka kapıya doğru birkaç' adım attıktan sonra durdu ve geri dönerek evrak çanta-

sını aldı. Çiçekleri sulamadan önce arabanın arka koltuğuna koyacaktı. O korkunç fotoğrafların bu evde fazladan bir dakika bile kalmasına gönlü razı değildi.

Dinliyor.

Taproom'daki barmen kızı, Janna Massengale'ı dinlediği gibi. Jack'in küçük fıstıkla o kadar fazla zaman geçirmesine hiç anlam verememişti Dale. Hatta Bay Los Angeles Keten Pantolon'un eve döndükten sonra Rodeo Drive'daki tüm arkadaşlarına, havanın taze, sütun gibi bacakların uzun ve güçlü olduğu Wisconsin'de tatlı bir parça peyniri mideye indirdiğini böbürlenerek anlatabilmek için kızı yatağa atmaya çalıştığını düşünmüştü. Ama konu kesinlikle bu değildi. Jack dinliyordu ve sonunda kız da ona duymak istediklerini söylemişti.

Tabii, insanlar içtiklerinde komik hareketler yapmaya başlıyorlar, demişti Janna. Birkaç dubleden sonra şöyle bir hareket yapan bir adam var mesela. Avuçlarını dışa döndürüp parmaklarıyla burnunu iki yandan sıkmıştı.

Yüzündeki rahat gülümsemeyi hiç bozmayan Jack, kolasından bir yudum aldıktan sonra sormuştu: Avuç içi hep dışa mı dönük? Şöyle mi? Hareketi tekrarlamıştı.

Ona birazcık âşık olan Janna gülümseyerek onaylamıştı: Aynen öyle, şekerim... çabuk öğreniyorsun.

Jack: Bazen öyle oluyor galiba. Bu adamın ismi neydi, tatlım?

Janna: Kinderling. Thornberg Kinderling. Kıkırdamıştı. Ama birkaç duble içtikten sonra -o komik sıkma hareketini yapmaya başladığı sıralarda- herkesin ona Thorny demesini ister.

Jack gülümsemesini hiç bozmadan sormuştu: Bu adam Bombay cini mi içiyor, hayatım? Tek bir parça buz ile?

Janna'nın gülümsemesi hafifçe solmuş, ona bir çeşit büyücü olduğunu düşünür gibi bakmaya başlamıştı: Bunu nereden biliyorsun?

Ama nereden bildiği önemli değildi, çünkü kilidi çözen anahtar bulunmuş, olay açıklığa kavuşmuştu. Dava bitti, konu kapandı, fermuvarını çek.

Jack sonra nezareti altındaki Thomberg Kinderling'le -suya sabuna dokunmayan, Centralia'da kendi halinde bir çiftlik sigorta satıcısı olan, karıncayı [jile incitmeyen, en tahrik edici anlarda bile ağzından küfür duyulmayan, sıcak bir günde annenizden bir bardak soğuk su istemeye bile çekinen ama Melekler Şehri'nde iki orospuyu gözünü kırpmadan öldüren Thornberg Kinderling'le- Los

Angeles'a uçmuştu. Thorny kurbanlarını boğmamıştı, işini, Dale'in sıkı bir iz sürme çalışmasıyla Centralia'daki Sand Bar'ın hemen yakınındaki Lapham Spor Malzemeleri mağazasından alınmış olduğunu ortaya çıkardığı Buck marka bir bıçakla görmüştü.

DNA testleri o zamana dek Kinderling'in suçunu kanıtlamıştı ama Jack yine de cinayet aletinin alındığı yerin ortaya çıkmasına memnun olmuştu. Dale'i arayıp şahsen teşekkür etmiş, ömründe Denver'ın batısını görmemiş olan Dale, bu jest üzerine saçma denebilecek derecede duygularımıştı. Jack, soruşturma sırasında birkaç kez suçlu gerçekten kötü bir adamsa eldeki kanıtların hiçbir zaman yeterli olmayacağını, daha fazlasına ihtiyaç duyulacağını söylemişti ve sonuçta Thornberg Kinderling'in ne derece kötü bir adam, soğukkanlı bir katil olduğu ortaya çıkmıştı. Elbette önce akıl sağlığının yerinde olup olmadığı kontrol edilmişti ve Dale - duruşmada tanık sandalyesine oturacağını ummuştu- yargıç savunmanın iddiasını reddedip Kinderling'i ömür boyu hapse mahkûm ettiğinde zevkten dört köşe olmuştu.

Pekâlâ, tüm bunların olmasını sağlayan neydi? Kilit nasıl çözülmüştü? Bir adamın dinlemesiyle. Hepsi buydu. Konuştuğunda, çoğunlukla söylediklerinin, bakışlarını göğüslerine dikmiş karşısında duran adamın bir kulağından girip diğer kulağından çıktığını bilen bir bar çalışanını dikkatle dinlemiş ve olay bitmişti. Peki, Hollywood Jack, Janna Massengale'dan önce kimi dinlemişti? Görünüşe bakılırsa striptizci bir fahişeyi... muhtemelen onun gibi daha bir çoğunu da. (Sayıları çok olmalı, diye düşündü Dale eski bahçe hortumunu almak için garaja yöneldiğinde.) Thornberg Kinderling, başka şüphelilerle birlikte karşılarında sıraya girse hiçbiri onu tanıyamazdı, çünkü Los Angeles'taki Thornberg'ün Coulee ve Minnesota'daki çiftlikleri gezerek sigorta poliçesi satmaya çalışan adamla hiçbir alakası yoktu. Thorny, Los Angeles'ta bir peruk, takma bıyık ve gözlükleri yerine de kontak lensler takıyordu.

"En akıllıca olanı da bronzlaştırıcı kremdi," demişti Jack. "Azıcık bir miktar, onu Kaliforniya'nın yerlisiymiş gibi göstermeye yetiyordu."

"French Landing Lisesi'nde okuduğu dört yıl boyunca tiyatro grubunda yer almış," diye karşılık vermişti Dale da. "Araştırdım. Küçük piç onuncu sınıfta Don Juan'ı oynamış, inanabiliyor musun?"

Küçük müdahalelerle dış görünüşünü kurnazca değiştiren (ki jürinin delilik iddiasına prim vermesine engel olan da muhtemelen bu zekice ayrıntılardı) Thorny, yaptığı ona has küçük hareketin, avucu dışa dönük olarak burnunu sıkıştırmasının kurbanı olmuştu. Bir fahişe bu önemsiz hareketi hatırlamış, laf arasında -tıpkı Janna Massengale'ın yaptığı gibi, diye düşündü Dale- Jack'e söyleyivermiş, o da bu ayrıntıyı kaçırmamıştı.

Çünkü dinliyordu.

Bıçağın izini sürdüğüm için bana teşekkür etmek ve jürinin kararını söylemek için beni aradı, diye düşündü Dale, ama ikinci arayışında aynı zamanda bir isteği de vardı. Ve ben bunun ne olduğunu biliyordum. O daha ağzını açmadan biliyordum.

Çünkü güneşli eyaletten gelen dostu gibi doğal yeteneğe sahip dâhi bir dedektif olmasa da Dale, batı Wisconsin'in doğasının genç adamda uyandırdığı beklenmedik, ani tepkiyi fark etmişti. Jack, Coulee Bölgesi'ne âşık olmuştu ve Dale bunun ilk görüşte aşk olduğuna dair bahse girecek olsa yüklü bir miktar kazanabilirdi. French Landing'den Centralia'ya, Centralia'dan Arden'a, Arden'dan Miller'a yaptıkları yolculuklar boyunca yüzünde beliren ifadeler, gördüklerinin etkisini çok iyi anlatıyordu: hayret, haz, neredeyse bir çeşit tutku. Dale, Jack'in, daha önce hiç gelmediği bir yere gelip yuvasında olduğunu keşfetmiş bir adama benzediğini düşünmüştü,

"Bu inanılmaz bir şey, dostum," demişti bir keresinde Dale'a. Dale'in düz, bir çizgide gitmekte zorlanan, bazen kornası takılı kalan (ki bu oldukça utanç verici olabiliyordu) eski Caprice'inde ilerliyorlardı. "Burada yaşadığın için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın, Dale? Dünyadaki en güzel yerlerden biri burası olmalı."

Tüm hayatını Coulee Bölgesi'nde geçirmiş olan Dale'in bu yoruma bir itirazı yoktu.

Thomberg Kinderling hakkında yaptıkları son telefon görüşmesinin bitimine doğru Jack, Dale'a bir keresinde (yarı şaka, yarı ciddi bir tavırla) o civarlarda, kasabanın dışında, uygun fiyatlı bir yer bulursa haber vermesini söylediğini hatırlatmıştı. Ve Dale, Jack'in sesindeki endişeli beklentiden, şakanın son bulduğunu, durumun gittikçe ciddileştiğini hemen anlamıştı.

"Bana borçlusun," diye mırıldandı, hortumu omuzlayıp garajdan çıkarken. "Bana borçlusun, dostum."

Elbette Jack'ten Balıkçı soruşturması için resmi olmayan bir yardım talerde bulunmuştu, ama Jack onu... neredeyse bir çeşit korkuya kapılarak geri çevirmişti. Ben emekli oldum, demişti sertçe. Eğer bu kelimenin anlamını bilmiyorsan sözlüğü açıp birlikte bakabiliriz, Dale.

Ama bu çok saçmaydı, değil mi? Elbette saçmaydı. Daha otuz beşine bile gelmemiş bir adam nasıl emekli olurdu? Özellikle de işinde sinir bozucu derecede başarılı olan bir adam.

"Bana borçlusun, bebek," dedi evinin yan tarafındaki çiçek bahçesine yürürken. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, iyi sulanmış çimenler yemyeşildi; Herman Caddesi'nde hiçbir uğursuzluk işareti yoktu. Ama belki de vardı ve belki de biz bunu hissediyorduk. KDCU kulesinin metal yapısı boyunca dolaşan yüksek voltajlı elektriğin yaydığı türde alçak sesli ama yoğun, kulak tırmalayıcı bir mırıltı.

Orada çok fazla kalmıştık. Bir an önce kanatlarımızı açıp sabahın erken saatlerinde uğrayacağımız son durağa doğru yola koyulmalıydık. Henüz her şeyi bilmiyorduk ama üç önemli noktayı biliyorduk: birincisi, French Landing kasabası korkunç bir tehlike altındaydı; ikincisi, birkaç kişi (Judy Marshall gibi ve aynı zamanda Charles Burnside gibi) nasıl olduğunu bilmedikleri bir şekilde kasabanın, hasta ruhlu, sübyancı bir katilin işlediği cinayetlerin çok ötesinde bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu biliyordu; üçüncüsü, Tom Sawyer ve Huck Fırın'in nehrinin kıyısına kurulmuş bu küçük kasabanın üzerine çökmüş karanlık gücü uğursuzluk, bilinçli bir şekilde fark edebilecek hiç kimseye rastlamamıştık. Gördüğümüz herkes, bir yerde Henry Leyden kadar kördü. Bu, o ana dek karşılaşmadığımız -Beezer St. Pierre, Wendell Green, Renk Takımı-insanlar için de geçerliydi.

Yüreğimiz bir kahramana duyduğumuz özlemle yanıp tutuşuyordu. Belki bir kahraman bulamayabilirdik (ne de olsa yirmi birinci yüzyıldaydık, d'Artagnan ve Jack Aubrey'nin günleri çok gerilerde kalmıştı, artık George W. Bush ve Dirtysperm devrini yaşıyorduk), ama belki bir zamanlar kahramanlık yapmış bir adam bulabilirdik. Sonunda, buradan kilometrelerce uzakta, doğuda, Atlantik kıyısında gözümüze çarpan eski bir dostu aramaya karar verdik. Aradan geçen yıllar, o küçük çocuğun geçmişini karanlıklara itmiş, yetişkinlik döneminin büyük kısmında da bu hafıza kaybı hali devam etmişti. Ama o, French Landing'in tek umuduy-

du. Bu yüzden masmavi gökte biraz daha yükselip doğuya, ormanlara, tarlalara ve yumuşak kıvrımlı tepelere yöneldik.

Gördüklerimiz çoğunlukla uçsuz bucaksız çiftlik arazileriydi: mısırların bir ordu asker düzeniyle sıralandığı mısır tarlaları, sapsarı başaklarla kaplı altın gibi parlayan tarlalar, yonca tarlaları. Tozlu, dar yollar, anayolları beyaz çiftlik evlerine, onları çevreleyen ağıllara, tahıl ambarlarına, silindir şeklindeki beton silolara, barakalara, tarlalara ve otlaklara bağlıyordu. Kot montlarıyla adamlar, ağıllar ve evler arasındaki yıpranmış yollarda gidip geliyorlardı. Gün ışığının kokusunu şimdiden alabiliyorduk. Tereyağı, maya, toprak, büyüme ve çürüme karışımı kokusu, güneş yükselip ışıkları kuvvetlendikçe yoğunlaşıp artacaktı.

Altımızda, 93. karayolunun 35. karayoluyla kesiştiği noktaya kurulmuş, küçük Centralia Kasabası vardı. Sand Bar'ın arkasındaki boş park yeri, cumartesi öğle sonralarını, akşamlarını ve gecelerini bilardo masalarının etrafında, hamburger yiyip eksantrik hayatlarını üretmeye adadıkları, Kingsland Bira Fabrikası'nın en kaliteli ürünü, kremsi köpüğünü neyle karıştırılırsa karıştırılsın kaybetmeyen muhteşem Kingsland Birası'nı içerek geçiren Yıldırım Beşli'nin gürültülü teşrifini bekliyordu. Beezer St. Pierre, Mouse ve dostları Kingsland'ın dünyanın en iyi birası olduğunu söylüyorlarsa bundan şüphe etmek bizim haddimize mi düşmüştü? Bira hakkındaki bilgilerinin bizden kat kat fazla olması yanında bu birayı üretmek için tüm yeteneklerini, bilgi birikimlerini, tecrübelerini ortaya koymuş, Kingsland'ı belli başlı markalar arasına sokabilmek için ter dökmüşlerdi. French Landing'e yerleşmeye karar vermelerindeki en büyük etken de bu olmuştu.

Biranın tadına bir bakmak için içimizden yükselen dürtüyü bastırıp yolumuza devam ettik. Sabah saat 7.30'du ve meyve suyu, kahve ya da süt haricinde bir şey içmek için henüz çok erkendi (Wanda Kinderling gibiler hariç; Wanda, Kingsland'ı Aristocrat votkasının yanında besin niyetine içiyordu) ve bir kahramana en yakın kişi olduğunu düşündüğümüz, en son Atlantik Okyanusu'nun kıyısında henüz bir çocukken gördüğümüz dostumuzu bulmamız gerekiyordu. Vakit kaybetmemeli, burada ve şimdi harekete geçmeliydik. 93.1 karayolunun iki yanındaki tarlalar, tepelerin yükselmesiyle iyice daralırken kilometreleri ardımızda bıraktık.

Mutlaka nerede olduğumuzu görmeli, gördüklerimizi sindirmeliydik.

4

ESKİ DOSTUMUZ, üç yıl önce kalbi göğsünde çılgınca çarparak, boğazı sıkışarak, ağzı kuruyarak o günlerde bir küçük kasaba polisinden biraz fazlası olan arkadaş canlısı, sadece işini elinden geldiğince yapmakla mantık sınırlarının ötesinde etkilediği Dale Gilbertson'un eski Caprice'inin yolcu koltuğunda, 93. karayolunun bu kasaba dışına yönelen bölümünde, Dale'in ölen babasından kalan beş dönümlük arazi ve çiftlik evine doğru ilerliyordu. "Bu küçük, hoş yer"i yok pahasına alabilmek mümkündü, çünkü Dale'in kuzenlerinden orayı isteyen yoktu ve bir başkası için de hiçbir değer teşkil etmiyordu. Dale orayı duygusal sebeplerle elinde tutuyordu, ama onun da ilgisini pek çektiği söylenemezdi. Zaten ikinci bir evle ne yapacağını bilmiyordu ve bunun yanında evin bakımıyla sürekli ilgilenmesi gerekiyordu. Her ne kadar orada yaptığı ufak tefek tamirat ve bakım işleri ilginç bir şekilde ona zevk verse de işleri bir başkasına devretmeye itiraz etmezdi. Ve tanışıklıklarının o döneminde Dale, dostumuza öyle büyük bir hayranlık duyuyordu ki, babasının eski evini satın alıp orada yaşamaya başlaması onu üzmek bir yana, onurlandıracaktı.

Yolcu koltuğunda oturan adama gelince, normal şartlar altında, Dale'in duyduğu hayranlıktan mahcup olurdu, ama gördüğü manzaraya olan tepkisi bunu düşünmesini engelleyecek derecede

yoğundu -etrafını saran doğal güzellik, onu adeta hipnotize etmişti-. Başka koşullarda olsalar, dostumuz hayranını gürültüsüz bir bara götürür, ona bir bira ısmarlar ve "Bak, Dale, yaptıklarımın seni etkilediğini biliyorum ama unutma, sonuçta ben de sadece senin gibi bir polisim," derdi. "Hepsi bu. Ve dürüst olmak gerekirse, hak ettiğimden fazla şanslıyım." (Bu gerçekten doğruydu; onu son görüşümüzden sonra dostumuzun şansı öyle inanılmaz derecede artmıştı ki, artık iskambil kâğıtlarına el süremez, bahse girmeye ya da şans oyunları oynamaya cesaret edemez olmuştu. Sürekli kazandığınızda, kazancın tadı bozulmuş greyfurt suyu gibi geliyordu.) Ama başka koşullarda değillerdi ve Centralia'dan çıkıp dümdüz 93. karayoluna çıktıkları andan beri içini kaplayan ve kendini her an patlayacakmış gibi hissetmesine sebep olan duygu seli yüzünden Dale'in neredeyse dalkavukluğa varan övgülerini fark etmemişti bile. Daha önce hiç gitmediği bir yere olan bu kısa yolculuk, çok uzun süredir ertelenen, yuvaya dönüş gibiydi; gördüğü her şey ona aitmiş, olmazsa olmaz bir parçasıymış gibi geliyor, kendini evinde hissediyordu. Her şey, kutsalmış gibi görünüyordu. Neye benzerse benzesin, fiyatı ne kadar olursa olsun ki zaten fiyat hiçbir şekilde engel oluşturamazdı, o küçük, hoş evi satın alacaktı. Orayı satın alacaktı, hepsi buydu. Dale'in hayranlığını, ev için değerinden azını isteyeceğini tahmin edebilecek kadar fark etmişti ve böyle bir şey yapmasına izin vermemeye kararlıydı. O arada, gözlerine dolan yaşların akmaması için mücadele ediyordu.

Bulunduğumuz yükseklikten 93. karayolunun sağındaki vadilerin, araziyi bölerek bir devin parmak izleri gibi sıralandığını görebiliyorduk. Dostumuz sadece güneşin altında parlayan karayolundan ayrılan dar yolları görüyordu. Her yol ona, neredeyse gel-din, diyordu. Karayolu ona, buradan gidiliyor, diyordu. Aşağı baktığımızda yol kenarında bir park alanı, iki benzin pompası ve üzerinde boyaları dökülmüş ROY'UN DÜKKÂNI yazısıyla uzun, gri bir çatı gördük; dostumuz da yoldan geçerken sağına baktığında benzin pompalarını, davetkâr, geniş bir verandaya doğru yükselen ahşap basamakları, dükkânın girişini görmüştü ve o ahşap merdivenleri yüzlerce kez inip çıkmış, ekmek, tereyağı, süt, bira, sosis, iş eldivenleri, bir tornavida, bir torba çivi, kalabalık raflara dizilmiş mallardan ihtiyaç duyduğu ne varsa almak üzere, o günden sonra da yapacağı gibi dükkândan içeri defalarca girmiş gibi hissetmişti.

Karayolunun elli metre aşağısında Tamarack Deresi'nin gri-mavi suları, Norway Vadisi'ne doğru kıvrılıyordu. Dale'in eski arabası, derenin üzerindeki paslanmaya yüz tutmuş köprüde ilerlerken köprü; İşte burası! demişti ve yolcu koltuğunda oturan rahat ama pahalı giysiler içindeki, çiftlik bölgeleri hakkında tüm bildikleri yurtiçi uçuşlarda uçağın birinci sınıf bölümündeki koltuğunda otururken pencereden gördüklerinden ibaretmiş gibi görünen, buğdayı samandan ayıramayan adam, yüreğinin titrediğini hissetmişti. Köprünün diğer ayağının hemen yanında bir yol tabelası vardı: NORWAY VADİSİ YOLU.

"Burası," demişti Dale ve arabayı vadiye giden yola çevirmişti. Dostumuz o sırada yoğun duygularına dayanmakta güçlük çeken yüreğinden yükselen sesleri bastırmaya çalışarak eliyle ağzını kapamıştı.

Yol kenarı boyunca orada burada, kimileri küstah ve parlak renkli, kimileri çarpıcı yeşil battaniye altına utangaçça yarı yarıya gizlenmiş kır çiçekleri vardı. "Bu yolda yukarı doğru ilerlemek her zaman kendimi iyi hissettirmiştir," demişti Dale.

"Hiç şaşmadım," demişti dostumuz da.

Dale'in söylediklerinin büyük bir bölümü, yanında oturan yolcunun içindeki yoğun duygu fırtmasında eriyip yok olmuş, beynine ulaşamamıştı. Şuradaki, eski Lund Çiftliği... annemin kuzenlerinin. Büyük büyükannemin çocuklara ders verdiği tek sınıflık okul şu tepenin üzerindeymiş ama yıllar önce yıkılmış. Burası Duane Updahl'ın, Tanrı'ya şükür, o akrabam değil. Vır vır mır mır. Mır mır vır vır, Tamarack Deresi'nin, işte buradayız! diye seslenen, pırıldayan, kahkaha atan gri-mavi sularının üzerinden bir kez daha geçtiler. Bir dönemecin hemen ardından yolun iki yanı çiçeklerle kaplıydı. Aralarında baş veren zambakların dikkatli, kör yüzleri dostumuza doğru çevrilmişti. Dostumuzun içini saran yeni duygu dalgası, öncekilerden daha sessiz ama en az onlar kadar yoğun ve sarsıcıydı; gözleri, engelleyemediği yaşlarla yanmaya başlamıştı.

Zambaklar mı? Zambaklar ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Esniyormuş gibi yaparak elinin tersiyle gözlerini silmiş ve Dale'in anlamadığını ummuştu.

"İşte geldik," demişti Dale anlayıp anlamadığı belli olmadan ve direksiyonu iki yanı yüksek otlar ve kır çiçekleriyle kaplı, sonsuza dek uzanıyormuş ama hiçbir yere ulaşmıyormuş gibi görünen, huzur dolu, dar bir yola kırmıştı. Bir süre sonra arkasında tepenin

ormanlık yamacına doğru uzanan tarlaların sıralandığı geniş bir çayırlığa varmışlardı. "Bir dakika sonra babamın evini görebileceksin. Buraları da çiftlik arazisine dâhil, tarlalarsa kuzenlerim Randy ve Kent'e ait."

Dostumuz, Dale Gilbertson yolun son dönemecinin ortasına varana dek dönemecin sonunda inşa edilmiş iki katlı beyaz çiftlik evini görememiş ve Dale eski arabasını evin önüne park edip, kontağı kapatıp iki adam da arabadan inene dek konuşmamıştı. İşte, "küçük, hoş yer"e sonunda varmışlardı; sağlam, yeni boyanmış, sevgiyle bakılmış, gösterişsiz aynı zamanda kendine has bir güzelliğe sahip, yoldan uzak, adeta dünyadan soyutlanmış, çiçeklerle kaplı yeşil bir çayırın kenarına inşa edilmiş bir evdi.

"Tanrım, Dale," demişti dostumuz. "Tek kelimeyle mükemmel."

Küçükken Richard Sloat adında bir çocuğu ve bir de, çok kısa bir süre boyunca olsa da Wolf adında bir diğerini tanıyan eski yol arkadaşımızı burada bulacaktık. Bu sağlam, güzel, dünyadan uzak beyaz evde, çocukluğunda çok önemli bir şeyin, gerekli bir nesnenin, çok güçlü bir tılsımın peşine düşüp bütün ülkeyi bir okyanustan diğerine dek dolaşan, korkunç engellere, dehşet dolu tehlikelere rağmen sonunda aradığını bulan ve bulduğunu akıllıca, iyi bir şekilde kullanmış olan eski dostumuzu bulacaktık. Birçok mucizeyi kahramanca gerçekleştirdiğini söyleyebilirdik. Ve o, bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Los Angeles Polis Teşkilatı, Cinayet Masası eski teğmeni, mutfağında George Rathburn'un KDCU'daki programını dinleyerek kendisine kahvaltı hazırlayan dostumuz Jack Sawyer'ı sonunda bulmuştuk.

Bizim Jack. Ya da annesi, rahmetli Lily Cavanaugh Sawyer'ın dediği gibi, Jack-çocuk.

Boş evi, üst katından alttaki bodrumuna kadar hiçbir noktayı es geçmeden gezdiren Dale'i, yenilenmiş mobilyaları, babasının ölümünden bir yıl önce kurduğu su ısıtma tesisatını, sonradan yaptığı tamiratların kalitesini, ahşap yer döşemelerinin parlaklığını, çatının kalın yalıtımını, pencerelerin sağlamlığını, göze çarpan usta işi işçiliği ondan beklendiği gibi takdir ederek, yer yer iltifat ederek izlemişti.

"Evet, buraya bayağı emeğim geçti," demişti Dale, "işe başlamadan önce oldukça yıpranmış ve bakımsızdı, ama bu tip fiziksel uğraşlar hoşuma gidiyor. Bir süre sonra benim için bir tür hobi halini aldı. Çoğunlukla hafta sonlan, ne zaman biraz boş vaktim olsa buraya gelip etrafta dolaşır, gözüme kestirdiğim bir eksiklik

ya da onarım olursa uğraşırdım. Bilemiyorum, belki bu şekilde babamla aramdaki bağlantıyı sürdürebiliyormuşum gibi gelirdi. Babam gerçekten çok iyi bir adamdı, toprağı bol olsun. Çiftçilik yapmamı isterdi, ama polis teşkilatına katılmaya karar verdiğimi söylediğimde bana sonuna kadar destek oldu. Bana ne dedi, biliyor musun? 'Eğer çiftçiliği gönülsüz yaparsan hayatın şafaktan gün batımına dek cehenneme döner. Sonunda kendini bir katır gibi hissetmeye başlarsın. Annenle seni bu dünyaya sonunda bir katır olasın diye getirmedik.'"

"Annen bu konuda ne düşünüyordu?" diye sormuştu Jack.

"Annemin ailesi nesiller boyu çiftçilikle uğraşmıştı," demişti Dale. "Bir katıra dönüşmenin çok da kötü bir şey olmadığını düşünebileceğimi sandı. Öldüğü zaman, yani babamdan dört yıl önce, bir polis olduğum fikrine iyice alışmıştı. Mutfak kapısından çıkıp çayıra bir göz atalım mı, ne dersin?"

Açık havaya çıktıklarında Jack ona ev için ne kadar istediğini sormuştu. Bu soruyu bekleyen Dale ona, daha önce Sarah ile evin değerini tartıştıktan sonra kararlaştırdıkları miktarın beş bin dolar eksiğini söylemişti. Kimi kandırıyordu? Jack Sawyer'ın, doğup büyüdüğü bu evi satın almasını, yılın en azından birkaç haftalık bölümünde yakınında olmasını çok istiyordu. Ve eğer Jack almazsa, başkasının orayı zaten satın almayacağını biliyordu.

"Ciddi misin?" diye sormuştu Jack.

Kabul etmek istemediği bir çaresizlikle, "Bana gayet adil bir miktar gibi geldi," demişti Dale.

"Bu sana haksızlık olur," demişti Jack. "Sırf benden hoşlandığın için böyle bir yeri neredeyse bedavaya elden çıkarmana gönlüm razı olmaz. İstediğin fiyatı yükseltmezsen vazgeçer giderim."

"Siz büyük şehirliler pazarlık etmeyi çok iyi beceriyorsunuz doğrusu. Pekâlâ, üç bin daha fazlası olsun bakalım."

"Beş," demişti Jack. "Yoksa bu işte yokum."

"Anlaştık. Ama kalbimi kırıyorsun."

"Umarım bu, sizin gibi duygusal Norveçlilerle son alışverişim olur," demişti Jack.

Satın alma işlemlerini Los Angeles'tan tamamlamıştı; karşılıklı imzalar faksla gönderilmiş, evin ücretini nakit olarak havale etmişti. Dale, Jack Sawyer'ın nasıl bir geçmişe sahip olduğunu bilmiyordu, ama sıradan bir polis memurunun olamayacağı kadar varlıklı olduğu belliydi. Jack birkaç hafta sonra çıkagelmiş ve hararetli bir faaliyete girişmişti. Eve telefon bağlatmış, elektrik fatu-

rasını kendi adına geçirtmek için gerekli işlemleri yapmış, Roy'un Dükkânı'nın muhteviyatının neredeyse yarısını satın almış, Arden'a ve La Riviere'e gidip yeni bir yatak, çarşaf takımları, tabaklar çanaklar, tencere ve tavalar, bir bıçak seti, mikrodalga fırın, dev ekran bir televizyon ve daha sonra evine bir içki için davet ettiği Dale'in gördüğünde bir yıllık maaşından fazlasına mal olduğunu düşündüğü, son teknolojiyle üretilmiş muhteşem bir ses sistemi almıştı. Jack ayrıca Dale'in French Landing, Wisconsin'de bulunabileceğini öğrendiğinde şaşkınlığa düştüğü daha birçok yeni eşya satın almıştı. Şarap Ustası adında altmış beş dolarlık bir tirbuşona kim, neden ihtiyaç duyardı? Kimdi bu Jack Sawyer, ne tür bir aileden geliyordu?

CD'lerle dolu, üzerinde tanımadığı bir logo bulunan büyükçe bir çanta görmüş ve birim fiyatlarını düşünüp kaba bir tahmin yaparak çantada birkaç yüz dolar değerinde CD olduğuna kanaat getirmişti. Jack Sawyer hakkında söylenebileceklerden biri de müziğe düşkün oluşuydu. Dale merakla eğilip çantadan birkaç CD almış ve çoğunun üzerinde ağızlarına dayadıkları enstrümanlarıyla zenci müzisyenlerin resimlerinin olduğunu görmüştü. Clifford Brown, Lester Young, Tommy Flanagan, Paul Desmond. "Bu adamları daha önce hiç duymamıştım. Ne bu? Caz galiba," demişti.

"Evet, öyle," demişti Jack. "Şu bir iki ay içinde mobilyaları yerleştirmek, resim asmak gibi işlere yardım için çağırsam gelebilir misin? Kısa süre sonra birçok eşyam gelecek."

"Elbette, ne zaman istersen." Dale'in aklına muhteşem bir fikir gelmişti. "Hey, eniştem Henry ile tanışmalısın! Hatta komşun sayılır, yolun yaklaşık dört yüz metre aşağısında yaşıyor. Üç yıl önce ölen halam, Rhoda ile evliydi. Henry garip müzikler söz konusu olduğunda bir ansiklopedi gibidir."

Jack cazın garip müzik tanımına katılmasına pek aldırmamıştı. Belki gerçekten de garipti. Her neyse, sonuçta Dale'in kulağına öyle geliyordu. "Çiftçilerin müzik dinlemek için pek vakit ayıramadıklarını sanırdım."

Dale neşeli bir kahkaha patlatmıştı. "Henry çiftçilik yapmıyor. Henry..."] Avuç içleri karşıya dönük, parmakları açık bir şekilde ellerini havaya kaldırmış ve doğru tanımı bulmaya çalışarak gözlerini boşluğa dikmişti. "Onun için, bir çiftçinin tamamen zıddı denebilir. Döndüğünde seni onunla tanıştırırım. Adama kesinlikle bayılacaksın."

Jack altı hafta sonra nakliye kamyonunu karşılamak ve adamlara, gönderdiği mobilyalarla diğer eşyaları nereye koymaları gerektiğini söylemek üzere geri dönmüş; kutuların çoğunu açmakla geçirdiği birkaç günün ardından da Dale'i aramış, yardım edip edemeyeceğini sormuştu. Aradığında saat akşamüstü beşti ve karakolda öyle sıkıcı bir gün geçirmişlerdi ki, Tom Lund başını masaya dayayarak uyuyakalmıştı. Dale üniformasını bile değiştirmeden Jack'in yardımına koşmuştu.

Jack elini sıkıp onu içeri davet ettiğinde gördüklerine ilk tepkisi, güçlü bir şok olmuştu. İçeri sadece bir adım atmış ve daha ileri hareket edemeyerek olduğu yerde donakalmıştı. Bunun iyi bir şok, hoş bir sürpriz olduğunun bilincine varması için aradan birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Eski evi tanınamayacak kadar değişmişti: sanki Jack Sawyer bir şekilde, aynı kapının tamamen farklı bir eve açılması için bir büyü yapmıştı. Oturma odası ile mutfak arasındaki bölüm, ne çocukluk anılarındaki ne de yakın geçmişte bıraktığı haline benziyordu. Dale'a sanki Jack evi sihirli bir değneğin dokunuşuyla dekore etmiş gibi gelmişti; ev adeta Riviera'daki bir villaya, Park Caddesi'nde lüks bir apartman dairesine dönmüştü. Hoş, hayatında öyle yerleri hiç görmemişti (ne New York'a, ne de Güney Fransa'ya gitmişti) ama buna benzediklerinden neredeyse emindi. Bir süre sonra Jack'in aslında evi değiştirmediğini, Dale'in daha önce fark etmediği potansiyelini görüp değerlendirdiğini anlamıştı. Deri kanepeler ve koltuklar, parlak halılar, geniş masalar ve samimi bir hava yaratan lambalar başka bir dünyadan gelmişlerdi, ama sanki bu ev için özel olarak üretilmişler gibi muhteşem bir uyum sağlamışlardı. Gördüğü her şey onu çağırıyordu ve Dale, sonunda tekrar hareket edebildiğini fark etmişti. "Vay canına," demişti. "Burayı en doğru insana satmışım meğer."

"Beğendiğine sevindim," diye karşılık vermişti Jack. "Seninle aynı kanıda olduğumu itiraf etmeliyim. Umduğumdan çok daha iyi görünüyor."

"Beni ne için çağırmıştın? Her şey yerli yerinde ve düzenli görünüyor."

"Birkaç resim asacağız. O zaman her şey yerli yerine oturacak."

Dale, Jack'in aile fotoğraflarından bahsettiğini sanmıştı. Birkaç çerçevelenmiş resmi asmak için neden yardıma ihtiyaç duyulabileceğini anlamamıştı, ama Jack onu çağırmıştı ve o da bu daveti karşılıksız bırakmayacaktı elbette. Ayrıca fotoğraflar ona

Jack'in hâlâ ilgisini çeken ailesi hakkında birçok fikir verebilirdi. Ama yolu gösteren Jack'in ardından mutfağa girdiğinde yerde, tezgâha yaslanmış duran, ince, ahşap, büyükçe kutuları gördüğünde resimlerin düşündüğü gibi aile fotoğrafları olmadığını anlayarak yine afallamıştı. İçindekini her türlü olumsuz şarta karşı koruyabilme hedefiyle üretilen tahta kutular el yapımıydı. Bazıları bir buçuk-iki metre yükseklikte ve yaklaşık aynı genişlikteydi. Bu canavarların içinde anne babasının fotoğrafları olamazdı. Kutuları açabilmek için Jack ile önce köşeleri zorlamaları ve boylu boyunca çakılmış çivileri gevşetmeleri gerekmişti ve sonuca ulaşana dek şaşırtıcı bir çaba göstermişler, umulmayacak kadar uzun zaman harcamışlardı. Kalın kâğıtlara sarılmış beş ağır, dikdörtgen nesneyi kozalarından çıkardıklarında, Dale terden sırılsıklam olan üniformasını oraya gelmeden önce eve uğrayıp çıkarmadığına pişman olmuştu. Ve daha açılacak çok koza vardı.

Bir saat sonra boş kutuları bodruma taşıyıp birer bira içmek için yukarı çıkmışlardı. Sonra onları saran kâğıt katmanlarını çıkararak içlerinden birkaçının, sanatçının kendisi tarafından sanki arka bahçedeki tahta parçaları kullanılarak yapılmış gibi göründüğü çeşitli çerçeveler içindeki tabloları ve grafikleri ortaya çıkarmışlardı. Jack'in sahip olduğu tablolar, Dale'in "modern sanat" kavramına uyan eserlerdi. Çoğunun ne olduğunu anlamamış, ama birkaç manzara resmi başta olmak üzere hepsini oldukça beğenmişti. Resimleri yapan sanatçıların hiçbirini tanımıyordu ama isimlerinin büyük şehirlerdeki insanlar tarafından bilindiğinden, eserlerinin müzeler ve galerilerde sergilendiğinden emindi. Büyüklü küçüklü, mutfak tabanına yayılmış bu tablolar, bir anda sanat bombardımanına tutulmuş gibi onu afallatmıştı. Bu durumun pek hoşuna gittiği söylenemezdi zira kendini tamamen yabancı bir dünyada yolunu kaybetmiş gibi hissediyordu. Sonra tüm bu resimleri, Jack Sawyer ile birlikte çocukluğunun geçtiği evin duvarlarına asacaklarını hatırlamış, içini ani bir sıcaklık kaplamış, neşelenmişti. Ayrı dünyalar neden arada sırada karışıp birbirine geçmesindi ki? Ve sonuçta, bu diğer dünya Jack'e ait değil miydi?

"Pekâlâ," demişti. "Keşke Henry de bunları görebilseydi. Eniştem Henry'yi hatırlıyorsun, değil mi? Hani sana bahsetmiştim? Yolun aşağısında yaşıyordu? Keşke görseydi. Tüm bunlara hak ettikleri takdiri gösterebilirdi."

"Neden göremesin ki? Bir gün onu davet ederim."

"Söylemedim mi?" demişti Dale. "Henry kördür."

Tablolar, bir süre sonra oturma odasının duvarlarını kaplamış, merdiven basamaklarına eşlik etmiş, yatak odasına varmıştı. Jack üst kattaki banyoya birkaç tane, zemin kattaki tuvalete de bir tane küçük tablo asmıştı. O, çivilerin çakılacağı noktaları işaretlerken çerçeveleri tutan Dale'in kolları iyiden iyiye ağrımıştı. İlk üç tablonun asılmasından sonra kravatını çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı; terin, saçları arasından yüzüne damla damla süzüldüğünü hissedebiliyordu. Düğmesini çözdüğü yakası sırılsıklam olmuştu. Jack de en az onun kadar çalışıp çaba sarf etmişti, ama akşam ne yiyeceğini düşünmekten daha yorucu hiçbir şey yapmamış gibi görünüyordu.

"Sen bir tablo koleksiyoncususun, değil mi?" diye sormuştu Dale. "Tüm, bunları toplamak uzun zaman aldı mı?"

"Bir koleksiyoncu olabilecek kadar bilgi sahibi değilim," demişti Jack. "Tabloların çoğunu ellili, altmışlı yıllarda babam toplamış. Annem de gördüğünde onu etkileyen birkaç tablo satın almış. Bir veranda, çayır ve çiçeklerin resmedildiği şuradaki küçük Fairfield Porter gibi."

Dale'in ressamın ismi olduğunu tahmin ettiği küçük Fairfield Porter, tabloyu saran kâğıtları açtıkları anda gönlünü çalmıştı. Böyle bir resmi oturma odanızın duvarına asabilirdiniz. İşin komiği, oturma odasına asıldıktan sonra oraya gelen hiç kimsenin resmi fark etmeyecek olmasıydı.

Jack sonunda tabloları dışarı çıkarıp asabilmekten memnun olduğuna dair bir şey söylemişti. "Yani," demişti Dale. "Hepsini sana annen ve baban mı verdi?'

"Annemin ölümünden sonra bana miras kaldılar," demişti Jack. "Babam ben çocukken öldü."

"Ah, kahretsin, özür dilerim," demişti Dale, Bay Fairfield Porter'ın sunduğu dünyadan aniden sıyrılarak. "Babanı o kadar erken kaybetmek senin için zor olmuştur." Bunun, Jack'in her şeyden uzak ve soyutlanmış havasına açıklık getirdiğini düşünmüştü. Jack yanıt vermeden önce de, kendi kendine saçmaladığını söyleyerek kızmıştı. Jack Sawyer'ın şimdiki kişiliğine erişmek için nasıl bir yaşam sürdürdüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Evet," demişti Jack. "Şansıma, annem çok güçlü bir kadındı."

Dale bu fırsata dört elle sarılmıştı. "Ebeveynin ne iş yapardı? Kaliforniya'da mı büyüdün?"

"Los Angeles'ta doğup büyüdüm," demişti Jack. "Annem ve babam eğlence endüstrisinde çalışıyorlardı ama sakın bu yüzden onlar hakkında peşin hüküm verme. İkisi de harika insanlardı."

Jack akşam yemeğine kalmasını istememiş, Dale'i düşündürenlerden biri de bu olmuştu. Resimlerin geri kalanını asmak için bir buçuk saat daha uğraşmışlar, bu süre boyunca Jack arkadaşça ve kibarca davranmaya devam etmişti, ama boşu boşuna polis olmayan Dale, dostunun yakınlığında inatçı, kaçamak bir hava sezinlemişti: bir kapı azıcık aralanınış, ardından çarpılarak kapanmıştı. "Harika insanlar" sözü, Jack'in ailesini ulaşılmaz bir yere koymuştu. Bir bira molası daha verdiklerinde Dale, mikrodalga fırının yanında, içinde Centralia'daki marketten alınmış malzemelerin bulunduğu birkaç poşet fark etmişti. Saat o sırada akşam sekiz olmuş, French Kasabası'nda akşam yemeği vakti, iki saat geride kalmıştı. Üzerinde hâlâ üniforması olmasa, Jack'in onun yemek yiyip geldiğini varsaydığını düşünebilirdi.

Çözdüğü en zorlu olayın konusunu açarak topu Jack'e atmış, tezgâha yaklaşmıştı. En yakındaki poşetin içinde iki iri parça biftek görmüştü. Midesinden yükselen gurultu mutfakta yankılanmıştı. Gökgürültüsünü andıran sesi duymazdan gelen Jack, "Thornberg Kinderling ne deliydi, ne de aptal, ömür boyu hapse tıkılmayı kesinlikle hak ediyordu," demişti. "Yardımına gerçekten minnettarım." Dale anlamıştı. Kapı kesinlikle kapalıydı. Jack'in işi de yasak konulardan biriydi. Geçmişin üzerine bir kapak örtülmüş ve bir daha açılmamacasına kilitlenmişti.

Biralarını bitirdikten sonra son resimleri de asmışlardı. Birlikte geçirdikleri birkaç saat boyunca yüzlerce konudan bahsetmişlerdi, ama sınırları hep Jack belirlemişti. Dale, Jack'in ailesi hakkında sorduğu sorularının akşamın sonunu yakınlaştırdığından emindi ama bunun sebebi neydi? Jack'in gizlediği ne olabilirdi? Ve kimden saklıyordu? İşleri bittikten sonra Jack, bir şeyler öğrenebilmek için duyduğu son umutları da suya düşürerek ona sıcak bir şekilde teşekkür etmiş ve arabasına kadar geçirmişti. George Rathburn'un meşhur sözü Dale'in aklından geçmişti: dava bitti, konu kapandı, fermuvarını çek. Tepelerindeki milyonlarca yıldız altında huzur dolu karanlıkta ayakta dururlarken Jack hoşnutlukla iç geçirmiş ve "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır," demişti. "Los Angeles'a dönmek zorunda olduğum için gerçekten üzülüyorum. Buranın muhteşem güzelliğine inanmakta hâlâ zorlanıyorum."

93. karayolunu farlarıyla aydınlatan arabanın içinde French Landing'e doğru ilerlerken Jack'in anne ve babasının eğlence endüstrisinin yetişkin oğullarını utandıracak, pornografi gibi bir bölümünde çalışıp çalışmadıklarını merak etmişti Dale. Belki babası, annesinin başrol oynadığı porno filmler yönetiyordu. O tür pis filmler çevirenler, özellikle de işi aile içinde yürütüyorlarsa para içinde yüzerlerdi, iki yüz metre daha ilerledikten sonra, küçük Fairfield Porter tablosunu hatırlamış, varsayımları anlamsızlaşmış, hissettiği tatmin duygusu yok olmuştu. Kamera önünde tanımadığı erkeklerle seks yapan hiçbir kadın, öyle bir resim için para harcamazdı.

Jack'in mutfağına girdik. Herald'ın o günkü baskısı, açılmamış bir şekilde yemek masasının üzerinde duruyordu; gazlı fırının üst sol ön bölümünde yanan mavi alev çemberinin üzerinde, içindeki yağın cızırdadığı siyah bir kızartma tavası vardı. Eski bir eşofman üstü, kot pantolon ve şeker pekmezi renginde İtalyan ayakkabılar giymiş uzun boylu, atletik yapılı, dalgın görünümlü bir adam, elinde tuttuğu paslanmaz çelikten kâsenin içine kırılmış çok sayıda çiğ yumurtayı bir çırpıcıyla karıştırıyordu.

En son on iki yaşındayken New Hampshire'da, boş bir otelin dördüncü katındaki bir odada görmüş olduğumuz güzel çocuk büyümüş, şu an gözlerini, kaşları çatılmış bir halde elindeki parlak kâsenin çok üzerindeki boşluğa dikmiş bu yakışıklı adama dönüşmüştü ama yakışıklılığı, onu ilginç kılan özelliklerin en önemsiziydi. Jack Sawyer'ın ilginç biri olduğu daha ilk bakışta fark ediliyordu. Özel bir endişenin, bir gizemin dalgınlığına düşmüş, derin düşüncelere dalmışken bile Jack Sawyer'ın çatık kaşlı yüzünden inkâr edilemez, üçlü bir otorite yayılıp çevresini etkisi altına alıyordu. Sırf yüzüne bakarak bile onun, boşluğa düşmüş, kendini tehdit altında hisseden ya da çaresiz kalmış İnsanların fırtınanın şiddetinden uzak, güvenli bir limanmışçasına sığınacağı türden biri olduğunu anlayabilirdiniz. Zekâ, kararlılık ve güvenilirlik yüz hatlarına öylesine kazınmış, öylesine ayrılmaz bir parçası haline gelmişti ki, sahip oldukları çekicilik, anlamlarından bağımsız bir hale geliyordu. Bu adam ayna karşısında kendini seyrederek vakit geçirmezdi; kibir, karakterinin bir parçası değildi. Los Angeles Polis Teşkilatı'nda, dosyası takdirnamelerle dolu yükselen bir yıldız oluşu ve FBI tarafından desteklenen, yetenekli polislerin kariyerlerinde ilerlemelerine yönelik yardımcı programlar ve eğitim kurslarına davet edilmesi hiç şaşırtıcı değildi. (Jack'in iş arkadaşlarının

çoğu ve amirleri, kendi aralarında konuştukları sıralarda onun kırk yaş civarında San Diego ya da Seattle gibi bir şehrin polis teşkilatının başına geçeceğine, her şey yolunda giderse daha sonra San Fransisco ya da New York'a terfi edeceğine dair inançlarını dile getirirlerdi.)

Çok çarpıcı bir nokta da, Jack'in yaşının, yakışıklılığı gibi konuyla ilgisi olmamasıydı: bundan önce birçok farklı yaşamı olmuş, çoğu insanın kavrayışının ötesindeki yerleri gidip görmüş gibi bir havası vardı. Dale Gilbertson'un ona hayranlık duymasına, umutsuzca yardımını istemesine şaşmamalıydı. Bunu biz de istiyorduk, hele böyle koşullar altındayken; ama şansımız Dale'inkinden fazla değildi. Bu adam emekli olmuştu, çok yazık, kahretsin, vah vah vesaire; artık oyuna dâhil değildi, ama John Wayne'in Rio Bravo filminde Dean Martin'e dediği gibi, omlet yapmak istiyorsan önce yumurtaları çırpman gerekirdi.

"Ve annemin bana söylediği gibi," dedi Jack kendi kendine yüksek sesle. "'Sonny, oğlum,' dedi. 'Duke sesini yükselttiğinde, herkes sus pus olur onu dinlerdi, çok sayıdaki politik baltalarından birini biliyordu.' Ever böyle demişti, tam olarak bu kelimelerle, tıpkı bana söylediği gibi." Biraz sonra ekledi, "Beverly Hills'de, o güzel sabahta..." Ve sonunda ne yaptığını fark etti.

Karşımızda, fazlasıyla yalnız bir adam duruyordu. Jack Sawyer o kadar uzun bir süredir yalnızdı ki artık bu durumu kabullenmişti, değiştirmek için hiçbir çaba sarf etmiyor ve yalnızlığın aslında çok da kötü olmadığını düşünüyordu. Örneğin felç ya da Lou Gehrig hastalığı, yalnızlıktan çok daha kötüydü. Yalnızlık programın bir parçasıydı. Dale bile arkadaşının karakterinin bu yönünü fark etmişti, oysa tüm erdemlerine karşın French Landing'in polis şefi psikolojiden neredeyse hiç anlamazdı.

Jack ocağın üzerinde, duvara asılı duran saate bir göz attığında French Landing'e gidip programını bitiren Henry Leyden'ı KDCU bmasından almak için daha kırk beş dakikasının olduğunu gördü. Güzel, daha çok vakti vardı, işler planladığı gibi gidiyordu. Şöyle de diyebilirdi: her şey yolunda, hiçbir şeyim yok, çok teşekkürler.

O sabah uyandığında, beyninden zayıf bir ses yükselmiş ve ben bir aynasızım, demişti. Ona hayır, değilim, diye karşılık vermiş ve sonra başından savmıştı. O ses cehennemin dibini boylayabilirdi. Polislik mesleğini, cinayet masasını ardında bırakmıştı...

...atlıkarıncanın renkli ışıkları, Santa Monica rıhtımında ölü yatan zenci adamın kel kafasından yansıyordu...

Hayır. Oraya dönme. Sadece... sadece dönme, o kadar.

Zaten Jack'in o sırada Santa Monica'da olmaması gerekiyordu. Santa Monica'nın kendi polisleri vardı. Bildiği kadarıyla onlar da, Los Angeles Polis Teşkilatı'nın en genç teğmeni, bıçkın çocuk, harika polis Jack Sawyer'ın koyduğu standarda erişemeseler de çok iyi polislerdi. Harika çocuk, müthiş dedektif, en genç teğmen Jack'in o sırada onların sorumluluğundaki bölgede oluşunun tek sebebi, Malibu'da oturan fazlasıyla hoş denebilecek, üzerinde çalıştığı macera ve romantik komedi türlerinde gelecek vaat ettiği düşünülen ve saygı duyulan, etkileyici bir zekâya sahip, ileri görüşlü, çekici ve başarılı senarist, Bayan Brooke Greer ile aralarındaki ilişkinin sona ermesinin ardından Pasifik Sahil Karayolu üzerinde süratle evine doğru ilerlerken Malibu Kanyonu çıkışı altında hüznün sıradışı büyüsüne kapılmış olmasıydı.

Kaliforniya Çıkışı'ndan Santa Monica'ya dönmesinin üzerinden birkaç saniye geçmişti ki, dönme dolabı, parlak renkli ışıkları ve rıhtımdaki insan kalabalığını görmüştü. Karşısındaki sahnenin merkezinden buram buram ekşimsi bir büyü ya da büyülü bir ekşilik yayılıyordu. Jack ani bir huzursuzluğa kapılıp arabasını park etmiş ve karanlığı aydınlatan ışık kümesine doğru yürümüştü. Santa Monica Rıhtımı'na bundan önceki son gelişinde, annesi Lily Cavanaugh Sawyer'ın elini, bir köpeğin sahibinin elindeki tasmasını çekiştirdiği gibi heyecanla tutan altı yaşında bir çocuktu.

Olanlar tamamen bir kazaydı. Tesadüf denemeyecek kadar anlamsızdı. Tesadüfler, büyük bir hikâyenin daha önce birbirleriyle ilgileri olmayan iki unsurunu bir araya getirirdi. Burada birbiriyle ilişkili hiçbir şey olmadığı gibi, büyük bir hikâye de yoktu.

Rıhtımın curcunalı girişine yaklaşırken dönme dolabın hareketsiz durduğunu fark etmişti. Bir ışık çemberinin kenarında sıralanan boş bölmeler cansızca sallanıyordu. Dev makine, Jack'in içinde bir an için dünyayı istilaya gelen, zekice bir kamuflaja bürünmüş, en fazla zararı verebileceği anı bekleyerek pusuya yatan bir uzaylıymış hissi uyandırmıştı. Jack, onun kendi kendine hırıldadığını neredeyse duyar gibi olmuştu. Ya, ne demezsin, diye düşünmüştü, kötü ruhlu bir dönme dolap ha- kendine gel. Kabul etmek istemediğin kadar sarsılmışsın. Daha sonra tekrar önündeki sahneye dönmüştü ve sonunda, rıhtımla ilgili hayalinin, mesleği için çok tanıdık, gerçek hayata dair bir kötülüğü sakladığını an-

lamıştı. Bir cinayet soruşturmasının ilk evreleriyle karşı karşıyaydı.

Dönme dolaptan yayıldığını sandığı parlak ışıkların bir bölümü aslında Santa Monica devriye araçlarının tepelerindeki yanardöner ışıklardı. Üniformalı dört memur, meraklı sivillerin meydana getirdiği kalabalığı, parlak ışıklarla aydınlatılmış atlıkarıncayı da içine alan, sınırları sarı polis bantlarıyla belirlenmiş suç mahallinden uzak tutmaya çalışıyordu. Jack kendi kendine hiç karışmamasını, çekip gitmesini söylemişti. Orada işi yoktu. Ayrıca atlıkarınca içinde garip, belirsiz, karanlık, kesinlikle hoş olmayan duygular uyandırıyordu. Atlıkarınca, hareketsiz dönme dolaptan daha tüyler ürperticiydi. Atlıkarıncalar onu daima korkutmuştu, değil mi? Gövdelerinden sadistçe geçen çelik çubuklarla bulundukları yere sabitlenen, kazma dişli, boyalı minik atların ürkütücü bir havası vardı.

Uzaklaş buradan, demişti Jack kendine. Sevgilin kıçına tekmeyi bastı. Berbat bir ruh hali içindesin.

Ve atlıkarıncalara gelince...

Manevi bir kurşun perdenin aniden inmesi, atlıkarıncalarla ilgili tartışmayı kesivermişti. Görünmeyen bir güç tarafından itildiğini hisseden Jack, kalabalığın arasından ilerlemeye başlamıştı. Kariyerinin en amatörce hareketini yaptığının yarı bilincindeydi.

Kalabalığın arasından sıyrıldıktan sonra sarı polis bandının altından eğilerek geçmiş, geride kalmasını emreden bebek yüzlü polise rozetini şöyle bir gösterip suç mahallinde ilerlemişti. Yakınlarda bir yerde bir gitarist, Jack'e çok tanıdık gelen bir blues melodisini çalmaya başlamıştı; tam ne olduğunu çıkaracaktı ki melodinin ismi tekrar beyninin derinliklerinde kaybolmuştu. Tecrübesiz, genç polis ona şaşkınlıkla baktıktan sonra Jack'in kendini henüz görmeye hazır hissetmediği, yerde duran uzunca bir şeklin başında ayakta birbirleriyle konuşan dedektiflerden birine danışmaya gitmişti. Müzik onu rahatsız ediyordu. Hem de çok rahatsız ediyordu. Hatta işin aslı, kanını beynine sıçratıyordu. Belki tepkisi, kaynağı düşünüldüğünde biraz aşırıydı, ama hangi salak cinayet yerinin arka planında müzik olması gerektiğini düşünürdü?

Gösterişli ışıklar altında bir donmuş at şaha kalkmıştı.

Jack'in midesi düğümlenmiş, göğsünün derinliklerinde öfkeli ve ısrarlı bir şey, neye mal olursa olsun isimlendirilmemesi gereken bir şey, gövdesini esnetmiş ve kollarını uzatmıştı. Ya da kanatlarını açmıştı. Bu korkunç şey serbest kalmak ve varlığını açığa

çıkarmak istiyordu. Kısacası, Jack kusmak zorunda kalacağından korkuyordu. Bu duygu geçince, aklı bir an berraklaştı.

Gönüllü bir şekilde, yavaşça, çılgınlığa doğru yürümüş ve sonra delirmişti. Bunun başka bir tanımı olamazdı. Yüzünde inanmazlık ve öfke ifadelerinin kibar bir birleşimi olduğu halde ona doğru yürüyen dedektif, Santa Monica'ya transferinden önce Jack'in büyük hırsları, şiddet ve kargaşaya yönelik yatkınlığı; rengi, ırkı, inancı veya sosyal statüsü fark etmeksizin tüm sivilleri aşağılayan tavrı ve hakkını vermek gerekirse, etkileyici gözü karalığı ve programa uygun hareket eden, onunla aynı şeyleri, yani paçayı sıyırabildikleri her şeyi yapan tüm diğer polis memurlarına sonsuz sadakatiyle öne çıkan meslektaşı Angelo Leone'ydi. Leone'nin programa uygun hareket etmeyen Jack'e duyduğu hoşnutsuzluk, kendisinden genç olan meslektaşının başarılarının hissettirdiği eziklikle aynı şiddetteydi. Birkaç saniye sonra bu mağara adamı, burnunun dibinde dikilecekti. Jack mağara adamına nasıl bir açıklama yapacağını düşüneceği yerde saplantılı bir şekilde atlıkarıncalar ve gitarlara takılarak dikkatini delirmenin ayrıntılarında yoğunlaştırmıştı. Hareketini açıklamasına imkân yoktu. Kesinlikle mümkün değildi. Onu iterek harekete zorlayan görünmez gücün şiddetinde hiçbir azalma olmamıştı ve Jack'in, Angelo Leone ile görünmez itici güçler hakkında konuşması pek olası değildi. Leone şefine resmi bir şikâyette bulunsa, ona da mantıklı bir açıklama sunamazdı.

Şey, anlarsınız ya, sanki ipleri başkasının elinde olan bir kukla gibiydim, sanki beni bir başkası yönetiyor gibi...

Angelo Leone'nin kalın dudaklarından dökülen sözler, onu bir felaketten kurtarmıştı.

"Sakın bana buraya bir maksatla geldiğini söyleme, küçük hırslı bok."

Leone'ninki gibi korsanca bir kariyer, resmi bir soruşturma tehlikesi karsısında adamın içindeki korsanı hemen açığa çıkarıyordu. Komşu güçten bir müdahale karşısında stratejik bir gerileme, basın başka bir seçenek bırakmadığında polis memurlarının siciline ve şöhretine işlenecek kötü kayıtlara karşı ç0k küçük bir korunma sağlıyordu. Her on ya da yirmi yılda bir, iyilik budalaları yaygaracılar, mızıldananlar, dedikoducular, öfkeli vatandaşlar ve aptal polisler basının eline akıl almaz kozlar verir, ortalığın darmadağın olmasına yol açarlardı. Leone'nin suçluluk hissiyle ortaya çıkan paranoyası ona, Los Angeles Polis Teşkilatı Cinayet Ma-

sası'nın harika çocuğu Jack Sawyer'ın orada bulunuşunun ardında siciline parlak bir başarı ekleme isteğinin olduğunu düşündürmüştü.

Bir pervanenin ateşe çekildiği gibi olay yerine çekildiği şeklindeki açıklaması, Jack'in tahmin ettiği gibi Leone'nin şüphelerini artırmıştı.

"Pekâlâ, demek soruşturma sırasında aniden ortaya çıkışın tamamen bir tesadüf. Güzel. Şimdi beni iyi dinle. Eğer önümüzdeki altı ay içinde ya da herhangi bir zamanda adını bu olayla bağlantılı olarak tesadüfen duyarsam, hayatının geri kalanında tuvalet ihtiyacını bir boru yardımıyla görürsün. Şimdi sittir git de işimi yapayım."

"Gidiyorum, Angelo."

Leone'nin ortağı parlayan rıhtımdan onların bulunduğu yere doğru ilerlemeye başlayınca Leone yüzünü buruşturarak onu bir el hareketiyle geldiği yere geri göndermişti. Jack'in gözlen düşüncesizce, hiç niyeti olmadığı halde, uzaklaşan dedektifin biraz ötesinde, atlıkarıncanın önünde yatmakta olan cesede kaymıştı. Göğsünün ortasındaki öfkeli yaratık öncekinden çok daha şiddetli bir şekilde kıvranmış, kıpırdanmış, kanatlarını, kollarını, pençelerini, her ne iseler onları açmış ve olağanüstü bir güçle bağlı olduğu yerden kurtulmaya, yükselmeye çalışmıştı.

Kanatlar, kollar, pençeler, Jack'in akciğerlerini parçalıyordu, iğrenç tırnaklar, mide duvarlarını yırtıyordu.

Bir cinayet masası dedektifinin, hele hele bir cinayet masası teğmeninin asla, ama asla yapmaması gereken hareket buydu: bir cesetle karşı karşıya kaldığında kusmak. Jack bu yasağı ihlal etmemek için olağanüstü bir çaba göstermişti. Boğazı, midesinden yükselen safrayla yanıyordu. Gözlerini kapatmıştı. Gözkapaklarında kuyrukluyıldızları andıran parlak noktalar belirmişti. İçindeki hain, kuvvetli yaratık, onu tutan dizginleri zorlamaya devam ediyordu.

Atlıkarıncanın renkli ışıkları, Santa Monica rıhtımında olu yatan zenci adamın kel kafasından yansıyordu...

Sen değil. Hayır, sen olamazsın. Kapıyı istediğin kadar çal, ama içeri giremezsin.

Kanatlar, kollar, pençeler çılgınca hareketlerini kesmişler, içindeki yaratık biraz olsun durulmuştu. Jack, Yasak Hareketi savuşturduktan sonra gözlerini açabilmişti. Aradan geçen sürenin uzunluğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Angelo Leone'nin on beş

santim uzaklıktaki kırışmış alnı, karanlık bakışlı gözleri ve yırtıcı ağzı karşısında belirmiş, tüm görüş alanını kaplamıştı.

"Burada hâlâ ne yaptığımızı söyler misin? Durumu gözden mi geçiriyoruz?"

"Keşke şu salak çalmayı kesip gitarını kutusuna geri koysa."

Ve bu, akşamın en garip anlarından biri olmuştu.

"Ne gitarı? Ben gitar falan duymuyorum."

Jack o anda kendisinin de duymadığını fark etmişti.

Her mantıklı insan böyle bir deneyimi aklından uzaklaştırmaya çalışmaz mıydı? Bilincinin gerisindeki derinliklere gömmeyi, yok edip kurtulmayı denemez miydi? Bunun gibi bir deneyim, ne bir işe yarardı, ne de kullanılabilirdi, o; halde durmasına ne gerek vardı? Rıhtımdaki olayın hiçbir anlamı yoktu. Ne kendisinden öte bir şeyle bağlantısı vardı, ne de bir başka yere ulaşılmasını sağlayan bir ipucuydu. Tam anlamıysa yararsız, etkisiz, önemsiz bir olaydı. Ortaya çıkardığı bir sonuç yoktu. Jack, sevgilisi tarafından terk edilişinin ardından bir süre için dengesini kaybetmiş, mantıksızca davranmış, yolundan saparak bir başka bölümün yetki ve sorumluluğu altındaki soruşturma alanına girmişti. Olanlar, sadece utanç verici bir hatadan ibaretti.

Elli altı gün ve on bir saat sonra, harika çocuk, şefinin ofisine süzülmüş, rozetiyle silahını usulca cilalı masanın üzerine bırakmış ve şefini hayrete düşüren bir talepte bulunarak, hemen emekliliğini istemişti. Dedektif Leone ile Santa Monica rıhtımındaki karşılaşmasından habersiz olan şefi, parlak ışıklar saçarak hareketsiz duran atlıkarıncanın önünde yatan ölü zenci adamın teğmenin kararındaki olası etkisini sorgulayamamıştı; sorsaydı, Jack ona saçmaladığını söylerdi.

Oraya dönme, dedi kendi kendine ve sonra da bu sözüne uyma başarısını gösterebildi. Sadece ara sıra, isteği dışında gözlerinin önünde dişleri fırlak, tahtadan bir midillinin geriye savrulmuş başı, Angelo Leone'nin öfkeyle çarpılış suratı ve her anlamda sahnenin merkezini kaplayan, kesinlikle tanık olunmaması gereken zenci adamın cesedi gibi ani görüntüler beliriyordu... Şimşek çakması gibi beliren bu sahneleri hemen aklından uzaklaştırıyordu. Sanki sihirli bir hareketti. Büyü yapıyor gibiydi; iyi büyü. Görüntüleri bu şekilde uzaklaştırmasının bir tür kendini koruma mekanizmasının parçası olduğunu çok iyi biliyordu ve bu koruyucu büyüyü yapmaya ihtiyaç duymasının sebebini keşfetmediği sürece bu şekilde devam etmesinde bir mahzur yoktu. Sorgulanamaz otoritesiyle

John Wayne'in söylediği gibi, omlet yapmak istiyorsa yumurtaları çırpmalıydı.

Jack Sawyer'ın aklı, başka sorunlarla meşguldü. "Polis" kelimesini bebek gibi telaffuz eden kulağına saçma sapan öneriler fısıldayan hayali sesle ilgilenmiyordu. Sihirli bir dokunuşla ortadan yok etmeyi dilediği bu sorunlar, uzaklaşıp kaybolmaya inatla karşı koyuyorlar, yok olmak bir yana, kaçacak yer bırakmamacasına, bir eşekarısı sürüsü gibi etrafını sarıyorlardı.

Tüm bunların ışığında, bizim Jack'in şu ara pek iyi olduğunu söyleyemezdik. Saati kontrol ediyor ve gözlerini elinde tuttuğu kâsenin içindeki yumurtalara dikmiş, bakıyordu. Bir terslik olduğunu seziyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Yumurtalar için mantıklı bir açıklama imkânsız görünüyordu. Ve yumurtalar, durumun en önemsiz parçasıydı. La Riviere Herald'ın ön sayfasındaki başlık, gazetenin kâğıdından ayrılıp havada ona doğru süzülüyor gibiydi. BALIKÇI HÂLÂ FRENCH LANDİNG'DE... Hayır, bu kadarı yeterdi, şu Balıkçı meselesini ortaya çıkaranın kendisi olduğunun bilinci ve bunun omuzlarına eklediği ağır yükün altında ezilerek başını diğer tarafa çevirdi.

Bu iş midesini bulandırıyordu. İki ölü çocuk, kayıp ve büyük ihtimalle katledilen küçük kız, Freneau, cesetlerin bazı parçalarının yenmiş olması, Albert Fish'e özenen ve onu taklit eden kaçığın teki... Dale ısrarla onu bilgi bombardımanına tutmuştu. Ayrıntılar, birer virüs gibi Jack'in sistemine giriyordu. Ne kadar fazla bilgi öğrenirse -ki kesinlikle olayların dışında kalmayı isteyen biri için o ana dek öğrendikleri çok fazlaydı-, kanında dolaşan zehir artıyor, algılamasını çarpıtıyordu. Norway Vadisi'ne gelip yerleşmesinin sebebi, aniden termal basınç altında sıvılaşıyormuşçasına güvenilmez ve bükülgen bir hale gelmeye başlayan bir dünyadan kaçmaktı. Los Angeles'taki son ayında termal basınç, tahammül edilemez boyutlara ulaşmıştı. Vücut bulmakla tehdit eden tuhaf olasılıklar, karanlık pencerelerden ve binaların aralarındaki boşluklardan fırsat kollayan gözlerle bakıyorlardı. Tatil günlerinde, akciğerleri yırtılıyormuşçasına nefes nefese kalıyor, boğulacakmış hissiyle midesi bulanarak kusma noktasına geliyordu; bu yüzden durup dinlenmeksizin çalışıyor, her zamankinden fazla olayı açıklığa kavuşturuyordu. (İşinin benliğini ele geçirmeye başladığını hissedince, harika çocuk emekliliğini istemişti. Bu nedenle şaşkına dönen şefini suçlayamazdık.)

Kaçarcasına, taşradaki bu gizli köşeye, sığınağına, sarı bir çayırın kenarındaki cennetine, tehdit ve çılgınlıklar dünyasından soyutlanmış. French Landing'den otuz kilometre uzaklıktaki, Norway Vadisi yoluyla arasında belli bir mesafe bulunan bu muhteşem yere gelmişti. Ama araya koyduğu tüm bu mesafeler, var oluş amaçlarını yerine getirmekte başarısız olmuşlardı. Kaçmaya çalıştıkları, burada sığındığı kalesinde de etrafını sarmaya başlamıştı. Eğer olayların merkezine kendisini koyarak varsayımlarda bulunacak olursa, üç yıl önce kaçıp ardında bıraktıklarının, tüm bu süre boyunca izini sürüp onu buraya kadar takip ettiklerini düşünebilirdi.

Kaliforniya'dayken görevinin acımasız güçlüğü onu boğacak raddeye gelmişti ve şimdi de batı Wisconsin'deki karışıklıkları bir kol boyu uzağında tutması gerekiyordu. Bazı geceler, geç saatlerde içindeki küçük, zehirli sesin sözleri beyninde yankılanarak uyanırdı. Artık polislik yok, yapmayacağım, çok yakın, fazla yakın. Jack Sawyer neyin çok yakın olduğunu düşünmemekte direniyordu. Beyninde yankılanan bu sesler de zehirden uzak durması gerektiğinin bir işaretiydi.

Bunun Dale için hiç iyi bir haber olmadığını biliyor ve hem soruşturmaya katılıp yardım edemeyecek durumda olduğu için, hem de arkadaşına reddediş sebebini açıklayamadığı için üzüntü duyuyordu. Dale, tam anlamıyla topun ağzındaydı. Çok iyi bir polis şefiydi, hatta French Landing gibi bir yer için fazla iyi olduğu bile söylenebilirdi, ama kartlarını doğru oynamamış, eyalet polisinin hazırladığı tuzağa düşmüştü. Eyalet polisine bağlı dedektifler Brown ve Black, yerel polis teşkilatına saygı kisvesi altında sorumluluklarını bırakıp bir kenara çekilmişler, kendisine iyilik yapıldığını, saygı gördüğünü sanan Dale Gilbertson'un ilmiği kendi boynuna geçirmesine izin vermişlerdi. Berbat bir durumdu. Ama Dale, başında siyah bir torbayla idam sehpasında durduğunu çok geç fark etmişti. Eğer Balıkçı bir çocuğu daha katledecek olursa... eh, Jack bu sebeple ne kadar üzüntü duyduğunu belirtir, saygılarını sunardı. Maalesef o an için bir mucize gerçekleştirmesi mümkün değildi, Aklını meşgul eden, ilgilenmesi gereken, çok önemli sorunları vardı.

Örneğin kırmızı kuş tüyleri. Küçük tüyler. Küçük, kırmızı tüyler, cinayetlerin basarnasından bir aY öncesinden beri Jack'in aklını işgal ediyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın onları diğer görüntülere yaptığı gibi sihirli bir numarayla uzaklaştıramıyordu. Bir

sabah, yatağından kalmış, kahvaltı hazırlamak üzere merdivenlerden aşağı inerken bir bebeğin parmağından birazcık küçük, tek bir kırmızı tüyün, eğimli tavandan tırabzanlara doğru süzüldüğünü görür gibi olmuştu. Onun ardından, iki üç tüy daha belirmiş, suratına doğru süzülmüştü. Sıvanın bir kısmı, bir gözün kırpılması gibi aralanınış, kırmızı tüy yığını bir pipetin içinden üfleniyormuşçasına tavandan savrulup havayı doldurmuştu. Göğsü, başı, kolları bir tüy yığınının, bir tüy kasırgasının ortasında kalmıştı.

Ama bu...

Hiç gerçekleşmemişti.

Olan, başka bir şeydi ve bunu kavraması birkaç dakikasını almıştı. Serseri bir beyin hücresi yanlış bir hareket yapmış olmalıydı. Zihinsel bir alıcı, bir anda yanlış kimyasalın etkisinde kalmış ya da doğru kimyasalın dozu fazla gelmişti. Geceleri, uykudaki görüntüleri meydana getiren mekanizma yanlış bir sinyalle, yeri ve zamanı olmadığı halde harekete geçerek ortaya bir gündüz rüyası çıkmasına sebep olmuştu. Gündüz rüyası, bir halüsinasyonu andırıyordu ama halüsinasyonlar, beyni süngere dönmüş alkolikler, uyuşturucu bağımlıları ve ruh hastaları, özellikle de Jack'in polislik yaşamı boyunca birçok vakada karşısına çıkan paranoyak şizofrenler tarafından yaşanırdı. Jack, sonuncusu da dâhil olmak üzere bu kategorilerin hiçbirine girmiyordu. Paranoyak şizofren ya da başka tür bir ruh hastası olmadığını biliyordu. Jack Sawyer'ın deli olduğunu düşünüyorsanız asıl siz delirmişsiniz demektir. Akıl sağlığına, tam, en azından yüzde 99 güveni vardı.

Hayal görmeye yatkın bir yapısı olmadığına göre gördüğü uçan kırmızı tüyler, bir gündüz rüyasının parçası olmalıydı. Bunun haricindeki tek açıklama, içinde gerçek barındırandı ve tüylerin gerçekle hiçbir bağlantısı yoktu. Böyle şeyler başımıza geliyor olsaydı nasıl bir dünyada yaşıyor olurduk?

George Rathburn'un gürlemesi aniden mutfağı kapladı. "Bunu söylemek bana gerçekten acı veriyor, çünkü Brewers'i seviyorum, bunu biliyorsunuz, ama bazen öyle zamanlar gelir ki sevgi, dişlerini sıkarak acı gerçekle yüzleşmek zorunda kalır örneğin, takımdaki atıcıların acınacak haline bir bakın. Bud Selig, hey BU-UD, burası Houston. Sana zahmet, dünyaya geri döner misin, lütfen? Kör bir adam bile bu MIZMIZ, ZAVALLI, APTALLAR sürüsünden daha iyi ATIŞ YAPAR!"

Sevgili Henry. Henry, George Rathburn karakterini öyle iyi canlandırırdı ki sesini duyduğunuz tipi, koltukaltlarındaki ter le-

kelerine dek gözünüzün önünde canlandırabilirdiniz. Ama Jack'e göre, Henry'nin en başarılı karakteri, süper karizmatik, umursamaz, otoriter, eğer havası yerindeyse size Lester Young'ın "Shoe Shine Boy"* ve "Lady Be Good"** adlı şarkıların kaydını yaparken giydiği çorapların rengini söyleyebilecek ya da çok ünlü, ama uzun yıllar önce kapısına kilit vurmuş bir düzine caz kulübünün iç dekorasyonunu ayrıntılarıyla anlatabilen Henry Shake idi (Arabistan Şeyhi, Shake).

...Bill Evans Üçlüsü'nün bir Pazar, Village Vanguard'da fısıldadığı çok havalı, çok güzel, çok simpâtico müziğe geçmeden önce beyin gözümüze duyduğumuz saygıyı ortaya koyalım. Beyin gözünü, hayal gücünün gözünü onurlandıralım. New York kentindeki, Greenwich Village'da sıcak bir temmuz günü, öğleden sonranın akşama dönen saatleri. Güneşin altında parlayan Yedinci Cadde üzerindeki Vanguard'ın önündeki tentenin gölgesi altına süzülüyor, beyaz bir kapıyı açıyor, dar merdivenlerden inerek büyük bir yeraltı mağarasına varıyoruz. Müzisyenler sahnedeki yerlerini alıyorlar. Bili Evans, piyanonun başına geçiyor ve dinleyicileri başıyla selamlıyor. Scott LaFaro, basgitarına sarılıyor. Paul Motian yerini alıyor. Evans başını eğiyor, eğiyor ve parmaklarını tuşların üzerine yerleştiriyor. Orada bulunma ayrıcalığına sahip olanlar için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

1961 yılının yirmi beş temmuz günü Bili Evans Üçlü'sünün Village Vanguard'daki konserinden, "My Foolish Heart"*** adlı şarkıyı dinliyorsunuz. Ben sunucunuz Henry Shake - Arabistan Şeyhi Shake.

Jack gülümseyerek elindeki kâsedeki çırpılmış yumurtaları tavaya boşalttı, çatalla bir iki kez karıştırdıktan sonra ateşi biraz kıstı. O an, kahve yapmadığını hatırladı. Kahvenin canı cehenneme. Son ihtiyaç duyduğu şeydi kahve onun yerine pekâlâ portakal suyu içebilirdi. Ekmek kızartma makinesine bir göz atınca ekmekleri içine yerleştirmeyi unutmuş olduğunu anladı. Kızarmış ekmek ona ne kadar lazımdı? Olması şart mıydı? Tereyağını düşünün, damarlarında onu mahvetmek için pusuda bekleyen kolesterolü düşünün. Omlet de bu riski taşıyordu; aslında içinde çok fazla yumurta kırdığına dair bir his vardı. Neden omlet yapmaya karar verdiğini hatırlayamıyordu. Çok nadir olarak yerdi omleti. Aslında, yumurta alışının tek sebebi, buzdolabının kapağının iç kısmında, üstte duran iki sıra yumurta koyma rafının içinde uyandırdığı zo-

runluluk hissiydi. İnsanların yumurta alması gerekmiyorsa niçin buzdolaplarında öyle raflar koyarlardı ki?

Tavadaki yumurtanın sertleşmeye başlayan ama hâlâ çoğunlukla çiğ olan kenarlarını eline aldığı spatulayla dürttü, kıyılmış mantarlarla soğanları söyle bir karıştırdıktan sonra tavanın muhteviyatını bir ucundan kaldırıp ikiye katladı. Pekâlâ. Tamam.. Fena görünmüyordu. Daha önünde istediği gibi geçirebileceği kırk bomboş dakika vardı. Her şeye rağmen günlük hayatına başarıyla devam ediyor gibi görünüyordu. Her şey kontrol altındaydı.

Mutfak masasının üzerinde katlı duran La Riviere Herald dikkatini çekti. Gazeteyi unutmuştu. Ama gazete onu unutmamış gibiydi ve hakkına düşen dikkati talep ediyordu, BALIKÇI HÂLÂ FRENCH LANDİNG'DE İŞBAŞINDA falan filan. Balıkçı KUTUP BÖLGESİNDE işbaşında olsa ne hoş olurdu ama hayır, yerel bir sorun olmaya devam ediyordu. Masaya yaklaştığında manşetin altındaki Wendell Green ismi gözüne ilişti ve yüzünü buruşturdu. Wendell Green insanları rahatsız eden tam bir baş belasıydı. Jack, Green'in makalesinin ilk iki paragrafını okuduktan sonra inleyerek eliyle gözlerini kapattı.

Ben körüm, beni hakem yapın!

Wendell Green, hiç evinden ayrılıp uzaklara gitmemiş bir küçük kasaba kahramanıydı. Uzun boylu, geniş yapılı, dağınık kızıl saçlı, beli yağla kalınlaşmış bir adam olan Green, La Riviere'in barlarında, mahkeme salonlarında ve halka açık kalabalık ortamlarda kasıla kasıla yürür, etrafına ölçüsü iyi ayarlanmış gülücükler saçardı. Herald'ın en büyük kozu olan Wendell Green, işini fazlasıyla ağdalı bir tarzda yapan, eski kafalı bir muhabirdi.

Jack ilk karşılaşmalarında davranışlarını yapmacık bulmuş, ondan hiç hoşlanmamıştı. O günden beri fikrini değiştirmesini gerektirecek hiçbir şey olmamıştı. Wendell Green'e güvenmiyordu. Jack'e göre, gazetecinin aktif, sosyal yüzü, sahip olduğu büyük ihanet potansiyelini açığa çıkarıyordu. Wendell Green, kasıntılı yürüyüşünün işaret ettiği gibi kibirli, bir o kadar da sinsi bir insandı ve onun gibi tipler, çıkarları için babalarını bile satarlardı.

Thomberg Kinderling'in tutuklanmasının ardından Green, Jack ile bir röportaj yapmak istemişti. Jack bu isteği, Norway Vadisi Yolu'na taşındıktan sonra Wendell'den gelen diğer üç röportaj talebinde yaptığı gibi geri çevirmişti- Reddedilmek, söz konusu gazeteciyi birkaç kere "tesadüfen" karşısına çıkmasını engelleyecek kadar yıldırmamıştı.

Amy St. Pierre'in cesedinin bulunmasından bir gün sonra Jack, kolunun altında yeni yıkanıp ütülenmiş gömleklerin bulunduğu poşet olduğu halde Chase Caddesi'ndeki kuru temizlemeciden çıkmış, arabasına doğru yürürken birisinin dirseğinden tuttuğunu hissetmişti. Arkasına döndüğünde, karşısında yapmacık, fazlasıyla parlak ve samimi olamayacak kadar sıcak gülümsemesiyle Wendell Green'i bulmuştu.

"Hey, hey, Holly... Gülümsemesi sırıtışa dönmüştü. Van; Teğmen Sawyer. Hey, sizinle karşılaştığıma çok sevindim. Gömleklerinizi bu kuru temizleyicide mi ütületiyorsunuz? Nasıl, iyi iş çıkarıyorlar mı?"

"Düğmeler bir tarafa bırakılırsa, evet."

"Güzel. Komik bir adamsınız, teğmen. Size bir tüyo vereyim. La Riviere'de Üçüncü Cadde'deki Reliable'ı biliyor muydunuz? Gerçekten çok kaliteli, güvenilir iş yapıyorlar. Ne bir yırtık, ne bir kopan düğme. Gömleklerinizin iyi temizlenmesini istiyorsanız mutlaka bir Çinli'ye emanet edin. Sam Lee'yi, bir deneyin, teğmen."

"Artık teğmen değilim, Wendell. Bana Jack ya da Bay Sawyer de. Ya da istersen Hollywood diyebilirsin, umurumda değil. Ve şimdi izninle..."

Arabasına doğru yürürken Wendell Green yanından ayrılmamıştı.

"Bana ayıracak birkaç dakikanız var mı, teğmen? Pardon, Jack? Şef Gilbertson ile yakın dost olduğunuzu biliyorum ve bu trajik olayı, küçük kız, cesedinin parçalandığı belli, korkunç bir şey, bu konuda sizin gibi tecrübeli bir uzmanın düşünceleri bizim için gerçekten çok önemli. Birkaç yorum alabilir miyim?"

"Ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun?"

"Bana her şeyi söyleyebilirsin, dostum."

Jack, içini dolduran katıksız, sorumsuz kötülük isteğiyle kolunu Wendell'ın omzuna dolamıştı.

"Wendell dostum, Albert Fish adında, yirmili yıllarda yaşamış bir adamı araştırmanı tavsiye ederim."

"Fisch mi?"

"F-i-s-h. New York beyaz Protestan eski ailelerinden birine mensup. İnanılmaz bir dava. Bir göz at."

Jack o ana dek hasta ruhlu Albert Fish tarafından önceki yüzyılın başlarında New York'ta işlenmiş korkunç suçları hatırladığının farkında değildi. Yakın tarihten Ted Bundy, John Wayne Gacy, Jeffrey Dahmer gibi kasaplar ve sekiz cinayet işledikten sonra an-

nesinin kafasını kesen, kestiği kafayı şöminenin rafına koyarak dart tahtası yapan Edmund Emil III gibi kaçıklar, Albert Fish'in tarihin yaprakları arasından çıkmasına pek fırsat bırakmamışlardı. (Edmund III, açıklama olarak "Bana uygun görünmüştü," demişti.) Buna rağmen Albert Fish'in ismi, Jack'in hafızasının derinliklerinden su yüzüne çıkmış ve hevesle bekleyen Wendell Green'in kulakları için bir ziyafete dönüşmüştü.

Bunu yapması için onu şeytan mı dürtmüştü? Asıl soru buydu, değil mi?

Eyvah, omlet. Jack üst dolaplardan birinden bir tabak, çekmeceden de çatal bıçak kapıp ocağın başına koştu, ateşi söndürdü ve sapından tuttuğu tavanın içindeki, pek çekici görünmeyen yığını tabağa kaydırdı. Masaya oturarak Herald'ın beşinci sayfasını açtı. Gözüne çarpan ilk haber, Milly Kuby'nin eyalet çapında yapılan heceleme yarışmasında opopanaks kelimesinde bir harfi yanlış söyleyerek üçüncülüğü kıl payı kaçırmış olmasıydı; tam yerel gazeteye yakışacak bir haberdi. Bir çocuğun bu kelimeyi doğru hecelemesini nasıl umardınız ki?

Milly Kuby'ye yapılmış canavarca haksızlığa yönelen dikkati, ağzındaki tada dönmeden önce omletten birkaç lokma yemişti. Omletin komik tadı, yarı yanmış çöplüğü andırıyordu. Ağzındakileri tükürdüğünde ezilmiş, gri bir topak ve çiğ, yarı çiğnenmiş sebzeler gördü. Kahvaltısının kalan kısmı artık hiç iştah açıcı görünmüyordu. Omleti pişirdiğini sanarak aslında mahvetmişti.

Başını eğerek inledi. Elektrik dalgasına benzeyen bir titreşim, vücudunun çeşitli bölgelerinde dolaşıyor, kıvılcımlar saçarak akciğerlerini, boğazını ve aniden ürperen organlarını dağlıyordu. Opopanaks, diye düşündü. Aklımı kaybediyorum. Burada ve şimdi. Bunu söylediğini unut. Vahşi opopanaks beni pençeleri arasında tutarak opopanaks kollarının korkunç opopanaksıyla sarstı ve beni opopanaksımla buluşacağım öfkeli Opopanaks Nehri'ne atmak istedi.

"Neler oluyor bana?" diye yüksek sesle sordu. Sesinin tiz tonu onu korkuttu.

Opopanaks gözyaşları, opopanaks gözlerini yakmaya başladı; inleyerek opopanaksından kalktı, tabaktaki iğrenç bulamacı çöp öğütücüsüne boşalttı, tabağı yıkadı ve artık aklını başına toplaması gerektiğine karar verdi. Bana daha fazla opopanaks opopanakslamayın. Herkes hata yapardı. Jack hâlâ birkaç yumurta kalıp kalmadığını hatırlamaya çalışarak buzdolabının kapağını ince-

ledi. Elbette olmalıydı, bir yığın, en az dokuz on tane yumurtanın kapının üst kısmındaki yuvarlak boşlukları doldurmuş olması gerekiyordu. Omlet için hepsini birden harcamış olamazdı; ipin ucunu o kadar kaçırmamıştı mutlaka, değil mi?

Jack buzdolabının kapağının kulpunu sıkı sıkıya kavradı. Işıklar, davetsizce ölü zenci adamın saçsız başından yansıdı.

Sen değilsin.

Söz konusu kişi orada yoktu; hatta söz konusu kişinin insan olduğu bile söylenemezdi.

Hayır, olmaz, sen değilsin.

Kapak, kasılan parmaklarının baskısıyla açıldı; içerideki ışık, yüklü rafları aydınlattı. Jack Sawyer yumurtaları koyduğu rafa baktı. Boş gibi görünüyordu. Daha yakından bakınca, ilk sıranın en sonundaki yuvarlak boşlukta, küçük, yumurtaya benzer, narin bir tonda açık mavi bir nesnenin varlığını fark etti; nostaljik, yumuşak, muhtemelen Kaliforniya, Beverly Hills'deki Roxbury Drive'daki güzel evlerinin arka bahçesinde, öğle vakitlerinde sırtüstü yatan küçük bir çocuğun hayal meyal hatırladığı yaz göğünün tonuna benzer bir maviydi. Bu evin sahibi her kimse, eğlence endüstrisinde olduğuna yüzde yüz emin olabilirdiniz.

Jack bu tonun hangisi olduğunu tam olarak biliyordu, çünkü, güzel, eli çabuk ve yetenekli bir onkoloji mütehassısı olan Doktor Claire Evinrude ile ol zamanlar birlikte yaşadıkları Hollywood Hills'deki bungalovu tekrar boyamaya karar verdiklerinde birçok renk örneğinin üzerinden geçmişlerdi. Claire, Doktor Evinrude, büyük yatak odası için tam olarak bu tonu seçmiş, Virginia, Quantico'daki çok önemsenen, aşırı derecede seçici VICAP eğitim kursundan yakın bir zamanda dönmüş ve daha yeni teğmen olmuş Jack bu rengin biraz, şey, belki birazcık soğuk olduğunu söylemişti.

Jack hiç gerçek bir kızılgerdan yumurtası gördün mü? diye sormuştu Dr. Evinrude. Ne kadar güzel oldukları hakkında bir fikrin var mı? Zihnindeki bisturiyi kavrayan Dr. Evinrude'un gri gözleri irileşmişti.

Jack iki parmağını yumurta yuvasına sokarak kızılgerdan yumurtası rengindeki yumurtaya benzeyen nesneyi çıkardı. Bu gerçekten bir kızılgerdan yumurtasıydı. Bir kızılgerdanın gövdesinden çıkmış, Dr. Claire Evinrude'un bir bakışta tanıyacağı bir kızılgerdan yumurtası. Küçük yumurtayı sol elinin avucuna koydu, işte, açık mavi, minik bir adak avucunda duruyordu. Düşünme yete-

neğini yitirmiş gibiydi. Kahretsin, ne yapmıştı, bir kızılgerdan yumurtası mı satın almıştı? Üzgünüm ama hayır, bu ilişki yürümeyecek, opopanaks kafesinden çıktı, Roy'un Dükkânı'nda kızılgerdan yumurtası satılmıyor, hoşça kal.

Jack kaskatı kesilmiş vücudunu zorlukla hareket ettirerek, mezarından çıkmış bir ölü gibi mutfakta yavaşça ilerledi ve lavaboya vardı. Sol elini lavabonun ortasındaki deliğin üzerine doğru uzattı ve kızılgerdan yumurtasını buldu. Yumurta, tekrar geri getirilemeyecek bir şekilde çöp öğütücüsünün içini boyladı. Sağ eli, makineyi çalıştırdı ve öğütücünün tanıdık gürültüsü mutfağı kapladı. Bir canavar, homurtular, hırıltılar arasında lezzetli bir yemeğin tadını çıkarıyordu. Grrr. İçindeki canlı elektrik teli titredi, kıvılcımlar saçarak kıvrılıp büküldü ama Jack yarı ölü, donuk bir haldeydi, içindeki hareketleri fark etmedi. Her şeyi düşünüp gözden geçirdikten sonra, Jack Sawyer'ın o an yapmak istediği.

Kırmızı, kırmızı...

Nedense annesini çok uzun bir süredir aramamıştı. Sebebinin ne olduğunu çıkaramıyordu ama ARTIK arasa iyi olacaktı. Bırak artık bu kızılgerdanları. Bir zamanlar hatırlamak dahi istemediği New Hampshire'daki otel odasında tek başına yaşarken, İkinci Sınıf Filmler Kraliçesi Lily Canavaugh Sawyer'ın neşe dolu, büyüleyici sesi onun tek yoldaşıydı. O sesi şimdi duymaya ihtiyacı vardı. Lily Cavanaugh, kendini içinde bulduğu aptalca karışıklıktan bahsedebileceği dünyadaki tek insandı. Mantığın katı sınırlarının ötesine geçtiğinin belli belirsiz farkındaydı, bu yüzden akıl sağlığına dair sorguları artıyor, kendinden emin olamıyordu ama yine de mutfak tezgâhının üzerindeki cep telefonunu aldı ve Kaliforniya, Beverly Hills, Roxbury Drive'daki güzel evin numarasını tuşladı.

Eski evindeki telefon beş, altı, yedi kez çaldı. Hafifçe uykulu sesinden öfkeli ve biraz sarhoş olduğu anlaşılan bir adam telefonu açtı. "Kimberley... konu her ne haltla ilgiliyse... senin iyiliğin için... umarım gerçekten önemlidir."

Jack, tuşa basarak telefonu kapattı. Ah tanrım, ah lanet olsun. Beverly Hills'de ya da Westwood'da, Hancock Park'ta ya da o numaranın kapsadığı alandaki herhangi bir yerde saat henüz sabahın beşiydi. Annesinin ölmüş olduğunu unutmuştu. Ah kahretsin, kahretsin, bundan kötüsü olabilir miydi?

Derinlerde bir yerde kendi kendini bileyerek keskinleşen kederi, sanki ilk kezmişçesine içinde bir kez daha yükselerek acıyla taş kesilmiş kalbini paramparça etti. Aynı zamanda, annesinin ölmüş

olduğunu bir saniye bile olsa unutması, Tanrı bilir nedendir ona aşırı derecede komik geliyordu. Bu kadar aptallaşabilmesi mümkün müydü? Gözyaşlarına boğulmak ya da kahkahalarla gülmek arasında garip bir yerde olan Jack, aniden kısa süreli bir baş dönmesi yaşayarak tüm ağırlığıyla mutfak tezgâhına yaslandı.

Annesinin pislik torbası, dediğini hatırladı. Lily, rahmetli kocasının yakın bir zamanda ölmüş olan eski ortağı, Morgan Sloat'tan bahsediyordu. Kuşkulanan muhasebecileri, yaptıkları araştırmayla Morgan Sloat'un Sawyer & Sloat şirketine ait yüklü emlak gelirlerinin dörtte üçünü zimmetine geçirdiğini ortaya çıkarmışlardı. Sloat, Phil Sawyer'ın şüpheli bir av kazasında ölmesinden sonra yıllar boyunca ölen ortağının ailesinden milyonlarca dolar çalmıştı. Lily durumu gerekli yerlere bildirdikten sonra sahip olduğu yüzde ellilik şirket hissesini satmış, bu arada oğlunun da yüklü bir miktar para almasını sağlamıştı; bunun' yanında Jack'in hiç de küçümsenemeyecek bir faiz geliri vardı. Lily, Sloat için pislik torbasından çok daha renkli sözler de sarf etmişti ama Jack'in kulaklarında çınlayan buydu.

Belki mayısta, çayırda amaçsız bir yürüyüşe çıktığında o kızılgerdan yumurtasına rastlamış, sonra onu güvenli bir yerde saklamak amacıyla buzdolabına koymuştu. Onu güvende tutmak için. Çünkü ne de olsa, Dr. Evinrude'un dediği gibi rengi, mavinin güzel tonuydu. Yumurtayı güvende dursun, diye oraya koymuş, sonra da unutmuş olmalıydı. Ve gündüz rüyasında bir kırmızı tüy patlaması görmesinin sebebi de bu olmalıydı! Evet, evet, bu, olanları açıklıyordu.

Her şeyin üstü kapalı bile olsa mutlaka bir sebebi vardı; bir pislik torbası gibi davranmak yerine rahatlayıp yeterince uzun bir süre düşünüldüğünde, gizli kalmış sebep ortaya çıkarılabilirdi.

Jack lavaboya doğru eğildi ve hem içerden, hem dışardan ferahlamasına, kendine gelmesine yardım etmesi niyetiyle yüzüne soğuk su çarptı. Bir an için soğuk suyun canlandırıcı şoku, berbat kahvaltıyı, aptalca telefonu ve aniden zihninde beliren görüntüleri yok etti. Gitme vakti gelmişti. Yirmi beş dakika sonra, Jack'in en iyi dostu ve tek sırdaşı, her zamanki mükemmel algısıyla KDCU-AM'in beton binasının ön kapısından çıkacak, zarif altın çakmağının aleviyle sigarasını yakacak ve Peninsula Yolu'na doğru yürümeye başlayacaktı. Henry Leyden, üç yüz altmış derecelik muhteşem algısı sayesinde Jack Sawyer'ın kamyonetinin nerede olduğunu hemen anlayacak, kapının kolunu hiç tereddüt etmeden bulup

yolcu koltuğuna oturacaktı. Kör adamın bu gösterisi, kaçırılmayacak kadar göz kamaştırıcıydı.

Jack de bu gösteriyi kaçırmadı. Evde yaşadığı garipliklere rağmen dostunu almaya gitti ve tam 7.55'te, Henry'nin binadan gün ışığına çıkmasına beş dakika kala kamyonetini KDCU-AM'in önüne, yol kenarına park etti. İç açıcı manzara eşliğinde yaptığı yolculuğun verdiği sükûnet ve olgun bakış açısı, Sawyer & Sloat şirketinde olanları önemsizleştirmişti. Yine de Henry'yle görüşeceğine çok memnundu. Sadece görmek bile ruhuna ilaç gibi gelecekti. Elbette Jack baskı altında bir anlığına kontrolünü kaybeden ve annesinin son nefesini verip öteki dünyayı boyladığını unutan dünya üzerindeki tek insan olamazdı. Strese kapılan ölümlüler huzur ve güvence için doğal olarak annelerine sığınırlardı. Bu dürtünün kodu, DNA'larımıza işlenmişti. Henry hikâyeyi duyunca muhtemelen gülecek ve ona vidalarını biraz daha sıkıştırmasını tavsiye edecekti.

Tekrar düşününce olanları ona anlatmamaya karar verdi. Henry'ye böyle anlamsız, aptalca bir hikâye anlatmasına ne gerek vardı? Ona kızılgerdan yumurtasından bahsederse kırmızı tüy yağmurunu da anlatması, gündüz rüyası teorisini açıklaması gerekecekti ve bu gereksiz konuşmaları yapmak hiç içinden gelmiyordu. İçinde olduğun anı yaşa; bırak geçmiş, mezarında gerinsin; çeneni havada tut ve çamur göllerinin etrafından dolaş. Terapi için dostlarından medet umma.

Radyonun düğmesine bastı ve Wisconsin Üniversitesi'nin La Riviere istasyonu, hem Wisconsin Faresi'nin, hem de Henry Şeyh Shake'in program yaptığı KWLA-FM'i açtı. Kamyonetin hoparlörlerinden yayılan ses, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu: Glenn Gould'un parlak beyin gözü, Bach'ın, tam olarak hangisi olduğunu çıkaramadığı bir eseri üzerinde ışıldıyordu. Ama Glenn Gould ve Bach olduklarından kesinlikle emindi. Belki Partisyonlarından biriydi.

Henry Leyden, elinde bir CD kutusu olduğu halde radyo binasının yan tarafındaki kapıdan, parlak gün ışığına çıkarak hiç duraksamadan taş döşenmiş yoldan Jack'in kamyonetine doğru yürümeye başladı; Hershey kahverengisi ayakkabıları, düzgün bir çizgi üzerinde, hiçbir sapma olmaksızın ilerliyordu.

Henry... Henry bir şıklık abidesiydi.

Jack, dostunun o gün Malezyalı tik ağacı orman sahibi kıyafetlerinden birini giymiş olduğunu gördü; şık yakasız bir gömlek,

gösterişli pantolon askıları ve çok zarif bir hasır şapka. Jack, Henry'nin yaşamıyla o kadar iç içe olmasaydı, kıyafetlerinde bu muhteşem uyumu ve şıklığı yakalayabilmesini, ölen karısı Rhoda Gilbertson Leyden'ın uzun zaman önce hazırlayıp düzenlediği büyük bir giyinme odasına borçlu olduğunu bilemezdi: Rhoda kocasının tüm giysilerini mevsimlerine, tarzlarına ve renklerine göre ayırmıştı. Henry tüm sistemi parça parça ezberlemişti. Doğuştan kör olduğu, bu yüzden de renkler ve tonlar arasındaki uyum hakkında bir fikri olmadığı düşünüldüğünde Henry'nin hiçbir zaman uyum hatası yapmaması insanı hayrete düşürüyordu.

Henry gömlek cebinden altın bir çakmak ve sarı bir American Spirits paketi çıkardı, sigarasını yaktı ve gün ışığıyla parlayan yoğun bir duman bulutu üfleyerek kamyonete doğru yolundan hiç sapmadan yürümeye devam etti.

Çıplak avludaki parlak pembe sprey boyayla, yatık harflerle yazılmış TROY MARYANN'İ SEVİYOR! EVET! yazısı iki anlama geliyordu: 1) Troy vaktinin çoğunda KDCU-AM dinliyordu, 2) Maryann da onu seviyordu. Aferin Troy'ya, aferin Maryann'a. Jack sprey boyayla yapılmış bile olsa bu aşk ilanını içten içe alkışladı, sevgililere şans ve mutluluk diledi. Hayatının bu döneminde sevdiği kişinin kim olduğu sorulsa, Henry Leyden olduğunu söylerdi herhalde. Troy'un Maryann'a veya Maryann'ın ona duyduğu türde bir sevgi değildi, ama onu seviyordu ve bundan daha önce hiç bu kadar emin olmamıştı.

Henry taş yoldan kaldırıma adım attı, birkaç saniye içinde kamyonetin yanına varmıştı. Eli hiç şaşmadan kapının kolunu buldu, çevirdi ve tek basamaktan çıkarak tereddütsüzce koltuğa yerleşti. Müziğe kulak kesilerek başını hafifçe yana eğdi. Gözlüklerinin koyu renkli camları parladı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Jack. "Bu kez müzik sesi yol gösterdi ama aslında ona da ihtiyacın yok."

"Yapabiliyorum, çünkü keş stajyerimiz Morris Rosen'ın deyimiyle inanılmazım," dedi Henry. "Morris Tanrı olduğumu düşünüyor, ama ne yazık ki Wisconsin Faresi ve George Rathburn'un aynı kişi olduğunu bir şekilde öğrenmiş. Umarım velet ağzını sıkı tutar."

"Umarım," dedi Jack. "Ama konuyu değiştirmene izin vermeyeceğim. Nasıl her seferinde kapının tam olarak nerede' olduğunu bilebiliyorsun? Kapı kolunu elinle koymuşsun gibi hiç tereddütsüz nasıl bulabiliyorsun?"

Henry içini çekti. "Kapı kolu bana nerede olduğunu söylüyor. Hem de bariz bir şekilde. Tek yapmam gereken, onu dinlemek."

"Kapı kolu ses mi çıkarıyor?"

"Son teknoloji ürünü radyon ve Goldberg Varyasyonları gibi değil, elbette. Daha çok bir titreşimi andırıyor. Sesin sesi. Sesin içindeki ses. Daniel Barenboim harika bir piyanist, değil mi? Şuna bir kulak ver... her notada farklı bir renklendirme. İnsanın içinde Steinway'inin kapağını öpme hissi uyandırıyor. Ellerindeki kasları bir düşün."

"Bu Barenboim mi?"

"Ondan başka kim olabilir ki?" Henry başını yavaşça Jack'e doğru çevirdi. Dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme belirdi. "Ah. Anlıyorum, evet. Seni tanıdığım kadarıyla Glenn Gould'u dinlediğini sandığını söyleyebilirim, seni zavallı aptal."

"Hiç de değil," dedi Jack.

"Lütfen."

"Belki bir an için Gould olup olmadığını düşündüm ama..."

"Yapma, yapma, yapma. Deneme bile. Sesin seni ele veriyor. Her kelimede küçük, mızıldanan bir tonlama var; çok zavallıca. Norway Vadisi'ne dönecek miyiz yoksa gün boyunca burada oturup bana yalan söylemeye devam mı edeceksin? Eve dönerken sana bir şey anlatmak istiyorum."

CD kutusunu havaya" kal d irdi. "Haydi, seni biraz neşelendirelim. Esrarkafa Morris bana bunu verdi... Supremes'in bir şarkısını yeniden yorumlayan dirtysperm adında bir grupmuş. Bana sorarsan bu tür müzikten iğrenirim, ama tam Wisconsin Faresi'ne göre bir parça olabilir. Yedinci şarkı."

Piyanist artık Glenn Gould'a hiç benzemiyordu ve müziğin sürati de biraz öncesine göre yarı yarıya azalmış gibiydi. Jack, somurtmayı keserek CD'yi kutusundan çıkarıp radyonun altındaki bölmeye koydu. Önce bir düğmeye, sonra bir diğerine bastı. Hoparlörlerden bir anda, tarif edilemeyecek kadar korkunç işkencelere maruz kalıyormuş gibi akıl almayacak derecede hızlı bir tempo eşliğinde bağıran çılgın adamların sesi yayıldı. Jack şaşırarak koltuğunda geriye savruldu. "Tanrım, Henry," diyerek ses düğmesine uzandı.

"Sakın o düğmeye dokunayım deme," dedi Henry. "Eğer bu zırva kulaklarından kan getirmiyorsa işe yaramıyor demektir."

Jack "Kulaklar"ın, müzik havada yayılırken içinde neler olup bittiğini anlama kabiliyetinin caz tarzındaki söylemi olduğunu bi-

liyordu. Kulağı iyi olan bir müzisyen, çok kısa bir sürede çalması istenen parçaları ve düzenlemeleri ezberler, temanın gerisindeki uyumlu hareketi fark eder ya da önceden bilir, diğer müzisyenlerin o kalıp üzerinde yarattıkları değişimleri ve etkileri izleyebilirdi. Bir malzeme üzerine yazılmış notaları doğru düzgün okuyabilsin ya da okuyamasın, muhteşem kulaklara sahip bir müzisyen, melodileri ve düzenlemeleri daha ilk dinleyişinde öğrenir, kusursuz bir sezgiyle uyumdaki karışıklıkları kavrar, taksi kornaları, asansör zilleri, kedi miyavlamalarındaki notaları ve kilit tınıları anında tanımlayabilirdi. Böyle insanlar, farklı seslerin onlara has özellikleri ile biçimlenen bir dünyada yaşarlardı ve Henry Leyden da onlardan biriydi. Jack'e göre Henry'nin kulakları, kulvarında şampiyondu.

Jack'in büyük sırrını, annesi Lily Cavanaugh Sawyer'ın, "Lily Cavanaugh"nun hayattaki rolünü açığa çıkarmasının anahtarı kulakları olmuştu ve bu sırrı keşfeden ilk ve tek insan Henry'ydi. Dale'in onları tanıştırmasından kısa bir süre sonra aralarında ikisini de şaşırtan rahat, sıcak bir arkadaşlık oluşmuştu. Birbirlerinin yalnızlığına ilaç olmuşlar, haftada iki ya da üç akşamı birlikte yemek yiyerek, müzik dinleyerek ve akıllarına ne gelirse konuşarak geçirmeye başlamışlardı. Jack ya kamyonetiyle Henry'nin ilginç evine gidiyor ya da onu alıp birlikte Jack'in evine dönüyorlardı. Aradan altı yedi ay geçtikten sonra Jack ona yüksek sesle kitap okumasının hoşuna gidip gitmeyeceğini sormuş, olumlu cevap almasının üzerine okuma akşamları başlamıştı. Henry ona, ah, dostum, ne harika bir fikir, demişti. Eski polisiye romanlarla başlamaya ne dersin? Chester Himes ve Charles Willeford ile başlamışlar, sonra vites değiştirip S.J. Perelman ve James Thurber gibi çağdaş yazarlara takılmışlar, Ford Madox Ford ile Vladimir Nabokov tarafından inşa edilmiş hayali konaklarda cesurca tehlikelere atılmışlardı. (Marcel Proust ile ileride karşılaşacaklarını biliyorlardı ama Proust bekleyebilirdi; şimdi sırada Kasvetli Ev vardı.) ,

Bir gece, Jack'in, Ford'un İyi Asker'inin son bölümünü okumasının ardından Henry boğazını temizlemiş ve Dale ailenin eğlence endüstrisinde çalışmış olduklarını söyledi. Gösteri dünyasında, demişti.

"Evet, öyle."

"Özel hayatına burnumu sokmak istemem ama sana birkaç soru sormamın mahzuru var mı? Kabul edersen, sorularıma sadece evet ya da hayır şeklinde cevap vermen yeter."

Huzursuzlanan Jack sormuştu. “Neler oluyor, Henry?”
“Bir konuda haklı olup olmadığımı anlamak istiyorum.”
“Tamam. Sor bakalım.”
“Teşekkürler. Annen ve baban endüstrinin farklı alanlarında mı çalışıyorlardı?”
“Hı-hı.”
“Biri işin ticari, diğeriyse sanatsal tarafında mıydı?”
“Hı-hı.”
“Annen bir aktris miydi?”
“Evet.”
“Bir açıdan meşhur bir aktris. Asla hak ettiği saygıyı tam anlamıyla göremedi, ama ellilerden altmışların ortalarına dek birçok filmde oynadı ve kariyerinin sonunda bir En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Oscar’ı aldı.”
“Henry, demişti Jack. Bunları nereden...”
“Şşşt. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Annen Lily Cavanaugh’ydu. Bu harika. Lily Cavanaugh, çoğu insanın düşündüğünden çok daha yetenekliydi. Oynadığı her rolün hakkını fazlasıyla verirdi; o kızlar, o çetin ceviz garson kızlar ve çantalarında silah taşıyan kadınlar onun oyunculuğuyla yükselirlerdi. Güzel, cesur, zeki, aşırılıkları olmayan, rolünün gerektirdiklerini yerine getiren bir aktris. Etrafını saran tüm diğer aktrislerden neredeyse yüz kat yetenekliydi.”

“Henry...”
“Oynadığı filmlerden bazılarının müzikleri de çok iyiydi. Kayıp Yaz. Johnny Mandel.”
“Henry, nasıl...”
“Sen söyledin; başka türlü nasıl bilebilirdim? Sesinin verdiği bazı küçük ipuçları var. R’leri biraz yuvarlıyorsun ve diğer sessiz harflerinde, tüm cümlelerini kaplayan vurgulu bir ritim var.”
“Ritim mi?”
“Kesinlikle, ufaklık. Belli belirsiz bir ritim. Sana özel bir davulcu gibi. İyi fisker’ın başından sonuna dek bunu daha önce nerede duyduğumu hatırlamaya çalıştım. Bir beliriyor, bir kayboluyordu. Sonunda, birkaç gün önce buldum. Lily Cavanaugh. Haklı olup olmadığımı anlamak istediğim için beni suçlayamazsın, değil mi?”
“Suçlamak mı?” demişti Jack. “Şok geçiriyorum, kimseyi suçlayacak halde değilim, ama bana birkaç dakika ver.”

"Sırrın güvende. Seni gören insanların akıllarından geçen ilk düşüncenin, hey, işte Lily Cavanaugh'nun oğlu, olmasını istemiyorsun. Bence mantıklı."

Evet, Henry Leyden'ın kulakları gerçekten muhteşemdi.

Kamyonet French Landing'de ilerlerken içerideki gürültü konuşmayı imkânsız kılıyordu. Dirtysperm, "Where Did Our Love Go" adlı parçanın ortasına bir delik açıyor ve küçük, tatlı Supremes'e acımasızca kötülük ediyordu. Bu tür müzikten nefret ettiğini söyleyen Henry, arkasına yaslanmış, dizlerini torpido gözünün kapağına dayamış, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, halinden gayet memnun, sırıtıyordu. Chase Caddesi üzerindeki dükkânlar açılmış, yarım düzine araba, park yerlerine dizilmişti.

Bisikletli dört çocuk, aniden Schmitt'in Binbir Çeşit Mağazası'nın önündeki kaldırımdan, hareket halindeki kamyonetin altı metre ötesinde yola indiler. Jack sertçe fren yaptı, çocuklar son anda durarak yan yana dizildiler ve kamyonetin geçmesini beklediler. Jack, kamyoneti yavaşça ilerletti. Henry olduğu yerde dikleşti, gizemli algılayıcılarını kontrol etti ve sonra tekrar arkasına yaslandı. Henry'ye göre her şey yolundaydı. Ama çocuklar, yaklaşan kamyonetten yayılan ve giderek artan gürültü karşısında afallamışlardı. Dedelerinin bir zamanlar lunaparkın arka kısmındaki hilkat garibeleri şovundaki Siyam ikizlerine ve Timsah Adam'a baktıkları gibi şaşkınlıkla karışık hoşnutsuzlukla gözlerini kamyonetin ön camına çevirdiler. Kamyonet sürücülerinin sadece iki tür müzik dinlediğini ve bunların da heavy metal ve folk müzik olduğunu herkes bilirdi. Öyleyse bu kıl herife ne oluyordu böyle?

Jack, çocukların önünden geçerken en baştaki, çatık kaşlı, şişman, okulun kabadayısı tipli iriyarı çocuk, orta parmağını ona doğru havaya kaldırdı. Onun ardındaki ikisi, büyükbabalarının 1921 'de, sıcak bir yaz gecesinde hilkat garibelerine bakarken yüzlerinde beliren ifadelerin kendi yüzlerindeki kopyalarını muhafaza ettiler ve ağızları salakça açılmış bir halde geçen kamyonete baktılar. Yüzündeki masumiyet ifadesiyle gruptaki en tatlı çocuk gibi görünen parlak gözlü, koyu sarı saçlı, Brewers şapkalı dördüncü bisikletli, yüzünde çekingen bir gülümsemeyle dosdoğru Jack'in yüzüne baktı. Bu, bilinmeyene doğru yolculuğa çıkmak üzere olan -ama bundan haberi yoktu- Tyler Marshall'dı.

Çocukları geride bırakmalarının ardından Jack dikiz aynasına baktı ve caddeden yukarı doğru hızla pedal çevirdiklerini gördü.

Şişko kabadayı en önde, en tatlıları olan narin görünümlü çocuk en arkadaydı ve daha şimdiden gruptan geri kalmıştı.

“Yol kenarındaki bir grup uzman, Dirtysperm hakkındaki fikirlerini beyan] etti,” dedi Jack. “Bisikletli dört çocuk.” Kendi ağzından çıkanları duymakta zorlandığını göz önüne alarak, Henry’nin çocukları duymamış olabileceğini düşünmüştü.

Ama görünüşe bakılırsa Henry onu çok iyi duymuştu. Jack’e, gürültünün içinde eriyip giden bir soru sordu. Sorunun ne olduğunu tahmin eden Jack, ona cevap verdi. “Bir kesin olumsuz, olumsuza meyilli iki çekimser ve bir temkinli olumlu.” Henry başını salladı.

Kulak tırmalayan çılgın ritimli gürültü, On Birinci Cadde’ye vardıklarında’ sona erdi. Sanki üzerlerinden bir sis bulutu kalkmış, ön cam tertemiz yıkarımış gibi hava daha berrak, renkler daha canlı görünmeye başladı. “İlginç,” dedi Henry. Hedefinde en ufak bir şaşma olmaksızın CD’yi yuvasından çıkardı ve alışkın ellerle kutusuna geri koydu. “Bu çok aydınlatıcıydı, sence de öyle değil mi? Katıksız, kendine dönük nefret, kesinlikle kendiliğinden boşaltılmamalı. Morris Rosen haklıymış. Bu parça tam Wisconsin Faresi’ne göre.”

“Hey, bence Glenn Miller’dan bile iyi olabilirler.”

“Aklıma gelmişken,” dedi Henry. “Bugün ilerleyen saatlerde ne yapacağımı kesinlikle tahmin edemezsin. Bir yerde çalacağım! Chipper Maxton, daha doğrusu asistanı, -kulağa geldiği kadar muhteşem göründüğünden eminim-Rebecca Vilas denen kadın, Maxton’un büyük Çilek Festivali’nde diskjokeylik yapmamı teklif etti. Şey, daha doğrusu bana değil de, uzun zamandır ihmal ettiğim eski karakterlerimden biri olan Big-Band Adamı, Senfonik Stan’e.”

“Seni bırakayım mı?”

“Gerek yok. Şahane Bayan Vilas, pikabım için yumuşak bir arka koltuğu ve plaklarla kabinlerin sığabileceği, büyük bir bagajı olan bir araba gönderip beni aldıracak. Ama yine de sağ ol.”

“Senfonik Stan mi?”

“Çılgın giysileri, hal ve tavırlarıyla büyük grupların revaçta olduğu dönemin kanlı canlı bir örneği olan neşeli, sıcakkanlı, tatlı dilli bir centilmen. Maxton sakinleri için tarihte hoş, nostaljik bir gezinti olacak. Gençlik yıllarına dönecekler.”

“O günün modasına uygun bir kıyafetin var mı gerçekten?”

Henry’nin aşırı derecede ifadesiz yüzü ona çevrildi.

“Affedersin. Neyim var, bilmiyorum. Konuyu değiştireyim, bu sabah Balıkçı hakkında söylediklerinin, yani George Rathburn’un söylediklerinin çok faydası olacağına inanıyorum. Duyduklarım beni sevindirdi.”

Henry ağzını açarak George Rathburn’un dizginlerini serbest bıraktı. “Baylar, bayanlar gerçek Balıkçı, yani Albert Fish, altmış yedi yıl önce öteki dünyayı boylamış.”‘ O şişman, kaba görünüşlü adam sesinin, Henry Leyden’ın narin boğazından yükseldiğini duymak çok acayipti. Henry normal sesine dönerek, “Umarım yararı olur. Bugün gazetede dostun Wendell Green’in yazdığı saçmalığı okuyunca George’un bir şey söylemesi gerektiğine karar verdim.”

Henry Leyden okudum, okuyordum, gördüm, bakıyordum gibi fiilleri kullanmayı severdi. Bu sözlerin, dinleyicilerini huzursuz ettiğini bilirdi. Ve Wendell Green için “dostun” demişti, çünkü Jack’in gazeteciye Albert Fish’ten bahsettiğini itiraf ettiği tek insandı. Jack şimdi hiç kimseye söylememiş olmayı diliyordu. Yapmacık çakal Wendell Green onun dostu falan değildi.

“Hazır basına yardım etmişken belki mavi üniformalı dostlarımıza da yardım edersin,” dedi Henry. “Üzgünüm, Jack, ama konuyu sen açtın ve bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Sonuçta, Dale benim yeğenim.”

“Bana bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi Jack.

“Yaptığım neymiş, aklımdan geçeni söylemek mi? Dale benim öz yeğenim, unuttun mu? Uzmanlığından yararlanabilirdi. Ona bir iyilik borçlu olduğuna inanıyor. İşini elinde tutmasına yardım edebileceğin hiç aklına gelmedi mi? Ya da French Landing’i ve Norway Vadisi’ni söylediğin kadar seviyorsan bu arkadaşlara zamanının ve yeteneğinin bir kısmını borçlu değil misin?”

“Peki, senin aklına hiç emekli olduğum gelmedi mi, Henry?” dedi Jack si kılı dişleri arasından. “Cinayet soruşturmaları dünyada yapmak istediğim en son iş.”

“Elbette bunların farkındayım,” dedi Henry. “Ama -yine affına sığınarak söylüyorum- buradasın, seni tanıyorum, Dale’den ve diğer çocuklardan çok daha yeteneklisin ve kahrolası derdinin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.”

“Bir derdim falan yok,” dedi Jack. “Ben bir sivilim.”

“Patron sensin. Barenboim’in geri kalanını dinleyebiliriz.” Henry elini konsola uzattı ve radyo düğmesine bastı.

Sonraki on beş dakika boyunca kamyonette duyulan tek ses, Buenos Aires, Teatro Colon'daki konser kaydıyla Goldberg Varyasyonları'nın Steinway'den yayılan muhteşem notalarıydı. Harika çalıyor, diye düşündü Jack ve onu Glenn Gould'la karıştırmak için insanın kara cahil olması gerekirdi. Bu hatayı yapabilen kişi, General Motors kapı kolunun yaydığı titreşime benzer sesi de duyamazdı elbette.

93. karayolundan Norway Vadisi Yolu'na döndüklerinde, "Surat asmaya kes," dedi Henry. "Öyle söylememeliydim. Seni bir derdin var diyerek suçlamamalıydım zira asıl sorunu olan benim."

"Sen mi?" Jack şaşkınca ona baktı. Uzun yıllar boyunca birikmiş olan tecrübelerine göre Henry bir konuda ondan gayri resmi bir yardım istemek üzereydi. Henry'nin ön cama dönük yüzünden bir ipucu elde etmek imkânsızdı. "Senin nasıl bir sorunun olabilir ki? Çoraplarının düzeni mi bozuldu? Ah... istasyonlardan biriyle mi sorunun var?"

"Onunla baş edebilirim." Henry duraksadı ve sonra duraksaması uzun bir sessizliğe dönüştü. "Söyleyeceğim şey şuydu, sanırım aklımı kaybediyorum. Çıldırıyormuşum gibi hissediyorum."

"Haydi canım." Jack gaz pedalındaki baskısını azalttı ve hızı yarı yarıya düşürdü. Henry de tüy patlaması mı görmüştü? Olamazdı elbette; Henry kördü. Ayrıca Jack'in gördükleri gündüz rüyasından başka bir şey değildi.

Henry bir radyo ibresi gibi titredi. Yüzü hâlâ ön cama dönüktü.

"Neler oluyor, söyle bana," dedi Jack. "Endişelenmeye başlıyorum."

Henry ağzını bir bisküvinin ancak sığacağı kadar açtıktan sonra hiçbir ey söylemeden tekrar kapadı. Vücudu yeni bir titreme dalgasıyla sarsıldı.

"Hmm," dedi. "Bu sandığımdan da zormuş." Henry Leyden'ın kuru, ölçülü gerçek sesi şaşırtıcı bir şekilde, çaresizlik tınısıyla titriyordu.

Jack kamyoneti neredeyse duracak kadar yavaşlattı, bir şey söylemeye kalktı, sonra vazgeçip beklemeye karar verdi.

"Karımın evin içinde dolaştığını duyuyorum," dedi Henry. "Geceleri, yatağımda yatarken. Sabah saat üç dört sularında. Rhoda'nın ayak sesleri mutfakta dolaşıyor, merdivenleri çıkarak üst kata geliyor. Aklımı kaçırıyor olmalıyım."

"Ne sıklıkta oluyor bu?"

“Kaç kere mi? Tam olarak bilmiyorum. Üç ya da dört.”

“Kalkıp onu arıyor musun? Sesleniyor musun?”

Henry’nin sesi yine titreşim trampleninde yükselip alçaldı. “Bu dediklerini yaptım. Çünkü onu duyduğumdan emindim. Onun ayak sesleri, onun yürüyüş tarzı, onun adımları. Rhoda öbür dünyaya göçeli altı yıl oluyor. Çok komik, değil mi? Kafayı yediğimi düşünmeseydim bunu komik bulabilirdim.”

“Ona sesleniyorsun,” dedi Jack. “Ve yataktan kalkıp aşağı iniyorsun.”

“Çılgınlar gibi, delirmiş gibi. ‘Rhoda? Sen misin, Rhoda?’ Dün gece bütün evi dolaştım. ‘Rhoda? Rhoda?’ Sanki bir cevap bekliyordum.” Henry koyu renkli güneş gözlüklerinin altından yanaklarına süzülen gözyaşlarını umursamadı. “Ve ondan bir karşılık bekliyordum, esas sorun da bu.”

“Evde başka hiç kimse yoktu,” dedi Jack. “İçeri girildiğine dair hiçbir iz. Hiçbir şey kayıp değildi veya yeri değişmemişti, değil mi?”

“Gördüğüm kadarıyla hayır. Her şey olması gereken yerdeydi. Tam bıraktığım yerde.” Bir elini kaldırıp yüzünü sildi.

Jack’in evine doğru kıvrılan yolun girişi, kamyonetin sağında belirip kayboldu.

“Ne düşündüğümü söyleyeyim,” dedi Jack, Henry’yi karanlık evinde dolaşır halde gözlerinin önüne getirerek. “Altı yıl önce, sevdiğin biri ölüp seni geride bırakınca yaşanması gereken her şeyi, inkârı, isyanı, öfkeyi, acıyı, kederi,-kabullenmeyi ve daha birçok duyguyu yoğun olarak yaşadın, ama sonrasında Rhoda’yı özlemeye devam ettin. Sevdiğimiz ve kaybettiğimiz insanları özlemeye devam edeceğimizi kimse söylemez ama özleriz.”

“Bu söylediğin çok etkileyiciydi,” dedi Henry. “Aynı zamanda rahatlatıcı.”

“Sözümü kesme. Gariplikler olur. İnan bana neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Aklın isyan eder. Kanıtı göz ardı eder, sana sahte kanıtlar verir. Nedenini kim bilebilir? Bunları engellemek mümkün değil.”

“Başka bir deyişle aklını kaybedersin,” dedi Henry. “Konunun başlangıcı da buydu.”

“Söylemek istediğim,” dedi Jack. “İnsanların gündüz rüyaları görebilecekleri. Senin başına gelen de bu. Endişelenecek bir şey yok. Pekâlâ, işte senin eve giden yol. Geldik sayılır.”

İki yanı kır çiçekleriyle kaplı yolda, Henry ve Rhoda Leyden’ın evlenmelerinden Rhoda’nın karaciğer kanserine yakalandığı ortaya

çıkana dek on beş güzel yıl geçirdikleri beyaz çiftlik evine doğru ilerlediler. Rhoda'nın ölümünden yaklaşık iki yıl sonra Henry her akşam evi dolaşıp bütün ışıkları açmaya başlamıştı.

"Gündüz rüyaları mı? Onu da nereden çıkardın?"

"Gündüz rüyaları ender rastlanan bir durum değil," dedi Jack. "Özellikle de senin gibi, hiçbir zaman yeterince uyuyamayan insanlar arasında." Ya da benim gibi, diye ekledi içinden. "Bunu uydurmuyorum, Henry. Benim de bir iki kez başıma geldi. Birinden eminim."

"Gündüz rüyaları," dedi Henry düşünceli bir ifadeyle. "Vay canına."

"Bunu bir düşün. Mantık kurallarıyla işleyen bir dünyada yaşıyoruz. İyi insanlar öldükten sonra geri dönmez. Her oluşumun bir sebebi vardır ve bu sebep daima mantık çerçevesi dâhilindedir. Olay tamamen kimya ve tesadüfler meselesi. Eğer mantığa uymasalardı hiçbir şeyi çözemez, neler olduğunu asla anlayamazdık."

"Kör bir adam bile onu görebilir," dedi Henry. "Sağ ol. Kulağa küpe olacak-sözler." Kapıyı açıp kamyonetten indi ve sonra kapadı. Bir adım ilerledikten sonra dönüp camın üzerinden içeri eğildi. "Bu akşam Kasvetli Ev'i okumaya başlayalım mı, ne dersin? Akşam sekiz buçuk civarı evde olurum herhalde."

"Dokuz gibi gelirim."

Henry veda anlamında, "Ding-dong," dedi. Arkasına döndü, eve doğru yürüdü ve elbette kilitli olmayan kapısını açarak gözden kayboldu. O yörede' sadece anne babalar odalarının kapılarını kilitlerlerdi ve bu bile yeni sayılabilecek bir gelişmeydi.

Jack kamyonetini geri çevirdi ve Norway Vadisi Yolu'na doğru ilerlemeyi başladı. Bir taşla iki kuş vurmuş gibi hissediyordu. Henry'ye yardım ederken, kendine de yardımcı olmuştu. Bazen olaylar çok hoş gelişiyordu.

Kendi evine doğru giden yola sapmıştı ki, konsoldaki kül tablasından tuhaf bir tıkırtı geldiğini duydu. Evinin görünmesinden önceki son dönemeçte, tıkırtıyı tekrar duydu. Tok bir sesti. Bir düğme ya da madeni paranın çıkaracağı türden bir tıkırtı. Kamyoneti evinin yan tarafına park etti, kontağı kapadı ve kapısını açtı. Tekrar düşünüp uzandı ve kül tablasını açtı.

Kızağı üzerinde kaydırarak açtığı kül tablasının içinde, küçük, fıstıklı şeker boyunda, vücudundaki tüm oksijenin bir anda kaybolmasına sebep olan bir kızılgerdan yumurtası vardı.

Küçük yumurta öylesine maviydi ki kör bir adam bile görebilirdi.

Jack titreyen parmaklarla uzanıp yumurtayı kül tablasından aldı. Gözünü ondan hiç ayırmadan kamyonetten indi ve kapıyı kapattı. Gözü hâlâ yumurtanın üzerindeydi. Sonunda nefes almayı hatırladı. Elini döndürünce avucunda-ki yumurta çimlerin üzerine düştü. Ayağını kaldırdı, yumurtayı ezerek mavi bir noktacık haline getirdi. Arkasına bakmadan kamyonetin anahtarlarını cebine attı ve evinin şüpheli güvenliğine doğru ilerledi.

İKİNCİ BÖLÜM

TYLER MARSHALL'IN ALINIŞI

5

MAXTON BAKIM MERKEZİ'NDE sabahın erken saatlerinde yaptığımız turda bir hademeyle karşılaşmıştık... Onu hatırlıyor musunuz? Biraz göbekli bol kıyafetler içindeki adamı? Hasta koridorlarında, her altı metrede bir duvara asılmış olan SİGARA İÇMEK YASAKTIR! AKCİĞERLER İŞBAŞINDA! tabelasına rağmen sigarasını tüttürüyordu hani? Elindeki, ölü örümcekler yığınına benzeyen paspası hatırlıyor musunuz? Hayır mı? Özür dilemenize gerek yok. Silik bir gençlik döneminin ardından (French Landing Lisesi final notları ortalaması: 79), silik bir hayat yaşayan ve yine silik olması beklenen orta yaş döneminin eşiğindeki Pete Wexler'i gözden kaçırmak kolaydı. Tek hobisi, günlerini hırıltıları, anlamsız soruları, gaz ve dışkı kokularıyla dolduran yaşlılara arada sırada attığı vahşi çimdiklerdi. En berbatları, Alzheimer'lı piç kurularıydı. Pete bazen sigarasını morukların sıska sırtlarında ya da pörsük kıçlarında söndürürdü. Sıcaklığı hissedip acı içlerine işlediği anda attıkları boğuk çığlıkları duymak hoşuna giderdi. Bu ufak ve çirkin işkencenin iki etkisi oluyordu: birincisi, pinponları biraz olsun uyandırıyordu; ikincisi, onu tatmin ediyordu. Bir şekilde, gününü aydınlatıyordu. Etrafını saran tekdüzeliğe taze bir nefes getiriyordu. Ayrıca, kime şikâyet edeceklerdi?

Tanrım işte en beterleri Papatya koridorundan ayaklarını sürüyerek yaklaşıyordu. Charles Burnside'ın ağzı, kıçı gibi açıktı. Pete, Burnside'ın sıska, bokla sıvanmış kalçalarını istemediği kadar iyi görebiliyordu. Çikolata rengi lekeler, dizlerinin arkasına dek iniyordu. Tuvaletlere doğru ilerliyordu ama birazcık geç kalmıştı. Malum bir kahverengi at -adı da Sabah Yıldırımı olsun- ahırından fırlamış ve hiç şüphe yok ki Burny'nin çarşafları üzerinde de dörtnala koşmuştu.

Tanrı'ya şükür onları temizlemek benim görevim değil, diye düşünen Pete, sigarasının dumanları arasında sırıttı. Sana havale, Butch.

Ama tuvaletlerin kapısının önündeki masa, o an için boştu. Butch Yerxa Burny'nin salınan kirli kıçının hoş manzarasını kaçıracaktı. Butch salağı yine sigara içmek için dışarı çıkmış olmalıydı. Oysa Pete ona SİGARA İÇMEK YASAKTIR tabelalarının hiçbir anlamının olmadığını, Chipper Maxton'un kimin nerede sigara içtiğini (ve buna bağlı olarak, nerede söndürdüğünü) zerre kadar umursamadığını defalarca söylemişti. Tabelaların varlığının tek sebebi, salya akıtanlar sayesinde para yapan Moruk Malikanesi'nin can sıkıcı eyalet yasalarına uygun olma zorunluluğuydu.

Pete Wexler'ın sırıtışı, yüzüne biraz daha yayıldı ve o an, Tyler Marshall'ın arkadaşı, oğlu Ebbie ile (Henry ve Jack'e orta parmak işareti yapan da Ebbie Wexler'di aslında) aralarındaki benzerlik belirginleşti. Pete gidip Butch'a D18'de* -ve elbette bir de D18'de kalan morukta- onu bekleyen temizlik işi olduğunu haber vermekle Burny'nin son marifetini kendisinin keşfetmesini beklemek arasında kararsızlık yaşadı. Belki Burny odasına geri döner ve parmaklarına bulaşan pislikle hoş duvar resimleri yapmaya kalkardı. Bu çok güzel olurdu ama ona haberi verdiğinde Butch'un yüzünde belirecek ifadeyi görmek de bir o kadar zevkliydi.

"Pete."

Ah, olamaz. Kaltağa yakalanmıştı. Güzel bir kaltaktı ama bu, bir kaltak olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Pete bir an olduğu yerde kıpırdamaksızın durdu. Belki onu duymamış gibi yaparsa bulaşmadan çekip giderdi.

Ama umutları boşunaydı.

"Pete."

Arkasına döndü. Patronun gözdesi Rebecca Vilas karşısındaydı. Bugün belki ÇİLEK FESTİVALİ! şerefine, üzerinde kırmızı bir elbise, ayaklarında da muhtemelen o güzel bacaklar şerefine giydiği yüksek ökçeli siyah ayakkabılar vardı. Pete kısa bir süre için o bacakların, sivri topuklar bir saatin kolları gibi birleşip farklı yönleri gösterecek şekilde beline dolanmış olduğunu hayal etti ve sonra kucağındaki mukavva kutuyu gördü. Pete için yeni bir angarya çıktığına şüphe yoktu. Pete ayrıca kadının parmağındaki, taşı, lanet olası bir kızıl-gerdan yumurtası iriliğinde ama çok daha açık renkli olan yüzüğü de fark etmişti. Bir kadının öyle bir yüzüğe sahip olmak için neler yapabileceğini bir kez daha merak etti.

Kadın ayağını yere vurarak bekliyor, Pete'in onu süzmesine izin veriyor-, arkasında, Charles Burnside, erkekler tuvaletine doğru yavaş, sarsakça ilerlemesini sürdürüyordu. Seyrelmiş saçla-

rı, çırpı gibi bacaklarıyla bu yaşlı harabeyi gördüğünüzde, koştuğu günlerin çok geride kaldığını düşünebilirsiniz ama çok yanılıyorsunuz. Hem de çok.

"Bayan Vilas?" dedi Pete sonunda.

"Dinlenme salonuna, Pete. Ve hasta koridorlarında sigara içmemen sana kaç kere söylendi?"

Pete'in cevap vermesine fırsat kalmadan eteğini seksi bir şekilde savurarak arkasını döndü ve o günkü ÇİLEK FESTİVALİ! dansının yapılacağı Maxton dinlenme salonuna doğru yürümeye başladı.

İçini çeken Pete, paspası duvara dayayarak onu takip etti.

Charles Burnside artık Papatya koridorunda tek başına kaldı. Gözlerindeki boş bakış yok oldu ve yerini müthiş, vahşi bir zekâ pırıltısına bıraktı. Bir anda olduğundan genç görünmeye başlamıştı. İnsan kılığındaki bok makinesi Burny birden yok olmuştu. Yerini, böyle vahşi bir etkinlikle Chicago'da kirli kazançlar sağlamış, Carl Bierstone almıştı.

Carl... ve başka bir şey. İnsan olmayan bir şey.

Carl -o şey- sırıttı.

Kimsenin ilgilenmediği masanın üzerinde bir yığın kâğıt, kahve fincanı büyüklüğündeki yuvarlak bir taşın altında duruyordu. Taşın üzerinde küçük, siyah harflerle, BUTCH'UN EVCİL KAYASI yazıyordu.

Burny, Butch Yerxa'nin evcil kayasını aldı ve çevik adımlarla erkekler tuvaletine yöneldi. Hâlâ sırıtıyordu.

Dinlenme salonunda tüm masalar, duvarların önüne dizilmiş, üstlerine kırmızı kâğıt örtüler serilmişti. Pete daha sonra küçük, kırmızı ışıklar takacaktı (pilli ampuller; salya akıtanlar için mumlar sakıncalıydı, hayır, kesinlikle olmaz). Bütün duvarlara, bazıları nispeten yıpranmış görünen -Herbert Maxton'un merkezi açtığı altmışlı yıllardan beri her temmuz ayında duvarlara asılıp indirilmişlerdi- kıpkırmızı, büyük, karton çilekler yapıştırılmıştı. Yerler, muşamba kaplıydı.

Bu öğleden sonra, akşamüstüne doğru, hâlâ ayakta durmayı becerebilen içi geçmiş moruklar, otuzlu ve kırklı yılların büyük grupların müzikleriyle sarsakça dans edecekler, ağır parçalarda birbirlerine tutunarak sallanacaklardı. (Üç yıl önce Irving Christie, "Don't Sit Under the Apple Tree with Anyone Else but Me." eşliğinde hareketli bir figür yapmaya çalışırken küçük çapta bir kalp kri-

zi geçirmişti.) Ah evet, Çilek Festivali dansı her zaman çok heyecanlı olurdu.

Rebecca tek başına üç ahşap platformu çekip yan yana dizmiş, üzerleri-ne beyaz, kumaş bir örtü örterek, Senfonik Stan için bir podyum hazırlamıştı. Köşede, otuzlu yıllardan kalma gerçek bir antika, Cotton Club'daki hareketli günlere tanık olmuş, büyük yuvarlak başlıklı, pırıl pırıl parlayan bir mikrofon duruyordu. Henry Leyden'ın en değerli eşyalarından biriydi. Onun arkasında, önceki gün gelen uzun, dar mukavva kutu vardı. Podyumda, kırmızı beyaz krepon kâğıdıyla yapılmış süsler ve karton çileklerin altında seyyar bir merdiven duruyordu. Onu görünce, Pete'in içi bir anda sahip olma güdüsünün yarattığı kıskançlıkla doldu. Rebecca Vilas, onun dolabını karıştırmıştı. Lanet olası kaltak! Eğer zulasındaki otundan bir tutam bile çalmışsa onu...

Rebecca elindeki mukavva kutuyu duyulabilen bir homurtuyla podyuma bıraktıktan sonra doğruldu. Kızarmış yanağının üzerine düşen bir tutam kestane rengi, ipeksi saçı kulağının arkasına itti. Sabah saatlerinde bile boğucu bir sıcaklığa sahip hava, o gün tüm Coulee Bölgesi'ni kavuracak gibiydi. George Rathburn'un gür sesiyle dediği gibi; iç çamaşırınızı havalandırın ve daha fazla deodorant sıkın, millet.

"Hiç gelmeyeceksin sandım," dedi Rebecca İrlanda aksanıyla.

"Buradayım işte," dedi Pete asık suratla. "Bensiz de iyi idare ediyormuşsunuz gibi görünüyor." Bir an duraksadı ve İrlanda aksanını taklit ederek, ekledi. "Gayet iyi." Pete'e göre bu gayet zekiceydi. Podyuma doğru yürüyerek üzerinde, mikrofonda olduğu gibi HENRY LEYDEN'A AİTTİR ibaresi bulunan mukavva kutunun içine bir göz attı. Kutunun içinde, kabloya sarılmış küçük bir spot ışığı ve ışığı şeker çubuklarıyla, şekerleri çilek rengine çevirmek için kullanılacağı belli olan pembe, yuvarlak bir jelatin parçası vardı.

"Bu ıvır zıvır da ne?" diye sordu Pete.

Rebecca ona parlak, tehlike saçan bir gülümsemeyle baktı. Pete gibi aklı kıt bir adam için bile bu gülümsemenin verdiği mesaj son derece açıktı: bir timsah havuzunun kenarındasın, dostum; daha kaç adım ilerlemeye niyetlisin?

"Işık," dedi Rebecca. "I-Ş-I-K. Şuradaki kancaya asılacak. K-A-N-C-A. Diskjokey bu konuda ısrar etti. Onu havaya soktuğunu söylüyor. H-A-V-A..."

"Weenie Erickson'a ne oldu?" diye homurdandı Pete. "Weenie hiç böyle saçmalıkla1" istemezdi, iki saat boyunca lanet olası plakları çalar, arada cebindeki yassı şişeden birkaç yudum zıkkımlanır, sonra da toparlanıp def olurdu."

"Taşındı," dedi Rebecca kayıtsızca. "Racine'e galiba."

"Eh ama..." Pete başını kaldırmış, kırmızı beyaz süslerin sallandığı kirişi inceliyordu. "Ben burada kanca falan görmüyorum, Bayan Vilas."

"Bisikletteki İsa," diye söylenen Rebecca, merdivene tırmandı. "İşte burada. Kör müsün?"

Kesinlikle kör olmayan Pete, daha önce görme yetisine sahip olduğuna hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Bulunduğu yerden, merdivenin beşinci basamağında duran Rebecca'nın bacaklarını, iç çamaşırının kırmızı dantelini, poposunun dolgun yuvarlaklığını tüm ayrıntılarıyla görebiliyordu.

Rebecca başını ona çevirdiğinde, yüzündeki sersemlemiş ifadeyi gördü ve bakışlarının odaklandığı yeri anladı. İfadesi biraz yumuşadı. Sevgili annesinin zekice bir gözlemle söylediği gibi, bazı erkekler külotunu bir anlığına görmek için kul köle olabilirlerdi.

"Pete. Bu dünyaya dön, Pete."

"Hıı?" Ağzı açık bir halde başını kaldırıp ona baktı, alt dudağında bir tükürük damlacığı vardı.

"İç çamaşırımda kancaya benzer hiçbir şey yok, hayatımdaki birkaç şeyden olduğu gibi bundan da eminim. Ama biraz yukarı doğru bakacak olursan... yani kıçıma değil de başıma..."

Pete hâlâ biraz sersem bir halde yukarı baktığında kırmızı ojeli bir tırnağın (Rebecca o gün her şeyiyle çilek kırmızısına bürünmüştü, buna şüphe yoktu) bir balıkçının kancasının ölüm saçan gizemli bir ışıltıyla parlaması gibi süsleme kâğıtları arasından parlayan bir kancanın üzerine tık tık vurduğunu gördü.

"Kanca," dedi Rebecca. "Jelatini spot ışığına, ışığı da kancaya takacaksın. Işık, diskjokeyin son derece açık talimatları doğrultusunda tatlı bir pembeye dönüşecek. Anlayabildin mi, mankafa?"

"Hıı... evet..."

"Öyleyse lütfen dediğimi yapar mısın?"

Pete Wexler'ın berbat bir angaryadan umabileceği en büyük bedava gösteriyi izlemiş olduğuna karar vererek merdivenden aşağı indi. Ve tahrik olan Pete, Senfonik Stan'ın spot ışığını kutudan çıkardıktan sonra jelatine uzandı. Merdivene tırmanırken, bir anlığına kalçaları, Rebecca'nın yüzüyle aynı seviyeye geldi. Rebecca

bacaklarının arasındaki kabarıklığı fark edince gülümsemesini belli etmemek için yanağının iç kısmını ısırdı. Erkekler gerçekten de aptaldı. Bazıları çok tatlı aptallardı. Ama sonuçta hepsi aynıydı. Aralarındaki tek fark, aptalların bazılarının yüzükler, seyahatler ve Milwaukee gece kulüplerinde mükellef yemekler için harcayabilecekleri paraya sahip olması, bazılarınınsa olmamasıydı.

Bazı aptallara yaptırabileceğinizin en fazlasıysa, bir ışığı kancaya taktırmaktı.

"Beni bekleyin çocuklar!" diye seslendi Ty Marshall. "Ebbie! Ronnie! T. J.! Bekleyin!"

Ebbie Wexler (okulun şişko kabadayısı) omzu üzerinden ona doğru bağırdı. "Bize yetiş, tosbağa!"

"Evet!" diye seslendi Ronnie Metzger da. "Yetiş bize, bağa-tos!" Önünde konuşma terapisi odasında geçireceği birçok saat olduğu anlaşılan çocuk, Ronnie omzu üzerinden arkasına baktı, önüne döndüğünde bir parkmetreye çarpmaktan son andaki manevrasıyla kurtuldu. Sonra bisikletler, artlarında yarışan gölgeleriyle kaldırım genişliğince yan yana hızla uzaklaştı (Tanrı karşıdan gelecek yayaların yardımcısı olsun).

Tyler onlara yetişmek için son bir deneme yapmayı düşündü ama bacakları çok yorgundu. Annesi ve babası, geriye düşmeyeceği, onlarla yan yana gidebileceği günün geleceğini, sadece yaşına göre biraz çelimsiz olduğunu söylüyorlardı ama Ty bundan şüpheliydi. Ayrıca Ebbie, Ronnie ve T.J. hakkında da giderek artan şüpheleri vardı. Onlarla takılmasına değiyor muydu? (Judy Marshall bu kuşkuları bilseydi oğlunu ayakta alkışlardı... zeki ve düşünceli oğlunun o zavallılar topluluğuyla takılmaktan ne zaman bıkacağını iki yıldır merak ediyordu... onlara "aşağı sınıf" diyordu.)

"Elfler çarpsın sizi," dedi Ty üzgünce -bu zararsız sözü Bilim-Kurgu kanalında tekrarları gösterilen mini dizi, 10. Krallık'tan öğrenmişti- ve bisikletinden indi. Zaten onları yakalamaya çalışmasına gerek yoktu; onları nerede bulacağını biliyordu, 7-Ejeven'ın park yerinde, meyve suyu içerek Magic kartları değiş tokuşu yaparken bulacağından emindi. Bu, Tyler'ın arkadaşlarıyla yaşadığı bir diğer sorundu. Bugünlerde beysbol kartlarını takas etmeyi daha çok istiyordu. Ama Cardinals, Indians, Red Sox ve Brew Crew, Ebbie, Ronnie ve T.J.'yi hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Ebbie, beysbolün homoseksüel oyunu olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti. Ty bu yoruma öfkelenmemiş, aptalca (hatta zavallıca) bulmuştu.

Nefesinin normale dönmesini bekleyerek, bisikletiyle kaldırımdan yukarı yürümeye başladı. Chase ve Queen caddelerinin kesiştiği yere varmıştı. Ebbie Queen Caddesi'ne Kenef Caddesi diyordu. Elbette. Hiç şaşırtıcı değildi. Zaten sorunun bir parçası da bu değil miydi? Tyler sürprizleri seven bir çocuktu; Ebbie Wexler ise sevmezdi. O gün daha önce önlerinden geçen kamyonetten yayılan müziğe verdikleri zıt tepki de bu yüzden hiç şaşırtıcı değildi.

Tyler köşede duraklayarak Queen Caddesi'nden aşağı baktı. Caddenin iki tarafında kabarık çalılar vardı. Onların ardında, sağ tarafta birbirinden ayrı, birkaç kırmızı çatı göze çarpıyordu. Yaşlılar evi. Ana girişe bir çeşit afiş asılmıştı. Meraklanan Tyler, bisikletine bindi ve daha yakından bakma niyetiyle binaya doğru pedal çevirdi. Yan tarafındaki çalıların uzun dalları, bisikletinin gidonuna sürtündü.

Afiş, kocaman bir çilekti. Hemen altında, BUGÜN ÇİLEK FESTİVALİ yazıyordu. Tyler Marshall Çilek Festivali'nin ne olduğunu merak etmişti. Sadece yaşlı insanlar için verilen bir parti miydi? Pek de ilginç olmayan bir soruydu. Bu konuda birkaç saniye daha düşündükten sonra bisikletini çevirdi ve Chase Caddesi'ne doğru gitmeye hazırlandı.

Charles Burnside, Papatya koridorunun başındaki erkekler tuvaletine girdi. Hâlâ sırıtıyor ve evcil kayayı elinde sıkıca tutuyordu. Sağında, üzerlerinde aynalarla (üçüncü sınıf barlar ve gece kulüplerinin tuvaletlerinde bulunabilecek türde metalden yapılmış aynalardı) bir dizi lavabo sıralanıyordu. Burny aynalardan birinde, sırıtan yansımasını gördü. Pencereye en yakın olan diğer bir aynada ise Milwaukee Brewers tişörtü giymiş bir çocuğun yansıması vardı. Çocuk, yanında bisikletiyle girişin hemen dışında durmuş, Çilek Festivali afişini inceliyordu.

Burny'nin salyaları akmaya başladı. Engellemeye çalışmıyordu bile. Burny'nin salyaları masaldaki kötü kurdunkiler gibi köpüğümsü, beyaz, ince çizgiler halinde ağzından, sarkık, ciğer rengi alt dudağına doğru süzülüyor, oradan da acelesi olmayan damlalar halinde çenesine iniyordu. Burny gözlerini aynadan hiç ayırmadan, kendinden geçmiş bir halde, çarpılmış elinin tersiyle salyalarını sildi ve elini sallayarak üzerinde biriken salyayı yere yapıştırdı. Aynadaki çocuk, bu yaratığın zavallı kayıp bebeklerinden biri değildi -Tyler Marshall hayatı boyunca French Landing'de yaşamıştı ve nerede olduğunu tam olarak biliyordu- ama olabilirdi. Kolayca kaybolabilir ve kendini malum bir odada bulabilirdi. Belir-

li bir hücre. Ya da yanan, kanayan minik ayaklarıyla garip bir ufka doğru zorlukla ilerleyebilirdi.

Eğer Burny, istediklerini yapabilirse... Hızlı hareket etmeliydi, ama fark ettiğimiz gibi, doğru motivasyon olduğu takdirde, çok hızlı hareket edebiliyordu.

"Gorg," dedi aynaya. Bu saçma kelimeyi son derece berrak bir sesle, orta batı aksanıyla söylemişti. "Gel, Gorg."

Ve sonra olacakları görmek için beklemeden -ne olacağını biliyordu- ar-j kasına dönen Burny yan yana duran dört tuvalet bölmesine doğru ilerledi. Soldan ikinciye girdi ve kapıyı kapattı.

Çilek Festivali afişinin on metre ötesindeki çalı hışırdadığında Tyler bisikletine henüz binmişti. Yeşillikler arasından büyük, siyah bir karga, Queen Caddesi'nin kaldırımına çıktı. Parlak, zeki gözlerle çocuğa baktı. Siyah, aralık duran bacakları üzerinde kıpırdamadan Tyler'a bakıyordu. Sonra gagasını açtı ve konuştu. "Gorg!"

Tyler gülümseyerek ona baktı; duyduğundan emin değildi ama inanmaya hazırdı (on yaşındaki birçok çocuk gibi o da imkânsıza inanmaya dünden hazır ve hevesliydi). "Ne? Bir şey mi dedin?"

Karga, parlak tüylü kanatlarını çırptı ve çirkin başını, neredeyse güzelleştiren bir şekilde dikti.

"Gorg! Ty!"

Çocuk bir kahkaha attı. İsmini söylemişti! Karga ismini söylemişti!

Bisikletinden indi, pedalın altındaki destek ayağını açıp sağlam durduğundan emin olduktan sonra kargaya doğru birkaç adım attı. Amy St. Pierre ve Johnny Irkenham'ın başlarına gelenler ne yazık ki aklının ucundan bile geçmiyordu.

Ona doğru ilerleyince karganın kaçacağından emindi. Ama karga kaçmadı, sadece kanatlarını biraz çırptı ve çalılığın dost karanlığına, yana doğru bir adım attı.

"Adımı mı söyledin?"

"Gorg! Ty! Abbalah!"

Ty'ın gülümsemesi bir an için soldu. Karganın son kelimesini daha önce duymuş gibiydi. Nerede duyduğunu ve ne anlama geldiğini pek hatırlamıyordu ama içinde hoş hisler uyandırdığı söylenemezdi. Nedense aklına annesi gelmişti. Sonra karga tekrar ismini söyledi; evet, kesinlikle Ty diyordu.

Ty, Queen Caddesi'nden bir adım daha uzaklaşarak siyah kuşa yaklaştı. Karga da karanlık çalılara doğru bir adım ilerledi.

Caddede hiç kimse yoktu; French Landing'in bu bölümü, sabah güneşi altında hâlâ rüya görüyordu. Ty kötü kaderine doğru bir adım daha attı ve tüm dünyalar titredi.

Ebbie, Ronnie ve T.J. tezgâhın arkasındaki gerzek kafadan aldıkları meyve sularıyla tembel adımlarla 7-Eleven'dan çıktılar (gerzek kafa, Ebbie'nin babasından öğrendiği birçok hakaret içeren sözden biriydi). Ayrıca her biri, ikişer paket yeni Magic kartları almıştı.

Ağzı meyve suyuyla yapış yapış olan Ebbie, T.J.'e döndü. "Caddeden aşağı in ve tosbağayı al."

T.J. kırılmıştı. "Neden ben?"

"Çünkü Ronnie kartları aldı, salak. Haydi, çabuk ol."

"Neden onu aramıza alıyoruz, Ebbie?" diye sordu Ronnie. Soğuk meyve suyunu yudumlarken bisikletine yaslanmıştı.

"Çünkü ben öyle diyorum," diye kasılarak cevap verdi Ebbie. İşin aslı, Tyler Marshall'ın cuma günleri genelde parasının olmasıydı. Aslında Tyler'ın hemen her gün parası olurdu. Ailesi zengindi. Hademelik yaparak hayatını kazanan bekâr bir babanın yetiştirdiği (tabii buna yetiştirmek denebilirse) Ebbie, bu yüzden Tyler'dan nefret ediyordu; önce onu aşağılamaya başlarlar, sonra da dayak atardı. Ama o an için tek düşüncesi, daha fazla Magic kartına sahip olmaktı, hepsi için birer paket daha almak istiyordu. Tyler'ın Magic'ten hoşlanmaması, kartları onun parasıyla almayı çok daha zevkli kılacaktı.

Ama önce, tosbağayı bulup oraya getirmeliydiler. Ya da salak Ronnie'nin dediği gibi bağa-tosu. Bu söz Ebbie'nin hoşuna gitmişti. Bağa-tos. İyi kelimeydi. Aynı anda hem Ty ile hem de Ronnie'yle dalga geçiyordu. Bir taşla iki kuş.

"Haydi, git, T.J. Yoksa kolunu bükmemi mi tercih edersin?"

Hayır, T.J. bunu tercih etmezdi. Ebbie Wexler, insanın canını fena halde acıtabilirdi. Abartılı bir şekilde içini çekti, bisikletinin destek ayağını kaldırdı, elinde meyve suyuyla bindi ve gidonu tek eliyle idare ederek caddenin hafif eğiminden aşağı ilerlemeye başladı. Her an karşısında çoook... yorrrgun olduğu için bisikletinin yanında yürüyen Ty'ı görebileceğini düşünüyordu ama Ty Chase Caddesi'nde yoktu. Bu ne anlama geliyordu? T.J. daha hızlı pedal çevirmeye başladı.

Erkekler tuvaletinde, yan yana sıralanan kabinlerin karşısındaydık. Soldan ikinci kabinin kapısı kapalıydı. Diğer üçünün krom menteşelere takılı kapıları aralık duruyordu. Kapalı kapının

altından son derece pis terliklerde son bulan, bir çift fırlak damarlı, çarpık bilek görünüyordu.

Bir ses, şaşırtıcı bir şiddetle haykırdı. Genç bir adamın boğuk, aç ve öfke dolu sesiydi. Söyledikleri, fayans kaplı duvarlar arasında yankılandı: "Abbalah! Abbalah-doon! Munshun gorg!"

Aniden tuvaletlerden sifon sesi duyuldu. Sadece kapalı olan soldan ikinci kabinden değil, hepsinden. Diğer duvara monte edilmiş pisuarların krom tutamakları da mükemmel bir uyumla, aynı anda aşağı indi. Porselen, eğimli yüzeylerinden sular süzülmeye başladı.

Pisuarlardan kabinlere döndüğümüzde, kapalı kapının altından görülen fırlak damarlı bileklerin artık orada olmadığını gördük. Ve ilk kez, uğursuzluğun sesini duyduk. Sabahın ikisinde karabasanla uyanan birinin ciğerlerinden yükselen, sıcak bir iç çekişi andıran sesini duyduk.

Bayanlar baylar, Charles Burnside, binayı terk etti.

Karga, çalılığın dibine kadar gerilemişti. Hâlâ parlak, ürpertici gözleriyle Tyler'a bakıyordu. Tyler, hipnotize olduğunu hissederek ona doğru bir adım daha attı.

"Adımı tekrar söyle," diye fısıldadı. "Adımı bir kez daha söyledikten sonra istersen gidebilirsin."

"Ty!" dedi karga çatlak sesiyle uysalca, sonra kanatlarını usulca çırptı ve çalılığın içinde gözden kayboldu. Tyler bir an için onun yeşillikler içinde parlayan siyah tüylerini gördü ama hemen sonra kaybetti.

"Kutsal karga!" dedi Ty. Sonra ne dediğini fark edince titrekçe güldü. Bu gerçekten olmuş muydu? Olmuştu, değil mi?

Ardında hatıra olarak saklayabileceği bir tüy bırakıp bırakmadığını görmek için çalılığa doğru yaklaşıp karganın gözden kaybolduğu yere doğru eğilmişti ki, çalılıkların arasından aniden beyaz, sıska bir kol uzandı ve ensesini kıskaç gibi eliyle kavradı. Tyler boğuk bir çığlık attı ve çalılıkların karanlık İÇ kısmına doğru sürüklendiğini hissetti. Lastik ayakkabılarının teki, kısa, sert çalılara takılarak ayağından çıkmıştı. Uzaktan hırs yüklü, gırtlaktan yükselen, boğuk bir çığlık duyuldu: "Çocuk!" Hemen ardından tok bir ses geldi. Belki de çocuğun kafasına inen evcil kayanın çıkardığı sesti. Sonra ortalığı derin bir eşsizlik kapladı. Sadece bir çim biçme makinesinin çok uzaktan gelen mırıltısı duyuluyordu.

Bir arı, Maxton ile çalılıklar arasında kalan bölümdeki çiçeklerin üzerinde uçuyordu. Uzamış çimler ve binaya yaklaşıldığında

göze çarpan, yaşlıların öğle vaktinde düzenlenecek Çilek Festivali Pikniği'nde oturmaları için yerleştirilen masalardan başka görülecek bir şey yoktu. Tyler Marshall yok olmuştu.

T.J. Renniker, Chase ve Queen'in kesiştiği köşede bisikletini durdurdu. Elindeki meyve suyu bileğine dökülmüş, dirseğine doğru süzülüyordu ama bunun farkında değildi. Queen Caddesi'nin ortalarında bir yerde, Ty'ın, destek ayağına dayanmış duran bisikletini görebiliyordu ama Ty ortalıkta yoktu.

Yavaşça -nedense içinde kötü bir his belirmişti -yolun kenarında duran bisiklete doğru ilerledi. Yaklaşırken şişenin dibinde iyice ısınmış bir parmak meyve suyu kaldığını fark etti ve şişeyi bir kenara fırlattı.

Evet, yanlış görmemişti, bu Ty'ın bisikletiydi. Üzerinde yeşil Milwaukee Bucks çıkartmasıyla kırmızı Schwinn kesinlikle ona aitti. Yaklaşınca bir şey daha gördü.

Yaşlı insanların dünyasıyla normal, gerçek insanların dünyası arasında bir sınır oluşturan çalıların hemen dibinde Reebok marka spor ayakkabının teki duruyordu. Hemen yakınında, etrafa saçılmış birkaç yaprak vardı. Ayakkabının içinde bir tüy olduğunu gördü.

Çocuk, ayakkabıya irileşmiş gözlerle baktı. T.J., Tyler kadar zeki olmayabilirdi ama Ebbie'den birkaç vat daha parlaktı ve Tyler'ın ardında bisikletini... ve ayakkabısının tekini... bir yalnız, ters dönmüş ayakkabıyı bırakarak çalılıkların içine doğru sürüklendiğini hayalinde canlandırması pek güç olmamıştı...

"Ty?" diye seslendi. "Şaka mı bu? Eğer öyleyse hemen ortaya çıksan iyi olur yoksa Ebbie'ye söylerim, o da kolunu büker."

Cevap yoktu. Ty şaka yapmıyordu. T.J. bunu her nasılsa biliyordu.

Amy St. Pierre ve Johnny Irkeriham'ın isimleri, bir patlamayla aniden T.J.'in beyninde belirdi. Arkasındaki çalılıktan, Balıkçı'nın sinsi adımlarla yakıştığını duydu (ya da hayal etti). Balıkçı akşam yemeğini yemiş ve tatlı için geri dönmüştü!

T.J. çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı. Sanki boğazı bir iğne deliği kadar daralmıştı. Çığlık atmak yerine bisikletine atladı ve gidonun üzerine eğilerek deli gibi pedal çevirmeye başladı. Çalılığın iç daraltan karanlığından bir an önce uzaklaşma isteğiyle kaldırımdan inip caddede ilerlemeye başladı Kaldırımdan indikten bir süre sonra, az önce fırlattığı meyve suyu şişesinin üzerinden geçmişti. Bir Grand Prix yarışçısı gibi vücudunu öne eğerek Chase

Caddesi'nde hızla ilerlerken peşinde koyu renk, ıslak, parlak bir iz bırakıyordu. İz, kana benziyordu. Yakınlarda bir yerde bir karga gakladı. Sesi kahkahayı andırıyordu.

Robin Hood Sokağı, 16 numara: korodaki kızın başpiskoposa söylediği gibi, daha önce buraya gelmiştik. Mutfak penceresinden içeri baktığımızda, Judy Marshall'ın köşedeki salıncaklı sandalyede uyuduğunu gördük. Daha önce yatağının başucunda gördüğümüz en son John Grisham romanı, kucağında açık duruyordu. Hemen yanında, yerde, artık buz gibi olmuş kahveyle yarısına kadar dolu bir fincan vardı. Judy, içi geçmeden önce on sayfa okuyabilmişti. Bu yüzden Bay Grisham'ın yazarlık yeteneğini sorgulamak ona haksızlık olurdu; Judy zorlu bir gece geçirmişti ve bu ilk değildi, iki aydan fazla bir zamandır ancak iki saat deliksiz uyuyordu. Fred, karısının bir sorunu olduğunu biliyordu, ama ne kadar derinlere uzandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Olsaydı, dehşete düşerdi. Tanrı yardımcısı olsun, yakında karısının ruhsal durumu hakkında daha fazla bilgisi olacaktı.

Judy Marshall hafifçe inleyerek başını sağa sola çevirmeye başladı. Dudaklarından yine o anlamsız sözcükler döküldü. Çoğu uykunun da etkisiyle anlaşılmıyordu ama yine de abbalah ve gorg dediğini duyabilmiştik.

Gözleri birdenbire iri iri açıldı. Mutfağı altın tozu gibi dolduran gün ışığında çarpıcı, gök mavisi gözleri parladı.

"Ty!" diyerek yutkundu. Tamamen uyanmıştı. Ayağa fırladı. Fırının üzerindeki saate baktı. Dokuzu on iki geçiyordu. Her şey, derin ama huzursuz, kısa süreli uykuların ardından olduğu gibi çarpık ve belirsiz görünüyordu. Gördüğü rüyanın (bu kez tam anlamıyla bir karabasan denemezdi) parçacıklarını, doğumdan sonra sarkan sümüksü maddeler gibi uyanırken peşinden sürüklemişti: fötr şapkalarını yüzlerini gölgeleyecek kadar öne eğip uzun sırıklar üzerinde yürüyen adamlar (Milwaukee mi ya da Chicago mu bilinmez) kızıl gökyüzünün altında hızla hareket ediyorlardı. Rüyanın arka planında, babasının bir kadeh içtiğinde dinlediği Benny Goodman orkestrasının çaldığı "King Por Stomp" duyuluyordu. Rüyanın onda bıraktığı his, korku ve kederin korkunç karışımıydı. Ama en kötüsü hâlâ yoldaydı.

Kötü bir rüyadan uyanmanın ardından hissedilen rahatlamadan eser oktu. Daha gençken hissettiği rahatlık... ve daha...

"Aklım basımdayken," dedi çatlak, boğuk sesle. "'King Porter Stomp'. Bunu bir düşün." Bu müzik-her zaman ona, beyaz eldi-

venli farelerin fare deliklerinden dışarı baş döndürücü, afallatan bir hızla koşarak çıktıkları eski çizgi filmleri hatırlatırdı. Bir keresinde bu şarkı eşliğinde babasıyla dans ederken, vücuduna sert bir şeyin dayandığını hissetmişti. Babasının pantolonunun önündeki bir şey. O andan sonra da babası ne zaman bu şarkıyı koysa, başka bir yerde olmayı dilemişti.

“Kes şunu,” dedi yine çatlak bir sesle. Karga gibi bir sesti. Rüyasında bir karga gördüğünü hatırladı. Görmüştü, elbette. Karga Gorg.

“Gorg, ölüm demektir,” dedi ve kurumuş üst dudağını dilinin ucuyla farkında olmadan yaladı. Sonra dilinin ucu daha ileri uzandı ve ardında sıcak bir ıslaklık ve rahatlama hissi bırakarak burun delikleri üzerinde dolaştı. “Orada gorg ölüm anlamına geliyor. Orada, öte tarafta...”.

Uzaklar’da diyecekti ki mutfak masasının üzerinde, daha önce orada olmayan bir şey gördü! Sazlardan yapılmış bir kutuydu. İçinden alçak, uykulu bir ses geliyordu.

Duyduğu korkuyla midesi düğümlendi, mesanesi gevşedi. Bunun ne kutusu olduğunu biliyordu: tutulan balıkların konduğu bir kutu. Bir balıkçı kutusu.

French Landing’de bugünlerde bir balıkçı kol geziyordu. Kötü bir balıkçı.

“Ty?” diye seslendi ama elbette cevap gelmedi. Evde ondan başka kimse yoktu. Fred işteydi ve Tyler da dışarıda oynuyordu mutlaka. Temmuzun yarısına gelmişlerdi, yaz tatilinin en sıcak günleriydi ve Ty çocukların tüm yaz önlerinde uzanırken yaptıkları gibi kasabayı bir uçtan diğerine özgürce dolaşıyor olmalıydı. Ama yalnız olmayacaktı; Fred, Judy’nin yaptığı gibi onunla konuşmuş, en azından Balıkçı yakalanana dek arkadaşlarıyla beraber oynamasını, hiçbir zaman tek başına dolaşmamasını söylemişti. Judy, Ebbie Wexler’dan (T.J. ve Ronnie’den de) hiç hoşlanmıyordu ama Tyler’ın güvenliği için onlarla takılmasına ses çıkarmıyordu. Ty belki bu yaz kültürel açıdan pek fazla gelişemeyecekti ama en azından...

“En azından güvende olacak,” dedi çatlak Karga Gorg sesiyle. Ama o uyurken mutfak masasının üzerinde beliren ‘kutu, bu güvenlik hissine büyük bir tehdit oluşturuyordu. Bu kutu nereden gelmişti? Ve üzerindeki beyaz şey neydi?

“Bir not,” dedi ve masaya doğru ilerledi. Hâlâ rüyadaymış gibi kutunun başına vardı. Not, katlanmış, beyaz bir kâğıttı. Üzerinde

Mavi Gözlü Tatlı Judy yazıyordu. Üniversitede, Fred'le tanışmasından kısa bir süre önce çıktığı çocuk ona böyle derdi. Judy ona bu şekilde seslenmeyi bırakmasını -çok sinir bozucu ve yılışıkça buluyordu- söylemişti ve erkek arkadaşı, uyarısını unutup devam edince (Judy, bilerek yaptığından şüphelenmişti) anında onu terk etmişti. Aynı aptal söylem, alay edercesine şimdi yine karşısına çıkmıştı.

Judy gözlerini nottan ayırmadan musluğu açtı, avucuna biraz soğuk su doldurdu ve içti. Notun üzerine birkaç su damlası düşünce, Mavi Gözlü Tatlı Judy yazısı hemen dağıldı. Not, dolmakalemle yazılmıştı. Ne eski moda! Bugünlerde dolmakalem kullanan kalmış mıydı?

Nota uzandı, sonra geriledi. Kutunun içinden gelen ses kuvvetlenmişti. Derin bir mırıltıydı.

"Sinekler," dedi Judy. Soğuk su boğazına iyi gelmişti, sesi az önceki gibi çatlak değildi, ama kendi kulaklarına hâlâ Karga Gorg'un sesiymiş gibi geliyordu. "Sineklerin sesini bilirsin."

Notu al.

İstemiyorum.

Evet, ama ALMAN gerek! Şimdi al onu! CESARETİNE ne oldu küçük ödlek?

İyi soruydu. Kahretsin, iyi soruydu. Judy'nin dili uzanıp üst dudağını ve burun deliklerinin arasını yaladı. Sonra uzanıp notu aldı.

Üzgünüm, sadece bir böbrek kaldı.
Diğerini kızartıp afiyetle yedim. Çok lezzetliydi...
Balıkçı

Judy Marshall'ın parmaklarındaki, avuç içlerindeki, bileklerindeki ve kollarındaki sinirler aniden dondu. Yüzündeki renk öylesine kaçtı ki, teninin altındaki mavi damarlar görünür oldu. Bayılmaması kesinlikle bir mucizeydi. Not elinden kaydı ve döne döne yere düştü. Oğlunun adını ardı ardına haykırarak balıkçı kutusunun kapağını kaldırdı.

İçinde, üzerlerine sinekler üşüşmüş, parlak, kırmızı bağırsaklar yığını vardı. Büzülmüş, kırışmış akciğerler; bir çocuğun kalbi olduğu anlaşılan küçük bir yumruk büyüklüğündeki et parçası sinek bulutunun altında görülüyordu. Bir karaciğere ait, kalın, mor bir et parçası... ve tek bir böbrek. Tüm bu iç organlar, sinek-

lerin istilası altındaydı ve bütün dünya gorg ile sarılmıştı, gorg, gorg.

Judy Marshall, güneşin ısıttığı aydınlık mutfağında ağlamaya başladı. Ve bu, derme çatma kafesinden sonunda kurtulan, dizginlenemeyen deliliğin çığlığıydı.

Butch Yerxa, bir sigara içip geri dönmeye niyetlenmişti, Çilek Festivali günlerinde yapılacak çok iş olurdu (iyi kalpli Butch, gelenekselleşmiş bu küçük eğlenceden Pete Wexler kadar nefret etmiyordu). Ama Gardenya'da hademelik yapan Petra English çıkagelmiş ve motosikletler üzerine konuşmaya başlamışlardı. Ne olduğunu anlamadan yirmi dakika geçivermişti.

Petra'ya içeri dönmesi gerektiğini söyleyip vedalaştıktan sonra kapıdan içeri girince nahoş bir sürprizle karşılaştı. Charles Burnside, elinde Butch'un kâğıt ağırlığı olarak kullandığı taş olduğu halde, yalınayak, masasının yanında ayakta duruyordu (Taşı oğlu, geçen yaz kamptayken yapmıştı -yani üzerindeki yazıyı yazmıştı- ve Butch'un çok hoşuna gitmişti). Butch Maxton'un sakinlerine karşı olumsuz duygular beslemiyordu -sigaralarla yaptıklarını bilse Pete Wexler'i rapor etmekle kalmaz, mutlaka bir temiz pataklardı- ama eşyalarına dokunmalarından hoşlanmazdı. Özellikle de aklı biraz başındayken çok acımasız ve ahlaksız olan bu adamın. Şu anda da öyleydi. Butch bunu gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordu. İçerideki asıl Charles Burnside hava almaya, belki de Çilek Festivali şerefine dışarı çıkmıştı.

Ve çileklerden bahsetmişken, Burny şimdiden nasibini almış görünüyordu. Dudaklarında ve ağzının kenarlarındaki derin çizgilerin arasında kırmızı izler vardı.

Ama Butch buna pek dikkat etmedi. Burny'nin üzerinde başka izler de vardı. Kahverengi izler.

"Elini ondan çeker misin, Charles?" diye sordu.

"Nerden?" diye sordu Burny. Sonra ekledi. "Kıç silici."

Butch, evcil kayamdan demek istemedi, kulağa aptalca geliyordu. "Kâğıt ağırlığımdan."

Burny az önce masanın üzerindeki yerine koyduğu kayaya baktı (tuvalet kabininden çıktığında üzerinde biraz kan ve saç vardı ama lavabolar temizlik için yapılmıştı zaten). Elini üzerinden çekti ve masanın yanında dikilmeye devam etti. "Temizle beni, mankafa. Altıma yaptım."

"Görebiliyorum. Ama önce söyle bakalım, mutfağa gidip marifetini her yere bulaştırdın mı? Oraya gittiğini biliyorum, sakın yalan söylemeye kalkma."

"Önce ellerimi yıkadım," diyerek gösterdi Burny. Parmakları çarpık, damarları fırlamıştı ama pembe ve temiz ellerdi. Tırnakları bile temizdi. Yıkamış olduğu kesindi. Sonra ekledi. "Ahmak."

"Benimle banyoya gel," dedi Butch. "Ahmak kıç silici seni temizleyecek."

Burny burun kıvırdı ama yine de yeterince istekli bir şekilde söyleneni yaptı.

"Öğleden sonraki dans için hazır mısın?" diye sordu Butch sırf bir şeyler söylemiş olmak için. "Dans ayakkabılarını boyayıp ciladın mı koca adam?"

Aklı başındayken bazen insanı şaşırtabilen Burny birkaç sarı dişini göstererek gülümsedi. Dudakları gibi, dişlerinde de kırmızı izler vardı. "Evet, kurtlarımı dökmeye hazırım."

Yüzündeki ifadeden anlaşılmasa da Ebbie, Tyler Marshall'ın terk edilmiş bisikleti ve tek ayakkabısına dair T.J.'in anlattıklarını dinlerken içindeki huzursuzluk giderek artmıştı. Öte yandan Ronnie'nin yüzündeki ifade fazlasıyla endişeli olduğunu gösteriyordu.

"Şimdi ne yapacağız, Ebbie?" diye sordu T.J. anlatacakları bitince. Bisikletiyle yokuş yukarı çılgınlar gibi pedal çevirdikten sonra sıklaşan nefes alış verişleri normal ritmine ancak dönebilmişti.

"Ne mi yapacağız?" diye sordu Ebbie. "Daha önce planımızda ne varsa onu yapacağız. Cadde boyunca aşağı inip geri dönüşümlü şişeler arayacağız. Sonra parka gidip Magic kartlarımızı değiş tokuş edeceğiz."

"Ama... ama ya?..."

"Kes sesini," dedi Ebbie. T.J.'in söylemek üzere olduğu şeyi biliyor ve duymak istemiyordu. Babası yatağın üzerine şapka atmanın kötü şans getireceğini söylemişti. Ebbie asla yatağa şapka atmazdı. Eğer bu kötü şans getiriyorsa, psikopat bir katilin ismini söylemenin etkisi çok daha kötü olmalıydı.

Ama Ronnie Metzger salağı çenesini tutmadı ve söyledi... yani söyledi' sayılır. "Ama Ebbie, ya Babıkçı'ysa? Ya Ty'ı kaçıran..."

"Kapa şu lanet olası çeneni!" dedi Ebbie ve geri zekâlı boşboğaza vuracakmış gibi yumruklarını kaldırdı.

Tam o sırada, gerzekkâfa tezgâhtar, kutudan fırlayan palyaço gibi aniden 7-Eleven'ın kapısında belirdi. "Burada bu tür konuş-

malar istemiyorum!" diye bağırdı. "Ya pis ağzınızı toplayın ya da başka yere gidin! Devam ederseniz polis çağırırım!"

Ebbie Kenef Caddesi'nin aksi istikametine doğru yavaşça pedal çevirmeye başladı (bir yandan da tezgâhtar için babasından öğrendiği diğer hoş sıfatları sıralıyordu), diğer iki çocuk da onu takip etti. 7-Eleven'dan bir blok uzaklaşmışlardı ki, Ebbie durdu ve çenesini ileri uzatarak diğer ikisine döndü.

"Yarım saat önce bizden ayrılıp tek başına uzaklaştı," dedi.

"Ha?" dedi T.J.

"Kim, ne yaptı?" diye sordu Ronnie.

"Ty Marshall. Eğer biri soracak olursa, yarım saat önce yanımızdan ayrıldı. Biz şeydeyken... hmmm..." Ebbie aklını geriye yönelik çalıştırmaya uğraştı, pek alışkanlığı olmadığından zorlanmıştı. Sıradan koşullarda Ebbie Wexler'in tek ihtiyaç duyduğu, şimdiki zamandı.

"Binbir Çeşit'in vitrinine bakarken mi?" diye sordu T.J. çekinerek. Ebbie'yi kızdırmak istemiyordu. Bir keresinde kolunu fena bükmüştü.

Ebbie bir an boş bakışlarla baktı, sonra gülümsedi. T.J. rahatladı. Ronnie Metzger şaşkınca bakmayı sürdürüyordu. Elinde beysbol sopası ya da ayaklarında bir çift hokey pateni olduğunda Ronnie çok yetenekliydi. Ama diğer zamanlarda aklı boş bir konserve kutusundan farksızdı.

"Evet, öyle," dedi Ebbie. "Schmitt'in dükkânının önünde, vitrine bakıyorduk, sonra o kamyonet geldi, o aptal punk müziğini duyduğumuz kamyonet, sonra da Ty gitmesi gerektiğini söyledi."

"Nereye gitmesi gerekiyordu?" diye sordu T.J.

Ebbie zeki değildi, ama "adi bir kurnazlığa" sahipti. En iyi hikâyenin kısa hikâye olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu; ne kadar az şey anlatılırsa, tutarsızlıklar çıkma ihtimali de o denli azalırdı. "Onu söylemedi. Sadece gitmesi gerektiğini söyledi."

"Hiçbir yere gitmedi," dedi Ronnie. "Sadece geride kaldı çünkü o bir..." Kelimeyi kafasında düzelterek bir anlığına duraksadı ve doğru şekilde söyledi. "Tosbağa."

"Sakın böyle söyleyeyim deme," dedi Ebbie. Ta... ya o adam Ty'ı kaçırdıysa, sizi salaklar? İnsanların bunun bize yetişemediği için olduğunu söylemelerini mi istiyorsunuz? Onu beklemediğimiz için öldürüldüğünü falan? Bunun bizim suçumuz olduğunu söylemelerini mi istiyorsunuz?"

"Vay canına," dedi Ronnie. "Ty'ı gerçekten Labıkçı'nın -Balıkçı'nın- kaçırdığını sanmıyorsun, değil mi?" '

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," dedi Ebbie. "Ama gitmesine üzüldüğüm söylenemez. Kafamın tasını attırmaya başlamıştı."

"Ah." Ronnie aynı anda hem boş, hem tatmin olmuş görünmeyi becermişti. Ne kadar da salak, diye düşündü Ebbie şaşkınlıkla. Su katılmamış bir aptal. Bir at kadar kuvvetli olmasına rağmen Ronnie, ondan daha güçsüz olan Ebbie'nin kolunu defalarca bükmesine gıkını çıkarmazdı. Muhtemelen bir gün gelecek ve Ronnie buna daha fazla katlanması gerekmediğini anlayacaktı, o gün Ebbie'yi bir çadır kazığı gibi toprağa gömmesi şaşırtıcı olmazdı, ama Ebbie bu tür şeyler için endişelenmezdi; aklını ileriye yönelik çalıştırmakta çok daha kötüydü.

"Ronnie," dedi.

"Ne?"

"Tyler-yanımızdan ayrıldığında neredeydik?"

"Şey... Schmitt'in Binbir Çeşit Mağazası'nda mı?"

"Tamam. Ty nereye gitti Peki?"

"Söylemedi."

Ebbie, Ronnie'nin kendi söylediklerine inanmaya başladığını gördü ve buna memnun oldu. T.J.'e döndü. "Sen de anladın mı?"

"Anladım."

"Gidelim öyleyse."

Bisikletlerine binip pedal çevirmeye başladılar. Ebbie, Salaklar Kralı'nın, iki tarafında ağaçların sıralandığı yolda biraz hızlanarak onu ve T.J.'i biraz geride bırakmasına izin vermişti. Ronnie biraz uzaklaşınca bisikletini T.J.'inkine yaklaştırıp, sordu. "Orada başka bir şey gördün mü? Birini? Örneğin bir adam filan?"

T.J. başını iki yana salladı. "Sadece bisikleti ve ayakkabısı vardı." Hatırlamaya çalışarak duraksadı.' "Etrafa çalılıktan kopan yapraklar saçılmıştı. Galiba bir de tüy gördüm. Karga tüyüne benziyordu."

Ebbie bunu önemsemedi. Balıkçı'nın o sabah onlara gerçekten o kadar, bir arkadaşını kaçırabilecek kadar yaklaşıp yaklaşmadığı sorusuyla boğuşuyordu. İçinde kana susamış bir parçası, bu fikirden hoşlanmış, gölgeler içinde, yüzü olmayan bir canavarın gittikçe daha sinir bozucu olan Ty Marshall'ı öğle yemeğinde midesine indirmiş olduğunu düşünmek, ona zevk vermişti. Ama içinde çocuksu bir parçası da bu canavar yamyama yakın olma fikri kar-

şısında dehşete düşmüştü (bu parça, gece odasında uyanık yatar, gölgeler arılanıp yatağına yaklaşırmış gibi görünürken daha baskın çıkacaktı). Bir de ona göre olgun parçası vardı ki,-Tyler'ın kayboluşu Ebbie'nin babasının dediği gibi bir "boklu bela" halini alırsa sorumluluğu ve olası suçlamaları savmak için içgüdüsel, hızlı önlemler almıştı.

Ama Dale Gilbertson'da ve Ty'ın babası Fred Marshall'da olduğu gibi Ebbie'de de, böyle bir şeyin başına gelmeyeceğine dair temelsiz ama güçlü bir inanç hâkimdi. Tyler'a öyle ciddi bir şey olabileceğine inanamıyordu, düşünemiyordu bile. Bedenleri parçalara ayrılan ve eski bir kümese asılan Amy St. Pierre ve Johnny Irkenham'dan sonra bile bu olasılık ona yakın görünmüyordu. Ebbie, bu çocukların başına gelenleri akşam haberlerinden öğrenmişti, TV Dünyası'ndan. Amy'yi de Johnny'yi de tanımıyordu ve ölmelerinin onun için filmlerde ve dizilerde ölen diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Ama Ty farklıydı. Ty yanı başındaydı. Ebbie'yle konuşmuştu, Ebbie onunla konuşmuştu'. Ebbie'nin beyninde bu ölümsüzlükle eş anlamlıydı. Ya da öyle olmalıydı. Eğer Balıkçı Ty'ı kaçırabildiyse, hiçbir çocuğun dokunulmazlığı yok demekti. Kendisi de dâhil. Dale ve Fred gibi o da inanamıyordu. İçinde, derinlerde bir yerde, ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyen gizli ses, Balıkçı'yı ve işlediği korkunç cinayetleri inkâr ediyordu.

T.J. ona döndü. "Ebbie, sence Ty..."

Tok canım," dedi Ebbie. "Bir yerden çıkar. Haydi, parka gidelim. Şişe ve teneke kutu aramaya daha sonra çıkarız."

Fred Marshall spor ceketini ve kravatını ofisinde bırakmış, kollarını sıvamış, Rod Tisbury'nin yeni bir Hiler aracı ambalajından çıkarmasına yardım ediyordu. Son Hiler serisinin ilk modeliydi ve mükemmel bir aletti.

"Yirmi yıldan fazladır böyle bir aleti bekliyordum," dedi Rod. Elindeki levyenin geniş ucunu büyük kutunun üst kısmındaki aralığa ustaca soktu ve tahta kenarlardan biri, bakım garajının beton zeminine hafif bir gürültü çıkararak devrildi. Rod, Goltz's'ün başteknisyeniydi ve bakım garajında bir kraldı. "Hem küçük çiftçilere, hem de kasabadaki bahçıvanlara hitap ediyor. Sonbahara kadar bunlardan bir düzine satamazsan işini yapmıyorsun demektir."

"Ağustos sonuna kadar yirmi tane satarım," dedi Fred müthiş bir kendine Güvenle. Zahmetsizce takılıp çıkarılan aksesuarlarla çok daha işlevsel olabilen bu şahane küçük yeşil makine, Fred'in

tüm endişelerini geçici olarak rafa kaldırmıştı. Motoru çalıştırıp sesini dinlemek için sabırsızlanıyordu. İki silindirli alet göze çok hoş görünüyordu.

"Fred?"

Sabırsızca sesin geldiği tarafa döndü. Seslenen, Ted Goltz'ün sekreteri ve bayilik resepsiyon görevlisi Ina Gaitskill'di. "Ne var?"

"Birinci hattan seni arıyorlar." Eski bir Case traktörün cıvatalarını gevşeten havalı tornavidanın sesi ve tamir gürültüleri arasında karşı duvara asılı, ışıklan yanıp sönen telefonu işaret etti.

"Arayanın mesajını alamaz mısın, lna? Rod'un bu küçük canavara bir akü takmasına yardım edecektim, sonra da..."

"Bence konuşsan iyi olur. Enid Purvis adında bir kadın arıyor. Komşularınızdan biriymiş?"

Bu isim, bir an için Fred'e hiçbir şey çağrıştırmadı. Sonra isimleri zorunlu olarak depolayan satıcı zekâsı imdadına yetişti. Enid Purvis. Deke'in karısı. Robin Hood ve Bakire Marian'ın köşesinde, Deke'i daha bu sabah görmüş, birbirlerine el sallamışlardı.

Aynı anda, Ina'nın gözlerinin irileşmiş, dudaklarının kısılmış olduğunu fark etti. Endişeli görünüyordu.

"Ne olmuş?" diye sordu Fred, "lna, sorun neymiş?" ,

"Bilmiyorum." Sonra isteksizce ekledi. "Karınla ilgili bir şey."

"Baksan iyi olur, Fred," dedi Rod ama Fred yağ lekeli zeminde telefona doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Goltz's'ün çalışanlara tahsis edilmiş park yerinden liseli bir genç gibi lastiklerine çığlıklar attırarak hareket etmesinden on dakika sonra eve vardı. En kötüsü, Enid Purvis'in soğukkanlı, dikkatli konuşması, korktuğunu belli etmemeye çalışmasıydı.

Kadın köpeği Potsie'yi yürüyüşe çıkarmıştı, Marshallların evinin önünden geçerken Judy'nin çığlığını duymuştu. Hem de bir değil, iki kez. Enid, hemen iyi bir komşudan bekleneni yapmış, kapıyı çalmış ve açılmayınca mektup aralığından içeri seslenmişti. Eğer cevap alamasaydım, polisi arayacaktım, demişti Fred'e. Bunun için eve bile dönmeyecek, hemen yolun karşısına geçip Plotskylerin evinden telefon edecekti. Ama Judy, "İyiyim," diye seslenmiş, ardından gülmüştü. Kahkahası tizdi ve sonlara doğru sesi garip bir şekilde titrek çıkmıştı. Bu kahkahalar nedense Enid'i çığlıklardan daha çok üzmüştü. "Hepsi bir rüyaydı. Ty bile bir rüyaydı."

"Bir yerini mi incittin, hayatım?" diye sormuştu Enid mektup boşluğundan. "Düştün mü?"

"Kutu falan yoktu," diye seslenmişti Judy. Botu demiş olabilirdi ama Enid kutu dediğinden emindi. "O da rüyanın bir parçasıydı." Sonra Enid, Fred'e gönülsüzce Judy'nin ağlamaya başladığını söylemişti. Mektup aralığından duyulan sesi dinlemek çok üzücüydü. Köpeği bile bu ses üzerine huzursuzca ulumaya başlamıştı.

Enid mektup aralığından bir kez daha seslenmiş, iyi olup olmadığından emin olmak için onu görüp göremeyeceğini sormuştu.

"Def ol!" diye bağırmıştı Judy. Gözyaşları arasında tekrar gülmüştü, öfkeli, telaşlı bir kahkahaydı. "Sen de rüyanın bir parçasısın. Her şey bir rüya." Sonra bir kahve fincanını ya da sürahiyi çarpıp yere düşürmüş gibi bir şangırtı duyulmuştu. Ya da duvara fırlatmış gibi.

"Polisi aramadım çünkü sesi iyi geliyordu," demişti Enid, ahizeyi kulağına yapıştırmış, diğer elini ele kulağına dayamış, normalde sevdiği ama o an beynini deliyorlarmış gibi gelen tamirat gürültüleri ve motor seslerini duymamaya çalışan Fred'e. "En azından fiziksel olarak iyiydi. Ama Fred... bence gidip onu bir kontrol etsen iyi olacak."

Son dönemlerde Judy'de gördüğü tuhaflıklar bir anda Fred'in beynine hücum etmişti. Pat Skarda'nın sözleri de. Psikolojik bozukluklar... Bazı insanların biranda aklını kaybettiğini duyarız ama... Genellikle öncesinde sinyaller vardır...

Ve Fred sinyalleri görmüştü, değil mi?

Görmüş ve hiçbir şey yapmamıştı.

Fred Ford Explorer'ini aceleyle park ettikten sonra karısının ismini seslenerek hızla merdivenleri tırmanmaya başladı. Karşılık yoktu. Ön kapıyı açıp içeri girdikten (kapıyı öyle hızlı geriye savurmuştu ki pirinç mektup aralığı duvara çarparak garip bir ses çıkarmıştı) sonra da bir karşılık alamamıştı. Evin serin havası onu üşütünce, terli olduğunu fark etti.

"Judy? Jude?"

Hâlâ cevap yoktu. Koridordan hızla mutfağa, gün ortasında eve geldiğinde onu bulma ihtimalinin en yüksek olduğu yere seğirtti.

Gün ışığıyla apaydınlık olan mutfak boştu. Masa ve banko tertemizdi; her yer parlıyordu; iki yeni yıkarımış fincan, bulaşıklıktaki yerini almıştı. Köşedeki cam kırıkları, güneşin ışıklarını yansıtıyordu. Fred bir parçanın üzerindeki de-senden, onun pencere eşiğinde duran vazo olduğunu anladı.

"Judy?" diye seslendi tekrar. Boğazı sıkışıyor, şakakları zonkluyordu.

Judy ona cevap vermiyordu ama Fred onu duyabiliyordu. Judy üst kattaydı; şarkı söylemeye başlamıştı.

"Uyu bebeğim... ağacın üzerinde... rüzgârın estiği yerde..."

Fred sözleri tanıdı ve sesini duyduğu için rahatlayacağı yerde teni buz kesti. Bu şarkıyı bebekken Ty'a söylerdi. Ty'ın ninnisiydi. Fred, Judy'nin bu şarkıyı söylediğini yıllardır duymamıştı.

Koridordan geri dönerek merdivenlere koştuğunda daha önce gözünden kaçan bir şeyi fark etti. Andrew Wyeth'in, Christina'nın Dünyası baskısı indirilmiş ve radyatöre dayanmıştı. Çivinin alt kısmında açığa çıkan duvar kâğıdı yırtılıp parçalanınıştı. Boşluklardan çıplak sıva görünüyordu, iyice üşümeye başlayan Fred bunu Judy'nin yaptığını biliyordu. Tam anlamıyla önsezi sayılmazdı; tümevarım da değildi. Buna, uzun zamandır evli olan çiftlerin arasında oluşan telepati denebilirdi.

Yukarıdan Judy'nin güzel ama bomboş sesi yayılmaya devam ediyordu. "...beşik sallanacak. Dal kırılınca beşik düşecek..."

Fred karısının ismini haykırarak basamakları çifter çifter çıkmaya başladı.

Üst kat korkunç bir dağınıklık içindeydi. Çeşitli dönemlerde çektirdikleri fotoğraflarla burada kendi geçmişlerinin bir sergisini oluşturmuşlardı: Fred ve Judy, Chocolate Watchband'de ilginç bir şey olmadığı zaman gittikleri kulüp, Madison Shoes'un önündeyken; anne babalarının mutlu bakışları altında, düğünlerinde ilk dansı yaparlarken; Judy, yüzünde bitkin ama mutlu bir gülümseme ve kucağında yeni doğmuş Ty ile bir hastane yatağındayken; Judy'nin hiç hoşlanmadığı Marshall aile çiftliğindeyken çekilmiş fotoğraflar ve diğerleri.

Çerçeveler içindeki bu fotoğrafların çoğu indirilmişti. İçlerinde çiftlik resminin de olduğu bazıları çıkarılıp yere fırlatılmıştı. Kırılan camlar tüm koridor boyunca etrafa saçılmıştı. Yerlerinden çıkarılan yarım düzine çerçevenin arkasındaki duvar kâğıdı yırtılmıştı. Ty'ın doğumunda, hastanede çekilmiş olan fotoğrafın asılı olduğu yerdeki duvar kâğıdı tamamen parçalanınıştı ve Fred sıvanın üzerindeki tırnak izlerini görebiliyordu. Bazı izlerin üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı.

"Judy! Judy!" .

Tyler'ın odasının kapısı açıktı. Fred cam kırıkları üzerinden koşarak üst kat koridorunu geçti.

"...Tyler, beşik ve her şey düşecek."

"Judy! Ju..."

Nutku tutularak kapıda durdu.

Tyler'ın odası polisiye bir filmde altı üstüne getirilen bir odayı andırıyordu, çekmeceler, yerlerinden çıkarılmış, çoğu ters yüz olarak yere fırlatılmıştı. Duvara dayanan dolap, yerinden çekilmişti. Yazlık giysiler tüm odaya saçılmıştı; kot pantolonlar, tişörtler, iç çamaşırları, beyaz spor çoraplar. Gardırobun kapısı açıktı, tüm giysiler askılardan çekilip alınmıştı; içinden yükselen telepatik ses, Judy'nin, arkalarında bir şey olmadığından emin olmak için Ty'ın gömleklerini ve pantolonlarını çekip aşağı indirdiğini söylüyordu. Tyler'ın sahip olduğu tek takım elbisenin ceketi, gardırobun tokmağında eğreti bir şekilde asılı duruyordu. Posterleri duvarlardan çekilip çıkarılmıştı; Mark McGwire yırtılıp ikiye bölünmüştü. Biri hariç, tüm posterlerin arkalarındaki duvar kâğıtları sağlamdı ve o kalan tek de Fred'in şimdiye dek gördüklerinin en uç noktasıydı. Şato posterinin (ESKİ ÇAYIRA GERİ DÖNÜN) eskiden asılı olduğu dikdörtgen boşluktaki duvar kâğıdı neredeyse tamamen sökülmüştü. Kâğıdın altındaki çıplak duvarda daha çok kan lekeleri vardı.

Judy Marshall oğlunun çıplak yatağında oturuyordu. Çarşafı, yastıklarla beraber bir köşeye yığılmıştı. Yatak da duvardan uzaklaştırılmıştı. Judy'nin başı öne eğikti. Fred, yüzünü göremiyordu - saçları engel oluyordu- ama şort giyen Judy'nin çıplak bacaklarındaki nokta nokta, yol yol kan lekelerini görebiliyordu. Dizlerinin altında birleştirdiği elleri görünmüyordu ve Fred bu yüzden mutluydu. Mecbur kalana dek kendini ne kadar kötü yaralamış olduğunu görmek istemiyordu. Kalbi göğsünde çırpınıyor, sinir sistemi adrenalin yüklemesi altında alarm veriyordu ve ağzında kül tadı vardı. Boğazı kupkuruydu, yutkunmakta güçlük çekiyordu.

Judy, ninninin nakaratını tekrar söylemeye başlayınca buna dayanamayacağını hissetti. "Judy, hayır," diyerek daha önceki gece Ty'a iyi geceler öpücüğü vermek için girdiği ve oldukça düzenli olan, şimdiyse içinde bomba patlamış gibi görünen odada ona doğru ilerledi. "Dur, tatlım, tamam."

Judy gerçekten de durdu. Başını kaldırdı. Karısının gözlerindeki dehşeti görünce Fred'in tüm nefesi boşaldı. Dehşetten de öteydi. İçindeki bir şey süzülüp yok olmuş ve ardında simsiyah delik gibi bir boşluk bırakmıştı.

"Ty gitti," dedi Judy. "Bakabildiğim bütün resimlerin arkasına baktım... şunun arkasında bulacağımdan emindim, eğer bir yerdeyse mutlaka onun arkasında olmalıydı..."

İrlanda posterinin asılı olduğu yeri gösterdiğinde Fred, sol elinin dört tırnağının parça parça ya da tamamen kopmuş olduğunu görünce, midesi bir anda altüst oldu. Parmak uçlarını kırmızı mürekkebe batırmış gibiydi. Keşke mürekkep olsaydı, diye düşündü Fred. Keşke.

"...ama elbette o sadece bir resim. Hepsi öyle. Bunu şimdi görebiliyorum." Bir an için sustuktan sonra haykırmaya başladı: "Abbalah! Munshun! Abbalah-gorg, Abbalah-doon!" Dili, dudaklarının arasından çıktı -ancak çizgi filmlerde görülebilecek, imkânsız bir uzunluktaki dili- ve tükürükler saçarak burnunun tamamını yaladı. Fred gözlerinin önünde meydana gelen sahneye inanamıyordu. Bir korku filmine gitmiş ve yarısında olanların aslında gerçek olduğunu anlamış gibi ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Ne yapmalıydı? Sevdiğiniz kadının delirdiğini -en azından gerçeklerle bağlarının koptuğunu-fark ettiğinizde ne yapmanız gerekirdi? Bu lanet olası durumla nasıl başa çıkardınız?

Ama Fred onu seviyordu, onu tanıdığı ilk haftadan beri çaresizce, tüm kalbiyle, en ufak bir pişmanlık duymaksızın seviyordu ve şimdi de Fred'i, duyduğu sevgi yönlendiriyordu. Yatağa, karısının yanına oturdu, kolunu omzuna ' attı ve ona sarıldı. Judy'nin tir tir titrediğini hissedebiliyordu. Vücudu bir yay' gibi gergindi.

"Seni seviyorum," dedi Fred sesinin kontrollü çıkmasına şaşarak. Korku' ve kargaşanın çılgınca iç içe geçtiği böyle anlarda sükûnetin öne çıkabildiğini görmek inanılmazdı. "Seni seviyorum ve her şey yoluna girecek."

Judy başını kaldırıp ona baktı ve bir şey, gözlerine geri geldi. Fred (ne kadar istese de) buna akıl sağlığı diyemiyordu, ama enazından bir çeşit farkında oluştu. Nerede ve kiminle olduğunu biliyordu. Bir an için gözlerinde minnet belirdi. Sonra yüzü taze bir acı ve kederle kasılarak ağlamaya başladı. Bitkin, kayıp bir sesti ve Fred'in içini parça parça ediyordu. Sinirleri, kalbi ve beyni uyuşmuş gibiydi.

"Ty gitti," dedi Judy. "Gorg onu büyüledi ve abbalah onu aldı. Abbalah-doon!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Eliyle yanaklarını sildiğinde geride kanlı izler bıraktı.

Fred, Tyler'ın iyi olduğundan emin olduğu halde karısının yüzündeki kan* izlerini görünce, Ty gitti, demesinin etkisiyle içinde

derin bir ürperti hissetti. Ty arkadaşlarıylaydı; önceki gece Fred'e, o günü Ronnie, T.J. ve sinir bozucu Ebbie Wexler ile bisikletle dolaşarak geçireceklerini söylemişti. Eğer diğer üç çocuk Tyler'ın istemediği bir yere gidecek olursa hemen eve döneceğine söz vermişti. Her tür tedbiri almış gibi görünüyordu ama... annelik önsezisi diye bir şey yok muydu? Eh, diye düşündü, belki Fox Network'te.

Judy'yi kucağına alınca yine afalladı. Bu kez sebebi, karısının hafifliğiydi. Onu kucağıma en son aldığımdan bu yana belki on kilo vermiş, diye düşündü. En az beş kilo. Nasıl oldu da fark etmedim? Ama biliyordu. İşinin yoğunluğu sebebin bir kısmıydı; ama esas olarak her şeyin yolunda gittiğine dair boş inadı fark etmesini engellemişti. Evet, diye düşündü karısı kucağında, odadan çıkarken (kolları bitkince yükselip boynuna dolanmıştı), artık hiçbir şeyi inkâr edemeyecek noktadayım. Ama oğlunun güvende olduğuna dair temel inancı buna rağmen devam ediyordu.

Judy, çılgınlığı süresinde yatak odalarına uğramamıştı ve odanın alışıla-geldik görüntüsü, Fred'e huzur veren bir normallik vahası hissi veriyordu, Judy'nin de aynı şekilde hissettiği belliydi. Yorgun bir iç çekişle kollarını kocasının boynundan indirdi. Dili dışarı hafifçe uzandı ve üst dudağını ıslattı. Fred eğilerek onu yatağa yatırdı. Judy ellerini kaldırarak parmaklarına baktı.

"Kendimi yaralamışım..."

"Evet," dedi Fred. "Gidip ellerin için bir ilaç getireceğim."

"Nasıl bu hale?..."

Fred yatağın kenarına oturdu. Judy'nin başı, yastıkların yumuşaklığına gömülmüş, gözkapakları yarı yarıya kapanmıştı. Gözlerinde şaşkınlığın yanı sıra o derin, korkutucu boşluk hâlâ görülebiliyordu. Fred yanılıyor olduğunu umdu.

"Hatırlamıyor musun?" diye yumuşak sesle sordu.

"Hayır... düştüm mü?"

Fred cevap vermemeyi tercih etti. Tekrar düşünmeye başladı. Kafasını yeterince toparlayamamıştı ama elinden geleni yapıyordu. "Tatlım, gorg nedir? Abbalah nedir? Biri mi?"

"Bilmiyorum... Ty..."

"Ty iyi."

"Hayır..."

"Evet," dedi Fred ısrarla. Belki bu ısrarı, huzur veren odadaki her iki insanı da rahatlatmak içindi. "Sevgilim, sen burada yat. Ben gidip birkaç şey alayım."

Judy'nin gözkapakları kapandı. Fred onun uykuya dalacağını düşündü ama gözkapakları hâlâ hareket ediyordu.

"Sadece yat," dedi. "Yataktan çıkmak yok. Bugün etrafta yeterince dolaşmışsın. Zavallı Enid Purvis'in ödünü patlatmışsın. Söz veriyor musun? Yataktan çıkmayacaksın?"

"Söz..." Gözkapakları tekrar kapandı.

Fred kulağı içeride olduğu halde bitişikteki banyoya girdi. Daha önce hayatında Judy kadar sarsılmış birini görmemişti, ama deliler zeki olurdu ve kendi önyargılı inkâr kapasitesine rağmen Fred artık kendisini karısının ruh sağlığı konusunda kandıramıyordu. Delirmiş miydi? Keçileri tamamen kaçırmış mıydı? Muhtemelen hayır. Ama dengesini biraz yitirdiği kesindi. İlaç dolabını açarken kendi kendine geçici olarak, dedi.

Mercurochrome şişesini eline aldıktan sonra dolabın rafında duran ilaç kutuların üzerlerindeki yazılara bir göz gezdirdi. Çok fazla kutu yoktu. En soldakini aldı. Sonata, French Landing Eczanesi, yatmadan önce bir kapsül, art arda dört geceden fazla kullanmayınız, reçeteyi yazan Doktor Patrick J. Skarda.

Fred ilaç dolabının kapağındaki aynadan tüm yatağı değil ama alt kısmını görebiliyordu... ve Judy'nin bir ayağını. Hâlâ yataktaydı. İyi, iyi. Sonata kutusundan bir hap çıkardı, diş fırçalarını bardağın içinden çıkardı temiz bir bardak için alt kata inmeye hiç niyeti yoktu, Judy'yi yalnız bırakmak istemiyordu.

Bardağı şöyle bir çalkalayıp doldurduktan sonra su, Mercurochrome şişesi ve hapla yatak odasına döndü. Judy'nin gözleri kapalıydı. Öyle hafif nefes alıyordu ki, Fred emin olabilmek için elini göğsüne koymak zorunda kalmıştı.

Avucundaki hapa baktı, biraz düşündü ve sonra Judy'yi hafifçe sarstı. "Judy! Jude! Uyan, tatlım. Şu hapı iç ve tekrar uyu, olur mu?"

Judy mırıldanmadı bile. Fred Sonata'yı bir kenara bıraktı, gerek olmayacakmış gibi görünüyordu. Bu kadar çabuk derin bir uykuya dalmış olması, içini hafif bir iyimserlikle doldurmuştu. Sanki iğrenç bir kese patlamış, içindeki tüm zehri boşaltmış, onu yorgun ve zayıf, ama tekrar iyi olacak şekilde bırakmıştı. Bu olabilir miydi? Bilmiyordu ama Judy'nin uyuyor taklidi yapmadığından emindi. Bütün tuhaflıkları önce uykusuzlukla başlamış ve o zamandan beri de uykusuzluk çekmeye devam etmişti. Son birkaç aydır garip belirtiler gösteriyordu -kendi kendine konuşması ve diliyle yaptığı o garip, hatta mide bulandırıcı hareket- ama ocak

ayından beri iyi uyuyamıyordu. Dr. Skarda, uyku ilacı reçetesini bu yüzden yazmıştı. Judy sonunda derin bir uykuya dalabilmiş görünüyordu. Acaba normal yollarla daldığı bu uykudan yine eskisi gibi normal uyanmasını ummak çok mu fazla hayalperestlik olurdu? Balıkçı'nın niyetleriyle damgasını vurduğu bu yaz oğlunun güvenliği için duyduğu endişe içinde birikip sonunda bu şekilde patlak vermiş olabilir miydi? Belki öyleydi belki de değildi... ama en azından şimdi Fred'in bundan sonra ne yapacağına karar verebilmesi için biraz zamanı vardı ve bu zamanı iyi değerlendirmeliydi. Bir konu tartışma götürmezdi: eğer annesi uyandığında Ty yanında olursa, Judy çok daha mutlu olacaktı. Asıl soru, Ty'ı mümkün olduğunca çabuk nasıl bulacağıydı.

İlk aklına gelen, Ty'ın arkadaşlarının evlerini aramak oldu. Kolay olurdu; arkadaşlarının, Judy'nin yana yatık düzgün el yazısıyla yazdığı numaraları, itfaiyenin, polisin (eski bir dost olan Dale Gilbertson'un özel hattı da dâhildi) ve French Landing Kurtarma Bürosu'nun numaralarıyla beraber buzdolabının üzerine yapıştırılmıştı. Ama bir an sonra bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark etti. Ebbie'nin annesi ölmüştü, babası da saygısız bir morondu... Fred onunla bir kez karşılaşmıştı ve o bir kez, yetmiş hatta artmıştı. Fred karısının " insanlara "aşağı sınıf gibi etiketler yakıştırmasından hoşlanmazdı (bir keresinde ona kendini ne sanıyorsun? diye sormuştu. Bir kraliçe mi?) ama Pete Wexler, karısının yaptığı tanıma kesinlikle uyuyordu. Çocukların nerede olduğunu bildiğini ya da umursadığını sanmıyordu.

Bayan Metzger ve Ellen Renniker biliyor olabilirlerdi -çocukların nerede olduklarını- ama çocukluğunda yaz tatilinin tadını nasıl çıkardığını anımsadı, tüm dünya ayaklarının altına serilirdi. Gidilecek binlerce yer vardı -belki de bilmiyorlardı. Çocukların Metzgerlarda ya da Rennikerlarda öğle yemeği yiyor olması da bir olasılıktı (yemek vakti yaklaşmıştı) ama bu küçük ihtimal yüzünden iki kadını korkutmaya değer miydi? Çünkü akıllarına ilk gelenin yamyam katil olacağı, Tanrı'nın küçük balıkları yarattığı kadar su götürmezdi... Balıkçı'nın yakalayacağı balıklar.

Karısının yanına tekrar oturduğunda içinde oğlu için ilk gerçek endişe kıpırtılarını hissetti ama bu duyguyu hemen uzaklaştırdı. Kendini bu safsatalara kaptırmanın zamanı değildi. Karısının ruhsal sorunlarıyla oğlunun güvenliği arasında -kendi aklındaki hariç- bir bağ olmadığını unutmamalıydı. Şimdi yapması gereken,

Ty'ı sağ salim eve getirmek ve korkularının yersiz olduğunu karısına göstermekti.

Fred yatağın başucundaki saate baktığında on biri çeyrek geçtiğini gördü. Eğlenirken zaman nasıl da uçup gidiyor, diye düşündü. Judy hafif bîr horultuyla nefes aldı. Bir kadından beklenebilecek, çok hafif bir sesti ama Fred yerinden sıçradı. Onu Ty'ın odasında bulduğunda nasıl da korkmuştu! Hâlâ dehşet içindeydi.

Ty ve arkadaşları öğle yemeği için buraya gelebilirlerdi. Metzgerlarda pek yiyecek olmadığı, Bayan Renniker da çocukların "kusmuk" adını verdikleri bir çeşit gri etli makarnadan başka bir şey pişirmediği için sık sık buraya geldiklerini Judy söylemişti. Judy onlara sevdikleri çorbalardan ve salamlı sandviçler yapardı. Ama Ty'ın onlara kasabanın kuzeyindeki McDonald's'da ya da ellili yıllar tarzında dekore edilmiş ucuz Sonny's'Cruisin' Restoranı'nda yemek ısmarlayacak kadar parası vardı. Ve Ty ısmarlamak konusunda hiç gönülsüz davranmazdı. Cömert bir çocuktu.

"Öğle yemeğine kadar bekleyeceğim," diye mırıldandı. Yüksek sesle düşündüğünün farkında değildi. Derin bir uykuya dalan Judy'yi rahatsız etmiyordu. "Sonrada..."

Sonra ne? Tam olarak bilemiyordu.

Aşağı indi, kahve makinesinin düğmesine bastı ve işyerini aradı. Ina'ya Judy'nin hasta olduğunu söyleyerek, o gün işe gelmeyeceğini Ted Goltz'e haber vermesini rica etti. Üşütmüş, dedi, midesi kötü, istifra ediyor. O gün görüşeceği müşterilerin isimlerini saydı ve Otto Eisman'ın onlarla ilgilenmesini istedi. Bu, Otto'nun çok işine gelecekti.

Ina ile konuşurken aklına bir fikir geldi ve görüşmeleri bittikten sonra Metzgerları ve Rennikerları aradı. Metzgerları aradığında karşısına telesekreter çıkınca mesaj bırakmadan telefonu kapadı. Ama Ellen Renniker telefonu ikinci çalışta açtı. Sesinin normal ve neşeli çıkmasına çalışarak -ki bu onun gibi usta bir satıcı için hiç zor değildi- Bayan Renniker'dan, çocuklar öğle yemeği için oraya giderlerse Ty'a evi aramasını söylemesini rica etti. Sesi, ona güzel bir haber verecekmiş gibi neşeliydi. Ellen Ty'ı görürse hatırlatacağını, ama o sabah evden çıkarken T.J.'in cebinde dört ya da beş dolar olduğunu, bu yüzden onu akşam yemeğine kadar görmeyi beklemediğini söyledi Fred'e.

Fred tekrar üst kata çıktı ve Judy'yi kontrol etti. Parmağını bile kıpırdatmamış uyuyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı.

Hayır. İyi olan hiçbir şey yoktu.

Durum artık kontrol altında -bir nevi- olmasına rağmen Fred'in korkusu yok olmuyor, gittikçe derinleşiyordu. Kendi kendine Ty'ın arkadaşlarıyla olduğunu söylemesi artık işe yaramıyordu. Güneşli, sessiz ev ödünü patlatıyordu. Ty'ın orada, sağlıklı bir şekilde gözünün önünde olmasını artık sadece karısının iyiliği için değil kendisi için de istiyordu. Çocuklar nereye gitmiş olabilirlerdi? Gidebilecekleri yer yoktu...

Elbette, bir yer vardı. Magic kartları satın alabilecekleri bir yer. Oynadıkları aptalca, anlaşılmaz oyun için aldıkları kartlar.

Fred Marshall aceleyle tekrar aksağı indi, rehberi eline alıp sarı sayfalarda 7-Eleven'ın numarasını bulduktan sonra aradı. French Landing'de yaşayan çoğu insan gibi Fred de haftada dört beş kez -bir kutu kola ya da portakal suyu için- 7-Eleven'a uğrardı. Telefonu açan Hintli tezgâhtarın neşeli ses tonunu tanıdı, ismini hemen hatırlamıştı: Rajan Patel. Mümkün olduğunca çok ismi akılda tutmak, satıcılıktaki en eski kurallardan biriydi. Burada da işe yaradığı kesindi. Fred'in ona Bay Patel, diye hitap etmesi üzerine tezgâhtar hemen dostça, yardıma hazır bir havaya büründü. Ne yazık ki verebileceği pek fazla bilgi yoktu. Bir sürü çocuk gelmişti. Magic kartları, ayrıca Pokemon ve beysbol kartları alıyorlardı. Bazıları aldıkları kartları dışarıda değiş tokuş ediyordu. O sabah bisikletleriyle gelen üç çocuğu hatırlıyordu. Meyve suyu ve kartlar almışlar, sonra dışarıda bir konu hakkında tartışmışlardı (Rajan Patel, onları hatırlamasının ana nedeni çocuklardan birinin küfürlü konuşması olduğu halde bundan Fred'e bahsetmedi). Çocuklar bir süre sonra dükkânın önünden uzaklaşmışlardı.

Fred ne zaman fincana koyduğunu hatırlamadığı kahvesinden bir yudum aldı. Huzursuzluk, bir örümceğin ipeğimsi ağı gibi beynini sarıyordu. Üç çocuk. Üç.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor, biliyorsun, değil mi, dedi kendi kendine. Evet, biliyordu, ama aynı zamanda da bilmiyordu. Bir nezle mikrobu gibi Judy'nin çılgınlığından kapmış olduğuna inanamıyordu. Bu sadece... şey... çılgınlıktı, lanet olası.

Patel'den çocukları tarif etmesini istedi ve Patel yapamayacağını söylediğinde de pek şaşırtmadı. Galiba çocuklardan biri biraz şişmancaydı ama bundan bile pek emin değildi. "Üzgünüm ama gün içinde buraya öyle çok çocuk geliyor ki, hepsini hatırlama^ zor," dedi. Fred ona anladığını söyledi. Evet, anıyordu ama bu, içindeki huzursuzluğun kaybolmasına yardım etmiyordu.

Üç çocuk. Dört değil, üç.

Öğle yemeği vakti gelmişti ama Fred kendini hiç aç hissetmiyordu. Evin, tüyler ürpertici, güneşli sessizliği sürüyor, örümcek ağlarının beyninde kapladığı alan genişliyordu.

Dört değil, üç çocuk.

Eğer Bay Patel'in bahsettiği grup Ty'ın grubuysa şişmanca olan çocuk Ebbie Wexler olmalıydı. Asıl soru, diğer ikisinin kimler olduğuydu. Ve hangisi eksikti? Hangisi tek başına etrafta dolaşacak kadar aptaldı?

Ty gitti. Gorg onu büyüledi ve abbalah onu aldı.

Delice zırvalar, şüphesiz... ama Fred'in kollarındaki tüyler bu düşüncesine rağmen diken diken olmuştu. Kahve fincanını gürültüyle masanın üzerine koydu. Kırılan camları temizleyecekti, evet yapacağı buydu. Bu bir sonraki adımdı, o konuda şüpheye yer yoktu.

Mantıklı olan adım, asıl adım, diye fısıldadı beyninde bir ses, Fred merdivenleri tırmanırken, sesi hemen uzaklaştırdı. Polis karakolunun, çocuklarını bir iki saatliğine kaybederek histeriye kapılmış anne babaların aramaları yüzünden son zamanlarda tımarhaneye döndüğünden emindi. Dale Gilbertson'u son gördüğünde zavallı adam, duyduğu endişeyle çökmüş ve neşesizdi. Fred çözüm yerine sorunun bir parçası olmak istemiyordu. Ama yine de...

Dört değil, üç.

Çamaşır odasının yanındaki malzeme dolabından süpürge ve faraşı çıkardı ve yerdeki cam kırıklarını süpürmeye başladı, işi bitince tekrar çıkıp Judy'yi kontrol etti, hâlâ uykuda olduğunu (görünüşe bakılırsa hiç olmadığı kadar derin uyuyordu) görünce Ty'ın odasına geçti. Ty odasını o halde görecek olursa çok üzülürdü. Annesinin sarhoş gibi gezmesinden çok daha büyük sorunları olduğunu düşünürdü.

Bu konuda endişelenmene gerek yok, diye fısıldadı beynindeki ses. Odasını görmeyecek. Ne bu gece, ne de bir başka zaman. Gorg onu büyüledi ve abbalah onu aldı.

"Kes şunu," dedi Fred kendi kendine. "İhtiyar bir kadın gibi davranmayı bırak."

Ama ev fazlasıyla boş, doğal olmayacak kadar sessizdi ve Fred Marshall korkuyordu.

Tyler'ın odasına çeki düzen vermek Fred'in sandığından uzun sürdü; karısı ortalığı ciddi anlamda dağıtmıştı. Onun gibi ufak tefek bir kadın içinde nasıl böylesine bir güç barındırabiliyordu? Bu deli kuvveti dedikleri miydi? Belki, ama Judy'nin deli kuvvetine ih-

tiyacı yoktu. Aklına bir şeyi koydu mu, adeta durdurulması imkânsız bir makine olurdu.

Odadaki işini bitirdiğinde aradan iki saat geçmişti ve tek belirgin iz, İrlanda posterinin eskiden asılı olduğu yerde, duvar kâğıdının yırtılmasıyla oluşan dikkdörtgen boşluktu. Ty'ın çarşafı tekrar geçirilmiş yatağına oturan Fred, o noktaya ne kadar uzun süre bakarsa, duvardaki beyaz boşluğun, yırtılan deri parçalanınış etler arasından görünen kemiğe benzeyen görüntüsüne tahammül edemediğini hissetti. Kan izlerini silmişti ama Judy'nin tırnaklarının bıraktığı çizikler için yapabileceği bir şey yoktu.

Yapabileceğim bir şey var, diye düşündü. Evet, elbette var.

Ty'ın odasında, Judy'nin uzak bir akrabasından miras kalan maun bir şifoniyer vardı. Büyük, tek parça mobilyayı yerinden oynatmak tek kişinin harcı değildi ama o şartlar altında Fred'in bu ağır yükün altına girmekten memnun bile olduğu söylenebilirdi. Zemini çizmesini engellemek için altına eski bir halı parçası koyduktan sonra şifoniyeri odanın karşı tarafına çekti. Duvara dayadığında, posterin ardında kalan boşluğun büyük bir bölümünü kapattığını gördü. Çıplak bölüm gözler önünden kalkınca Fred kendini biraz daha iyi hissetmişti. Delilik sınırından uzaklaşmıştı. Ty öğle yemeği için eve gelmemişti ama Fred geleceğini pek ummuyordu zaten. En geç dörtte evde olurdu. Akşam yemeğinden önce mutlaka gelirdi. Kesinlikle gecikmezdi.

Fred belini ovalayarak tekrar yatak odasına döndü. Judy hâlâ yerinden kıpırdamamıştı ve Fred bir kez daha nefes aldığından emin olmak için endişeyle elini karısının göğsüne dayamak zorunda kalmıştı. Nefesi yavaş ama düzenliydi. Bu iyiydi. Yatağa, karısının yanına uzandı, kravatını gevşetmek için elini uzattığında yakasının açık olduğunu hissedince güldü. Ceketi de kravatı da Goltz's'de kalmıştı. Eh, çılgınca bir gün olmuştu. Serin odada, ağrıyan belini rahatlatarak öylece yatmak iyi gelmişti. Şifoniyeri odanın diğer tarafına itmek hiç kolay olmamıştı ama yaptığına memnundu. Elbette uyuması söz konusu değildi, bunun için fazlasıyla üzgündü. Ayrıca gün ortasında uyumak hiçbir zaman adeti olmamıştı.

Fred böyle düşünerek uykuya daldı.

Yanında yatan Judy, uykusunda sayıklamaya başladı. Gorg... abbalah... Kızıl Kral. Ve bir kadın ismi...

Sophie.

6

FRENCH LANDING Polis Teşkilatı'nın telefonu çaldığı sırada, Bobby Dulac burnunda maden araştırmaları yapıyordu. Çıkardığı son defineyi ayakkabısının altına sürdükten sonra ahizeyi kaldırdı.

"Aloo, polis teşkilatı, ben Memur Dulac, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam, Bobby. Ben Danny Tcheda."

Bobby, içinde hafif bir huzursuzluk hissetti. Danny Tcheda... soyadı Ç/fa okunuyordu... French Landing'in tam gün çalışan on dört devriyesinden biriydi. Şu an görev başındaydı ve yönetmeliğe göre herhangi bir gelişme olduğunda, durumu merkeze telsizle bildirmesi gerekiyordu. Yönetmeliğe bu kez uymayışı, olayın Balıkçı ile ilgili olabileceğini gösteriyordu. Dale tüm devriyelere Balıkçı hakkında bir gelişme olduğu takdirde merkeze telefonla haber vermelerini emretmişti. Dışarıda, kulağı telsizde olan birçok insan vardı ki bunlardan biri, hiç şüphesiz Wendell "Baş Belası" Green'di.

"Danny, ne oldu?"

"Belki hiçbir şey, belki de pek hoş olmayan bir gelişme. Arabamın bagajında bir bisiklet ve ayakkabı teki var. Queen Caddesi'nde buldum. Maxton Bakım Merkezi'nin yakınında."

Bobby masanın üzerindeki bloknotu kendine doğru çekerek not almaya başladı. Hissettiği hafif huzursuzluk, şiddetlenip midesinde düğüm düğüm olmaya başlamıştı.

"Bisiklette hasar yok, sapasağlam," diye devam etti Danny. "Kaldırımda, destek ayağı üzerinde öylece duruyordu ama ayakkabıyla birleşince..."

"Evet, evet, söylemek istediğini anlıyorum, Danny, ama suç delili olma ihlalleri var. Bırak yerinden kıpırdatmayı, onlara dokun-

mamalıydın bile." Tanrım ne olur bunlar suç delili olmasın, diye geçirdi aklından Bobby Dulac. Tanrım lütfen bir başka kurban daha olmasın.

Irma Freneau'nun annesi o gün Dale'i görmeye gelmişti. Çığlıklar ya da haykırışlar duyulmamıştı, ama dışarı çıktığında yanakları yaşlarla sırılsıklam olmuşu ve yüzü bir ceset gibi solgundu. Küçük kızın Balıkçı'nın kurbanı olup olmadığından hâlâ emin değillerdi ama...

"Bobby, yapmam gerekiyordu," dedi Danny. "Tek başıma devriyedeydim ve durumu telsizle bildiremezdim, bir telefon bulmak zorundaydım. Bisikleti orada bıraksaydım bir başkası yerinden kıpırdatabilir ya da alıp götürebilirdi, kahretsin, çalınabilirdi. Güzel bir bisiklet, üç vitesli bir Schwinn. Oğlumun bisikletinden daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Mevkiin nedir?"

"35. karayolundan yukarı ilerliyorum, 7-Eleven'ın önündeyim. Bisikletin ve ayakkabının kaldırımın üzerinde bulunduğu noktaları tebeşirle işaretledim. Ellerimde eldivenler vardı ve ayakkabıyı bir kanıt torbasına koydum." Danny'nin sesindeki endişe giderek artıyordu. Bobby kendini nasıl hissettiğini tahmin edebiliyor ve yapmak zorunda olduğu seçimler yüzünden onu anlayışla karşılıyordu. Tek başına devriyeye çıkmak berbattı, ama French Landing, zaten bütçenin elverdiği kadar memura... tam gün ve yarım gün görev alan... sahipti. Şu Balıkçı belası kontrolden çıkar da kasaba meclisi üyeleri polis teşkilatına ayrılan bütçeyi artırırlarsa iş değişirdi tabii.

Belki kontrolden çoktan çıktı, diye düşündü Bobby.

"Tamam, Danny. Tamam. Anlıyorum." Dale'in anlayıp anlamaması tamamen ayrı bir mesele, diye geçirdi aklından.

Danny sesini alçalttı. "Kanıt zincirini bozduğumu kimsenin bilmesi gerekmiyor, değil mi? Yani eğer bu konu gündeme gelirse. Mahkemede falan."

"Sanırım bu Dale'e bağlı." Ah, Tanrım, diye düşündü Bobby. Başka bir sorunu hatırlamıştı. Bu telefonda yapılan bütün görüşmeler otomatik olarak kaydediliyordu. Bobby kayıt mekanizmasının arızalanınak üzere olduğuna karar verdi. Sadece birkaç saatlik bir arıza.

"Ve diğer sebebi bilmek istiyor musun?" diye sordu Danny. "Asıl sebebi? İnsanların onları görmesini istemedim. Bir bisikletin kaldırımda öylece durduğunu gördükten sonra bir sonuca vara-

bilmek için lanet olası Sherlock Holmes olman şart değil. Ve insanlar, özellikle bu sabah gazetedeki o kahrolası, sorumsuz haber yüzünden panik sınırına tehlikeli bir şekilde yaklaşmış durumdalar. Maxton'dan aramak istemeyişimin sebebi de bu."

"Telefonu kapatma, seni Dale'e bağlıyorum. Onunla konuşsan iyi olur." Hattın ucundan Danny'nin mutsuz sesi duyuldu. "Oh, Tanrım."

Dale Gilbertson'un ofisindeki bülten tahtasının üzeri, Amy St. Pierre ve Johnny Irkenham'ın büyütülmüş fotoğraflarıyla kaplanmıştı. Bir üçüncü kurbanın, Irma Freneau'nun fotoğraflarının eklenmesinden korkuyordu. Dale, masasında oturmuş, uzun Marlboro içiyordu. Vantilatörü açmıştı. Dumanı dağıtacağını umuyordu. Sigaraya tekrar başladığını bilse Sarah onu öldürürdü ama sevgili İsa, Dale'in bir şeye ihtiyacı vardı.

Tansy Freneau ile yaptığı görüşme kısa sürmüştü ama o kısa sürede bile acı ve kederin yoğun bulutları, içlerine işlemişti. Tansy Freneau, çok içerdi ve Sandy Bar'in müdavimlerinden biriydi. Görüşmeleri süresince etrafa öyle ağır bir kahve ve brendi kokusu yaymıştı ki, adeta gözeneklerinden fışkırıyordu (vantilatörü açmak için bir başka sebep). Tansy yarı sarhoştu ve Dale buna memnun olmuştu. Alkol, en azından sakin kalmasını sağlıyordu. Cansız gözlerine pırıltı katmamıştı, brendi ve kahve o işe yaramazdı ama sakindi. Ofisten ayrılmadan önce Dale'i şaşırtarak, "Yardım ettiğiniz için sağ olun, efendim," bile demişti.

Tansy'nin eski kocası... Irma'nın babası... eyaletin diğer ucunda, Green Bay'de yaşıyor (Dale'in babası, "Green Bay, şeytanın kasabasıdır," derdi, nedendir bilinmez), bir tamircide çalışıyor ve Tansy'ye bakılırsa End Zone ve Fifty-Yard Line gibi barlarda içkiye para akıtıyordu. O güne dek, Richard "Cubby" Freneau'nun kızını kaçırdığına inanmak... en azından ummak... için bazı sebepler vardı. Ama Green Bay Polis Teşkilatı'ndan gelen bir e-posta, bu ihtimali ortadan kaldırmıştı. Cubby Freneau, iki çocuklu bir kadınla yaşıyordu ve Irma'nın kaybolduğu gün hapisteydi. Hâlâ ortada bir ceset yoktu ve Tansy, Balıkçı'dan bir mektup almamıştı ama...

Kapı açıldı. Bobby Dulac başını içeri uzattı. Dale, sigarasını çöp tenekesinin iç duvarına bastırarak söndürdü, bu arada sıçrayan kıvılcımlar elini yakmıştı.

"Hey Tanrım, Bobby, kapı çalmak nedir bilmez misin?"

"Affedersin, şef." Bobby'nin çöpten yükselen dumanlara yönelen bakışlarında ne şaşkınlık ne de ilgi vardı. "Danny Tcheda telefonda. Konuşsan iyi olur."

"Konu neymiş?" Ama biliyordu. Başka bir konu olsa niçin telefon edecekti? Bobby sadece az önce söylediklerini şefine sempati duyarak tekrarladı, .Konuşsan iyi olur."

Rebecca Vilas'ın gönderdiği araba, Henry'yi Maxton Bakım Merkezi'ne saat üç buçukta, Çilek Festivali dansının başlaması gereken saatten doksan dakika önce getirdi, ihtiyarların iştahlarının dans pistinde biraz açılmasından sonra alışılmadık derecede geç bir saatte (yedi buçuk, Maxton'da akşam yemeği için çok geçti) yenecek yemek için o gün şerefine özellikle süslenen kafeteryaya geçmeleri düşünülüyordu. Yemekte, içenler için şarap bile olacaktı. Durumundan hiç hoşnut olmayan Pete Wexler, Rebecca Vilas tarafından diskjokeyin ıvır zıvırlarını (Pete, Henry'ye "kör plak-hoplatıcısı" diyordu) getirmesi için görevlendirilmişti. Söz konusu ıvır zıvırlar, iki (çok büyük) hoparlör, bir pikap (hafif ama taşınması sinir bozacak kadar, zor lanet olası bir alet), bir amplifikatör (çok ağır), çeşitli kablolar (hepsi karışmış, birbirine girmişti, ama bu, kör plak-hoplatıcısının sorunuydu) ve yaklaşık yüz yıl önce modası geçmiş dört kutu plaktan oluşuyordu. Galiba kör plak-hoplatıcısı CD, diye bir icadın varlığından habersizdi.

Pete'in taşıdığı son eşya, askılı bir elbise torbasıydı. Pete, fermuvarı açıp içine kaçamak bir göz atmış, kıyafetin beyaz olduğunu görmüştü.

"Oraya asın, lütfen," dedi Henry ona giyinme odası olarak tahsis edilmiş malzeme odasını, tereddütsüzce, yönde en ufak bir hata olmaksızın işaret ederek.

'Tamam," dedi Pete. "Sakıncası yoksa içinde ne olduğunu sorabilir miyim?"

Henry gülümsedi. Pete'in torbanın içine baktığını çok iyi biliyordu. Plastik torbanın hışırtısı, fermuvarın çekilme sesi, keskin kulaklarından kaçmamıştı. "Big-Band Adamı, dostum Senfonik Stan, o torbanın içinde, hayata getirilmeyi bekliyor." '

"Ha, tamam," dedi Pete, sorusuna cevap alıp almadığından emin değildi. Tek bildiği, plakların da lanet olası ampflikatör kadar ağır olduğuydu. Biri kör Plak-hoplatıcısına müzikte CD devrine geçildiğini hatırlatsa iyi olurdu.

"Siz bir soru sordunuz; ben de size sorabilir miyim?"

"Buyrun," dedi Pete.

“Bu öğleden sonra Maxton Bakım Merkezi’ne polisler gelmiş,” dedi kör Plak-hoplatıcısı. “Şimdi yoklar ama geldiğimde buradaydılar. Gelişlerinin sebebi nedir? Bir soygun ya da yaşlılardan birine saldırı olmamıştır umarım?”

Pete, büyük, karton bir çileğin altında, neredeyse elle tutulur bir şaşkınlıkla, elinde giysi torbasıyla kör plak-hoplatıcısına bakarak olduğu yerde kala kaldı. “Polislerin burada olduğunu nereden bildiniz?”

Henry parmağıyla burnunun yan tarafına dokunarak başını yana eğdi. Kısık, gizemli bir fısıltıyla, “Burnuma üniforma kokusu geldi,” dedi.

Pete, aklı karışarak ona baktı, daha fazla sorgulayıp sorgulamamayı düşündükten sonra üzerine gitmemeye karar verdi. Malzeme-giyinme odasına doğru yürüyüşüne kaldığı yerden devam ederek, “Çok ketum davranıyorlar ama sanırım bir başka kayıp çocuğu araştırıyorlar,” dedi.

Henry’nin yüzündeki eğlenmekle karışık merak ifadesi yok oldu. “Ulu Tanrım.”

“Bir koşu gelip gittiler. Burada çocuk falan yok, bay... şey, Leyden miydi?”

“Evet,” diye doğruladı Henry.

“Maxton’da bir çocuk, zehirli sarmaşıklar arasında bir gül gibi göze çarpar, ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

Henry yaşlılar ve zehirli sarmaşık benzetmesine katılmamakla birlikte, Bay Wexler’in anlatmak istediğini çok iyi anlamıştı. “Neden buraya bak?...”

“Biri kaldırımda bir şey bulmuş galiba,” dedi Pete. Eliyle pencereyi işaret etti ama sonra kör adamın bunu göremeyeceğini hatırladı. Tüh, dedi içinden, Ebbie’nin de söyleyeceği gibi. Elini indirdi. “Eğer bir çocuk kaçırıldıysa, muhtemelen biri arabayla gelip içeri alıvermiştir. Buralarda çocuk kaçıran kimse yok, bundan emin olabilirsiniz.” Maxton’da kalan bir moruğun, bisiklete binecek kadar büyük bir çocuğu kaçırması fikri, Pete’i güldürdü. Çocuk muhtemelen pinpon ihtiyarı dizinin üzerinde çıt diye ikiye bölebilirdi.

“Evet,” dedi Henry ciddi bir ifadeyle. “Bu pek olası görünmüyor, değil mi?”

“Sanırım polisler her şeyi ince eleyip sık dokumak zorunda.” Duraksadı. “Bu benim uydurduğum bir söz.”

Henry, bazı kimseler için Alzheimer hastalığının bile bir gelişme sayılabileceğini düşünerek nazikçe gülümsedi. "Elbisemi astıktan sonra şöyle bir silkelemeniz mümkün mü acaba, Bay Wexler? Oluşmaya yüz tutmuş kırışıklıkları önlemek için?"

"Tamam. Torbadan da çıkarayım mı?"

"Teşekkürler, gerek yok."

Pete malzeme odasına gitti, elbise torbasını astıktan sonra biraz salladı. Yüz tutmak, bu da ne demek oluyordu, Tanrı aşkına? Maxton'da bir kütüphane vardı; belki bu kelimeyi araştırmak için oraya bir göz atardı. Kelime haznenizi geliştirin, kârlı çıkın, deniyordu Reader's Digest dergisinde. Gerçi Pete'in kârlı olma konusunda şüpheleri yok değildi.

Dinlenme salonuna geri döndüğünde kör plak-hoplatıcısının... Bay Leyden, Senfonik Stan, her ne haltsa işte... karışık kabloları sinir bozucu bir hünerle çabuklukla ayırıp uçlarını gerekli yerlere taktığını gördü.

Zavallı Fred Marshall korkunç bir rüya görüyordu. Rüya olduğunu bilmek, dehşetini azaltmalıydı ama nedense olmuyordu. Judy ile birlikte bir gölde, kayıktaydılar. Judy, dümendeydi. Balık tutuyorlardı. En azından Fred tutuyordu, Judy sadece dümeni idare ediyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, bomboştu. Cildi, balmumunu andırıyordu. Gözlerinde şok vardı. Fred giderek artan bir umutsuzlukla ona ulaşmaya, sohbet etmeye çabalıyor, birbiri ardına çeşitli konular açıyordu. Ama hiçbiri işe yaramıyordu. O şartlar altında uygun sayılabilecek bir benzetmeyle, atılan hiçbir yemi yutmadan tükürüyordu. Fred, Judy'nin bakışlarının, kayığın tabanında, aralarında duran balık kutusuna odaklandığını gördü. Kutudan kayığın tabanına kan sızıyordu.

Bir şey değil, sadece balık kanı, diyerek onu yatıştırmaya çalıştı ama Judy tepki vermedi. Aslında söylediğinden Fred de tam emin değildi. Emin olmak için kutunun içine bakmaya niyetlenmişti ki oltası şiddetle sarsıldı... refleksleri güçlü olmasaydı, oltanın elinden fırlaması işten bile değildi. Büyük bir balık yakalamış olmalıydı!

Fred, oltanın makarasını sarmaya başladı ama her santimetre için ayrı bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Sonunda kayığın yanına kadar çekmişti ki ağının olmadığını fark etti. Boş ver, dedi kendi kendine, çek gitsin. Oltayı, misinanın kopması riskini göze alarak sertçe geriye doğru savurdu ve ucundaki balık- hayatında gördüğü

en kocaman lanet alabalık... sudan çıkıp havada geniş, parlak bir yay çizdi. Kayığın içine (tam kan sızdıran kutunun yanına) düşerek çırpınmaya başladı. Aynı zamanda mide bulandıran boğulma sesleri çıkarıyordu. Fred daha önce bir balığın öyle sesler çıkardığını hiç duymamıştı. Öne doğru eğilip baktığında, alabalığın Ty'ın yüzüne sahip olduğunu görerek dehşete kapıldı. Oğlu bir şekilde yarı-alabalık olmuştu ve kayığın tabanında can çekişiyordu. Boğulmak üzereydi.

Fred hâlâ vakit varken oltanın iğnesini çıkarıp göle geri atmak amaçlı onu yakaladı, ama korkunç sesler çıkaran şey geride parlak, yapışkan pulu bırakarak parmaklarının arasından kaydı. İğneyi çıkarmak her şekilde çok zor olacaktı. Balık-Ty, iğnenin tamamını yutmuştu ve tırtıklı ucu, insan yüzünün kaybolmaya başladığı yerdeki solungaçtan dışarı fırlamıştı... Ty'ın çıkardığı sesler gittikçe yükseliyor, sertleşiyor, şiddetleniyor, daha korkunç...

Fred, boğulmak üzere olan kendisiymiş gibi hissederek hafif bir çığlıkla doğruldu. Bir an için nerede ve hangi zamanda olduğunu hatırlayamadı. Uğursuzluk girdabında kaybolduğu söylenebilirdi... sonra yatak odasında Judy ile paylaştıkları yatakta olduğunu anladı.

İçerisinin loş olduğunu, güneşin evin diğer tarafına geçtiğini fark etti. Tanrım, diye düşündü, ne kadar süredir uyuyorum? Nasıl yapabil...

Oh, bir şey daha vardı: o korkunç boğulma sesi onu rüyasından gerçeğe takip etmişti. Üstelik çok daha yüksekti. Judy'yi uyandıracak, korkutaca...

Ama Judy yatakta değildi.

"Jude? Judy?"

Judy odanın köşesinde oturuyordu. Gözleri, tıpkı rüyasındaki gibi irileşmiş ve boş boş bakıyordu. Ağzında, buruşturulup top haline getirilmiş bir parça kâğıt vardı. Boğazı korkunç bir şekilde şişmişti. Fazla doldurulmuş, ateşin üzerinde kızartılan, patlamak üzere bir sosise benziyordu.

Kâğıt topakları, diye düşündü Fred. Tanrım, boğulmak üzere.

Fred yatağın üzerinde yuvarlandı ve parende atan bir jimnastikçi gibi dizlerinin üzerine düştü. Hemen Judy'nin yanına vardı. Karısı onu uzak tutmak için hiçbir hareket yapmadı. Bu da kâr sayılırdı. Ve boğulmak üzere olmasına rağmen Judy'nin gözleri hâlâ ifadesizdi. İkisi de kocaman birer sıfırdı.

Fred, kâğıt topağını karısının ağzından çekip aldı. Arkasında bir tane daha vardı. Sağ elinin iki parmağını Judy'nin ağzına sokarak (bir yandan da lütfen beni ısırma, Judy, lütfen yapma, diye içinden yakarıyordu) ikinci topağı da tutup çıkardı. Bunun arkasında, ağzının gerisinde bir tane daha vardı. Buruşturulmuş olmasına rağmen Fred, kâğıdın üzerindeki HARİKA BİR FİKİR yazısını gördü ve karısının ne yutmaya çalıştığını anladı: Ty'ın ona doğum gününde hediye ettiği bloknottan sayfalar.

Judy hâlâ nefes alamıyordu. Teninin rengi maviye dönmüştü.

Fred onu kollarından yakalayarak ayağa kaldırdı. Judy kolayca olduğu yerden kalkmıştı ama Fred onu bırakınca dizleri yine bükülüverdi. Bir bez bebek gibiydi. Hâlâ nefes almaya çalışarak sesler çıkarıyordu. Sosis boğazı...

"Yardım et bana, Judy! Yardım et, seni kaltak!"

Ağzından çıkanların farkında değildi. Judy'yi sertçe sarstı... rüyasında çektiği gibi... ve parmakları üzerine yükselmiş bir balerinmişçesine çevirdi, sonra sırtını göğsüne, kalçasını kendisininkine dayayarak ona arkadan sarıldı ve ellerini sıkıca göğüslerinin altında kavuşturdu. Karısı boğulmak üzere olmasaydı bu pozisyonu fazlasıyla seksi bulabilirdi.

Başparmağını bir otostopçu gibi göğüslerinin arasında kaldırdı, sonra sihirli kelimeyi söyleyerek karısını sertçe kendine ve biraz da yukarı doğru çekti. Sihirli kelime Heimlich idi ve işe yaramıştı. Judy'nin ağzından iki kâğıt topağı daha fırladı ve onları miktarı safradan biraz daha fazla olan kusmuk izledi... Judy son on iki saatte sadece üç fincan kahve içmiş ve bir tane de böğürtlenli çörek yemişti.

Yutkundu, iki kere öksürdü ve nefesi normal sayılabilecek bir düzene döndü.

Fred onu yatağa yatırdı... daha doğrusu, yatağa düşürdü. Beline keskin kramplar giriyordu ve bu hiç şaşırtıcı sayılmazdı; önce Ty'ın şifoniyeri, sonra da bu.

"Eee, ne yaptığını sanıyordun?" diye sesini yükselterek sordu. "Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyordun, Judy?"

Bir elini vuracakmış gibi Judy'nin suratına doğru kaldırmış olduğunu fark etti. Bir parçası, ona vurmayı gerçekten istiyordu. Onu seviyordu ama o an, aynı zamanda ona karşı nefret duyuyordu. Evli oldukları yıllar boyunca ara ara aklına pek çok kötü olasılık gelmişti... Judy'nin kansere yakalanması, bir kazada felç olma-

sı, onu aldatıp boşanmak istemesi gibi... ama bunların olacağını hiç düşünmemişti.

"Ne yaptığını sanıyordun?"

Judy ona korkusuz gözlerle baktı... İşin kötüsü o gözlerde sadece korku değil, hiçbir şey yoktu. Cansız gözlerdi. Kocası havaya kaldırdığı elini indirdi. Elimi keserim, yine de sana vuramam. Sana çok kızmış olabilirim ki öyleyim zaten ama sana vuracağıma elimi keserim.

Judy yatakta yüzüstü döndü, saçları, başının etrafında çarşafın üzerine bir taç misali dağılmıştı.

"Judy?"

Ne bir karşılık, ne de bir kıpırtı. Orada öylece yatıyordu.

Fred bir süre ona baktıktan sonra boğazına tıkarak kendini boğmaya çalıştığı kâğıt topaklarından birini alarak açtı. Üzeri birbirine girmiş kelimelerle kaplıydı. Gorg, abbalah, eeleelee, munshun, bas, lum, opopanaks; bunlar Fred'e hiçbir anlam ifade etmiyordu. Diğerleri... didinmek, kıç silici, kara, kule, Chicago ve Ty... tanıdığı ama içeriğini anlayamadığı kelimelerdi. Bir sayfanın kenarında PRENS ALBERT BİR KONSERVE KUTUSUNA GİRMİŞSE ONU NASIL GERİ ÇIKARACAKSINIZ, yazıyordu. Bir diğerinin üzeri, art arda yazılmış aynı kelimelerle kaplanmıştı: KARA EV KIZIL KRAL KARA EV KIZIL KRAL KARA.

Vaktini bunlara bakmakla harcamaya niyetliysen sen de kafayı en az onun kadar sıyırmışsın demektir, diye düşündü Fred. Kaybedecek zamanın yok...

Zaman.

Yatağın başucundaki saate baktı ve gözlerine inanamadı: 16.17. Bu mümkün müydü? Kolundaki saate baktı ve öyle olduğunu gördü.

Aptalca olduğunu bilerek, derin bir uykuda bile olsa oğlunun eve gelişini duyacağını bilerek hissiz, bir anda sanki tonlarca ağırlaşmış gibi olan bacaklarla odanın kapısına yöneldi. "Ty!" diye bağırdı. "Hey, Ty! TYLER!"

Hiç gelmeyecek cevabı beklerken hayatındaki her şeyin, muhtemelen sonsuza dek, değişmiş olduğu gerçeğinin farkına yardı. İnsanlar size bunun olabileceğini söylerdi... göz açıp kapayana dek, derlerdi, neye uğradığını anlamadan, derlerdi... ama söylediklerine kulak aşmazdınız. Ve sonra aklınıza gelmeyen, başınıza gelirdi.

Ty'ın odasına gitse? Kontrol etmek için? Emin olmak için?

Ty odasında değildi... Fred bunu hissediyordu... yine de odasına gidip baktı. Beklediği gibi, Ty odasında yoktu. Şifoniyerin yerinin değişmesi, odanın genel havasını da garip bir şekilde değiştirmişti. Çarpıtılmış, neredeyse uğursuz bir görüntüsü vardı.

Judy. Onu yalnız bıraktın, seni geri zekâlı. Yine kâğıt çiğnemeye kalkmış olabilir, zekidir onlar, deliler zekidir...

Telaşla yatak odasına döndü ve Judy'yi bıraktığı gibi, saçları başının etrafına dağılmış, yüzüstü kıpırdamadan yatar bulunca rahat bir nefes aldı. Kayıp oğlu için duyduğu endişe, karısı için duyduğu endişeyi geri planda bırakmıştı.

En geç saat dörtte evde olur... kesinlikle gecikmez. Böyle düşünmüştü ama saat dördü geçmişti bile ve Ty hâlâ ortada yoktu. İnancı boşa çıkmıştı. Yatağa yöneldi ve karısının açılmış sağ bacağının hemen yanına oturdu. Telefonu kaldırıp bir numara tuşladı. Kolay bir numaraydı. Sadece üç haneliydi.

"Aloo,' Polis Teşkilatı, ben Memur Dulac, 911'i aradınız, acil bir durum mu var?"

"Memur Dulac, ben Fred Marshall. Hâlâ oradaysa Dale ile görüşmek istiyorum." Fred Dale'i orada bulabileceğinden neredeyse emindi. Çoğu akşam geç saatlere dek çalışıyordu. Özellikle de cinayetler...

O konuyu aklından uzaklaştırmaya çalıştı ama beyni, Balıkçı ismiyle zonkluyor, kafasındaki çığlıklar giderek yükseliyordu.

"Bay Marshall, Dale burada ama şu an bir toplantının tam ortasında. Üzgünüm ama telefon..."

"Beni ona bağla."

"Bay Marshall, söylediklerimi iyi duyamadınız sanırım. Wisconsin Eyalet Polisi'nden iki, FBI'dan bir kişi şu an toplantıdalar. Eğer notunuzu bana iletir..."

Fred gözlerini kapattı, ilginçti, değil mi? Hem de çok ilginçti. 911'i aramıştı ama hattın diğer ucundaki salak bunu unutmuşa benziyordu. Neden? Çünkü tanıdığı biri arıyordu. Arayan sevgili eski dost, iki yıl önce Deere marka bir bahçe traktörü satın aldığı Fred Marshall'dı. 911 'i tuşlamış olmalıydı, çünkü normal numarayı unutmuş, kalkıp bakmaya da üşenmişti. Çünkü Bobby'nin tanıdığı hiç kimsenin acil yardıma ihtiyacı olmazdı.

Fred daha o sabah kendisinin de benzer bir fikre kapılmış olduğunu hatırladı... o bir başka Fred Marshall'dı, Balıkçı'nın oğlunun kılına bile dokunamayacağını sanan bir sersemdi. Balıkçı? Fred Marshall'ın oğluna dokunacaktı, öyle mi?

Ty gitti. Gorg onu büyüledi ve abbalah onu aldı.

"Alo? Bay Marshall? Fred? Orada mı..."

"Dinle beni," dedi Fred. Gözleri hâlâ kapalıydı. Goltz's'de olsaydı şimdiye kadar çoktan karşısındaki adama Bobby diye hitap etmeye başlamıştı ama Goltz's daha önce ona hiç bu kadar uzak görünmemişti; Goltz's Opopanaks galaksisinde, Abbalah gezegenindeydi. "Kulağını aç ve beni dikkatle dinle. Hatta gerekiyorsa bir yere yaz. Karım aklını kaçırdı ve oğlum kayıp. Anlayabilen mi? Karım delirdi. Oğlum kayıp. Şimdi beni şefine bağla!"

Ama Bobby Dulac söyleneni yapmadı, en azından hemen değil. Kendi kendine bir sonuca varmıştı. Daha diplomatik bir polis memuru (örneğin işbaşında olduğu günlerde Jack Sawyer) vardığı sonucu kendisine saklardı ama Bobby bunu yapmadı. Büyük bir balık yakalamıştı.

"Bay Marshall? Fred? Oğlunuzun bisikletinin markası Schwinn miydi? Üç vitesli, kırmızı bir Schwinn? Üzerinde, şey... BIG MAC yazan bir de ufak plakası var mıydı?"

Fred cevap veremedi. Uzun ve dehşet yüklü dakikalar boyunca nefes bile alamadı. Beynindeki zonklamanın şiddeti artmış, kulakları uğuldamaya başlamıştı.

Gorg onu büyüledi... abbalah onu aldı.

Sonunda, kendini boğacakmış gibi olduğu anda, göğsündeki kilit çözüldü ve hırıltılı, derin bir nefes aldı. "BENİ ŞEF GILBERTSON'A BAĞLA! HEMEN ŞİMDİ, SENİ OROSPU ÇOCUĞU!"

Avazı çıktığı kadar bağırdığı halde hemen yanı başında yüzüstü yatan kadının kılı bile kıpırdamamıştı. Telefondan bir klik sesi duyuldu. Fred'i beklemeye almışlardı. Uzun süre beklemedi. Ama beklediği süre, oğlunun odasının duvarındaki tırmalanınış, çıplak bölgenin, karısının şişmiş boğazının ve rüyasındaki, dibinden kan sızan kutunun gözlerinin önünde canlanması için yeterli olmuştu. Beline şiddetli bir sancı saplanınca Fred acıyı memnuniyetle karşıladı. Gerçek dünyadan bir telgraf almak gibiydi.

Sonunda hattın diğer ucundan Dale'in ne olduğunu soran sesi duyuldu. Ve Fred Marshall ağlamaya başladı.

7

HENRY LEYDEN'IN o göreni şaşkınlığa düşüren takım elbiseyi nereden bulduğunu Tanrı mutlaka biliyor olmalıydı ama bizim hiçbir fikrimiz yoktu. Bir kostüm dükkânından olabilir miydi? Hayır, maskeli balolarda giymek için fazlasıyla şıktı; taklit olmadığı belliydi. Ama ne tür bir kıyafetti o öyle? Geniş Mapalar, bel hizasının üç santimetre aşağısına kadar iniyor, kırlangıç kuyruğun ikiz uçları, neredeyse çift göğüslü yeleğin beyazlığı altında kaburgalara dek yükseliyormuş gibi görünen pilili pantolonun bileklerine dek uzanıyordu. Henry'nin ayaklarında, beyaz, yüksek-düğmeli tozlukların süslediği beyaz, deri ayakkabılar vardı; boyun hizasına bakıldığında, yüksek yakasının uçlarının, mükemmel bir şekilde düğümlenmiş beyaz, saten bir papyonun üzerine doğru kıvrılmış olduğu görülebiliyordu. Takımın görenler üzerinde uyandırdığı ilk etki eski moda diplomatik bir zarafet ile cafcaf, gösteriş ve çarpıcılığın birleşimiydi: takımın çarpıcılığı, resmiyetine ağır basıyor ama kırlangıç kuyruğu ve yeleğin mağrur havası, Afrikalı Amerikalı gösteri sanatçıları ve müzisyenlerinde sıkça rastlanan özel, asil, kaliteli bir görünüm sağlanmasına katkıda bulunuyordu.

Arkalarında bir el arabasıyla plak kutularını taşıyan asık suratlı Pete Wexler olduğu halde Henry'ye dinlenme salonuna kadar eşlik eden Rebecca Vilas, eski bir filmin bir sahnesinde Duke Ellington'ın da böyle beyaz frak giydiğini hatırlar gibiydi...-yoksa o değil de Cab Calloway miydi? Bir kaş havada, pırıltılı bir gülümseme, baştan çıkarıcı bir yüz, orkestra önünde dimdik durmuş bir figür gözlerinin önünde canlanır gibi oldu (Eğer hayatta olsalardı, Bay Ellington ya da Bay Calloway, Rebecca'ya Henry'nin, "yüksek belli" ve "keskin pilili" pantolonu da dâhil olmak üzere tüm kostümünün hiç şüphesiz New York, Washington, Philadelphia ya da Los Angeles'in zenci mahallelerinde oturan, otuzlu ve kırklı yıllar-

da mesleklerinin duayenleri olan, gizli çalışan, şimdiyse ünlü müşterileri gibi toprağın altında olan usta terziler tarafından özenle elde dikilmiş olduğunu söyleyebilirlerdi. Henry Leyden bu kıyafetin nerede kim tarafından, ne zaman dikilmiş olduğunu ve sonunda nasıl kendi eline geçtiğini çok iyi biliyordu ama Rebecca Vilas gibiler için görünenden fazla bilgi vermeyi gereksiz bulurdu). Dinlenme salonuna giden koridorda beyaz kıyafet içten içe parlıyor gibiydi ve Henry'nin köşelerine küçük safirler yerleştirilmiş bambu çerçeveli, koyu renk camlı, büyük gözlükleri bu izlenimi kuvvetlendiriyordu.

Muhteşem 1930'ların Grup Şeflerinin Şık Sahne Takımlarını satan bir dükkân olabilir miydi? Bir müzeye bağışlanıyor ve sonra da açık arttırmayla satılıyordu belki? Rebecca merakını daha fazla dizginleyemedi. "Bay Leyden, bu güzel kıyafeti nereden buldunuz?"

Arkadan, kendi kendine mırıldanıyormuş izlenimi vermeye çalışan Pete'in öyle bir kıyafete sahip olmak için bir zenci piçinin en azından birkaç kilometre kovalanması gerektiği şeklindeki yorumu duyuldu.

Henry Pete'e aldırmadı ve gülümsedi. "Bu sadece nereye bakılması gerektiğini bilme meselesi."

"Galiba CD, diye bir şeyin varlığından haberiniz yok," dedi Pete. "Müzikte yeni bir çağ başlattı."

"Kes sesini ve taşımana bak, sersem," dedi Bayan Vilas. "Neredeyse geldik."

"Rebecca, tatlım, araya girmeme kızmazsan," dedi Henry. "Bay Wexler'in serzenişinde haklı olduğunu belirtmem gerek. Ne de olsa evimde üç bin kadar CD olduğunu bilmesine imkân yok, değil mi? Ve eğer bu kıyafetin eski sahibine zenci piç denebilirse, ben de kendime, gururla bu tanımlamayı yakıştırabilirim. Benim için bu akla hayale sığmaz bir onur olurdu. Keşke bunu hak edebilseydim."

Henry olduğu yerde durdu. Az önce söylediği yasak sözcükler yüzünden şaşıran Rebecca ve Pete de durmuşlardı.

"Ve" dedi Henry. "Görevlerimizi yapmamıza yardımcı olan insanlara saygı borçluyuz. Bay Wexler'dan kıyafetimi silkelemesini istemiştim, o da söylediğimi kibarca yerine getirdi."

"Evet," dedi Pete. "Ayrıca ışığınızı astım, pikabınızı, hoparlörlerinizi ve dediğiniz ıvır zıvırlarınızı tam istediğiniz şekilde yerlerine yerleştirdim."

“Çok teşekkür ederim, Bay Wexler,” dedi Henry. “Gösterdiğiniz çabayı takdirle karşıladığımı bilmenizi isterim.”

“Şey, her ne haltsa,” dedi Pete. “Ben sadece işimi yapıyordum, biliyorsunuz ama işinizi bitirdikten sonra bir şeye ihtiyacınız olursa, yardım etmeye hazırım.”

Pete Wexler, iç çamaşırının bir anlığına görülmesi ya da biçimli kalçaların önünde salınması gibi teşvik edici unsurlar olmaksızın yelkenlerini indirivermişti. Rebecca gözünün önünde olanları fazlasıyla etkilenmiş bir halde hayretle izliyordu. Kör olsun ya da olmasın Henry Leyden, dünya üzerinde geçirdiği yirmi altı yılda tanıma ayrıcalığına sahip olduğu hiç şüphesiz en karizmatik adamdı. Giysileri boş verin, böyle adamlar nereden bulunurdu acaba?

“Sizce bu öğleden sonra bir çocuk gerçekten binanın önündeki kaldırımda ortadan kaybolmuş olabilir mi?” diye sordu Henry.

“Ne?” dedi Rebecca.

“Bence olabilir,” dedi Pete.

“Ne?” diye tekrarladı Rebecca. Bu kez Henry’ye değil, Pete Wexler’a sormuştu. “Ne diyorsun sen?”

“Eh, bir soru sordu, ben de cevapladım,” dedi Pete. “Hepsi bu.”

Rebecca, gözlerinde yanan tehlike yüklü, öfkeli bakışla Pete’e yaklaştı. “Bu bizim kaldırımımızda mı oldu? Bizim binanın önünde bir başka çocuk ortadan yok oldu, öyle mi? Ve sen ne Bay Maxton’a ne de bana bu konuda hiçbir şey söyleme zahmetinde bulunmadın?”

“Söylenecek bir şey yoktu,” dedi Pete savunmaya geçerek.

“Belki bize neler olduğunu anlatabilirsin,” dedi Henry.

“Tabii. Olan şuydu, bir sigara içmek için dışarı çıkmıştım, tamam mı?” Bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Pete kendine göre mantıklı olanı yapmış, izmaritmi Papatya koridorunda, on metre ilerideki erkekler tuvaletindeki klozete atıp sifonu çekmektense iki metre ötesindeki park yerine açılan kapıya kadar gidip dışarı fırlatmayı tercih etmişti. “Dışarı çıktığımda onu gördüm. Polis arabası, hemen dışarıya park edilmişti. Çalılıklara doğru yürüdüğümde şu genç Polis memurunu gördüm, galiba adı Çita ya da onun gibi bir şey. Neyse, arabasının bagajına bir bisiklet, bir çocuk bisikleti koyuyordu. Sonra bir şey daha koydu ama ne olduğunu seçemedim, oldukça küçüktü. Bagajın kapağını indirdikten sonra arabasının torpido gözünden bir tebeşir çıkardı ve kaldırım, üzerine X işaretleri çizdi.”

“Onunla konuştun mu?” diye sordu Rebecca. “Ne yaptığını sordun mu?”

“Bayan Vilas, son seçeneğim olmadıkça bir polisle konuşmam, ne demek istediğimi anlarsınız herhalde. Çita beni görmedi bile. Ayrıca konuşmayı denesem de bana bir şey söyleyeceğini sanmam. Yüzünde, şey, kenefe bir an önce yetişmezse altını dolduracakmış gibi bir ifade vardı.”

“Arabasına binip öylece uzaklaştı mı?”

“Aynen öyle. Yirmi dakika sonra iki polis daha çıkageldi.” Rebecca gözlerini kapattı, ellerini havaya kaldırdı, parmak uçlarını alnına bastırdı ve bu şekilde, Pete’e, elbisesinin altından belli olan göğüslerinin yuvarlaklığını dikizlemek için kaçırmayacağı -nitekim kaçırmadı da- bir fırsat sunmuş oldu. Belki merdiven altındaki gibi nefes kesici bir manzara olduğu söylenemezdi ama idare ederdi; evet, kesinlikle ederdi. Ebbie’nin babasına göre Rebecca Vilas’ın ikizleri’nin gözler önüne serilen manzarası, buz gibi bir gecede yakılan ateş etkisine sahipti. Onun gibi ince bir kaltaktan beklenmeyecek kadar iriydiler ve ne, biliyor musunuz? Kollarını kaldırdığında İkizler de yükseliyordu! Hey, böyle bir gösteri sunacağını bilse ona Çita’dan ve bisikletten daha önce söz ederdi.

“Pekâlâ, tamam,” dedi Rebecca alnına bastırdığı parmaklarını çekmeden. Kollarını birkaç santim daha yükselterek çenesini kaldırdı ve konsantre olmaya çalışarak kaşlarını çattı. Tuhaf görünümlü bir heykele benziyordu.

Oleyy, yaşasın, dedi Pete içinden. Her şeyin iyi bir tarafı var. Yarın sabah bir başka velet kaldırımın üzerinden kaybolacak olsa buna pek itirazım olmaz doğrusu.

Rebecca, “Tamam, tamam, tamam,” dedikten sonra gözlerini açtı ve kollarını indirdi. Pete Wexler’in kıpırtısız bir suratla, omzunun arkasında bir noktaya sahte bir masumiyetle baktığını görür görmez neler olup bittiğini anladı. Ulu Tanrım, tam bir mağara adamı! “Sandığım kadar kötü değilmiş. Sonuçta tüm gördüğün, bir bisikleti bagajına koyan bir polis memuru. Belki de çalınmıştı. Belki bir başka çocuk bisikleti ödünç aldı, işi bitince bir kenara fırlatıp kaçtı. Polis bisikleti aramaya çıkmıştı belki. Ya da bisikletin asıl sahibi olan çocuğa araba falan çarptı. Ve en kötüsü olmuşsa bile bunun bizi etkilemesi için bir sebep göremiyorum. Maxton, sınırları dışında olan hiçbir olaydan sorumlu tutulamaz.”

Yüzlerce kilometre ötede olmayı diliyormuş gibi görünen Henry’ye döndü, “üzgünüm, bunun kulağa çok soğuk ve duyarsız-

ca geldiğini biliyorum. Balıkçı meselesi, ölen çocuklar ve en son kayıp kız için ben de çok üzülüyorum Gelişmeler bizi öylesine sarstı ki sağlıklı düşünemez hale geldik. Ama işin içine bir de bizi sokmaları dünyada son isteyeceğim şey, bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"George Rathburn'un ortalığı ayağa kaldıran feveranlarındaki kör adamlardan biri olarak," dedi Henry. "Çok iyi anlıyorum."

"Hah!" diye havladı Pete Wexler.

"Ve bana hak veriyorsunuz, değil mi?"

"Ben bir centilmenim, herkese hak veririm," dedi Henry. "Yerel canavarımızın bir çocuğu daha kaçırmış olabileceği konusunda Pete'e hak veriyorum. Memur Çita ya da adı her neyse, kayıp bir bisikleti bulmuş olsa Pete'in anlattığı kadar endişeli görüneceğini sanmıyorum. Ve Maxton'un olan herhangi bir şey için sorumlu tutulamayacağı düşüncesinde de sana hak veriyorum."

"Güzel," dedi Rebecca.

"Tabii, cinayetlerin sorumlusunun burasıyla bir ilgisi olmadığı sürece."

"Ama bu dediğiniz mümkün değil!" dedi Rebecca. "Erkek sakinlerimizin çoğu, kendi ismini bile hatırlayamayacak halde."

"On yaşında bir kız çocuğu bile buradaki çoğu bunakla baş edebilir," dedi Pete. "Hasta olmayanlar bile ortalıkta kendi... şey anlarsınız, pislikleri içinde dolaşıyorlar."

"Personeli unutuyorsunuz," dedi Henry.

"Ah, ama," Rebecca bir an için ne söyleyeceğini şaşırmıştı. "Haydi ama. Bu... böyle bir şeyi söylemek tamamen sorumsuzluk."

"Doğru. Öyle. Ama böyle devam ederse herkesten şüphe duyulmaya başlanacak. Söylemek istediğim bu."

Pete Wexler, içinde ani bir ürperti hissetti... eğer kasaba palyaçoları Maxton sakinlerini iyice araştırmaya başlarlarsa, Pete'in özel zevkleri gün ışığına Çıkabilirdi ve bu, Wendell Green gibi bir çakal için bulunmaz malzeme olurdu, değil mi? Aklına yepyeni, parlak bir fikir geldi ve Bayan Vilas'ı etkilemeyi umarak hemen dile getirdi. "Ne yapmalı, biliyor musunuz? Aynasızlar, iki üç yıl önce Kinderling namussuzunu enseleyen şu müthiş dedektif dedikleri Kaliforniyalı herifle konuşmalı. Buralarda bir yerlerde yaşıyordu, değil mi? Bu olayda onun gibi birine ihtiyacımız var. Balıkçı meselesinin yerel polislerin boyunu aştığı aşikâr. Ama o herif, nasıl denir, tam bir kaynak."

“Bunu söylemen garip,” dedi Henry. “Bu konuda sana daha fazla hak veremezdim. Jack Sawyer’ın dizginleri eline almasının zamanı geldi de geçti bile, Onu tekrar ikna etmeye çalışacağım.”

“Tanışıyor musunuz?” diye sordu Rebecca:

“Ah, evet,” dedi Henry. “Tanışıyoruz. Ama artık görevimin başına geçmem gerekmiyor mu?”

“Birazdan. Bahçedeki piknik henüz sona ermedi.”

Rebecca koridorun kalan bölümünde yolu gösterdi ve dinlenme salonuna girdiler. Üçü de platforma yöneldi. Henry’nin mikrofonu, pikabının ve hoparlörlerinin konduğu masanın hemen arkasında duruyordu. Sinir bozan bir algıyla,” Burada bol bol boş alan varmış,” dedi Henry.

“Bunu anlayabiliyor musunuz?” diye sordu Rebecca.

“Çocuk oyuncağı,” dedi Henry. “Yaklaşmış olmalıyız.”

“Tam önünüzde. Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Henry bir ayağını uzattı ve platforma dokundu. Elini masanın kenarında gezdirdi, mikrofonu buldu ve “Şu an için yok, hayatım,” dedi. Zarifçe platformun üzerine çıktı. Dokunuşlarla ilerleyerek masanın arka tarafına geçti ve pikabını buldu. “Her şey tam istediğim gibi olmuş,” dedi. “Pete, plak kutularını masanın üzerine koyar mısın, lütfen? En üsttekini buraya ve diğerini de hemen yanına koy, zahmet olmazsa.”

“Arkadaşın Jack nasıl biri?” diye sordu Rebecca.

“Yetim kalmış bir kedi yavrusu gibi, ama aşırı derecede zor bir kedi yavrusu. Bazen tam bir baş belası olabildiğini söylemeliyim.”

İçeri girdikleri andan itibaren pencereden gelen kalabalık uğultusunu, konuşmaların mırıltılara benzer gürültüsünü, çocuk seslerini, piyanoyla çalınan şarkıların melodilerini duymaya başlamışlardı. Pete, plak kutularını masanın üzerine yerleştirdikten sonra, “Dışarı çıksam iyi olacak, Chipper büyük ihtimalle beni arıyordur,” dedi. “içeri doluştuklarında, arkalarında yığınla çöp işi bırakacaklar.”

Pete el arabasını iterek yavaş adımlarla dinlenme salonundan çıktı. Rebecca, Henry’ye yapmasını istediği bir şey olup olmadığını sordu.

“Tepedeki ışıklar yanıyor, değil mi? Lütfen onları söndür ve ilk grubun içeri girmesini bekle. Sonra pembe spotu yak ve tüm kurtlarını dökmeye hazır ol.”

“Işıkları söndürmemi mi istiyorsunuz?”

“Göreceksin.”

Rebecca yanından ayrılarak kapının yanındaki düğmelere yöneldi, ışıkları söndürdü ve Henry'nin vaat ettiği gibi, gördü. Pencerelerden giren yumuşak ayın ışığı, tepede yanan lambaların yarattığı suni, ruhsuz aydınlıktan sonra atmosfere gerçekdışı, hoş bir hava katmıştı. Salon bir rüyanın parçası gibi görünüyordu. Pembe spot ışığı ortamı güzelleştirecek, diye düşündü Rebecca.

Dışarıda bahçede, dans öncesi faaliyetler sona ermek üzereydi. Birçok as|ı kadın ve adam, piknik masalarında, çilekli turtalarının son lokmalarını yiyorlar, meyve sularının son yudumlarını içiyorlardı ve hasır şapkalı, kırmızı kol bantlı piyanist, "Heart and Soul'un"* son notalarını ustalıkla olmasa bile gürültüyle çalıyordu, da dam da dam da da dam dam dam; sonra piyanonun kapağını kapattı ve alkışlar arasında yerinden kalktı. Önceleri festivale gelmek zorunda kaldıkları için mızmızlanan torunlar, anne babalarının bakışlarından kaçarak, palyaço kostümü giymiş, kıvırcık, kırmızı bir peruk takmış olan baloncu kadından son bir balon alabilme umuduyla masalar ve tekerlekli sandalyeler arasında koşuşturuyorlardı. Ah, herkes çok mutluydu.

Alice Weathers piyanisti coşkuyla alkışladı: piyanist, her zamanki işini, yani Chase Caddesi'nde tişörtler ve beysbol şapkaları satma işini yapmak zorunda olmadığı zamanlarda, bu gibi etkinliklerde birkaç papel kazanmasına yeten piyano çalmanın temel bilgilerini, kırk yıl önce gönülsüzce Alice'den öğrenmişti. İyi kalpli Butch Yerxa'nın yıkayıp temizlediği Charles Burnside, eski, beyaz bir gömlek ve leş gibi, bol bir pantolon giymiş, kalabalıktan biraz uzakta, büyük bir meşe ağacının gölgesinde duruyor, alkışa katılmayarak küçümseyen bakışlarla etrafını izliyordu. Gömleğin düğmesi iliklenmemiş yakası, ince boynunun iki yanından sarkıyordu. Ara sıra elinin tersiyle ağzını siliyor ya da başparmağının kırık tırnağıyla dişini karıştırıyor, bunlar haricinde neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Sanki biri onu arabasından yol kenarına atmış ve yoluna devam etmişti. Koşuşturan torunlar ne zaman Burny'nin olduğu tarafa yaklaşsalar, bir güç alanı tarafından geri püskürtülüyormuşçasına anında uzaklaşıyorlardı.

Alice ve Burny arasında kalan Maxton sakinlerinin dörtte üçlük bölümü, Piknik masalarında oturuyor, yürüteçleriyle etrafta sarsakça dolaşıyor, ağaçların altında gölgenin tadını çıkarıyor, çimler üzerinde tekerlekli sandalyeleriyle 'terlemeye çalışıyor; havadan sudan konuşarak, uyuklayarak, gülerek, osurarak, giysilerinin üzerinde oluşmuş yeni çilek lekelerine dokunarak, akrabala-

rına bakarak, titreyen ellerini süzerek, gözlerini boşluğa dikerek geniş bahçeni dörtbir yanına dağılmış, festivali yaşıyorlardı. Aralarından en dalgın görünen yarım düzine ihtiyarın başında, parlak kırmızı ve koyu mavi renkte... zorlama bir neşe havası veren... koni şeklinde parti şapkaları vardı. Mutfakta çalışan kadın görevliler, ellerinde büyük, siyah, plastik çöp torbalarıyla masaların arasında dolaşmaya başlamışlardı bile, çünkü en kısa zamanda tekrar içeri dönüp patates salatası, patates püresi, kremalı patates, haşlanmış fasulye, jöleli salata ve elbette daha çok çilekli turtadan oluşan mükellef akşam yemeği ziyafetini hazırlamaya başlamaları gerekiyordu.

Bu krallığın tartışılmaz, kalıtsal hükümdarı, mizacı genellikle çamurlu bir çukurda kısılıp kalmış bir kokarcayı andıran Chipper Maxton, son doksan dakikayı ortalıkta gülümseyerek dolaşıp el sıkışarak geçirmişti ve artık bu kadarı yetmişti bile. “Pete,” diye hırladı. “Neden bu kadar geciktin? Katlanan sandalyeleri yerlerine dizmeye başla, tamam mı? Sonra tüm bu insanların dinlenme salonuna geçmelerine yardımcı ol. Şu kahrolası pikniğe artık bir son verelim. İstikamet, dinlenme salonu.”

Pete yanından hızla uzaklaşırken Chipper ellerini iki kez, yüksek sesle çırptı ve iki yana açtığı kollarını kaldırdı. “Hey, millet,” diye bağırdı. “Tanrı’nın bu güzel olay için bize bahşettiği muhteşem havaya inanabiliyor musunuz? Harika bir gün, değil mi?”

Yarım düzine kadar zayıf ses onaylarcasına vızıldadı.

“Haydi, dostlar, bundan daha iyisini yapabilirsiniz, biliyorum! Bu şahane gün, geçirdiğimiz muhteşem zaman ve gönüllüler ile personelimizin harika yardımları ve destekleri için sesinizi duymak istiyorum!”

Çabalarına ödül olarak biraz daha canlı bir tezahürat duyuldu.

“Harika! Hey, biliyor musunuz? George Rathburn’un da söyleyeceği gibi, kör bir adam bile ne kadar iyi vakit geçirdiğimizi görebilir. Ben harika vakit geçiriyorum ve hepsi bu kadarla kalmayacak! Sizin için en iyi diskjokeyi bulduk; Big-Band Adamı, Senfonik Stan dinlenme salonunda büyük Çilek Festivali yemeğine dek sürecek olan muhteşem bir program hazırladı. Müziğe ve dansa doyacaksınız! Laf aramızda, adamı oldukça ucuza tuttuk, aman ha, sakın ona bunu söyleyeyim demeyin! Evet, dostlar ve aileler, yaşlı sevdiklerinizle vedalaşmanın zamanı geldi. Daha kendileri gibi yıllandıkça güzelleşen şarkılar eşliğinde dans pistini aşındıracaklar, ha ha! Burada, Maxton’da hepimiz kardeş sayılırız. Ben bile eskisi

gibi genç değilim, ha ha, şanslı bir hanımefendiyle pistte birkaç dönüş yapabilirim yani.

"Evet, dostlar, dans ayakkabılarımızı giyme vakti geldi. Annenize babanı-büyükannenize ya da büyükbabanıza birer veda öpücüğü vermenin vakti 'idi ve unutmadan, belki giderken yapılan masraflara katkıda bulunmak isterseniz, Willie'nin piyanosunun üzerinde duran kutuya beş dolar, on dolar, gönlünüzden ne koparsa bırakabilir, annenizin, babanızın gününü aydınlatmam maliyetini biraz olsun azaltabilirsiniz. Bunu onları sevdiğimiz için yapıyoruz ama bu sevginin yarısı size ait."

Yaşlılara yönelik bir bakım merkezinde gerektiğinden fazla kalmak isteyecek insan sayısının çok çok az olduğunu bilen Chipper Maxton'un aksine biz, akrabaların bu kadar kısa süre içinde yaşlıları son kez sarılıp öperek bitkin düşmüş çocuklarını toparlayıp çimenlerin üzerinden park yerine doğru yürümeye başlamalarına şaşmıştık (Bu arada geçerken yanında Willie'nin piyanosunun üzerindeki kutuya para atmak için duraksayanların sayısı hiç de az değildi.

Akrabalar ayrılır ayrılmaz Pete Wexler ve Chipper Maxton tüm hünerleri ve ikna kabiliyetleriyle yaşlıları binaya doğru yönlendirmeye başladılar. Chipper, "Dans edişinizi izlemek için can attığımızı bilmiyor musunuz, Bayan Syverson?" gibi yumuşak söylemlere başvururken Pete daha kaba bir yaklaşımda bulunuyor, "Kımılda ahbap, haydi içeri," gibi sözler sarf ediyordu ama iki adam da belli belirsiz ya da bariz iteklemelerle, dürtmelerle ihtiyarları dirseklerinden tutup çekerek, tekerlekli sandalyelerini iterek dans için hazırlanan dinlenme salonuna doğru koyun sürüsü gibi güttüler.

İçeride, Rebecca Vilas, içlerinden birkaçının kendi iyilikleri için biraz fazlaca hızlı hareket ettiği Maxton sakinlerinin salona doluşmasını izliyordu. Henry Leyden, uzunçalarlarla dolu kutuların arkasında kıpırdamadan duruyordu. Kıyafeti ışıldıyor, başı, pencerelerden süzülen ışığın önünde sadece karanlık bir siluet olarak seçiliyordu. Rebecca'nın göğüslerini dikizlemek için bu kez fazla meşgul olan Pete, bir eli Elmer Jesperson'ın dirseğinde olduğu halde içeri girdi ve onu salonun iki metre kadar içerisinde bıraktıktan sonra Elmer'ın en büyük düşmanı ve D12'deki komşusu Thorvald Thorvaldson'ın nerede olduğunu görmek için şöyle bir etrafına bakındı. Alice Weathers, kimsenin rehberliğine gerek duymadan salona girdi ve müziğin başlamasını bekleyerek ellerini çe-

nesinin altında birleştirdi. Uzun boylu, sıska, yanakları içeri çökük, yalnız olduğu alanın merkezinde duran Charles Burnside, kapıdan içeri süzüldü ve aceleyle bir kenara çekildi. Cansız gözleri ifadesizce kendisininkileri bulduğunda Rebecca titredi. Rebecca'nın bir sonra göz göze geldiği kişi Flora Flostad'ın sandalyesini, içinde bir kasa portakal olan bir el arabasıymışçasına iten ve yüzündeki gülümsemeyle tam anlamıyla çelişen sabırsız bakışlarını genç kadına çevirmiş olan Chipper'dı. Zaman, para demekti, kesinlik öyleydi ama aynı zamanda para da paraydı, şu işi bir an önce sona erdirmek istiyordu, ilk grup, demişti Henry ona... salondakiler bahsettiği ilk grup muydu? Nasıl soracağını bilemeden kör adama doğru baktığında sorusunun cevabını hemen aldı. Henry o bakar bakmaz elini kaldırıp tamam işareti vermişti.

Rebecca pembe spotun düğmesine bastı ve hiçbir şeye tepki vermiyormuş gibi görünen birkaç yaşlı da dâhil olmak üzere hemen hemen tüm salondan yumuşak bir aaah sesi yükseldi. Tamamen değişmiş bir Henry Leyden, ışıldayan takımı, gömleği, tozlukları ile elinde sihirli bir şekilde belirivermiş gibi görünen otuz santim çaplı bir uzunçalar olduğu halde masanın arkasında yana doğru kaydı ve ayaklı mikrofona doğru eğildi. Dişleri parlıyor, düzgünce taranıp sekil verilmiş saçları ışıldıyor, büyülü güneş gözlüklerinin çerçevelerindeki safirler pırıltılar saçıyordu. Masanın arkasında yana doğru attığı tatlı, akıllıca adımla Henry dans ediyormuş gibi görünüyordu... Ama o artık Henry değildi; George Rathburn'un bağıra bağıra söylemekten hoşlandığı gibi, alakası yok, dostum. Kıyafeti, tozlukları, geriye doğru taranmış saçları, gözlükleri, hatta muhteşem bir etki oluşturan pembe spot ışığı sadece birer sahne aksesuarıydı. Asıl sihir, Henry'de, o eşsiz yetenekteydi. George Rathburn iken tamamen George oluyordu. Aynısı, Wisconsin Faresi ve Henry Shake için de geçerliydi. Senfonik Stan'i dolaptan en son on sekiz ay önce Madison'daki bir gösteri için çıkarmış ve tüm izleyicileri büyülemişti. Kıyafet hâlâ üzerine tam oturuyordu ve doğruyu söylemek gerekirse Henry de kıyafete müthiş bir uyum gösteriyor, geçmişin hiç görmediği bir bölümüne aitmiş gibi hareket ediyor, kendine yakıştırıyordu.

Yana doğru uzattığı elinde döndürdüğü plak, katı, hareketsiz, siyah bir topa benziyordu.

Senfonik Stan programına daima "In the Mood'la"* başlardı. Bazı caz tutkunlarının aksine Glenn Miller'dan nefret etmiyordu, ama yıllar geçtikçe bu şarkıdan bıkmaya başlamıştı. Ama yine de

şarkı her seferinde tam istediği etkiyi yaratırdı. Ayaklarının biri çukurda, diğeriyse meşhur muz kabuğunun üzerinde olan dinleyicilerini bile dans ettiriyordu. Ayrıca, Miller'ın askere alındığı zaman düzenleyicisi Billy May'e bahsettiği, "bu savaştan bir çeşit kahraman olarak çıkma" planını biliyordu ve hakkını vermek gerekirdi, sözünün eri çıkmıştı, değil mi?

Henry mikrofona uzandı ve elinde çevirdiği plağı, tereyağından kıl çeker gibi pikabın üzerine kaydırdı. Kalabalık, çıkardığı oooh sesi eşliğinde onu alkışladı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz, dansı seven hanımlar ve beyler," dedi Henry. Kelimeler, Boston'dan Catalina'ya dek birçok gece kulübü ve dans salonunda mikrofon başına geçmiş, 1938 veya 1939'dan gerçek bir yayıncının pürüzsüz, hafifçe yüksek sesine bürünerek hoparlörlerden salona yayıldı. Bu gece tanrılarının adeta balla sıvanmış boğazlarından dökülen sözler, hedeflerini daima tam on ikiden vururdu. "Söyleyin bana tatlı bayanlar ve hızlı beyler, ateşli bir dans akşamına Glenn Miller'dan daha iyi bir başlangıç düşünebiliyor musunuz? Haydi, millet, sizden ortalığı inletecek bir eveett bekliyorum."

Maxton'un... kimi şimdiden dans pistinde yerini almış, kimi tekerlekli sandalyesinde etrafına şaşkınca ve boş boş bakan... sakinlerinden, parti havasında heyecanlı bir çığlıktan ziyade, sonbahar rüzgârının çıplak dallar arasında eserken çıkardığı sese benzer zayıf bir fısıltı yükseldi. Bir köpekbalığı gibi gülümseyen Senfonik Stan, coşan kalabalığı sakinleştirmek ister gibi kollarını kaldırdı, sonra Chick Webb'den ilham almış bir Savoy Balo dansçısı gibi kalçasını çevirerek dönmeye başladı. Ceketinin uzun, ikiz kuyrukları kanatlar gibi açıldı, parlayan ayakları uçuşa geçti, indi ve ardından tekrar uçuşa geçti. Durduğunda, iki büyük, siyah top diskjokeyin avuçlarında belirmişti. Biri döne döne kol ağzından içeri girerken diğeri pikabın iğnesinin altındaki yerini aldı.

"Pekâlâ, Peki iyi, pek güzel, hoplayan horozlar ve zıplayan tavşanlar, şimdi de Duygusal Beyefendi, Bay Tommy Dorsey geliyor. Haydi, bakalım, Arjantin'in gururu Buenos Aires'li Dick Haymes "How Am I to Know You?"*) derken sandalyenizi bırakın, eşinizi kapın ve piste fırlayın. Frank Sinatra henüz teşrif etmedi sevgili kardeşlerim ama hayat yine de kaliteli bir şarap gibi, tadı damaklarda kalıyor!"

Rebecca Vilas, gördüklerine inanamıyordu. Mikrofonun başındaki adam, tekerlekli sandalyedekiler de dâhil olmak üzere herkesi

piste çekmeyi başarmış, dans etmeyen kimse kalmamıştı. Egzotik, şaşırtıcı kıyafeti içindeki Senfonik Stan... Henry Leyden, diye anımsattı kendine... hem modası geçmiş, hem nefes kesici, hem absürd, hem de inandırıcı olabilmeyi başarıyordu. Sanki hem rolüne, hem de bu yaşlı insanların duymak istediklerine kenetlenmiş k zaman kapsülüydü. Onları tekrar hayata döndürmüş, içlerinde, derinlerde k, yere gömülmüş olan gençliği su yüzüne çıkarmıştı, inanılmazdı! Bu durumu tanımlayacak başka bir kelime bulamıyordu. Bir eşya gibi gördüğü donuk boş bakışlı insanlar, gözlerinin önünde adeta canlanıyor, çiçek açıyordu. Senfonik Stan'e gelince, zarif bir derviş gibi işine devam ediyor, Rebecca'nın aklına, nazik, gösterişli, yumuşak, kaçık, seksi, çekici gibi sıfatların üşüşmesine yol açıyordu. Ve plaklarla yaptığı o hareket! Nasıl olabiliyordu?

Rebecca, ayağıyla ritim tutup sallanarak şarkıya eşlik ettiğini Henry, Artie Shaw'un "Begin the Beguine"'** şarkısını çalmaya başlayıncaya dek fark etmemişti. Ve şarkı başlayınca o da olduğu yerde beguine dansını yapmaya başladı. Henry'nin hareketli figürleri, pistte dans eden bunca beyaz saçlı, gri saçlı, kel kafalı insanın görüntüsü, Alice Weathers'ın, en az kendisi kadar mutlu görünen Thorvald Thorvaldson'ın kollarında ağzı kulaklarına varırcasına gülümsemesi, tekerlekli sandalyelerinde oturan Ada Meyerhoff ve "Tom Tom" Boettcher'ın birbirlerinin etrafında dönmesi, müziğin, her şeyi Artie Shaw'un klarnetinin büyülü neşesiyle saran canlandırıcı ritmi; tüm bunlar sihirli bir şekilde iç içe geçerek aniden gözlerine sıcak yaşların hücum etmesine yol açan dünyevi bir güzelliği ortaya çıkarmıştı. Gülümseyerek kollarını kaldırdı, kendi etrafında döndü ve kendini hiç ummadığı birinin, Tom Tom'un ikiz kardeşi, A17'de kalan seksen altı yaşındaki emekli coğrafya öğretmeni, onu usta figürlerle, tek kelime etmeden dans pistine sürükleyen, Hermie Boettcher'ın becerikli kollarında buldu.

"Güzel bir kızın tek başına dans ettiğini görmek çok üzücü," dedi Hermie.

"Hermie, seninle her yere gelirim."

"Haydi, platforma biraz yaklaşalım," dedi yaşlı adam. "Fiyakalı kıyafetler içindeki fırlamaya yakından bakmak istiyorum. Bir yarasa kadar kör olduğunu söylüyorlar ama inanmıyorum."

Hermie, Artie Shaw'un müziğine uyumlu hareketlerle dans ederek, Rebecca'yı belinden hafifçe tuttu ve Senfonik'in şarkının

bitmesini beklerken bir sonra çalacağı plağı elinde çevirmeye başladığı platforma yarım metre kalana dek ilerlediler. Rebecca, Stan/Henry'nin varlığını hissetmekle kalmayıp bir de göz kırptığına yemin edebilirdi! Ama bu gerçekten imkânsızdı... değil mi?

Senfonik Stan, Artie Shaw plağını kol ağzından içeri kaydırıp pikaba yeniden oydu ve "Sakın enerjinizi tüketmeyin çünkü yenileri yolda," dedi. "Hazır herkes pistte toplanmışken ve ısınmışken Woody Herman ve 'Wild Root'"* ile devam edelim. Bu şarkı tüm güzel bayanlara, özellikle de Calyx kullanan hanıma ithaf edilmiştir."

Rebecca bir kahkaha attı ve "Ah, Tanrım," dedi. Parfümünün kokusunu almış, hangisi olduğunu tanımıştı!

'Wild Root'un hızlı temposuna gözüpek bir edayla uyan Hermie Boettcher, bir adım geriledi, kolunu uzattı ve Rebecca'yı döndürdü. Sonraki ritmin hasını yakalayarak Rebecca'yı kendine çekti ve yön değiştirerek platformun diğer ucuna, Alice Weathers'in Bay Thorvaldson ile Senfonik Stan'i izlediği yere doğru ilerletti.

"O özel hanım sen olmalısın," dedi Hermie. "Çünkü kullandığın şu parfüm kesinlikle bir ithafa değer."

Rebecca sordu. "Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?"

"Kardeşim ve ben, kasaba çocuklarıydık. Dans etmeyi, Arden'da, Alouette's adında bir yerdeki otomatik plakçaların önünde öğrendik." Rebecca, Arden'ın Main Caddesi'ndeki Alouette's'i biliyordu ama artık öğle yemekleri sunan bir lokantaya dönüşmüştü; otomatik plakçalarsa, Johnny Mathis'in listelerde düştüğü dönemlerde kaldırılmış olmalıydı. "İyi bir dansçı arıyorsan kendine bir kasaba çocuğu bulmalısın. Tom Tom o zamanlar civardaki en iyi dansçıydı. Onu tekerlekli sandalyeye mıhlayabilirsin ama içindeki ritim duygusunu asla söküp alamazsın."

"Bay Stan, hu huu, Bay Stan?" Alice Weathers başını kaldırarak. Ellerini ağzının iki tarafına koymuştu. "İstek parça çalıyor musunuz?"

İki kayanın birbirine sürtünmesi gibi sert ve gıcırtılı bir ses duyuldu. "Önce ben geldim, yaşlı kadın."

Bu açgözlü kabalık, Rebecca'yı olduğu yerde durdurdu. Hermie'nin sağ ayağı, genç kadının sol ayağının üzerine bastı ve sonra bir öpücükten fazla zarar vermeyerek uzaklaştı. Alice'in yanında bir kule gibi ayakta duran Charles Burnside, gözlerini dikmiş, ters ters Thorvald Thorvaldson'a bakıyordu. Thorvaldson bir adım gerileyip Alice'in elini tuttu.

"Elbette, hayatım," dedi Stan hafifçe eğilerek. "Bana adını ve hangi şarkıyı çalmamı istediğini söyle."

"Adım Alice Weathers ve..."

"Önce ben geldim," diye yüksek sesle tekrarladı Burny.

Rebecca başını iki yana sallayarak yüzünü buruşturan Hermie'ye baktı. Kasaba çocuğu ya da değil, o da Bay Thorvaldson gibi sinmişti.

"Benny Goodman'dan 'Moonglow'unu istiyorum, lütfen."

"Benim sıram dedim, seni ahmak kadın. Ben Woody Herman'dan 'Lady Magowan's Nightmare'ini' istiyorum. O iyidir."

Hermie, Rebecca'nın kulağına doğru eğildi. "Bu adamdan hiç kimse hoşlanmıyor ama o her istediğini yaptırıyor."

"Bu sefer yaptıramayacak," dedi Rebecca. "Bay Burnside sizden..."

Senfonik Stan, elinin bir hareketiyle onu durdurdu. Fazlasıyla sinir bozucu olan sesin sahibi ile yüzleşmek üzere döndü. "Üzgünüm bayım, ama maalesef dediğinizi yapamam. Şarkının ismi, 'Lady Magowan's Dream'* ve ne yazık ki o hoş şarkıyı bugün yanımda getirmemiştim."

"Pekâlâ, ya Bunny Berigan'ın şarkısı 'I Can't Get Started'** var mı?"

"Ah, o şarkıya bayılırım," dedi Alice heyecanla. "Evet, lütfen onu çalın."

"Benim için bir zevk olur," dedi Stan, Henry Leyden'ın normal sesiyle. Dans figürleri ve plak çevirme numaralan yapmadan kutudan bir plak çıkarıp abartısız, hızlı ve ustaca hareketlerle pikaptakiyle değiştirdi. Mikrofonun başına geçtiğinde garip bir şekilde solgun görünüyordu. "Bir uçağın içinde tüm dünyayı dolaştım, İspanya'daki ihtilalleri durdurdum. Başlayamıyorum. Mavi Elbiseli Tatlı Alice'e ve Geceleri Yürüyen'e ithaf edilmiştir."

"Sopanın ucundaki bir maymun bile senden iyi numaralar yapar," dedi Burny.

Müzik başladı. Rebecca, Hermie'nin omzuna hafifçe dokunarak o güne dek pek şiddetli olmayan bir tiksinti duyduğu Charles Burnside'ın yanına gitti. Yüz yüzeyken, içindeki öfke ve iğrenme duygusuyla, "Bay Burnside, Alice'den ve konuğumuzdan özür dileyeceksiniz," dedi. "Siz kaba, iğrenç bir zorbasınız ve özür diledikten sonra ait olduğunuz yere, odanıza dönüp orada kalmanızı istiyorum."

Bu sözlerin hiçbir etkisi olmuşa benzemiyordu. Burnside'ın omuzları çökmüştü. Yüzünde geniş, yılışık bir gülümseme vardı ve belli bir yere odaklanmış gözlerle anlamsızca bakıyordu. Değil Bunny Berigan'ınkini, kendi ismini bile hatırlayabilecekmiş gibi görünmüyordu. Her neyse, zaten Alice Weathers dans ederek oradan uzaklaşmıştı ve pembe spot ışığının aydınlattığı alanın dışında, platformun bir köşesinde duran Senfonik Stan, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Yaşlı çiftler müziğin ritmine uyarak pistte ileri geri sallanıyorlardı. Kenarda yalnız duran Hermie Boettcher, kollarını dans ediyormuş gibi kaldırarak soran gözlerle Rebecca'ya baktı.

"Az önce olanlar için özür dilerim," dedi Rebecca, Stan/Henry'ye.

"Özür dilemeye hiç gerek yok. 'I Can't Get Started' karımın en sevdiği şarkıydı. Son birkaç gündür onu çok fazla düşünüyordum. O yüzden biraz afalladım." Parmaklarıyla saçlarını düzelttikten sonra kollarını şöyle bir salladı. Tekrar rolüne bürünmeye hazırlandığı belliydi.

Rebecca onu kendi haline bırakmaya karar verdi. Aslında kısa bir süre için her şeyi bir kenara bırakmak istiyordu. Hermie'ye işaretlerle ve yüz ifadesiyle üzgün olduğunu, ama işinin başına dönmesi gerektiğini anlattıktan sonra kalabalığın içinden sıyrılarak dinlenme salonundan çıktı. Her nasılsa, koridorda ihtiyar Burny ile karşılaştı. Yaşlı adam, başı önüne eğik, ayaklarını sürüyerek Papatya koridoruna doğru yürüyordu.

"Bay Burnside," dedi Rebecca. "Sergilediğiniz performans herkesi kandırmaya yetiyor olabilir ama beni kandıramadığınızı bilmenizi isterim."

Burny, son derece yavaş hareketlerle arkasına döndü. Önce tek ayağı yerden yükseldi, sonra dizi, ardından kalçası hafifçe döndü ve ikinci ayağı birincinin yanına indi. Öne eğik başının çirkin kütlesi, ince boynu üzerinde yükseliyor, çıplak, benekli kafa derisi Rebecca'nın gözleri önüne seriliyordu. Uzun bumu, bükülmüş bir dümen gibi bir çıkıntı oluşturuyordu. Aynı iç daraltan yavaşlıkla başını kaldırdı ve çamura benzeyen gözleriyle sarkık ağzı, Rebecca'nın görüş alanında belirdi. Cansız bakışlarında bir an için kin dolu bir ifade belirdi ve ölü dudakları kıvrıldı.

Ürken Rebecca geriye doğru içgüdüsel bir adım attı. Burny'nin sarkık dudaklarında korkunç bir sırıtış belirdi. Rebecca kaçmak

istedi, ama bu zavallı serseri tarafından küçük düşürülmüş olmasına duyduğu öfkeyle olduğu yerde kaldı.

“Bayan Magowan çok, çok korkunç bir kâbus gördü,” dedi Burny. Sesi pusturulmuş ya da yarı uykudaymış gibi çıkıyordu. “Bayan Sophie de bir kâbus gördü. Ama onunki çok daha beterdi.” Kıkırdadı. “Kral, sayım evinde, ganimetini sayıyordu. Uykuya daldığında Sophie’nin gördüğü buydu.” Kıkırdayış bir ton yükseldi ve “Bay Munching” gibi bir şey söyledi. Dudakları gerildi ve sapsarı, düzensiz dişleri ortaya çıktı. Sarkmış suratındaki ifade aniden değişti Daha önce orada olmayan bir zekâ dokunuşu, yüz hatlarını keskinleştirdi “Bay Munshun’u tanıyor musun? Bay Munshun ve küçük dostu Gorg’u? Chicago’da neler olduğunu biliyor musun?”

“Hemen kesin şunu, Bay Burnside.”

“Zevgili Fridz Haarman’ı danıyor muzun? Ona, ona, ona ‘Hanover’ın Vampiri, Vampiri, Vampiri’ diyorlardı. Eved, eved, eved, öyle diyorlardı. Herr-kezz, herrkezz, herrkezz bazen gabuslar görür, görür, görür, ha ha ho ho.”

“O şekilde konuşmayı kes!” diye haykırdı Rebecca. “Beni kandıramıyorsun!”

Bir an için Burny’nin cansız gözlerinde zekâ ışıltıları belirdi ve neredeyse aynı hızla yok oldu. Dudaklarını yaladı ve “Uyan, Burn-Burn,” dedi.

“Her neyse,” dedi Rebecca. “Eğer istiyorsanız, akşam yemeği saat yedide, aşağıda sunulacak. Gidip biraz uyuyun ya da başka bir şey yapın, tamam mı?”

Burny ona aksi, karanlık bir bakış fırlattı ve tek ayağını kaldırarak o iç sıkan yavaşlıktaki dönüşüne tekrar başladı. “Bunu bir kenara yazabilirsin. Fritz Haarman. Hanover’dan.” Dudakları huzursuz edici, kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kral buraya geldiğinde belki seninle dans ederiz.”

“Hayır, teşekkürler,” diyen Rebecca hâlâ dehşetin ürpertisini hissederek, yaşlı adamın onu izlediğinin bilincinde, yüksek topuklarını tıkırdatarak koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Rebecca’nın güzel, küçük çantası, Chipper’ın ofisinin penceresiz girişindeki masasının üzerinde duruyordu. İçeri girmeden önce küçük bir kâğıdın üzerine Fritz Harmann(?), Hannover(?) yazıp çantasının iç gözüne koymayı düşünerek biraz duraksadı. Hiçbir anlamı olmayabilirdi... büyük olasılıkla de öyleydi... ama kim bilebilirdi ki? Burnside’ın onu korkutmasına izin verdiği için fazlasıyla

öfkeliydi ve eğer eline ihtiyarı Maxton'dan attırabilecek bir koz geçerse hiç tereddüt etmeden kullanırdı.

"Sen misin, tatlım?" diye seslendi Chipper ofisinden.

"Hayır, gelen Bayan Magowan ve lanet olası kâbusu." içeri girdi ve Chipper'ın, masasında oturmuş mutlulukla müşterilerinin oğullarının ve kızlarının öğleden sonra yaptıkları bağışları saydığını gördü.'

"Küçük Becky'min tepesi atmış gibi görünüyor," dedi Chipper. "Ne oldu? Bunaklardan biri ayağına mı bastı?"

"Bana Becky deme."

"Hey, hey, neşelen biraz. Tatlı dilli sevgilinin bugün akrabalardan söğüşlediği miktarı duyunca kulaklarına inanamayacaksın. Yüz yirmi altı papel! Bedava para! Tamam, sorun nedir? Ne oldu?"

"Charles Burnside ödümü patlattı, olan bu. Burada değil, bir akıl hastanesinde olması gerek."

"Şaka mı yapıyorsun? O bunak bizim için altın yumurtlayan bir tavuk. Nefes alıp verdiği sürece kalbimde özel bir yere sahip olacak." Sırıtarak bir avuç banknotu gösterdi. "Ve sen de, tatlı bebeğim, kalbimde bir yere sahip olduğun sürece Maxton'da kalabileceksin."

Burny'nin Kral, sayım evinde, ganimetini sayıyordu sözlerini hatırlayan Rebecca'nın dengesi bir an için bozuldu. Eğer Chipper, o şekilde, ağzı kulaklarına varırcasına sırıtmasaydı Maxton'un en sevdiği sakinini Rebecca'ya böyle nahoş bir şekilde hatırlatmazdı. Herrkezz, herrkezz bazen gabuslar görür, görür... Bu, Balıkçı'nın French Landing'i için hiç de fena bir tanımlama sayılmazdı, işin komiği, büyük olasılıkla Yaşlı Burny'nin cinayetleri Chipper gibi umursamıyor oluşuydu. Rebecca, Chipper'ın Balıkçı'nın cinayetlerinden söz ettiğine hiç rastlamamıştı. Sadece bir keresinde Dale Gilbertson, katilin o şişko koca kıçını ele geçirmediği sürece hiç kimseye balığa çıktığını söyleyemeyeceğinden bahsederek yakınmıştı ama asıl bu kimin umurundaydı?

8

GELEN İKİ TELEFON ve varlığını inkâr etmek için elinden geleni yaptığı özel bir mesele, sonunda Jack Sawyer'ın Norway Vadisi'ndeki kozasından çıkıp French Landing, Sumner Caddesi üzerindeki polis merkezine doğru yola koyulmasına sebep oldu. İlk telefon, Henry'dendi ve Senfonik-Stan'in molalarından birinde, Maxton'un kafeteryasından arayan Henry aklından geçen her şeyi ısrarla söylemişti. O günün erken saatlerinde Maxton'un önündeki kaldırımdan bir çocuğun kaçırılmış olması ihtimali çok fazlaydı. Jack'in bu işin dışında kalmak için sebepleri, her ne olurlarsa olsunlar -bu arada o konuda hiçbir açıklama da yapmamıştı- artık geçerli değillerdi maalesef. Bu sonuncusuyla Balıkçı'nın kurbanı olan çocukların sayısı dörde yükseliyordu, Jack, Irma Freneau'nun aniden evinin kapısında belireceğini düşünmüyordu herhalde, değil mi? Dört çocuk!

"Hayır," demişti Henry. "Radyodan öğrenmedim. Bu sabah olmuş."

"Maxton'da çalışan bir hademeden," demişti Henry. "Endişeli görünen bir polisin bir çocuk bisikletini arabasının bagajına koyduğunu görmüş."

"Pekâlâ, tamam," demişti Henry.-"Belki ne olup olmadığını bilemem ama hissedebiliyorum. Bu akşama kalmaz, Dale zavallı çocuğun kimliğini tespit eder ve yarın gazetenin ön sayfasında çarşaf gibi görürsün. Ve ondan sonra, tüm halk ayağa kalkar. Anlamıyor musun? Senin işin içinde olduğunu bilmek bile insanları sakinleş-

tirmeye yetecek. Kusura bakma ama artık emeklilik lüksüne sahip değilsin, Jack. Payına düşeni yapmalısın.” .

Jack ona elinde yeterince veri olmadan sonuçlara ulaşmaya çalıştığını ve bu konuyu daha sonra konuşacaklarını söyleyerek telefonu kapamıştı.

Kırk beş dakika sonra Dale Gilbertson aramış, Tyler Marshall adında bir çocuğun o sabah saatlerinde Maxton’un önünden kaybolduğunu haber verdi. Tyler’ın babası Fred Marshall’ın o an karakolda olduğunu ve onu görmeyi talep ettiğini söylemişti. Fred harika bir insandı, düzgün karakterli, dürüst bir aile babası, duyarlı bir vatandaştı ve Dale’in arkadaşıydı. Ama o an, dengesi tamamen bozulmuş, hayatı altüst olmuştu. Karısı Judy olayların başlamasından çok önce birtakım ruhsal sorunlar yaşıyordu ve oğlunun kaybolması pimi çekmişti. Kadın, anlaşılmaz sözler söylemiş, kendini yaralamış, evin altını üstüne getirmişti.

“Ve Judy Marshall’ı tanırım,” demişti Dale. “Güzel, çok güzel bir kadın, ufak tefek ama çetin cevizdir, kişiliği kuvvetli, ayakları yere sağlam basan, harika bir insan, olağanüstü bir insan, ne olursa olsun kontrolünü asla kaybetmeyeceğini düşüneceğin türden biri. Anlaşıldığı kadarıyla bisikleti terk edilmiş bulunmadan önce Tyler’ın başına bir şey geldiğini biliyordu ya da öyle düşünüyordu, her neyse. Bu öğleden sonra o kadar kötüleşmiş ki Fred, Dr. Skarda’yı aramak ve Judy’yi Arden’daki Lutheran Hastanesi’ne götürmek zorunda kalmış ve hastanedekiler bir bakıştan sonra onu hemen D Koğuşu’na, psikiyatri bölümüne yerleştirmişler. Yani Fred’in ne durumda olduğunu tahmin edersin. Seninle konuşmakta ısrarlı. Sana güvenmiyorum, dedi bana.”

“Eh, sen buraya gelmezsen Fred Marshall oraya, senin evine gelecek, olacağı bu,” demişti Dale. “Adama tasma takamam ve sırf senden uzak tutmak adına kilit altına koyacak da değilim. Her şey bir yana, Jack, sana burada ihtiyacımız var.”

“Pekâlâ, Dale,” demişti. “Tamam, hiçbir söz vermiyorsun, biliyorum. Ama ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Bu konuşmalar, kamyonetine binip Sumner Caddesi’ne doğru yola koyulmasına yeter miydi? Büyük ihtimalle, diye düşündü Jack ve üçüncü etken aklına geldi; gizli, zorlukla fark edilen, önemsiz etken. Hiçbir anlamı yoktu. Sadece aptalca bir sinir bozukluğu, yoğun bir endişeydi ki şartlar göz önüne alınırsa bunlar son derece doğaldı. Herkesin başına gelebilecek türden bir şey. Evde durmak istememişse ne olmuştu yani? Kimse onu kaçmakla

suçlayamazdı. Hatta uzak durmayı, kaçmayı en fazla istediği Balıkçı'nın karanlık cinayetlerine doğru ilerlemekteydi. Ama bu, olaya dâhil olacağı anlamına gelmiyordu, elbette. Dale'in arkadaşı, kayıp olduğu açıkça ortada olan bir çocuğun babası şu Fred Marshall denen adam, ısrarla onunla konuşmak istemişti; pekâlâ, konuşsun bakalım. Eğer emekli bir dedektifle geçireceği yarım saat, Fred Marshall'a sorunlarını çözmesi için yardım edecekse, emekli dedektifler ona seve seve vakit ayırırdı.

Geri kalan her şey kişiseldi. Gündüz rüyaları ve kızılgerdan yumurtalar aklını iyiden iyiye karıştırmıştı, ama bu kişisel bir durumdu. Zamanla anlaşılabilir, çözüme ulaştırılabilirdi. Aklı başında hiç kimse böyle şeyleri ciddiye almazdı; bir yaz fırtması gibi, başladıkları gibi sona ererlerdi. Centralia'da, yeşil ışıkta geçerken, bir polisin refleks haline gelmiş duyarlı algısıyla Sand Bar'ın park yerinde sıralanınış Harley'leri fark etti, ama aklı öğleden sonra yaşadığı zorluklardaydı. Buzdolabının kapağını bir daha açamamış - haydi açmak istememiş diyelim- olması son derece mantıklıydı. Kötü sürprizler, hareket etmeden önce tekrar düşünmenizi sağlardı. Oturma odasında bir ampul yanmış, Jack yenisiyle değiştirme niyetiyle içinde yarım düzine halojen ampulün bulunduğu çekmecenin başına kadar gitmiş ama çekmeceyi açamamıştı. Aslında evindeki hiçbir dolabı ya da çekmeceyi açamaz olmuştu ve bu yüzden ne bir fincan çay yapabiliyor, ne üzerini değiştirebiliyor, ne de yemek hazırlayabiliyordu. İşin doğrusu, dalgınca kitaplara bir göz atmak ya da televizyon izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordu. Posta kutusunda küçük, mavi yumurtalardan oluşmuş bir piramit göreceğinden çekinerek postayı ertesi gün kontrol etmeye karar vermişti. Zaten posta kutusuna gelenler sadece faturalar, dergiler ve gereksiz ilanlardı.

Durumu olduğundan kötüymüş gibi göstermeye gerek yok, dedi Jack kendi kendine. Evdeki her kapıyı, dolabı ve çekmeceyi açabilirdim ama istemedim. Buzdolabından ya da gardıroptan kızılgerdan yumurtalarının döküleceğini falan sanmıyordum... sadece o lanet şeylerden birini daha bulma riskini göze almak istemedim. Bana bunun nevrotik olduğunu söyleyen bir psikiyatr gösterin, ben de size psikolojinin p'sinden anlamayan bir geri zekâlı göstereyim. Eskiler bana cinayet masasında çalışmanın akıl sağlığına pek de iyi gelmediğini söylemişlerdi. Kahretsin, zaten emekli olmamın sebebi buydu!

Ne yapsaydım yani, tabancamı yiyene kadar görevde mi kalsaydım? Akıllı bir adamsın Henry Leyden ve seni severim, ama ANLAMADIĞIN bazı durumlar var!

Pekâlâ, Sumner Caddesi'ne gidiyordu. Herkes ona bağıra çağıra bir şeyler yapmasını söylüyordu ve o da yapıyordu işte. Dale'e bir merhaba diyecek, diğer çocukları selamlayacak, oğlu kayıp olan şu duyarlı vatandaş Fred Marshall ile oturup konuşacak ve ona her zamanki safsataları sıralayacaktı; mümkün olan her şey yapılıyordu, FBI ile çok sıkı işbirliği içindelerdi ve FBI, dünyanın en iyi dedektiflerine sahipti, falan filan. Bu safsatalar. Jack'e göre öncelikli görevi yaralı bir kediyi sakinleştirmek için hayvana yapıldığı gibi Fred Marshall'ın tüylerini okşamaktı; Fred sakinleştiğinde, Jack'in topluma karşı borcu –bu tamamen başkalarının fikriydi, tabii- ödenmiş olacak ve özgür kalıp elde etmek için bir bedel ödediği özel hayatına dönebilecekti. Dale bunu beğenmezse gidip kendini Mississippi'ye atabilirdi; eğer Henry beğenmeyecek olursa Jack ona Kasvetli Ev'i okumayacak, onun yerine Lawrence Welk, Vaughn Monroe ya da onlar kadar acı verici birini dinlemeye zorlayacaktı. Kötü Dixieland. Yıllar önce biri Jack'e bir Fate Manassas CD'si vermişti. Fats Manassas'ı otuz saniye dinleyince Henry merhamet dilenmeye başlardı.

Bu sahne Jack'in kendini, dolaplar ve çekmeceler önündeki duraksamalarının fobi kaynaklı olmayıp sadece geçici bir isteksizlik yüzünden ortaya çıktığını kanıtlamaya yetecek kadar rahat hissetmesini sağlamıştı. Konsolda, sıkıca kapalı duran küllük, dikkati başka yöne odaklanmış olsa da ki çoğunlukla öyleydi, kamyonete bindiği andan beri onunla alay ediyor, kışkırtmaya çalışıyordu. Küllüğün yuvasının çevresini bir çeşit sinsi kötülük dolu gizemli bir hava sarmıştı.

İçinde küçük, mavi bir yumurta olmasından korkuyor muydu?

Elbette hayır, içinde dökülmüş siyah plastik ve havadan başka bir şey yoktu zaten.

O halde çekip açabilirdi.

French Landing'in dışında kalan binalar, kamyonetin pencerelerinde bir bir görünüp kayboluyordu. Henry'nin Dirtysperm CD'sini koyduğu yere gelmek üzereydi. Elbette kül tablasını çekip açabilirdi. Bundan kolay ne vardı? Sadece parmaklarını uzatıp asılacaktı, hepsi bu. Dünyanın en kolay işi. Bir elini uzattı. Parmakları konsola değecekti ki elini geri çekti. Alnından süzülen ter damlaları kaşlarına takılıyordu.

“Önemli değil,” dedi yüksek sesle. “Yoksa bir sorunun mu var, Jacky-çocuk?”

Elini tekrar kül tablasına uzattı. Birden dikkatini önünde uzanan yoldan çok aşağıya yönelttiğini fark etti ve hızını yarı yarıya düşürdü. Tamamen durma fikrini reddediyordu. Tanrı aşkına, sadece bir küllüktü. Parmakları konsola dokundu ve küllüğün altındaki boşluğa doğru kıvrıldı. Jack bir kez daha yola göz attı. Ardından, bir hemşirenin hastanın kıllı karnına yapıştırılmış yara bandını çekip alışındaki kararlılıkla küllüğü çekip açtı. O sabah farkında olmadan yuvasından çıkarmış olduğu çakmak, Jack’in şoka uğramış gözlerine tıpkı gümüş rengi-siyah bir yumurtaymış gibi görünerek beş on santim yüksekliğe fırladı.

Kamyonet, yoldan çıktı, dikenlerle kaplı bir tümseğe çarparak olduğundan tehlikeli görünen telefon direğine doğru ilerlemeye başladı. Çakmak dünyadaki hiçbir yumurtanın çıkaramayacağı yüksek, metalik bir gürültüyle küllüğe geri düştü. Telefon direği giderek yaklaşıyordu ve neredeyse ön camı kaplamıştı. Jack frene asıldı ve küllükten garip tıkırtılar gelmesine-yol açacak şekilde aniden durdu. Eğer kül tablasını açmadan önce hızını yarıya düşürmüş olmasaydı şu an kamyonetin kaputunun bir buçuk metre kadar ilerisinde duran telefon direğine çarpması işten değildi. Jack suratındaki teri sildi ve uzanıp çakmağı aldı. “Of, Tanrım.” Çakmağı kül tablasının içindeki yuvasına yerleştirdi ve geriye doğru yığıldı. “Sigara içmek insanı öldürür, diye boşuna dememişler,” dedi. Yaptığı espri, onu eğlendirmek için fazlasıyla aptalcaydı. Birkaç saniye boyunca öylece arkasına yaslandı ve Lyall Yolu’ndaki seyrek trafiği izledi. Kalp atışları normale döner gibi olduğunda kendi kendine, her şeye rağmen kül tablasını açmayı başardığını hatırlattı.

Telaşlı görünen sarışın memur Tom Lund belli ki onu bekliyordu. Jack kapının yanına sıralanınış üç bisikletin önünden geçerek karakoldan içeri girdiğinde hemen masasından kalkıp Jack’in yanına geldi, Dale ve Fred Marshall’ın Dale’in ofisinde onu beklediklerini ve kendisinin hemen yolu göstereceğini söyledi. Onu gördüklerine kesinlikle çok memnun olacaklardı. “Ben de çok memnun oldum, Teğmen Sawyer,” diye ekledi Lund. “Tanrım, bunu söylemem gerek. Bize tam da sizin gibi biri lazım.”

“Bana Jack diyebilirsin. Artık bir teğmen değilim. Artık bir polis bile değilim.” Jack, Tom Lund ile Kinderling soruşturması sırasında karşılaşmış, genç adamın hevesi ve sadakati hoşuna gitmiş-

ti. İşine, üniformasına, rozetine âşık, şefine saygılı ve Jack'e hayran olan Lund, hiç şikâyet etmeden telefon başında, kayıt bürolarında ve arabasında Sunset Strip'te çalışan iki striptizci kız ve Wisconsin'den bir çiftlik sigortası satıcısı arasındaki suç bağında ortaya çıkan çelişkili ipuçlarını tekrar tekrar kontrol ederek yüzlerce saat geçirmişti. Tüm o süre boyunca lisedeki bir futbol oyuncusunun ilk maçına çıkarken duyduğuna benzer bir heves ve enerjiyle çalışmıştı.

Ama genç memurun artık öyle görünmediğini fark etti Jack. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve yüzündeki kemikler daha belirgindi. Lund'da görülen bu olumsuz izlerin altında yatan sebep, uykusuzluk ve yorgunluktan öte, çok büyük, ahlaki bir şokun yarattığı şaşkın çaresizlikti. Balıkçı, Lund'ın gençliğinin hatırı sayılır bir bölümünü çalmıştı.

"Ama elimden geleni yapmaya çalışacağım," dedi Jack, niyetlendiğinden fazlasını vaat ederek.

"En küçük yardımınız bile çok makbule geçecek," dedi Lund. Bu kadarı çok fazla, ifadesi çok çaresizdi ve Lund ofisin yolunu göstermek için önüne düştüğünde Jack, buraya kurtarıcınız olmaya gelmedim, diye geçirdi içinden.

Bu düşünce, hemen o anda içinde bir suçluluk duygusu oluşturdu.

Lund kapıyı çalıp açtı, Jack'in geldiğini duyurdu, eliyle içeriyi işaret etti ve ayağa kalkıp gözlerini yeni gelene diken, biri yüzünde belirgin bir minnet, diğeri, aynı duygunun şiddetli yansıması yanında bir de Jack'i iyice huzursuz eden katıksız bir ihtiyaç ifadesi taşıyan iki adam tarafından fark edilmeden bir hayalet gibi gözden kayboldu.

Dale'in kısaca geçtiği tanıştırma faslının ardından Fred Marshall, "Gelmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi. "Çok teşekkür ederim. Tüm yapabildiğim..." Sağ kolu bir tulumbanın tutamağı gibi yükseldi. Jack uzatılan eli sıktığında, Fred Marshall'ın yüzünden okunan duygular 'daha da yoğunlaştı. Jack'in elini güçlü bir kavrayışla, vahşi bir hayvanın avına sahip çıkması gibi neredeyse hak iddia ederek tuttu ve hararetle sıktı. Gözlerine yaşlar doldu. "Ben..." Elini çekerek yanaklarından süzülen yaşları sildi. Şimdi gözlerine yoğun bir kırılganlık ifadesi yerleşmişti. "Ah, ulu Tanrım," dedi. "Burada olduğunuz için çok mutluyum, Bay Sawyer. Yoksa Teğmen mi demeliydim?"

“Jack diyebilirsiniz. Neden bana bugün olanları anlatmıyorsunuz?”

Dale bir sandalyeyi işaret etti; üç adam da oturdular; Fred, Judy ve Tyler Marshall’ın basit ama acı dolu hikâyesi başladı. Önce, bir süreliğine Fred konuştu. Hikâyenin onun ağzından anlatılan yorumunda, yiğit, aslan gibi bir yüreğe sahip, kendini ailesine adamış bir eş ve anne olan kadın; şaşırtıcı, çok yüzlü değişimler ve bozukluklar yaşamaya ve cahil, aptal, bencil kocası tarafından önemsenmeyen birtakım gizemli belirtiler göstermeye başlıyordu. Anlamsız sözler söylüyor, bir bloknottan kopardığı sayfalara çılgınca şeyler yazıyor sonra bu kâğıtları buruşturarak ağzına tıkıyor ve yutmaya çalışıyordu. Yaklaşan trajediyi görebiliyor, bu da akli dengesini altüst ediyordu. Kulağa çılgınca gelebilirdi, ama bencil koca, bunun doğru olduğuna inanıyordu. Yani öyle olduğunu sanıyordu, ilk konuşmalarında bundan Dale’e de bahsetmişti ve inanılması zor gibi görünse de, akla uygun gibi geliyordu. Olanların başka ne tür bir açıklaması olabilirdi ki? Yani düşündüğünü sandığı şey buydu... karısı, Balıkçı’nın geleceğini önceden bildiği için delirmeye başlamıştı. Bu gibi öngörülerin mümkün olduğunu sanıyordu. Örneğin cesur, acılı anne, güzel, harika oğlunun kayıp olduğunu aptal, bencil, son derece normal bir günmüşçesine sabah işe giden kocasının ona bisikletten bahsetmesinden önce biliyordu. Bu, az önceki savını az çok ispatlıyor sayılırdı. Güzel oğlu, dışarı üç arkadaşıyla çıkmıştı, ama geri dönen sadece bu üç çocuk olmuştu ve Memur Darım, Tcheda, Maxton’un dışındaki kaldırımın üzerinde küçük oğlunun Schwirm marka bisikletini ve minik ayakkabılarının tekini bulmuştu.

“Danny Çita mı?” diye sordu Fred Marshall gibi huzursuz edici şeyler düşündüğünü sanan Jack.

“Tcheda,” dedi Dale ve kelimeyi kodladı. Sonra hikâyenin çok daha kısa olan kendi yorumunu anlattı. Dale Gilbertson’un hikâyesinde, küçük bir çocuk bisikletiyle gezmeye çıkıyor ve Maxton’un önündeki kaldırımda ortadan kayboluyordu. Bir çocuk kaçırma olayı söz konusu olabilirdi. Dale’in tüm bildikleri bunlardı ve Jack Sawyer’ın kalan boşlukları doldurabileceğine olan inancı tamdı.

Jack Sawyer, bir süre sessiz kalarak odadaki diğer iki adamın bakışları altında, düşündüğünü sandığı üç fikri aklında toparlamaya çalıştı. İlki, bir fikirden ziyade içinde gizli bir düşünce barındıran bir tepkiydi: eline sıkıca sarılıp, “Ah, ulu Tanrım,” dediği

andan itibaren Fred Marshall'dan hoşlandığını fark etmiş ve bu onu şaşırtmış, o akşama dair kafasında oluşturduğu senaryoya pek uymamıştı. Fred Marshall onda, küçük-kasaba hayatını sembolize eden bir posterin başmodeli izlenimi uyandırmıştı. Bu adamın resmi French Kasabası yöresindeki evlerin satışı için hazırlanan reklam afişlerine basılsa, Milwaukee ve Chicago'dan birçok insana ikinci birer ev satmak çok daha kolay olurdu. Marshall'ın dost canlısı, yakışıklı yüzü ve zarif, atletik vücudu, sahip olduğu sorumluluk duygusunun, dürüstlüğün, iyi ahlakın, iyi komşuluğun, alçakgönüllülüğün ve cömertliğin fiziksel dışavurumu gibiydi. Fred Marshall kendini aptallık ve bencillikle suçladıkça Jack ondan daha çok hoşlanıyordu. Ve ondan hoşlandıkça, içinde olduğu korkunç duruma üzülüyor ve ona yardım etme isteği uyanıyordu. Oraya, Dale'in arkadaşına bir polis memuru gibi tepki göstermeyi bekleyerek gelmişti, ama polislere özgü refleksleri, kullanılmaya kullanılmaya paslanmıştı. Fred Marshall'a sıradan bir başka vatandaş gibi tepki veriyordu. Polisler, Jack'in de çok iyi bildiği gibi, suçun etki alanına girmiş bir sivile, hele soruşturmanın ilk aşamalarındaysalar, nadir olarak onun gibi bir vatandaş gözüyle yaklaşırlardı (Jack'in ona karşı tepkisinin gerisindeki düşünce Fred Marshall gibi bir adamın iyi anlaştığı birine yönelik şüpheler besleyemeyeceğiydi)-

Jack tamamen paslanmış ama halen yeterince etkili dedektiflik refleksle-, ürünü olan üçüncü fikrini kafasında şekillendirirken, hem bir polis, hem vatandaş olarak kafasında beliren ikinci fikri yüksek sesle dile getirdi. "Dışarıda gördüğüm bisikletler Tyler'ın arkadaşlarına mı ait? Şu an biri onları sorguya mı çekiyor?"

"Bobby Dulac," dedi Dale. "Geldiklerinde onlarla konuştum ama elle tutulur bir şey öğrenemedim. Söylediklerine göre Chase Caddesi'nde beraberlerde ve sonra Tyler yanlarından ayrılıp uzaklaşmış. Hiçbir şey görmediklerini iddia ediyorlar. Belki gerçekten görmediler."

"Ama sen gizledikleri bir şey olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Tanrı biliyor ya, öyle. Ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ve ailelerinin sabrı taşmadan çocukları evlerine göndermek zorundayız."

"Kim bu çocuklar, isimleri nedir?"

Fred Marshall, görünmez bir beysbol sopasını kavrıyormuşçasına ellerini kavuşturdu. "Ebbie Wexler; T.J. Renniker ve Ronnie

Metzger. Ty bu yaz boyunca onlarla takıldı." Son cümlesinde, dile getirilmemiş bir yargının izleri fark ediliyordu.

"Oğlunuza arkadaş olarak seçmeyi tercih etmeyeceğiniz türde çocuklar sanırım."

"Doğruyu söylemek gerekirse öyle," dedi Fred doğruyu söyleme arzusu ve haksızlık ediyor olma kaygısı arasında kalıyormuş gibi tereddütle. "Pek tercih etmezdim. Ebbie, kabadayılık taslayan, zorba bir çocuğa benziyor ve diğer ikisinin zekâları biraz... yavaş mı desem? Ty'ın bunu er geç fark edeceğini ve zamanını daha... şey anlarsınız ona uygun arkadaşlarla geçirmesini umuyorum... ya da umuyordum."

"Yani kendi seviyesindeki çocuklarla."

"Evet. Ama oğlum yaşına göre ufak tefek bir çocuk ve Ebbie Wexler... nasıl desem..."

"Yaşına göre iri yapılı ve uzun boylu," dedi Jack. "Kabadayılık taslayan bir Çocuk için ideal."

"Ebbie Wexler'i tanıyor musunuz?"

"Hayır, ama bu sabah onu gördüm. Yanında diğer iki çocuk ve oğlunuz vardı."

Dale raptiye varmış gibi sandalyesinden fırladı ve Fred Marshall, elindeki görünmez beysbol sopasını düşürdü. "Ne zaman?" diye sordu Dale. Ayma da Fred Marshall da sormuştu. "Nerede?"

"Chase Caddesi'nde, sekizi on geçe civarı. Henry Leyden'ı alıp eve götürmeye gelmiştim. Kasabadan çıkmak üzere ilerliyorduk ki, bisikletleriyle tam önüme çıktılar. Oğlunuza iyice bakma fırsatım oldu, Bay Marshall. Harika bir çocuğa benziyor."

Fred Marshall'ın irileşen gözleri, içinde bir umut ışığının belirdiğini gösteriyordu. Yeni bir umut, sarılabileceği bir vaat, beklemediği bir anda ona hayat vermişti. Dale'se rahatlamış görünüyordu. "Bu, çocukların anlattığı hikâyeye uyuyor. Onları Ty'ın tek başına ayrılmasından hemen önce görmüş olmalısın Tabii eğer ayrıldıysa."

"Belki de diğerleri gitti ve onu arkalarında bıraktılar," dedi Ty'ın babası. "Bisiklet üzerinde Ty'dan daha hızlıydılar ve bazen, bilirsiniz... onu taciz ederlerdi."

"Yarışarak hızla uzaklaşıp onu geride bırakarak," dedi Jack. Fred Marshall'ın hüzünle başını sallayışı, çocuğun bu küçük düşme anlarını sevecen babasıyla paylaştığını işaret ediyordu. Jack, Ebbie Wexler'in kızarmış, düşmanca bir ifadeye bürünmüş yüzünü ve kamyonete doğru kaldırdığı parmağını düşündü ve ço-

cuğun kendini korumaya çalışıp çalışmadığını, eğer öyleyse bunu nasıl yaptığını merak etti. Dale çocukların hikâyesinde bir bit yeniği olduğundan kuşkulandığını belirtmişti, ama çocukların yalan söylemek için ne gibi bir sebepleri olabilirdi? Sebep her ne ise, yalanın kaynağının Ebbie Wexler olduğuna kesin gözüyle bakılabilirdi. Diğer ikisi, emirlere uyuyordu.

Üçüncü düşüncesini o an için bir tarafa bırakan Jack, "Çocukları evlerine göndermeden önce onlarla bir konuşmak istiyorum," dedi. "Neredeler?"

"Merdivenlerin sonunda, sorgu odasında." Dale tavanı işaret etti. "Tom sana yolu gösterir."

Savaş gemisi grisi rengindeki duvarları, gri metal masası ve kale duvarındaki bir yarık gibi görünen tek penceresiyle merdivenlerin sonundaki oda, sorgulananların içlerini sıkıntı ve umutsuzlukla doldurmak ve bu yolla ağızlarından laf almak amacıyla tasarlanmışa benziyordu. Tom, Jack'le kapıyı açtığında, içerideki dört kişi, odanın kurşun gibi çöken ağır atmosferine teslim olmuş gibiydi. Bobby Dulac, kapıya doğru baktı, kurşunkaleminin ucuyla masanın üzerine vurmayı bıraktı ve "Yaşasın, Hollywood gelmiş. Dale haber vermişti " dedi. Kasvetli odada Bobby bile her zamanki bıçkın ışıltısını kaybetmişti. "'Bu canavarları sorguya çekmek mi istemiştiniz, teğmen?"

"Belki bir dakika sonra." Masanın ucundaki üç canavardan ikisi, Bobby Dulac'ın yanına doğru yürüyen Jack'e, onları hücreye tıkacakmış gibi korkuyla baktılar. "Sorguya çekmek" ve "Teğmen" sözleri, üzerlerinde Kanada'dan soğuk bir rüzgâr etkisi uyandırmıştı. Ebbie Wexler, sert görünmeye çalışarak Jack'e yan yan baktı, fincan tabakları gibi iri gözlü Ronnie Metzger sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Başını, masaya dayadığı kollarına yaslamış olan üçüncü çocuk, T.J. Renniker, uyukluyor gibiydi.

"Uyandırın onu," dedi Jack. "Söyleyeceklerimi hepinizin duymasını istiyorum " Aslında söyleyecek bir şeyi yoktu ama çocukların dikkatini üzerinde toplamalıydı. Dale'in haklı olduğunu şimdiden anlamıştı. Bu çocuklar ya yalan söylüyorlardı ya da gizledikleri bir şey vardı. Bu yüzden iç sıkıcı ortamlarına aniden girdiğinde korkuya kapılmışlardı. Çocukları en başta sorguya alan o olsaydı, üçünü ayırıp teker teker sorguya çekerdi ama şimdi Bobby Dulac'ın hatasını telafi etmek durumundaydı. Başlangıç olarak üçüne birden hitap etmeli, hissettikleri korkuyu onlara karşı kullanmalıydı. Çocukları dehşete düşürmek istemiyordu, sadece kalple-

rinin biraz daha hızlı atmasını sağlayacaktı. Sonra üçünü ayırabilirdi. En zayıf, suçluluk duygusu en yoğun halka zaten kendisini belli etmişti. Jack, bilgi elde etmek uğruna yalan söylemekten hiç yüksünmezdi.

Ronnie Metzger, T.J.'i omzundan tutup sarstı. "Uyan, lasak... salak."

Uyuyan çocuk inledi, başını masadan kaldırdı ve gerinmeye başladı. O sırada bakışları Jack'in üzerinde odaklandı. Gözlerini kırpıştırıp yutkunarak hemen kendini toparladı ve sandalyesinde dikleşti.

"Hoş geldin," dedi Jack. "Kendimi tanıtıp niçin burada olduğumu açıklamak istiyorum. Adım, Jack Sawyer ve Los Angeles Polis Teşkilatı, Cinayet Masası'nda teğmenim. Mükemmel bir sicilim, bir oda dolusu takdirnamem ve madalyam var. Bir kötü adamın peşine düştüğümde, genellikle sonunda onu yakalar ve kelepçeyi takarım. Üç yıl önce Los Angeles'taki bir olayın soruşturması için buraya gelmiştim. İki hafta sonra, Thornberg Kinderling adında bir adam, zincirler içinde Los Angeles'a postalandı. Bu bölgeyi tanıdığım ve daha önce buradaki yasa temsilcisi memurlar ile işbirliği yaptığım için Los Angeles Polis Teşkilatı, Balıkçı cinayetlerinde yerel kuvvetlerinize destek olmam amacıyla beni buraya gönderdi." Bobby Dulac'ın bu saçmalıklara gülüp gülmediğini görmek için ona kısa bir bakış fırlattı. Bobby mermer gibi bir suratla masanın üzerinden karşı duvara bakıyordu. "Arkadaşınız Tyler Marshall, bu sabah ortadan kaybolmadan önce sizinle birlikteydi. Onu Balıkçı mı aldı? Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama korkarım öyle. Tyler'ı belki geri getirebiliriz, belki de getiremeyiz ama Balıkçı'yı yakalayabilmem için tüm olanları bana en küçük ayrıntıyı bile atlamadan anlatmanız gerekiyor. Bana karşı tamamen dürüst olmalısınız, çünkü yalan söyler ya da bildiklerinizi saklarsanız adalete engel olmak suçunu işlemiş olursunuz. Adalete engel olmak çok ciddi bir suçtur. Memur Dulac, Wisconsin Eyaleti'nde bu suç için en düşük ceza ne kadardır?"

"Beş yıl. Kesinlikle eminim," dedi Bay Dulac.

Ebbie Wexler yanağının iç kısmını kemirmeye başladı; Ronnie Metzger gözlerini kaçırdı ve alnını kırıştırıp masaya baktı; T.J. Renniker, çok ilginç bulu-yormuşçasına dar pencereyi inceliyordu.

Jack, Bobby Dulac'ın yanına oturdu. "Bu arada, sabah içinizden birinin çirkin bir parmak hareketi gösterdiği kamyonetin için-

deki adam bendim. Sizi tekrar gördüğüme pek sevindiğimi söyleyemem doğrusu."

İki baş, ortaya çıkan bu yeni sorunu çözmeye uğraşarak gözlerini kısan Ebbie'ye döndü. "Öyle bir şey yapmadım," dedi çocuk, inkârda karar kılarak. "Belki öyle gibi göründü ama yapmadım."

"Yalan söylüyorsun ve henüz Tyler Marshall hakkında konuşmaya başlamadık bile. Sana bir şans daha vereceğim. Bana doğruyu söyle."

Ebbie'nin suratında yapmacık bir gülümseme belirdi. "Etrafta tanımadığım insanlara parmak göstererek dolaşmam."

"Ayağa kalk," dedi Jack.

Ebbie iki yanına baktı ama arkadaşları onunla göz göze gelmemeye gayret ediyordu. Sandalyesini geri itti ve kararsızca ayağa kalktı.

"Memur Dulac," dedi Jack. "Bu çocuğu dışarı çıkarın ve orada tutun."

Bobby Dulac rolünü mükemmel oynuyordu. Sandalyesinden kalktı ve gözlerini üzerinden ayırmayarak, ciddi bir ifadeyle Ebbie'ye doğru yürüdü. Mükellef bir ziyafete yaklaşan bir panteri andırıyordu. Ebbie Wexler korkuyla geriledi ve elini kaldırarak Bobby'yi durdurmaya çalıştı. "Hayır, yapmayın... sözümü geri alıyorum... ben yaptım, tamam mı?"

"Artık çok geç," dedi Jack. Bobby'nin çocuğun dirseğini kavrayarak kapıya doğru çekişini izledi. Yüzü kızaran Ebbie, boncuk boncuk terler dökerek Bobby'ye direnmeye çalışıyordu, ama kolunun üzerindeki baskıya karşı koyması imkânsızdı. Öne doğru sendeledi, hafif bir çığlık attı ve ağlamaya başladı.

Bobby Dulac kapıyı açarak onu ikinci katın soğuk koridoruna çıkardı. Kapı sertçe kapandı ve korku dolu ağlama sesi kesildi.

Kalan iki çocuğun suratı kireç gibi olmuş yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. «Onu merak etmeyin," dedi Jack. "Başına bir şey gelmeyecek. On beş, yirmi dakika sonra evlerinize gidebileceksiniz. Daha ilk cümlesinde yalan söyleme-başlayan biriyle vakit kaybetmek istemedim, hepsi bu. Unutmayın, en beceriksiz polisler bile kendilerine yalan söylendiğini anlarlar ve ben, çok iyi bir DOlisim. Evet, şimdi planımız şu. Bu sabah neler olduğunu, Tyler'ın ne yaptığını, ondan ayrılış şeklinizi, o sırada nerede olduğunuzu, sonra ne yaptığınızı, başka birini görüp görmediğinizi ve buna benzer konuları konuşacağız." Arkasına yaslandı ve ellerini masanın üzerine koydu. "Haydi, bana neler olduğunu anlatın."

Ronnie ve T.J. birbirlerine baktılar. T.J. sağ elinin işaret parmağını ağzına götürdü ve ön dişleriyle tırnağını kemirmeye başladı. “Ebbie sana o çirkin hareketi yaptı,” dedi Ronnie.

“Ondan sonra.”

“Şey, Ty bir yere gitmesi gerektiğini söyledi,!’

“Bir yere gitmesi gerekiyordu,” diye araya girdi T.J. de.

“O sırada neredeydiniz?”

“Şey... Binbir Çeşit Kağazası’nda.”

“Mağza,” dedi T.J. “Kağza değil, kuş beyinli, orası bir mağza.” t

“Sonra?”

“Sonra Ty dedi ki...” Ronnie, T.J.’e baktı. “Ty bir yere gitmesi gerektiğini söyledi.”

“Ne tarafa gitti? Doğuya mı, batıya mı?”

Çocukların bu soruya tepkisi sanki yabancı bir dilde sorulmuş gibi oldu, akılları karışmış bir şekilde şaşkınca bakarak sustular.

“Nehir tarafına doğru mu gitti, aksi yöne mi?”

Tekrar bakıştılar. Soru bildikleri dilde sorulmuştu ama ne cevap vereceklerini bilmiyorlardı. Sonunda Ronnie konuştu. “Bilmiyorum.”

“Ya sen, T.J.? Sen biliyor musun?”

T.J. başını iki yana salladı.

“Güzel. Dürüst cevaplar. Bilmiyorsunuz, çünkü ayrıldığını görmediniz, değil mi? Ve aslında bir yere gitmesi gerektiğini de söylemedi, değil mi? Bunu Ebbie’nin uydurduğuna bahse girerim.”

T.J. olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı ve Ronnie, Jack’e yüzünde şaşkınlıkla karışık bir hayranlık ifadesiyle baktı. Aniden, karşısındakinin Sherlock Holmes olduğunu fark etmiş gibiydi.

“Kamyonetimin önünden geçtiğinizi hatırlıyor musunuz?” Aynı anda başlarını salladılar. “Tyler sizinleydi.” Tekrar başlarını salladılar. “Binbir Çeşit Mağazası’nın önündeki kaldırımdan ayrılmış, doğuya, Chase Caddesi’ne doğru nehrin aksi yönüne ilerliyordunuz. Sizi dikiz aynamda görmüştüm. Ebbie çok süratli gidiyordu. Siz ikiniz ona ancak yetişebiliyordunuz. Tyler sizden daha ufak tefek olduğu için geride kalmıştı. Yani, yanınızdan ayrılıp öylece uzaklaşmadığını biliyorum. Size ayak uyduramadı.”

Ronnie Metzger ağlamaya başladı. “Çok, çok geride kaldı ve Labıkçı gelip onu yakaladı.” Sıcak gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Jack öne eğildi. “Bunun olduğunu gördünüz mü? Herhangi biriniz?”

“Haayır,” diyerek hıçkırdı Ronnie. T.J. başını yavaşça iki yana salladı.

“Ty ile konuşan biri, duran bir araba ya da öyle bir şey gördünüz mü? Ty tek başına bir dükkâna girdi mi?”

Çocuklar aynı anda konuşarak hiçbir şey görmediklerini anlatan sözler gevelediler.

“Yokluğunu ne zaman fark ettiniz?”

T.J. ağzını açtı ve hiçbir şey söylemeden kapadı. Ronnie, “Meyve sularını içerken,” dedi. Bunun üzerine yüzü hissettiği gerginlikle buruşan T.J. başını salladı.

Sonraki iki soruda Magic kartları da aldıkları 7-Eleven’da içtikleri meyve sularının çok güzel olduğu ve Tyler Marshall’ın yokluğunu fark etmeden önce birkaç dakikadan fazla bir zaman geçmiş olabileceği ortaya çıktı. “Ebbie, Ty’ın bize daha çok kart alacağını söyledi,” diye ekledi yardım etmeye hevesli görünen Ronnie.

Jack’in beklediği an gelmişti. Sakladıkları sır her neyse, 7-Eleven’dan çıkmalarının ve Tyler’ın hâlâ onlara katılmadığını fark etmelerinin kısa bir süre sonrasında ortaya çıkmış olmalıydı. Ve bu sır, sadece T.J.’e aitti. Arkadaşı Magic kartları ve meyve suları konularının ardından nispeten rahatlamışken o hâlâ kan ter içinde, gergin görünüyordu. İkisine birden sormak istediği tek W soru kalmıştı. “Yani Ebbie, Tyler’ı bulmak istedi. Hepiniz bisikletlerinize binip onu aramaya mı çıktınız yoksa Ebbie birinizi mi gönderdi?”

“Ha?” dedi Ronnie. T.J. çenesini göğsüne doğru çekti ve bir darbeden korunmak istercesine kollarını başına kaldırdı. “Tyler bir yerlere gitti,” dedi

Ronnie. “Onu aramaya çıkmadık, parka gittik. Magic kartları değiş tokuşu yapılıyorum,” dedi Jack. “Teşekkürler, Ronnie. Çok yardımcı oldun. Şimdi, TJ ile kısa bir konuşma yaparken dışarı çıkıp Memur Dulac ve Ebbie ile beklemeni istiyorum. Beş dakikadan fazla süreceğini sanmıyorum.”

“Gidebilir miyim?” Jack başını sallayınca Ronnie kararsızca yerinden kalktı. Kapıya vardığında T.J. ağlamaklı bir ses çıkardı. Sonra Ronnie çıktı ve arkasına yaslanan T.J. olduğu yerde ufalmaya çalışarak yusyuvarlak olmuş parlak gözlerle Jack’e baktı.

T.J-,” dedi Jack. “Endişelenmene gerek yok, bana güvenebilirsin.” Sorgu sırasında uyuyakalarak suçunu ilan eden çocukla artık yalnız kalmış olan Jack Sawyer, her şeyden önce o suçluluk duygusunu ortadan kaldırmak istiyordu. T.J.’in sırrını biliyordu ve bu sır bir şey sayılmazdı, yararsızdı. “Bana ne söylersen söyle,

seni tutuklamayacağım. Söz veriyorum. Başın hiçbir şekilde belada değil, evlat. Aslında, arkadaşlarınla birlikte buraya kadar gelip olaylara bir açıklık getirmemize yardım ettiğiniz için çok memnunum."

Bu şekilde damardan gitmeyi üç dört dakika daha sürdürdü ve bu süre içinde daha önce kendini ölüm mangasının karşısında duran, idama mahkûm-olmuş bir suçlu gibi hisseden T.J. Renniker, affedildiğini ve arkadaşı Ronnie'nin söyleyeceği gibi, örgüzlüğün yakın olduğunu anlayarak biraz olsun gevşedi. Yüzüne hafifçe renk gelmişti. Normal oturuş pozisyonuna geçti ve gözlerindeki dehşet dolu bakış yok oldu.

"Bana Ebbie'nin ne yaptığını anlat," dedi Jack. "Aramızda kalacak. Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Seni ele vermeyeceğim."

"Ty'ın bize Magic kartları almasını istiyordu," dedi T.J. yavaşça. "Ty orada olsaydı, alırdı. Ebbie bazen acımasız olabiliyor. Ebbie bana... bana caddeden aşağı inip tosbağayı bulup getirmemi söyledi, söylediğini yapmazsam kolumu bükecekti."

"Bisikletine bindin ve Chase Caddesi'nden aşağı doğru ilerledin."

"Hı-hı. Etrafıma bakındım ama Ty'ı hiçbir yerde göremedim. Oysa göreceğimi sanıyordum. Başka nerede olabilirdi ki?"

"Sonra?" Jack eliyle teşvik edercesine bir hareket yaptıktan sonra zaten bildiği cevabı duymayı bekledi.

"Ty'ı hâlâ görememiştim. Bunun üzerine yaşlıların yaşadığı, önünde çalılar olan binanın bulunduğu Queen Caddesi'ne girdim. Ve sonra, şey, orada bisikletini gördüm. Çalıların önündeki kaldırımda duruyordu. Ayakkabısının teki de oradaydı. Ve çalılıktan düşen yapraklar vardı."

İşte değersiz sır buydu. Belki o kadar da değersiz sayılmazdı: çocuğun kayboluş zamanını belirlemede yardımcı olmuştu: 8:15 veya 8:20 olabilirdi. Ayakkabı ve bisiklet, Danny Tcheda onları bulmadan önce dört saat boyunca kaldırımda kalmıştı. Maxton Bakım Merkezi, Queen Caddesi'nin o bölümünde, ki tek binaydı ve Çilek Festivali için öğle vaktinden önce gelen olmamıştı.

T.J. hissettiği korkuyu anlattı... eğer Balıkçı, Ty'ı o çalıların arasına çektiyse her an daha fazlası için geri dönebilirdi! Jack'in son sorusuna cevaben de "Ebbie, sorulacak olursa Ty'ın Binbir Çeşit'in önünde yanımızdan ayrıldığın', söylememizi istedi," dedi.

"Böylece insanlar bizi suçlamayacaktı. Yani eğer öldürülürse. Ty gerçekten ölmedi, değil mi? Ty gibi çocuklar öldürülmezler."

"Umarım öyledir," dedi Jack.

"Ben de." T.J. burnunu çekti ve koluyla sildi.

"Haydi, artık sizi evlerinize gönderelim," dedi Jack ayağa kalkarken.

T.J. de kalkıp masanın yanı sıra yürümeye başlamıştı ki, birden seslendi. "Oh! Şimdi hatırladım!"

"Neyi?"

"Kaldırımda tüyler görmüştüm."

Jack'in ayaklarının altındaki yer, bir gemi güvertesiymiş gibi önce sağa, sonra sola doğru savruldu. Bir sandalyenin arkasına tutunarak duruşunu sağlamlaştırdı. "Sahi mi?" Çocuğa doğru dönmeden önce kendini toparlamaya çalıştı. "Nasıl tüyler?"

"Siyah. Ve büyük. Bana bir karganın tüyleriymiş gibi geldi. Bir tanesi bisikletin yanında, diğeriyse ayakkabının içindeydi."

"Çok ilginç," dedi Jack, T.J. Renniker'la yaptığı konuşmada tüylerin hiç beklenmedik bir şekilde gündeme gelmesinin yarattığı şoku atlatmaya çalışarak. Böyle bir tepki vermesi aptalcaydı; hele bir an için bayılacakmış gibi hissetmesi saçmalığın daniskasıydı. T.J.'in gördüğü tüyler, gerçek bir kaldırımın üzerindeki gerçek karga tüyleriydi. Onun gördükleriyse hayali tüylerdi, gerçekte var olmayan bir kızılgerdanın tüyleri, tıpkı bir rüyadaki gibi asılsızdılar. Jack kendi kendine bu tür telkinlerde bulunmaya devam etti ve bir süre sonra kendini nispeten iyi hissetmeye başladı, ama o gece ve ertesi gün boyunca bilinçaltında ve düşüncelerinde olan, ara sıra bir yıldırımın havayı yırtması gibi ortaya çıkan tüyler kelimesinin etrafını saran hava, bir elektrik fırtması gibi yüklü olacaktı.

"Çok garip!" dedi T.J. "Bir tüy ayakkabının içine nasıl girmiş olabilir?"

"Belki de rüzgâr oraya uçurmuştur," dedi Jack. O gün havanın rüzgârsız olduğunu göz ardı etmek çok işine gelmişti. Ayaklarının yere sağlam bastığına emin olduktan sonra T.J.'e koridoru işaret etti ve çocuğun ardından sorgu odasından çıktı.

Ebbie Wexler yaslandığı duvardan ayrılarak Bobby Dulac'ın yanında durdu.

Mopolünü hâlâ başarıyla oynamakta olan Bobby, yerinde bir heykel gibi kıpırtısız ve ifadesiz duruyordu. Ronnie Metzger hafifçe

geriledi. “Artık bu çocukları evlerine gönderebiliriz,” dedi Jack. “Üzerlerine düşen görevi yaptılar.”

‘T.J., neler anlattın?” diye sordu Ebbie ters ters bakarak.

“Arkadaşınızın kayboluşu hakkında hiçbir şey bilmediğinizi doğruladı,” dedi Jack.

Ebbie rahatladı ama yüzünde hâlâ aynı sert ifade vardı. En ters bakışının hedefiyse kaşlarını kaldırarak ona dönmüş olan Jack’ti. “Ağlamadım,” dedi Ebbie. “Korkmuştum ama ağlamadım.”

“Evet, korkmuştun, doğru,” dedi Jack. “Bir dahaki sefere bana yalan söyleme. Polise yardım etmek için elinde bir fırsat vardı ve sen o fırsatı eline yüzüne bulaştırdın.”

Duydukları, Ebbie’yi sarsmıştı ama sonra kendini bir nebze olsun toparladı. “Pekâlâ, ama yaptığım hareket aslında size değildi. O aptalca müziğeydi.”

“Müzikten ben de nefret etmiştim. Ama yanımdaki adam çalmam için ısrar etti. Kim olduğunu biliyor musunuz?”

Jack, şüpheli bir ifadeyle ters ters bakmayı sürdüren Ebbie’ye doğru hafifçe eğildi. “George Rathburn.”

Sanki “Supermen” ya da “Arnold Schwarzenegger” demişti; Ebbie’nin şüpheleri uçup gitti ve yüzü değişti. Küçük, kısık gözlerinde masum bir merak belirdi. “George Rathburn’u tanıyor musunuz?”

“En iyi arkadaşlarımdan biridir,” dedi Jack bir anlamda neredeyse tüm arkadaşlarının ondan ibaret olduğunu söylemeyerek.

“Vay be,” dedi Ebbie.

Arkadan Ronnie ve T.J. de onu yankıladılar. “Vay be.”

“Bu söz George’u çok iyi tanımlıyor,” dedi Jack. “Ona da bahsedeceğim. Haydi, aşağı inelim ve bisikletlerinize binip evlerinize dönün.”

Çocuklar, üzerlerinde muhteşem, inanılmaz George Rathburn’u şahsen tanıyan biriyle karşılaşmanın sarhoşluğu olduğu halde bisikletlerine atlayıp Sumner Caddesi’nden aşağı doğru süratle pedal çevirmeye başladılar. “George Rathburn hakkında söyledikleriniz iyi bir numaraydı. Evlerine mutlu dönmelerini sağladı.”

“Numara değildi.”

Bobby öyle şaşırmıştı ki karakola girerken Jack’le aynı anda davranması neredeyse onu kapıya sıkıştırmıştı. “George Rathburn arkadaşınız mı?”

“Evet,” dedi Jack. “Ve bazen tam bir baş belası olabiliyor.”

Jack ofisten içeri girince Dale ve Fred Marshall hemen başlarını kaldırdılar, Dale'in yüzünde temkinli bir beklenti ve Jack'in gördüğü kadarıyla Fred Marshall'ın yüzünde de yürek burkan bir umut vardı.

"Eee?" dedi Dale.

(tüyler)

"Haklıymışsın, sakladıkları bir şey varmış ama pek önemli değil."

Fred Marshall bir patates çuvalı gibi arkasına yaslandı. Umutları, patlamış bir lastikten sızan hava gibi uçup gitmişti.

"7-Eleven'a gitmelerinden kısa bir süre sonra Wexler, T.J.'i oğlunuzu araması için caddeden aşağı yollamış," dedi Jack. "T.J. Queen Caddesi'ne vardığında kaldırımın üzerinde duran bisikleti ve ayakkabıyı görmüş. Elbette hepsinin aklına Balıkçı gelmiş. Ebbie Wexler, Tyler'ı geride bıraktıkları için suçlanabileceklerini düşünmüş ve Tyler'ın onlardan ayrıldığına dair malum hikâyeyi uydurmuş."

"Eğer sekizi on geçe çocukların dördünü de gördüysen, Tyler'da birkaç dakika sonra kayboldu demektir. Ne yapıyor bu adam, çalılıkların arasında pusuda mı bekliyor?"

"Belki de gerçekten öyle yapıyordur," dedi Jack. "Çalılığı kontrol ettirdin mi?"

(tüyler)

"Eyalet polisleri altından girip üstünden çıktılar. Yapraklar ve pislikten başka bir şey bulamadılar."

Fred Marshall eliyle çivi çakmaya çalışırcasına yumruğunu masaya vurdu. "Bisikleti fark edildiğinde oğlum dört saattir kayıpmış. Saat neredeyse yedi buçuk! Neredeyse bütün gün kayıptı. Şu an burada oturmak yerine arabama binip oğlumu köşe bucak aramalıydım."

"Herkes oğlunu arıyor, Fred," dedi Dale. "Benim adamlarım, eyalet polisleri, FBI bile."

"Onlara inancım yok," dedi Fred. "Irma Freneau'yu hâlâ bulamadılar, değil mi? Oğlumu bulacaklarına niye inanayım? Görebildiğim kadarıyla tek bir şans var." Jack'e döndüğünde duygularının etkisiyle yüzü bir lamba gibi aydınlandı. "O şans da sizsiniz, teğmen. Bana yardım edecek misiniz?" Jack polis içgüdüleri deneyimiyle dile getirmediği üçüncü ve karmaşık... Öncesinin etkisiyle, "Karınızla konuşmak istiyorum," dedi. "Yarın onu ziyaret etmeyi düşünüyorsanız benim de sizinle gelmem mümkün mü?"

Dale gözlerini kırpıştırdı. "Önce bunu konuşmalıyız."
"Sizce bir yararı olur mu?"
"Olabilir," dedi Jack.
"Belki sizi görmek ona bir şekilde iyi gelebilir," dedi Fred. "Norway Vadisi'nde oturuyorsunuz, değil mi? Orası Arden'a giden yolun üzerinde. Sizi saat dokuz gibi alabilirim."
"Jack," dedi Dale. "Dokuzda görüşürüz o halde," dedi Jack arkadaşının sıkıntılı ve öfkeli sesini ve içindeki fısıltıyı göz ardı ederek.
(tüyler).
"İnanılmaz," dedi Henry Leyden. "Teşekkür mü edeyim yoksa seni tebrik mi edeyim şaşırdım. Sanırım ikisini de yapacağım."
"Ve aslında ikisine de gerek yok. Oraya kadar gidişimin tek sebebi çocuğun babasının evime gelmesine engel olmaktı."
"Tek sebep o değildi."
"Haklısın. Canım sıkılıyordu ve evde durmak istemedim. Biraz çıkıp hava almaya karar verdim. Bir sebep de buydu."
"Ama başka bir sebep daha vardı."
"Henry, beline kadar pisliğe batmışsın, bunu biliyor musun? Davranışımın, görev bilinci onur, merhamet, başkalarını düşünmek ya da buna benzer bir sebebi olduğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun. Bunu söylemek zorunda kalmak hoşuma gitmiyor ama ben, düşündüğün kadar iyi kalpli ve sorumluluk sahibi biri değilim."
"Belime kadar pisliğe mi batmışım? Dostum, ben ömrümün neredeyse tamamını belime, göğsüme ve hatta çeneme kadar pisliğe batmış bir halde geçirdim."
"Bunu kabul etmen ne hoş."
"Ama beni yanlış anladın. Haklısın, senin iyi ve dürüst bir insan olduğunu düşünmüyorum, buna eminim. İnkâr etmeye çalışsan da, sen, alçakgönüllü, şefkatli, onurlu ve sorumluluk sahibi bir adamsın. Ama benim söylemek istediğim bu değil."
"Öyleyse, ne demek istiyorsun?
"Karakola gitmeye karar vermendeki diğer sebep, son birkaç haftadır kafanı meşgul eden şu sorun, endişe ya da her neyse. Bir gölgenin altında yürüyor gibisin."
"Hah," dedi Jack.
"Bu sorun, gizlemeye çalıştığın sırrın dikkatinin yarısını üzerinde topluyor, bu yüzden benliğinin yarısı benimle, diğer yarısıysa başka bir yerde oluyor. Dostum, endişeli ya da durgun olduğun

zamanları anlamadığımı mı sanıyorsun? Kör olabilirim ama görebiliyorum."

"Pekâlâ. Diyelim ki son günlerde kafamı meşgul eden bir konu var. Bunun karakola gidişimle ne gibi bir ilgisi olabilir?"

"İki olasılık var. Ya onunla yüzleşmeye gidiyordun ya da ondan kaçıyordun."

Jack hiçbir şey söylemedi.

"Bunlardan çıkan sonuçsa, kafanı meşgul eden sorunun polislik hayatınla bir ilgisinin olduğu. Eski bir vakanın hayaletini aklından uzaklaştıramıyor olabilirsin. Belki kodese tıktığın hasta ruhlu bir cani bir şekilde serbest kalmıştır ve seni öldürmekle tehdit ediyordur. Ya da, kahretsin, tam anlamıyla saçmalıyor olabilirim, karaciğer kanseri olduğunu ve üç aylık ömrünün kaldığını öğrendin."

"Kanser değilim, en azından bildiğim kadarıyla öyle ve beni öldürmeye çalışan bir cani de yok. Tüm eski vakalarım ya da çoğu diyeyim, Los Angeles Polis Teşkilatı'nın kayıt depolarında güvenli bir uykuda. Elbette son günlerde beni sıkan bir sorunum vardı ve fark edeceğini bilmeliydim. Ama ne olduğunu tam olarak anlamadan seni... nasıl söyleyeyim, seni de sıkmak istemedim."

"Bana sadece şunu söyle, tamam mı? Üzerine mi gidiyordun yoksa kaçıyor muydun?"

"Bu sorunun cevabı yok."

"Göreceğiz. Yemek hâlâ hazır değil mi? Açlıktan ölüyorum, kelimenin tam anlamıyla midem zil çalıyor. Çok yavaş yemek pişiriyorsun. Ben olsam on dakika önce işimi bitirmiştim."

"Sabret biraz," dedi Jack. "Az sonra hazır olacak. Sorun, şu senin acayip mutfağın."

"Amerika'nın en mantıklı düzenlenmiş mutfağı. Hatta belki de dünyanın."

Dale ile yararsız olacak bir konuşmadan kaçarak hızla karakoldan ayni' diktan sonra ani bir dürtüyle Henry'yi aramış, akşam yemeği pişirmeyi teklif etmişti Birkaç kalın biftek, iyi bir şişe şarap, mantar ızgara, büyük bir kâse sadeye ihtiyaçları varsa French Landing'den alabilirdi. Jack daha önce üç kez Henry için yemek pişirmişti ve bir keresinde de Henry onun için son derece güzel bir akşam yemeği hazırlamıştı (Kâhya kadın rafları temizlemek için tüm baharat şişelerini indirmiş ve sonra yanlış yerlere koymuştu). French Landing'de ne mi yapıyordu? Oraya geldiğinde açıklardı. Saat sekiz buçukta Henry'nin havadar, büyük, beyaz çiftlik evinin

önüne kamyonetini park etmiş, Henry'le selamlaşmış, sonra yemek için satın aldığı malzemeleri ve Kasvetli Ev kitabını mutfağa taşımıştı. Kitabı masanın diğer ucuna doğru ittikten sonra şarabı açmış, ev sahibi ve kendisi için iki kadeh doldurmuş ve yemek pişirmeye koyulmuştu. Henry'nin mutfağının garip düzenine uyum sağlayabilmek için birkaç dakika harcaması gerekmişti. Henry'nin mutfağında eşyalar türlerine göre... tavalar tavalarla aynı yerde, bıçaklar bıçaklarla, kâseler kâselerle... değil, kullanılacakları yemek türlerine göre gruplara ayrılmışlardı. Örneğin Henry ızgara alabalık ve yanında patates pişirmek istiyorsa, bunun için tek bir dolabı açması yeterliydi. Kullanacağı tüm malzemeleri orada bulabiliyordu. Malzemeler öncelikle dört ana gruba ayrılmıştı; et, balık, kümes hayvanları, sebzeler. Bu dört grup da birçok alt gruba ayrılıyordu. Bu sistem Jack'in kafasını allak bullak ediyor, kullanmak istediği tencereyi veya bıçağı bulmak için sık sık birbirinden çok farklı içeriklere sahip dolaplarda araştırma yapması gerekiyordu. Jack salatanın malzemelerini doğrar, raflara bakınır ve bifteklerle ilgilenirken Henry de tabakları, çatal bıçakları masaya yerleştiriyor, bir yandan da sıkıntılı arkadaşına sorular soruyordu.

Az pişmiş biftekler, tabaklara konmuş, mantarlar etraflarına dizilmiş ve kocaman tahta salata kâsesi masanın ortasındaki yerini almıştı. Henry bir lokma aldıktan sonra yemeğin çok lezzetli olduğunu söyledi, şarabından bir yudum içti ve "Kafanı meşgul eden şu sorundan ya da her ne ise ondan hâlâ bahsetmeyeceksen bari karakolda olanları anlat," dedi. "Sanırım bir çocuğun daha kaybolduğu artık kesinlik kazandı."

"Ne yazık ki öyle. Tyler Marshall adında bir çocuk. Babasının adı Fred Marshall, Goltz's'de çalışıyor. Tanıyor musun?"

"Bir çim biçme makinesi almayalı çok oluyor," dedi Henry. "İlk izlenimim, Fred Marshall'ın çok iyi bir adam olduğuydu," dedi Jack ve akşamın olaylarıyla, gelişmelerini, dile getirmediği üçüncü düşüncesi hariç tüm ayrıntılarına varana dek ona anlattı.

"Gerçekten Marshall'ın karısını ziyaret etmek istediğini mi söyledin? Sheran Hastanesi'nin psikiyatri bölümünde?"

"Evet," dedi Jack. "Yarın sabah gidiyorum."

"Anlamıyorum," dedi Henry. Etini bıçak yordamıyla buluyor, çatalıyla sabitliyor ve ince şeritler halinde keserek ağzına atıyordu. "Anneyi neden görmek istiyorsun?"

"Çünkü bir şekilde onun da bu işin içinde olduğunu düşünüyorum," dedi Jack.

“Yapma yahu. Çocuğun kendi annesinin mi?”

“Onun Balıkçı olduğunu söylemiyorum, elbette o değil. Ama kocası kadındaki garipliklerin Amy St. Pierre’in kaybolmasından önce başladığını söyledi. Cinayetler art arda geldikçe kötüleşmiş ve oğlunun kaybolduğu gün aklını tamamen kaybetmiş. Kocası onu hastaneye götürmek ve orada bırakmak zorunda kalmış.”

“Sence de aklını kaybetmek için mükemmel bir sebebi yok muymuş?”

“Oğlu hakkındaki kötü haberi almadan önce çıldırmış. Kocası kadının olağandışı bir önseziye sahip olduğunu düşünüyor! Söylediğine göre karısı cinayetleri önceden görmüş, Balıkçı’nın geleceğini bilmiş. Ve bisiklet bulunmadan önce oğlunun kayıp olduğunu anlamış... Fred Marshall eve geldiğinde onu duvarları parçalar ve saçma sapan konuşur halde bulmuş. Kadın kontrolünü tamamen kaybetmiş.”

“Çocuğunun tehlikede ya da yaralanınış olduğunu aniden hisseden anneleri çok duymuşuzdur. Aralarında psikolojik bir bağ var. Kulağa mantıksız geliyor ama sanırım gerçek.”

“Ne olağandışı önseziye inanırım ne de tesadüflere.”

“Yani ne diyorsun?”

“Judy Marshall bir şey biliyor ve bu her ne ise, çok önemli. Fred ne olduğunu göremiyor... fazla yakınında... Dale’in de görmediği açık. Kadın hakkındaki konuşmasını duymalıydın.”,

“Peki, bu kadının ne bildiğini sanıyorsun?”

“Bence katili tanıyor. Ona yakın biri olmalı. Her kimse, kadın ismini biliyor ve bu da onu çıldırtıyor.”

Henry kaşlarını çattı ve usta tekniğiyle bifteğinden bir parça daha kesti. “Sen de bildiklerini öğrenmek için hastaneye gidiyorsun,” dedi bir süre düşündükten sonra.

“Evet. Niyetim o.”

Bu sözlerin ardından gizemli bir sessizlik oldu. Henry konuşmadan bifteğini kesiyor kestiği lokmayı çiğniyor ve bir yudum şarap yardımıyla midesine gönderiyordu.

“Diskjokeylik işi nasıl gitti? İyi miydi?”

“Çok güzeldi. Tüm yaşlı dansçılar, hatta tekerlekli sandalyede olanlar bile dans etti.” Biraz şarap doldurdu. “Bir adam biraz keyfimi kaçırdı aslında. Alice adında bir kadına çok kabaca davrandı ve ‘Lady Magowan’s Nightmare’ını çalmamı istedi ki sanırım bilirsin, böyle bir şarkı yok...”

“Woody Herman’ın şarkısı. ‘Lady Magowan’s Dream’.”

“Aferin. Ve bir de, adamın sesi korkunçtu. Cehennemden çıkmış bir ses dibiydi! Her neyse, Woody Herman plağı yanımda yoktu, bunun üzerine adam, Bunny Berigan’dan ‘I Can’t Get Started’ı istedi. Bu, Rhoda’nın en sevdiği şarkıydı. Son günlerde yaşadığım halüsinasyonlardan sonra bu olay beni biraz sarstı. Neden bilmiyorum.”

Birkaç dakika boyunca dikkatlerini tabaklarındaki yiyeceklere çevirdiler.

“Ne düşünüyorsun, Henry?” diye sordu Jack.

Henry içindeki sesle hesaplaşarak başını kaldırdı. Kaşlarını çatıp çatalını masaya bıraktı, içindeki ses hâlâ dikkatini üzerine çekmeye çalışıyordu. Gözlüklerini düzeltip yüzünü Jack’e döndü. “Tüm söylediklerine rağmen hâlâ bir polis gibi düşünüyorsun.”

Jack, Henry’nin kendisine bir iltifat yapmadığı yönündeki şüphelerini dizginleyerek sordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Polisler, olayları polis olmayan insanlardan farklı görüyorlar. Bir polis, birine baktığında onun ne tür bir suç işlemiş olabileceğini düşünüyor. Masum olabileceği ihtimali aklına bile gelmiyor. Uzun zamandır polis olan birini düşün, diyelim on yıl ya da daha fazla bir süredir o mesleği yapıyor, bu adamın gözünde polis olmayan herkes suçlu konumunda. Sadece büyük çoğunluğu henüz yakalanınamış.”

Henry, Jack’in daha önce birlikte çalıştığı düzinelerce adamın aklını okumuş gibiydi. “Henry, bunu nereden biliyorsun?”

“Gözlerinde görebiliyorum,” dedi Henry. “Polislerin yaklaşımı, dünya görüşü böyle. Sen de polissin.”

Jack kendini tutamadı. “Ben bir polisim.” Söylediğine şaşırarak kızardı. Affedersin, bu aptalca cümle bütün gün kafamda dönüp durdu, sonunda da dışarı fırlayıverdi.”

“Neden bulaşık sorununu halledip Kasvetli Ev’e başlamıyoruz?”

Bulaşıklar yıkanıp musluğun yanına dizildikten sonra Jack masanın diğer ucundaki kitabı aldı ve oturma odasına doğru giden Henry’yi takip etti. Odaya doğru yürürken her zamanki gibi durakladı ve arkadaşının stüdyosu bir göz attı. Büyük, camlı bir kapı, elektronik malzemelerle donatılmış küçük ses geçirmez bir odaya açılıyordu: Maxton’dan dönen mikrofon ve disk Henry’nin kalın minderli, döner sandalyesinin önündeki eski yerlerini almışlardı; bir disk değiştirici ve ona uyumlu dijital-analog dönüştürücü, hemen elinin altında olacak şekilde mutfağa bakan geniş pen-

cerenin önünde sıralanınış kayıt ünitesi ve kocaman bir teybin yanında duruyordu. Henry stüdyonun planını yaparken Rhoda pencereleri koymasını söylemişti çünkü onu çalışırken görebilmek istiyordu. Görünürde bir tek kablo bile yoktu. Tüm stüdyo, bir kaptan köşkünün temizliğine ve düzenliliğine sahipti.

"Bu gece çalışmayı planlıyorsun galiba," dedi Jack.

"İki Henry Shake'i gönderilmeye hazır hale getirmek istiyorum ve Lester Young ile Charlie Parker için bir doğum günü kutlaması üzerinde çalışıyorum."

"Aynı günde mi doğmuşlar?"

"Araları çok yakın. Yirmi yedi ve yirmi dokuz ağustos. Biliyorsun, ışığı açayım mı yoksa gerek yok mu pek kestiremiyorum."

"Açsak daha iyi olur," dedi Jack.

Bunun üzerine Henry Leyden, pencerenin önündeki iki lambanın düğmesine bastı. Jack Sawyer, şöminenin yanındaki büyük koltuğa doğru yürüyerek ayaklı lambanın yuvarlak uçlarından birini yaktı, sonra da arkadaşının dış kapının hemen önündeki lambayı yakmak için hiç hata yapmadan o tarafa yürümesini, tam düğmelerin olduğu yere elini uzatışını, lambaların hayata gelişini, Henry'nin en sevdiği dinlenme yeri olan, hemen karşısındaki kanepeye oturmasını ve bir ayağını ileri uzatmasını izledi. Uzun oda, ideal bir şekilde aydınlanmıştı. Jack'in koltuğunun çevresine yansıyan ışık kitap okumak için çok uygundu.

"Charles Dickens'dan Kasvetli Ev," dedi. Boğazını temizledi. "Tamam, Henry, işte başlıyoruz."

"Londra. Michaelmas Dönemi yakın zamanda sona ermiş," diye okumaya başladı. İs ve çamurla kaplı bir dünyaya adım atmışlardı. Çamurla kaplı köpekler, çamurlu atlar, çamura bulanmış insanlar ve ışıksız bir gün. Kısa bir süre sonra ikinci paragrafa geçti: "Her yer sisle kaplı. Irmağın, adacıklar ve çayırlar arasında süzülen üst kısmında sis; yükleme sıraları ile büyük bir nehrin kıyıda biriken atıkları arasında kirlenerek akan üst bölümünde sis. Kentin bataklıkları üzerinde, Kentin tepelerinde sis. Kömür işçilerinin iki direkli gemileri arasına süzülüyor, büyük gemilerin armalarının üzerine, açık alanlara uzanıyor, yüksek gemilerin gövdelerini ve küçük tekneleri sarıyor."

Sesi kısıldı ve bir anlığına dikkati dağıldı. Okudukları içinde içine kasvet çöktürdü. Ona French Landing'i, Sumner ve Chase caddelerini, Oak Treen'in pencerelerinden süzülen ışıkları, Nailhouse Row'dan dışarıyı gözleyen yıldırım Beşli'yi, nehirden yükse-

len griliği, Queen Caddesi'ni ve Maxton'un önündeki çalılıkları, tarlalar arasına serpiştirilmiş evleri hatırlatmıştı; hepsi otoyol üzerindeki yıpranmış bir GİRİLMEZ levhasını saran, Sand Bar'ı yutan ve açlık dolu bir arayışla vadilere yönelen görünmez bir sisle kaplıydı.

"Affedersin," dedi. "Sadece bir şeyi düşünü..."

"Ben de öyle," dedi Henry. "Devam et, lütfen."

GİRİLMEZ levhasının kafasında beliren o kısacık görüntüsü hariç bir gün girmek zorunda kalacağı kara ev hakkında hiçbir fikri olmayan Jack, tekrar dikkatini elindeki kitaba verdi ve Kasvetli Ev'\ okumayı sürdürdü. Pencereler, lambaların ampulleri ısındıkça karardı. Avukatlar Chizzle, Mizzle ve Drizzle'ın yardım ettikleri ya da engel oldukları Jarndyce ve Jamdyce davası mahkeme salonlarında sürüyordu; Leydi Dedlock, Sir Leicester Dedlock'ı küflü, küçük kilisesi, durgun nehri ile "Hayalet Yolu"ndaki büyük arazilerinde tek başına bırakmıştı; Esther Summerson birinci tekil şahıs olarak cıvıldamaya başlamıştı. Dostlarımız, Esther'ı dinlemeye devam edeceklerse ortaya çıktığı sırada bir mola almalarının iyi olacağına karar verdiler. Henry kanepeden kalkarak mutfağa yöneldi. Döndüğünde elinde, Balvenie Doublewood malt viskisiyle dolu iki kısa, şişman bardak ve bir de okuyan için getirdiği su vardı, içkilerinden birkaç yudum aldılar, takdir belirten birkaç cümle sarf ettiler ve ardından Jack okumaya kaldığı yerden devam etti. Esther, Esther, Esther, onun amansız ışıltısının işkencesi altında hikâye ivme kazandı ve hem okuyucuyu, hem de dinleyiciyi beraberinde sürükledi.

Uygun bir noktaya gelince Jack okumayı kesti, kitabı kapattı ve esnedi. Henry ayağa kalktı ve gerindi. Birlikte kapıya yöneldiler. Henry, Jack'in ardından yıldızlarla kaplı engin gece göğünün altına çıktı. "Bir şey soracağım," dedi.

"Sor bakalım."

"Karakoldayken kendini gerçekten bir polis gibi mi hissettin? Yoksa polismiş gibi mi davrandın?"

"Aslında biraz şaşırtıcıydı," dedi Jack. "Oraya girer girmez kendimi tam bir polis gibi hissettim."

"Güzel."

"Neden güzel?"

"Çünkü bu, o gizemli sırdan kaçtığını değil, üzerine gittiğini gösterir."

Jack başını iki yana sallayarak gülümsedi, söylediğine karşılık vermeyerek Henry'yi beklediği tatmin duygusundan mahrum etti ve kamyonetine binerek şoför koltuğundan arkadaşına veda etti. Motor öksürerek ve hırıldayarak çalıştı, farlar karşıyı aydınlatmaya başladı ve Jack evine doğru yola koyuldu.

9

ARADAN BİRKAÇ SAAT geçmişti ki Jack kendini gri sonbahar göğü altında, terk edilmiş bir eğlence parkının ortasında yürüyor buldu. Her iki tarafında o tür yerlere has, o an için kapalı olan mekânlar uzanıyordu: Fenway Franks sosisli sandviç büfesi, Annie Oakley Atış Alanı, Kazanana-Dek-Fırlat. Yağmur yağmıştı ve daha da yağacak gibiydi; hava, nemle keskinleşmişti. Yakında bir yerlerden, terk edilmiş, çakıllarla kaplı bir plajın kıyısına vuran dalgaların yalnızlık yüklü kükreyişi duyuluyordu. Daha da yakından, bir gitarın tellerinden yükselen nağmeler havayı sarıyordu. Neşeli sayılabilecek bir parçaydı ama Jack'e, mutsuzluğun notalara dökülmüş halini dinliyormuş gibi geliyordu. Orada olmaması gerekiyordu. Burası eski, tehlikeli bir yerdi. Bir başka bölümün önünden geçti. Önünde bir tabela vardı: HİZLİ OPOPANAKS 1982'DE TEKRAR

AÇILACAK... O ZAMAN GÖRÜŞMEK ÜZERE!

Opopanaks, diye düşündü Jack, ama artık Jack değil, Jacky'ydi. Jack-çocuktu ve annesiyle kaçıyorlardı. Kimden? Sloat'tan elbette. Telaşla itip kakan Morgan Amca'dan.

Speedy, diye düşündü Jack ve sanki telepatik bir mesaj vermişçesine yumuşak, hafifçe bulanık bir ses şarkı söylemeye başladı. "Kızıl kızıl kızılgerdan hoplayarak, uçarak geldiğinde, Eski, tatlı şarkısını söylemeye başladığında, artık gözyaşları dinecek..."

Hayır, diye geçirdi aklından Jack. Seni görmek istemiyorum. Eski, tatlı şarkını duymak istemiyorum. Zaten burada olamazsın, sen ölmüştün. Santa Monica Rıhtımı'nda ölü yatıyordun. Atlıkarıncanın donmuş atlarından birinin bölgesinde yaşlı, kel bir zenci adam yatıyordu.

Ah, ama hayır. Eski polis mantığı geri dönüp bir tümör gibi yapıştı, buralarda bile peşinden geliyordu ve buranın Santa Monica olmadığını anlamak pek zor değildi... burası fazla soğuk ve fazla eskiydi. Burası, geçmişten gelen bir yerdi; Jacky ve İkinci Sınıf Filmler Kraliçesi'nin Kaliforniya'dan kaçtığı zamandan. Diğer kıyıya varana dek hiç durmadan kaçışlarını sürdürmüşlerdi. Lily Cavanaugh Sawyer'ın...

Hayır, bunları düşünmüyorum, bunları hiçbir zaman düşünmem... öldüğü yere varana dek.

“Uyan, uyan seni uykucu!”

Eski dostunun sesiydi.

Dostmuş, hıh! Beni sınavların yoluna sokan, asıl dostum Richard ile arama giren oydu. Neredeyse ölümüme neden olan, aklımı kaçırma raddesine getiren oydu.

“Uyan, uyan, yataktan kalk!”

Kalk, kalk, kalk. Korkunç opopanaksla yüzleşme vakti geldi. Pek-hoş-olmayan eski haline dönmenin zamanı geldi.

“Hayır,” diye fısıldadı Jacky ve eğlence parkının içinden geçen yol sona erdi. Karşısında bir atlıkarınca vardı. Biraz Santa Monica Rıhtımındakine, biraz da... eski günlerden hatırladığı atlıkarıncaya benziyordu, ikisinin bir karışımı olduğu söylenebilirdi; rüyaya has özel bir oluşum, ne biri ne diğeri. Ama şaha kalkar pozisyonda donmuş renkli atlardan birinin önünde, dizlerinin üzerinde gitarıyla oturan adamın kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Jacky... çocuk o yüzü nerde görse tanırdı. Yüreği, duyduğu sevgiyle doldu. Bu sevgiyle savaştı, bastırmak istedi ama bu, çok az sayıda insanın galip çıkabildiği bir mücadeleydi ve hiçbiri on iki yaşında değildi.

“Speedy!” diye haykırdı.

Yaşlı adam ona baktı ve kahverengi yüzünde bir gülümseme belirdi. “Gezgin Jack!” dedi. “Seni çok özledim, evlat.”

“Ben de seni,” dedi Jacky. “Ama artık yolculuk etmiyorum. Wisconsin'e yerleştim. Bu...” Sihirli bir şekilde çocukluğuna dönmüş, kot pantolon ve tişört içindeki bedenini işaret etti. “Bu sadece bir rüya.”

“Belki öyle, belki değil, fark etmiyor. Önünde çıkman gereken yolculuklar var, Jack. Sana bir süredir bunu anlatmaya çalışıyordum.”

“Nasıl yani?”

Speedy'nin gülümsemesi hem utangaç, hem de bitkindi. "Anlamamış gibi yapma, Jack. Sana tüyleri gönderdim, değil mi? Ve kızılgerdan yumurtası göndermedim mi? Hem de birden fazla."

"Neden insanlar beni rahat bırakmıyor?" diye sordu Jack. Sesinin tonu, sızlanmaya çok yakındı. Pek hoş bir ton değildi. "Sen... Henry... Dale..."

"Şikâyet etmeyi kes," dedi Speedy ifadesi katılaşarak. "Nazik olmaya çalışmak için vaktimiz yok. Şartlar çok ciddileşti. Değil mi?"

"Speedy..."

"Senin de yapacak işin var benim de. Ve görevimiz aynı. Sakın bana mızmızlanma, Jack ve beni daha fazla peşinde koşturma. Sen bir polissin, her zaman öyleydin."

"Ben emekli..."

"Emekliliğine başlatma! Öldürdüğü çocuklar zaten yeterince kötü. Eğer devam etmesine izin verilirse öldürebileceği çocuklar, durumu daha da kötüleştirecek. Ama elindeki çocuk..." Speedy öne eğildi, koyu teni üzerinde gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "O çocuk geri getirilmeli, hem de hemen. Eğer çocuğu geri getiremezsen, bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor olsa da, onu öldürmek zorundasın. Çünkü o bir Kırıcı. Çok güçlü bir Kırıcı. Çökertmek için sadece birini daha yok etmesi yetebilir."

"Kime yetebilir?" diye sordu Jack.

"Kızıl Kral'a."

"Peki, bu Kızıl Kral'ın çökertmek istediği nedir?"

Speedy bir süre ona baktıktan sonra sorusuna cevap vermek yerine tekrar gitarını çalıp şarkı söylemeye başladı. "Eski, tatlı şarkısını söylemeye başladığında, artık gözyaşları dinecek..."

"Speedy, yapamam!"

Şarkı, tellerden çıkan ahenksiz bir sesle kesildi. Speedy, on iki yaşındaki Jack'e öyle soğuk bir bakış fırlattı ki küçük çocuk, ta içindeki yetişkin adamın yüreğine varıncaya dek buz kesti. Tekrar konuşmaya başladığında Speedy Parker'ın Güneyli aksanı belirginleşmişti. Neredeyse sıvı halde bir küçümseme ile yüklüydü.

"Bu olayın peşine düşeceksin, anladın mı? Mızmızlanıp ağlamaya, şikâyet etmeye bir son vereceksin. Cesaretini nerede bıraktıysan git ve topla, ondan sonra da şu işin peşine düş!"

Jack bir adım geriledi. Omzunda ağır bir el hissetti. Bu, Morgan Amca. Orada belki de Gün Işığı Bahçıvanı'ydı. 1981 yılındayız ve her şeyi baştan yapmalıyım...

Ama onlar, bir çocuğun düşünceleriydi ve bu, bir adamın rüyasıydı. Jack Sawyer, çocuğun boyun eğmiş olduğu umutsuzluğu bir kenara itti. Hayır olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. O yüzleri ve yerleri silelim. Hiç kolay olmadı ve birkaç hayalet tüyün, bir iki hayali yumurtanın ve kötü bir rüyanın onu geri getirmesine izin vermeyeceğim. Kendine bir başka çocuk bul, Speck! Bu, artık büyüdü.

Dövüşmeye hazır bir halde arkasına döndü ama hiç kimseyi bulamadı. Yerde, ölü bir midilli gibi yan yatmış bir çocuk bisikleti vardı. Arkasındaki plakada BIG MAC yazıyordu. Etrafa bir karganın parlak tüyleri saçılmıştı. Jack bir başka ses duymaya başladı.'Soğuk, çatlak, çirkin ve kesinlikle kötü ruhlu bir sesti. Bunun, omzuna dokunan şeyin sesi olduğunu hemen anladı.

"Doğru bildin, kıç silici. Bu işe karışma. Benimle uğraşırsan bağırsaklarını Racine'den La Riviere'e kadar uzatırım."

Tam bisikletin önünde, yerde, dönen bir delik açıldı. Şaşkın bir göz gibi genişledi. Genişlemeye devam etti ve Jack içine atlamak için bir hamle yaptı, Geriye doğru, dışarı doğru bir yoldu. Aşağılayıcı ses onu takip etti.

"Aferin, piç kurusu," dedi ses. "Kaç! Abbalah'tan kaç! Kral'dan kaç! O boktan, zavallı hayatını kurtarmak için kaç!" Ses, bir kahkahaya dönüştü ve bu delice kahkahanın yankıları, Jack'i dünyalar arasındaki karanlığa doğru takip etti.

Saatler sonra Jack, çıplak bir halde yatak odasının penceresinin önünde duruyor, doğuda ufkun aydınlanmasını izlerken dalgınca kıçını kaşıyordu. Saat dörtten beri uyanıktı. Rüyasını pek hatırlamıyordu (savunması zayıflıyor olabilirdi ama hâlâ yıkılmamış, yerinde duruyordu) ama hatırladığı kadarı, bir konudan emin olmasına yetmişti: Santa Monica Rıhtımı'ndaki cesedi görünce o kadar çok üzülüp yıkılarak işini bırakmasının sebebi, o cesedi önceden tanıdığı birine benzetmiş olmasıydı.

"Onların hiçbiri aslında olmadı," dedi yaklaşan güne sesinde sahte bir sabırla. "Ergenlik öncesi dönemimde stresten kaynaklanan bir kriz yaşadım. Annem kanser olduğunu sanıyordu, beni yanına aldı ve tüm Doğu Kıyısı boyunca kaçtık. New Hampshire'a kadar. Annem, ölmek için Büyük Mutlu Yer'e döndüğünü sanıyordu. Bunların bir aktrisin orta yaş bunalımından kaynaklanan

saçmalıkları olduğu ortaya çıktı ama bir çocuk bundan ne anlardı ki? Bunalımdaydım. Rüyalar görüyordum."

Jack içini çekti.

"Rüyamda annemin hayatını kurtarıyordum."

Rüyasındaki telefon çalmaya başladı. Tiz ses, gölgeli odayı aniden doldurmuştu.

Jack Sawyer bir çığlık attı.

"Sizi uyandırdım," dedj Fred Marshall. Jack adamın karısının ve oğlunun yaşamadığı bomboş evde tüm geceyi uykusuz geçirdiğini anladı. Belki televizyonu açmıstı, yarasına tuz bastığını bile bile fotoğraf albümlerini karıştırmıştı herhalde.

"Hayır," dedi Jack. "Aslında ben..."

Sustu. Yatağın başucundaki telefonun hemen yanında bir bloknot vardı. En üstteki sayfasına bir not karalanınıştı. Jack yazmış olmalıydı, odada ondan başka hiç kimse yoktu -lanet olası basit bir bilgi, sevgili dostum, Watson- ama Kâğıdın üzerindeki el yazısı ona ait değildi. Rüyasında bir ara, ölmüş annesinin el yazısıyla bu notu yazmış olmalıydı.

Kule. Kirişler. Kirişler kırılırsa, Jacky... çocuk, Kirişler
Kırılırsa Kule çöker.

Hepsi buydu. Sadece, en parlak orta batı gününde bile işlerin ne kadar çabuk kötüleşebileceğini keşfeden Fred Marshall vardı. Jack, aklı bilinçsizce karaladığı sözcüklerle meşgulken ağzını açıp birkaç söz söyledi, muhtemelen pek de anlamlı değillerdi ama bu, Fred'in pek umurunda değildi; insanların genellikle cümle sonlarında ve düşünce dizisi değişikliklerinde yaptığı duraksamalar olmaksızın konuşmaya devam ediyordu. Fred sadece içindekileri döküyor, yükünü boşaltıyordu ve Jack, kendi sıkıntılı durumuna rağmen Robin Hood Sokağı, 16 numarada oturan dürüst, tatlı, aile babasının dayanma sınırını aşmak üzere olduğunu anladı. Eğer kısa sürede olumlu bir gelişmeye tanık olmazsa, Lutheran Hastanesi'nde, D Koğuşu'nda yatmakta olan karısını ziyaret etmesine gerek kalmayacak, oda arkadaşı olacaklardı.

Jack, Fred'in o an önceden kararlaştırdıkları ziyaretten bahsettiğini fark etti. Araya girmeye çalışmayı bırakarak gözleri kendi yazdığı notun üzerinde, kaşlarını çatarak onu dinledi. Kule ve Kirişler. Ne tür kirişler? Nasıl?

“ ...sizi saat dokuzda alacağımı söylemiştim ama Dr. Spiegleman kendisi Judy’nin doktoru oluyor, onun çok kötü bir gece geçirdiğini söyledi Judy çığlıklar atıyor haykırıyor duvar kâğıtlarını yırtmaya ve sonra yutmaya çalışıyormuş. Bir tür kriz geçirmiş bu yüzden ona yeni ilaçlar vermeye başlamışlar sanırım ismi Pamizene veya Patizone da olabilir emin değilim bir yere yazman Spiegleman beni on beş dakika önce aradı acaba bu insanlar hiç uyuyor mu, bana Judy’yi saat dört civarı görebileceğimizi söyledi, çünkü muhtemelen saatte daha sakinleşmiş olacakmış bu durumda sizi saat üçte alırım ya da belki...”

“Üç benim için uygun,” dedi Jack usulca.

“...yapacak başka işleriniz ya da planlarınız vardır bunu anlayabilirim elbette ama yoksa gelip sizi almak isterim aslında oraya yalnız gitmek istemiyorum...”

“Seni bekleyeceğim,” dedi Jack. “Kamyonetimle gideriz.”

“...belki Ty’dan bir haber gelir ya da onu kaçıran her kimse arar belki fidye ister diye düşündüm ama Spiegleman’dan başka arayan kimse olmadı. Spiegleman karımın doktoru Lutheran...”

“Fred, oğlunu bulacağım.”

Jack bu cesur teminatı, kendi sesindeki kuvvetli özgüveni duyunca şaşırdı, ama en azından bir işe yaramıştı: Fred’in dur durak bilmeyen konuşması son bulmuştu. Hattın diğer ucunda sadece huzurlu bir sessizlik vardı.

Fred sonunda titrekçe fısıldadı. “Ah, efendim. Buna bir inanabilseydim.”

“Denemeni istiyorum,” dedi Jack. “Ve belki bu arada karının kaybettiği aklını da bulabiliriz.”

Belki ikisini aynı yerde buluruz, diye düşündü ama bu düşüncesini dile getirmedi.

Hattın diğer ucundan hıçkırıklar duyuluyordu. Fred ağlamaya başlamıştı.

“Fred.”

“Efendim?”

“Saat üçte evime geliyorsun.”

“Evet.” Şiddetli bir burun çekiş duyuldu, hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Jack, Fred Marshall’ın evinin o an ne kadar boş olduğunu az çok anlayabiliyordu ve bu kadarını hissetmek bile yeterince kötüydü.

“Evim Norway Vadisi’nde. Roy’un Dükkânı’nı ve Tamarack Deresi’ni geçtikten sonra...”

“Nerede olduğunu biliyorum.” Fred’in sesinde belli belirsiz bir sabırsızlık tınısı vardı. Jack bunu duyduğuna çok memnun olmuştu.

“Güzel. Görüşürüz o halde.”

“Kesinlikle.” Jack, Fred’in sesinde, içindeki neşeli satıcının hayaletinden bir parça yakaladı ve yüreği sızladı.

“Kaçta?”

“Saat üç?” Sonra artmış bir güvenle tekrarladı. “Üçte.”

“Evet. Benim kamyonetimle gideceğiz. Belki dönüşte Gertie’nin Mutfağı’nda akşam yemeği niyetine bir şeyler atıştırırız. Hoşça kal, Fred.”

“Tamam. Teşekkür ederim, efendim.”

Jack telefonu kapadı. Hafızasının yeniden üretimi olan annesinin el yazısına bir süre daha dikkatle baktı ve polis dilinde buna ne deneceğini merak etti, kontrolsüz sahtekârlık? Gülmekle homurdanmak arası bir ses çıkardı, notu buruşturdu ve giyinmeye başladı. Bir bardak meyve suyu içecek ve ardından bir saat kadar yürüyecekti. Bu yürüyüş, kötü rüyaların üzerinde bıraktığı izlerin yok olmasına yardım edebilirdi. Ve bir de Fred Marshall’ın o korkunç, çaresizlikle yüklü sesinin yankılarının kulaklarından uzaklaşmasına. Sonra bir duş alır, herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için Dale Gilbertson’u arardı ya da aramazdı. Eğer bu soruşturmaya gerçekten katılacaksa pek çok iş onu bekliyor olacaktı... Ölen çocukların aileleriyle tekrar görüşmek isteyecekti... Tyler Marshall’ın kaybolduğu yerin yakınındaki yaşlılar evine daha yakından bakması gerekecekti...

Aklı bu tür düşüncelerle, meşgul olan Jack (aslında bunlar hoş düşüncelerdi ama ona sorulacak olsa elbette bunu şiddetle inkâr ederdi), neredeyse kapısının önündeki paspasın üzerinde duran kutu yüzünden tökezleyecekti. Kutu, Postacı Buck Evitz’in ona ait bir posta olduğunda onları bıraktığı yerde duruyordu ama saat altı buçuk bile değildi ve Buck’ın küçük, mavi kamyonetiyle görünmesine daha üç saat vardı.

Jack eğildi ve paketi dikkatle aldı. Ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi. Dikkatsizce kesilmiş kahverengi bir kâğıtla kaplıydı ve yapıştırıcı bant yerine büyük damlalar halinde kırmızı, balmumuyla mühürlenmişti. Ayrıca kutu, karmaşık beyaz iplerle sarılıp eğri büğrü fiyonk yapılmıştı. Üst köşeye, üzerlerinde çeşitli kuşların resimleri olan on, on iki kadar pul yapıştırılmıştı (Ama aralarında kızılgerdan yoktu; bunu görmek Jack’i rahatlatmıştı). Pul-

larda bir gariplik vardı ama Jack, önce bunu fark etmedi. Dikkati, kesinlikle garip olan adrese odaklanmıştı. Ne posta kutusu numarası, ne posta kodu vardı, isim de yoktu, yani var sayılmazdı. Adres, iri, büyük harflerle yazılmış tek bir kelimeden oluşuyordu.

Jack düzensiz harflere bakarken gözünün önünde fosforlu kaleme kenetlenmiş sıkılı yumruklar; kısılmış gözler; birkaçığın dudaklarının kenarında beliren dilinin ucu canlandı. Kalp atışlarının hızı iki katına çıkmıştı. "Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi derin bir nefes alarak. "Hem de hiç hoşuma gitmedi."

Ve elbette bunun son derece geçerli, polis içgüdülerinden kaynaklan sebepleri vardı. Gerçekten bir ayakkabı kutusuydu, ince kahverengi kâfim üzerinden kapağın çıkıntısını hissedebiliyordu. Kafadançatlaklar ayakkabı kutularına bomba koymayı pek severlerdi. Açması aptallık olurdu ama her şeye rağmen açacağını da biliyordu. Eğer havaya uçarsa hiç olmazsa Balıkçı Soruşturmasından da kurtulurdu.

Jack, saatli bombaların modasının Betty Boop çizgi filmleriyle aynı dönemlerde geçtiğini bildiği halde paketi kulağına doğru kaldırıp tik tak sesleri gelip gelmediğini kontrol etti. Hiçbir şey duymadı, ama gerçekte pul olmayan pullardaki garipliği fark etti. Biri, kafeteryalarda kahvenin yanında sunulan şeker paketlerinden yaklaşık bir düzine kadarının ön yüzünü dikkatle kesmiş ve sonra bu paketlenmiş ayakkabı kutusunun üzerine yapıştırmıştı. Jack'in boğazından neşesiz, tuhaf bir kahkaha koptu. Evet, kutuyu ona kesinlikle kaçığın teki göndermişti. Şeker paketlerine ulaşmasının pullardan kolay olduğu kapalı bir mekândaki birkaçık. Peki, ama buraya nasıl gelmişti? O karmaşık rüyalarını görürken (sahte pulları damgalanınamış) paketi kim bırakmıştı? Ve o civarda onu Jacky olarak tanıyabilecek kim olabilirdi? Jacky günleri artık çok geride kalmıştı.

Hayır, sandığın gibi değil, Gezgin Jack, diye fısıldadı bir ses. Hem de hiç değil. Artık mızmızlanmayı kesip harekete geçmenin vakti geldi, evlat. Kutunun içindekinin ne olduğuna bakmakla başlayabilirsin.

Aptallık edip kendisini tehlikeye attığını söyleyen içindeki sesi kararlı bir şekilde susturan Jack, ipi kopardı ve başparmağının tırnağını kullanarak geniş balmumu damlalarını kopardı. Bu devirde hâlâ balmumu kullanan kalmış mıydı, Tanrı aşkına? Kahverengi kâğıdı bir kenara attı. Adli memurlar için bir malzeme daha.

Bir spor ayakkabı kutusuydu. Tam olarak söylemek gerekirse bir New Balance marka spor ayakkabısının kutusuydu. 36 numara. Bir çocuk ayakkabısı. Bu noktada, Jack'in kalp atışlarının hızı üç katına çıktı. Alnında boncuk boncuk beliren buz gibi teri fark edebiliyordu. Boğazı sıkışıyor, midesi yanıyordu. Bunlar tanıdık hislerdi. Polislerin, korkunç bir sahne görmek üzereyken gösterdikleri fiziksel tepkilerdi. Kutunun içinden çok korkunç bir şey çıkacağını biliyordu. Jack'in bundan hiç şüphesi yoktu ve artık paketin kimden geldiğime çok iyi biliyordu.

Bu geri çekilmek için son şansım, diye düşündü. Bundan sonra bu işe boğazıma kadar batacağım.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Dale öğle vakti olmadan Sumner Caddesi'ndeki karakoldan onu arayacaktı. Fred Marshall saat üçte onu almaya gelecekti ve birlikte Robin Hood Sokağı'nın Çılgın Ev Hanımı'nı görmeye gideceklerdi. Geri çekilme şansını çoktan kaçırmıştı. Nasıl olduğunu pek anlamamıştı ama görünüşe bakılırsa Jack tekrar dizginleri eline almıştı. Ve Henry bu yüzden bu konuda onu tebrik etmeye cüret ederse, büyük bir memnuniyetle kör kıçına tekmeyi basacaktı.

Rüyasından çıkıp gelen ses Jack'in bilincinin altından çürük yumurta kokusu gibi yükseldi -bağırsaklarını Racine'den La Riviere'e kadar uzatırım- ama bu, onu şeker paketi pullar ve eski lakabının özenle yazılmış harflerinden yükselen çılgınlık kadar çok ilgilendirmiyordu. Daha önce de kaçıklarla uğraşmıştı. Aldığı tehditleri saymak ise mümkün değildi.

Basamağa oturarak kutuyu kucağına koydu. Önünde, kuzeye bakan tarlayı durgun bir grilik sarmıştı. Tom Tom'un oğlu Bunny Boettcher bir hafta önce gelmiş, ikinci biçimi yapmıştı ve şimdi, ancak bilek hizasına dek yükselen saplar, yoğun bir sisle kaplanmıştı. Gökyüzü, daha yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Sakin renksizliğinde tek bir bulut bile görünmüyordu. Bir yerlerde bir kuş öttü. Jack derin bir nefes alarak düşündü. Eğer gideceğim yer buysa, daha kötüsü olabilirdi. Çok daha kötüsü.

Sonra, kutunun kapağını büyük bir dikkatle kaldırarak yan tarafına koydu. Hiçbir şey patlamadı. Ama sanki biri, New Balance ayakkabı kutusunu geceyle doldurmuştu. Sonra kutunun içindekilerin parlak, siyah karga tüyleri olduğunu anladı ve şiddetli bir ürperti, tüm bedenini sardı.

Elini tüylere doğru uzattı, sonra kararsızca duraksadı. Onlara dokunmayı ancak cesedi yarı yarıya çürümüş, vebadan ölen birine

dokunmayı istediği kadar istiyordu ama altlarında bir şey vardı. Görebiliyordu. Eldiven takmalı mıydı? Koridordaki dolabın içinde eldi...

"Eldivenlerin canı cehenneme," dedi Jack ve kutuyu, yan tarafa koyduğu kahverengi kâğıdın üzerinde ters çevirerek içindekileri boşalttı. Tüyler rüzgârsız sabah havasında birkaç kere dönerek kâğıdın üzerine saçıldı. Sonra bir nesne, tok bir ses çıkararak parlak tüylerin arasına düştü. Çürümüş salam kokusu Jack'in burun deliklerini doldurdu.

Biri, Norway Vadisi Yolu'ndaki Sawyer konutuna, bir çocuğa ait kan defteriyle kaplı ayakkabı teslimatı yapmıştı. Bir şey, ayakkabıyı ve içindekini şiddetle kemirmişti. Kırmızı lekelerle kaplı beyaz, pamuklu bir parça kumaş ucunu gördü... çorap olmalıydı. Ve çorabın içinde tırtıklanmış deri görünüyordu. Kutunun içinden çıkan, bir çocuğa ait olan, içinde hâlâ ayağının durduğu bir hayvan tarafından fena halde didiklenmiş bir ayakkabı tekiydi.

Bunu o gönderdi, diye düşündü Jack. Balıkçı.

Onunla alay ediyor, bu işe bulaşmak istiyorsan çekinme, içeri gir, Jack-Çocuk, diyordu.

Jack ayağa kalktı. Şiddetle çarpan kalbinin hızını ise artık tahmin bile edemiyordu. Alnındaki soğuk ter damlaları irileşerek gözyaşları gibi kaşlarına doğru süzülmeye başlamıştı. Dudakları, elleri ve ayakları hissizleşmişti... yine de kendi kendine sakin olduğunu söylüyordu. Los Angeles'ta, köprü altlarında ya da otoyol alt geçitlerinde çok daha beter manzaralara tanık olmuştu. Bu gördüğü ilk ceset parçası da değildi. Bir keresinde, 1997'de ortağı Kirby Tessier'le birlikte Culver City halk kütüphanesinin tuvaletinde, sifonun üzerinde rafadan yumurta gibi duran tek bir testis görmüşlerdi. Sakin olduğunu kendi kendine tekrar söyledi.

Ayağa kalktı ve verandanın basamaklarından indi. İçinde son teknolojiye uygun bir ses sistemi olan şarap kırmızısı rengindeki Dodge'unun kaputunun önünden; buraya, evrendeki en mükemmel eve taşındıktan bir iki ay sonra kuzey tarlasının köşesine Dale ile birlikte yerleştirdikleri kuş evinin altından yürüyerek geçti. Kendi kendine sakin olduğunu söyledi. Gördüğü sadece bir kanıttı, hepsi bu. Er ya da geç darağacında Balıkçı'nın boynuna geçecek olan ilmiğin bir diğer boğumuydu. Kendi kendine onu küçük bir çocuğun, Irma isminde bir kızın bedeninin bir parçası değil, Kanıt A olarak düşünmesini söyledi. Yerdeki çiyin çorapsız bileklerini ve pantolonunun paçalarını ıslattığını hissediyor, anızların

arasında uzun süre yürümenin beş yüz dolarlık Gucci ayakkabılarını mahvedeceğini biliyordu. Mahvolurlarsa ne olurdu ki? Bayağılık sınırının ötesinde bir maddi zenginliğe sahipti; isterse Imelda Marcos'un sahip oldukları kadar çok ayakkabı satın alabilirdi. Önemli olan, sakin olmasıydı. Biri, gece yansı evine gelip verandaya, kapısının önüne, içinde bir insan ayağı olan bir ayakkabı kutusu bırakmıştı, ama Jack sakindi. Gördüğü sadece bir kanıttı, hepsi bu. Ve o. O bir polisti. Kanıt onun aşı, suyuydu. Sadece biraz temiz hava almaya, kutudan yayılan çürümüş et kokusuyla dolu olan burnunu temizlemeye ihtiyacı vardı...

Jack nefesi tıkanırcasına öğürdü, zorlukla yutkundu ve adımlarını hızlandırdı. Aklının (sakin aklımın, dedi kendi kendine) bir patlama noktasına süratle yaklaştığını hissedebiliyordu. Bir şey kırılmaya... ya da değişime uğramaya... eskiye dönmeye hazırlanıyordu.

Özellikle sonuncu ihtimal çok tehlikeliydi. Jack koşmaya başladı. Dizleri giderek yükseliyor, kolları ivmenin artmasına yardımcı olmak için sallanıyordu. Ardında, anızların arasında, evinin önünde başlayıp herhangi bir yerde sona erebilecek, koyu renkli, çaprazlama uzanan bir çizgi bırakıyordu. Belki Kanada'da son bulurdu. Ya da Kuzey Kutbu'nda. Çiyle ağırlaşmış uyku mahmurluğundaki beyaz güveler dantelimsi görüntüler oluşturarak telaşla kanat çırptılar ve aynı şaşkınlıkla anızların arasına geri kondular.

Jack mükemmel evinin verandasında duran çiğnenmiş, kanlı ayakkabıdan ve kendi dehşetinden kaçarak daha hızlı koşmaya başladı. Ama patlama noktasına yakınlaşma hissi hâlâ yerinde duruyordu. Yüzler ve hatırlattıkları sesler beyninde birbiri ardına belirmeye başladı. Belki yirmi yıldır beyninde hayali bir kasaya kilitlenmiş yüzler ve sesler. Daha önce bu yüzler ve sesler kasadan çıkmaya her yeltendiklerinde kendi kendine o eski yalanı söylemişti: bir zamanlar, nezle kapar gibi annesinin sinirsel korkusuna ortak olmuş ve başrolünde annesini kurtaran Jack Sawyer'ın olduğu etkileyici bir hikâye üretmiş, hayal gücü geniş, dehşete düşmüş bir çocuk vardı. Bunların hiçbiri gerçek değildi ve on altı yaşına geldiğinde tümü unutulmuştu. O zaman da sakindi. Tıpkı şimdi, ardında o koyu izi ve şaşkın güvelerin oluşturduğu bulutları bırakarak kuzey tarlasında aklını kaybetmişçesine koşarken olduğu gibi, sakindi. Ne yapıyorsa, sükûnetle yapıyordu.

Yana eğilmiş, kâğıttan beyaz bir kep altında kalan dar bir yüz ve kısık gözler: ihtiyaç duyduğum anda bana bir fıçı getirebilirsen

iş senindir. New York'ta, bira içip sonra boş bardağı çıtır çıtır yedikleri Oatley'den, Smokey Updike. Şehrin dışındaki tünelde bir şeyin olduğu ve Smokey'nin onu hapis tuttuğu Oatley. Smokey onu...

Yarı yarıya kapalı gözler, sahte bir gülümseme, göz alıcı, beyaz takım elbise: Seninle daha önce tanışmıştık, Jack... neredeydi? Söyle. İtiraf et. Adı aynı zamanda Osmond olan Indiana rahibi, Gün Işığı Bahçıvanı. Osmond, bir başta dünyadaki ismiydi.

Aslında bir çocuk sayılmayacak çocuğun geniş, tüylü yüzü ve korku dolu gözleri: Burası kötü bir yer, Jacky, Wolf bilir. Öyleydi, hem de çok kötü bir yerdi. Onu, sevgili Wolf'u bir kutuya koymuşlar ve sonunda öldürmüşlerdi. O Amerika denen hastalıktan ölmüştü.

"Wolf!" diyerek yutkundu tarlada koşan adam. "Wolf, ah, Tanrım, çocukluğum!"

Yüzler ve sesler, gözlerinin önünde kaybolmamacasına beliren, kulaklarını doldurarak yankılanan, ona patlayacakmış hissi veren, tüm savunmaları devasa bir dalga etkisiyle yıkıp yok etmekle tehdit eden tüm o yüzler ve sesler.

Başı dönmeye başladı ve dünyası sarsıldı. Tekrar öğürdü. Bu kez, boğazının arkasında o bildik tadı hissetti: ucuz, ekşi şarap tadı. Ve kendini birden, bire yine New Hampshire'da, Arcadia Eğlence Dünyası'nda buldu. Speedy ile atlıkarıncanın önünde ayakta duruyorlardı. ("Atlıkarıncalardaki tüm atların bir adı vardır, bunu bilmiyor muydun, Jack?") ve Speedy, sihirli nektar olduğunu söyleyerek ona bir şişe şarap uzatıyordu. Ufacık bir yudum ve ardından, diğer tarafa geçecekti...

"Hayır!" diye haykırdı Jack, artık çok geç olduğunu bilerek. "Diğer tarafa geçmek istemiyorum!"

Dünya tekrar sarsıldı ve Jack, gözleri kapalı bir halde elleriyle dizleri üzerine düştü. Gözlerini açmasına gerek yoktu; burnuna aniden dolan kokuların yoğunluğu ve zenginliği, ona bilmeye ihtiyaç duyduğu her şeyi söylüyordu. Her hareketini ve düşüncesini bu anın oluşmamasına (ya da en azından ertelenmesine) adadığı onca karanlık yıldan sonra içini yuvaya dönme hissi sardı.

İşte, bayanlar baylar, bu, hiçbir kirliliğin söz konusu olmadığı uçsuz bucaksız sabah göğü altında uzanan tatlı, yeşil tarlada, elleri ve dizleri üzerinde duran Jack Sawyer'dı. Ağlıyordu. Ne olduğunu biliyor ve ağlıyordu. Yüreği korku ve mutlulukla patlayacakmış gibiydi.

Jack Sawyer, yirmi yıldan sonra, yetişkin bir adam olarak sonunda Öte-dünya'ya geri dönmüştü.

Onu kurtaran, eski dostu Richard'ın -bazen Mantıklı Richard olarak bilinirdi- sesi oldu. Şimdi kendi hukuk firmasını (Sloat & Ortakları Ltd.) yöneten Richard'la, Jack'in Güney Carolina, Seabrook Island'da geçirdiği uzun yaz tatili sırasında tanıdığı Richard arasında dağlar kadar fark vardı. Seabrook Island'daki Richard, hayal gücü geniş, hızlı konuşan, çabuk hareket eden, dağınık saçlı, sabah gölgesi gibi sıska bir çocuktu. Şimdiki, Richard ise saçları tepeden biraz dökülmüş; sürekli masa başında olduğu için göbeklenmişti. SeaBrook Island'da çok parlak olan hayal gücünü, onu rahatsız eden arsız sinekmişçesine ezip yok etmişti. Jack bazen, Richard Sloat'ın hayatında bir şeyin giderek azaldığını düşünürdü, ama eklenen bir şey vardı (muhtemelen hukuk öğrenimi sırasında); kararsızlığın koyunumsu, ağdalı, özellikle telefondayken kulağa çok itici gelen, ses tonu onun bir tür sesli imzası olmuştu. Ses, Richard'ın dudakları kapalıyken başlar, açılırken yayılırdı. Bu zamanlar Viyana korosundan bir çocuk ile Lord HawHaw'ın komik bir karışımı gibi görünürdü.

Şimdi, eskiden kendi arazisinin bir parçası olan kuzey tarlasını kaplayan çimenler üzerine diz çökmüş, gözleri kapalı dururken, çok iyi hatırladığı ve farkında olmaksızın delicesine bir özlem duyduğu yeni, yoğun kokuları içine çekerken Richard Sloat, beyninde konuşmaya başlamıştı. Sözcüklerin verdiği ne büyük bir rahatlama duygusuydu! Aklının Richard'ın sesini taklit ettiğinin bilincindeydi ama yine de onu duymak harikaydı. Richard orada olsaydı, diye düşündü Jack, eski dostuna sarılır ve istediğin kadar vaaz verebilirsin, Richie-çocuk, derdi. Kuzuların melemesi gibi.

Mantıklı Richard: Tüm bunların bir rüya olduğunun farkındasın değil mi, Jack?... a-haaaa... kutuyu açmanın verdiği stres yüzünden olduğuna hiç şüphe yok... a-haaaa... yoğun stres kendinden geçmene sebep oldu ve... a-HAAAA!... şu an görmekte olduğun rüyaya yol açtı.

Hâlâ gözleri kapalı bir halde dizleri üzerinde duran, saçları yüzüne doğru dökülen Jack, "Bir başka deyişle," dedi. "Buna eskiden dediğimiz gibi..."

Doğru! Eskiden söylediğimiz gibi... a-haaa..."Seabrook Island safsataları." Ama Seabrook Island çok geride kaldı, Jack, o yüzden sana gözlerini açmanı, ayağa kalkmanı ve kendi kendine olağandı-

şı hiçbir şey görmeyeceğini hatırlatmanı öneriyorum... ahaa!... aslında orada öyle bir şey yok.

"Aslında yok," diye mırıldandı Jack. Ayağa kalktı ve gözlerini açtı.

Daha ilk bakışta ne olduğunu anladı ama Richard'ın ağdalı otuz-beşim-de-görünüyorum-ama-altmış-yaşındayım diyen sesini bir kalkan gibi önünde tutmaya devam etti. Bu şekilde, gerçekten kendinden geçmek ya da... belki de aklını tamamen kaybetmek yerine ucu ucuna da olsa dengesini koruyabiliyordu.

Başının üzerinde sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen gökyüzü tertemiz koyu maviydi. Etrafını saran altın sarısı başaklar, kaburga kemiklerine dek yükseliyordu, burada onları biçecek bir Bunny Boettcher yoktu. Aslında geldiği yönde hiç ev yoktu, sadece yan tarafında bir yel değirmeniyle kitaplara malzeme olabilecek, eski bir ambar vardı.

Uçan adamlar nerede, diye düşündü Jack gökyüzüne bakarak ve sonra başını sertçe iki yana salladı. Uçan adamlar yoktu, iki başlı papağanlar yoktu, kurt adamlar yoktu. Bunların hepsi Seabrook Island safsataları, annesine)»' kaptığı ve Richard'ın bile bir süreliğine yakalandığı nevrozdu. Hiçbiri gereği, değildi, hepsi... a-haaa... birer saçmalıktı.

Asıl saçmalığın etrafında gördüklerini inkâr etmek olduğunu bilerek Richard'ın sesini onayladı. Çimlerin yoğun ve tatlı kokusu, daha çiçeğimsi olan yoncaların ve belirgin, kara toprağın kokusuyla karışarak başını döndürüyor. du. Çimenlerin arasında düşüncesiz hayatlarını sürdüren çekirgelerin sesleri sonsuza dek kesilmeyecekmişçesine kulaklarını dolduruyordu. Beyaz tarla güveleri telaşla kanat çırpıyordu. Bir telefon kablosu, elektrik teli ya da jet iziyle lekelenmemiş gökyüzünün güzelliği nefesini kesiyordu.

Ama Jack'i derinden etkileyen, içinde olduğu tarlanın mükemmelliğiydi, Dizleri üzerine düşerek çiylerle ağırlaşmış çimleri yassılattığı yerde daire şeklinde bir düzlük vardı. Ama o noktaya varan, üzerlerine basılarak ezilmiş çimlerin oluşturduğu koyu renk bir yol yoktu. Oraya gökyüzünden düşmüş gibiydi. Bu mümkün değildi elbette, Seabrook safsatalarından biriydi, ama...

"Gerçekten de gökyüzünden düştüm," dedi Jack şaşırtıcı derecede sakin bir sesle. "Buraya Wisconsin'den geldim. Buraya geçtim."

Richard'ın sesi, birçok a-haaa ve hımmpf eşliğinde bu söylediklerini protesto etmeye koyuldu ama Jack onun pek farkında

değildi. Sevgili eski dost Mantıklı Richard, beyninde her zamanki Mantıklı Richard görevini yapıyordu, hepsi oydu. Richard daha önce bu tür bir deneyim yaşamıştı ve diğer tarafa döndüğünde dengesi bozulmamış sayılırdı... ama o zaman on iki yaşındaydı. O sonbaharda ikisi de on iki yaşındaydı ve o yaşlarda hem beyin, hem beden daha esnek olurdu.

Jack, yavaşça etrafında dönerek bir çember çizdi. Uçsuz bucaksız uzanan tarlalardan (üzerlerine çöken sis, giderek ısınan havayla artık iyice incelmişti) ve ardındaki gri-mavi ormandan başka bir şey görünmüyordu. Ama sonra, güneybatı yönünde, yaklaşık iki kilometre uzaklıktaki toprak yolu fark etti. Onun ötesinde, ufukta, belki biraz berisinde mükemmel yaz göğü, dumanla hafifçe lekelenmişti.

Odun ocakları olamaz, diye düşündü Jack. Temmuz ayında olamaz ama belki küçük atölyeler. Ve...

Bir düdük sesi... çok uzaklardan boğuk üç kısa patlama duydu. Kalbi, nefesinde büyür gibi oldu ve dudaklarının kenarları yükselerek yüzünde bir çeşit çaresiz gülümseme oluşturdu. "Mississippi o tarafta kalıyor," dedi ve güveler beyaz danteller oluşturarak ediğini onaylarcasına etrafında telaşla kanat çırptılar. "Oradaki Mississippi ', burada ne deniyorsa o. Ve düdük sesi, dostlar ve komşular..

Giderek ısınan yaz gününde iki patlama daha duyuldu. Bu mesafeden hâla çok boğuk, zayıf geliyordu ama yakından çok sarsıcı olduğunu biliyordu.

"Bu bir nehir gemisi. Hem de çok büyük bir gemi. Belki de yandan çarklıdır."

Jack, kendi kendine bunların hiçbirinin gerçek olmadığını tekrarlayarak yola doğru yürümeye başladı. Kendine söylediklerine zerre kadar inanmıyordu ama onları bir ip cambazının denge sopası gibi kullanıyordu. Yüz metre kadar yürüdükten sonra dönüp geldiği yöne baktı. Yüksek başakların arasında, dizleri üzerine düştüğü noktadan bulunduğu yere kadar uzanan derin bir yol oluşmuştu. Geçişinin iziydi. Tek izi. Sol tarafta (aslında şimdi neredeyse arkasında sayılırdı) eski ambar ve yel değirmeni vardı. Orası evim ve garajım, diye düşündü Jack. En azından Chevrolet'lerin, Ortabatı çekişmeleri ve Oprah Winfrey şovunun dünyasında öyle.

Yürümeye devam etti, tam yola varmak üzereydi ki güneybatıda dumanın daha fazla olduğunu anladı. Aynı zamanda bir tür tit-

reşim vardı. Migren ağrısının başlangıcı gibi beynini zonklatıyordu. Ve garip bir şekilde değişkendi. Yüzünü tam olarak güneye çevirdiğinde zonklama azalıyordu. Doğuya döndüğünde yok oluyordu. Kuzeyde, neredeyse yok denebilirdi. Dönmeye devam edip tam bir daire çizdiği noktadaysa tüm şiddetiyle tekrar başlıyordu. Bir sineğin vızıltısının ya da bir otel odasındaki radyatörden gelen seslerin daha çok rahatsız etmesi gibi şimdi titreşim, öncekinden de beter hissediliyordu.

Jack kendi etrafında bir kez daha yavaşça, üç yüz altmış derece döndü. Güneyde, titreşimin şiddeti doruktaydı Doğuda, titreşim yoktu. Kuzeyde, geri geliyordu. Ve batıda, kuvvetleniyordu. Güneybatıda ise ibre en tepeye dayanıyordu. Eski duman gibi kokan, kara, başağrısını andıran bir titreşim...

"Hayır, hayır, hayır, duman değil," dedi Jack. Neredeyse göğsüne dek yükselen, yaz güneşiyle sapsarı olmuş başaklar arasında pantolonu ıslak, güveler başının etrafında uçuşarak, gözleri irileşmiş, yanakları bir kez daha solgun, kıpırtısız duruyordu. O an, tekrar on iki yaşına dönmüş gibi görünüyordu.

Eski, daha genç (ve muhtemelen daha iyi) benliğiyle bu şekilde tekrar bir araya gelmesi ürperticiydi. "Duman değil, bu koku..."

Aniden tekrar öğürdü. Çünkü koku... burnuna gelen değil, beyninin merkezinde oluşan... çürümüş salam kokusuydu. Irma Freneau'nun yarı sönmüş, kopuk ayağının kokusu.

"Onun kokusunu alıyorum," diye fısıldadı Jack aslında kastettiğinin koku olmadığının bilincinde. O titreşime her istediği anlamı verebilirdi... hatta onu yok edebileceğini de fark etmişti. "Balıkçı'nın kokusunu alıyorum. Ya o veya bilmiyorum."

Tekrar yürümeye başladı ve yaklaşık yüz metre sonra bir kez daha durdu. Başındaki zonklama gerçekten geçmişti. Gün ısınıp sıcaklık yükselince radyo istasyonlarının kaybolması gibi yok olmuştu. İçini derin bir rahatlama duygusu sardı.

Şüphesiz bir ucunun Arden'ın, diğer ucununsa Centralia ve French Landing'in bir tür yansıması olan yerlere vardığı yola ulaşmak üzereydi ki, davula benzeyen düzensiz vuruşlar duydu. Arka planda Gene Krupa'nın ritmi gibi bacaklarından yükselen vuruşları aynı zamanda hissedebiliyordu.

Soluna döndü ve gördükleri karşısında şaşkınlıkla karışık bir neşeyle haykırdı. Uzun, sallanan kulaklarıyla üç kocaman, kahverengi yaratık Jack'in yanından zıplayarak geçiyordu. Tavşanla

kanguru karışımı yaratıklara benziyorlardı. Patlak, siyah gözleri komik bir dehşetle bakıyordu. Düz ayaklarıyla (buralarda tüyleri kahverengi değil, beyazdı) tozlar kaldırarak toprak yolun karşı tarafına geçtiler.

"Tanrım!" dedi Jack, yarı gülerek, yarı ağlayarak. Avucuyla alnına sertçe vurdu. "Bu neydi, Richie? Bu konudaki yorumlarını alabilir miyim acaba?"

Elbette Richie'nin bu konuda söyleyecekleri vardı. Jack'e, az önce aşırı derecede gerçek hissi uyandıran bir... a-haaa!... halüsinasyon gördüğünü söyledi.

"Tabii," dedi Jack bunun üzerine. "Dev tavşanlar. Beni en yakın alkolikler toplantısına götürün." Yola adımını atarken başını tekrar güneybatıya doğru çevirip ufuktaki dumana baktı. Bir köy. Akşamın gölgeleri yaklaşırken köyün sakinleri korkuyor muydu? Üzerlerine çökecek geceden korkuyorlar mıydı? Ya çocuklarını alan yaratıktan? Bir polise ihtiyaçları var mıydı? Elbette vardı. Elbette onlar...

Yolun üzerinde bir şey yatıyordu. Jack eğilerek bu zıplayan dev tavşanla diyarına hiç uymuyormuş gibi görünen ama tamamen gerçek olan Milwaukee Breewers beysbol şapkasını yerden aldı. Arkadaki plastik ayar bandından, bir çocuğa ait olduğu anlaşılıyordu. Jack, ne göreceğini biliyordu ama yine de şapkayı çevirerek içine baktı ve dikkatle yazılmış TY MARSHALL ismini gördü.

Şapka Jack'in sabah çiyinin islediği kot pantolonu kadar ıslak değildi ama kuru da sayılmazdı. Jack, şapkanın bir gündür yolun kenarında olması gerektiğini düşündü. En mantıklı varsayım, Ty'ı kaçıranın bu yönde ilerlemiş olduğuydu ama Jack buna pek ihtimal vermiyordu. Belki de başka türlü düşünmenin kafasında bir başka hayalin canlanmasının sebebi, beynindeki zonklamaya yol açan titreşimin anısıydı: Ty'ı dikkatle bir başka yere saklamış olan Balıkçı, elinde beysbol şapkasıyla bu yolda yürümüştü. Kolunun altında üzerine yapıştırılmış sahte pullarla bir ayakkabı kutusu vardı. Başında, çok küçük olduğu için oraya kondurulmuş gibi görünen Ty'ın şapkası vardı. Buna rağmen ayar bandını gevşetmek istememişti. Jack'in bir anlığına bile olsa onun bir yetişkinin şapkası olduğunu düşünmesini istememişti. Çünkü Jack'le alay ediyor, onu oyunun içine çekmeye çalışıyordu.

"Çocuğu bizim dünyamızdan aldı," diye mırıldandı Jack. "Onu aldıktan sonra bu dünyaya kaçtı. Bir örümceğin sineği ağının bir köşesine yerleştirdiği gibi Ty'ı güvenli bir yere sakladı. Hayatta mı?

Ölü mü? Bence yaşıyor. Neden bilmiyorum. Belki de olmasını istediğim bu. Neyse. Sonra lrma'yı sakladığı yere gitti. Ayağını aldı ve bana getirdi. Önce bu dünyaya getirdi, sonra kapımın önüne bırakmak için benim dünyama geçti. Belki yolda şapkayı kaybetti? Belki başından düşürdü?"

Hiç sanmıyordu. Jack bu bok herifin, dünyalar arasında gidip gelebilen bu orospu çocuğunun şapkayı bilerek bıraktığına inanıyordu. Bu toprak yolda yürüyecek olursa Jack'in onu bulacağını biliyordu.

Şapkayı, milli marş sırasında yükselen bayrağa saygı gösteren bir Miller Park taraftarı gibi göğsünde tuttu, gözlerini kapattı ve konsantre oldu. Umduğundan kolay oldu ama bazı şeyler asla unutulmazdı... örneğin bir portakalı soymak, bisiklete binmek, dünyalar arasında geçiş yapmak.

Eski dostu Speedy Parker'ın, sesinde gizli bir kahkahayla, vay canına, görünüşe bakılırsa bunun için ucuz şaraba ihtiyacın yok, dediğini duyar gibi oldu. Aynı anda, o baş dönmesi hissi, Jack'i tekrar sardı. Hemen ardından da yaklaşan bir aracın tehlikeli sesini duydu.

Gözlerini açarak bir adım geriledi. Gözüne asfalt bir yol ilişti... Norway Vadisi Yolu, ama...

Israrlı bir korna sesi eşliğinde eski, paslı bir Ford yanından hızla geçti Yolcu tarafındaki dikiz aynası, Jack'in burnunun sadece yirmi santimetre ötesinden geçmişti. Keskin hidrokarbon kokusuyla dolu sıcak hava, Jack'in yanaklarını yalarken genç bir çiftçinin öfkeli sesi duyuldu:

"...yoldan çekil, geri zekâlı..."

"Bir Möö Koleji mezunu tarafından geri zekâlı diye çağrılmayı protesto ediyorum," dedi Jack en iyi Mantıklı Richard sesiyle. Ardından burun kıvırarak bir a-haa! çekmesine rağmen kalbi deli gibi çarpıyordu. Bu dünyaya o adamın tam önünden geçmesine ramak kalmıştı!

Lütfen, Jack, aklını başına topla, dedi Richard. Her şey bir rüyaydı.

Ama Jack öyle olmadığını biliyordu. Şaşkınca etrafına bakmasına rağmen kalbinin derinliklerinde bir yerde en ufak bir şok belirtisi bile yoktu. Bir kere, şapka hâlâ elindeydi... Ty Marshall'ın Brewers şapkası. Ve ayrıca Tamarack Deresi'nin üzerinden geçen köprü hemen bir sonraki tepenin ardındaydı. Bu da demek oluyordu ki, dev tavşanların zıpladığı diğer dünyada yaklaşık iki ki-

lometre yürümüşken, bu dünyada en azından dört kilometre ilerlemişti.

Önceden de böyleydi, diye düşündü, Jacky altı yaşındayken de böyleydi. Herkes Kaliforniya'da yaşarken ve oradan başka bir yerde kimse yaşamazken.

Ama bu doğru değildi. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama yanlıştı.

Jack daha birkaç saniye önce toprak olan asfalt yolun kenarında, elinde Ty Marshall'ın beysbol şapkası olduğu halde ayakta duruyor, tam olarak neyin, nasıl yanlış olduğunu bulmaya çalışıyordu, ama başaracağına dair pek umudu yoktu. Hepsi çok geride kalmıştı ve ayrıca, on üç yaşından beri garip çocukluk anılarını büyük bir çaba göstererek gömmeye uğraşmıştı. Bir diğer deyişle, hayatının yarısından çoğunu bu çabayla geçirmişti. Bir insan unutmaya çalışarak onca zaman geçirdikten sonra aniden, parmaklarını şıklatır gibi her şeyi hatırlaya...

Jack parmaklarını şıklattı ve ılık yaz sabahına sordu. "Jacky altı yaşındayken ne olmuştu?" Sonra kendi sorusunu cevapladı. "Jacky altı yaşındayken Babacık kornayı çaldı."

Bu ne anlama geliyordu?

"Babacık değil," dedi birdenbire Jack. "Benim babam değil. Dexter Gordon. Şarkının adı, 'Daddy Played the Horn'du". Ya da belki bu, albümün adıydı. Uzunçaların." Başını iki yana sallayarak ayakta durdu. Sonra başını öne eğ-

" Babacık Kornayı Çaldı

"Çaldı. Babacık Çaldı. 'Babacık Kornayı Çaldı.'" Ve hepsi bir anda beynine üşüştü. Müzik setinde Dexter Gordon çalıyordu. Jack Sawyer, kanepenin arkasında oyuncaktan çok gerçekmiş hissi veren Londra taksisiyle oynuyordu, babasıyla Richard'ın babası konuşuyorlardı. Phil Sawyer ve Morgan Sloat.

Bu herifin orada nasıl olacağını bir düşün, demişti Morgan Amca ve bu Jack'in ötedünya hakkında ilk ipucunu aldığı andı. Jacky altı yaşındayken oradan söz edildiğini duymuştu. Ve...

"Jacky on iki yaşındayken oraya gitti."

Saçmalık! diye haykırdı Morgan'ın oğlu. Saçmalığın daniskası... a-haaa!... saçmalığın dik alası! Şimdi de gökyüzünde gerçekten uçan adamlar olduğunu söyleyeceksin!

Ama Jack, arkadaşının beynindeki hayaline bunu ya da bir başka şeyi söyleyemeden bir başka araba geldi. Bu seferki yanaşıp önünde durdu. Arabanın camının ardından şüpheyle bakan (Jack

bu ifadenin artık bir alışkanlık halini aldığını ve bir anlam ifade etmediğini biliyordu), Henry Leyden'ın kâhyası Elvena Morton'du.

"Burada ne halt ediyorsun, Jack Sawyer?" diye sordu kadın.

Jack ona gülümsedi. "Pek iyi uyuyamadım, Bayan Morton. Kafamı dağıtmak için yürüyüşe çıkmıştım."

"Kafanı dağıtmak için yürüyüşe çıktığında hep ıslak çiyler arasında mı dolaşırsın?" Bakışları, Jack'in dizlerine, hatta biraz daha yukarı kadar ıslanmış kot pantolonuna yönelmişti. "Bir yararı oluyor mu bari?"

"Sanırım çevremin farkına varmayacak kadar düşüncelere dalmışım," dedi Jack.

"Galiba öyle," dedi kadın. "Haydi, atla, seni evinin yakınına kadar götüreyim. Tabii, kafanı biraz daha dağıtmaya niyetin yoksa."

Jack sırıttı. Bu iyiydi işte. Aslında ona ölen annesini hatırlatmıştı (Sabırsız oğlu akşam yemeğinde ne olduğunu ve ne zaman yiyeceklerini sorduğunda, Lily Cavanaugh Sawyer, "Kızarmış soğanlı osuruk, tatlı olarak da rüzgârlı puding ve hava sosu var, turşuyu çeyrek geçe gelip yiyebilirsin," diye karşılık verirdi).

"Sanırım kafamı bugün yeterince dağıttım," diyen Jack, Bayan Morton'un eski, kahverengi Toyotası'nın önünden dolaştı. Ön koltukta, içinden yapraklı bir şeyler taşan kahverengi bir poşet duruyordu. Jack poşeti biraz itti ve koltuğa oturdu.

"Erken kalkan yol alır mı bilmiyorum," dedi kadın arabayı sürerken. "Ama Roy'un Dükkânı'na erken giden en taze sebzeleri alabiliyor, sana bu kadarını söyleyebilirim. Ayrıca aylaklardan önce orada olmayı tercih ediyorum."

"Aylaklar mı, Bayan Morton?"

Elvena Morton, onu yan yan süzüp, ekşi bir şey yemiş gibi dudaklar büzerek en şüpheci bakışını fırlattı.

"Öğle yemeğinde tezgâhın önüne dizilip Balıkçı aşağı Balıkçı yukarı dırdır konuşuyorlar. Yok, efendim, kim olabilirmiş, ne olabilirmiş... İsveçli mi Polonyalı mı yoksa İrlandalı mı?.. ve elbette yakalandığında ona ne yapacaklarmış, şu kuş beyinli, beceriksiz Dale Gilbertson'un yerinde kim olsa zaten şimdiye kadar Balıkçı'yı yakalamışmış. Bunları konuşuyorlar. Bir elde kahve diğerinde çörekle kıçlarını Roy Soderholm'ün taburelerine yayıp ahkâm kesmek çok kolay, tabii. Benim fikrim bu. Elbette en azından yarısının da arka cebinde işsizlik sigortasından aldıkları çekler duruyor ama kimse ağzını açıp bu konuda tek laf etmiyor. Babam derdi ki;

"Bana temmuzda ekin tarlasında çalışmak için fazla iyi olduğunu düşünen bir adam göster, sana bütün yıl kılını bile kıpırdatmayan birini göstereyim."'

Yolcu koltuğunda oturan Jack, dizlerini öndeki konsola dayamış, akıp giden yolu izliyordu. Çok kısa bir süre sonra eve varacaklardı. Pantolonu kurumaya başlamıştı ve içini garip bir huzurun sardığını hissediyordu. Elvena Morton'la konuşmanın en iyi tarafı, sohbete katılmak zorunda olmayışınızdı. O her şeyi tek başına memnuniyetle hallediyordu zaten. Aklına, Lily Cavanaugh Savvyer'ın bir başka sözü geldi. Çok konuşkan biri için (örneğin Morgan Amca), "Dili ortada kalmış ve her iki yöne doğru koşuyor," derdi.

Sırıttı ve Bayan Morton görmesin diye bir elini doğal göründüğünü umduğu bir hareketle ağzına götürdü. Elvena Morton, Jack'e neye güldüğünü sorarsa ona ne derdi? Dilinin ortada kaldığını düşündüğünü mü? Tüm bu anıların, geçmişin, tekrar beynine hücum etmesi de komik sayılırdı aslında. Daha önceki gün annesinin öldüğünü unutup onu aramaya kalkmıştı, değil mi? Şimdi düşününce bunu bir başka hayatta yapmış gibi geliyordu. Belki gerçekten de bir başka hayattı. Tanrı biliyor ya, o sabah bitkince ve kıyamet yaklaşıyormuşçasına çaresiz bir ruh haliyle yatağından kalkan adamla arasında dağlar kadar fark vardı. Kendini... Dale'in onu bir zamanlar babasına ait olan küçük, hoş yeri göstermek için oraya getirdiği günden beri ilk kez bu kadar hayat dolu hissediyordu.

Bu arada, Elvena Morton konuşmasına devam ediyordu.

"Aslında Çılgın Moğol kişiliğine büründüğünde evden uzaklaşmak için önüme ilk çıkan mazerete dört elle sarılıyorum," dedi. Çılgın Moğol, Bayan Morton'un Henry'nin Wisconsin Faresi karakterine taktığı isimdi. Jack, kısa bir süre sonra Çılgın Macar diye bilinen biriyle tanışacağını bilmediğinden anlamasan başını sallayıp onayladı. Hayatın küçük tesadüfleri.

"Nedense Çılgın Moğol'u hep sabahın erken saatlerinde kaydetmeye kalkar. Ben de ona dedim ki; 'Henry, bu şekilde bağırmak, korkunç şeyler söylemek ve sonra bırak elektro gitarı, bir rubanın bile yanına yaklaştırılmaması gereken çocukların yaptığı o berbat müziği çalmak zorundaysan, bütün gününü mahvedeceğini bildiğin şu işi sabah yapmakta neden ısrar.ediyorsun?' Ve gerçekten de mahvediyor. Çılgın Moğol programını yaptığı her beş günün dördünde, öğleye kadar zavallı alnına bir buz torbası daya-

yarak yatak odasında kalıyor ve o günlerde tek lokma bile öğle yemeği yemiyor. Ertesi gün kontrol ettiğimde bazen akşam yemeğinin yerinde durduğunu görüyorum... kendi pişirmek istediğini söylemediği sürece akşam yemeğini her zaman buzdolabında, aynı yerde bırakırım... ama dört günün ikisinde yemeği hâlâ bıraktığım yerde, el değmemiş halde buluyorum, zaten bulamadığım günlerde de yediğinden şüpheliyim, sanırım yemiş izlenimini vermek için çöpe boşaltıveriyor."

Jack homurdandı. Tek yapması gereken de buydu. Kadının söyledikleri bir kulağından girip diğerinden çıkarken Jack, ayakkabıyı bir maşayla tutarak kanıt torbasına nasıl koyacağını, ardından karakola götüreceğini, kanıt zincirini başlatacağını düşünüyordu. Ayakkabı kutusunun içinde başka bir şey olmadığından emin olmalı, kahverengi kâğıdı iyice gözden geçirmeliydi. Ayrıca şeker poşetlerini de incelemek istiyordu. Belki kuş resimlerinin altında bir restoran ismine rastlayabilirdi. Uzak bir ihtimaldi ama...

"Ve bana dedi ki; 'Bayan M, elimde değil. Bazı günler kendimi fare gibi hissederek uyanıyorum. Sonradan acısını çeksem de o ruh halindeyken programı yapmak bana müthiş bir zevk veriyor. Tam anlamıyla müthiş.' Ben de ona sordum, 'Anne babalarını öldürmek, ceninleri yemek ve hayvanlarla seks yapmaktan bahseden şarkılar... böyle bir şarkı gerçekten var, Jack, kulaklarla duydum... dinlemekten nasıl bir zevk alıyorsunuz?' Ona aynen böyle sordum ve o da dedi ki... oh, gelmişiz."

Henry'nin evine dönen yolun ayrıldığı yere varmışlardı gerçekten. Dört kilometre kadar ileride çatısı görünen de Jack'in eviydi. Sabah güneşi, kamyonetinin camından yansıyordu. Verandayı ve elbette ahşap tabanı üzerinde yatan, temizlenmeyi bekleyen korkunç nesneyi de göremiyordu. Toplum iyiliği için temizlenmeliydi.

"Seni evine kadar götürebilirim," dedi Bayan M. "Aslında neden öyle yapmayayım?

Verandadaki ayakkabıyı ve etrafı sarmış olan çürümüş salam kokusu, düşünen Jack gülümseyerek başını iki yana salladı ve çabucak kapıyı açtı. "Düşündüm de, kafamı biraz daha dağıtsam iyi olacak," diyerek indi.

Bayan Morton ona, Jack'in sevgi olduğundan kuşkulandığı hoşnutsuz bir şüphe ifadesiyle baktı. Jack'in, Henry Leyden'ın hayatını aydınlattığını biliyordu ve sırf bu bile onu sevmesine yetiyordu. En azından Jack öyle olması, umuyordu. Bayan M, kucağında duran beysbol şapkasından hiç söz etmemişti ama neden

edecekti ki? O yörede her adamın en az dört tane beysbol şapkası vardı.

Saçları hafifçe uçuşarak (Rodeo Drive'daki Chez-Chez'de saçını en son modaya göre kestirdiği günler artık çok geride kalmıştı... burası Coulee Bölgesi'ydi ve Jack, saçlarını Chase Caddesi'nde, Amvets'in yanındaki yaşlı Herb Roeper'a kestiriyordu) küçük bir çocuk gibi gevşek adımlarla yürümeye koyuldu. "O ıslak pantolonu çıkar, Jack! İçeri girer girmez ilk işin o olsun! Üzerinde kurumasına izin verme! Kireçlenme öyle başlar!"

Jack arkasına dönmeden bir elini kaldırdı ve seslendi. "Tamam!"

Beş dakika sonra evinin önüne varmıştı. Dehşet ve bunalım, geçici bir süre için bile olsa onu terk etmişti. Neşe de öyle ki bu onu rahatlatıyordu. Bir polisin, önemli bir soruşturmaya başlarken son ihtiyaç duyacağı ruh hali, şaşkınlıkla yüklü bir neşeydi.

Verandadaki kutuyu... paket kâğıdını, tüyleri, ünlü çocuk ayakkabısını, bu ayrıntıyı atlamak olmazdı... gördüğünde, Jack'in aklına Bayan Morton'un büyük bilge Henry Leyden'ın sözlerinden yaptığı alıntı geldi.

Elimde değil. Bazı günler kendimi fare gibi hissederek uyanıyorum. Sonradan acısını çeksem de o ruh halindeyken programı yapmak bana müthiş bir zevk veriyor. Tam anlamıyla müthiş.

Müthiş. Jack bu hissi dedektiflik yaparken ara ara tatmıştı, bazen bir su mahallini incelerken, çoğunlukla da söylediklerinden fazlasını bilen bir tanığı sorguya çekerken... ve bu, Jack Sawyer'ın neredeyse her zaman bildiği, kokusunu aldığı bir şeydi. Çok ustaca bir iş çıkaran marangozlar, güzel bir burun ya da çene yontmuş bir heykeltıraş ya da çizdiği planda çizgileri tam yerli yerlerine oturtmuş olan bir mimar da bu şekilde hissediyor olmalıydı. Sanki French Landing'de biri (çevre kasabalardan da olabilirdi ama Jack, (Landing'de olduğunu tahmin ediyordu), bu hazzı çocukları öldürüp onlarının bazı parçalarını yiyerek yakalıyordu. French Landing'de biri, giderek daha sık kendini Balıkçı gibi hissederek rüyasından uyanıyordu.

Jack eve arka kapıdan girdi. Bir kutu büyük boy kanıt torbası, birkaç siyah çöp torbası, faraş ve süpürge almak için mutfakta bir süre oyalandı. Buzdolabının buzluk kısmını açtı ve buzların yarısını bir çöp torbasına doldurdu... Jack Sawyer'a göre, Irma Freneau'nun zavallı ayağı, çürümenin son noktasına ulaşmıştı.

Çalışma odasına girerek bir keçe kalem, bir tükenmezkalem ve sarı kâğıt destesini aldı. Sonra oturma odasındaki şöminenin önünden daha küçük olan maşaları alarak kapıya yöneldi. Tekrar verandaya çıktığında Jack Sawyer kimliğini neredeyse tamamen bir kenara bırakmıştı.

Ben bir AYNASIZIM, diye aklından geçirdi gülümseyerek. Amerikan düzeninin koruyucusu, güçsüzlerin, sakatların ve ölülerin dostu.

Sonra korkunç bir koku bulutuyla çevrilmiş küçük, zavallı, yalnız ayakkabıya baktı ve gülümsemesi soldu. Terk edilmiş kafeteryada Irma'nın cesedini ilk gördüğümüzde hissettiğimiz olağanüstü gizemin bir kısmını o da hissetmişti. Bu kalıntıyı onurlandırmak için elinden geleni yapacaktı, tıpkı çocuğu gördüğümüzde bizim yaptığımız gibi. Daha önce bulunduğu otopsileri, tanık olduğu, yapılan işkence ve zulümlerin ardında yatan gerçek ciddiyeti düşündü.

"Irma, sen misin?" diye sordu usulca. "Sen isen bana şimdi yardım et. Konuş benimle. Şimdi, ölülerin yaşayanlara yardım etme zamanı." Jack hiç düşünmeden parmaklarını öptü ve öpücüğü ayakkabıya doğru üfledi. Bunu yapan adamı... ya da yaratığı... öldürmek isterdim, diye geçirdi içinden. Diri diri asar, pantolonunu pisletirken attığı çığlıkları dinlerdim. Onu kendi pisliğine gömerdim.

Ama bu tür düşünceler onurlandırıcı değildi, hepsini aklından uzaklaştırdı.

İlk kanıt torbası, içindeki ayak kalıntısıyla ayakkabı içindi. Maşaları kullandı. Sonra torbanın ağzını kapattı. Keçe kalemle torbanın üzerindeki etikete tarihini yazdı. Sarı kâğıdın üzerine tükenmezkalemle kanıtın üstüne dair not düştü. Hepsini, buzlarla dolu çöp torbasının içine koydu.

İkinci torba beysbol şapkası içindi. Bu kez maşayla tutmaya gerek y0u ona zaten dokunmuştu. Şapkayı torbanın içine koydu ve ağzını kapattı. T-,, not etti, sarı kağıda türünü yazdı.

Üçüncü torba, kahverengi paket kâğıdı içindi. Kâğıdı bir süre masada, havada tutarak üzerlerinde kuş resimleri olan sahte pulları inceledi. Her birinin altında DOMİNO TARAFINDAN ÜRETİLMİŞTİR yazıyordu ama hepsi buydu. Ne bu restoran adı, ne de benzer bir bilgi vardı. Torbanın içine. Ağzını kapa. Tarih at. Kanıt türünü not et.

Tüyleri topladı ve hepsini dördüncü torbaya koydu. Kutuda daha tüy vardı. Kutuyu maşalarla tuttu ve içindekileri faraşa boşalttı. Sonra kalbi, göğüs kafesinin sol tarafına sıkı bir yumruk yemişçesine sıkıştı ve hemen ardından iki kat hızla çarpmaya başladı. Kutunun altında bir yazı vardı. Aynı fosforlu kalemle yazılmış, aynı titrek harfler. Ve bunu her kim yazdıysa, kime yazacağa çok iyi biliyordu. Dıştan görünen Jack Sawyer'a yazmamıştı. Öyle olsa mutlaka Jack'e Hollywood, diye hitap ederdi.

Bu mesaj, Jack'in içinde gizli olan adama ve Jack "Hollywood" Sawyer'ın daha önce orada olduğunu hiç aklına getirmediği çocuğa gönderilmişti.

Ed'in Abur Cuburları'nı dene, aynasız... Dost'un,
BALIKÇI

"Dostun," diye mırıldandı Jack. "Ya, ne demezsin." Kutuyu maşalarla tutarak ikinci çöp torbasına koydu, onu koyacak kadar büyük kanıt torbası yoktu. Sonra tüm torbaları yanında düzenlice bir araya getirdi. Her zaman aynı görünürlerdi, gerçek-suçları konu alan dergilerdeki fotoğraflar gibi ürkütücü ve tatsız.

İçeri girdi ve Henry'nin numarasını tuşladı. Telefonu Bayan Morton'un açacağından korktu ama Tanrı'ya şükür, ahizeyi kaldıran Henry'ydi. Fare kimliğini o gün için artık üzerinden atmış olduğu belliydi ama Jack telefonda bile elektro gitarın anırmalarının ve bağırtılarının tortularını duyabiliyordu.

Evet, Henry Ed'in Abur Cuburları'nı biliyordu ama Jack neden öyle bir yeri soruyordu? "Şimdi orası bir harabe; Ed Gilbertson yıllar önce öldü. French Landing'de bunun Tanrı'nın bir lütfü olduğunu düşünen insanların sayısı çok, Jack. İşlettiği yer tam bir mikrop yuvasıydı. Ortaya çıkmak için fırsat bekleyen bir karın ağrısı gibiydi. Sağlık kurulunun oraya kilit vurması gerekire1 ama Ed'in hatırı sayılır tanıdıkları vardı. Örneğin, Dale Gilbertson."

"O ikisi akraba mıydı?" diye sordu Jack. Ve dostu, normal şartlarda hiç kullanmadığı bir tarzda, "Lanet olsun, evet," diye karşılık verince, Wisconsin kişiliğinin Henry'yi hâlâ tam olarak terk etmemiş olduğunu anladı. Jack, önce Henry'nin beklenmedik anlarda George Rathburn ya da Henry Arabistan Şeyhi'ne özgü söylemlerde bulunduğuna da tanık olmuştu.

Beklenmedik anlarda narin boğazından George'un gür sesi yükselir, bazen Henry Shake'in yaptığı gibi, veda ederken omzunun üzerinden Ding-dong derdi.

"Tam olarak nerede?" diye sordu.

"Bunu söylemek biraz güç," diye cevap verdi Henry. Sesinde hafif bir sabırsızlık izi vardı. "Çiftlik malzemeleri satan yere yakın... ismi Goltz's müydü neydi? Caddeden giriş öyle uzaktı ki aradaki mesafeye ayrı bir yol denebilirdi. Bir zamanlar bir tabela varsa da şimdi yerinde yeller esiyor olmalı. Ed Gilbertson son mikroplu hamburgerini sattığında sen muhtemelen ilkokul birinci sınıftaydın, Jack. Nereden çıktı bunlar?"

Jack, yapmayı düşündüğü şeyin normal soruşturma kurallarına tamamen aykırı, aptalca bir davranış olduğunun farkındaydı... bir sivili, özellikle de bir cinayet söz konusuyken öylece suç mahalline dâhil edemezdiniz... ama bu normal bir soruşturma değildi. Elinde, bir başka dünyadan gelmiş bir kanıt vardı, bunun kadar anormal ne olabilirdi? Elbette Henry olmadan Ed'in Abur Cuburları Yeri'ni bulabilirdi, Goltz's'de çalışan birine sorsa yeterdi. Ama...

"Balıkçı bana Irma'nın ayakkabılarından birini göndermiş," dedi Jack. "Irma'nın ayağı da hâlâ içinde." Henry'nin ilk tepkisi, keskin bir nefes çekmek oldu.

"Henry? İyi misin?"

"Evet." Sesinden, duyduğu şok anlaşılıyordu ama serinkanlıydı. "Küçük kız ve annesi için ne korkunç bir durum." Duraksadı. "Senin ve Dale için." Tekrar duraksadı. "Tüm kasaba için."

"Evet."

"Jack, seni Ed'in yerine götürmemi mi istiyorsun?"

Jack, Henry'nin bunu yapabileceğini biliyordu. Hem de tereyağından kıl çeker gibi kolayca. Ve dürüst olalım, Henry'yi bunun için aramamış mıydı zaten?

"Evet," dedi.

"Polisi aradın mı?"

"Hayır."

Neden aramadığımı sorduğunda ne diyeceğim? Daha ben koklamaya bir fırsat bulamadan Bobby Dulac, Tom Lund ve diğerlerinin kokularını yayıp ortalıkta dolaşmalarını ve kokularının katilinkiyle karışmasını istemediğimi, Dale de dâhil olmak üzere hiçbirine güvenmediğimi, işleri berbat edeceklerinden çekindiğimi mi?

Ama Henry sormadı. “Yolun başında bekleyeceğim,” dedi. “Sen sadece bana saati söyle yeter.”

Jack kalan işinin ne kadar süreceğini kafasında şöyle bir hesapladı, Tüm torbalan toparlayıp kamyonetinin arkasındaki bölmeye koyacaktı. Ayrıca çoğu zaman çalışma odasındaki şarj aletine takılı duran cep telefonunu yanına almayı unutmamalıydı. Irma’nın cesedini görüp hayati önem taşıyan ilk incelemeleri yaptıktan hemen sonra birkaç yeri araması gerekecekti. Dale ve adamları ondan sonra gelip istedikleri araştırmayı yapabilirlerdi, isterlerse yanlarında lise bandosunu bile getirebilirlerdi, Jack tek başına ilk incelemeyi yaptıktan sonra onun için fark etmiyordu. Saatine baktı ve neredeyse sekiz olduğunu gördü. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti? Diğer dünyada mesafelerin daha kısa olduğunu biliyordu, acaba zaman da daha hızlı mı ilerliyordu? Yoksa sadece zaman bilincini mi kaybetmişti?

“Sekizi çeyrek geçe orada olurum,” dedi. “Ve Ed’in Abur Cuburları Yeri’ne vardığımızda sana çıkabileceğini söyleyene dek uslu bir çocuk gibi kamyonette oturacaksın.”

“Anlaşıldı, mon capitaine.”*

“Ding-dong,” diyen Jack telefonu kapattı ve tekrar verandaya döndü.

İşler Jack’in umduğu gibi gitmeyecekti. Olay yerini istediği gibi sakince, etrafta hiç kimse yokken inceleyip koklayamayacaktı. Aslında, öğleden sonra French Landing’de zaten her an değişme eğilimindeki durum, kontrolden çıkma noktasına gelecekti. Buna yol açan pek çok faktör olmakla birlikte, son karışıklığın en önemli etkeni, Çılgın Macar olacaktı.

Ona bu lakabın takılmasında, küçük kasabalara özgü espri anlayışının büyük rolü vardı. Çelimsiz banka memuruna Koca Joe ya da şişe dibi gibi gözlükler takan kitapçı dükkânı sahibine Şahingöz denmesine yol açan espri anlayışı. Bir altmış yedilik boyu, elli beş kilo ağırlığıyla Arnold Hrabowski, Dalf Gilbertson’un ekibindeki en ufak tefek adamdı. Hatta hem Debbi Anderson hem de Pam Stevens ondan ağır ve uzun oldukları için (bir seksen dört boyundaki Debbi, Arnold Hrabowski’nin kafasının üzerinden omlet yiyebilirdiniz. Gilbertson’un kadrosundaki en ufak tefek memur oydu. Çılgın Macar aslında çok yumuşak başlı biriydi; Dale’in defalarca bunun çok kötü bir olduğunu söylemesine rağmen trafik cezası kestiği için hatayı yapan oymuşçasına özür diler, sorgulamalara, affedersiniz, ama merak ediyordum da gibisinden talihsiz

cümlelerle başlardı. Sonuç olarak Dale onu mümkün olduğunca masa başında tutar ya da herkes tarafından tanındığı ve çoğunluğun saygı gösterdiği kasaba merkezine gönderirdi. Çılgın Macar, Dost Memur olarak okulları turlardı. Esrar kullanmanın kötülükleri hakkındaki ilk derslerini aldıklarının farkında olmayan küçük çocuklar, ona taparlardı. Uyuşturucu, alkol ve dikkatsiz araba kullanma üzerine liselerde yaptığı daha ciddi ve zorlu konuşmalarda çocuklar, kullandığı eyalet bütçesinden gelen kaynaklarla alınan ve kapılarında SADECE HAYIR DEYİN yazan Pontiac'ın çok havalı olduğunu düşünmelerine rağmen uyuklar ya da birbirlerine notlar gönderirlerdi. Yani anlayacağınız yumuşak başlı Memur Hrabowski'nin kendi halinde, heyecandan uzak bir yaşantısı vardı.

Ama anlarsınız ya, yetmişli yıllarda, önce St. Louis'de, sonra Kansas City Royals'de oynamış, çok müthiş bir atıcı vardı ve ismi Al Hrabosky idi. Sahaya doğru yürümez, adeta azametle, yeri göğü sarsarcasına ilerlerdi. Al Hrabosky atış yapacağında ise önce başını eğer, sonra kendini motive etmek için yumruklarını sıkarak bir kere sertçe sallardı. Hazır olduğundaysa çok tehlikeli hızlı toplar atar, topların çoğu, vurucuların bir öpücük mesafesi uzağından geçerdi. Elbette lakabı Çılgın Macar'dı ve büyük liglerin o dönemdeki en iyi atıcısı olduğunu kör bir adam bile görebilirdi. Ve elbette Arnold Hrabowski'ye de aynı lakap takılacaktı, takılmalıydı. Birkaç sene önce, tıpkı meşhur satıcınınkine benzer bir Fu Manchu bıyığı bırakmayı bile denemişti. Ama Al Hrabosky'nin yüzünde Zulu kabilesinin savaş boyaları kadar korkutucu görünen Fu bıyığı, Arnold'un yüzünde olunca sadece alay konusu olmuş, görenleri kahkahaya boğmuştu... pısırık bir muhasebecinin yüzünde bir Fu bıyığı, bir düşünün!... ve o da kısa süre sonra bıyığını kesmişti.

French Landing'in Çılgın Macar'ı, kötü bir insan değildi; elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ve normal şartlarda elinden gelenin en iyisi yeterli seviyeye ulaşıyordu. Ama French Landing'de normal günler değil, çürük et kokan uğursuzluk günleri, abbalah-opopanaks günleri yaşanıyordu ve Çılgın Macar, Jack'in en çok çekindiği türde bir memurdu. Ve bu sabah Arnold, demeden de olsa hâlihazırda kötü olan durumu daha da beter edecekti.

Balıkçı, 911'i tam 8.10'da, Jack'in sarı kâğıtlara son notları düştüğü, Henry'nin evinden çıkıp Jack'in verdiği kasvetli haberlere rağmen sabah havasını büyük bir hazla ciğerlerine çekerek yola

doğru yürümeye başladığı sırada vardı. Başka memurların aksine (örneğin Bobby Dulac), Çılgın Macar, 911 telefonun yanına yapıştırılmış yönetmeliğe harfi harfine uyardı.

ARNOLD HRABOWSKI: "Alo, burası French Landing Polis Teşkilatı, ben Memur Hrabowski, 911 'i aradınız. Acil bir durum mu var?"

[Anlaşılmaz bir ses... belki boğaz temizleme sesi?]

AH: "Alo? 911 'i aradınız, ben Memur Hrabowski. Acil bir..."

ARAYAN: "Merhaba, kıç silici."

AH: "Kim arıyor? Acil bir durumunuz mu var?"

A: "Acil durumu olan sizsiniz, ben değil. Siz."

AH: "Adınızı söyler misiniz lütfen?"

A: "Ben en kötü kâbusunum."

AH: "Efendim, lütfen kendinizi tanıtır mısınız?"

A: "Abbalah. Abbalah-doon."

AH: "Efendim, anlamı..."

A: "Ben Balıkçı'yım."

[Sessizlik.]

A: "Ne oldu? Korktun mu? Korksan iyi olur."

AH: "Efendim. Ah, efendim. Polisi yanlış yönlendirmenin cezası..."

A: "Cehennemde kırbaçlar ve zincirler var."

AH: "Efendim, isminizi öğrene..."

A: "İsmim lejyon. Birçok numaram var. Evrenin tabanının altında bir fareyim. Robert Frost böyle demiş. [Arayan, güldü.]

AH: "Efendim, biraz beklerseniz sizi şefime bağlayacağım..."

A: "Kes sesini ve dinle, kıç silici. Konuşma kaydediliyor, değil mi? Umarım öyledir. İsteseydim, basın geçebilirdim [Arayan, "basıp gidebilirdim" diyor olabilir ama kelimeler belirsiz.] ama istemiyorum."

AH: "Efendim, ben..."

A: "Kıçımı öp, maymun herif. Size bir tane daha bıraktım ama artık bulmanızı beklemekten sıkıldım. Ed'in Abur Cuburları Yeri'ni bir deneyin. Artık biraz çürümüş olabilir ama tazeyken çok [Arayan, son kelimede vurguyu arttırmış, "çokkk" şeklinde söylemişti.] lezzetliydi.

AH: "Neredesiniz? Kimsiniz? Bu bir tür şakaysa..."

A: "Polise benden selam söyle."

Konuşma başladığı sırada Çılgın Macar'ın nabzı son derece normal bir halde dakikada altmış sekiz atıyordu. 8.12'de sona erdiğindeyse Arnold Hraboski'nin kalbi göğüs kafesini delice zorluyordu. Yüzünde renk kalmamıştı, Konuşmasının yarısında arayan numarayı gösteren ekrana bakmış ve gördüğü numarayı bloknota yazmıştı ama elleri o kadar çok titriyordu ki eciş bücüş rakamlar üç satıra yayılmıştı. Öylesine sarsılmıştı ki Balıkçı telefonu kapattıktan sonra düdük sesini duyduğunda 911'in sadece tek yönlü aramalara açık olduğunu unutarak kaydettiği numarayı aramaya kalktı. Telefonun tuşsuz ön kısmına dokunduğunda şaşkınca ne yaptığını fark etti ve ahizeyi yerine bırakarak korkuyla lanet okudu. Sanki bir şey tarafından ısırılmış gibi görünüyordu. 911 hattına bağlı olan telefonun yanındaki siyah, normal telefona uzandı ve az önce not aldığı numarayı tekrar aramaya çalıştı ama parmakları ona ihanet etti ve aynı anda iki tuşa birden bastı. Tekrar lanet okudu. Elinde bir fincan kahveyle o sırada oradan geçmekte olan Tom Lund bunu duyarak sordu. "Sorun nedir, Arnie?"

"Hemen Dale'i çağır!" diye bağırdı Çılgın Macar. Tom öylesine şaşırmıştı ki kahve parmaklarına dökülmüştü. "Onu hemen buraya getir!"

"Senin neyin var böy..."

"HAYDİ, lanet olsun!"

Tom hayretle kaşlarını kaldırıp Hrabowski'ye bir süre daha baktıktan sonra Dale'e Çılgın Macar'ın gerçekten çıldırdığını söylemeye gitti.

Hrabowski, ikinci denemesinde numarayı doğru tuşlamayı becermişti. Telefon çaldı. Çaldı. Ve biraz daha çaldı.

Dale Gilbertson, elinde kendi fincanıyla belirdi. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve ağzının kenarlarındaki çizgiler eskiye göre çok daha derindi. "Arnie? Neler olu..."

"Son görüşmeyi başa sarıp dinleyin," dedi Arnold Hrabowski. "Sanırım arayan... alo!" Bir anda masanın üzerindeki kâğıtları etrafa saçarak doğruldu ve ahizeyi tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz kesildi. "Alo? Kiminle görüşüyorum?"

Dinledi.

"Ben polisim. French Landing Polis Teşkilatı'ndan Memur Hrabowski. Şimdi sen konuş. Kimsin?"

Bu arada Dale, kulaklıkları takmış, 911 acil yardım hattına gelen son telefon görüşmesini giderek artan bir dehşetle dinliyordu. Ah, sevgili Tanrım! Diye düşündü. İlk tepkisi... Jack'i arayıp yar-

dım istemek oldu. Elini kapıya sıkıştırmış bir çocuk gibi yardım dilenmek. Sonra kendi kendine sakin olmasını, hoşuna gitse de gitmese de bunun onun işi olduğunu, bu yüzden sakin olmaya çalışıp işini yapması gerektiğini söyledi. Ayrıca Jack, Fred Marshall ile Arden'a, Fred'in deli karısını görmeye gitmişti. En azından planları buydu.

Bu arada başka memurlar masanın etrafında kümelenmeye başlamışlardı: Lund, Tcheda, Stevens. Onlara baktığında Dale'in tek gördüğü, irileşmiş gözler ve solgun, şaşkın yüzlerdi. Ya devriyede olanlar? O an görev başında olmayanlar? Onların da bir farkı yoktu. Belki Bobby Dulac onlardan biraz daha farklıydı. En az korku kadar umutsuzluk da duyuyordu. Ah, bu bir karabasan olmalıydı. Frenleri patlamış bir kamyon, yokuş aşağı son sürat, bir okulun kalabalık bahçesine doğru ilerliyordu.

Kulaklıkları başından çekip çıkarırken kulağını hafifçe kestiğini fark etmedi. "Nereden arıyormuş?" diye sordu Hrabowski'ye. Çılgın Macar telefonu kapatmış, şaşkın bir halde öylece sandalyesinde oturuyordu. Dale, adamı omzunu tutarak sarstı. "Nereden arıyormuş?"

"7-Eleven'dan," diye cevap verdi Çılgın Macar ve Dale, Danny Tcheda'nın homurdandığını duydu. Aranan yer, Tyler Marshall'ın bisikletinin bulunduğu yere çok yakındı. "Az önce oranın gündüz çalışanı Bay Rajan Patel ile konuştum. Arayan numaranın, 7-Eleven'ın hemen ön tarafındaki telefona ait olduğunu söyledi."

"Kimin aradığını görmüş mü?"

"Hayır, arka taraftaymış, bira dağıtıcısıyla ilgileniyormuş."

"Arayanın Patel olmadığından emin..."

"Evet. Patel'in belirgin bir Hintli aksanı var. 911'i arayan adam... Dale, sen de duydun. Herhangi biri olabilir."

"Neler oluyor?" diye sordu Pam Stevens. Ama aklına bir fikir gelmiyor değildi; aslında hepsi aynı şeyi düşünüyordu. Öğrenmek istedikleri, ayrıntılardı. "Ne oldu?"

Herkesi hızla harekete geçirmenin en çabuk yol olduğunu düşünen Dale, telefon görüşmesini hoparlörlere yönlendirerek tekrar dinletti.

Görüşmenin sona ermesinin ardından ortalığa şaşkın bir sessizlik çöktü. "Ed'in Abur Cuburları'na gidiyorum," dedi Dale. "Tom, sen de benimle geliyorsun."

"Evet, efendim!" dedi Tom. Duyduğu heyecanla neredeyse hasta gibi görünüyordu.

“Dört kişinin bizi takip etmesini istiyorum.” Dale’in beyni adeta durmuştu; elenecek işlemleri birbiri ardına kafasında beliriyordu. İşlemler ve organizasyon konusunda fena değilim, diye geçirdi aklından. Tek sorunum Tanrı’nın belası sapık katili yakalamak. “Çiftler halinde geleceksiniz. Danny, sen ve Pam hemen yola çıkacaksınız. Beş dakika sonra Tom ile ardınızdan geleceğiz. Tam beş dakika sonra. Siren ve ışıklar istemiyorum. Elimizden geldiğince sessiz hareket edip bu konuyu mümkün olduğu kadar gizli tutacağız.”

Danny Tcheda ve Pam Stevens birbirlerine baktılar, başlarını salladılar ve tekrar Dale’e döndüler. Dale, Arnold “Çılgın Macar” Hrabowski’ye bakıyordu. Polis şefi, Dit Jesperson ve Bobby Dulac ile sona eren üç çiftin daha isimlerini saydı. Olay yerinde asıl istediği kişi Bobby Dulac’tı; diğerleri sadece güvenlik ve -buna gerek olmaması için dua ediyordu- kalabalığı kontrol altında tutmak içindi. Her çift beşer dakika arayla yola çıkacaktı.

“Ben de geleyim,” diye yalvardı Arnie Hrabowski. “Haydi, patron, ne diyorsun?”

Dale ona orada kalmasını söylemek için ağzını açmıştı ki nemli kahverengi gözlerindeki umut dolu bakışı gördü. İçinde bulunduğu aşırı sıkıntılı duruma rağmen bu sessiz yakarışa en azından küçük bir karşılık vermeden geçemedi. Arnie’nin polislik mesleğinin büyük bölümü, kaldırımda durup geçit törenini izlemekten ibaret olmuştu.

Ne geçit töreni ama diye düşündü.

“Bak ne diyeceğim, Am,” dedi. “Diğerlerine haber verdikten sonra Debbi’yi bir ara. Eğer onu buraya getirebilirsen, Ed’in yerine gelebilirsin.”

Arnold heyecanla başını sallayınca neredeyse gülümseyecekti. Kolundan tutup sürüklemesi gerekse bile Çılgın Macar’ın Debbi’yi en geç dokuz buçukta oraya getireceğinden neredeyse emin gibiydi. “Ben kiminle çift olacağım, Dale?”

“Tek başına gel,” dedi Dale. “Pontiac’ı alırsın, tamam mı? Ama Arnie, eğer yerine geçecek biri olmadan bu sandalyeden kalkacak olursan, yarın kendine yeni bir iş aramaya başlayabilirsin.”

“Ah, merak etme,” dedi Hrabowski ve Macar ya da değil, o heyecanlı ses tonu kulağa tıpkı bir İsveçli gibi geliyordu. Bu o kadar da şaşırtıcı değildi, çünkü doğup büyüdüğü yer olan Centralia, bir zamanlar bir İsveç kasabası olarak biliniyordu.

"Haydi, Tom," dedi Dale. "Çıkarken yanımıza delil teçhizatını..."

"Şey... patron?"

"Evet, Arnie?" Aslında, Yine ne var? demek istiyordu elbette.

"Eyalet polisinden o adamları aramam gerekiyor mu? Brown ve Black'i?»

Danny Tcheda ve Pam Stevens kıs kıs güldüler. Tom gülümsedi, her ikisini de yapmadı. Zaten umutsuzdu, şimdi iyice dibe çökmüştü. Dibe çöktük bayanlar baylar... solunuzda boşa çıkan umutlar, sağınızda geçersiz sebeplerle. Son durağa geldik, herkes insin.

Perry Brown ve Jeff Black. Onları tamamen unutmuştu, ne komik. Bu aşamada davayı elinden alacakları kesin olan Brown ve Black.

"Hâlâ Paradise Moteli'nde kalıyorlar," diye devam etti Çılgın Macar. "Ama sanırım FBI'dan gelen Milwaukee'ye geri döndü."

"Ben..."

"Bir de merkez büro var," diye devam etti Macar. "Oradakileri unutmayın Önce adli tıp görevlilerini mi, yoksa kanıt arabasını mı arayayım?" Kanıt arabası, lastik izlerini çıkarmak için kullanılan çabuk kuruyan plasterden video kayıt sistemine kadar gerekebilecek tüm malzemelerin bulunduğu mavi bir Ford Econoline minibüstü. French Landing Polis Teşkilatı'nın asla ulaşamayacağı türden imkânlardı bunlar.

Dale kasvetli bir ifadeyle başını öne eğmiş, olduğu yerde ayakta durarak yere bakıyordu. Soruşturmayı elinden alacaklardı. Hrabowski'nin her sözü, bu akıbeti daha da kuvvetlendiriyordu. Birden, bu davayı elinden kaçırmak istemediğini fark etti. Ne kadar nefret etse de, ne kadar korksa da tüm kalbiyle istiyordu. Balıkçı bir canavardı. Ama şehir canavarı, eyalet canavarı ya da Federal Araştırma Bürosu canavarı değildi. Balıkçı, French Landing'in canavarıydı, Dale Gilbertson'un canavarıydı ve bu olayı istemesinin sebebi ne kişisel prestij, ne de işini elinde tutabilme kaygısıydı. Onu kendi elleriyle yakalamak istiyordu, çünkü Balıkçı, Dale'in istediği, ihtiyaç duyduğu ve inandığı her şeyi tehdit eden bir tehlikeydi. Bunları yüksek sesle dile getirse belki kulağa bayat ve aptalca gelebilirdi ama doğruydu. Jack'e karşı ani, budalaca bir öfke hissetti. Belki daha erken sahne alsa...

Ama istemekle olsaydı, dilenciler kral olurdu. Sadece adli tıp görevlilerini olay yerine getirmek için bile olsa merkeze haber ver-

meli, ayrıca dedektif Brown ve Black'i de gelişmelerden mutlaka haberdar etmeliydi. Ama Goltz's'ün arkasındaki tarlanın ötesinde neler olduğunu önce kendisi görmek istiyordu. Balıkçı'nın ardında bıraktıklarına bakacaktı. Ondan önce hiç kimseyi aramayacaktı.

Belki de bu, piç kurusunu yakalaması için bir fırsat olabilirdi. "Bizimkilere beşer dakika arayla yola koyulmalarını söyle," dedi Çılgın Macar'a. "Tıpkı sana anlattığım gibi. Sonra yerine bakması için Debbi'yi buraya getir. Eyaleti ve merkezi o arasın." Arnold Hrabowski'nin aklı karışmışçasına baktığını görünce içinden bir çığlık atma isteği yükseldi ama her nasılsa soğukkanlılığını muhafaza edebildi. "Biraz zaman kazanmak istiyorum." Dedi.

"Ah," dedi Arnie ve sonra, Dale'in ne demek istediğini anladı. "Ah!"

"Ve bizimkiler hariç hiç kimseye gelen telefondan ve yaptıklarımızdan bahsetme. Hiç kimseye. Bir paniğin başlamasına sebep olabilirsin. Anladın mı?"

"Kesinlikle, patron," dedi Macar.

Dale saatine baktı: 8.26 idi. "Haydi, Tom," dedi. "Harekete geçmenin vakti geldi. Haydi, yola koyulalım."

Çılgın Macar daha önce hiç bu kadar etkin ve verimli çalışmamıştı. Her şey bir rüyadaymış gibi yerli yerine oturmuştu. Debbi Anderson bile hiç itiraz etmeden masa başında kalmayı kabul etmişti. Tüm bu süre içinde telefondaki ses de kulağından silinmemişti. Kısık, çatlak, hafif aksanlı... o bölgede yaşayan herhangi birinde olabileceği gibi... bir sesti. Olağandışı bir yanı yoktu. Ama yine de bir an için bile aklından çıkmıyordu. Adamın ona kıç silici demesi yüzünden değil -cumartesi geceleri sarhoşlardan çok daha beter küfürler işittiği oluyordu- diğer söyledikleri yüzündendi. Cehennemde kırbaçlar ve zincirler var. İsmim lejyon. Bu gibi şeyler. Ve abbalah. Abbalah da neydi? Arnold Hrabowski bilmiyordu. Tek bildiği, bu kelimeyi duyunca kendini kötü hissettiği ve korktuğuydu. Gizemli, yasak bir kitapta, bir iblisi çağırmak için kullanılan sözlerden biri gibiydi.

İçini böyle huzursuzluk sarıp korktuğunda başvurduğu en etkili çare, karısıydı. Dale ona neler olup bittiğini hiç kimseye söylememesini emretmişti. Arnold bunun sebebini çok iyi anlıyordu ama şef, hiç kimse derken Paula'yı da kastetmiş olamazdı elbette. Yirmi yıldır evlilerdi ve Paula onun için artık başka biri değil, kendi varlığının geri kalanı gibiydi.

Ve böylece Çılgın Macar (amacı dedikodudan çok, kendini rahatlatıp daha iyi hissetmekti, bu konuda ona haksızlık yapmamak gerekirdi) karısının sağduyusuna güvenerek korkunç bir hata yaptı. Paula'yı aradı ve yarım saat önce Balıkçı ile konuştuğunu söyledi. Evet, gerçekten, Balıkçı! Ona, Ed'in Abur Cuburları'nda Dale ve Tom Lund'ı beklediği varsayılan cesetten bahsetti.

Karısı ona iyi olup olmadığını sordu. Sesi korku ve merakla karışık saygı ve heyecanla titriyordu. Çılgın Macar bunu çok tatmin edici buldu, çünkü o da aynı ruh hali içindeydi. Biraz daha konuştular, sonra Arnold kendini daha iyi hissederek telefonu kapadı. Katilin çatlak, her şeyi biliyormuş havasındaki sesinin içinde oluşturduğu korku ve huzursuzluk biraz olsun azalmıştı.

Paula Hrabowski, sağduyunun ta kendisi, hatta ruhuydu. Arnie ile yaptığı telefon görüşmesini, Balıkçı'yı, Ed'in Abur Cuburları'ndaki cesetten sadece iyi en iyi arkadaşına bahsetti ve başkasına söylemeyeceklerine dair söz verdirdi ikisi de hiç kimseye anlatmayacaklarını söylediler. Fakat bir saat sonra, henüz eyalet polislerine, adli tıbba ve merkeze bile haber verilmeden herkes, polisin Ed'in Abur Cuburları'nda bir mezbaha bulduğunu öğrenmişti. Yarım düzine katledilmiş çocuk vardı.

Belki daha bile fazla.

10

TOM LUND'IN DİREKSİYONUNDA olduğu polis arabası -tepedeki ışıkları sönük, sireni kapalı... Üçüncü Cadde'den Chase'e doğru ilerlerken Dale, cüzdanını cebinden çıkardı ve içini karıştırmaya başladı: insanların ona verdiği iş kartları, kenarları kıvrılmış birkaç fotoğraf, katlanmış kâğıt parçaları arasından aradığını buldu.

"N'apıyorsun, patron?" diye sordu Tom.

"Seni ilgilendirmez. Sen arabayı sürmene bak, yeter."

Dale, telefonu ön konsoldaki yuvasından kaldırdı, yüzünü buruşturarak birinin kurabiyesinden dökülmüş pudra şekerlerini temizledi ve cevap alacağından pek fazla umudu olmadığı halde Jack Sawyer'ın cep telefonunun numarasını tuşladı. Dördüncü çalışta telefonun açıldığını fark edince gülümsemeye başladı ama sonra kaşları çatıldı ve gülümsemesi kayboldu. Cevap veren sesi tanıyordu, kim olduğunu hemen çıkarması gerekirdi ama...

"Alo?" dedi, Jack'in cep telefonunu açan şahıs. "Her kimsen ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus."

Sonra Dale onun kim olduğunu anladı. Ofisinde olsa çok daha önce anlardı ama bu şartlar altında...

“Henry?” dedi kulağa aptalca geldiğini bildiği halde kendine engel olamayarak. “Henry Enişte, sen misin?”

Pantolonunun cebindeki telefonunun sinir bozucu zili çalmaya başladığında Jack, kamyonetinin direksiyonunda, Tamarack Köprüsü’nden geçiyordu. Cebinden çıkardığı telefonla Henry’nin elinin üzerine hafifçe vurdu. “Şuna cevap versene,” dedi. “Cep telefonları beyin kanserine yol açıyor.”

“Ve benim kanser olmamda bir sakınca yok ama senin olmanda var, öyle mi?”

“Aşağı yukarı, öyle.”

“Senin bu yönünü çok seviyorum, Jack,” diyen Henry, telefonu açtı. Biraz sessizlikten sonra, “Her kimsen ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus” diyince Jack ona baktı, sonra yüzünü tekrar yola çevirdi. Erken gelenin en taze sebzeleri aldığı Roy’un Dükkânı’na varmak üzerelerdi. “Evet, Dale. Doğru bildin, gerçekte senin saygıdeğer...” Henry biraz kaşlarını çatarak, biraz gülümseyerek dinledi. “Jack ile onun kamyonetindeyim,” dedi sonra. “George Rathbun bu sabah çalışmıyor çünkü KDCU, La Riviere’deki Yaz Maratonu’nu canlı...”

Bir süre daha dinledikten sonra, “Eğer Nokia’ysa -ki verdiği his de, sesi de öyle olduğunu işaret ediyor- analog değil, dijitaldir. Bekle,” dedi ve Jack’e baktı. “Cep telefonun Nokia mı?”

“Evet ama neden...”

“Çünkü dijital telefonların dinlenmesinin daha zor olduğu söylenir,” diyen Henry telefona döndü. “Evet, dijitalmiş, onu veriyorum. Jack’in her şeyi açıklayabileceğinden eminim.” Henry telefonu ona uzattı, ellerini ciddiyetle kucağında kavuşturduktan sonra manzarayı seyrediyormuşçasına başını yan cama çevirdi. Belki gerçekten seyrediyordur, diye düşündü Jack. Belki garip bir meyve yarasası gibi, gerçekten yapabiliyordur.

Kamyoneti, 93. karayolundaki ceplerden birine çekti ve kontağı kapadı. Cep telefonlarını sevmiyor -onlar için yirmi birinci yüzyılın köle kelepçeleri diyordu- araba kullanırken telefonda konuşmaktan ise nefret ediyordu. Ayrıca, Irma Freneau’nun o sabah hiçbir yere gideceği yoktu.

“Dale?” dedi.

“Neredesin?” diye sordu Dale. Ve Jack, Balıkçı’nın o sabahı boş geçirmediğini hemen anladı. Bir başka çocuk ölmesin, diye düşündü. Bu olmasın, henüz değil, lütfen. “Henry’nin senin yanında ne işi var? Fred Marshall da orada mı?”

Jack ona planların değiştiğinden bahsetti, anlatmaya devam edecekti ki Dale araya girdi.

"Şu an her ne yapıyorsan bırakmanı ve kıçını kaldırıp Goltz's'ün yakınındaki Ed'in Abur Cuburları denen yere gelmeni istiyorum. Henry yolu bulmana yardım eder. Balıkçı karakolu aradı, Jack. 911 'i aramış. Irma Freneau'nun cesedinin orada olduğunu söylemiş. Şey, bu kadar açık seçik söylememiş ama başka ne olabilir ki?"

Dale'in sesi her an kendini kaybedip saçmalamaya başlayacakmış gibi çıkıyordu. Jack bunu, iyi bir doktorun hastasındaki belirtileri görebilmesi gibi bir şey anlamıştı.

"Sana ihtiyacım var, Jack. Gerçekten..."

"Biz e oraya gidiyorduk zaten," dedi Jack usulca. Aslında o an hiçbir yere gitmiyor 93. karayolunun kenarında, seyrek geçen araçların bozduğu sessizlikte duruyorlardı. "Ne?"

Dale ve Henry'nin dijital telefonların dinlenmesinin zorluğuna yönelik söylediklerinin doğru olduğunu uman Jack, hâlâ camdan bakmasına rağmen Henry'nin, söylediklerini pür dikkat dinlediğini bilerek French Landing'in polis şefine o sabah kapısının önünde bulduğu paketi anlattı. Dale'e, içinde Irma'nın ayağı ve tüyler bulunan kutunun üzerinde Ty Marshall'ın şapkasının olduğunu söyledi.

"Tanrım..." dedi Dale nefesi kesilmiş gibi. "Ulu Tanrım."

"Neler yaptığını anlat bana," dedi Jack. Dale da anlattı. Kulağa iyi geliyordu -en azından o ana dek- ama Arnold Hrabowski ile ilgili kısım hoşuna gitmemişti. Çılgın Macar onda, ne kadar çabalarsa çabalasın hiçbir zaman gerçek bir polis gibi davranamayacak biri izlenimi uyandırmıştı. Los Angeles'ta da bu tip polislere rastlamıştı.

"Dale ya 7-Eleven'daki telefon?"

"Paralı telefon," dedi Dale küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Evet, ama parmak izleri olabilir," dedi Jack. "Yani evet, halka açık olduğu için belki milyonlarca parmak izi olacaktır ama en taze izler kolayca belirlenebiliyor. Eldiven giymiş olabilir ama olmayabilir de. Anne babalara mektup yazmanın yanı sıra paket gönderip telefon etmeye başlaması, İkinci Aşama'ya geçtiğini gösteriyor. Öldürmek artık ona yetmiyor. Şimdi sizi bir oyuna çekmek, sizinle oynamak istiyor. Belki Sam'in Oğlu gibi yakalanıp durdurulmayı istiyor bile olabilir."

“Telefon. Telefondaki taze parmak izleri.” Dale’in sesi, fena halde küçük düşmüş gibi geliyordu. Jack’in yüreği, ona duyduğu sempatiyle ısındı. “Jack, bu işin altından kalkamayacağım. Yolumu kaybetmiş gibiyim.”

Jack bu konuda yorum yapmamayı seçti ve konuyu değiştirdi. “Telefonla ilgilenebilecek adamların var mı?”

“Sanırım Pit Jesperson ve Bobby Dulac’ı hemen gönderebilirim.”

Jack, Bobby’yi kent dışındaki 7-Eleven’a göndermenin onu hare olacağını düşündü. “Telefonu sarı bantla işaretlesinler ve nöbetteki adamla konuşsunlar. Sonra Ed’in yerine gelebilirler.”

“Tamam.” Dale kararsızca duraksadıktan sonra sordu. Sesindeki yenilgi ve tamamen geri çekilme hissi Jack’i üzdü. “Başka bir şey var mı?”

“Eyalet polisini aradın mı? Merkezi? FBI’ın haberi var mı? Şu Tommy Lee Jones’a benzeyen adamın?”

Dale homurdanmayla gülme arası bir ses çıkardı. “Şey... aslında bir süreliğine durumu gizli tutmayı düşünmüştüm.”

“Güzel,” dedi Jack. Sesindeki vahşi memnuniyet tınısı, dostu Henry’nin başını camdan çevirip kaşlarını kaldırarak ona bakmasına sebep oldu.

Tekrar yükseldik -French Landing Papazı, Rahip Lance Hovdahl’in diyeceği gibi, kartal kanatlarında- ve siyah bir kurdeleyi andıran 93. karayolu üzerinden kasabaya doğru uçtuk. 35. karayoluna varınca sağa döndük. Hemen yakınımızda üzerinde uzun otlar bitmiş, bir ejderhanın saklı hazinesine ya da cücelerin gizli madenlerine değil de nahoş kara eve giden dar yol vardı. Biraz daha ileride, Goltz’s’ün uzay çağını akla getiren kubbe şeklindeki modern çatısı görülebiliyordu (şey... yetmişli yıllarda modern görünüyordu en azından). Ed Gilbertson’un suç yüklü zevklerinin eski sarayına giden çakıllı, dikenli yol dâhil olmak üzere her şey yerli yerindeydi.

Bu yolun karşısında kalan telefon tellerinin üzerine konmak üzere hızla kanat çırptık. Sıcak dedikodular, kuş ayaklarımızın altını gıdıklıyordu. Paula Hrabowski’nin arkadaşı Myrtle Harrington, Ed’in Abur Cuburları’nda bulunan cesedi (ya da cesetleri), daha sonra bu haberi Yıldırım Beşli’nin ruhani lideri, Amy St. Pierre’in kederli babası Beezer St. Pierre’e verecek olan Richie Bumstead’e anlatıyordu. Tellerden akıp giden bu dedikoduların bize zevk ver-

memesi gerekirdi, ama veriyordu. Dedikodu ne kadar kötü bir şey olursa olsun, insan ruhuna enerji kattığı kesindi.

Batıdan, Tom Lund'ın sürdüğü ve Dale Gilbertson'un yolcu koltuğunda oturduğu araba yaklaşıyordu. Ve doğudan, Jack'in şarap kırmızısı rengindeki kamyoneti geliyordu. Ed'in Abur Cubur'larına giden yol ayrımına aynı anda vardılar; Jack, Dale'e önden gitmesini işaret etti ve onu takip etti. Kanatlarımızı çırparak yükseldik ve onlardan önce harabeye dönmüş binaya vardık. Artık antika sayılabilecek paslı Esso benzin pompasının üzerine tünedik ve gelişmeleri izlemeye koyulduk.

Yüksek yabani otlar ve çalılarla çevrilmiş, yarı çökmüş harap binaya yaklaştı. Yol üzerinde sadece Tom ve Dale'in olduğu arabanın bıraktığı izler vardı. Bu da yakın zamanlarda o yöne giden bir başkası olmadığını gösteriyordu.

"Yalnızmışız gibi görünüyor," diye bilgi verdi Henry'ye.

"Evet ama ne kadar süre için?"

Cevap vermeye tenezzül etseydi söyleyeceği, fazla değil, olurdu. Kamyonet polis arabasının yanına park ederek indi. Henry camını indirdi ama emredildiği gibi kamyonetin içinde kaldı.

Ed'in yerinin bir zamanlar, bir tır kasası uzunluğunda ve düz çatılı ahşap bir bina olduğu anlaşılıyordu. Güney ucundaki üç pencereden birinde, erimeye yüz tutmuş dondurmalar satılıyordu. Kuzey ucundan, iğrenç sosisli sandviçinizi ya da ondan da beter olan balık ve patates kızartmanızı alabilirdiniz. Orta bölümde, uzun tezgâhı ve önünde sıralanınış kırmızı minderli tabureleriyle küçük, oturulabilen bir restoran bölümü vardı. Güney ucu, muhtemelen üzerinde biriken karın ağırlığı yüzünden şimdi tamamen çökmüş durumdaydı. Tüm pencereler kırılmıştı. Binanın kirli duvarlarında sprey boyayla yazılmış yazılar vardı... Patty Jarvis'i bağırtana kadar becerdik, TROY MARYANN'I SEVİYOR... ama Jack'in umduğu kadar çok değildi. Biri hariç tüm tabureler yağmalanınıştı. Çekirgeler, otların arasında muhabbet ediyordu. Sesleri yüksekti, ama harabeye dönmüş restoranın içinden taşan vızıltı kadar gürültü çıkarmıyorlardı, içeride çok fazla sinek olmalıydı, geleneksel sinek kurultayı toplanmış denebilirdi. Ve bir de...

"Kokuyu alıyor musun?" diye sordu Dale.

Jack başını salladı. Elbette alıyordu. Bugün o kokuyu duymuştu zaten. Ama şimdiki çok daha berbattı. Çünkü içeride, Irma'nın bedeninin koku yayacak daha çok parçası vardı. Bir ayakkabı kutusuna sığamayacak kadar çok.

Tom Lund, bir mendil çıkarmış, stresle buruşmuş suratına bastırıyordu. Hava sıcaktı ama saç diplerinden kaşlarına doğru akan minik ter derecikleri oluşturacak kadar değildi. Benzi çok solgundu.

"Memur Lund," dedi Jack.

"Ha?" Tom olduğu yerde sıçradı ve gözlerinde çılgın bakışlarla Jack'e döndü.

"Kusmak isteyebilirsin. Eğer kendini tutamayacaksan şurayı tercih et." Jack geldikleri yoldan daha eski ve kötü görünen, otlarla kaplı diğer yolu işaret etti. Bu, Goltz's'e doğru gidiyormuş gibi görünüyordu. Ama üzerindeki otlar yüzünden neredeyse fark edilmiyordu.

"İyiyim, birazdan bir şeyim kalmaz," dedi Tom.

"Biliyorum. Ama mideni boşaltman gerekirse kanıt bulunabilecek bir yapmamaya dikkat et."

"Tüm binanın etrafını sarı bantla çevirmeye başla," dedi Dale, emrindeki memura. Sonra Jack'e döndü. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Elini Jack'in koluna koydu ve geriye, kamyonete doğru yürümeye başladı. Aklı bir yığın konuyla meşgul olmasına rağmen Jack, kolunu tutan elin ne kadar güçlü olduğunu ve titremediğini fark etti. En azından şimdilik.

"Ne var?" diye sordu sabırsızca. Kamyonetin yolcu tarafındaki camın önüne varmışlardı. "Herkes gelmeden önce içeri bir göz atmak istemiyor muyduk? Amacımız bu değil miydi, yoksa ben..."

"Ayağı almam gerek, Jack," dedi Dale. Ardından ekledi. "Selam, Henry Enişte. Çok şıksın."

"Teşekkürler," dedi Henry.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Jack. "O ayak bir delil."

Dale başını salladı. "Ama bence burada bulunmuş bir delil olsa daha iyi olur. Tabii eğer Madison'da yirmi dört saat boyunca sorguya çekilmek fikri sana çekici gelmiyorsa."

Jack, Dale'e sahip oldukları sınırlı zamanı saçmalıklarla harcamak istemediğini söylemek için ağzını açtı ve hemen ardından tekrar kapadı. Birden, maktulün ayağının, kapısının önünde belirmesinin Brown ve Black gibi küçük ligin parlak geçinen dedektiflerinin gözüne nasıl görünebileceğini fark etti. Belki FBI'dan Redding gibi büyük ligden bir dedektif bile aynı şekilde düşünürdü: işinde son derece başarılı olan dedektif, mantıksız denebilecek

kadar genç bir yaşta emekliye ayrılıp Wisconsin'in bu küçük taşra kasabasına yerleşiyordu. Çok fazla parası vardı ama en hafif ifadeyle, bu zenginliğinin nereden geldiği belirsizdi. Ve şu işe bakın ki bölgede aniden bir seri katil ortaya çıkıyordu.

Belki de muhteşem dedektifin bir tahtası eksikti, kim bilir? Belki o da alevlerin güzelliğine kapılıp kundakçılığa başlayan itfaiyeciler gibiydi. Elbette Dale'in Renk Takımı, Balıkçı'nın kurbanın cesedinden bir parçayı herkes dururken neden Jack gibi erken emekli olmuş birine gönderdiğini merak edecekti. Ve şapka da var, diye düşündü Jack. Ty'ın beysbol şapkasını unutma.

7-Eleven'daki telefonu polis kordonu altına almasını söylediğinde Dale'in neler hissetmiş olduğunu birden anladı. Hem de çok iyi anladı. "Tanrım," dedi. "Haklısın." Sineklerin Ed'in Abur Cuburları'ndan yayılan sesler eşliğinde, kelebekler omuzlarının ve başının etrafında uçuşurken bir ciddiyetle harap binanın etrafına sarı polis kordonunu çeken Tom'a baktı. "Peki, ya o?"

"Tom çenesini kapalı tutacaktır," dedi Dale ve Jack bu konuda ona güvenmesi gerektiğine karar verdi. Söz konusu olan Çılgın Macar olsaydı güvenemezdi.

"Sana borçluyum," dedi Dale'e.

"Evet," diye onayladı Henry oturduğu yerden. "Sana borçlu olduğunu kör bir adam bile görebilir."

"Kes sesini, Henry Enişte," dedi Dale.

"Anlaşıldı, mon capitaine."

"Şapka ne olacak?" diye sordu Jack.

"Eğer Ty Marshall'a ait başka bir şey..." Dale duraksadı, sonra yutkundu. "Ya da Ty'ın kendisini bulursak, onu da burada bırakırız. Bulamazsak, şapkayı şimdilik saklarız."

"Beni çok büyük bir dertten kurtarmış oldun," dedi Jack. Dale ile kamyonetin arkasına doğru yürüdü. Gelmeden önce kilitlemeye gerek görmediği paslanmaz çelikten kutuyu açtı ve çöp torbalarından birini çıkardı. Torbanın içinden, birikmiş suyun sesi ve kalan birkaç buz küpünün tıkırtısı duyuldu. "Bir daha kendini aptal gibi hissedecek olursan kendine bunu hatırlatırsın."

Dale bu söyleneni duymamış gibi davrandı. "Aman Tanrım," dedi kelimeleri birleştirerek. Jack'in çıkardığı kanıt torbasına bakıyordu. Şeffaf torbanın üzerinde su damlacıkları vardı.

"Kokusu!" dedi Henry, sesinde inkâr edilemez bir ıstırapla. "Oh, zavallı çocuk!"

“Kokusunu plastiğin ardından alabiliyor musun?” diye sordu Jack.

“Evet. Şuradan gelen kokuyu da alabiliyorum.” Harabeye dönmüş restoranı işaret etti ve bir sigara çıkardı. “Bilseydim yanımda bir kavanoz Vicks ve bir El Producto getirirdim.”

Binanın arka tarafına gitmiş olan Tom Lund görmeden, iğrenç muhteviyatıyla torbayı içeri sokabileceklerdi.

“Haydi, içeri gir,” dedi Dale Jack’e usulca. “Etrafa iyi bir göz at ve... Irma’yı bulursan torbanın içindekinin çaresine bak. Ben Tom ile konuşmak istiyorum.”

Jack hafifçe çökmüş, kapısız eşikten içeri girip berbat kokunun arttığı yere yöneldi. Dışarıdan, Dale’in Tom’a, Pam Stevens ve Danny Tcheda’nın gelir gelmez olay yerine giriş çıkışları kontrol etmeleri için yol ayrımına dönmelerini emreden sesi geliyordu.

Ed’in Abur Cuburları’nın öğleden sonra muhtemelen aydınlık olacak iç alanı, gölgeler içindeydi. Çılgınca iç içe geçen ışık huzmeleri ortalığı hafifçe aydınlatıyordu. Toz galaksileri, güneş ışıklarının olduğu yerlerde tembelce dönüyordu Jack, bir el feneri olmasını diledi. Ayağın çaresine bakmadan tekrar dışarı çıkıp polis arabasından almamaya karar verdi ve dikkatli adımlarla ilerledi (Yaptığının bir “yatay nakil” olduğunu düşünüyordu). Toz, pislik ve eski gri tüylerle kaplı yerde insan ayak izleri vardı. Yetişkin bir erkeğe ait oldukları anlaşılıyordu. Ayak izlerinin üzerinden ve kenarlarından geçen köpek izleri de vardı. Jack, sol tarafında bir dışkı kümesi olduğunu gördü. Ters dönmüş bir gaz ocağının paslı kalıntılarının etrafından dolaştı ve pislikle kaplı tezgâhın kenarından geçerek insan ve köpek izlerini takip etti. Dışardan, French Landing Polis Teşkilatı’na ait ikinci bir arabanın olay yerine ulaştığı duyuldu. İçeride, bu daha karanlık dünyada, sineklerin uğultusu iyice artmıştı ve koku... iğrenç koku...

Jack cebinden bir mendil çıkararak burnuna bastırdı ve izleri mutfağa doğru takip etti. Burada, köpeğin bıraktığı izler çoğalıyor ve insan ayak izleri tamamen yok oluyordu. Jack, diğer dünyada, tarlanın ortasında bıraktığı başlangıcı olmayan izleri hatırladı. Oraya, aklın alabileceği bir yöntemle gitmemişti.

Karşı taraftaki duvarın önündeki kurumuş kan gölünün ortasında, Irma Freneau’dan arta kalanlar yatıyordu. Kızıl sarı, kirli saçları, merhametle yüzünü gizliyordu. Cesedin hemen üzerinde, muhtemelen bir zamanlar kızgın yağla dolu tavaların sıcaklığından korunmak amacıyla kullanılmış, paslı bir teneke parçası var-

dı. Üzerine, Jack'in siyah keçe kalem kullanılarak yazıldığından emin olduğu iki kelime vardı:

"Ah, lanet olsun," dedi Dale Gilbertson tam arkasından ve Jack bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Dışarıda hemen bir kargaşa başlamıştı.

Yol ayrımına doğru ilerleyen Danny ve Pam (yıkıntı halindeki Ed'in Abur Cuburları'nı görüp korkunç kokuyu aldıktan sonra giriş çıkışları kontrol altında tutmak için yol ağzına gönderilmeleri onlar için kesinlikle bir hayal kırıklığı olmuştu neredeyse Ed'in yerine doğru saatte altmış-yetmiş kilometre hızla yol alan eski bir International Harvester kamyonet ile kafa kafaya çarpışacaklardı.

Pam direksiyonu aniden sağa kırdığında, şanslarına kamyonetin sürücüsü -Teddy Runkleman- de sola kırmıştı. İki araç, birbirlerinden sadece birkaç santimetre uzaklıktan yan yana geçtiler ve aksi yönlere doğru eski, bozuk yol dışına savruldular. Kamyonet, tamponunu küçük bir huş ağacına çarpmıştı. Pam ve Danny, adrenalinleri yükselmiş, nabızları çılgınca atarak arabadan çıktılar. Dört adam, bir sirkteki gösteride küçük arabadan dökülen palyaçolar gibi kamyonetten indiler. Bayan Morton, Roy'un Dükkânı'nın müdavimleri olan bu dört adamı bir bakışta tanıyabilirdi. Onlara aylaklar diyordu.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye gürledi Danny Tcheda. Eli, tabancasının kabzasına gitti, sonra isteksizce yanına düştü. Başı ağrımaya başlamıştı.

Adamların (Pam ve Danny, hepsinin yüzlerine aşina olsalar da sadece

Teddy Runkleman'ın ismini biliyorlardı, gözleri heyecanla irileşmiş, parlıyordu.

"Kaç tane buldunuz?" diye tükürürcesine sordu içlerinden biri. Pam, adamın birkaç damla tükürüğünün gerçekten de sabah havasına saçıldığını görmüştü ve aslında buna tanık olmamayı tercih ederdi. "Piç kurusu kaç çocuk öldürmüş?"

Pam ve Danny dehşet ve ümitsizlikle birbirlerine baktılar. Ve cevap vermelerine vakit kalmadan içinde dört ya da beş kişiyle eski bir Chevrolet Bel Air yaklaştı, içlerinden biri kadındı. Araba durunca onlar da palyaçolar gibi dışarı döküldüler.

Ama gerçek palyaçolar biziz, diye düşündü Pam. Biz.

Pam ve Danny'nin etrafı birdenbire hep bir ağızdan sorular soran sekiz yarı histerik adam ve bir yarı histerik kadın tarafından sarılmıştı.

“Lanet olsun, oraya gidip kendim göreceğim!” diye bağırdı Teddy Runkleman neredeyse coşkuyla ve Danny durumun kontrolden çıkmak üzere olduğunu anladı. Eğer bu serseriler yolun kalan kısmını aşıp Ed’in yerine varacak olurlarsa Dale onu doğduğuna pişman edebilirdi.

“OLDUĞUNUZ YERDE DURUN, KİMSE BİR YERE GİTMİYOR!” diye hayırdı ve tabancasını çekti. Bunu ilk defa yapıyordu ve silahın elindeki ağırlığını hissetmekten nefret ediyordu -sonuçta karşısındakiler suçlu değil, sıradan insanlardı- ama bir şekilde dikkatlerini üzerinde toplamalıydı.

“Burası suç mahalli,” dedi Pam sonunda normal bir tonda konuşmayı başararak. Kalabalığı oluşturanlar mırıldanarak birbirlerine baktılar; korta doğrulanmıştı. Pam, Chevrolet’nin şoförüne doğru bir adım yaklaştı. “Kimsiniz efendim? Saknessumlardan mısınız? Onlardan biri gibi görünüyorsunuz.”

“Freddy,” diye kabul etti adam.

“Arabanıza binin, Freddy Saknessum ve geri dönün. Onunla birlikte gelen diğerleri, siz de arabaya binin ve sonra da def olun buradan. Sakın dönmeye uğraşmayın zira fazla uzağa gidemezsiniz.”

“Ama...” diye lafa başladı biri. Pam onun bir Sanger olduğunu düşündü aptallar sürüsünün bir parçasıydı.

“Arabalarınıza binin ve def olun,” dedi.

“Ve sen de onların arkasından,” dedi Danny, Teddy Runkleman’a. Daha fazla gelen olmaması için dua ediyordu yoksa idare edilmesi çok güç bir durumla karşı karşıya kalabilirlerdi. Haberin nasıl yayıldığını bilmiyordu ama o an, buna kafa yoracak halde değildi. “Polis soruşturmasına engel olmak suçundan tutuklanmak istemiyorsanız bir an önce uzaklasın. Cezası beş yıldan başlar.” Böyle bir suçun olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bu söyledikleri kalabalığı, tabancanın görüntüsünden daha çok korkutmuş olmalıydı ki gerilediler.

Chevrolet, arkası bir köpeğin kuyruğu gibi iki yana yalpalayarak geri geri anayola doğru gitti. Runkleman’ın kamyoneti de onu izledi, iki adam arkada, hiç olmazsa eski restoranın çatısını görebilme umuduyla boyunlarını uzatmış bakıyorlardı. Merakları sonucunda elde ettikleri, nahoş bir boşluktan fazlası olmadı. Polis arabası, koyunları güden bir çoban köpeği gibi eski arabanın ve daha da eski kamyonetin ardından ilerliyordu. Tavanındaki ışıklar

artık yanıp sönmeye başlamıştı. Pam sık sık frene basmak zorunda kalıyordu, sonunda annesinin ona asla öğretmeyeceği bir dizi küfür, alçak sesle dudaklarından döküldü.

"Çocuklarına o ağızla mı iyi geceler öpücüğü veriyorsun?" diye sordu Danny takdirden yoksun olmayan bir sesle.

"Kes sesini," dedi Pam. Sonra, "Aspirinin var mı?" diye sordu.

"Ben de sana soracaktım."

Anayola tam vaktinde çıktılar. French Landing istikametinden üç, Centralia ve Arden tarafındansa iki araç daha yaklaşıyordu. Siren sesi, ılık havada yükseldi. Sözde dikkat çekmemeye çalışarak gelecek olan üçüncü polis arabası kasaba tarafından yaklaşan meraklıları geride bıraktı.

"Aman Tanrım." Danny'nin sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu. "Of, Tanrım, şu hale bak. Tam bir karnaval olacak ve bahse girerim eyalet polislerinin hiç haberi yok. Öğrenince ateş püskürecekler. Dale çok kızacak, çok."

"Hiçbir sorun çıkmayacak," dedi Pam. "Sakinleş. Yolu kapatacak şekilde arabayı enlemesine park edeceğiz. Ayrıca tabancanı lanet olası kılıfına geri sok!"

"Tamam, anneciğim." Pam yol ayrımının ağzını kapatacak şekilde durdu,

Dördüncü araba gelince geri çekilerek geçmesine izin verdi ve ardından tekrar ilk pozisyonunu aldı. Yolu kapatmıştı. "Evet, sanırım kapağı tam vaktinde yerleştirdik," dedi Danny.

"Elbette öyle."

Biraz rahatladılar. İkisi de Goltz's ile Ed'in yeri arasındaki eski, kullanılmayan yolu unutmuştu ama kasabada o yolu hatırlayan pek çok insan vardı. Mesela Beezer St. Pierre ve adamları. Wendell Green o yolu bilmiyordu, ama nasıl oluyorsa, onun gibiler her zaman arka kapıyı bulabiliyordu. Onları yönlendiren bir içgüdüleri vardı.

11

BEEZER'İN YOLCULUĞU, Michael Harrington'ın sevgili karısı Myrtle Harrington'ın, en yakın ikinci dostu, mutfağında otuz bir yaşında aniden düşüp ölen Glad ile bir zamanlar evli olmasına rağmen içten içe tutkun olduğu Richie Bumstead'e telefonda fısıldadıklarıyla başlamıştı. Richie Bumstead, Myrtle Harrington'dan iki ömre yetecek kadar tonbalıklı makarna güveci ve fısıltılı telefonlar almıştı, ama bu son fısıltıları duyduğuna memnun olmuş, hatta garip bir şekilde rahatlamıştı, çünkü Kingsland Bira Fabrikası'nda kamyon şoförlüğü yapıyordu ve Beezer St. Pierre ile diğer adamları az da olsa tanıyordu.

Önceleri Richie, omuzlarına kadar inen uzun saçları, karışık sakalları, iriyarı vücutlarıyla Harley'ler üzerinde dolaşan Yıldırım Beşli'nin bir grup şiddet yanlısı azılı serseri olduğunu düşünmüştü, ama bir cuma günü maaş kuyruğunda tesadüfen Yıldırım Beşli'den biri olan Mouse ile arka arkaya düştüklerinde, Mouse ona bakarak işini sevmenin maaş çekini olduğundan fazla göstermediği gibi komik bir şey söylemişti ve ardından Richie Bumstead'in başını döndüren bir sohbete başlamışlardı. İki akşam sonra vardiyası bittiğinde Beezer St. Pierre ve Doc dedikleri adamın avluda cigara tüttürdüklerini görmüş, üzerini değiştirdikten sonra yanlarına gidip onlarla hem bir blues barında, hem de Riziko yarışmasındaymış gibi hissetmesine yol açan bir sohbete dalmıştı. Bu adamlar -Beezer, Mouse, Doc, Sonny ve Kaiser Bill- her zaman

sarhoş, şiddet dolu, baş belası serseriler gibi görünüyorlardı ama zekiydiler. Sonradan öğrendiğine göre Beezer, Kingsland Bira Fabrikası'nın özel projeler bölümünün başındaydı ve diğerleri de onun bir kademe altında çalışıyorlardı. Hepsi de üniversitede okumuştu. Çok iyi kalitede bira üretmek ve iyi vakit geçirmek başlıca amaçlarıydı ve Richie de bir motosiklete sahip olmayı ve onların peşine takılmayı istemişti, ama Sand Bar'da geçirilen uzun bir öğle sonrası onlara ayak uyduramayacağı uyduramayacağını son derece açık bir şekilde ortaya konmuştu- Onlar gibi iki sürahi Kingsland'den sonra çekişmeli bir bilardo maçı yapmak, Sherwood Anderson ve Gertrude Stein'ın genç Hemingway üzerinde bıraktığı etkileri tartışarak iki sürahi bira daha içmek, kafa kafaya vuruşmak, birkaç sürahi daha birayı mideye indirmek, zihni motosikleti doğru düzgün kullanabilecek kadar açık olarak yola koyulmak, Madison'dan yeni deneyimlere açık birkaç kız tavlayıp şafak sökene dek sevişmek için yeteri kadar enerjiye sahip değildi. Böyle bir hayat sürüp hâlâ işlerini ellerinde tutabilen insanca saygı duyulmalıydı.

Richie, polisin sonunda Irma Freneau'nun cesedini bulduğu haberini Beeer'a iletmeye neredeyse bir görev gözüyle bakıyordu. Geveze Myrtle ona bunun bir sır olduğunu ve hiç kimseye anlatmaması gerektiğini söylemişti, ama Richie onun telefonu kapatır kapatmaz dört beş kişiyi daha arayıp haberi verdiğinden emindi. Onlar da kendi arkadaşlarını arayacaklardı ve göz açıp kapayıncaya dek tüm French Landing halkı, neler olduğunu görebilmek için 35. karayolu üzerine dizilecekti. Beezer'ın orada olmaya birçoğundan fazla hakkı vardı, değil mi?

Richie, Beezer St. Pierre'in numarasını rehberden bulup tuşladığında Myrtle Harrington'dan kurtulmasının üzerinden daha otuz saniye bile geçmemişti.

"Richie, umarım benimle kafa bulmuyorsundur," dedi Beezer.

"O aramış, öyle mi?" Breezer Richie'nin bu sözleri tekrarlamasını istedi. "Pontiac'la dolaşan o değersiz bok parçası, Çılgın Macar?... Kızın nerede olduğunu söylemiş dedin?"

"Kahretsin, tüm kasaba oraya üşüşecek," dedi Beezer. "Ama teşekkürler, dostum, sağ ol. Sana borçluyum." Richie, telefonun çarpılarak kapanmasından hemen önce Beezer'ın duygu yüklü bir ses ve heyecanla bir şey söylediğini duyar gibi oldu ama ne olduğunu anlayamadı.

Nailhouse Row'daki küçük evde Beezer St. Pierre, sakalına doğru akan gözyaşlarını sildi, masanın üzerindeki telefonu yavaşça birkaç santim geri itti ve yüzünü asıl ismi Susan Osgood olan, Ayı Kız'a çevirdi. Can yoldaşı, Amy'nin annesi nikâhlı karısı, bir parmağı okuduğu kitabın kaldığı satırında olduğu halde sarı perçemlerinin altından gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Freneauların kızı," dedi. "Gitmem gerek."

"Git," dedi Ayı Kız ona. "Cep telefonunu yanına al ve ilk fırsatta beni ara."

"Tamam," dedi Beezer ve cep telefonunu takılı olduğu şarj aletinden alarak kot pantolonunun ön cebine soktu. Hemen kapıya yönelmek yerine elini kızıl-kahverengi sakallarına götürerek parmaklarıyla dalgınca taramaya başladı. Ayakları yere kök salmış, gözleri boşluğa dikilmişti. "Balıkçı 911'i aramış," dedi. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Polis olacak herifler Frenealarıın kızını bulmayı bir türlü beceremediler, sonunda Balıkçı'nın arayıp kızın yerini söylemesi gerekti."

"Dinle beni," dedi Ayı Kız, oturduğu yerden kalkıp aralarındaki mesafeyi hızla geçerek. Küçük, ince bedenini Beezer'ın koca gövdesine yaslayıp ona sarıldı. Beezer, derin bir nefes alarak kadının sabun ve ekmek karışımı olan temiz, huzur veren kokusunu içine çekti. "Çocuklarla birlikte oraya gittiğinizde onları hizada tutmak senin görevin. Bu yüzden kendine hâkim olup soğukkanlı davranmalısın, Beezer. Ne kadar öfkeli olursan ol, kendini kaybedip etrafına saldıramazsın. Özellikle de polislere."

"Sanırım gitmemem gerektiğini düşünüyorsun."

"Gitmeye mecbursun. Benim tek istediğim sonunda kodese düşmemen."

"Hey," dedi Beezer. "Ben biracıyım, kavgacı değil."

"Bunu unutma, yeter," dedi kadın ve Beezer'ın sırtını sıvazladı. "Onları arayacak mısın?"

"Sokak telefonu," diyen Beezer kapıya yöneldi, eşikte duran kaskını aldı ve dışarı çıktı. Ter damlacıkları, alnından sakalının içine doğru süzülüyordu, iki adımda motosikletinin yanına vardı. Bir elini selenin üstüne koydu, alnını sildi ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "KAHROLASI BALIKÇI, ÇILGIN MACAR DENEN KAHROLASI POLİSE IRMA FRENEAU'NUN CESEDİNİN NEREDE OLDUĞUNU SÖYLEMİŞ. KİM BENİMLE GELİYOR?"

Nailhouse Row'un iki yanındaki evlerin pencerelerinden sakallı başlar dışarı uzandı ve yüksek sesle bu çağrıya karşılık verdiler. "Bekle!"

"Lanet olsun!"

"Geliyorum!" Deri ceketler, kot pantolonlar ve çizmeler içinde dört iriyarı adam, evlerinin ön kapılarından dışarı fırladılar. Beezer neredeyse gülümseyecekti... bu adamları seviyordu ama bazen ona çizgi film karakterlerini hatırlatıyorlardı. Onlar daha yanına varmadan Richie Bumstead'in söylediklerini ve 911'e gelen telefonu anlattı ve sözlerini bitirdiğinde Mouse, Doc, Sonny ve Kaiser Bill çoktan motosikletlerine binmişler, işaretini bekliyorlardı.

"Anlamanızı istediğim iki nokta var," dedi Beezer. "Oraya Amy, Johnny Rukenham ve Irma Freneau için gidiyoruz, kendimiz için değil. Her şeyin doğru karar verilerek yapıldığından emin olmamız gerek ve karşıdaki istemedikçe insan suratını dağıtmaya kalkmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Diğerleri anladıklarını belirten homurtular, mırıltılar ve hırıltılar çıkardılar.

Dört karman çorman sakal, aşağı inip yükseldi.

"Ve ikinci nokta, birinin suratını dağıtacaksak o kişi Balıkçı olacak. Çünkü olanlara yeterince katlanıp seyirci kaldık. Şimdi küçük kızımı..." Kelimeler, Beezer'ın boğazına dizilmişti. Sözüne devam etmeden önce yumruğunu kaldırdı.

"Ve diğer küçük kızı öldüren, sonra da 35. karayolundaki o harabeye atan orospu çocuğunu yakalama ve cezasını verme zamanı geldi. O piç kurusunu yakalayacağım ve yakaladığımda, onu doğduğuna pişman EDECEĞİM!"

Diğerleri, ekibi, yoldaşları, takım arkadaşları da yumruklarını havada sallayıp öfkeyle haykırdılar. Beş motosiklet gürültüyle hayata geçti. "Anayola bir göz attıktan sonra Goltz's'ün arkasındaki yoldan gireceğiz," diye bağırdı Beezer ve peşinde diğerleri olduğu halde motosikletini Chase Caddesi'nden yukarı doğru sürdü.

Kasabanın ortasından geçtiler. Beezer en öndeydi. Mouse ve Sonny, ta=biri caizse tam kuyruğundaydılar, onların hemen arkasından da sakalları rüzgârla uçuşan Doc ve Kaiser Bill geliyordu. Motosikletlerin gökgürültüsüne benzeyen sesi, Schmitt'in Binbir Çeşit Mağazası'nın vitrin camlarını titretti. Agincourt Tiyatrosu çadırının üzerindeki sığırcıkları korkutarak telaşla uçmalarına sebep oldu. Harley'inin üzerinde azametle duran Beezer, ormanı yıkıp yok etmeye hazırlanan King Kong'dan farkı yoktu. 7-Eleven'ı

geçtikten sonra Kaiser ve Doc biraz hızlanıp motosikletlerini Mouse ve Sonny ile aynı hizaya getirdiler, caddenin tümünü kaplamışlardı. 35. karayolundan batıya doğru ilerleyen insanlar karşılarında onları görünce hemen bir boşluğa giriyorlar, dikiz aynalarından yaklaştıklarını gören sürücüler de yol kenarına yanaşarak kollarını camdan çıkarıp geçmelerini işaret ediyorlardı.

Centralia'ya yaklaşırken Beezer, normal bir hafta sonu sabahında yolda olması gereken araç sayısının iki katını sollayıp ardında bırakmıştı. Durum sandığından da kötü gibi görünüyordu: Dale Gilbertson, yolu tutmaları ve 35. karayolundaki araçları geri göndermeleri için iki memuru görevlendirmişti, ama o ikisi bir seferinde Balıkçı'nın marifetlerini görmek, gerçekten görmek isteyenlerin ancak on, on ikisiyle başa çıkabilirlerdi. French Landing'de Ed'in Abur Cuburları'na gitmeyi kafasına koymuş kalabalığı zapt edebilmek için yeterli sayıda polis yoktu. Beezer kendisini kontrolü kaybetmiş bir halde bu Balıkçı meraklılarını birer çadır kazığı gibi yere çaktığını gözünün önünde canlandırarak bir küfür savurdu. Dale Gilbertson ve ekibindekilerin işbirliği olduğu sürece en son yapması gereken, kontrolünü kaybetmekti.

Beezer, takipçilerinin önderliğinde boyalarının çoğu dökülmüş eski kırmızı Toyota'nın yanından geçerken aklına öylesine muhteşem bir fikir geldi ki, yanından geçtiği aracın şoförünün gözlerinin içine korkutucu bir ifadeyle bakarak, "Kingsland Birası'nı, dünyanın en kaliteli birasını ben üretiyorum diyen yarım akıllı korkak," diye hırlamayı unuttu. O ana dek bunu iki şoföre bağırmıştı ve ikisi de onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bu muameleyi kötü şoförlere ya da arabası çok çirkin olanlara yapıyordu. Bakışlarını görüp onu duyan bu insanlar çok aşırı bir cinsel tacize uğramışçasına tavşanlar gibi donup kalıyorlar, oldukları yerde kaskatı kesiliyorlardı. Oz Büyücüsü'nde Emerald Şehri sakinlerinin söylediği şarkıdaki gibi, çok eğlenceliydi. Beezer'a bu zararsız zevkini unutturan fikir, içinde en geçerli ilhamlara özgü basitliği barındırıyordu En iyi işbirliğini elde etmenin yolu, onu sunmaktan geçiyordu. Dale Gilbertson'u nasıl yumuşatacağını çok iyi biliyordu: cevap, bir beysbol şapkası takıp arabanın anahtarlarını aldıktan sonra kapıdan çıkmakta yatıyordu, sorusunun cevabı, çevresini sarmıştı.

Bu cevabın küçük bir parçası, Beezer ve neşeli ekibinin az önce arkalarında bıraktıkları kırmızı Toyota'nın direksiyonu başında oturuyordu. Wendell Green, az önce maruz kalmaktan kurtulduğu

muameleyi her iki sebepten de hak ediyordu. Arabası ilk aldığı zamanlarda- pek kötü görünmüyordu, ama şimdi üzerindeki çizikler ve göçüklerle şekli öylesine bozulmuştu ki, adeta tekerlekler üzerinde bir çirkinlik abidesi halini almıştı ve Green, arabayı "acele" olarak nitelendirdiği belirgin bir küstahlıkla kullanıyordu. Sarı ışıklarda hızla geçiyor, ani şerit değişiklikleri yapıyor, önündeki araca neredeyse tamponları değecek kadar yaklaşıyordu. Ve elbette kornasına abanmak için en ufak fırsatı bile kaçırmıyordu. Wendell tam bir baş belasıydı. Araba kullanışı, karakterini tam olarak yansıtıyordu: düşüncesiz, anlayışsız ve kendini beğenmiş. O an, her zamankinden beter kullanıyordu çünkü yol üzerindeki her aracı arkasında bırakmaya çalışıyordu ve dikkatinin çoğu, ağzına doğru tuttuğu ve altın sesiyle boğazından altın kelimeleri boşalttığı küçük ses kayıt cihazındaydı (Wendell sık sık, sadece ona her gün yayında bir saat kadar ayırarak haber yorumlan yaptırmakla yepyeni bir hava yakalama şansı dururken George Rathbun ve Henry Shake gibi işe yaramazlara o kadar fazla yayın saati ayıran yerel radyo istasyonlarının dar vizyonlarını düşünerek üzülürdü). Ah, Wendell'ın kelimeleri ve Wendell'ın sesinin leziz bileşimi-Edward R. Murrow en iyi günlerinde bile bu kadar etkileyici, bu kadar zengin değildi.

Elindeki ufak teybe söyledikleri şunlardı: Bu sabah, yeşillikler arasından 35. karayolunda doğuya doğru ilerleyen, şokla sarsılmış, keder bulutları sarılı ve biraz meraklı insan kervanının yasla ağırlaşmış, acıyla bezenmiş haccına katıldım. Gazeteci, Coulee Bölgesi'nin doğasındaki güzellik ve hula çarpık insanoğlunun sinesinden kopan vahşet ve çirkinlik arasındaki akıl almaz zıtlık karşısında bir kez daha, evet bu ilk değildi, bir kez daha dehşetle karışık bir hayrete düşüyordu. Yeni paragraf.

Haberler, rüzgârlı bir yaz gününde çıkan orman yangını gibi süratle yayıldı Komşu komşuyu, arkadaş arkadaşı aradı. Sabah French Landing Polis Karakolu 911'e gelen bir telefona göre, küçük Irma Freneau'nun parçalanınış cesedi, eskiden bir dondurmacı ve kafeterya olan Ed'in Abur Cuburları'nın yıkıntıları arasında yatıyordu. Peki, 911'i arayan kimdi? Sorumluluk sahibi bir vatandaş olmalıydı, elbette. Ama hayır, bayanlar baylar, sandığımız gibi değildi...

Bayanlar baylar, bu bir ön sayfa röportajı; bu, meydana geldiği anda yazılan bir haber; deneyimli bir gazetecinin kulağına sadece şu iki kelimeyi, "Pulitzer Ödülü'nü fısıldayan baş döndürücü bir

kavram. Wendell Green, haberi, Myrtle Harrington'ın şahsen aradığı karısı Tillie Royal'den öğrenen berberi Roy Royal'den almış ve hemen okurlarına karşı görevini ifa etmeye koşmuştu: ses kayıt cihazını ve fotoğraf makinesini kapıp, Herald'daki editörlerini aramak için duraksamadan küçük, çirkin arabasına atlamıştı. Bir fotoğrafçıya ihtiyacı yoktu, yolcu koltuğunda duran güvenilir, eski Nikon F2A ile ihtiyaç duyduğu tüm resimlen kendisi çekebilirdi. Birbiri ardına sıralanan kelimeler ve resimler... yeni yüzyılın en korkunç suçunun derinlemesine incelenmesi... kötülüğün doğasında doyurucu bir keşif gezisi... acı çeken bir toplumun müşfik portresi... bir polis teşkilatının beceriksizliğinin art niyetsiz ifşası

Wendell Green'in aklında tüm bu düşünceler dans eder, yumuşak kelimeleri birer birer ağzına doğru tuttuğu kayıt cihazının mikrofonuna akar, mükemmel söz dizgisini bulmaya çalışırken etrafına bakınmasına dek Yıldırım Beşli'nin motosikletlerinin gökgürültüsünü andıran sesini duymaması ve beş iri adamın varlığını fark etmemesi aslında pek şaşırtıcı değildi. Etrafına baktığında gördükleri, içini ani bir paniğin sarmasına sebep oldu. Beezer St. Pierre sol tarafında, bir metre bile sayılmayacak kadar yakınındaki motoru gürüldeyen Harley'inin üzerindeydi. Dudak hareketlerine bakılırsa şarkı söylüyordu. Şarkı mı söylüyordu?

Yok, yok, olamaz. Wendell Green'in tecrübelerine göre Beezer Stripe limandaki bir barda içip sarhoş olan bir denizci gibi küfrediyor olmalıydı. Mesleğinin en temel gereklerini yerine getirmeye çalışan Wendell, Amy Stpre'ın ölümünden sonra Nailhouse Row, 1 numaraya damlamış ve yaslı babaya kızının insan kılığında bir canavar tarafından bir domuz gibi katledilip hemen yediğini bilmenin nasıl bir duygu olduğunu sormuştu. Bunun üzerine Beezer St. Pierre masum haber avcısını boğazından yakalamış, bir dizi ağza alınmayacak söz sıralamış ve en sonunda da avazı çıktığı kadar bağırarak Bay Green'i tekrar görecek olursa kafasını vücudundan ayırıp cinsel amaçlar için kullanacağını haykırmıştı.

Wendell'ın bir anlığına paniğe kapılmasına sebep olan da bu tehditti. Dikiz aynasına bakınca Beezer'ın çetesinin istilacı bir Got ordusu gibi yolu tamamen kaplamış olduğunu gördü. Bu görüntünün hayalindeki aksinde, insan derisinden yapılmış iplerin ucundaki kafataslarını sallıyorlar ve kopardıkları kafasıyla neler yapacaklarını haykırıyorlardı. Elindeki değerli cihaza söylenmek üzere dilinin ucuna kadar gelen kelimeler, Pulitzer Ödülü'nü ka-

zanmaya dair hayalleriyle birlikte buharlaşıp yok oldu. Midesi kasıldı ve geniş, kırmızı yüzündeki her gözenekten ter fışkırdı. Direksiyonun üzerindeki sol eli titriyor, sağ eli, ses kayıt cihazını bir kastanyet gibi sallıyordu. Ayağını gaz pedalından çeken Wendell, başını cesaret edebildiği kadar sağa çevirip koltuğunda aşağı kaydı, içinden yükselen temel istek, konsolun altındaki boşluğa sığınıp bir ceninmiş gibi kıvrılmaktı. Arkadan gelen motor homurtuları yükseldi ve Wendell'ın kalbi göğsünde sudan çıkmış bir balık gibi çırpındı. Alçak sesle inledi. Bir grup orkestra davulu, arabanın kapısının narin dış yüzeyi ötesindeki havayı dövüyordu.

Sonra motosikletler süratle yanından geçti ve karayolunda ilerledi. Wendell Green, yüzünü sildi. Büzülmüş bedenini koltuğunda yavaşça dikleştirdi. Kalbi göğüs kafesinden çıkıp kaçma girişimlerini bıraktı. Az önce ön camın gerisinde bir karasinek büyüklüğünde kalmış olan dış dünya, büyüyerek normal boyutuna döndü. Kendine duyduğu takdir, helyumun balonu doldurması gibi içini kapladı. Tanıdığı çoğu insan, arabayı hemen yolun kenarına çekerdi; hatta bazıları korkudan altlarına bile ederlerdi. Peki, Wendell Green ne yapmıştı? Biraz yavaşlamıştı, o kadar. Bir centilmen gibi davranmış ve Yıldırım Beşli denilen piçlerin geçmesine izin vermişti. Wendell'a göre, söz konusu Beezer

Maymunları olunca centilmence davranmak daha büyük kahramanlıktı. Büyük bir hızla uzaklaşan motosikletlerin üzerinde, gaz pedalına yüklendi. Elindeki teyp hâlâ çalışır haldeydi. Wendell onu tekrar ağzına yaklaştırdı,

Dudaklarını yaladı ve ne söyleyeceğini unuttuğunu fark etti. Kasetin boş şeridi, birinden diğerine ilerliyordu. “Kahretsin,” diye mırıldandı ve KAPAT düğmesine bastı- ilham yüklü bir söylem, melodik bir ifade yok olup gitmişti, belki de yok olmuştu- Ama durum bundan çok daha sinir bozucuydu. Kayıp cümleyle birlikte tüm mantıklı bağlantılar serisi de yok olmuş gibi görünüyordu: aklına daha önce makaleye yetecek Balıkçı ile ilgili en az bir düzine müthiş fikir gelmişti ve onlar sayesinde... Ne? Pulitzer'i kazanabilirdi elbette, ama nasıl? Yazmayı planladığı o muhteşem, etkileyici makalelerin dış hatları hala hayal meyal yerindeydi ama vurucu ayrıntılar kaybolmuştu. Beezer ve yardakçıları, Wendell Green'in o güne dek üretmiş olduğu en harika fikri bir anda katletmişlerdi. Wendell bir daha aynı düzeyde bir fikri yakalayabileceğinden emin

Değildi. O motosikletli serseriler orada ne arıyordu ki?

Soru, aynı anda kendini cevapladı: yarım akıllı bir iyilik meraklısı Beezer'ın Balıkçı'nın 911'i aradığını bilmesi gerektiğini düşünmüştü ve motosikletli serseriler de tıpkı onun gibi Ed'in Abur Cuburları'nın yıkıntılarına ulaşmaya çalışıyorlardı. Neyse ki o yöne doğru giden pek çok araç vardı ve Wendell düşmanla karşı karşıya kalma tehlikesini savuşturmuş gibi görünüyordu. Yine de kendini sağlama alma niyetiyle motosikletlilerle arasına birkaç arabanın daha girmesine izin verdi.

Yolun ilerisinde trafik iyice sıkışıp yavaşlıyordu; motosikletliler tek sıra halinde caddeye yığılmış araç sürüsünün yan tarafından Ed'in yerine giden eski, tozlu yola doğru ilerliyorlardı. Altmış yetmiş metre gerideki Wendell, biri kadın diğeri erkek iki aynasızın meraklı kalabalığı geri döndürmeye çalıştığını görebiliyordu. Önlerine her yeni araç yaklaştığında aynı pantomimi tekrarlamak zorunda kalıyorlar, el kol hareketleriyle onları durdurarak yolun gerisini işaret ediyorlardı. Tepedeki ışıkları yanıp sönen bir polis arabası, mesajı kuvvetlendirmek ve caydırıcılığı artırmak için tüm girişi kaplayacak şekilde yolun üzerinde enlemesine duruyordu. Bu manzara, Wendell'ı pek endişelendirmedi, çünkü basın mensuplarının olay yerine otomatik giriş izni vardı. Gazeteciler, kamunun ulaşmasına izin verilmeyen bölgelerden haber alma vasıtalarıydı. Wendell Green, orada halkın temsilcisi ve ayrıca batı Wisconsin'in en tanınmış Muhabiri olarak bulunuyordu.

Adım adım on metre daha ilerlediğinde, kalabalığı geri çevirmeye çalışan memurların Danny Tcheda ile Pam Stevens olduğunu görünce az önce hissettiği gönül rahatlığı biraz sarsıldı. Birkaç gün önce onlardan bilgi talebinde bulunduğunda hem Stevens hem de Tcheda cehenneme gitmesini söyleyerek onu terslemişlerdi. Zaten Pam Stevens, profesyonel bir erkek düşmanı, kendini bir şey sanan sürtüğün tekiydi. Orta halli görünümlü bir kadının biri olmayı seçmesinin başka ne gibi bir sebebi olabilirdi? Stevens sırf bu yüzden Ed'in yerine giden yola girmesine izin vermeyecek, onu geri çevirecekti, bundan zevk alacaktı! Wendell olay yerine gizlice sızmanın bir yolunu bilmek zorunda kalabileceğini düşündü. Hayalinde, kendini tarlaların arasından yüzüstü sürünürken canlandırınca hoşnutsuzlukla titredi.

En azından polislerin Beezer ve çetesini geri çevirmesini izlemenin zevkini çıkarabilirdi. Motosikletliler, gürültüyle ve hiç yavaşlamadan yarım düzine arabanın daha yanından geçtiler. Wendell serserilerin mavi üniformalı iki memuru bostan korkulukla-

rıymış gibi arkalarında bırakıp devriye arabasının yanından orada değilmişçesine geçerek Ed'in yerine doğru ani, gösterişli bir dönüş yapacaklarını farz etti. Buna polislerin nasıl tepki göstereceklerini merak ediyordu... Tabancalarını çekip motosikletli yarmaların gözünü korkutmaya mı çalışacaklardı? Uyarı ateşi açıp birbirlerini ayaklarından mı vuracaklardı?

Şaşırtıcıydı ama Beezer ve motosikletli dostları, ne ara yola girmeye çalışan arabalarla, ne Tcheda ile Stevens'la, ne de orada olan bitenle ilgilenmediler. Harabeye dönmüş binaya, polis şefinin arabasına, kamyonete -Wendell görür görmez onun kime ait olduğunu anlamıştı- ezilmiş çimenlerin üstünde ayakta duran adamlara, Dale Gilbertson ile kamyonetin sahibi, ukala, Los Angeles piçi, Hollywood Jack Sawyer'a başlarını bile çevirip bakmadılar (Eski bir Humphrey Bogart filminden fırlamış gibi görünen, dondurmacı şapkalı, güneş gözlüklü, dar bir yelek giymiş, adamı Wendell tanımıyordu). Hayır, kaskları doğruca ileriye dönük halde, sanki tek düşünceleri Centralia'ya gidip Sand Bar'da bira içmekmiş gibi ortadaki kargaşaya hiç aldırmayarak yollarına devam ettiler. Beş serseri de başıbozuk vahşi bir köpek sürüsü gibi basıp gittiler. Taşıt trafiğini arkalarında bırakır bırakmaz diğer dördü yine Beezer'ın önderliğinde anayola yayılıp yan yana dizildiler. Sonra hepsi aynı anda kuyruklarında beş toz ve taş bulutu bırakarak motosikletlerini sola çevirip U dönüşü yaptı. Hiç gaz kesmeden -kesinlikle yavaşlamamışlardı- tekrar bir-iki-iki düzenini alarak, French Landing yönüne doğru suç mahallinden uzaklaşmaya başladılar.

"Vay, vaaay, diye düşündü Wendell. Beezer kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırarak vazgeçti. Korkak herif. Motosikletler, ona doğru ilerledikçe büyüdü ve Wendell, şaşkın gözlerle Beezer St. Pierre'in kaskın içinde yaklaştıkça içine işleyen ciddi ifadeli suratına baktı. "Senin pes edenlerden olacağın hiç aklıma gelmezdi," dedi Wendell giderek yakınlaşan Beezer'ı izlerken. Karşıdan gelen rüzgâr, sakalını iki eşit parçaya ayırmış, başının arkasına doğru savuruyordu. Motosiklet gözlüklerinin ardındaki gözleri, üzerine doğrultulmuş bir tüfeğin namlusuna bakar gibiydi. O korkutucu avcı bakışlarının üzerine çevrilmesi düşüncesi Wendell'ın mesane kaslarının aniden gevşemesine sebep oldu "Kaybetmeye mahkûmsun," dedi pek yüksek olmayan bir sesle. Beezer, kulak çınlatan bir motor homurtusuyla şekilsiz Toyota'nın yanından şimşek gibi geçti. Yıldırım Beşli'nin diğer dört üyesi de aynı şekilde onu takip ettiler.

Beezer'ın korkaklığına tanık olmakla günü aydınlanan Wendell'ın göz ardı edemeyeceği bir düşünce, dikiz aynasında giderek küçülmelerini izlerken, beyin kıvrımlarını kemiren bir kurt gibi yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Wendell, günümüzün Edward R. Murrow'u olmayabilirdi, ama otuz yıllık gazeteciydi ve bu süre içinde birkaç içgüdüsü keskinleşmişti. Aklının derinliklerinde dolaşan düşüncenin meydana getirdiği alarm dalgaları, sonunda o düşünceyi bilincinin üst kısmına doğru itti. Wendell bu oyunun ardında gizlenen senaryoyu anladı; neler olup bittiğini fark etti.

"Yakaladım sizi," dedi ve suratında geniş bir sırıtışla direksiyonu sola kırdı. Önündeki arabanın ve kendi Toyota'sının tamponlarına olabilecek en küçük hasarı vererek şeritten çıktı. "Seni sinsi piç," dedi neredeyse neşeyle kahkaha atarak. Arabanın burnunu doğudan batıya doğru çevirerek yoğun trafiğin aksi yönünde ilerlemeye başladı. İyice uzaklaşmış olan motosikletlileri gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Wendell Green, mısır tarlaları arasından sürünmek zorunda kalmayacaktı: sinsi piç, Beezer St. Pierre, Ed'in Abur Cuburları'na giden arka yolu biliyordu! Yıldız muhabirimizin tek yapması gereken, göze batmayacak bir mesafeden onları izlemekti; olay yerine bedava bilet bulmuştu. Çok güzel. Ve küstah haydudun basına yardımcı olması işin bir başka keyif veren yönüydü, teşekkürler serseri herif. Dale Gilbertson'un olay yerinde dolaşmasına göz yummasını beklemiyordu ama Wendell'ı suç mahallinden kovmak, yoldan geri çevirmekten daha zor olacaktı. Orada kalabildiği süre içinde birkaç kilit soru sorabilir, etkileyici fotoğraflar çekme fırsatı bulabilir ve -en önemlisi- efsanevi "renkli" yazılarından birini döşenmek için yeterli havayı içine sindirebilirdi.

Wendell kalbi neşeyle çarparak saatte seksen kilometre hızla, önünden geçen motosikletlileri gözden kaybetmeden ilerliyordu. Karşı taraftan gelen arabaların sayısı giderek azalıyordu. Önce ikişer üçer arabalık gruplara rastladı, sonra tek tük araçlar gözüne çarptı ve en sonunda da diğer şerit tamamen boşaldı. Beezer ve dostları, izlenmediklerinden eminmiş gibi geniş bir yay çizerek Goltz's'ün kubbe çatılı bmasına doğru yöneldiler.

Wendell bir an için huzursuzluk hissederek kendinden şüphe etti ama Beezer ve çetesi birdenbire traktörlere ve çim biçme makinelerine ilgi duymaya başlamış olamazlardı ya. Peşlerinde olduğunu fark etmişler, izlerini kaybettirmeye mi çalışıyorlardı? Merakla hızını artırdı. Bildiği kadarıyla o yönde satış bölümü, bakım

garajı ve otoparktan başka bir şey yoktu. Lanet olası yer bomboş görünüyordu. Otoparkın ötesinde... ne vardı? Bir tarafta ufka doğru uzanan çorak bir tarla olduğunu hatırlıyordu, diğer tarafta ise bir grup ağaç vardı ama bir orman kadar sık değildi. Bulunduğu yerden ağaçları görebiliyordu.

Sinyal vermeye gerek görmeden hızla karşı şeridi geçerek Goltz's'e doğru giden yola döndü. Motosikletlerin gürültüsü hâlâ duyulabiliyordu ama biraz hafiflemişti. Wendell, serserilerin onu bir şekilde kandırdıklarını ya da alay ederek ona güldüklerini düşünerek bir an için dehşete kapıldı. Goltz's'e vardığında satış bölümüne şöyle bir göz attıktan sonra otoparka doğru ilerledi, iki büyük, sarı traktör, malzeme garajının önünde duruyordu. Görünürdeki tek araba, kendi çirkin Toyota'sıydı. Otoparkın sonunda, tampon yüksekliğinde beton bir duvar, asfalt ve ağaçlarla sınırlanmış çimenlik arasında uzanıyordu. Duvar, ağaç sırasının öte yanında, satış bölümünün arka tarafından gelen asfalt yolun kenarında son buluyordu.

Wendell, direksiyonu kırdı ve duvarın bittiği yere doğru ilerledi. Motosiklet seslerini hâlâ duyabiliyordu ama artık bir arı kovanından gelen vızıltılar gibi hafiflemişlerdi. Wendell serserilerin sekiz yüz metre kadar ileride olduklarını düşünerek eski arabasından dışarı çıktı. Küçük teybi cebine koydu, fotoğraf makinesini boynuna astı ve duvarın üzerinden atlayarak otlarla kaplı çayıra geçti. Daha ağaçlara varmadan eski, şose bir yolun uzamış otlar altında, ağaçların arasında tepeden aşağı doğru ilerlediğini gördü.

Wendell biraz abartarak Ed'in yerinin yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıkta olduğunu düşündü ve hurda arabasının bu engebeli, zorlu yolda o mesafeyi alıp alamayacağını merak etti. Bazı yerlerde toprak yol, tektonik plakalar halindeydi, bazı yerlerdeyse ufalanıp siyah çakıllara dönüşmüştü. Ağaçların yılan gibi kıvrılan kökleri arasında derin çukurlar, etrafında yabani otlarla çevrili derecikler vardı. Bir motosikletli bu yolda nispeten rahat ilerleyebilirdi ama bu konuda Toyota'sına hiç güvenmeyen Wendell, tabana kuvvet ağaçlar arasına dalmayı tercih etti ve hızlı adımlarla ilerledi. Anayolda gördüklerini hesaba katarak düşündüğünde, adli tabip ve kanıt arabasının gelmesine kadar hatırı sayılır miktarda zamanı olduğu ortadaydı. Meşhur Hollywood Jack Sawyer'ın yardımlarına rağmen polisler hâlâ şaşkınca ortalıkta dolanıyorlardı.

Wendell eski yolda ilerledikçe motosikletlerin sesi, Beezer ve adamları yolun sonuna yaklaştıklarında durumu gözden geçirip

ne yapacaklarına karar verip konuşmak için durmuşlar gibi azalıyordu. Mükemmel. Wendell onlara yetişene dek çene çalmaya devam etmelerini umdu. Aslında gönlünden geçen sahnede, serseriler birbirlerine bağırıyorlar, yumruklar havada uçuşuyordu. Onları boğazlarına dek öfke ve adrenalinle dolmuş halde görmek istiyordu; ayrıca o haydutların motosiklet selelerinin altında neler sakladıklarını Tanrı bilirdi. Wendell, Beezer St. Pierre'in sıkı bir yumrukla Dale Gilbertson'un ön dişlerini döküşünün ya da şefin el üstünde tuttuğu dostu Jack Sawyer'ın boğazına sarılışının fotoğrafını çekmeyi nasıl da isterdi! Ama Wendell'ın en çok istediği, çekebilmek için her polise, kasaba görevlisine, eyalet memuruna ya da yardımcı olabilecek herhangi masum birine rüşvet vermeye dünden hazır olduğu fotoğraf, Irma Freneau'nun çıplak cesedinin fotoğrafıydı. Tercihen Balıkçı'nın tüm iğrenç marifetlerini açıkça gözler önüne serebilecek pozlar. İki tane ideal olurdu -biri, insanların yüreklerindeki zayıf noktaya hitap etmek için yüzünün, diğeriyse sapıklar için vücudunun fotoğrafı- ama zorunlu kalırsa sadece vücut resmiyle yetinebilirdi. Öyle bir poz büyük bir hızla tüm dünyayı dolaşır ve ona milyarlar kazandırırdı. Sadece National Enquirer bile zavallı küçük Irma'nın parçalanınış bedeninin ayrıntılı bir görüntüsü için çuvalla para -iki üç yüz bin- verebilirdi. Bundan daha iyi altın madeni olur muydu?!

Wendell yabani otlarla kaplı eski, engebeli yolda, aklı Irma'nın cesedinin ceplerine akıtacağı dolarlara dair şeytani düşünceler ve düşüp bileğini burkma korkusu arasında gidip gelirken iki yüz metre kadar ilerlemişti ki, motosiklet sesleri aniden kesildi. Sonuçta ortaya çıkan ezici sessizliğin hemen akabinde daha alçak, başka sesler havayı sardı. Wendell kendi hırıltılı nefesini duyuyordu. Ama bir de arkasından yaklaşan mekanik ve tok gürültü vardı. Olduğu yerde yüz seksen derece dönerek arkasına baktı. Antika sayılabilecek kamyonet, engebeli yolda hoplaya zıplaya ona doğru geliyordu.

Ortaya neredeyse komik denebilecek bir görüntü çıkmıştı: kamyonet beşik gibi iki yana sallanıyor, ara sıra görünmez bir çukura girerek alçalıyor ya da ani bir sıçrayışla yükseliyordu. Irma Freneau'nun cesedini görmeye gitselerdi bu durum komik olabilirdi! Kamyonet irice bir ağaç kökünün üzerinden geçtiğinde, içindeki dört koyu renkli baş, kuklalar gibi yükselip alçaldı. Wendell, yaklaşan bu hödükleri geri göndermek için o tarafa doğru bir adım attı. Kamyonetin altı, yüksekçe, düz bir kayaya sürttü ve etrafa

kıvılcımlar saçıldı. Bu hurda en azından otuz yıllık olmalı, diye düşündü Wendell. Kuşkusuz hâla trafiğe çıkıp onun arabasından da berbat görünen nadir araçlardan biriydi, iyice yakınlaştığında bunun bir International Harvester olduğunu gördü. Paslı tamponun üzerini yabani otlar ve ağaçlardan kopan ince dallar süslüyordu. International Harvester hâlâ kamyonet üretiyor muydu? Wendell yemin etmekte olan bir jüri üyesi gibi tek elini kaldırdı ve her an dağılacakmış gibi görünen eski kamyonet sarsılarak biraz daha ilerledikten sonra birkaç metre önünde durdu. Sol tarafı sağına göre belirgin bir şekilde yüksekti. Wendell ağaçların gölgesinin oluşturduğu loşluk yüzünden içinde oturanların simalarını tam seçemiyordu ama içinden bir his, en azından ikisini tanıdığını fısıldıyordu.

Direksiyonun başındaki adam açık camdan başını uzattı. “Hey, selam, Bay Acar Muhabir. Kapıyı senin yüzüne de mi çarptılar?” Konuşan, günlük polis raporlarını incelerken Wendell’ın ismine sık sık rastladığı, Teddy Runkleman’dı. Kamyonetteki diğer üçü, Teddy’nin bu esprisine katırlar gibi anırarak güldüler. Wendell ikisini tanıyordu... nehir kenarındaki yıkık dökük kulübelerde yaşayan düşük gelirli cahiller sınıfından Freddy Saknessum ve hayatını her nasılsa La Riviere ile French Landing’de karıştırdığı çöplerden bulduğu metal parçalarını satarak sürdüren sıska genç, Toots Billinger. Runkleman gibi Toots da birçok kez üçüncü derece suçlar yüzünden tutuklanmış ama hiç mahkûm olmamıştı. Freddy ve Toots’un arasında oturan pasaklı kadın da tanıdık gibiydi ama çıkaramamıştı.

“Selam, Teddy,” dedi Wendell. “Size de selam Freddy ve Toots. Hayır, ön taraftaki kargaşayı görünce orayı denemekten vazgeçip arka kapıdan girmeye karar verdim.”

“Hey, Wendell, beni hatırlamadın mı?” diye sordu kadın biraz zavallıca bir edayla. “Doodles Sanger, hafızan çöplüğü boylamışsa hatırlatayım. Bel Air’de Teddy’nin bir grup adamıyla birlikteydim, Teddy’nin yanında da başkaları vardı. Kaltak tarafından tekmeyi yiyince diğerleri taburelerine dönmek istedi.”

Simdi onu hatırlıyordu elbette ama hatları derinleşmiş yüzü, on yıl kadar önce Melson Oteli’nde içki servisi yapan hoppa parti kızı Doodles Sanger’a pek az benziyordu. Wendell onun içki çalmaktan ziyade işbaşında çok içtiği için kovulduğunu düşünüyordu ama Tanrı biliyor ya, Doodles her istediğini de yapıyordu. O dönemlerde Wendell, Nelson Oteli’nin barında bolca para harca-

mıştı. Doodles ile yatağa girip girmediklerini hatırlamaya çalıştı. Sonunda temkinli gitmeye karar vererek, "Tanrım, Doodles," dedi. "Senin gibi tatlı bir şeyi nasıl unutabilirim?"

Adamlar bu laf üzerine öğürür gibi alaycı sesler çıkardılar. Doodles, dirseğini Toots'un zayıf kaburgalarına geçirerek Wendell'a hafif bir gülümsemeyle baktı ve "Şey, teşekkürler," dedi. Evet, pohpohlama girişimi hedefi vurmuştu.

Bu, geri zekâlılara çıktıkları fare deliklerine dönmelerini emretmek için çok uygun bir zamandı ama birden, Wendell'ın aklında muhteşem bir fikir belirdi. "Sizin gibi hoş insanlar acaba basın mensubu bir centilmene yardım edip karşılığında elli papel kazanmak isterler mi?"

"Adam başı elli mi yoksa hepimize birden mi?" diye sordu Teddy.

"Haydi, yahu, hepinize birden," dedi Wendell.

Doodles öne eğilerek, "İstediğini yapmaya razı olursak adam başı yirmi papele ne dersin, bayım?" diye sordu.

"Kalbimi kırıyorsunuz," diyen Wendell arka cebinden cüzdanını çekti ve içinden dört yirmilik banknot çıkardı. Günü idare etmek için kendisine bir onluk, üç de teklik kalmıştı. Hödükler ödemeyi aldılar ve hemen anında ceplerine sokuşturdular. Wendell, pencereye abanarak lamba gibi aydınlanmış dört sırıtan yüze baktı. "Şimdi, gelelim yapmanızı istediğim şeye..."

12

BİRKAÇ DAKİKA SONRA kamyonet, en uçtaki ağaçların arasında, yabani otlar ve uzun çimlerle kaplı şosenin son bulduğu noktada durdu. Yıldırım Beşli'nin motosikletleri düzenli bir şekilde birkaç metre ötede, sol tarafta sıralanınıştı. Kamyonette Freddy Saknessum'ın yerine oturmuş olan Wendell, aşağı indi ve yol arkadaşlarından yayılan ekşi, kurumuş ter, yıkarımamış vücut ve ucuz bira kokularının üzerindeki giysilere sinmemiş olduğunu umarak birkaç adım ilerledi. Arkasında, Freddy'nin kamyonetin kasasından yere atladığını, diğerlerininse gereğinden fazla gürültü çıkarmayı ihmal etmeyerek dışarı çıkıp kapılarını çarptıklarını duydu. Wendell'ın bulunduğu yerden tek görebildiği, birbirine karışmış yabani zambaklar ve ısırgan otlarının ardında yükselen Ed'in Abur Cuburları'nın çürüyen, renksiz arka duvarıydı. Kulağına, birinin Beezer St. Pierre'e ait olduğu anlaşılan alçak sesler geldi. Wendell, Nikon fotoğraf makinesini aceleyle eline alıp kapağını açarak içine yeni bir makara film yerleştirdi ve sessiz adımlarla motosikletleri geçerek harap binanın yan tarafına doğru yürüdü.

Kısa bir süre sonra, anayoldan ayrılan otlarla kaplı şosenin başına park edilmiş devriye arabası görüş alanına girdi. Danny Tcheda ve Pam Stevens, ışıkları yanıp sönen aracın önünde arabalarını caddede bırakan yaklaşık bir düzine kadar kadın ve adamı geri dönmeleri için ikna etmeye çalışıyordu. Uğraşları pek sonuç verecek gibi görünmüyordu: Tcheda ve Pam'in bir baraj oldukları düşünülürse, bu barajın fena halde sızıntıları olduğu açıktı. Wendell için iyi haber: yüksek düzeyde bir karmaşa, ona bol bol hareket olanağı sağlayacak, aynı zamanda hikâyesine ayrı bir renk katacaktı. Keşke şimdi küçük kayıt cihazına aklında oluşan cümleleri dökebilseydi.

Şef Gilbertson'un emrindeki kuvvetlerin tecrübesizliği, Memur Tcheda ve Stevens'ın Balıkçı'nın çılgınlığının en son ortaya çıkan kanıtına kendi gözüyle tanık olmaya hevesli çok sayıdaki vatandaşı yollarından geri çevirmekteki yetersiz çabalarından açıkça anlaşılıyordu... ama okuyucularının gözleri ve kulakları olma görevini büyük bir gurur ve alçakgönüllülükle üstlenmiş bu gazeteci, olayların tam kalbine ulaşmayı başardı.

Wendell, bu olağanüstü cümleleri aklına geldikleri an kaydedememekten endişeleniyordu, tekrar hatırlayabileceğinden emin değildi ama duyulma tehlikesini göze alamıyordu. Ed'in Abur Cuburları'nın ön tarafına biraz daha yaklaştı.

Halkın alçakgönüllü kulakları, Dale Gilbertson ve Beezer St. Pierre'in yıkılmaya yüz tutmuş binanın tam önünde yaptıkları şaşırtıcı derecede samimi konuşmaya misafir oldu; okuyucuların alçakgönüllü gözleri, Jack Sawyer'ın sağ elinden sallanan bir beysbol şapkası ve boş bir plastik torbayla sahnede belirmesine tanık oldu. Halkın gururlu burnu, eski, küçük binanın içinde çürümekte olan bir cesedin varlığını kanıtlayan iğrenç kokuyu aldı. Sawyer, normalden biraz daha hızlı hareket ediyor ve sadece kamyonetine doğru gittiği belli olduğu halde sağa sola kaçamak bakışlar fırlatıyordu.

Burada neler dönüyordu? Altın Çocuk, gizli bir iş karıştırıyormuş izlenimi veriyordu. Az önce bir mağazadan aşırdığı şeyi ceketinin içine sokuşturmuş bir hırsız gibi davranıyordu. Altın çocukların bu şekilde hareket etmemeleri gerekirdi. Wendell fotoğraf makinesini kaldırdı ve hedefi üzerinde kilitlendi. Tamam Jack, eski dost, yepyeni bir banknot gibi gıcır gıcır ve acem kılıcı gibi iki yanı keskin ukala piç. Kameraya güzel bir poz ver bakalım. Elindekinin ne olduğunu da iyice görelim, tamam mı? Wendell bir poz çekti ve fotoğraf makinesinin objektifinden, Jack'in kamyonetine yaklaşmasını izledi. Altın çocuğun elindekileri torpido gözüne tıkıştırma niyetinde olduğunu ve bunu kimsenin görmesini istemediğini düşünüyordu. Çok yazık evlat, gizli kameradasın. Coulee Bölgesi'ndeki okuyucuların gururlu gözleri ve kulakları için de çok yazıktı, Çünkü Jack Sawyer işini, kamyonete binmek yerine camdan içeri uzanarak görmüştü ve Wendell'a sadece sıkıntıyla sırtını izlemek düşmüştü. Asil muhabir yine de Jack Sawyer'ın boş ellerle ve şüpheli görünümünden kurtularak kamyonetinden uzaklaştığı bir sonraki sahneyle arada bağlantı olması açısının arkadan bir

fotoğrafını çekti. Altın çocuk, hazinesini güvenli bir yere sakladıktan sonra rahatlamıştı. Peki, ama sakladığı hazine neydi?

Sonra Wendell Green'in beyninde bir şimşek çaktı. Kafa derisi titrerken kıvırcık saçları diken diken oldu. Muhteşem bir hikâye, bir anda inanılmayacak kadar muhteşem hale bürünmüştü. Şeytani Katil, Parçalanınış Ölü Çocuk! Bir Kahramanın Çöküşü! Jack Sawyer, suç mahallinden elinde plastik bir araba ve bir Brewers şapkasıyla çıkıyor, görülmemek için özen gösteriyor ve elindekileri kamyonetine saklıyordu. Onları, Ed'in Abur Cuburları'nda bulmuş ve arkadaşı ve en büyük hayranlarından biri olan Dale Gilbertson'un burnunun dibinden kaçırmıştı. Altın Çocuk, suç mahallinden delil çalmıştı! Ve Wendell'ın elinde bunu kanıtlayabilecek, o ukala piçi mahvedecek, tüm iyi ününü yerle bir edecek fotoğraflar vardı. Ona altından kalkamayacağı kadar ağır bir darbe indirebilirdi. Ah bu, Wendell'ın hayatındaki en mutlu gündü, kesinlikle öyleydi. İçinden yükselen dans etme isteğini bastırmakta güçlük çekiyordu. Sonunda kendini tutamayarak, yüzünde yılışık bir gülümseme, elinde fotoğraf makinesiyle zıplayarak olduğu yerde bir tur döndü.

Kendini o kadar iyi hissediyordu ki zafer sarhoşluğuyla neredeyse sahneye dalmak için arkasında işaretini bekleyen dört salağı unutacaktı. Hey, hemen rahatlayıp dizginleri gevşetmeyelim, diye uyardı kendini. Supermarkets de satılan, içerikten çok resim satan ucuz gazeteler, Irma Freneau'nun cesedinin mide bulandıracak bir fotoğrafını dört gözle bekliyordu ve Wendell Green, onlara istediklerini verecekti.

Wendell eski binaya doğru temkinli bir adım daha attı ve gördükleri, olduğu yerde mıhlanmasına sebep oldu. Yıldırım Beşli'nin diğer dört üyesi, anayoldan Ed'in yerine dönen yol ayrımına gitmişler, cesetleri görmeye çalışan meraklı vatandaşları geri çevirmeleri için Danny Tcheda ve Pam Stevens'a yardım ediyorlardı. Teddy Runkleman, Balıkçı'nın en az altı, belki sekiz yarı yenmiş çocuğun cesedini harabede sakladığını duymuştu: haberler, kulaktan kulağa yayıldıkça dallanıp budaklanıyor, iyice abartılıyordu. Demek Beezer ve adamları polise yardım etmeye karar vermişlerdi. Oysa Wendell, hikâyesine renk katmak adına onların öfkeyle ortalığı altüst edip polislerle dalaşmalarını tercih ederdi. Binanın yan tarafına kadar ilerlemişti. Neler olup bittiğini görebilmek için köşeden başını uzattı. İstediğini almak istiyorsa, en uygun anı beklemek zorundaydı.

French Landing Polis Teşkilatı'na ait ikinci bir araba, 35. karayolunda birikmiş araçların arasından çıkarak Danny Tcheda'nın önünden geçti ve harap binaya varan eski, taşlık yola girdi. İçinden, genç sayılabilecek, yarım gün görev yapan, Holtz ve Nestler adında iki aynasız indi ve attıkları her adımda dayanılmaz hale gelen leş kokusuna tepki göstermemeye çalışarak Dale Bertson'a doğru ilerledi. Wendell, iki polisin, şeflerinin sayısız suç işlemiş olduğundan şüphe duymadıkları Beezer St. Pierre ile neredeyse sıcak sayılabilecek bir sohbete daldığını gördüklerinde yüzlerinde beliren onaylamayan şaşkınlığı saklamakta daha da zorlandıklarını fark etmişti. Bunlar, Wisconsin üniversitesinin River Falls kolundan terk, tek maaşı paylaşan, kadrolulu memur olmak için ellerinden gelen çabayı gösteren ve her şeyi ya siyah ya da beyaz olarak görmeye meyilli köylü çocuklarıydı. Dale onları sakinleştirir ve her birini tek eliyle ensesinden tutup kafalarını birer rafadan yumurta gibi tokuşturabilecek olan Beezer'ın yüzünde iyi huylu bir gülümseme belirdi. Dale'in emirleri doğrultusunda hareket ettikleri anlaşılan iki memur, Jack Sawyer'a taparcasına, kaçamak bakışlar fırlatarak -zavallı aptallar- anayola doğru hızla yürümeye başladılar.

Jack konuşmak için Dale'in yanına yaklaştı. Dale'in arkadaşının delil çaldığını bilmemesi ne kötüydü, hah! Yoksa diye düşündü Wendell, biliyor muydu? O da bu işin içinde olabilir miydi? Kesin olan bir gerçek vardı: hikâye, fotoğraflar eşliğinde Herald'da basıldığında, bunların hepsi gün yüzüne çıkacaktı.

Bu arada, hasır şapkalı, güneş gözlüklü herif, kollarını göğsünde kavuşturmuş, her şeyi, iğrenç kokunun burun deliklerini doldurmasına bile karşı koyacak denli kontrolü altına almış gibi serinkanlılıkla kamyonetin yanında ayakta duruyordu. Bu adamın önemli bir rolü olduğu belli, diye düşündü Wendell. Emirleri o veriyordu. Altın Çocuk ve Dale, onu mutlu etmeye çalışıyorlardı; bunu hareketlerinden okumak mümkündü. Saygılı, boyun eğen bir tavırları vardı. Bir şey saklıyorlarsa, bunu kesinlikle o adam için yapıyorlardı. Ama neden? Ve bu adam kimin nesiydi? Orta yaşlıydı, ellilerinde olmalıydı, Jack ve Dale'den bir nesil yaşlıydı. Kasaba yaşamı için fazla şıktı, Wendell onun Madison'dan ya da belki Milwaukee'den olabileceğini düşündü. Polis olmadığı muhakkaktı ama bir işadamı gibi de görünmüyordu. Ama bu adam, kendi işinin patronuydu, bu açık seçik ortadaydı.

35. karayolunda, teşkilattan üçüncü bir araba daha belirerek Tcheda, Stevens ve Yıldırım Beşli'nin dört üyesinin önünden geçti ve az önce gelen Memurların aracının arkasında durdu. Dale ve Altın Çocuk o tarafa yönelip yeni gelen memurları, Bobby Dulac ve şişman Dit Jesperson'ı selamladılar ama şapkalı herif o tarafa bakmamıştı bile. Vay, işte bu etkileyiciydi. Emri altındaki taburları izleyen bir general edasıyla olduğu yerde hiç kıpırdamadan dikiliyordu. Wendell, gizemli adamın cebindeki paketten bir sigara çıkararak yak ne çektiği dumanı havaya savuruşunu izledi. Jack ve Dale, yeni gelenlerle birlikte eski binaya girerken adam hâlâ çevresindeki hiçbir şeyle bağlantısı yokmuş gibi soğukkanlılıkla sigarasını içmeye devam ediyordu. Wendell, diğer duvarın ardından Dulac ve Jesperson'ın kokudan şikâyet ettiklerini duyabiliyordu; sonra cesedi görmüş olacaklar ki, içlerinden biri, boğazına dek yükselen safrayı bastırmak ister gibi inledi. "Hey, millet?" dedi Dulac. "Bu bok gerçek mi? Hey çocuklar?" Diğer duvarın dibindenmiş gibi gelen sesler, Wendell'a cesedin yeri hakkında oldukça iyi bir fikir vermişti.

Wendell, üç polis ve Jack harap binanın ön kısmına doğru yönelmeden vücudunu ileri uzatıp makinesini odaklayarak gizemli adamın bir fotoğrafın çekti. Şapkalı adam onu dehşete düşürerek aniden o tarafa döndü ve sordu "Resmimi kim çekti?" Wendell, geriye doğru sıçrayarak sırtını çürümüş duvara dayadı ama adamın onu çoktan görmüş olduğuna emindi. Güneş gözlükleri dosdoğru üzerine çevrilmişti! Adamın yarasa gibi kulakları vardı... deklanşörün çıkardığı sesi duymuştu. "Ortaya çık," diye seslendi şapkalı adam. "Saklanmanın bir faydası yok, orada olduğunu biliyorum."

Wendell, bulunduğu yerden karayolundan Ed'in yerine doğru dönen eyalet polisi armalı arabayı ve hemen ardından gelen French Landing Polisi'ne ait Pontiac'ı gördü. İşler kaynama noktasına ulaşmış gibiydi. Gözleri onu yanıltmıyorsa az önce, Yıldırım Beşli'nin bir üyesi, bir adamı yakasından tutup iyi görünümlü yeşil bir Olds'un açık penceresinden dışarı çekmişti.

Destek kuvvetlerini çağırmanın tam zamanıydı. Wendell binadan bir adım uzaklaştı ve arkada işaretini bekleyen aptallara el salladı. Bir an sonra Teddy Runkleman'ın haykırışı duyuldu. "Hoooop millet!" Doodles ateşe atılmış bir kedi gibi çığlığı basmıştı ve Wendell'ın dört yardımcısı, ellerinden gelen gürültüyü çıkararak yanından hızla geçip olay yerine daldı.

13

YAKLAŞAN MOTOSİKLETLERİN seslerini duyduklarında Danny Tcheda ve Pam Stevens caddeyi dolduran kalabalığı geri döndürebilmek için ellerinden gelen tüm gayreti gösteriyorlardı, sinirleri burunlarındaydı ve doğrusu tek eksikleri, Yıldırım Beşli'nin olay yerine gelmesiydi. Teddy Runkleman ve Freddy Saknessum'dan kurtulmak kolay olmuştu ama onları başlarından savmalarının üzerinden daha beş dakika bile geçmeden 35. karayolu, Ed'in Abur Cuburları'nda sıra sıra dizilmiş küçük cesetlere bakmaya hakları olduğunu düşünen meraklı ve öfkeli vatandaşların kullandıkları araçlarla dolmuştu. Zar zor gön-derebildikleri her arabanın yerine çok geçmeden iki yenisi geliyordu. Herkes, vergi ödeyen duyarlı bir vatandaş oldukları halde bir suç mahalline, özellikle de bu kadar trajik, bu kadar dokunaklı, bu kadar... şey heyecan verici bir suç mahalline girmelerine neden izin verilmediğine dair uzun, tatmin edici açıklamalar talep ediyordu. Çoğu, harap binanın içinde sadece Irma Freneau'nun cesedinin olduğuna inanmayı reddediyordu; arka arkaya üç kişi Danny'yi suç ortaklığı yapmakla suçlamış, hatta içlerinden biri "Balıkçıgate" lafını etmişti. Ne hayal gücü ama! Garipti ama bu ceset avcılarının çoğu polisi neredeyse Balıkçı'yı korumakla itham ediyordu.

Bazıları geri çevrildiklerinde hakaret içeren el kol hareketleri yapıyordu. Yaşlı bir kadın suratına doğru bir haç sallayarak Danny'ye kirli bir ruha sahip olduğunu ve cehennemi boylayacağını haykırmıştı. Geri döndürdüğü insanların en azından yarısının yanında fotoğraf makinesi vardı. Ne tür bir insan bir cumartesi sabahı kalkıp zavallı bir çocuğun cesedinin resimlerini çekmek için yollara düşerdi? Danny'yi asıl şaşırtan, hepsinin de bunun son derece normal bir davranış olduğunu düşünmesiydi. Burada garip olan kimdi? O.

Bakire Marian Yolu'nda oturan yaşlı bir çiftin geçişini engellenil adam ona, "Genç adam," demişti. "Galiba bir tarihin oluşumuna tanık olduğu muzu bu kasabada tek bilmeyen sensin. Madge ve ben, bir hatıra almaya hakkımız olduğunu düşünüyoruz."

Bir hatıra mı?

Ter içinde, tahammülünün sınırına gelmiş olan Danny kontrolünü kaybetmişti. "Dostum, sana sonuna kadar katılıyorum. Bana kalsa, dönüşte harika karınla beraber yanında kan lekeleriyle kaplı bir tişört ya da birkaç kopuk parmak götürmende hiç sakınca yok. Ama ne diyebilirim? Şef, çok mantıksız biri."

Yaşlı çift konuşamayacak kadar şaşkın bir halde uzaklaşmıştı. Bir sonraki arabanın direksiyonunda oturan adam, Danny penceresine doğru eğildiği an bağırmaya başlamıştı. Tipi tıpkı Danny'nin hayalindeki George Rathbun'a benziyordu ama sesi ondan daha gıcırtılı ve biraz daha yüksekti. "Ne yaptığını görmüyorum sanma, bayım!" Danny ona bunun çok iyi olduğunu, çünkü yapmaya çalıştığının suç mahallini korumaya çalışmak olduğunu söyledi. Bunun üzerine ön tamponu ve sağ dikiz aynası eksik, eski bir mavi Dodge Caravan kullanmakta olan, George Rathbun'a benzeyen adam sesini iyice yükseltti. "Yirmi dakikadır burada oturmuş, o kadınla polisçilik oynamanızı izliyorum! Birazdan BAŞINA BUYRUK hareketlere rastlarsanız şaşırmayın bence!"

Tam bu hassas dakikada Danny, Yıldırım Beşli'nin anayoldan yaklaşan motosikletlerinin gürültüsünü duydu. Yaşlıların kaldığı yerin önünde Tyler Marshall'ın bisikletini bulduğundan beri tatsız bir ruh hali içindeydi ve Beezer St. Pierre ile uğraşma fikri beynini bir anda koyu, yağlı duman ve uçuşan kızıl kıvılcımlarla doldurmuştu. Başını eğerek dosdoğru kırmızı suratlı George Rathbun'un gözlerinin içine baktı. Sesinde buz gibi bir sükûnet vardı. "Bayım, eğer bu tutumunuzda ısrar edecek olursanız ellerinizi kelepçeleyip işim bitene dek sizi arabamın arka koltuğunda oturtacağım ve sonra sizi karakola götürüp aklıma gelen bütün suçlarla itham edeceğim. Bunu garanti edebilirim. Şimdi, kendinize bir iyilik yapın ve def olup gidin."

Adamın ağzı bir Japonbalığı gibi sessizce açılıp kapandı. Zaten kırmızı olan şişman suratı neredeyse morardı. Danny, ona ellerini kelepçeleyip arabanın arka koltuğuna tıkması için bir bahane vermesi için neredeyse dua ederek gözlerini hiç kırpmadan adama bakmaya devam ediyordu. Adam, önündeki seçenekleri bir düşündü ve riski göze alamadı. Bakışlarını önüne indirdi, arabayı geri vitese takıp gaza bastı. Neredeyse arkasında duran Miata'ya çarpıyordu.

"Bu olanlara inanamıyorum," dedi Pam. "Hangi salak koca ağzını açıp haberi sızdırdı?"

Danny gibi o da Beezer ve çetesinin sıra sıra dizilmiş araçların yanından bara doğru ilerlemesini izliyordu.

"Bilmiyorum ama her kimse onu iyi bir benzetmek isterdim. Ondan sonra sırada Wendell Green var."

"Wendell için fazla beklemen gerekmeyecek. Yaklaşık altı araba kadar de pusuya yatmış vaziyette." Pam, Wendell'ın dört tekerlekli çirkinlik abidesini işaret etti.

"Ulu Tanrım," dedi Danny. "Aslında o aşağılık herifi gördüğüme bir yandan seviniyorum. Hakkındaki fikirlerimi yüzüne karşı söyleyebileceğim." Gülümseyerek Miata'nın direksiyonu başındaki gence döndü. Genç uzaklaşırken Danny, gözleri yaklaşan motosikletlilerin üzerinde, bir sonraki arabaya geri dönmesini işaret etti. Sonra Pam'e, "Beezer benimle tartışacak olur da şiddete başvurmayı aklından bile geçirse tabancamı çekeceğim, Tanrı şahidimdir," dedi.

"Bürokratik işlemler," dedi Pam.

"Umurumda değil."

"İşte geliyorlar," dedi Pam, silahını çekecek olursa arkasında olacağını ima ederek.

Olay yerine ulaşmaya çalışan sürücüler bile durmuşlar, Beezer ve çetesini izliyorlardı. Uçuşan saçları, sakalları ve yüzlerindeki kararlı ifadeyle motosikletliler, mümkün olabilecek en yoğun kargaşayı yaratacaklarmış gibi görünüyorlardı. Danny Tcheda'nın kalp atışları hızlandı ve midesinde sinsi bir ağrı belirdi.

Ama Yıldırım Beşli'nin üyeleri, başlarını bile çevirmeden hızla geçip gittiler. Beezer, Mouse, Doc, Sonny ve Kaiser Bill, arka arkaya ilerliyorlardı. Olay yeriyle ilgilenmemişlerdi bile.

"Eh, kahretsin," dedi Danny rahatlamakla hayal kırıklığı arasında kararsızca gidip gelerek. Beşinin birden toprakları savurarak U dönüşü yapıp tekrar kendilerine doğru gelmeye başladıklarında aniden sıkışan kalbi, az önce hissettiğinin kesinlikle rahatlama olduğunu gösterir gibiydi.

"Oh, lütfen, hayır," dedi Pam,

Dizilmiş arabaların içindeki tüm başlar tekrar yanlarından geçen Yıldırım Beşli'nin motosikletler üzerindeki iri bedenlerine çevrilmişti. Birkaç saniye için duyulan tek ses, Harley'lerin giderek azalan homurtusu oldu. Danny Tcheda şapkasını çıkardı ve terden sırılsıklam olan alnını sildi. Pam Stevens sırtını dikleştirdi ve tuttuğu nefesini bıraktı. Sonra biri kornaya bastı ve hemen ardından iki kişi daha rüyadan uyanmışçasına kornalarına abandılar.

Kot kumaşından gömlek giymiş, kırlaşmış mors bıyıklı bir adam, deri kabı içinde bir rozeti burunlarına doğru uzatmış, kasaba yargıcının kuzeni ve La Riviere polis kuvvetlerinin onursal üyesi -bu da hiçbir zaman park ya da hız cezası almadığı ve istediği her yere gidebileceği anlamına geliyordu- olduğunu söylüyordu. Bıyıkları, suratında beliren sırıtışın etkisiyle iki yana doğru genişler gibi oldu, "Bırakın geçeyim, sonra işinizin başına dönebilirsiniz, Memur Bey."

Danny bir sonraki arabaya geçmeden önce adama işinin, geçmesine izin vermemek olduğunu birkaç kez arka arkaya söylemek zorunda kaldı. Hayal kırıklığına uğramış birkaç vatandaşı daha uzaklaştırdıktan sonra Wendell Green ile uğraşmasına daha ne kadar kaldığını görmek için sıranın gerisine doğru baktı. En fazla iki ya da üç araba arkada olmalıydı. Danny başını kaldırır kaldırmaz kornalar çalmaya, insanlar ona bağırmaya başladı. Bırak geçelim! Hey, dostum, maaşını ben ödüyorum, unuttun mu? Dale ile konuşmak istiyorum, Dale ile konuşmak istiyorum!

Birkaç adam arabasından çıkmıştı, işaret parmaklarını ona doğru sallıyorlar, ağızları öfkeyle oynuyordu ama Danny ne söylediklerini anlamıyordu. Keskin bir ağrı, kor halinde demir çubuk gibi sol gözünün arkasından beyninin ortasına doğru uzandı. Bir terslik vardı, Green'in çirkin, kırmızı arabası ortalıkta görünmüyordu. Hangi cehennemdeydi bu herif? Lanet olsun, bin kere lanet olsun, Green bir yolunu bulup aradan sızarak Ed'in yerine ulaşmış olmalıydı. Hemen dönüp olay yerine baktı. Arkasından kızgın sesler ve korna gürültüleri yükseliyordu. Ne hurda Toyota'dan, ne de Wendell Green'den eser yoktu. Baş belası gazeteci vazgeçip gitmiş miydi yoksa?

Birkaç dakika sonra trafik azaldı ve Danny ile Pam, işlerinin neredeyse sona erdiğini düşündüler. 35. karayolunun dört şeridi de normal bir cumartesi sabahında olması gerektiği gibi boştu. Hareket halindeki tek araç, Centralia'ya doğru ilerleyen bir kamyondu.

"Sence oraya gitmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Pam başıyla Ed'in yerini işaret ederek.

"Belki birkaç dakika sonra." Danny o berbat kokuya yaklaşmaya pek can atmıyordu. Adli tıp görevlileri ve kanıt arabası gelene kadar orada beklemekten şikâyetçi değildi. Irma Freneau'nun zavallı cesedini görmemek için iki günlük yevmiyesinden vazgeçmeye dünden razıydı. Tam o sırada Pam'le insanı huzursuz eden

iki farklı ses duydular. Birincisi, anayoldan onlara yaklaşmakta olan yeni bir araç dalgasının gürültüsü, ikincisiyse olay yerine eski binanın arkasından bir yerlerden gelen motosikletlerin homurtusuydu.

"Buraya bir arka geçit mi var?" diye şaşkınlıkla sordu Danny.

Pam omuzlarını silkti. "Öyle gibi. Ama Beezer'ın haydutlarıyla Dale uğraşız zorunda çünkü biz burada bir hayli meşgul olacağız."

"Ah, kahretsin," dedi Danny. Yaklaşık otuz araba ve kamyonet dar şeridin geçişinde belirmişti ve ikisi de bu grubun öncekinden çok daha öfkeli ve karar-olduğunu görebiliyordu. Kalabalığın en sonundaki bazı adamlar ve kadınlar ağaçlı yol kenarındaki boşluğa park etmişler, iki memura doğru yürüyorlardı Ön sıradaki arabaların içindekilerse daha olay yerine dönmeye çalışmadan yumruklarını sallayıp bağırmaya başlamışlardı. İnanılmazdı ama bir kadın ve ergenlik çağlarında iki çocuk, ellerinde üzerinde BALIKCIYI İSTİYORUZ! yazan bir pankart tutuyorlardı. Tozlu, eski bir Caddy'nin içindeki adam, kolunu pencereden çıkarmış, üzerinde GİLBERTSON GİTME! yazan bir kartonu sallıyordu.

Omzu üzerinden geriye bakan Danny, Yıldırım Beşli'nin bir arka yol bulduklarını anladı. Garip bir şekilde Gizli Servis ajanlarına benzeyen dördü, Ed'in yerinin önünde ayakta duruyorlardı. Liderleri Beezer St. Pierre, Şef Gilbertson ile derin bir tartışmaya dalmıştı. Danny onları bir ticaret anlaşmasına varmaya çalışan üst düzey iki eyalet görevlisine benzetti. Buna hiçbir anlam veremeyen Danny tekrar yolda biriken arabalara, pankartlı manyaklara, onlara doğru yürümekte olan kadınlarla adamlara döndü.

Beyaz keçi sakalıyla fıçı göğüslü, yetmiş bir yaşındaki Hoover Dalrymple, Pam'in önünde dikilerek ellerinden alınamaz haklarını talep etmeye başladı. Danny, adamın ismini hatırlıyordu, çünkü Dalrymple altı ay kadar önce Nelson Oteli'nde bir kavgaya karışmıştı. Şimdi de tüm öfkesiyle karşılarına dikilmiş, intikamını almaya çalışıyordu. "Ortağınla konuşmayacağım," diye avaz avaz bağırıyordu. "Ve onun söylediği hiçbir şeyi dinlemeyeceğim, çünkü ortağın bu toplumu oluşturan bireylerin haklarını umursamıyor."

Danny, bir Subaru kullanan siyah tişörtlü, asık suratlı genci, La Riviere'den gelen bir Corvette'i ve ağzı son derece bozuk olan çok çarpıcı güzelce bir kadını uzaklaştırdı. Tüm bu insanlar nereden çıkmıştı böyle? Hoover Calrymple dışında hiçbirini tanımıyordu. Önünde yığılan kalabalığın çoğunun kasaba dışından olduklarını düşündü.

Pam'e yardım etme niyetiyle o tarafa yönelmişti ki, omzunda bir el ilişti ve arkasına döndüğünde Dale Gilbertson'un Beezer St. Pierre ile yan yana durduğunu gördü. Diğer dört iriyarı adam, onların bir iki metre gerisinden Mouse, diye çağırdıkları, gövdesi neredeyse bir saman balyası genişliğinde olan adam, Dale ile göz göze geldi ve sırıttı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Danny.

"Sakin ol," dedi Dale. "Bay St. Pierre'in dostları kalabalığı kontrol altıncı tutma çabalarımıza katkıda bulunmak için gönüllü oldular ve bence yapacakları yardım bizim işimize çok yarayacak."

Danny, gözucuyla Neary ikizlerinin kalabalıktan sıyrılıp öne çıktığını gördü ve onları durdurmak için bir elini kaldırdı. "Bundan ne kazançları olacak?"

"Bilgi," dedi şef. "Tamam, çocuklar, haydi iş başına."

Beezer'ın arkadaşları birbirlerinden ayrılarak birikmiş güruha yaklaştılar Şef, ona önce inanmazca bakan, sonra başını sallayan Pam'in arkasına geriledi. Mouse, Hoover Dalrymple'a dönerek, "Bana verilen yetkiye dayanarak buradan def olup gitmeni istiyorum, Hoover," diye hırladı. Yaşlı adam, büyük bir süratle gözden kayboldu. Daha birkaç saniye önce orada durduğuna inanmak güçtü.

Ekibin diğer üyeleri de öfkeli ve meraklı kalabalık üzerinde benzer etkiler uyandırdılar. Danny, sürekli tacize maruz kaldıklarında soğukkanlılıklarını koruyabileceklerini umut etti. Kendini kontrol altında tutma ve artan öfkesi arasında, bıçak sırtında bir Cehennem Meleği gibi görünen yüz elli kiloluk bir adam, asi kalabalık üzerinde mucizevi etkilere yol açmıştı. Yıldırım Beşli'nin Danny'nin en yakınındaki üyesi, Floyd ve Frank Neary kardeşleri uzaklaştırdı; bunun için yumruğunu havaya kaldırması yeterli olmuştu, ikizler arabalarına doğru yürürken, onları def eden adam Danny'ye bakarak göz kırptı ve kendini Kaiser Bill olarak tanıttı. Beezer'ın dostu, kalabalığı kontrol etme işinden hoşlanmış görünüyordu, asık suratında her an geniş bir gülümseme belirecek gibiydi ama bunun yanında hâlâ çok kızgın olduğu da belli oluyordu.

"Diğerleri kim?" diye sordu Danny.

Kaiser Bill, kalabalığı Danny'nin sağına doğru gerileten Doc ve Sonny'yi tanıttı.

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

Kaiser Bill, başını, suratı Danny'ninkinden birkaç santim uzakta kalacak kadar eğdi. Bir boğayla yüzleşmek gibiydi, iri vücudundan ve kıllarla kaplı derisinden sıcaklık ve öfke yayılıyordu. Danny, adamın burun deliklerinden hava çıkardığını görürse hiç şaşırmayacaktı. Bir gözbebeği diğerine oranla küçüktü, gözlerinin aklarını karmaşık, kırmızı, patlayıcı teller sarmıştı. "Neden mi? Ne için mi yapıyoruz. Bu son derece açık değil mi, Memur Tcheda?"

"Affedersin," diye mırıldandı Danny. Elbette. Dale'in bu canavarları konanında tutabileceğini umdu. Kaiser Bill'in, geri çekilmekte gecikmiş aptal gencin eski Mustang'ini oyuncak bir arabaymış gibi sarsmasını izlerken motosikletlilerin ellerinde kırıcı aletler olmamasına şükretti.

Geri çekilen Mustang'in ardında bıraktığı boşluğa bir polis arabası girdi Kaiser Bili ile Danny'ye doğru ilerledi. Kalabalığın arasından geçerken koluz bir tişört ve Capri pantolon giymiş bir kadın eliyle arabanın camlarına vuruyordu. Danny'nin yanına vardıklarında, yarım gün çalışan iki memur, Bob Holtz ve Paul Nestler dışarı çıktılar, Kaiser'a ağızları açık bir şekilde şaşkınca baktıktan sonra Pam ve ikisine yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordular. "Gidip şefle konuşun," dedi Danny yapmaması gerektiği halde. Holtz ve Nestler iyi çocuklardı, ama emir komuta zincirini ve daha birçok kuralı öğrenmeleri gerekiyordu.

Yaklaşık bir buçuk dakika sonra Bobby Dulac ve Dit Jesperson göründü. Motosikletliler kalabalığı iki yana doğru püskürtürken Danny ve Pam yeni gelen iki polise geçmelerini işaret ettiler, itişme kakışmalar arasından öfkeli haykırışlar yükseliyordu. Danny'ye saatlerdir oradaymışlar gibi geliyordu. Kollarını geniş yaylar çizecek şekilde havada savuran Sonny, elinden geleni yapmaya çalışan Pam'in yanına vardı. Mouse ve Doc da gelip ön safta yerlerini aldılar. Burnundan kan sızan ve sakalının bir bölümü bunun sonucunda oluşmuş kırmızı lekeyle koyulaşmış olan Kaiser, hızla gelip Danny'nin yanında durdu.

Tam o sırada kalabalık slogan atmaya başladı. "KARARLIYIZ, GİTMİYORUZ! KARARLIYIZ, GİTMİYORUZ!" Holtz ve Nestler destek olmak için geri dönmüşlerdi. Kararlıyız, gitmiyoruz mu? diye düşündü Danny. Bu, Vietnam Savaş'ı için söylenmemiş miydi?

Polis sirenini hayal meyal fark eden Danny, Mouse'un kalabalığa doğru atılıp ilk üç kişiyi devirdiğini gördü. Doc başını çok tanıdık gelen bir Oldsmobile'in açık penceresine doğru uzatmış, direksiyondaki ufak tefek, saçları dökülmüş adama ne halt yemeye

çalıştığını soruyordu. “Doc, rahat bırak onu,” dedi Danny ama siren sesi tam o anda yükselip sözlerini boğdu.

Olds’un direksiyonundaki ufak tefek adam, kendi halinde bir matematik öğretmenine ya da alt düzey bir kamu çalışanına benziyordu, ama bir gladyatörün kararlılığına sahipti. Bu adam, Danny’nin eski Pazar okulu öğretmeni Rahip Lance Hovdahl’di.

“Yardımcı olabileceğimi düşündüm,” dedi rahip.

“Ne diyorsun? Bu gürültüde seni duyamıyorum. Biraz daha yana çeksem iyi olacak!” dedi Doc. Koca ellerini arabada oturan adamın yakasına doğru uzattı. Tam o sırada siren sesi tekrar yükseldi ve bir eyalet polisi arabası kalabalığın arasında belirdi.

“Doc, sakin ol, DUR!” diye bağırdı Danny. Eyalet polisi armalı arabanın içindeki Brown ve Black’in, bir rahibi arabasının camından dışarı çekmek üzere olan neredeyse boz ayı iriliğindeki sakallı adamı izleyebilmek için boyunlarını uzattıklarını görmüştü. Arkalarından bir başka sürpriz yaklaşıyordu: Arnold Hrabowski, yani Çılgın Macar, kullandığı Pontiac’ın ön camının gerisinden şaşkınca bakıyordu. Etrafındaki kargaşanın onu dehşete düşürmüş olduğu belliydi.

Şeridin sonu artık savaş alanına dönmüştü. Danny sesi giderek yükselen kalabalığın arasına daldı ve birkaç kişiyi iterek Doc’ın ve sarsılmış ama neyse ki yaralanınamış görünen eski pazar okulu öğretmeninin olduğu yere vardı. “Danny, çok şükür,” dedi rahip. “Seni burada gördüğüme gerçekten çok memnun oldum.”

Doc ters ters ikisine baktı. “Tanışıyor muydunuz?”

“Rahip Hovdahl, bu Doc,” dedi Danny. “Doc, bu Rahip Hovdahl, Mount Hebron Kilisesi’nin papazı.”

“Hay Allah,” diyen Doc ufak tefek adama çeki düzen vermek istercesine buruşmuş giysilerini düzeltmeye çalıştı. “Üzgünüm, rahip. Umarım sizi incitmemişimdir.”

Eyalet polisleri ve Çılgın Macar sonunda kalabalığın arasından sıyrılmayı başarmışlardı. Gürültü seviyesi biraz düşmüştü. Beezer’ın arkadaşları öyle ya da böyle, karşı tarafın en yaygaracı üyelerini susturabilmişlerdi.

“Şansıma, pencere benden geniş,” dedi rahip.

“Belki bir gün sizinle sohbet etmeye gelirim,” dedi Doc. “Son günlerde birinci yüzyılda Hıristiyanlık üzerine çok okudum. Bilirsiniz, Geza Vermes, John Dominic Crossan, Pauia Frederiksen, o tür şeyler. Sizinle birkaç fikir alışverişinde bulunmak isterdim.”

Rahip Hovdahl her ne söyleyecekse, Ed'in Abur Cuburları'nın yıkıntılarının olduğu taraftan kopan gürültü arasında kaybolup gitti. Danny'nin ensesin-deki tüyleri diken diken eden, kulağa bir insana ait değilmiş gibi gelen tiz bir çığlığı yükseldi. Sanki Yıldırım Beşli'den bin kat daha tehlikeli kaçıklar kili altında tutuldukları yerden kaçmışlar, ortalığa dehşet salıyor, terör estiriyorlardı. Hey, millet! Neler oluyordu orada?" diyen Dulac, soğukkanlılığını korumakta güçlük çekerek gözlerini önce Dale'e, sonra Jack'e dikti. Sesi sertleşti. "Bu bok gerçek mi? Hey çocuklar! "

Dale yumruğunu ağzına götürüp hafifçe öksürdü ve omuz silkti. "Onu bulmamızı istemiş."

"Eh, elbette öyle," dedi Jack. "Buraya gelmemizi söyledi."

"Ama bunu neden yapmış olabilir?" diye sordu Bobby.

"Yaptıklarıyla gurur duyuyor." Jack'in hafızasının derinliklerinden çirkin, kötülük dolu bir ses yükseldi. Bu işe karışma. Benimle uğraşırsan bağırsaklarını Racine'den La Riviere'a kadar uzatırım. Kimin sesiydi bu? Kendi ikna olmuşluğu dışında bunu kanıtlayacak hiçbir delil yoktu ama Jack, bu sesin sahibini bulduğunda Balıkçı'yı da bulacağını biliyordu. Ama sesin kime ait olduğunu çıkaramıyordu; Jack Sawyer'ın o an tek yapabildiği, yıkılmaya yüz tutmuş bu binayı kaplayan leş kokusundan çok daha beterini hatırlamaktı... bir başka dünyanın güneybatısından yayılan iğrenç bir kokuyu. Onun kaynağı da Balıkçı ya da o dünyada her ne ise oydu.

Los Angeles Polis Teşkilatı'nın eski yükselen yıldızına yaraşacak bir fikir kafasında canlandı. "Dale, bence kaydedilen 911 konuşmasını Henry'ye dinletmelisin."

"Anlamadım. Ne için?"

"Henry'nin kulakları, yarasaların bile duyamadıklarını yakalayabilir. Sesin sahibini tanımasa da adam hakkında şu an bildiklerimizden yüz kat fazla bilgi ortaya çıkarabilir."

"Eh, Henry Enişte'nin bir kez duyduğu sesi bir daha asla unutmadığı doğru. Tamam, haydi çıkalım buradan. Adli tıp görevlileri ve kanıt arabasının buraya gelmesi an meselesi."

İki adamı takip eden Jack, Tyler Marshall'ın Brewers şapkasını ve onu bulduğu yeri düşündü- hayatının yarısından fazlasını, varlığını inkâr etmekle geçirdiği ve o sabah geri dönmenin şokunu hâlâ üzerinde hissettiği yeri. Balıkçı, şapkası onun için, sözünü ilk kez altı yaşındayken duyduğu Ötedünya'da bırakmıştı-Jack altı yaşındayken Babacık kornayı çalmıştı. Her şey, yaşadığı o olağa-

nüstü serüvenin anıları, istediği için değil, mecbur olduğu için Jack'in hafızasının derinliklerinden yüzeye çıkıyordu: dışındaki güçler sanki yakasına yapışmış, diledikleri yere doğru sürüklüyorlardı. Kendi geçmişine doğru! Evet, Balıkçı yaptıklarıyla gurur duyuyor, onlarla alay ediyordu -bu gerçek öylesine göz önündeydi ki üç adam da bunu ayrıca dile getirmeye gerek görmemişti- ama aslında Balıkçı, sadece Ötedünya'yı görmüş olan Jack Sawyer'a olta atıyordu. Ve en doğruysa ki öyle olması gerekiyordu, o halde...

...Ötedünya ve içerdiklerinin bir şekilde bu korkunç cinayetlerle ilgisi olması gerekirdi ve Jack, o an henüz kavrayamadığı inanılmaz boyutta son bulan bir senaryonun içine itilmişti. Kule. Kirişler. Annesinin el yazısıyla yazdığı notta çöken bir Kule ve kırılan Kirişler'den bahsediliyordu; bunlar her ne anlama geliyorlardı bilmiyordu ama bulmacanın parçalarıydılar, ayrıca Jack Tyler Marshall'ın hâlâ hayatta olduğundan ve diğer dünyada bir deliğe tıktığından emindi. Tüm bunları başkalarıyla, Henry'yle bile paylaşamamak, kendini çok yalnız hissetmesine neden oluyordu.

Jack'in daldığı derin düşünceler, ön tarafta kopan gürültü ve kargaşayla buharlaşıp yok oldu. Ulumalar, bağırış çağırış ve koşan ayak sesleriyle bir kovboy filmindeki kızılderili saldırısı Ed'in yerinin önünde hayata geçmiş gibiydi. Bir kadın, Jack'in birkaç dakika önce duyar gibi olduğu siren sesiyle boy ölçüşebilecek kadar şiddetli çığlıklar atıyordu. Dale, "Tanrım," diye mırıldandı ve koşmaya başladı. Bobby ve Jack onu takip ettiler.

Dışarıda, keçileri kaçırmış gibi görünen yaklaşık yarım düzine insan, Ed'in yerinin önünden anayola varan yabani otlarla kaplı yol üzerinde koşuşturuyordu. Hâlâ bir tepki gösteremeyecek kadar şok içinde olan Dit Jesperson ve Beezer, kaçıkların ileri geri koşmalarını seyrediyorlardı. Aniden ortaya çıkan bu insanlar, inanılmayacak kadar çok gürültü yapıyorlardı. Bir adam avazı çıktığı kadar bağırıyordu, "BALIKÇIYI GEBERTİN! ÖLDÜRÜN O KAHROLASI PİÇİ!" Bir diğeri, "KANUN, DÜZEN VE BEDAVA BİRA İSTİYORUZ!" diye haykırıyordu. Üzerine giydiği kısa bluz ve kot şort için fazla yaşlı olan bir kadın ciğerlerinin tüm kapasitesini kullanarak çığlık atıyor, kollarını havada savurarak bir o tarafa, bir bu tarafa koşuyordu. Hepsinin de arsızca sırıtması, önceden planlanmış aptalca bir oyunun parçası olduklarını işaret ediyordu. Çok eğleniyor gibi görünüyorlardı.

Eyalet polisinin arabası, hemen kuyruğunda Çılgın Macar'ın kullandığı Pontiac olduğu halde anayoldan Ed'in yerine doğru

döndü. Kargaşanın ortasında kalan Henry Leyden, kendi kendine başını sallayıp gülümsüyordu.

Dale'in bir adamın peşine düştüğünü gören şişko Dit Jesperson harekete geçti ve Nelson Oteli'nde bir gece geç saatte kendisini reddettiğinden beri gizliden gizliye kin güttüğü Doodles Sanger'ı gördü. Dale'in kovaladığı kırık uzun boylu herifi, Teddy Runkleman'ı da tanımıştı. Freddy Saknes daha iyi biliyordu Freddy'nin ondan daha hızlı ve çevik olduğu gün gibi ortadaydı, ayrıca içinde, ona dokunmaya kalkarsa yaklaşık sekiz saat sonra başına bir şey gelecekmiş gibi bir his vardı. Bobby Dulac, sıska bir sırt çantalının peşine düşmüştü. Bunun üzerine Dit, Doodles'ı gözüne kestirdi. Onu yabani otların arasına yatırıp altı yıl önce Nelson Oteli'nin pis barında söylediklerinin bedelini ödetmek için can atıyordu. (French Landing'in yaklaşık bir düzine hatırı sayılır siması önünde Dit'i, o zamanın şefinin paytak paytak yürüyen kırma köpeği Tubby ile kıyaslamıştı.)

Doodles ile göz göze geldiklerinde, kadın bir anlığına etrafta hoplayıp zıplamayı keserek yerinde durdu ve iki elini ona doğru uzatarak parmaklarıyla gelip yakalaması için cesaretlendiren bir hareket yaptı. Dit ona doğru bir hamle yaptı, ama Doodles'ın az önce durduğu yere vardığında kadın iki metre sağa kaçmış, bir basketbol oyuncusu gibi bacaklarının üzerinde yaylanıyordu. "Tubby-Tubby," dedi Doodles. "Gel de yakala, Tub-Tub." Dit gözlerini karartan bir öfke dalgasıyla yine ona doğru bir hamle yaptı, ama ıskaladı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Doodles alaycı bir kahkaha atarak birkaç metre daha uzaklaşmış, eğlenerek onu izliyordu. Dit buna bir anlam verememişti... Doodles neden kaçıp olay yerinden uzaklaşmaya çalışmıyordu? Sanki yakalanınak istiyor ama önce zaman kazanmaya çalışıyordu.

Hedefi sadece birkaç santimetre ile elinden kaçırdığı ciddi bir hamleden sonra Dit Jesperson, yüzünden akan teri sildi ve etrafını kontrol etti. Bobby Dulac sıska adamın bileklerine kelepçeleri takıyordu ama Dale ve Hollywood Sawyer, onun kadar başarılı değillerdi. Teddy Runkleman ve Freddy Saknessum, ahmakça kıkırdayıp yüksek sesle saçma sapan sloganlar atarak zikzaklar çiziyor, takipçilerine yakalanınamaya çalışıyorlardı. Bu gecekondu tiplerinin hepsi nasıl böyle çevik olabiliyordu? Dit, Runkleman ve Saknessum gibi sürüngenlerin çabuk hareket etme konusunda normal vatandaşlardan daha antrenmanlı olduklarını düşündü.

Doodles, kahkahalar atıp hoplayarak hızla yanından geçti. Omzu üzerinden baktığında Hollywood'un sonunda Freddy'yi yakalayıp beline sarılarak yere savurduğunu gördü.

"Hey, kaba kuvvete başvurmak zorunda değildin," dedi Sakne. Sonra gözlerini ileride bir noktaya çevirdi ve kaşlarını kaldırarak başım salı "Hey, Runks."

Onu duyan Teddy Runkleman, az önce Freddy'nin baktığı noktaya kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra kaçmayı bırakıp olduğu yerde durdu. "Hayrola, benzinin mi bitti?" diye sordu şef.

"Parti sona erdi," dedi Runkleman. "Hey, biz sadece biraz eğlenmeye çalışıyorduk, anlarsınız ya?"

"Ama Runksie, ben biraz daha oynamak istiyordum," dedi Doodles olduğu yerde dans etmeye başlayarak. O anda Beezer St. Pierre, dağ gibi vücuduyla Dit ve kadının arasında bitti. Rampa çıkan bir kamyon gibi gürleyerek bir adım ilerledi. Doodles zıplayarak gerilemeye çalıştı ama Beezer dev gibi kollarıyla onu sararak ayaklarını yerden kesti ve şefe götürdü.

"Beezie, artık beni sevmiyor musun?" diye sordu Doodles.

Beezer tiksinti belirten bir homurtuyla kadını şefin önünde bıraktı. Ondan daha da tiksinmiş görünen iki eyalet polisi, Perry Brown ve Jeff Black, geride duruyor, olan biteni izliyorlardı. Dit'in aklından geçenler kelimelere dökülecek olsaydı ortaya şöyle bir sonuç çıkardı: Kingsland Birası'nı bu adam üretiyorsa hiç boş bir herif olmamalı, çünkü Kingsland gerçekten çok iyi bira. Şefe bakın! Kanı beynine öyle sıçramış ki, davayı elimizden kaybetmek üzere olduğumuzu göremiyor.

"EĞLENİYOR muydunuz?" diye gürledi şef. "NEYİNİZ var sizin, aptallar? İçeride yatan zavallı küçük kıza hiç saygınız yok mu?"

Eyalet polisleri yetkiyi devralmak için öne çıktıklarında Dit, Beezer'ın bir an için şaşkınlıkla kaskatı kesildiğini, sonra elinden geldiğince dikkat çekmemeye çalışarak gruptan yavaşça uzaklaştığını gördü. Dit Jesperson'dan başka hiç kimse ona dikkat etmiyordu. Dev motosikletli üzerine düşeni yapmış, görevi artık sona ermişti. Brown ve Black'in arkasında yarı yarıya gizlenmiş duran Arnold Hrabowski ellerini ceplerine soktu, omuzlarını çökertti ve Dit'e yüzünde utanç dolu bir özür ifadesiyle baktı. Dit anlayamamıştı. Çılgın Macar neden kendini suçlu hissediyor olabilirdi? Olay yerine daha yeni gelmişti. Dit bakışlarını tekrar kararlı bir şekilde harabenin yan tarafına doğru ilerleyen Beezer'a çevirdi ve -sürpriz, sürpriz!- herkesin en iyi dostu ve sevgili gazetecisi Bay Wendell

Green paniğe kapılmış görünüyordu. Bilin bakalım az önceki kargaşada kimin parmağı varmış, diye düşündü Dit.

Beezer, Ayı Kız gibi zeki ve ağırbaşlı kadınlardan hoşlanırdı; Doodles gibi beyinlilere hiç katlanamazdı. Uzanıp yumuşak, yapay ipeğe bürünmüş kollarından tuttu ve kıvranan kadını oyuncak bir bebekmişçesine yakaladı. "Beezie, artık beni sevmiyor musun?" diye mızıldandı Doodles.

Geri zekâlı yaratığı Dale Gilbertson'un önünde yere bıraktı. Dale sonunda ortalığı velveleye veren dört yetişkin ahmağa patladığında, Freddy'nin Runksie'yi ve verdiği işareti hatırladı ve şefin omzu üzerinden yıkıntı binanın ön tarafına baktı. - Çürüyen gri girişin solunda duran Wendell Green, fotoğraf makinesini önündeki gruba çevirmiş, eğilip uzanarak, ağırlığını bir ayağından ötekine geçirerek ardı ardına deklanşöre basıyordu. Beezer'ın dosdoğru ona baktığını objektifinden görünce makinesini indirip doğruldu. Yüzünde küçük, yılışık bir gülümseme belirdi.

Beezer, Green'in arka yoldan buraya geldiğini tahmin etti, çünkü ön taraftaki polislerin olay yerine girmesine izin vermiş olmalarına imkân yoktu. Doodles ve diğer üç ahmak da aynı yoldan gelmiş olmalıydılar. Yolu onu takip ederek keşfetmemiş olmalarını umdu ama bu, kuvvetli bir olasılıktı.

Gazeteci, boynuna astığı makineyi elinden bıraktı ve gözlerini Beezer'dan ayırmadan eski binadan hafifçe uzaklaştı. Korkmuş, suçlu tavrı Beezer'a didiklemeye niyetlendiği leşe yaklaşan bir çakalı hatırlattı. Wendell Green, Beezer'dan korkuyordu ve Beezer bunun için onu suçlayamazdı. Green sadece lafını etmek yerine kafasını gerçekten koparmadığı için çok şanslıydı. Yine de... Green'in bir çakal gibi kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp sıvışmaya çalışması Beezer'a biraz tuhaf görünmüştü. Tüm bu polislerin önünde dayak yemekten korkuyor olamazdı, değil mi?

Wendell Green'in huzursuz tavrı, Beezer'ın aklına Runkleman ile Freddy'nin az önceki işaretleşmelerini getirdi ve hemen aralarında bir bağ kurdu. O sırada bir kenardan olayları izleyen gazeteciye bakmışlardı! Küçük oyunu daha önce o tezgâhlamıştı. Elbette, Green, Doodles ve ahmakları ortalığı karıştırıp dikkat çekmeleri için göndermiş, o arada fotoğraf makinesiyle istediğini yapmıştı. Bu ucuzluk, bu ahlaki çirkinlik Beezer'ın kanını beynine sıçrattı. Nefret ve tiksinme duygusu benliğini kapladı, usulca Dale'in ve diğer polislerin yanından uzaklaştı ve gözlerini üzerinden ayırmaksızın Wendell Green'e doğru yürüdü.

Wendell'ın bir an için kaçmaya yeltendiğini, sonra bunun yararsız olacağını fark ederek vazgeçtiğini gördü.

Beezer üç metre kadar yakınına geldiğinde Green, "Sorun çıkarmaya gerek yok, Bay St. Pierre," dedi. "Ben sadece işimi yapıyorum. Eminim anlıyorsunuz-dur."

"Sandığından da fazlasını anlıyorum," dedi Beezer. "O palyaçolara ne kadar ödedin?"

"Kim? Ne palyaçosu?" Wendell, Doodles ve diğerlerini henüz fark etmemiş gibi davranıyordu. "Oh, onlar mı? Bütün o yaygarayı çıkaran bunlar mıymış,

"Acaba neden böyle bir şey yaptılar?"

"Hayvanlardan farksız oldukları için sanırım." Wendell'ın yüzündeki ifadeden, kendini Runkleman ve Saknessum gibi hayvanlarla değil, Beezer gibi insanlarla aynı tarafta görmek istediği anlaşılıyordu.

Green'in gözlerinin, fotoğraf makinesinde değil, kendi üzerinde olduğundan emin olmak için sürekli ona bakan Beezer yavaşça yaklaştı. "Wendy, ta bir baş belası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Wendell ellerini onu durdurmak istercesine havaya kaldırdı. "Hey, geçmişte anlaşmazlıklarımız olmuş olabilir ama..."

Hâlâ gözlerini sinsi herifin yüzünden ayırmayan Beezer, sağ eliyle fotoğraf makinesini kavradı ve sol elini Green'in göğsüne dayadı. Sağ elini büyük bir hızla geri çekti ve aynı anda adamı göğsünden şiddetle itti. Ya Green'in boynu kırılacak ya da fotoğraf makinesinin askısı kopacaktı ve hangisinin olacağı Beezer'ın umurunda değildi.

Kırbaç sesini andıran bir ses duyuldu ve gazeteci geriye savruldu. Zorlukla ayakta kalabilmişti. Beezer, fotoğraf makinesini, ucunda iki kopuk deri parçasının salladığı kılıfından çıkardı. Kılıfı ilgisizce yere bıraktıktan sonra makineyi elinde çevirdi.

"Hey, sakın yapma, bırak onu!" dedi Wendell. Sesi normal konuşma sesinden yüksek, haykırıştan alçaktı.

"Nedir bu? Eski bir F2A mı?"

"Modelini biliyorsan bir klasik olduğunu da bilirsin. Ver onu bana."

"Bir zarar vermeyeceğim, sadece temizleyeceğim." Beezer, fotoğraf makinesinin arkasındaki kapağı açtı ve kalın parmağını ortaya çıkan film şeridinin altından geçirerek tüm makarayı çekip çıkardı. Gazeteciye gülümseyerek mahvolmuş filmi otların üzerine attı. "içindeki onca pislik olmayınca kendini ne kadar iyi hissedi-

yor, gördün mü? Bu çok güzel bir makine, içini çöplükle doldurmamalısın.”

Wendell ne kadar öfkeli olduğunu göstermeye cesaret edemedi. Ense-sindeki acıyan bölgeyi ovarak hırladı. “O çöplük dediğin, benim ekmek param seni hödük, seni mankafa. Şimdi makinemi bana geri ver.”

“Efendim? Az önce ne dedin sen? “ Aldığı tek karşılık ters bir bakış oldu. Beezer hiçbir şey olmamış gibi içi boşalmış makineyi ona uzattı. Wendell makineyi Beezer’ın elinden çekip aldı.

Eyalet polisleri olaya el koyduklarında Jack hem bir hayal kırıklığı, hem patlama hissetti. Ne yapacakları ortadaydı, karşı çıkmanın bir anlamı yoktu. Perry Brown ve Jeff Black, Balıkçı soruşturmasını Dale’in elinden alıp ileri sürdüreceklerdi. O andan sonra Dale, eyaletten tesadüfi kırıntılar alırsa eğer şanslıydı. Jack’in en çok üzüldüğü, bu tımarhaneye, bu sirke Brown ve Black’in girmemiş olmasıydı. En başından beri bu anı beklemişlerdi -bir anlamda, yerel polis kuvvetlerinin şefinin yetersizliğini kanıtlamasını- ama şu an Dale, halkın önünde küçük düşmüş durumdaydı ve Jack bu şekilde olmasını hiç istemezdi. Suç mahalline bir motosiklet çetesinin geldiğine sevineceği kırk yıl düşünse aklına gelmezdi ama durum o kadar kötüydü işte. Beezer St. Pierre ve ekibi, kalabalığı uzaklaştırmada Dale’in memurlarından daha etkin olmuşlardı. Asıl soru, tüm bu insanların haberi nasıl aldığıydı.

Soruşturmanın eyalet polislerinin yetkisine geçmesi Jack’i, Dale’in zedelenen ünü ve kendine güveni yanında başka birkaç nokta yüzünden de üzmüştü. Brown ve Black, French Kasabası’ndaki her bodrumu arayabilirdi: Jack’in içinden bir ses, sadece Balıkçı’nın izin verdiği ölçüde ilerleyebileceklerini söylüyordu. Onun ötesinde ilerleme sağlayabilmek için Brown ve Black’in asla kavrayamayacağı yönlere doğru hareket etmek, var olmadığına inandıkları yerlere gitmek gerekiyordu. Daha ötesine ilerlemek, opopanakslarla arkadaşlık etmek anlamına geliyordu ve Brown ile Black gibi adamlar, opopanaks gibi kokan bir şeye bile itimat etmezlerdi. Tüm bunlar, şu anlama geliyordu: Amy St. Pierre’in ölümünden beri kendi kendine tüm söylediklerine rağmen, Balıkçı’yı Jack’in yakalaması gerekecekti. Belki tamamen tek başına değil. Dale’in artık bol bol vakti olacaktı ve Balıkçı davasının içine, sırf sorumluluk eyalet polislerine geçti, diye bırakamayacak kadar batmıştı.

“Şef Gilbertson,” dedi Perry Brown. “Sanırım yeterince gördük. Bir bölgeyi güvenlik altına alma anlayışınız bu mudur?”

Dale, Teddy Runkleman ile uğraşmaktan vazgeçerek öfkeyle arkasına döndü ve yan yana duran eyalet polislerine baktı. Yüzündeki ifadeyi gören Jack, neler olacağını tahmin etti ve çok küçük düşürücü olmamasını umdu. "Bölgeyi güvenlik altına almak için gücüm dâhilinde her şeyi yaptım," dedi Dale. "911 'e gelen telefondan hemen sonra adamlarımla yüz yüze konuştu ilgi çekmemek için belirli zaman aralıklarıyla çiftler halinde suç mahalline melerini istedim."

"Şef, telsizinizi kullanmış olmalısınız," dedi Jeff Black. "Birinin o sırada görüşmenizi dinlediği açık seçik görülüyor."

"Telsizi kullanmadım," dedi Dale. "Ve haberin adamlarımdan sızmadığından eminim. Ama bakın ne diyeceğim, Memur Black. Balıkçı 911'i arayan neden rasgele birkaç numara daha arayıp kargaşa yaratmaya çalışmış olmasın?"

Teddy Runkleman bu konuşmayı bir tenis şampiyonasının final maçını izler gibi takip ediyordu. Perry Brown, "Önceliklerimize göre hareket edelim" dedi. "Bu adam ve arkadaşları konusunda ne yapmayı düşünüyorsunuz? Onları tutuklayacak mısınız? Suratı sinirlerime dokunuyor."

Dale bir an gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Onları tutuklamayacağım," dedi. "Def ol buradan, Runkleman." Teddy gerilerken Dale sordu. "Dur biraz. Buraya nasıl ulaştınız?"

"Arka yoldan geldik," dedi Teddy. "Goltz's'ün arkasındaki yol dosdoğru buraya geliyor. Yıldırım Beşli de oradan geldi. Acar muhabir Bay Green de."

"Wendell Green burada mı?"

Teddy harap binanın yan tarafını işaret etti. Dale omzu üzerinden baktı. Jack de işaret edilen yere döndü ve Wendell Green'in bir fotoğraf makinesindeki film makarasını çıkaran Beezer St. Pierre'i nefretle izlediğini gördü.

"Bir soru daha," dedi Dale. "Irma Freneau'nun cesedinin burada olduğunu nasıl öğrendiniz?"

"Benim duyduğum, Ed'in yerinde beş ya da altı ceset olduğuydu. Kardeşim Erland telefon edip söyledi. O da sevgilisinden duymuş."

"Haydi, gidin buradan," dedi Dale ve Teddy Runkleman örnek vatandaşlık dalında altın madalya almış gibi yavaş yavaş uzaklaştı.

"Pekâlâ," dedi Perry Brown. "Şef Gilbertson, artık sınırı aştınız. Bu soruşturma, şu andan itibaren Teğmen Black ve benim tara-

fımdan yürütülecektir. 911 kaydı ile siz ve memurlarınız tarafından alınan tüm notların, verilen tüm raporların birer kopyasını istiyorum. Sizin yapmanız gereken, tamamen eyalet soruşturmasının dışında, pasif kalmak ve talep edildiğinde yüzde yüz bir işbirliği sağlamak. Teğmen Black ile sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz.

“Bana sorarsanız, Şef Gilbertson, hak ettiğinizden çok daha fazlasını alıyorsunuz. Suç mahallini bir sirk alanına dönüştürmüşsünüz. Bölgedeki güvenliği inanılmaz derecede düşük seviyede tutmuşsunuz. Binadan içeri... kaçınız girdi?”

“Üç,”dedi Dale. “Ben, Memur Dulac ve Teğmen Sawyer.”

“Teğmen Sawyer,” dedi Brown. “Affedersiniz ama Teğmen Sawyer, Los

Angeles Polis Teşkilatı’na tekrar katıldı da benim mi haberim yok? Ekibinizin bir üyesi mi oldu? Olmadıysa neden binaya girmesine izin verdiniz? Aslında sorulacak soru şu, Bay Sawyer in burada ne işi var?”

“O, ne kadar yaşarsak yaşayalım, sen ve benim çözüp çözebileceğimizden çok daha fazla cinayeti aydınlığa kavuşturdu.”

Brown, Jack’e kötü bir bakış fırlattı. Jeff Black ise doğruca karşıya bakıyordu, iki eyalet polisinin arkasında duran Arnold Hrabowski de Jack’e bakıyordu ama Perry Brown gibi değil. Arnold o an görünmez olmak için her şeyi yapmaya razıymış gibi görünüyordu ve Jack’in gözleri üzerine döndüğünde demen bakışlarını kaçırarak olduğu yerde yaylandı.

Ah, diye düşündü Jack. Elbette, Çılgın, Çılgın, Çılgın, Çılgın, Çılgın Macar.

Perry Brown, Dale’e, Bay St. Pierre ve arkadaşlarının orada ne aradığını sordu. Dale, kalabalığı kontrol altında tutmaya yardımcı olduklarını söyledi. Dale, Bay St. Pierre’e bu hizmet karşılığında gelişmelerle ilgili bilgi vermeyi vaat etmiş miydi? Öyle denebilir miydi?

Jack bir adım geriledi ve hafif bir yay çizerek Arnold Hrabowski’ye doğru yanlamasına ilerledi. .

“İnanılmaz,” dedi Brown. “Söylesenize Şef Gilbertson, haberleri Teğmen Black ve bana iletmeyi bilerek biraz geciktirmiş olabilir misiniz?”

“Her şeyi yöntemlere uygun yaptım,” dedi Dale. Bir sonraki soruya evet, diye cevap verdi, adli tıp görevlilerini ve kanıt arabasını çağırmıştı ki onlar da yol ayrımında görünmüşlerdi zaten.

Çılgın Macar'ın kendini kontrol etme çabaları, oha acilen tuvalete gitmesi gerekiyormuş izlenimi vermekten başka bir işe yaramıyordu. Jack elini omzuna koyduğunda Arnold, puro dükkânındaki kızılderili oyması gibi donup kaldı.

"Sakin ol, Arnold," dedi Jack, sonra sesini yükseltti. "Teğmen Black, davanın sorumluluğu sizin üzerinize geçtiyse bilmeniz gereken bir konu var."

Brown ve Black'in dikkati ona yöneldi.

"911'i arayan adam, French Landing, 35. karayolu üzerindeki 7-Eleven'ın içinde bulunan paralı telefonu kullanmış. Dale telefonu kordon altına aldırdı ve 7-Eleven'ın sahibi insanları uzak tutması gerektiğini biliyor. Telefonun üzerinde işe yarayabilecek parmak izleri bulabilirsiniz."

Black, elindeki bloknota bir şeyler karaladı. Brown, "Beyler, buradaki işiniz artık sona erdi," dedi. "Şef, adamların bölgedeki tüm sivilleri bir an önce uzaklaştırsın. Adli tıp görevlileriyle işimiz bitip binadan çıktığımızda etrafta siz ve memurlarınız da dâhil olmak üzere hiç kimseyi görmek istemiyorum. Bize yeni bir bilgi ulaşırsa hafta içi sizi arayacağız."

Dale hiçbir şey söylemeden döndü ve Bobby Dulac'a kalabalığın, sadece arabalarına yaslanan iki üç inatçı ruhlu insandan ibaret olan caddeyi işaret etti. Brown ve Black, olay yerine ulaşan adli tıp görevlileriyle el sıkıştılar ve kanıt arabasının sorumluluğunda olan uzmanlarla görüştüler.

"Eee, Arnold," dedi Jack. "Bir polis olmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Benim mi? Polis olmayı seviyorum." Arnold, Jack ile göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Ve çok da iyi bir polis olabilirim, buna eminim ama şefin buna pek inancı yok." Titreyen ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

Jack, bu zavallı polis müsveddesine acımakla oracıkta gebertme isteği arasında gidip geliyordu. İyi bir polis mi? Arnold Hrabowski gibilerinden, iyi bir oymak başı bile olmazdı. Onun yüzünden Dale Gilbertson, emrindeki memurların ve sivillerin önünde küçük düşmüş, mesleki açıdan büyük bir utanç yaşamıştı. "Ama verilen emirlere uymadın, değil mi Arnold?"

Arnold, yıldırım çarpmış bir ağaç gibi titredi. "Ne? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Birine söyledin. Belki birkaç kişiye."

"Hayır!" Arnold başını şiddetle iki yana salladı. "Sadece karımı aradım. Hepsi bu." Jack'e araştıran gözlerle baktı. "Balıkçı benimle konuştu, kızın cesedinin nerede olduğunu bana söyledi ve ben de Paula'nın bunları bilmesini istedim. Yemin ederim, Holl... Teğmen Sawyer, bir başkasına söyleyeceğini düşünemedim. Sadece olanları onunla paylaşmak istemiştim."

"Kötü hamle, Arnold," dedi Jack. "Şefe ne yaptığını söyleyeceksin. Hem de hemen şimdi. Çünkü Dale, neyin ters gittiğini bilmeyi hak ediyor. Kendi kendini suçlamaya devam etmemeli. Dale'i seversin, değil mi?"

"Şefi mi?" Arnold'ın sesi, şefine duyduğu saygıyla titremişti. "Elbette severim. O, o... harikadır. Ama söylediğimde beni kovmayacak mı?"

"Bu ona kalmış, Arnold," dedi Jack. "Bana soracak olursan, bunu hak ediyorsun, ama belki şansın yaver gider."

Çılgın Macar tereddütlü adımlarla şefine doğru ilerledi. Jack birkaç saniye konuşmalarını izledikten sonra eski binanın yan tarafına, Beezer St. Pierre ve Wendell Green'in mutsuz bir sessizlik içinde birbirlerine baktıkları yere gitti.

"Merhaba, Bay St. Pierre," dedi. "Ve sana da merhaba, Wendell."

"Bir şikâyette bulunmak istiyorum," dedi Green. "Hayatımın en büyük hani yakalamıştım ve bu ayı herif bütün filmi mahvetti. Basın mensuplarına o şekilde davranamazsınız; istediğimiz her şeyin fotoğrafını çekmeye hakkımız var. "

"Sanırım benim kızımın ölü bedeninin fotoğrafını çekmeye de hakkın olduğunu söylerdin." Beezer, Jack'e baktı. "Bu bok herif, kimseye çaktırmadan içeri girebilmek için ortalığı ayağa kaldırsınlar, diye Teddy ve diğer kuş beyinlilere para vermiş. Kızın fotoğraflarını çekmiş."

Wendell parmağını Jack'in göğsüne dayadı. "Bunun için elinde kanıt yok. Ama sana bir şey söyleyeceğim, Sawyer. Senin fotoğraflarını çektim. Kamyonetinde delil saklıyordun ve seni yakaladım. Yani, bana bulaşmaya kalkmadan önce iyice düşün, çünkü seni mahvedebilirim."

Tehlikeli, kızıl bir sis, Jack'in beynini doldurur gibi oldu. "O kızın cesedinin fotoğraflarını satacak mıydın?"

"Sana ne?" Wendell'ın ağzı, çirkin bir sırıtışla genişledi. "Sen de sütten çıkmış ak kaşık sayılmazsın, değil mi? Belki birbirimize iyilik yapabiliriz, ne dersin?"

Sis koyulaştı ve Jack'in gözlerine indi. "Birbirimize iyilik yapabiliriz, öyle mi?"

Jack'in arkasında duran Beezer, dev gibi olan yumruklarını sıkıyordu. Jack, Beezer'in ses tonundan ne düşündüğünü anladığını biliyordu ama para hırsı, Wendell Green'in algısını köreltmişti, Jack'in sorusunun ciddi olduğunu sanıyordu.

"Fotoğraf makineme yeni bir makara takıp istediğim resimleri çekmeme izin verirsen ben de çenemi kapalı tutarım."

Beezer başını öne eğdi ve tekrar yumruklarını sıktı.

"Bak ne diyeceğim. Ben cömert bir adamımdır, belki sana kazancımdan, dur bakayım... yüzde onluk bir pay bile verebilirim."

Jack, Wendell'ın burnunu kırmayı tercih ederdi, ama midesine sert bir yumruk atmakla yetindi. Green karnını tutarak iki büklüm oldu ve yere düştü. Suratının rengi mora yakın bir pembeye dönmüştü ve can havliyle nefes albaya çalışıyordu. Gözlerinden şok ve inanmazlık okunuyordu.

"Görüyorsun ya, ben de cömert bir adamım, Wendell. Seni binlerce dolarlık dişçi masrafından ve kırık bir çeneden kurtardım."

"Estetik cerrahi masrafını unutma," dedi Beezer yumruğunu diğer avucuna vurarak. Birisi en sevdiği tatlıyı önünden çalmış gibi görünüyordu.

Wendell'ın yüzünün rengi daha da koyulaştı.

"Bilgin olsun, diye söylüyorum, Wendell, ne gördüğünü sandığın umurumda değil, delil falan sakladığım yok. Yaptığım bir şey varsa, o da delil ortaya çıkarmak, ama bunu anlamanı pek ummuyorum doğrusu."

Green, sonunda içine biraz olsun hava çekebilmişti.

"Nefesin biraz düzene girdiğinde def olup git buradan. Gerekirse sürü Arabana dön ve binip uzaklaş. Tanrı aşkına hızlı hareket et yoksa dostum büyük bir ihtimalle seni ömrünün sonuna dek tekerlekli sandalyeye mahkûm olacak hale getirecek."

Wendell Green yavaşça dizleri üzerinde doğruldu, hışırtılı bir nefes daha aldı ve sırtını dikleştirmeye çalıştı. Bir elini onlara doğru salladı, ama ne anlatmak istediği anlaşılmıyordu. Beezer ve Jack'e kendisinden uzak durmalarını ya da artık onları rahatsız etmeyeceğini veya ikisini birden söylemek istiyor olabilirdi. Wendell omuzları çökmüş halde midesini tutup, yalpalayarak harap binanın arkasına doğru uzaklaştı.

"Galiba sana bir teşekkür borçluyum," dedi Beezer. "Evdeki kadınıma verdiğim sözü tutmama yardım ettin. Ama şunu söyle-

meliyim; Wendell Green, parçalara ayırmaktan zevk duyacağım biri."

"Dostum, bir an için dayanamayarak senden önce davranacağımı sanıp korktum," dedi Jack.

"Doğru, verdiğim söze olan bağlılığım her an kaybolabilirdi."

İki adam da gülümsedi. "Beezer St. Pierre," diyen Beezer elini uzattı.

"Jack Sawyer." Jack, uzatılan iri eli sıktı.

"Tüm işi eyalet polislerine mi bırakacaksınız yoksa kendi başınıza devam edecek misiniz?"

"Sence hangisi?"

"Yardıma ya da herhangi bir şekilde destek güce ihtiyaç duyduğunuz takdirde aramanız yeterli. Çünkü bu aşağılık katilin ele geçirilmesini istiyorum ve gördüğüm kadarıyla bunu başarabilecek insan sensin."

Norway Vadisi'ne geri dönüş yolunda Henry, "Ah, evet, Wendell cesedin fotoğrafını çekti," dedi. "Sen binadan çıkıp kamyonetine doğru yürüdüğünde fotoğraf çektiğini duydum, ama Dale olduğunu sandım. Sonra sen, Dale ve Robby ile içerideyken deklanşör sesini bir kez daha duydum ve birinin fotoğrafımı çektiğini anladım! Vay vay, dedim kendi kendime, bu, Bay Green olmalı ve ona seslenerek saklandığı yerden çıkmasını söyledim. Tam o sırada o insanlar ortaya çıkıp bağırmaya ve çığlık atmaya başladı-

Wendell Green'in, onlar gürültüye başlar başlamaz hızlı adımlarla binadan içeri girdiğini ve birkaç fotoğraf çektiğini duydum. Sonra gizlice tekrar dışarı çıktı ve dostun Beezer onu yakalayıp icabına bakıncaya dek binanın yan tarafında durdu. Beezer etkileyici bir adam, sence de öyle değil mi?"

"Henry, bana bunları söyleyecek miydin? "

"Tabii ki, ama sen bir o tarafa bir bu tarafa koşturmakla meşguldün. Wendell Green'in kovulana dek hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Bir daha yazdıklarının bir kelimesini bile okumayacağım. Asla."

"Al benden de o kadar."

"Ama Balıkçı'yı yakalamaya çalışmaktan vazgeçmedin, değil mi? O kendini beğenmiş eyalet polisinin söylediklerine rağmen?"

"Artık vazgeçemem. Doğruyu söylemek gerekirse dün sana bahsettiğim gündüz rüyalarının bu davayla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum."

“Vay canına. Şimdi, Beezer’a geri dönelim. Wendell’ı parçalara ayırmaktan bahsetti, değil mi?”

“Evet, galiba.”

“İlginç bir adam olmalı. Yeğenimden öğrendiğim kadarıyla Yıldırım Beşli, cumartesi günlerini Sand Bar’da geçiriyormuş. Önümüzdeki hafta belki Rhoda’nın eski arabasını çalıştırıp Centralia’ya gider, birkaç bira içerek Bay St. Pierre ile iki çift laf ederim. Çok ilginç bir müzik zevki olduğuna kalıbımı basarım.”

“Centralia’ya araba kullanarak mı gitmek istiyorsun?” Jack, bu saçma fikre tek tepkisi küçük bir gülücük olan Henry’ye hayretle baktı.

“Kör insanlar son derece iyi araba kullanabilir,” dedi Henry. “Muhtemelen gözleri gören birçok insandan daha iyi kullanırlar. En azından Ray Charles öyle.”

“Yapma, Henry. Ray Charles’ın araba kullanabildiğini de nereden çıkardın?”

“Nereden çıkardığımı mı soruyorsun? Söyleyeyim; kırk yıl önce Seattle'da bir gece, KIRO adlı bir yerde çalışmıştım. Ray de arabasıyla beni bir tur a,maya çıkarmıştı. Leydi Godiva’nın sırtı gibi pürüzsüz bir geziydi. Hiçbir sorun çıkmamıştı. Ara sokaklarda dolaştık elbette, ama Ray saatte doksan kilometre hıza kadar çıkmıştı, bundan eminim.”

“Bu anlattıklarının gerçek olduğunu varsayarak soruyorum, korkuyor muydun?”

“Korkmak mı? Elbette hayır. Ona gideceği yönü ben söylüyordum. Issız karayolunda da Centralia’ya kadar yönümü şaşırmadan gidebileceğime eminim. Körlerin araba kullanamamasının tek sebebi, diğer insanların buna izin vermemesi. Bu bir güç meselesi. Belli kısıtlamalar içinde, kontrol altına kalmamızı istiyorlar. Beezer St. Pierre bunu çok iyi anlayacaktır.”

“Ve ben de bugün tımarhaneye bir ziyaret yapmayı düşünüyordum,” dedi Jack.

14

İKİ ŞERİDE DÜŞMÜŞ olan 93. karayolunun virajları ve yumuşak dönüşleri, Arden ve Norway Vadisi arasındaki dik tepeden kasabaya doğru inerken ortadan kalkıyor, yol düz bir hat halinde ilerliyordu. Yolun doğusunda, tepenin üstü düzleşip genişleyerek yeşil bir plato halini alıyordu. Açık havanın renklerini soldurduğu iki kırmızı piknik masası, orada mola verip mükemmel manzaranın keyfini çıkarmak isteyenleri bekliyordu. Yan yana dizilmiş çiftliklerin yamalardan oluşan bir örtüye benzer görüntüsü, tam anlamıyla düz sayılmayacak, yer yer toprak yollar ve derelerle bölünen engebesiz arazide yaklaşık yirmi beş kilometre boyunca uzanıyordu. Bir sıra mavi-yeşil tepe, ufukta yükseliyordu. Bembeyaz bulutlar, göz alabildiğine uzanan gökyüzünde, yeni yıkarımış çamaşırlar gibi salınıyordu.

Fred Marshall, Ford Explorer'inin direksiyonunu kırarak yol kenarındaki çakıllı cebe girdi ve durdu. "Sana bir şey göstereceğim."

Jack, çiftlik evinin önünde Explorer'a binerken elinde, şimdi dizlerinin üzerinde duran hafifçe yıpranmış, siyah deri bir evrak çantası vardı. Çantanın sapının hemen önüne Jack'in babasının, Philip Stevenson Sawyer'ın isminin baş harfleri P.S.S. küçük, altın harflerle işlenmişti. Fred birkaç kez meraklı gözlerle çantaya bakmış ama hiçbir şey sormamıştı. Jack de konuyu açmaya yeltenmemişti. Judy Marshall ile konuştuktan sonra çantanın içindekileri gösterip anlatmayı düşünüyordu. Fred arabadan indi; Jack de babasının eski evrak çantasını bacaklarının arkasına kaydırarak koltuğun altına doğru ittikten sonra diğer adamı, yemyeşil çimlere doğru takip etti. İlk piknik masasına vardıklarında Fred eliyle manzarayı işaret etti. "Buralarda turistlerin ilgisini çekecek fazla yerimiz yok ama bu da fena sayılmaz, değil mi?"

"Çok güzel," dedi Jack. "Ama bence burada her yer çok güzel "

"Judy bu manzarayı çok sever. Ne zaman Arden'a gidecek olsak burada durmamızı ister, arabadan çıkar ve bir süre manzarayı

izleyerek sustular. Bilirsin, tekrar hayatın çarkları arasına dönmeden önce depoyu doldu gibi. Ben bazen sabırsızlanır ve ona, haydi ama derdim. O manzarayı kaç binlerce kez gördün, yapılacak işlerim var. Ama ben bir erkeğim, değil mi? Buraya gelip birkaç dakika oturarak manzarayı seyrettiğimiz her seferde karımın benden çok şey bildiğini anlar ve onun sözünü dinlemem gerektiğini düşünürdüm."

Jack gülümsedi ve Fred'in anlatmaya devam etmesini bekleyerek piknik masasının bankına oturdu. Fred Marshall, onu evinden aldığından beri sadece bir iki minnet cümlesi sarf etmişti. Jack onun içini dökmek için burayı seçtiğini hissediyordu.

"Bu sabah hastaneye gittim ve Judy nasıl desem, farklıydı. Ona bakıp konuşunca düne nazaran daha iyi olduğunu görmemek imkânsız. Tyler için hâlâ ölesiye endişelenmesine rağmen farklı. Sence bu, aldığı ilaçlar yüzünden olabilir mi? Ona ne verdiklerini bile bilmiyorum."

"Onunla normal sohbet edebiliyor musun?"

"Bazen evet. Örneğin bu sabah bana dünkü gazetede çıkan bir haberden bahsetti. La Riviere'den küçük bir kız, eyalet çapında yapılan bir heceleme yarışmasında neredeyse üçüncü olacakmış, ama hiç kimsenin duymadığı acayip bir kelime yüzünden başaramamış. Popoplaks ya da ona benzer bit şey."

"Opopanaks," dedi Jack. Boğazına bir kılçık takılmış gibi konuşmuştu.

"Sen de o haberi okumuş muydun? İkinizin de aynı kelimeye takılmış olmanız ilginç. Haber onu biraz canlandırmış. Hemşirelere kelimenin ne anlama geldiğini sormuş ve onlar da birkaç sözlüğe bakmışlar ama bulamamışlar."

Jack, kelimenin anlamını Concise Oxford Sözlüğü'nde bulmuştu; edebi anlamı önemli değildi. "Opopanaksın anlamı da muhtemelen o," dedi. "1. Sözlüklerde bulunamayacak bir kelime. 2. Korkunç bir gizem."

"Hah!" Fred Marshall huzursuzca etrafta dolaştıktan sonra ufka doğru uzanan manzarayı izleyen Jack'in önünde durdu. "Belki de anlamı odur Fred'in bakışları da manzaraya çevrildi. Hâlâ tam olarak hazır sayılmazdı an ilerleme kaydediyordu. "Judy'nin öyle bir şeyle ilgilendiğini görmek harikaydı. Herald'da çıkan minik bir haber..."

Gözyaşlarını sildi ve ufka doğru bir adım attı. Sonra dönüp dosdoğru Jack'in gözlerinin içine baktı. "Şey, Judy ile görüşme-

nizden önce sana onun hakkında birkaç şey söylemek istiyorum. Sorun şu ki, buna ne anlam vereceğini bilmiyorum. Ben bile... bilmiyorum."

"Bir dene," dedi Jack.

Fred, "Tamam," dedikten sonra parmaklarını kenetleyerek başını önüne eğdi, sonra tekrar başını kaldırıp baktı, gözleri bir bebeğinkiler gibi kırılgandı.

"Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Pekâlâ, sadece söyleyeceğim. Beynimin bir parçası, Judy'nin bir şey bildiğini söylüyor. Ya da böyle düşünmek istiyorum. Diğer taraftan, sırf daha iyi görünüyor, diye artık deli olmadığına inanarak kendimi kandırmak istemiyorum. Ama ne yalan söyleyeyim, artık iyi olduğuna inanmayı çok istiyorum. Tanrım hem de öylesine çok istiyorum ki."

"Bir şey bildiğine inan." Opopanaks kelimesinin verdiği tüyler ürpertici his Fred'in teorisinin doğrulanmasından önce azalmıştı. '

"Onun bile hâlâ tam olarak anlayamadığı bir şey bu," dedi Fred. "Ama hatırlıyor musun? Ty'ın gittiğini daha ben ona söylemeden bilmişti."

Jack'e acı dolu gözlerle baktı ve bir adım uzaklaştı. Yumruklarını birbirine vurdu ve başını tekrar önüne eğdi. İçinde olduğu ikilemi açıklamasını engelleyen görülmez duvarlardan biri daha yıkıldı.

"Tamam, bak. Judy hakkında bilmen gereken şu. O özel bir insandır. Evet, her erkek için karısı özeldir ama Judy çok farklıdır. Öncelikle, büyüleyici bir güzelliği vardır, ama bahsettiğim kesinlikle bu değil. Ve insanı hayrete düşürecek kadar cesurdur, ama anlatmaya çalıştığım bu da değil. Sanki hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği bir yerle bağlantısı var. Ama bu doğru olabilir mi? Böyle bir düşünce düpedüz delilik değil mi? Belki insan aklını kaçırdığında önce büyük bir mücadele veriyor ve histerikleşiyor, sonra artık mücadele edemeyecek kadar deliriyor ve sakinleşip kabullenme dönemine giriyor. Doktoruyla konuşmalıyım çünkü bu beni mahvediyor."

"Ne tür şeyler söylüyor? Artık neden bu kadar sakin olduğunu açıklıyor mu?"

Fred Marshall gözlerini ona çevirdi. "Görünüşe bakılırsa Judy, Ty'ın hâlâ hayatta olduğuna ve onu yalnızca senin bulabileceğine inanıyor."

"Pekâlâ," dedi Jack. Judy ile konuşmadan önce daha fazlasını söylemek istemiyordu. "Judy oğlunu almış olduğuna ihtimal ver-

diği tanıdığı herhangi birinden -bir kuzeni ya da eski erkek arkadaşı- bahsetti mi? Teorisi, Henry Leyden'ın fazlasıyla mantıklı ve garip mutfağında olduğundan daha az ikna ediciydi ve Fred Marshall'ın cevabıyla daha da zayıflamıştı.

"Eğer ismi Kızıl Kral, Gorg ya da Abbalah değilse hayır. Sana tek söyleyabileceğim, Judy'nin bir şey gördüğünü sandığı ve bu çok mantıksız. Umarım gerçekten görüyordur."

Bir çocuğun Brewers şapkasını bulduğu dünyanın aniden beliren görüntüsü, Jack Sawyer'ı çelik uçlu bir mızrak gibi deşti. "Ve Tyler'ın bulunduğu de orası."

"Bir tarafım bunun doğru olabileceğine inanmasaydı şu an aklımı kaçırmış olabilirdim," dedi Fred. "Tabii hâlâ kaybetmediysem."

"Haydi, gidip karınla konuşalım," dedi Jack.

French Kasabası Lutheran Hastanesi dıştan, on dokuzuncu yüzyıl kuzey İngiltere'sindeki bir tımarhaneyi andırıyordu: siyahlaşmış destekleriyle kirli, kırmızı tuğla duvarları, sivri uçlu kemerleri, süslemeli sivri çatısı, kuleleri, dar pencereleriyle tüm cephesi yıllardır üzerinde biriken kirle koyulaşmış, kasvetli bir havaya bürünmüştü. Arden'ın batı sınırında, yüksek duvarlar ve meşe ağaçlarıyla çevrili, görkemden yoksun büyük Gotik bina, acımasız, merhametten yoksun görünüyordu. Jack bir Vincent Price filminden yükselen, çığlığa benzer org sesini duysa hiç şaşırmayacaktı.

Tepesi sivri, ahşap bir kapıdan geçtiler ve normal görünümlü denebilecek bir lobiye girdiler. Ortadaki masada oturan üniformalı, sıkkın görevli, ziyaretçileri asansöre yönlendiriyordu; hediyelik eşya dükkânının vitrininde doldurulmuş hayvanlar ve düzenlenmiş çiçek buketleri görünüyordu; portatif serum direklerini taşıyan bornozlu hastalar, rasgele masalarda aileleriyle görüşüyorlardı; başka hastalar, duvarların dibinde sıralanınış sandalyelerde oturuyorlardı; beyaz gömlekli iki doktor, bir köşede konuşuyorlardı. Yüksek tavandan sarkan iki tozlu, şatafatlı avizeden yayılan yumuşak ışık, bir an için hediyelik eşya dükkânının vitrininde, uzun vazolar içinde duran zambakları ışıldatır gibi oldu.

"Vay canına, içerisi kesinlikle dışarıdan daha iyi görünüyor," dedi Jack.

"Çoğunda öyledir," dedi Fred.

Masada oturan üniformalı görevliye yaklaştılar. "D Koğuşu," dedi Fred. Adam onlara hafif bir ilgiyle baktıktan sonra üzerinde ZİYARETÇİ ibaresi bulunan iki dikdörtgen kart verdi ve asansörle-

re doğru elini salladı. Asansör, gürültüyle zemine ulaştı ve bir süpürge dolabı genişliğindeki ahşap kaplı bölmeye girdiler.

Marshall beşinci katın düğmesine bastı ve asansör titreyerek yukarı yolculuğuna başladı. Aynı yumuşak, altın rengi ışık, komik denecek karanlık olan bölmeyi aydınlatıyordu. Jack on yıl önce, buna fazlasıyla benzer ama Paris'in büyük otellerinden birinde bir başka asansörde Kaliforniya Üniversitesi'nde sanat tarihi öğrenimi gören lliana Tedesco ile iki buçuk saat mahsur kalmış, bu süre içinde Bayan Tedesco, o ana dek boyunca tatmin edici olan seyahatleri için duyduğu minnet belirtmeyi ihmal etmeyerek ilişkilerinde son durağa varmış olduklarını söylemiş ve teşekkürlerini sunmuştu. Jack üzerinde biraz düşününce, Fred Marshall'ı bu bilgiyle sıkmamaya karar verdi.

Fransız akrabasından daha sorunsuz çalışan asansör, beşinci kata vardıklarında sarsılarak durdu ve sadece kısa bir an için direnen kapıları iki yana doğru kayarak Jack Sawyer ve Fred Marshall'a geçit verdi. Bu katta, hem asansörde, hem de lobide ışık, daha solgun görünüyordu. "Ne yazık ki Judy diğer uçta," dedi Fred parmağıyla gidecekleri tarafı işaret ederek. Hemen sollarında, metreler boyunca uzayıp gittiği anlaşılan bir koridor vardı.

İki büyük, çift kanatlı kapıdan, B Koğuşu'na giden koridordan ve perdelerle ayrılmış bölmeleri olan iki büyük salondan geçtikten sonra Geriatri Kliniği'nin kapalı kapılarının önünden sola dönerek iki yanında ilan tahtaları asılmış olan upuzun bir koridor boyunca yürüyerek C Koğuşu'nun giriş kapısının önünden geçtiler, sonra bay ve bayan tuvaletlerinin önünden sağa ani bir dönüş yaptılar, Göz Hastalıkları kliniğini ve Kayıt Ekleme Bürosu'nu geçerek sonunda D KOĞUŞU ibareli koridora vardılar. İlerledikçe ışık giderek solgunlaşıyor, duvarlar çarpıklaşıyor, pencereler küçülüyordu sanki. D Koğuşu'na giden koridor gölgelerle kaplıydı ve zeminindeki su gölcükleri cansızca parlıyordu.

"Şu an binanın en eski bölümündeyiz," dedi Fred.

"Judy'yi bir an önce buradan çıkarmak istiyor olmalısın."

"Evet, elbette. Pat Skarda hazır olduğunu söyler söylemez onu buradan götüreceğim. Ama şaşıracaksın, Judy nedense buradan hoşlanıyor. Sanırım bir şekilde ona yardımı dokunuyor. Burada kendini tamamen güvende hissettiğini söyledi. Ayrıca konuşabilen hastaların bazıları son derece ilginçmiş. Dediğine göre bir gemi yolculuğuna çıkmış gibiymiş."

Jack şaşkınlık ve hayretle güldüğünde Fred Marshall omzuna dokunarak sordu. “Sence bu daha mı iyi, yoksa daha mı kötü olduğuna işaret?”

Koridorun sonuna vardıklarında kendilerini yüz yıldır hiç değişiklik yapılmadan muhafaza edilmiş gibi görünen büyükçe bir odada buldular. Duvarlardaki koyu kahverengi ahşap kaplamalar, koyu kahverengi tahta zeminden buçuk metre yüksekliğe kadar ulaşıyordu. Sağ taraflarındaki gri duvarlara, tablolar gibi çerçevelenmiş iki uzun, dar pencereden içeri gri bir ışık süzülüyordu. Cilalı, ahşap bir masanın arkasında duran adam, üzerinde GUŞU yazılı bir plaka ve kırılmaz camlı küçük bir pencere olan iki kanatı büyük, metal kapının kilidini açan düğmeye bastı. “İçeri girebilirsiniz, Bay Marshall, ama yanınızdaki bey kim?”

“İsmi Jack Sawyer. Benimle birlikte.”

“Hastanın bir akrabası ya da bir doktor mu kendisi?”

“Hayır, ama karım onu görmek istiyor.”

“Bir dakika burada bekleyin.” Görevli, metal kapının kanatlarının ardı geçti ve hapishaneyi andıran bir sesle tekrar kilitledi. Bir dakika sonra yanında yüz hatları derin çizgilerle belirlenmiş, iri kollu ve elli, kalın bacaklı bir hemşireyle geri döndü. Kadın, kendini D Koğuşu’nun başhemşiresi Jane Bond olarak tanıttı. İçinde bulunulan koşullar ve bir araya gelen kelimeler, insanın aklına ister istemez birkaç lakabın gelmesine neden oluyordu. Hemşire, kalın metal kapının arkasına dönmeden önce Fred ve Jack’e, sonra sadece Jack’e bir dizi baraj sorusu sordu.

“Bond Koğuşu,” dedi Jack kadının arkasından, kendini tutamayarak.

“Biz ona Bekçi Bond diyoruz,” dedi görevli. “Hem çok serttir, hem de adaletsizdir.” Öksürdü ve gözlerini yüksek pencerelere dikti. “Bir hademe ona 00 Sıfır diye isim takmıştı.”

Birkaç dakika sonra başhemşire, Ajan 00 Sıfır Bekçi Bond, metal kapılar arasında göründü ve “Şimdi girebilirsiniz,” dedi. “Ama söylediklerime dikkat edin.”

Koğuş, ilk bakışta, sıra sıra minderli banklar, yuvarlak masalar, plastik sandalyeler ve üzeri boş kâğıtlar, pastel boya kutuları ve suluboya setleriyle dolu iki masanın olduğu üç ayrı bölüme ayrılmış kocaman bir hangarı andırıyordu. Geniş boşlukta, tüm eşyalar, bir bebek evinin mobilyaları gibi görünüyordu. Grinin kişiliksiz bir tonuyla boyanmış beton zemin üzerinde yer yer dikdörtgen halılar göze çarpıyordu; kırmızı tuğladan örülmüş, uzun za-

man önce birkaç kat beyaz boyayla örtülmüş karşı taraftaki duvarda, yerden altı metre yükseklikte küçük, parmaklıklı pencereler vardı. Kapının sol tarafındaki camlı bölmede oturan bir hemşire, onlar içeri girince başını okuduğu kitaptan kaldırıp baktı. Sağ tarafta, üzeri resim malzemeleriyle kaplı masaların oldukça gerisinde, kilitli üç metal kapı, kendi dünyalarına doğru açılıyordu. Havaalanındaki bir hangarın içine girmiş olma duygusu, zamanla yerini halim selim, kesinlikle esnekliği olmayan bir hapsolmuşluk hissine bırakıyordu. Dev gibi odanın çeşitli yerlerine dağılmış olan yirmi otuz kadar kadın ve adam alçak sesli bir uğultu yayılıyordu. Bu kadın ve adamların pek azı bir gözle görülen varlıklarla konuşuyordu. Bazıları sürekli bir çember çizerek yürüyor, bazıları oldukları yerde donmuşçasına hiç kıpırdamadan duruyor, bazılarıysa halılar üzerinde bebekler gibi kıvrılmış yatıyorlardı; parmaklarıyla hesabı yapıyorlar, defterlere notlar karalıyorlar, ani hareketler yapıyorlar, inliyorlar, ağlıyorlar, gözlerini dikip boşluğa ve kendilerine bakıyorlardı. Bazının üzerinde yeşil hastane kıyafeti vardı, diğerleriyse her türden sivil giysilere bürünmüşlerdi: tişörtler ve şortlar, eşofman takımları, koşu kıyafetleri, sıradan gömlekler ve bol pantolonlar, formalar ve kotlar. Hiçbirinin kemeri yoktu hiçbirinin ayakkabılarında bağcıklar yoktu. Sabırlı av köpekleri havasında, Kaslı, kısacık saçlı, bembeyaz tişörtlü iki adam, yuvarlak masalardan birine oturmuş, etrafı gözlüyordu. Jack, Judy Marshall'ı bulmaya çalıştı, ama başaramadı.

"Dikkatinizi bana vermenizi istedim, Bay Sawyer."

"Affedersiniz," dedi Jack. "Bu kadar büyük bir yer olmasını beklemiyordum."

"Büyük olsa iyi olur, Bay Sawyer. Giderek artan bir nüfusa hizmet ediyoruz." Bir onay bekleyen başhemşire, Jack başını sallayınca sözlerine devam etti. "Pekâlâ. Şimdi size bazı temel kurallardan bahsedeceğim. Eğer söylediklerime iyi kulak verirseniz, buradaki ziyaretiniz hepimiz için olabildiğince iyi geçer. Hastalara gözünüzü dikip bakmayın ve söylediklerine aşırı tepkiler göstermeyin. Söylediklerini ya da yaptıklarını, alışılmadık veya üzücü buluyor-muşsunuz gibi davranmayın. Sadece nazik olun, bir süre sonra sizi rahat bırakacaklardır. Sizden bir şey isteyecek olurlarsa, mantık çerçevesi dâhilinde dilediğinizi yapabilirsiniz. Ama lütfen onlara para, herhangi bir kesici alet ya da tıbbi personelin onayından geçmemiş yiyecekler vermekten kaçının- bazı ilaçlar, belirli yiyeceklerle beraber kullanıldıklarında ters etkiye yol açabi-

liyor. Muhtemelen ziyaretiniz sırasında bir ara, Estelle Packard adında yaşlı bir kadın yanınıza gelip babası olup olmadığınızı soracaktır. Ona nasıl isterseniz öyle cevap verebilirsiniz ama hayır derseniz, hayal kırıklığıyla uzaklaşacak, evet derseniz de bütün günü mutlu geçirecektir. Herhangi bir sorunuz var mı, Bay Sawyer?"

"Judy Marshall nerede?"

"Bu tarafta, en uzaktaki bankta, sırtı bize dönük olarak oturuyor, onu görebiliyor musunuz, Bay Marshall?"

"Evet, içeri girer girmez görmüştüm," dedi Fred. "Durumunda bu sabahtan beri herhangi bir değişiklik oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ondan sorumlu olan Dr. Spiegleman yarım saate kadar burada olacak, o size daha fazla bilgi verebilir. Bay Sawyer ile sizi eşinizin yanına götüreyim mi yoksa kendiniz gitmeyi mi tercih edersiniz?"

"Biz gidebiliriz," dedi Fred. "Ne kadar zamanımız var?"

"Size on beş dakika veriyorum, en fazla yirmi. Judy hâlâ değerlendir aşamasında ve stres düzeyini en aşağıda tutmak istiyorum. Şu an oldukça sakin görünüyor, ama aynı zamanda gerçeklerle bağlantıları tamamen kopmuş durumda ve hayaller görüyor. Yeni bir histeri krizi yaşarsa şaşırmam. Bu aşamada ona yeni ilaçlar vererek değerlendirme sürecini uzatmak istemeyiz değil mi? Bu yüzden, lütfen, Bay Marshall, görüşmenin stresten uzak, rahat ve olumlu bir havada geçmesine dikkat edin,"

"Sizce hayaller mi görüyor?"

Hemşire Bond, yüzünde bir acıma ifadesiyle gülümsedi. "Bay Marshall öyle anlaşılıyor ki karınız yıllardır hayaller görüyormuş. Ah, bu durumu gizlemeyi çok iyi başardığı söylenebilir, ama onunkiler gibi sanrılar bir gecede ortaya çıkmaz, hayır hayır. Bu tür bozuklukların yapılanması yıllar alır ve o süre boyunca hasta, son derece normal bir insan gibi görünebilir. Sonra bir şey, psikozun tetiğini çeker ve şiddetle ortaya çıkıp kendini göstermesine sebep olur. Bu olayda elbette tetiği çeken, oğlunuzun kayboluşuydu. Bu arada, oğlunuz için ne kadar üzüldüğümü bilmenizi isterim. Umarım en kısa sürede ona tekrar kavuşabilirsiniz. Tanrım, ne korkunç bir durum."

"Evet, öyle," dedi Fred Marshall. "Ama Judy'nin garip davranışları, Tyler kaybolmadan..."

"Korkarım aynı şey. Rahatlamaya ihtiyacı vardı ve hayalleri -hayal dünyası- baskın çıkarak kendini gösterdi, çünkü ihtiyaç

duyduğu rahatlamayı o dünyada tam anlamıyla bulabiliyordu. Bu sabah bir kısmını duymuş olmalısınız, Bay Marshall. Karınız başka dünyalara gitmekten bahsetmiş miydi?"

"Başka dünyalara gitmek mi?" diye sordu afallayan Jack.

"Tipik bir şizofren sanrısı," dedi Hemşire Bond. "Bu koğuştaki hastaların yarısından çoğu benzer fantezilere sahiptir."

"Karımın şizofren olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Hemşire Bond, Fred'in arkasındaki hastalara baktı. "Ben bir psikiyatr değilim Bay Marshall, ama akıl hastalarıyla yirmi yıllık bir tecrübem var. Bu tecrübeye dayanarak, karınızın paranoyak şizofreninin klasik belirtilerini gösterdi&ini üzülerek söyleyebilirim. Keşke size daha iç açıcı haberler verebilseydim."

Fred Marshall'a baktı. "Elbette son teşhisi Dr. Spiegleman koyacak ve sonra tüm sorularınızı cevaplayıp, tedavi seçeneklerini değerlendirecek."

Jack'e yönelttiği gülümsemesi, belirdiği anda katılaşmış gibiydi. "Yeni ziyaretçilere daima durumun hastanın akrabaları için hastanın kendisinden çok daha zor olduğunu belirtirim. Buradaki bazı insanların dünyaya ilişkin hiçbir tasası yok. Bazen onlara neredeyse gıpta ediyorum."

"Elbette," dedi Jack. "Kim etmez ki?"

"Haydi, o halde," dedi hemşire hafif hırçın bir sesle. "Ziyaretinizin tadını çıkarın."

Tozlu zemin üzerinde en yakın bank sırasına doğru yavaşça ilerlerlerken birkaç baş onlara doğru çevrildi; birçok göz, adımlarını takip ediyordu. Solgun yüzlerinde merak, umursamazlık, akıl karışıklığı, şüphe, zevk ve hedeften yoksun öfke ifadeleri vardı. Jack'e, koğuştaki tüm hastalar yavaşça onlara yaklaşıyormuş gibi göründü.

Bornoz giymiş, orta yaşlı, sarsak bir adam, işe giderken bineceği otobüsü kaçırmaktan korkuyormuş gibi bir tavırla masaların arasından ilerlemeye başladı. En yakın bankın ucunda oturan gür beyaz saçlı, zayıf, yaşlı kadın ayağa kalkarak yalvaran gözlerle Jack'e baktı. Sımsıkı kapanmış, yukarı kaldırdığı elleri şiddetle titriyordu. Jack, onunla göz göze gelmemek için kendini zorladı. Yanından geçerlerken kadın, yarı şarkı söyler, yarı fısıldar gibi konuştu. "Küçük ördeğim kapının arkasındaydı, ama benim bundan haberim yoktu ve sonra onu gördüm, onca suyun içinde."

"Şey," dedi Fred. "Judy bana kadının bebeğinin küvette boğulduğunu söylemişti."

Jack, gözucuyla masaların arasından ağzı açık bir halde onlara doğru yaklaşan dağınık saçlı, orta yaşlı adamı izliyordu. Judy Marshall'ın oturduğu bankın arkasına varmışlardı ki adam, otobüse durmasını işaret ediyormuş gibi bir parmağını kaldırdı ve koşar adım, onlara doğru yaklaştı. Jack hâlâ onu izliyordu; Bekçi Bond'un önerilerine saygılar. Ama bu kaçığın üzerine tırmanmasına kesinlikle izin vermeyecekti. Havaya kaldırılmış parmak, Jack'in burnunun otuz santim ötesinde durdu ve adamın karanlık gözleri, yüzünü taradı.

Sonra gözlerini kaçırdı, ağzını aniden kapattı. Hızla arkasını dönerek hâlâ havada olduğu halde, bornozunun etekleri uçuşarak tekrar onlara doğru ilerledi.

Neydi bu, diye düşündü Jack. Yanlış otobüs müydü?

Judy Marshall hiç kıpırdamamıştı. Telaşla yanından geçen adamı durduğunda gürültülü bir şekilde alıp verdiği nefeslerini ve hızla uzaklaşmasın yeri olmuş olmalıydı ama bol, yeşil bornozu içindeki sırtı hâlâ dikti ve hâlâ aynı hali koruyan başı, karşı tarafa dönüktü. Etrafındaki her şeyden soyutlanmış girdi. Eğer saçları yıkarımış ve taranmış bir halde, üzerine düzgün kıyafetler dikmiş olsaydı ve yanı başında bir bavul dursaydı, tıpkı istasyondaki bir banktan trenin kalkış saatini bekleyen bir kadın gibi görünecekti.

Jack, daha Judy Marshall'ın yüzünü görüp onunla tek kelime konuşmadan ondaki bu ayrılık havasını hissetmişti. Yolculukların başladığını, olası bir başka yerin varlığının ipucunu yakalamıştı.

"Ona geldiğimizi söyleyeyim," diye fısıldayan Fred, eğilerek bankın etrafından dolaştı ve karısının önünde diz çöktü. Kadının başı, kocasının yakışıklı yüzünde yanan üzüntü, aşk ve endişe ifadelerinin karışımına cevap verircesine hafifçe eğildi. Altın tellerle karışık koyu sarı saçlar, Judy Marshall'ın kafatasının küçük bir kız çocuğunu andıran kıvrımlarını kaplıyordu. Çeşitli renk tonlarındaki düzinelerce tel, kulağının arkasında örümcek ağına benzer bir düğüm halini almıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun, tatlım?" diye yumuşak bir sesle sordu Fred karısına.

"Eğlenmeyi başarabiliyorum," dedi kadın. "Biliyorsun, hayatım, burada bir süre kalmalıyım. Başhemşirenin, aklımı tamamen kaçırmış olduğuma dair hiçbir şüphesi yok. Böyle düşünmekte de haklı değil mi?"

"Jack Sawyer burada. Onu görmek ister miydin?"

Judy elini uzattı ve kocasının dizini okşadı. "Bay Sawyer'a öne çıkmasını söyle ve sen de yanıma otur, Fred."

Jack zaten, gözleri Judy Marshall'ın tekrar dikleşmiş ama arkaya dönmeyen başı üzerinde olduğu halde ön tarafa doğru ilerliyordu. Hâlâ bir dizi üzerine çökmüş halde duran Fred, karısının elini, avuçlarının arasına almış, öpmeye niyetliymiş gibi tutuyordu. Kraliçesinin önünde diz çökmüş aşk ile yanıp tutuşan bir şövalyeye benziyordu. Karısının elini yanağına bastırdığı sırada kadının parmak uçlarındaki sargı bezlerini gördü. Judy'nin elmacık kemikleri görüş alanına girdi, sonra ciddi ifadeli, gülümsemeyen ağzı ve ardından, ilk buzların kırılmasını andıran keskin profili gözlerinin önünde belirdi. Bir işlemeli akik ya da madeni para üzerinde görülebilecek, kraliçelere özgü, mükemmel bir profildi. Dudaklarının hafifçe yukarı dönük kıvrımı, burunun bir heykeltıraşın elinden çıkmışçasına düzgün çıkıntısı, çenesinin ölgün hatları, her açı, mükemmel, hassas, garip bir şekilde tanıdık bir uyumla birini tamamlıyordu.

Bu beklenmedik güzellik, Jack'i sersemletti; bir anlığına, yoğun bir nostalji hissiyle, gözlerinin önünde, beyninin çağrıştırdığı bir başka yüz canlandı. Trace Keily'nin yüzü mü? Catherine Deneuve mü? Hayır, ikisi de değildi; Judy Marshall'ın ona hatırlattığı kişiyle henüz karşılaşmadığını anladı.

Sonra bu garip an geçti: Fred ayağa kalktı, Judy'nin profilinin kraliyet ailelerine özgü havası, minderli bankta yanına oturan kocasına bakarken bozuldu ve Jack, az önce hissettiklerini bir saçmalık olarak nitelendirdi.

Gözlerini, Jack önünde ayakta durana dek kaldırmamıştı. Saçları donuk ve karışıktı; hastanenin verdiği bornozun içine eski, mavi, dantelli, rüküş görüntülü bir gecelik giymişti. Bu olumsuzluklara rağmen Judy Marshall, göz göze geldikleri anda onu esir almıştı.

Göz sinirlerinde belirmeye başlayan bir elektrik akımı, nabız gibi atarak tüm vücuduna yayılıyordu. Çaresizce, Judy Marshall'ın, hayatında gördüğü en çarpıcı kadın olduğunu kabul etti. Ona verdiği tepkinin şiddetiyle ayaklarının yerden kesileceğinden ve -daha da kötüsü!- onun, içine düştüğü durumu anlayıp bir aptal olduğunu düşüneceğinden korktu. Onun karşısında aptal durumuna düşmeyi kesinlikle istemezdi. Kendi çaplarında ne kadar muhteşem olsalar da Brooke Greer, Claire Evinrude ve lliana Tedesco, onun yanında, Cadılar Bayramı kostümleri içindeki küçük

kızlar gibi kalırdı. Judy Marshall, eski aşklarını bir rafa koymuştu; onların kaprisli ve kuruntulu, ellerini huzursuzca ovuşturan, yüzlerce güvensizlikle akılları karışmış birer kadın olarak görünmelerine neden oluyordu. Judy'nin güzelliği, sadece aynadan yansıyanlardan ibaret değildi, onun güzelliği, nefes kesen bir basitlikle, dosdoğru iç varlığından yayılıyordu: görülebilen kısmı, derinliklerinde yatan çok daha muhteşem, daha etraflı, parlak ve etkileyici cevherin sadece çok küçük bir parçasıydı.

Jack iyi kalpli, anlayışlı Fred Marshall'ın bu muhteşem kadınla evlenecek kadar şanslı olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Karısının ne kadar harika, ne müthiş biri olduğunun farkında mıydı? Bekâr olsaydı, Jack onunla hemen o an evlenebilirdi. Galiba onu arkadan gördüğü anda Judy Marshall'a âşık olmuştu.

Ama ona âşık olması mümkün değildi. O, Fred Marshall'ın karısı ve o çoğunun annesiydi. Onsuz bir hayatı kabullenmesi gerekiyordu.

Judy içinden titreşen bir ses dalgası gibi geçen kısa bir cümle söyledi. Jack bir özür mırıldanarak ona doğru biraz eğildiğinde, gülümseyerek, oturmalarını istercesine ön tarafı işaret etti. Jack, kadının önünde yere çöktü ve bağdaş kurdu, hâlâ onu görmenin üzerinde yarattığı ilk şokun etkisi altındaydı.

Judy'nin yüzü, muhteşem bir şekilde duyguyla yüklendi. Jack'e ne olduğunu tam olarak anlamıştı ve bir mahzuru yoktu. Bu yüzden Jack hakkındaki düşüncelerinde bir olumsuzluk olmamıştı. Jack bir soru sormak için ağzını açtı. Sorunun ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama mutlaka sormalıydı. Sorunun şekli ve içeriği önemli değildi. En aptalca olanına bile razıydı, o harika yüze bakarak orada öylece oturmaya devam edemezdi.

Konuşmadan önce, gerçekler birbiri ardına gözlerinin önünde kendini gösterdi ve Judy Marshall, bir anda yorgun görünen, otuzlu yaşların ortalarında, saçları düzensizce birbirine girmiş, gözlerinin altı morarmış, kilit altında tutulduğu akıl hastalıkları koğuşundaki bir banktan ona bakan bir kadın halini aldı. Buna Jack'in aklının başına gelmesi denebilirdi ama o, bunun ilk karşılaşmalarını Jack için kolaylaştırmak adına Judy Marshall tarafından yapılmış bir numara olduğu gibi farklı bir hisse kapılmıştı.

Ağzından dökülen sözler, en az korktuğu kadar sıradandı. Jack, onunla tanıştığına memnun olduğunu söyleyen kendi sesini dinledi.

“Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Sawyer. Hakkınızda birçok harika şey duydum.”

Jack az önceki anın büyüklüğünü fark edip etmediğine dair yüzünde bir işaret aradı ama tek gördüğü, sıcak bir gülümsemeydi. O şartlar altında bu yeterli bir işaret gibi göründü. “Nasılsınız?” diye sordu dengesine biraz daha kavuşarak.

“Çevredekilere alışmak biraz zaman alıyor, ama bu insanlar yollarını kaybetmişler ve bir türlü geri dönememişler, aslında hepsi bu. İçlerinden bazıları çok zeki. Burada, kilise grubumda ya da okul aile grubumda olanlardan çok daha ilginç sohbetler yaptım. Belki de D Koğuşu’na daha önce gelmeliydim! Burada olmak, bazı şeyleri öğrenmeme yardımcı oldu.”

“Ne gibi?”

“Örneğin birinin kaybolması için birçok farklı yol var ve kaybolmak, aslında kimsenin kabul etmek istemeyeceği kadar kolay. Buradaki insanlar duygularını saklayamıyorlar ve çoğu da korkularıyla başa çıkabilmenin yollarını bulamamış-”

“Korkularla nasıl başa çıkılabilir?”

“Onları kabullenip yüzleşmekle elbette! Sadece kayboldum ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum demek yerine, aynı yönde hiç durmadan ilerleyerek. Daha fazla kaybolana dek hiç durmadan bir ayağı diğerinin önüne atarak. Bunu herkesin bilmesi gerekir. Özellikle de siz, Jack Sawyer.”

“Özel...” Sorusunu soramadan yaşlı, kırışık yüzlü, tatlı bir kadın yanında belirdi ve omzuna dokundu.

“Affedersiniz.” Bir çocuğun utangaçlığıyla çenesini boynuna doğru çekti. “Size bir soru sormak istiyorum. Siz benim babam mısınız?”

Jack, kadına gülümsedi. “Önce ben sana bir soru sorayım, ismin Estelle Packard mı?”

Yaşlı kadın, gözleri parlayarak başını salladı.

“Öyleyse evet, ben senin babanım.”

Estelle Packard, ellerini ağzı önünde kavuşturdu, başını öne eğdi ve mutlulukla ışıldayarak geriledi. Dört beş metre kadar uzaklaştıktan sonra Jack’e el salladı ve dönüp neşeyle uzaklaştı.

Jack, tekrar Judy Marshall’a döndüğünde, kadının sıradanlık maskesini hafifçe sıyırmış ve müthiş ruhunun küçük bir bölümünü, ortaya çıkarmış gibi göründüğünü düşündü. “Siz iyi bir adamsınız, değil mi, Jack Sawyer? Bunu ilk bakışta anlayamazdım. Aynı zamanda iyi kalpli ve çekicisiniz, ama cazibe, incelik her zaman

bir arada bulunmayabiliyor. Hakkınızda size birkaç şey daha anlatmamı ister miydiniz?"

Jack, karısının elini tutan ve gülümseyen Fred'e baktı. "Aklınızdan geçen her şeyi söylemenizi isterim."

"Bazı şeyler var ki hiçbir şart altında söyleyemezmişim gibi geliyor ama onları siz de duyabilirsiniz. Şunu diyebilirim ki, yakışıklılığınız kibre yol açmamış. Sığ değilsiniz ve bunun onunla bir ilgisi olabilir. Genel olarak çok iyi yetiştirilmiş olduğunuzu söyleyebilirim. Sanırım harika bir anneniz vardı. Yanılmıyorum, değil mi?"

Jack bu beklenmedik öngörüden etkilenerek güldü. "Belli olduğunu bilmiyordum."

"Nereden anlaşıldığını, biliyor musunuz? Diğer insanlara davranışı Buradaki insanların sadece filmlerde görebileceği bir geçmişiniz olduğuna eminim, ama geçmişinizi yaşadığınız yer, yaşayışınıza, düşünce tarzınıza etki etmemiş. Bizi cahil, basit taşralılar olarak görmediğinizi biliyorum ve bu yüzden size güvenebileceğimi biliyorum. Annenizin sizi çok iyi yetiştirdiği açıkça belli oluyor. Ben de iyi bir anneydim, en azından öyle olmaya çalışıyordum. Simdi neden bahsettiğimi biliyorum. Görebiliyorum."

"İyi bir anneydim dediniz. Neden geçmiş..."

"...zaman kullanarak mı söylerdim? Çünkü daha öncesinden bahsediyordum."

Fred'in gülümsemesi soldu ve yüzünde onu hastaymış gibi gösteren bir endişe ifadesi belirdi. "'Öncesi' demekle ne kastediyorsun?"

"Bay Sawyer biliyor olabilir," diyerek Jack'e, cesaretlendirmek istercesine baktı.

"Üzgünüm, bildiğimi sanmıyorum," dedi Jack.

"Yani kendimi burada bulup sonunda biraz düşünmeye başlamadan önce. Başıma gelenlerin beni aklımı kaçırtacak kadar korkutmayı bırakmasından önce içime bakıp hayatım boyunca hissettiklerimi inceleyebileceğimi fark etmeden önce. Yolculuk etmek için vaktimin olmasından önce. Sanırım hâlâ iyi bir anneyim ama artık aynı anne değilim."

"Hayatım, lütfen," dedi Fred. "Hâlâ aynısın, sadece bir tür kriz geçirdin, o kadar. Tyler'ı konuşsak iyi olacak."

"Zaten onu konuşuyoruz. Bay Sawyer, 93. karayolunun büyük tepenin üzerine vardığı, Arden'ın yaklaşık iki kilometre güneyinde kalan yeri biliyor musunuz?"

"Bugün gördüm," dedi Jack. "Fred gösterdi."

“Birbiri ardına uzanan tüm o çiftlikleri de gördünüz mü? Ve ufukta sıralanan tepeleri?”

“Evet. Fred o manzarayı çok sevdiğinizi söylemişti.”

“Her zaman orada durup arabadan çıkmak isterim. O manzarayı her yönüyle seviyorum. Önünüzde kilometrelerce uzanır, sonra aniden sona erer ve daha ötesi görülmez olur. Ama gökyüzü uçsuz bucaksızdır, değil mi? Gökyüzü, dünyanın o tepeler ardında da devam ettiğinin bir göstergesidir. Yolculuk ederseniz, oraya ulaşabilirsiniz.”

“Evet, ulaşabilirsiniz.” Jack’in kollarındaki tüyler aniden diken diken olmuştu ve ensesinde garip bir karıncalanına belirmişti.

“Ben mi? Ben sadece aklımda yolculuk edebiliyorum, Bay Sawyer, ne yaşadığımı, bu deliler koğuşuna düşmesem hatırlayamazdım. Ama sizin gidebildiğinizi öğrendim, Bay Sawyer. Tepelerin ötesine.”

Jack’in ağzı kurudu. Fred Marshall’ın endişesinin giderek arttığını görebiliyor ve azaltmak için bir şey yapamıyordu. Aklına binlerce soru üşüşmüştü, ilkiyle başladı:

“Nasıl öğrendiniz? Ve neyi kastediyorsunuz?” Judy Marshall elini kocasının elleri arasından çekti ve Jack’e uzattı. Jack eliyle onunkini tuttu. Karşısındaki kadın o an kesinlikle sıradan görünmüştü. Bir deniz feneri, uzak bir uçurumda yanan şenlik ateşi gibi parlıyordu. “Diyelim ki... gece geç saatlerde ya da uzun zaman yalnız kaldığımda, biri bana bir şeyler fısıldardı. O kadar somut değildi, ama diyelim ki biri, kalın bir duvarın diğer tarafından konuşuyormuş gibi. Benim gibi, benim yaşımda bir kız. Sonra uyurdum ve sanki rüyamda o kızın yaşadığı yeri görürdüm. Oraya Uzaklar diyordum ve aynı bu dünya, Coulee Bölgesi gibiydi, ama daha parlak, daha temiz ve daha sihirliydi. Uzaklar’da, insanlar at arabaları kullanıyorlar ve büyük, beyaz çadırlarda yaşıyorlardı. Uzaklar’da uçan adamlar vardı.”

“Haklısınız,” dedi Jack. Fred, başını karısından çevirip acı dolu gözlerle, kuşkuyla Jack’e baktı. “Kulağa çılgınca geliyor ama karının söyledikleri doğru.”

“French Landing’de bu korkunç olaylar başladığı sıralarda Uzaklar’ı neredeyse tamamen unutmuştum. On iki ya da on üç yaşımdan beri orayı düşünmemiştim. Ama kötülükler bize yaklaştıkça, yani Ty, Fred ve beni tehdit etmeye başlayınca gördüğüm rüyalar kötüleşti ve hayatım gerçekliğini giderek kaybetti. Ne yaptığımın farkında olmadan kelimeler yazıyordum, çılgınca konuşu-

yordum, kendimi kaybediyordum. Uzaklar'ın bana bir şey anlatmaya çalıştığını anlamamıştım. O kız, yine duvarın ardından bana fısıldıyordu, ama artık büyümüştü ve korkudan neredeyse deliye dönmüştü."

"Benim yardım edebileceğimi düşünmenize ne sebep oldu?"

"Sadece Kinderling'i yakaladığınız dönemde, resminiz gazetede çıktığında içimde beliren bir his. Resmi gördüğümde aklımdan geçen ilk düşünce, Uzakları biliyor, olmuştu. Nasıl olduğunu ya da sırf resme bakarak bunu nasıl ildiğimi düşünmedim; sadece bildiğinizi anladım. Sonra, Ty ortadan kaybolunca aklımı kaçırdım ve gözümü burada açtım. Buradaki insanların kafalarının içini görebilirsem D Koğuşu'nun Uzaklar'dan pek farkı olmayacağını düşündüm ve resminizi gördüğümü hatırladım. O an, yolculukları kavramaya başladım. Bugün bütün sabah, aklımda Uzaklar'ı gezdim. Görüyordum, duyuyordum. O inanılmaz havayı içime çekiyordum. Orada kanguru büyüklüğünde tavşanlar olduğunu biliyor muydunuz, Bay Sawyer? Sadece h bile insanı neşelendirip güldürebiliyor."

Jack'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve tıpkı az önce yaptığı gibi Judy'nin elini öpmek ister gibi hafifçe eğildi.

Kadın nazik bir hareketle elini çekti. "Fred bana sizinle tanıştığını ve bize yardım ettiğinizi söylediğinde, burada bulunuşunuzun bir sebebinin olduğunu anladım."

Judy Marshall'ın yaptıkları, Jack'i hayrete düşürüyordu. Hayatının en üzüntülü anında, oğlu kayıp ve kendi akli dengesi sarsıntıdayken tüm gücünü toplamak ve bunun sonucunda bir mucize gerçekleştirmek için anıtsal bir hafi mahareti göstermişti. Yolculuk etme kapasitesini kendi içinde bulmuştu. Göz altında tutulduğu bu koğuşta, bu dünyadan yarı yarıya uzaklaşıp, sadece çocukluğunda rüyalarında gördüğü ayrı bir dünyaya geçmeyi başarmıştı. Bu gizemli adımı atmasını sağlayan, kocasının daha önce tarif ettiği büyük cesaretten başka bir şey olamazdı.

"Bir zamanlar önemli bir şey yapmıştınız, değil mi?" diye sordu Judy. "Orada, Uzaklardaydınız ve bir şey yaptınız... muhteşem bir şey. Evet demenize gerek yok, çünkü cevabı içinizde görebiliyorum; o kadar belirgin ki. Ama evet dediğinizi duymam da gerekiyor, lütfen söyleyin."

"Evet."

"Ne yapmıştın?" diye sordu Fred. "Bu hayali ülkede mi? Nasıl evet diyebilirsin?"

"Bekle," dedi Jack ona. "Daha sonra sana bir şey göstereceğim." Ve tekrar önünde oturan olağandışı kadına döndü. Judy Marshall, içindeki anlayış, cesaret ve inançla ışıldıyordu; Jack'e yasak olmasına rağmen bu dünyada ya da bir başkasında, ömrünün sonuna dek sevebileceği tek kadınmış gibi görünüyordu.

"Siz de benim gibiydiniz," dedi Judy Marshall. "O dünyayı tamamen unuttunuz ve bir polis, bir dedektif oldunuz. Aslında şimdiye kadar yaşamış en iyi dedektiflerden biri oldunuz. Neden polis olmayı seçtiğinizi hiç düşündünüz mü?"

"Sanırım bana en çekici gelen meslek oydu."

"Peki, bu meslekte sizi özellikle çeken neydi?"

"İnsanlara yardım etmek. Masum insanları korumak. Kötü adamları etkisiz hale getirmek. İlginç bir işti."

"İşinize olan ilginizin hiçbir zaman bitmeyeceğini düşünüyordunuz, önünüze her zaman çözülecek yeni bir sorun, cevabını arayan yeni bir soru çıkacaktı.

Judy Marshall, Jack'in o ana dek varlığından haberdar olmadığı bamteline dokunmuştu.

"Harika bir dedektiftiniz, çünkü farkında olmasanız da bulmanız gereken, hayati önem taşıyan bir şey vardı ve onu arıyordunuz."

Ben bir polisim, diyen sesi hatırladı Jack. Gecenin yarısında, kalın, çok, basmıştı. "Evet, doğru."

Diğer duvarın diğer tarafından onunla konuşan kendi çocukluk sesi.

"Kendi ruhunuzun iyiliği adına bulmanız gereken bir şey."

"Evet," dedi Jack. Kadının sözleri, varlığının merkezine dek varmış, onu sarsarak gözlerinin yaşlarla dolmasına sebep olmuştu. "Hep o kayıp olanı bulmak istedim. Tüm hayatımı gizemli bir açıklama bulmak için çabalamakla geçirdim."

Gözlerinin önünde bir film sahnesi kadar belirgin bir görüntü canlandı. Kocaman bir çadırın içindeki beyaz odada güzel ve dermansız bir kraliçe, ölüm döşeğinde yatıyordu ve hizmetçilerinin arasında, o zaman on iki yaşında olan kendisinden birkaç yaş genç gibi görünen küçük bir kız vardı.

"Siz de oraya Uzaklar mı diyordunuz?" ' "Ben Ötedünya adını vermiştim." Bu sözleri yüksek sesle söyleyebilmek, içinde paylaşabileceği bir hazine olan sandığı sonunda açabilmek gibi bir şeydi.

"Güzel bir isim. Fred bunu anlayamayacaktır ama bu sabah, uzun yürüyüşümü yaparken oğlumun Uzaklar'da... yani sizin

Ötedünya'nızda bir yerde olduğunu hissettim. Gözlerden uzak, gizli bir yerde. Büyük bir tehlike altında ama hâlâ hayatta ve herhangi bir zarar görmemiş. Bir hücrede. Yerde yatıyor. Ama hayatta. Zarar görmemiş. Sizce bunlar doğru olabilir mi, Bay Sawyer?"

"Bir dakika," dedi Fred. "O şekilde hissettiğini biliyorum ve tüm kalbimle söylediklerine inanmak istiyorum, ama burada konuştuğumuz, gerçek dünya."

"Bence çok sayıda gerçek dünya var," dedi Jack. "Ve evet, Tyler'ın Uzaklar'da bir yerde olduğuna inanıyorum."

"Onu kurtarabilir misiniz, Bay Sawyer? Geri getirebilir misiniz?"

"Biraz önce söylediğiniz gibi, Bayan Marshall," dedi Jack. "Burada oluşumun bir sebebi olmalı."

"Sawyer, bana her ne göstereceksen, umarım beni ikinizin bu konuşmalarından daha çok ikna eder," dedi Fred. "Artık gitmemiz gerek. Bekçi geliyor."

Fred Marshall hastanenin park yerinden çıkarken Jack'in kucağındaki siyah evrak çantasına kısaca baktı, ama hiçbir şey söylemedi. 93. karayoluna çıkana dek sessizliğini korudu, sonra, "Benimle geldiğine çok memnunum" dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Jack. "Ben de öyle."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, konuştuklarınız beni aşıyordu. Ama içerde neler olduğuna dair düşüncelerini dinlemek isterim. Sence görüşme iyi geçti mi?"

"Bence iyiden de iyiydi. Karın... onu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum Ne kadar muhteşem olduğunu düşündüğümü anlatmaya yetecek kelime yok."

Fred başını salladı ve Jack'e kısaca baktı. "Anladığıma göre aklını kaçırmış olduğunu düşünmüyorsun."

"Eğer bu çılgınlıksa, ben de onunla beraber çıldırmış olmak isterdim."

Önlerinde uzanan iki şeritli karayolu, tepeye doğru yükselmeye başlamıştı. En tepede, masmavi, boyutsuz, uçsuz bucaksız gökyüzüne karışıyormuş gibi görünüyordu.

Fred ona bitkince baktı. "Ve onun bu... bu Uzaklar dediği yeri sen de gördüğünü söylüyorsun."

"İnanması zor, biliyorum ama evet, gördüm."

"Yalan dolan yok. Doğruyu söylediğine annenin mezarının üzerine yemin edebilir misin?"

"Annemin mezarı üzerine."

“Oradaydın. Sadece bir rüyada da değil, gerçekten oradaydın, öyle mi?”

“On iki yaşında olduğum yaz.”

“Ben de oraya gidebilir miyim?”

“Muhtemelen hayır,” dedi Jack. Aslında bu doğru değildi, çünkü Jack onu götürdüğü takdirde Fred de Ötedünya’ya gidebilirdi, ama Jack bu kapıyı mümkün olduğunca kapalı tutmak istiyordu. Judy Marshall’ı diğer dünyaya götürdüğünü hayal edebiliyordu ama Fred’in durumu farklıydı. Judy ötedünya’ya bir seyahati çoktan hak etmişken Fred henüz öyle bir yerin varlığına bil inanmakta zorluk çekiyordu. Judy orada kendini evindeymişçesine rahat hissedebilirdi ama Fred, Jack’in yanında sürüklemek zorunda kalacağı bir gemi yok gibi olurdu. Tıpkı Richard Sloat gibi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Fred. “Senin için bir sakıncası yoksa aynı yerde bir mola vermek istiyorum.”

“İyi olur,” dedi Jack.

Fred dar yolun karşı tarafına geçerek arabayı yine çakılların üzerine park aldı. Ama sonra, arabadan inmek yerine, Jack’in kucağındaki evrak çantasını gösterdi. “Bana göstereceğin şey onun içinde mi?”

“Evet,” dedi Jack. “Aslında daha önce gösterecektim ama burada ilk durduğumuz zaman Judy’nin söyleyeceklerini beklemenin daha iyi olacağına karar verdim, iyi ki öyle yapmışım. Sana göstereceğim şeyi nereden bulduğuma dair şimdi az da olsa bir fikrin olduğu için daha anlamlı gelecektir.”

Jack evrak çantasını açtı, kapağını kaldırdı ve solgun, deri şeritli iç bölümünden o sabah bulduğu Brewers şapkasını çıkardı. “Şuna bir bak,” diyerek şapkayı yanındaki adama uzattı.

“Aman Tanrım,” dedi Fred Marshall şaşkınlıkla soluğunu tutarak. “Bu... olabilir mi? O mu?...” Şapkanın içine baktı, oğlunun ismini görünce gözleri iri-leşti. Tekrar Jack’e döndü. “Tyler’ın şapkası. Ulu Tanrım. Tyler’ın. Oh, Tanrım.” Şapkayı göğsüne bastırarak iki derin nefes aldı. Gözleri hâlâ Jack’in üzerindeydi. “Nereden buldun? Bulalı ne kadar oldu?”

“Bu sabah yolda buldum,” dedi Jack. “Karının Uzaklar, diye adlandırdığı yerde.”

Fred Marshall uzun bir iniltiyle arabanın kapısını açtı ve kendini dışarı attı. Jack ona yetiştiğinde, tepedeki düzlüğün en uç kısmında duruyor, şapkayı göğsüne bastırarak çiftliklerin oluş-

turduğu örtünün ötesindeki mavi-yeşil tepelere bakıyordu. Hızla dönüp Jack'e baktı. "Sence hâlâ hayatta mı?"

"Evet," dedi Jack. "Hâlâ yaşadığına inanıyorum."

"O dünyada," diyerek tepeleri işaret etti Fred. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye, dudakları titremeye başladı. "Judy'nin söylediğine göre oralarda bir yerde olan dünyada."

"O dünyada."

"O halde git ve onu bul!" diye bağırdı Fred. Yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Elindeki beysbol şapkasıyla çılgınca ufku işaret etti. "Oraya git ve oğlumu geri getir, lanet olası! Ben yapamıyorum, bu yüzden sen yapmaya mecbursun." Bir yumruk atacakmış gibi bir adım attı, sonra kollarını Jack Sawyer doladı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Fred'in omuzlarının titremesi durup nefesi biraz düzene girdiğinde, "Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi.

"Yapacağını biliyorum." Geriledi ve yüzündeki yaşları sildi. "Sana öyle bağırdığım için özür dilerim. Bize yardım edeceğini biliyorum."

İki adam dönüp arabaya doğru yürüdüler. Batıda, uzakta, solgun, bulutumsu bir grilik, nehir kenarını kaplamıştı.

"Nedir bu?" diye sordu Jack. 'Yağmur mu geliyor?"

"Hayır, sis," dedi Fred. "Mississippi'den geliyor."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gecenin Ölüm Kıyısı

15

AKŞAM OLDUĞUNDA Coulee Bölgesi'nde hava sıcaklığı neredeyse on beş derece birden düşmüş, belirgin bir serinlik kendini hissettirmeye başlamıştı. Yıldırım sesleri duyulmuyor, şimşekler görülmüyordu, ama gökyüzünün rengi menekşeye dönmüş, sis çökmüştü. Nehirde doğan sis, Chase Caddesi'nin yokuşundan yukarı tırmanmış, önce olukları, sonra kaldırımları ve en sonunda da binaları kaplayarak çizgilerini belirsizleştirmişti. Baharda ve yaz aylarında oluşan bazı sisler gibi şekilleri tamamen yok etmiyordu, ama çevreyi böyle bulanıklaştırması her nasılsa daha da kötüydü; renkleri çalıyor, biçimleri yumuşatıyordu. Sis, sıradan olanların yabancı görünmesine neden oluyordu. Ve birde eski, martılarınkini hatırlatan, burnunuzdan beyninizin görüş mesafeniz kısaldığında, içinizi bir huzursuzluk sardığında canavarların varlığını kabul etmeye dünden razı parçasına doğru sinsi bir kararlılıkla ilerleyen koku vardı.

Apar topar Sumner Caddesi'ne çağrılan Debbi Anderson hâlâ görev başındaydı. Arnold "Çılgın Macar" Hrabowski ise rozeti alınarak -kovulmamış, açığa alınmıştı- evine gönderilmişti. Karısına birkaç sert soru sormayı planlıyordu (ve içinden bir ses alacağı cevapları bildiğini fısıldıyor, kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu). Debbi kaşlarını çatmış, elinde kahve fincanıyla pencerenin yanında ayakta duruyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi morali bozuk bir halde sessizce rapor yazmakta olan Bobby Dulac'a. "Lise yıllarımda televizyonda izlediğim Hamper filmlerini andırıyor."

"Hammer filmleri mi?" diye sordu Bobby.

"Korku filmleri," dedi Debbi, yoğunlaşan sisi izleyerek. "Çoğu Dracula ve Karındeşen Jack hakkındaydı."

"Karındeşen Jack hakkında hiçbir şey duymak istediğimi sanmıyorum Debster," diyen Bobby raporunu yazmaya kaldığı yerden devam etti.

Bay Rajan Patel, 7-Eleven'ın otoparkında, telefonun yanında ayakta duruyordu (hâlâ sarı polis bantlarıyla çevrili olan telefonun ne zaman tekrar kullanılabileceğini bize söyleyemiyordu). Bakışları, devasa bir kâse krem içinden yükseliyormuş gibi görünen kasabaya çevrilmişti. Chase Caddesi boyunca sıralanan binalar, bu kâseye doğru iniyordu. Chase'in en alçak bölümündeki binalar, ancak ikinci kattan itibaren seçilebiliyordu.

"Eğer orada bir yerdeyse," dedi Bay Patel kendi kendine yumuşak bir sesle. "Bu gece, istediklerini yapması için ideal bir ortam bulacak."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve titredi.

Şaşırtıcıydı ama Dale Gilbertson evindeydi. Dünyanın sonu gelse bile akşam yemeğini oturup karısı ve oğluyla yemeye kararlıydı. Çalışma odasından çıktı (son yirmi dakikadır Wisconsin Eyalet Polisi Memur Jeff Black ile bağırmamak için kontrolünün her zerresini kullanmak zorunda kaldığı bir telefon görüşmesi yapıyordu) ve karısının pencerenin yanında ayakta durmuş, dışarı-yi seyrettiğini gördü. Pozu tıpkı Debbi Anderson gibiydi, aralarındaki tek fark, elindekinin kahve fincanı değil, şarap kadehi olmasıydı, ikisinin de kaşları benzer şekilde çatılmıştı.

"Nehir sisi," dedi Sarah huzursuzca. "Kasvetli, sinsi bir hava. Dışarda bir yerdeyse..."

Dale elini ona doğru kaldırdı. "Sakın söyleme. Aklından bile geçirme."

Ama kendilerini aynı konuyu düşünmekten alamadıklarını biliyordu. French Landing'in caddeleri -French Landing'in sisli caddeleri- şimdi tamamen ıssızdı; mağazalarda alışveriş yapan, kaldırımlarda aylakça dolaşan, parklarda vakit geçiren kimse yoktu. Özellikle de çocuklar görünmüyordu. Anne babalar onları evden dışarı salmayacaktı elbette, iyi ebeveynliğin bir kuraldan ziyade is-

tisna olduğu Nailhouse Row'da bile anne babalar, çocuklarının evlerinde olmasını tercih ediyorlardı.

"Söylemeyeceğim," dedi Sarah. "Hiç olmazsa o kadarını yapabilirim."

'Yemekte ne var?"

"Güveçte tavuk kulağa nasıl geliyor?"

Başka zaman olsa bir temmuz akşamında böyle sıcak bir yemek fikri çok berbat bir seçim gibi gelebilirdi, ama sisin tüm yoğunluğuyla çöktüğü o akşam için ideal görünüyordu. Karısının yanına gidip ona sarıldı. "Harika. Ve sofraya ne kadar erken oturursak o kadar iyi."

Sarah hayal kırıklığıyla arkasını döndü. "İşe geri mi döneceksin?" „Aslında yetki Brown ve Black'teyken yapmamam gere..." su aptallar!" dedi Sarah. "Onlardan hiç hoşlanmamıştım." Dale gülümsedi. Sarah'nın hayatını nasıl kazandığına hiçbir zaman aldırmadığı düşünüldüğünde bu öfke dolu tepkisi ve sadakati daha da dokunaklı oluyordu. Ve o akşam, aynı zamanda hayati önem taşıyordu. Arnold Hraski'nin açığa alınmasıyla son bulan o gün, polislik kariyerindeki en acı - olmuştu- Dale, Arnie'nin kısa süre sonra tekrar görev başına döneceğine inandığını biliyordu. İşin kötüsü, Arnie'nin haklı olabileceğiydi. Olayların gidişatı göz önüne alınırsa Dale'in, beceriksizliğin mükemmel bir örneği olan Çilin Macar gibilerine bile ihtiyacı olabilirdi.

"Her neyse, geri dönmek için kendimi zorunlu hissetmemem gerek ama..."

"İçinde bir his var."

"Evet."

"İyi mi kötü mü?" Kocasının içgüdülerine saygı duyardı.

"İkisi de," dedi Dale. Sonra açıklama yapmadan ve Sarah'nın daha fazla soru sormasına fırsat vermeden, "Dave nerede?" diye sordu. "Mutfakta, pastel boyalarıyla masanın başında."

Altı yaşındaki küçük David Gilbertson'un boyalarla arasında şiddetli bir aşk ilişkisi vardı. Okul kapandığından beri iki kutu bitirmişti. Dale ve Sarah'nın sadece geceleri uyumadan önce yan yana yatarken birbirlerine dile getirdikleri umutlan, gerçek bir sanatçı yetiştiriyor olabilecekleriydi. Sarah bir keresinde, onun için geleceğin Norman Rockwell'i demişti. Dale -Jack'in tuhaf ve harika resimlerini asmaya yardımcı olan Dale- oğlu için daha büyük umutlar besliyordu. Öyle büyüklerdi ki, ışıklar söndükten sonra karısıyla paylaştığı yatakta bile kelimelere dökemiyordu.

Dale elinde kendi şarap kadehiyle mutfağa girdi. “Ne resmi yapıyorsun, Dave? Ne...”

Olduğu yerde kaldı. Pastel boyalar öylece bırakılmıştı. Resim - yarısı tamamlanmış, uçan bir fincan tabağı ya da belki yuvarlak bir sehpanın resmi-masanın üzerinde terk edilmiş duruyordu. Arka kapı açıktı.

David’in bahçedeki salıncağını yutan beyazlığa bakan Dale’in kalp atışları duyduğu dehşetle arttı, boğazına bir yumru oturdu ve nefes almakta güçlük çekmeye başladı. Irma Freneau’nun cesedinin kokusu bir anda genzini doldurdu; çiğ, çürümüş etin o korkunç kokusu. Ailesinin sihirli, korunaklı bir çemberde yaşadığına dair inancı -başkalarının başına gelebilir ama bizim başımıza asla- artık yok olmuştu. Yerini katı, vurucu bir gerçek almıştı: David yok!

Balıkçı onu kandırıp evden çıkarmış ve sisin içine çekip götürmüştü. Dale Balıkçı’nın suratındaki sırıtışı görebiliyordu. Eldivenli elin -sarıydı- oğlunun fırlamış, korku dolu gözlerini değil, ağzını kapattığını görebiliyordu.

Bilinen dünyanın dışında, sisin derinliğinde.

David.

Kemiksiz ve hissizmiş gibi gelen bacaklarıyla mutfakta ilerledi. Şarap kadehini masanın üzerine koydu. Bir pastel boyanın üzerine koyduğu kadeh devrildi ve şarap, korkunç bir kan gölü gibi görünerek David’in yarısı tamamlanmış resmi üzerine döküldü, ama Dale bu olanların farkında değildi. Kapıya varmıştı. Ciğerlerinin tüm gücüyle bağırmak istemesine rağmen sesi güçsüz cansız bir iç çekiş gibi çıktı: “David?... Dave?”

Binlerce yılmış gibi uzun süren bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı Sonra nemli çimler üzerinde koşan ayakların çıkardığı yumuşak sesleri duydu. Kot pantolon ve kırmızı şeritli bir tişört, koyulaşan çorbanın içinde belirginleşti. Bir an sonra oğlunun güzel, gülümseyen yüzünü ve sarı saçlarını gördü.

“Baba! Babacığım! Sisin içinde koşuyordum! Tıpkı bir bulutun içinde olmak gibi!”

Dale onu yakalayıp havaya kaldırdı. Bir an, içinde kör edici, kötü bir dürtü yükseldi ve onu bu kadar korkuttuğu için çocuğu tokatlamak, canını yakmak istedi. Ama bu istek, belirdiği hızla yok oldu. David’i öptü.

“Biliyorum,” dedi. “Çok eğlenceli olmalı ama artık içeri girmenin zamanı geldi.”

“Neden, baba?”

“Çünkü bazen küçük çocuklar sisin içinde kaybolabilirler,” dedi beyazlığa bakarak. Bahçe masasını görebiliyordu, ama bir hayalet gibiydi; daha önce binlerce kez görmüş olmasa neye baktığını anlayamazdı. Oğlunu tekrar öptü. “Bazen küçük çocuklar kaybolur,” diye tekrarladı.

Eski veya yeni birçok dostu kontrol edebilirdik. Jack ve Fred Marshall, Arden’dan dönmüşlerdi (Centralia’da yanlarından geçtikleri sırada ikisi de Gertie’nin Mutfağı’nda durup yemek yemeyi teklif etmemişti) ve ikisi de şimdi bomboş evlerindeydiler. Fred, French Landing’e dönüşte oğlunun beysbol şapkasını bir an için bile elinden bırakmamış, onsuz dengesini koruyamazmış gibi sürekli elinde tutmuştu. Boş oturma odasında, mikrodalga fırında ısıttığı yemeğini yerken televizyondaki akşam haberlerini izlediği şu an bile şapka elindeydi.

Elbette o akşam haberlerin ana konusu, Irma Freneau’ydu. Ed’in Abur Cuburları’nda çekilen görüntülerden Holiday Karavan Parkı’ndan daha önce edilmiş bir habere geçtiklerinde Fred uzaktan kumandayı eline aldı. Kamera özellikle eski püskü bir karavanın üzerinde odaklanmıştı. İki beton blok 8zerine konmuş üç tahtadan oluşmuş yükseltinin yanında, tozlar içinde birkaç yapma lanetlenmiş çiçek vardı. “Burada, French Landing’in dış mahallelerinden birinde, Irma Freneau’nun yaslı annesi inzivada,” dedi ekranda beliren muhabir, “Bekâr annenin bu akşam hissettiklerini ancak hayal edebiliriz.” Muhabir, Wendell Green’den daha güzeldi, ama o da etrafına aynı aşırı, sağlıksız heyecanı yayıyordu.

Fred uzaktan kumandanın kapama düğmesine bastı ve homurdandı. “Neden zavallı kadını rahat bırakmıyorsunuz?” Kucağındaki tepsiye baktı. Birden iştahını kaybetmişti.

Tyler’ın şapkasını yavaşça kaldırdı ve başına koydu. Küçük gelmişti. Fred bir an için arkadaki plastik bandı gevşetmeyi düşündü. Bu fikir onu şok etti. Ya oğlunun ölmesi için tek gereken hareket oysa? Tek bir basit, ölümcül ayar değişikliği? Bu düşünce ona hem çok saçma, hem de tartışılamaz derecede kesin geliyordu. Böyle devam ederse yakında karısı... ya da Sawyer gibi olacaktı. Sawyer’a güvenmek, şapkanın ayarını değiştirdiği takdirde oğlunun öleceğine inanmak kadar çılgıncaydı... ama her ikisine de inancı vardı. Çatalını aldı ve yemeye devam etti. Tyler’ın şapkası, hâlâ başında, eğreti bir şekilde duruyordu.

Beezer St. Pierre, kucağında açık duran ama okumadığı bir kitap (William Blake'in şiirleriydi) ve üzerinde iç çamaşırlarıyla kanepede oturuyordu. Ayı Kız, diğer odada uyuyordu ve Beezer, içinden yükselen, motosikletine atlayıp Sand Bar'a giderek beş yıldır elini sürmediği melek tozuyla kafayı iyice bulma isteğiyle boğuşuyordu. Amy'nin ölümünden beri bu istekle her gün savaşıyordu ve galip gelmesinin tek nedeni, şeytan tozuna bulaşırsa Balıkçı'yı yakalayamama -ve hak ettiği gibi cezalandıramama- kaygısıydı.

Henry Leyden, başında bir çift büyük Akai kulaklıkla stüdyosunda oturuş, Warren Vache, John Bunch ve Phil Flanigan üçlüsünden "I Remember April'ı"* dinliyordu. Sisin, Ed'in Abur Cuburları'ndaki havaya benzeyen kokusunu, duvarların ardından bile alabiliyordu. Jack'in hastaneye, D Koğuşu'na yaptığı ziyaretin nasıl geçtiğini merak ediyordu. Ve son zamanlarda (özellikle Maxton'daki festival gününden beri ama Henry bunun bilincinde değildi) her zamankinden yakın gibi görünen karısını düşünüyordu. Yakın ve sesi terk etmiş karısını.

Evet, biri hariç, tüm dostlarımızın nerede olduğunu ve neler yaptığını görebiliyorduk. Charles Burnside, Maxton'daki dinlenme salonunda (duvara sabitlenmiş eski renkli televizyonda, Aile Bağları'nın eski bir bölümü oynuyor, akşamın erken saatlerinde atıştıracak yiyeceklerin bulunduğu yemek salon da ve yeni, temiz çarşafların serili olduğu odasında (ama havada hâlâ hafif bir dışkı kokusu vardı) görünmüyordu. Ya banyoda? Hayır, orada da yoktu. Küçük su dökmek ve elini yıkamak için gelmiş olan Thorvald Thorvaldson'da başka kimse yoktu. Yalnızca göze bir tuhaflık çarpıyordu: bölmelerden birin de, yan yatmış renkli bir terlik vardı. Üzerindeki parlak sarı ve siyah şeritlerle dev bir balansı cesedine benziyordu. Ve evet, soldan ikinci bölmeydi Burny'nin en sevdiği.

Onu aramalı mıydık? Evet. Belki o hergelenin tam olarak nerede olduğunu bilememek bizi huzursuz ediyordu. Bu yüzden, bir rüya gibi sessiz, sisin içine, Chase Caddesi'nin alt kısmına doğru süzüldük. Zemin katı nehirden yükselen sisin içinde kaybolmuş ve soluklaşan ışıkta, eski selde yükselen suların duvarlarında bıraktığı solgun şeridin bir rengin fısıltısı gibi göründüğü Nelson Oteli karşımızda belirdi. Yan tarafında, o gün için artık kepenklerini indirmiş olan Wisconsin Ayakkabı Mağazası vardı. Diğer yanında ise çarpık bacaklı, yaşlı bir kadının (umurunuzdaysa ismi, Bertha Van Düsen idi), elleri şişko dizlerinin üzerinde yere eğilmiş, bir mide dolusu Kingsland birasını önündeki kaldırıma boşalttığı

Lucky'nin Tavernası vardı. Bertha vitesi geçiremeyen acemi bir şoförün kullandığı araba gibi sesler çıkarıyordu. Nelson Oteli'nin kapısında, Bertha'nın tavernaya geri dönmesini ve sonra bira içinde yüzen yan sindirilmiş kokteyl parçacıklarını yemek için sabırla bekleyen, yaşlı bir kırma köpek oturuyordu. Lucky'nin Tavernası'ndan her kilometrede bir mezar taşının bulunduğu Hainesville Ormanları hakkında bir şarkı söyleyen "Ole Country One Eye"ın sesi yayılıyordu.

Nelson Oteli'ne girerken, köpek yerinden kımıldamadan, bize hırladı. Lobideki güve yemiş hayvan kafalarına -kurt, ayı, dağ keçisi ve cam gözlerinden biri düşmüş kel başlı bir bizon- boş kanepelere, sandalyelere, yaklaşık 1994'ten beri çalışmayan asansöre ve boş kayıt masasına baktık (Görevli bekçi ofiste, ayaklarını boş bir dosya dolabının çekmecesinin üzerine people dergisi okuyor ve aynı zamanda burnunu karıştırıyordu) Nehir - daima nehir gibi kokardı -binanın gözeneklerine işlemişti- ama o aksam koku, her zamankinden de ağırdı. Aklımıza kötü fikirler, iflas etmiş yatırılmamış sahte çekler, bozulan sağlık, çalınan ofis malzemeleri, ödenmemiş borçlar, bos vaatler, CİLT tümörleri, kaybedilmiş tutkular, ölü umutlar, ölü deri kik kemerler gelmesine neden olan bir kokuydu. Burası, daha önce gelişeniz, önünüzde başka hiçbir seçenek kalmasa bile gelmek istemeyeceğiniz türden bir yerdi. Burası, ailelerini yirmi yıl önce terk etmiş adamların dar yataklarda, idrar lekeli şilteler üzerinde öksürerek ve sigara içerek yattıkları bir verdi, izbe, eski barı (bir zamanlar orayı mesken edinen) yaşlı ayyaş Hover Dalrympie'un hemen hemen her cuma ve cumartesi gecesi içki partileri düzenlediği) hazirandan beri kasaba meclisinde oybirliğiyle alınan kararla kapalıydı. Dale Gilbertson yerel politik üst düzey yöneticilere, kendilerine Anal Üniversite Üçlüsü adını veren striptizcilerin küçük sahnede senkronize bir salatalık gösterisi yaptıkları video çekimini gösterdiğinde (French Landing Polis Teşkilatı kameramanı: Memur Tom Lund için bir alkış, lütfen) kapatılma kararının çıkması gecikmemişti. Ama Nelson Oteli'nin müşterilerinin bira içmek için fazla uzağa gitmelerine gerek yoktu, hemen yan kapıdan istediklerini alabiliyorlardı. Nelson'da ücretler haftalık ödenirdi. Odada elektrikli, küçük ocak tutulabilirdi, ama ancak izinle ve kablosu kontrolden geçtikten sonra. Nelson'da kimse fark etmeden ölünebilirdi ve duyulacak son ses, başınızın üzerinden bir başka çaresiz zavallının diğer dünyaya göçerken yatağının çıkardığı gıcırtı olabilirdi.

Cam kutusu içindeki eski yangın hortumunu geçip ilk kattan yukarı yükseldik, ikinci katta sağa dönerek (üzerinde sararan, ARIZALI yazısı olan paralı bir telefonun yanından geçtik), yükselmeye devam ettik. Üçüncü kata vardığımızda, nehir sisinin kokusuna, birinin küçük ocağı üzerinde ısınan tavuk çorbasının kokusu karışmıştı (kablosu, ya Morty Fine veya gündüz müdürü George Smith tarafından gerektiği gibi kontrol edilmişti).

Koku, 307 numaralı odadan geliyordu. Anahtar deliğinden girdiğimizde (Nelson'da asla kartlı kilitler olmamıştı ve asla olmayacaktı), karşımızda yetmiş yaşındaki, saçları dökülmüş, sıska, iyi huylu Andrew Railsback'i bulacaktık. Bir zamanlar Electrolux için elektrikli süpürgeler ve Sylvania için ev aletleri satmıştı ama o günler artık çok geride kalmıştı. Bunlar, onun altın yıllarıydı.

Onun Maxton için bir aday olduğunu düşünebilirdik, ama Andy & back orayı ve onun gibi yerleri biliyordu. Hiç ona göre değildi, teşekkürler! Çevresine uyumlu biriydi ama ne zaman yatağa gireceğinin, ne zaman uyuyacağının ya da ne zaman Early Times'dan bir yudum alabileceğinin söylenmesini istemezdi. Maxton'da arkadaşları vardı, onları sık sık ziyaret ederdi. Ara sırada dostumuz Chipper'ın parlak, sığ, yırtıcı gözleriyle karşılaşırdı. Bu zamanlarda Bay Maxton'ın, bir çıkarı olacağı takdirde bakımevindeki hastaların cesetlerini memnuniyetle yakıp sabuna çevirebilecek türde bir adama benzediğini düşündüğü olurdu.

Hayır, Andy Railsback için Nelson Oteli'nin üçüncü katı yeterince iyiydi. Küçük ocağı, likör şişesi, dört paket Bicycles'ı vardı ve canı sıkıldığında iskambil kâğıtlarıyla fal bakardı.

Bu akşam, Irving Throneberry'yi bir kâse çorba içip sohbet etmeyi planlayarak üç fincanlık Lipton çorba pişirmişti. Belki daha sonra Lucky'nin yerine gider birer bira içerlerdi. Çorbayı kontrol etti, kıvamına gelmiş olduğunu gördü, güzel kokulu buharı içine çekip başını salladı. Ayrıca çorbayla çok iyi g. den tuzlu krakerleri de vardı. Üst kata çıkıp Irv'ün kapısını çalma niyetiyle odasından ayrılmıştı ki koridorda gördükleriyle donakaldı.

Şekilsiz, mavi bir bornoz giymiş şüphe uyandıran bir telaşla yürüyen yaşlı bir adam koridorda uzaklaşıyordu. Bornozun altında adamın bir sazanın göbeği kadar beyaz olan, mavi damarlarla kaplı varisli bacakları görünüyordu. Sol ayağında, sarı-siyah şeritli dikkat çeken bir terlik vardı. Sağ ayağı çıplaktı Yeni dostumuz tam emin olamıyordu ama -adamın sırtı ona dönüktü- bornozlu adam, tanıdığı birine benzemiyordu.

Üçüncü katın koridorlarında hızla ilerleyen adam, bir yandan da kapı tokmaklarını kontrol ediyordu. Tıpkı bir gardiyan ya da bir hırsız, lanet olası bir hırsız gibi, her birini kısaca, sertçe çevirip bırakıyordu.

Evet. Adamın yaşlı olduğu kesindi -görünüşe bakılırsa Andy'den de yaşlıydı- ve yatağa girmek üzereymiş gibi giyinmişti ama Andy, adamın bir hırsız olduğundan neredeyse emin gibiydi. Adamın dışarıdan gelmemiş olma ihtimalini akla getiren çıplak ayağı bile bu kanının kuvvetinde herhangi bir azalmaya yol açmamıştı.

Andy seslenmek için ağzını açtı -Yardımcı olabilir miyim? Ya da birini mi aramıştınız?- ama sonra fikrini değiştirdi. Bu adamla ilgili içinde garip bir his vardı. Yabancının kapı tokmaklarını yoklarken yaptığı telaşlı hareketler bu tür hissin oluşmasına yardım etmişti, ama hepsi o kadar değildi. Kesinlikle değildi!

Ondaki karanlık ve tehlike hissiydi. Andy, yaşlı herifin bornozunun ceplerini karıştırmasını izliyordu. Adam cebinde silah taşıyor olabilirdi. Hırsızlar her zaman yanlarında silah taşımazlardı, ama... Yaşlı adam koridorun köşesini dönüp gözden kayboldu. Andy durumu gözden geçirerek olduğu yerde durdu. Odasında telefon olsaydı Morty Fine'ı uyarırdı ama ne yazık ki yoktu. O halde ne yapmalıydı?

Kendi içinde küçük bir tartışmanın ardından parmak uçlarında koridorun sonuna dek gidip etrafına bakındı. Burası, üç odanın olduğu bir bölümdü:

313 ve o kanatta o sırada kullanımda olan tek oda, en uçtaki 314'tü.

D14'teki adam bahardan beri oradaydı, ama Andy'nin adam hakkında neredeyse tek bildiği, ismiydi: George Potter. Andy hem Irv'e, hem Hoover

Dalrymple'a onu sormuştu, ama Hoover hiçbir şey bilmiyordu, Irv'ün bilgisi de ondan fazla değildi.

"Biliyor olmalısın," diye karşı çıkmıştı Andy... bu konuşma mayıs sonu veya haziran başında, alt kattaki Buckhead Barı kapatıldığı sıralarda geçmişti. "Seni Lucky'nin yerinde onunla bira içerken gördüm." Irv çalı gibi kaşlarından birini alaycı bir ifadeyle kaldırmıştı. "Beni onunla bira içerken gördün, öyle mi? Nesin sen?" diye tıslamıştı. "Kahrolası karım mı?"

"Söylemek istediğim, bir adamla bira içtiğinde onunla konuşur..."

"Genellikle biriyle bira içerken sohbet edilir. Ama bu adam konuşmaktan pek hoşlanmıyordu. Oturdum ve bir bira alıp düşüncelerimi kendi hallerine bıraktım. Sonra ona, 'Bu sene Brewers hakkında ne düşünüyorsun?' diye sordum. O da bana, 'Geçen seneki gibi rezil olacaklar. Geceleri radiyomdan Clubs'ı dinleyebiliyorum...'"

"O şekilde mi söyledi? Radiyo mu?"

"Eh, ben o şekilde söylemediğime göre. Hiç benim radiyo dediğimi duydun mu? Ben de her normal insan gibi radyo derim. Anlattıklarımı dinleyecek misin dinlemeyecek misin?"

"Duymaya değer pek bir şey varmış gibi görünmüyor."

"Aynen öyle, dostum. Bana, 'Geceleri radyomdan Clubs'ı dinleyebiliyorum, o da bana yetiyor. Çocukken hep babamla Wrigley'ye giderdim,' dedi. Bu şekilde Chicago'dan olduğunu öğrendim, ama başka hiçbir şey bildiğim yok."

Üçüncü katın koridorundaki lanet olası hırsızı gördüğünde Andy'nin aklına ilk gelen, Potter olmuştu ama Bay George Kimseye-Bir-Şey-Anlatmam Potter, fasulye sırığı gibi, belki 1.95 boyunda, gri saçları hâlâ gür bir şekilde yerinde olan bir adamdı. Bir kurbağa gibi (zehirli bir kurbağa düşüncesi hemen Andy'nin aklında belirdi) omuzlarını çökertmiş olan Bay Tek-Terlik kadar uzun değildi.

Orada, diye düşündü Andy. Lanet olası hırsız, Potter'ın odasında ve Potter'ın çekmecelerini karıştırıyor, zulada para arıyor. Benim yaptığım gibi çorabın içine tıkıştırılmış elli ya da altmış papel. Veya belki Potter'ın radyosu çalıyordur. Kahrolası radyosunu.

Peki, bundan ona neydi? Potter ile koridorda karşılaşıp medeni bir şekilde günaydın ya da iyi günler dediğinizde aldığınız karşılık, hiç de medeni olmayan bir homurtu olurdu. Başka bir deyişle, hırtın tekiydi. Onu Lucky'nin yerinde, otomatik plakçaların yanında, tek başına bira içerken görürdünüz. Andy, adamla bir şişe birayı paylaşabileceğini biliyordu -Irv'ün Potter'la yaşadığı küçük deneyim, bu kadarının olabileceğini göstermişti- ama yanında doğru düzgün bir sohbet olmadıktan sonra bu ne işe yarardı? Andrew Railsback neden kendini, karşısındakine evet, hayır ya da belki demeye bile tenezzül etmeyen yaşlı bir huysuz için bornoz giymiş zehirli bir kurbağanın gazabına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya bıraksındı?

Eh...

Çünkü ne kadar berbat, kokuşmuş bir yer olursa olsun, burası onun eviydi. Sebep buydu. Çünkü tek terlikli, yaşlı, kaçık bir piç kurusunun ortalıkta bırakılmış ya da kolayca alınabilecek bir radyo peşinde koşarak kapı tokmaklarını yokladığı bir yerde öylece sırtını dönüp uzaklaşamazdı. Çünkü bu telaşlı yaşlı heriften aldığı kötü hissin (torunları kötü titreşim derdi) muhtemelen hiçbir anlamı yoktu, sadece kendi kuruntusuydu. Çünkü...

Aniden Andy Railsback'in aklına tam hedefi vuramasa da gerçeğe çok yakın olan bir fikir geldi. Ya bu adam gerçekten dışarıdan gelmişse? Ya Maxton Bakım Merkezi'nden biriyse? O kadar da uzakta sayılmazdı ve Andy yaşlıların bazen akılları karışarak nerede olduklarını şaşırıp kaybolabildiklerini biliyordu. Normal şartlar altında o durumda biri hemen fark edilir ve bu kadar uzaklaşmasına fırsat kalmadan geri götürülürdü -üzerinde bir bornoz ve tel terlikle caddede gezen birinin fark edilmemesi biraz güçtü- ama o akşam çok yoğun bir sis vardı ve tüm caddeler bomboştu.

Kendine bir bak, dedi Andy kendisini kınayarak. Senden muhtemelen o yaş daha büyük ve beyin yerine fıstık ezmesi taşıyan bir adamcağızdan korkundan neredeyse altına edecektin. Boş masanın önünden geçmiş olmalı -Fins'in yerinde olmasına kesinlikle imkân yok; muhtemelen ofiste bir dergi ya da romanlardan okuyordur- ve şimdi de lanet olası koridordaki her kapıyı kurcalayarak Maxton'daki odasını arıyor. Otoyoldaki bir sincap gibi, nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Herhalde Potter yan tarafta bir bira zıkkımlanıyordu.

En azından bu kısım doğru çıkacaktı) ve odasının kapısını kilitlemeyi unutmuştu (bunun doğru olmadığı, muhakkaktı).

(Hâlâ korkmasına rağmen Andy köşeyi döndü ve yavaşça aralık kapıya doğru yürüdü. Kalbi hızla atıyordu, çünkü beyninin bir yarısı, hâlâ yaşlı adamın tehlikeli olabileceğine inanıyordu. Yabancı adamın sırtına baktığı an içinde yer eden kötü his hâlâ onu terk etmemişti ama...

Yine de geri dönmedi. Tanrı yardımcısı olsun, ilerlemeye devam etti. “Bayım?” diye seslendi aralık duran kapıya vardığında. “Hey, bayım, galiba yanlış odaya geldiniz. Burası Bay Potter'ın odası. Sanırım...”

Durdu. Konuşmasının bir anlamı yoktu çünkü oda boştu. Bu nasıl olabilmişti?

Andy odadan çıkarak 312 ve 313'ün kapılarını kontrol etti. Tahmin ettiği gibi, ikisi de sıkıca kilitlenmişti. Bu olasılığı bir ke-

nara attıktan sonra tekrar George Potter'ın odasına girdi ve dikkatle etrafını inceledi (merak kediyi öldürmüş, tatmin geri getirmişti). Potter'ın odası, kendisininkinden biraz daha büyüktü ama onun dışında pek bir fark yoktu: yüksek tavanlı kutu gibi bir odaydı (eski güzel günlerde tavanı, bir adamın rahatça ayakta durabileceği kadar yüksek yapıyorlardı, bu konuda haklarını vermek gerekirdi). Odanın ortasındaki tek kişilik eski yatak her an dağılacakmış gibi görünüyordu ama örtüleri düzeltilmişti. Yatağın başucundaki komodinin üzerinde bir şişe hap (daha sonra bunların Zoloft adında bir antidepresan olduğu anlaşılacaktı) ve bir kadının çerçeve içindeki fotoğrafı vardı. Andy kadının fazlasıyla çirkin olduğunu düşündü, ama Potter ona farklı gözle bakıyor olmalıydı. Ne de olsa resmi sabah uyandığında ilk, gece yatarken son gördüğü şey olabileceği bir yere koymuş-

"Potter?" diye seslendi Andy. "Kimse yok mu? Merhaba?" içinde aniden, arkasında birinin durduğuna dair bir his belirdi ve hızla döndü, yarı büzülmüş bir şekilde duruyordu. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Bir eli, ineceğinden emin olduğu darbeye karşı bir kalkan oluşturabilme güdüsüyle yüzüne doğru yükselmişti... ama arkasında hiç kimse yoktu. Yoksa ana koridora dönen köşede dikilmiş o tarafı mı gözetliyordu? Hayır. Yabancı adamın telaşlı adımlarla köşeyi döndüğünü görmüştü. Tekrar ark geçmiş olmasına imkân yoktu... tabii bir sinek gibi tavanda yürümediyse.

Saçmaladığının farkında olmasına rağmen hem ana koridora dönen şeye, hem de tavana baktı. Elbette ne koridorda, ne de tavanda hiç kimse yoktu. Yıllarca sigara ve puro dumanına maruz kalarak sararmış, sıradan lekeli bir tavandı.

Radyo -ah, çok pardon, lütfen affedin, radiyo-, çalınmamış, pencerenin pervazında duruyordu. Lanet olası, çok da kaliteli bir parçaydı, Paul Harvey'nin öğle vakti programında sürekli bahsettiği bir Bose.

Radyonun arkasındaki kirli camın gerisinde yangın merdivenleri vardı

A-ha! diye düşündü Andy ve aceleyle pencereye yaklaştı. Kapalı olduğunu gördüğü an yüzündeki muzaffer ifade soldu ama yine de başını uzatıp baktı. Sisin içine doğru inen ıslak, siyah, kısa bir demir çıkıntı gördü. Ne mavi bornoz, ne de kel bir kafa vardı. Elbette olamazdı. Kapıları yoklayan yabancı adam, ancak yangın

merdivene çıkıp sonra pencereyi kapatıp içerideki kilidi döndürecek sihirli bir numara yaptıysa o taraftan kaçmış olabilirdi.

Andy arkasına döndü ve düşünerek olduğu yerde bir süre durdu. Sonra dizleri üzerine çökerek yatağın altına baktı. Eski, teneke bir kül tablası, açılmamış bir paket Pall Malls sigarası ve üzerinde Kingsland arması olan, kullanılıp atılacak cinsten bir çakmaktan başka bir şey görünmüyordu. Ve bir de toz. Ellerini yıpranmış örtüye koyarak kalkmaya hazırlanmıştı ki gözleri gardırobun kapağına takıldı. Aralıktı.

"İşte oradasın," dedi Andy kendi sesini duymakta zorlanarak.

Ayağa kalktı ve gardıroba yöneldi. Sis, Cari Sandburg'ün dediği gibi bir kedinin ayaklarıyla gelmiş olabilirdi ya da olmayabilirdi ama George Potter'ın odasında yürüyen Andy Railsback için bu tanım kesinlikle uygundu. Kalbi yine hızla çarpmaya başlamıştı, öyle ki, alnının ortasından geçen belirgin damar zonklamaya başlamıştı. Gördüğü adam gardırobun içindeydi. Mantık bunu emrediyordu. İçgüdüler çığlık çığlığa öyle olduğunu söylüyordu. Peki, kapılan yoklayan sisin içinde kaybolup kendini Nelson Oteli'nde bulmuş, kafası karışık yaşlı bir adamsa neden Andy seslendiğinde ona cevap vermemişti? Neden saklanıyordu? Çünkü yaşlı olabilirdi ama kafası karışık değildi, sebep buydu. Kafası en az Andy'ninki kadar berraktı. Kapıları yoklayan, lanet olası hırsızın tekiydi ve gardırobun içindeydi. Belki elinde paspal mavi bornozunun cebinden çıkardığı bir bıçak vardı. Ya da dolabın içinden alıp bir silah haline dönüştürdüğü tel bir elbise askısı. Belki gözleri irileşmiş, parmakları bir pençeye dönüşmüş karanlığın içinde öylece duruyordu. Bu olasılıklar artık umurunda değildi. Onu korkutabilirdiniz elbette -ne de olsa Süper emekli bir pazarlamacıydı- ama korkuya yeterince gerilim eklerse- yeter ki basıncın kömürü elmasa dönüştürdüğü gibi, korkuyu öfkeye döndüğünü biliyordunuz. Ve şu anda, Andy korkudan çok öfke duyuyordu. Gardırobun son kulpunu tuttu. Parmakları kulpu sıkıca yakalamıştı. Bir nefes aldı...

Bir nefes daha... kendini katılaştırıyor, hazırlıyordu... torunlarının diyeceği gibi adam olarak kendini pompalıyordu... iyi şans getirmesi için son bir nefes aldı ve...

Alçak, gerilim dolu yarı homurtuya yarı ulumaya benzer bir sesle gardırobun kapısını tüm gücüyle çekti ve menteşeleri çatırdatarak sonuna kadar açtı. Ellerini yumruk haline sokup Zama-

nın Unuttuğu Spor Salonu'ndaki eski bir boksör gibi başını omuzları arasına çekti. "Çık dışarı, seni kahrolası..."

Hiç kimse yoktu. Dört gömlek, bir ceket, iki kravat ve üç çift pantolon, ölü deriler gibi asılı duruyorlardı. Kuzey Amerika'daki her otobüs terminalinden geçmiş gibi görünen yıpranmış, eski bir de bavul vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Lanet olası hiçbir şey yoktu.

Ama vardı. Gömleklerin altında, yerde bir şey vardı. Birkaç şey. Neredeyse yarım düzine kadar bir şeyler vardı. Andy Railsback önce ne gördüğünü anlamadı ya da anlamak istemedi. Sonra gözünün ilettiği sinyaller beyninde bir anlam buldu, aklında şekil aldı, hafızasına kazındı ve Andy çığlık atmaya çalıştı. Yapamadı. Tekrar denedi ve ciğerlerinden belli belirsiz bir vızıltı yükseldi. Arkasına dönmek istedi ama onu da başaramadı. George Potter'ın geldiğinden emindi ve Potter onu orada bulursa Andy'nin hayatı sona ererdi. George Potter'ın, hakkında konuşmasına asla izin vermeyeceği bir şey görmüştü. Ama arkasına dönemiyordu. Çığlık atamıyordu. Gözlerini George Potter'ın dolabındaki sırdan alamıyordu.

Kıpırdayamıyordu.

Sis yüzünden karanlık, French Landing'e doğal olmayacak kadar erken çöktü; saat daha altı buçuk bile değildi. Maxton Bakım Merkezi'nin bulanık, sarı ışıkları, denizde sakince ilerleyen bir yolcu gemisinin lambaları gibi görünüyordu. Tatlı Alice Weathers ve pek de tatlı olmayan Charles Burnside'ın yaşadığı Papatya bölümünde Pete Wexler, hem de Butch Yerxa, mesailerini bitince evlerine dönmüşlerdi. Masada şimdi Vera Hutchinson adında, geniş omuzlu, boyayla sarışın olmuş kadın vardı. Önündeki kitabın ismi, Çözüm-Bulmacalar'dı. Şu anda soldan sağa altıncı soruya bakıyordu: Örneğin e/d. On harf. İkinci harfi E, yedinci harfi L, son harfi R. Bu uzun olanlardan işaret ediyordu.

Tuvaletlerin olduğu bölümün kapısı savrularak açıldı. Başını kaldırdığında, üzerinde mavi bornozu ve ayağında büyük şişman balarılarıymış görünen sarı-siyah şeritli terlikler giymiş olan Charles Burnside'ın dışarı çıktığını gördü. Terlikleri hemen tanımıştı.

"Charlie?" diye seslenerek kurşunkalemini bulmaca kitabının arasına koydu ve kitabı kapattı.

Çenesi sarkmış, salyaları ağzının kenarlarından sallanan Charlie, sarsakça yürümeye devam etti. Hiç de hoş olmayan bir şekilde sırıtıyordu ama Ver-bunu umursamadı. Bu adamın pek

çok tahtası eksik olabilirdi ama kalan tahtalar acımasızdı. Bazen konuştuğunda Charles Burnside'ın onu gerçekten duymadığını (ya da duyup da anlamadığını) düşünüyordu ama bazen anlamamış gibi numara yaptığından kesinlikle emindi. İçinde, bu kez de öyle olduğuna dair bir his vardı.

"Charlie, neden Elmer'ın arı terliklerini giydin? Biliyorsun onları Elmer'a torununun kızı vermişti."

Yaşlı adam -bizim için Burny, Vera için Charlie- hiç aldırmadan sarsakça yürümeye devam etti. D18'e doğru ilerliyordu. Eğer yön değiştirmezse odasına varabilirdi.

"Charlie, dur."

Charlie durdu. Papatya bölümünün başında, fişi çekilen bir makine gibi kaldı. Çenesi sarkıyordu. Ağzının kenarından aşağı süzülen salya sonunda sallandığı yerden ayrıldı ve garip, ama eğlenceli terliğin üzerinde ıslak bir nokta oluşturdu.

Vera yerinden kalktı, yaşlı adama yaklaştı ve önünde diz çöktü. Eğer bildiklerimizi bilseydi, muhtemelen savunmasız, beyaz ensesini kireçlenme yüzünden çarpılmış, ama hâlâ güçlü olan ellerin ulaşabileceği bir yerde tutmak için daha gönülsüz olurdu. Ama elbette bildiklerimizden haberi yoktu.

Vera, Burny'nin sol ayağındaki arı terliği tuttu. "Kaldır," dedi.

Charles Burnside sağ ayağını kaldırdı.

"Oh, sersemlik etmeyi kes," dedi Vera. "Diğerini."

Burny diğer ayağını kadının terliği çekip almasına ancak yetecek kadar kaldırdı.

Simdi sağ ayağını."

Ayaklarına bakan Vera'nın ne yaptığını görmediği Burny, penisini bol pijama altının önünden çıkararak kadının eğilmiş başına işiyormuş gibi yaptı. Sonra bayıldı. Aynı anda sağ ayağını kaldırdı ve kadın diğer terliği aldı. Vera başını tekrar kaldırdığında, Burny'nin buruşuk, eski aleti, tekrar ait olduğu yere dönmüştü. Kadının kafasına işemeyi ciddi olarak düşünmüştü, ama bu akşam yeterince yaramazlık yapmıştı. Bir küçük işi daha vardı ve onun ardından rüyalar ve hayaller diyarına gidecekti. Artık yaşlı bir canavardı. Dinlenmesi gerekiyordu. "Pekâlâ," dedi Vera. "Terliklerden birinin neden diğerinden daha kirli olduğunu bana açıklayacak mısın?" Cevap gelmedi. Zaten Vera da pek beklemiyordu. "Tamam, güzel. Haydi, şimdi odana ya da istersen dinlenme salonuna. Sanırım bu akşam mikrodalga fırında patlamış mısır ve jöle var. Neşeli Günler filmi gösterimde. Bu terlikleri ait oldukları yere

götüreceğim ve senin aldığın ikimiz arasında bir sır olarak kalacak. Ama bir daha yaparsan seni rapor etmek zorunda kalacağım. Anlaştık mı?

Burny kıpırdamadan duruyordu... ama korkunç bir gülümseme, yüzündeki kırışıklıkları arttırıyordu. Gözlerinde parlak bir ışık vardı. Evet, anlaşmışlardı.

"Haydi, git," dedi Vera. "Ve umarım içeride yerleri pisletmemişsindir, seni yaşlı akbaba."

Aslında yine cevap beklemiyordu ama bu kez aldı. Burny'nin sesi alçaktı ama söyledikleri açık bir şekilde anlaşılıyordu. "Terbiyeli konuş ve diline hâkim ol, şişko kaltak, yoksa onu yerinden koparıp yerim."

Kadın tokat yemiş gibi geriledi. Burny, iki elini yanına sarkıtmış sırıtarak kıpırdamadan duruyordu.

"Def ol buradan," dedi Vera. "Yoksa seni gerçekten rapor ederim." Gerçi bu hiçbir işe yaramazdı. Charlie, Maxton'un en gözde müşterilerinden biriydi, kaybedilmesi göze alınamazdı.

Charlie, yalınayak sarsakça yürümeye devam etti (Pete Wexler bu görüntüye Yaşlı Bokun Geçit Töreni diyordu). Sonra arkasına döndü. Bir lamba gibi Parlayan sulanmış gözleri kadına çevrildi. "Aradığın kelime, kedigiller. Garfield, bir kedidir. Anladın mı? Aptal inek."

Ve tekrar koridorda ilerlemeye başladı. Vera ağzı bir karış açık yaşlı adabın arkasından bakakaldı. Çözmeye çalıştığı bulmaca tamamen aklından çıkmıştı.

Odasına gelen Burny yatağına uzandı ve belini ovuşturdu. Oradan aşağısını berbat bir ağrı kaplamıştı. Daha sonra şişko kaltağı çağırıp bir kâğıt getirmesini isterdi. Ama şimdi bilincinin keskin kalması gerekiyordu. Ya -ufak birisi daha vardı.

"Buldum seni, Potter," diye mırıldandı. "Sevgili... eski dost... Potsie"

Burny aslında kapı kollarını yoklatmıyordu (ama Andy Railsback hiçbir zaman bilemeyecekti). Yetmişlerin sonlarında Chicago'da çok kazançlı bir inşaat anlaşmasını elinden alan adamın varlığını algılamaya çalışıyor, South Side, White Sox'ın evi. Bir başka deyişle, Blacktown. Anlaşmada iyi para söz konusuydu, ağız sulandıracak türden bir anlaşmaydı ama ne olmuş tu? George "Lanet Olası" Potter daha önce davranmış, masa atlarından önemli miktarda paralar el değiştirmiş ve Charles Burnside (ya da

o zamanlar hâla Carl Bierstone'du; hatırlamak güçtü) devre dışı bırakılmıştı.

Ama Burny, tüm bu yıllar boyunca hırsızın izini sürmüştü (Şey, aslında şahsen Burny değildi ama bu adamın güçlü dostları olduğunu artık anlamış, tık). Yaşlı Potsie -bir zamanlar sahip olduğu arkadaşları onu böyle çağırırlardı-doksanlı yıllarda, La Riviere'de iflas etmiş ve elinde avucunda ne varsa kaybetmişti. Ama bu, Burny için yeterince tatmin edici değildi. Potsie daha fazla cezalandırılmayı hak ediyordu ve o boktan herifin tesadüfen bu kasabanın bok çukurlarından birinde kalıyor olması, göz ardı edilemeyecek kadar güzel bir fırsattı. Burny'nin asıl amacında -kazanı sürekli karıştırmak için beyinsizce bir arzu, kötünün betere dönüşmesini temin etme- bir değişiklik olmamıştı, ama bu da aynı amaçlara hizmet edecekti zaten.

Böylece Jack'in çok iyi anlayacağı ve Judy Marshall'ın da sezdiği bir yöntemle Nelson'a bir yolculuk yapmış, yaşlı bir yarasa gibi Potsie'nin odasına girmişti. Andy Railsback'in arkasında olduğunu hissettiğinde elbette zevkten dört köşe olmuştu. Railsback onu bir başka isimsiz telefon zahmetinden kurtaracaktı ve doğruyu söylemek gerekirse Burny, tüm işi yapmaktan artık yorulmaya başlamıştı.

Tekrar konforlu odasındaydı (kireçlenme sorunu hariç). George Potter'ı aklından uzaklaştırıp Çağrı'ya başladı.

Charles Burnside'ın karanlığa dikilmiş gözleri, tüyler ürpertici bir şekilde parlamaya başladı. “Gorg,” dedi. “Gorg t'eelee. Dinnit a abbalah. Samman Tansy-Samman a montah a Irma. Dinnit a abbalah, Gorg. Dinnit a Ram Abbalah.”

Gorg. Gorg, gel. Abbalaha hizmet et. Tansy'yi bul. Irma'nın annesini bul! Abbalaha hizmet et, Gorg.

Kızıl Kral'a hizmet et.

Burny'nin gözleri kapandı. Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı. Ve gözkapaklarının altında gözleri hâlâ abajurlar gibi parlıyordu.

Randy Railsback paldır küldür içeri girdiğinde, Nelson Oteli'nin dergi okurken uyumak üzere olan Gece Müdürü Morty Fine öylesine şaşırdı ki oturduğu sandalyeden düştü. Okuduğu dergi kucağından uçmuştu. “Tanrım, Andy, neredeyse kalbime indirecektin!” diye bağırdı Morty. “Hiç kapı çalmak, diye bir şey duymadın mı? Ya da en azından o lanet olası boğazını temizlemek aklına gelmedi mi?”

Andy bir karşılık vermedi ve Morty yaşlı adamın suratının kâğıt gibi bembeyaz olduğunu gördü. Belki kalp krizi geçiren oydu. Nelson Oteli'ndeki ilk kalp krizi vakası olmayacaktı.

"Polisi araman gerek," dedi Andy. "Çok korkunçlar. Sevgili Tanrım, Morty, gördüğüm en korkunç resimler... Polaroidler... ve ah, bir an geri döneceğini sandım... her an dönebilirdi... ama gördüğüm an olduğum yerde dondum... ve ben... ben..."

"Sakin ol," dedi Morty yaşlı adam için endişelenerek. "Neden bahsediyorsun?"

Andy derin bir nefes aldı ve kendini kontrol etmek için gözle görülür bir çaba harcadı. "Potter'ı gördün mü?" diye sordu. "314'te kalan adam?"

"Hayır," dedi Morty. "Ama çoğu akşam bu saatlerde Lucky'nin yerinde birkaç bira içiyor ya da bir hamburger yiyor, insanların orada herhangi bir şey yemeye nasıl cesaret ettiğini bilmiyorum." Sonra bir iğrenç mekân diğerini çağrıştırmış gibi, "Hey, polislerin Ed'in Abur Cuburları'nda ne bulduklarını duydun mu?" diye sordu. "Trevor Gordon uğramıştı. Dedi ki..."

"Boş ver şimdi." Andy masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu ve ıslak, dehşet dolu gözlerle Morty'ye baktı. "Polisi ara. Hemen şimdi. Onlara Balıkçı'nın George Potter adında bir adam olduğunu ve Nelson Oteli'nin üçüncü katında yaşadığını söyle." Andy'nin yüz ifadesi sertleşti. "Seninle aynı koridorda."

"Potter mı? Hayal görüyor olmalısın, Andy. O adam sadece emekli bir inşaatçı. Bir karıncayı bile incitmez."

"Karıncaları bilmem ama küçük çocukları fena halde incitmiş. Çektiği Polaroid fotoğrafları gördüm. Gardırobunda duruyorlar. Görüp görebileceğin en korkunç resimler."

Sonra Andy bir şey yaptı ve Morty bunun bir şaka ya da basit bir şey olmadığına ikna oldu: Andy Railsback, ağlamaya başladı.

Irma Freneau'nun yaslı annesi Tansy Freneau, henüz yas tutuyor olamazdı. Öyle olması gerektiğini biliyordu ama yas ertelenmişti. Şu an kendini parlak, yumuşak bir pamuk bulutu içinde süzülüyormuş gibi hissediyordu. Doktor (Pat Skarda'nın ortağı, Norma Whitestone), dört beş saat önce beş miligram Lorazepam vermişti ama bu sadece bir başlangıçtı. Tansy ve Irma'nın doksan sekizde Cubby Freneau'nun onları terk edip Green Bay'e geldiğinden beri yaşadığı Holiday Karavan Parkı, Sand Bar'a çok yakındı ve Tansy'nin barmenlerden biri olan Lester Moon ile bir ilişkisi vardı. Yıldırım Beşli'nin üyeleri, Lester'a "Kokmuş Peynir" adını

takmışlardı, ama Tansy ona daima Lester adıyla seslenirdi ve o da bunu en az, ara sıra kadının yatak odasındaki kaçamakları ya da Bar'ın arkasındaki deponun zemini üzerindeki döşekteki kısa sevişmelerini olduğu kadar takdir ediyordu. Lester, o akşamüstü saat beş civarı çeyrek şişe kahve brendisi ve özenle ezilmiş, çekilmeye hazır dört yüz miligram OxyContin ile-gelmişti. Tansy yarım düzine çubuk çekmişti ve uçuyordu. Irma'nın eski fotoğraflarına bakıyor ve... bilirsiniz... uçuyordu.

Ne kadarda güzel bir bebekti, diye düşündü Tansy fazla uzakta olmayan bir otelde, dehşete düşmüş bir görevlinin kızının çok daha farklı bir resmine, asla unutamayacağı, Polaroid bir kâbusa bakıyor olduğunu bilmeyerek. Cennette bir Tanrı varsa, Tansy'nin asla görmek zorunda kalmayacağı bir fotoğraftı.

Sayfayı çevirdi (albümün kapağında ALTIN HATIRALAR yazıyordu), işte, Tansy ve Irma'nın, Irma dört yaşındayken, Mississippi Electrix Şirketi'nin pikniğinde, Mississippi Electrix henüz iflas etmemişken, durumun şimdiye göre çok daha iyi olduğu zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafı. Fotoğrafta Irma bir grup çocukla birlikte duruyordu ve çikolatalı dondurma bulaşmış ağzı, neşeli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Gözlerini hiç ayırmadan resme bakan Tansy, brendi kadehine uzandı ve bir yudum aldı. Ve aniden, durup dururken (uğursuz ve bağlantısız düşüncelerin gün ışığına çıktığı yerden) dokuzuncu sınıfta ezberlemek zorunda bırakıldıkları o aptalca Edgar Allan Poe şiirini hatırladı. Yıllardır bu şiiri düşünmemişti ve şimdi de düşünmesi için hiçbir sebep yoktu ama açılış dizeleri, hiç çaba göstermesine gerek kalmadan su gibi berrak bir şekilde zihninde belirdi. Irma'nın fotoğrafına bakarak şiiri yüksek sesle, hiçbir tonlama yapmadan ve duralamadan, Bayan Normandie'ye saç baş yolduracak şekilde okudu. Tansy'nin şiiri okuyuşu bizde o etkiyi uyandırmadı, içimizde derin ve ebedi bir boşluk oluşturdu. Bir cesedin şiir okumasını dinlemek gibiydi. Gün ortasında bir gecenin düşünürken yorgun bitkin o acayip kitapları gün geçtikçe unutulan neredeyse uyuklarken bir tıkırtı geldi birden çekingen biriydi sanki usulca kapıyı çalan..."

Tam bu anda Tansy Freneau'nun Aistream'inin ucuz malzemeden yapılmış kapısından hafif bir tıklama sesi duyuldu. Tansy başını kaldırıp buğulu gözlerle, brendiyle ıslanmış dudaklarını büzerek kapıya doğru baktı.

"Lester? Sen misin?"

Onun olabileceğini düşündü. Televizyon ekibinden gelmemişlerdi, en azından öyle olduğunu umuyordu. Onlarsa konuşmayacak, bir an önce başından def edecekti. Aklının derinliklerinin, kurnaz bir bölümünde, parlak ışıklarının aydınlığı altında, Jerry Springer Şov'daki insanlar gibi aptal görünmesi için onu hissizleştirip rahatlatacaklarını biliyordu.

Hâlâ cevap yoktu... sonra o ses tekrar duyuldu. Tık. Tık-tık.

"Bir ziyaretçim var," dedi Tansy ayağa kalkarken. Bir rüyanın içinde uyanmak gibiydi. "Bir ziyaretçidir dedim, oda kapısını çalan. Başka kim gelir bu zaman?"

Tık. Tık-tık.

Kıvrılan parmakların eklemlerinin çıkardığı sese benzemiyordu. Ondan daha ince bir sesti. Sanki tek bir tırnakla vuruluyormuş gibi.

Ya da bir gaga.

Brendi ve ilaçların sarhoşluğuyla, önceleri seyrek tüyleri olan, artık iyice havı dökülen halının üzerinde çıplak ayaklarını sürükleyerek odayı geçti. Kapıyı sisli yaz akşamına açtı ama hiçbir şey göremedi çünkü çok yükseğe bakıyordu. Sonra kapının önündeki paspasın üzerinde bir şey hışırdadı.

Bir şey, siyah bir şey ona parlak, soran gözlerle bakıyordu. Bir kuzgun, aman Tanrım Poe'nun kuzgunu ziyaretine gelmişti.

"Tanrım, hayal görüyorum," dedi Tansy ellerini seyrek saçları arasından geçirerek.

"Tanrım!" diye tekrarladı paspasın üzerindeki karga. Sonra bir serçe gibi cıvıldadı. "Gorg!"

Sorulsaydı, Tansy korkuyla taş kesildiğini söylerdi, ama öyle olmadığı açıkça görülüyordu, çünkü huzursuz, hafif bir çığlık atarak bir adım gerilemişti.

Karga kapının eşiği üzerinden çevik bir hareketle zıpladı ve parlak gözü hâlâ Tansy'nin üzerinde olduğu halde solmuş mor halıya vardı. Kanatları yoğunlaşmış sis damlalarıyla ışıldıyordu. Hoplayarak kadının önünden geçti sonra kanatlarını iyice gerip ve tüylerini kabartmak için duraksadı. Sanki Nasıl görünüyorum, sevgilim? diye soruyordu.

"Git buradan," dedi Tansy. "Ne halt olduğunu, hatta gerçekten karşıma durup durmadığını bile bilmiyorum, ama..."

"Gorg!" diye ısrarla tekrarlayan karga, kanatlarını açtı ve karavanın otuma odasına doğru alçaktan yarı zıplar, yarı uçar bir şekilde ani hareketlerle ilerledi. Tansy bir çığlık attı ve yüzünü ko-

rumak için içgüdüsel olarak kollarını kaldırarak olduğu yerde büzüldü ama Gorg yanına gelmedi. Masanın üzerin-deki brendi şişesinin yanına kondu.

Tansy düşünüyordu. Siste yönünü şaşırmış, hepsi bu. Kuduz ya da veba mikrobu taşıyor bile olabilir. Mutfağa gidip süpürgeyi alsam iyi olacak. Etrafı pisletmeden kovsam iyi...

Ama mutfak çok uzaktı. İçinde bulunduğu şartlarda mutfak, yüzlerce kilometre ötede, Colorado Springs'te bir yerdeymiş gibi geliyordu. Ve muhtemelen ortalıkta karga falan yoktu. O kahrolası şiiri düşünmek, hayal görmesine yol açmıştı, hepsi bu... bu ve kızını kaybetmiş olması.

Acı, ilk kez uyuşukluk bulutunu aşarak ona ulaştı ve Tansy kederin acımasız, yoğun hararetiyle yüzünü buruşturdu. Bazen boynuna hevesle masaj yapan minik elleri hatırladı. Geceleri onu uykusundan kaldıran ağlamaları. Banyo yaptıktan sonra teninin kokusu.

"'İsmi Irma'ydı!" diye aniden bağırdı brendi şişesinin yanında, fazlasıyla cesurca duran hayal ürünü yaratığa. "Irma, lanet olasıca Lenore değil, Lenore ne aptalca bir isim öyle? Haydi, Irma de bakalım!"

"Irma!" diye gakladı ziyaretçi uysalca ve Tansy şaşkınlıkla sustu. Yaratığın gözleri. Ah! Parlak gözleri, öğrenmesi gereken, ama asla öğrenmediği diğer şiirdeki Eski Denizci gibi onu kendine çekiyordu. "Irma... Irma... Irma... Irma..."

"Kes şunu!" Hayır, duymak istemiyordu aslında. Yanılmıştı. Kızının isminin o korkunç gagadan dökülmesi çok kötü, tahammül edilemezdi. Elleriyle kulaklarını kapatmak istedi ama yapamadı. Elleri çok ağırdı. Colorado Springs'deki fırının ve buzdolabının (zavallı, kırık dökük şey) yanına gitmişlerdi. Tansy'nin tek yapabildiği, o parlak, siyah gözlere bakmaktan ibaretti.

Korkunç kuş, abanoz rengi saten tüylerini gösteriş yaparcasına kabarttı. İğrenç, tüyler ürperten bir ses çıkarıyorlardı. Ey kutsal yaratık, dedim. Uğursuz ya da Şeytan! Bu çorak ülkede teksin, yine de çıkıyor sesin, diye düşündü Tansy.

Kesinlik, yüreğini soğuk su gibi doldurdu. "Neler biliyorsun?" diye sordu. "Nereden geldin?"

"Gel!" diye gakladı Karga Gorg, gagasını sertçe aşağı yukarı sallayarak.

"Geel!" dedi.

Yoksa göz mü kırpmıştı? Ulu Tanrım, göz kırpmış olabilir miydi?

"Onu kim öldürdü?" diye fısıldadı Tansy Freneau. "Güzel bebeğimi kim öldürdü?"

Karganın gözleri onu, iğnenin ucundaki böcek gibi olduğu yere mıhladı. Tansy yavaşça, kendini her zamankinden fazla rüyadaymış gibi hissederek (ama bunların gerçekten olduğunu biliyordu, bir şekilde olanları anlıyordu) masaya yaklaştı. Karga hâlâ onu izliyor, kendine doğru çekiyordu. Gecenin ölüm kıyısı, diye düşündü kadın. Gecenin lanet olası ölüm kıyısı.

"Kim? Bana bildiklerini anlat!"

Karga başını kaldırıp parlak, kapkara gözleriyle ona baktı. Gagası, kırmızı dili bir anlığına görülecek şekilde açılıp kapandı.

"Tansy!" diye gakladı, "Gel!"

Bacaklarındaki derman bir anda yok olan Tansy dizleri üzerine çöktü ve dilini kanatana dek ısırdı. Kırmızı damlalar, Wisconsin Üniversitesi yazılı kazağını lekeledi. Şimdi yüzü, karganın başıyla aynı hizadaydı. Kanatlarından birinin gösterişli bir şekilde brendi şişesinin yanında yukarı aşağı hareket ettiğini görebiliyordu. Gorg'un kokusu; toz, ölü sinekler yığını, gömülmüş baharatlar ve eski küllerin karışımıydı. Gözleri bir başka dünyaya açılan parlak kapı delikleriydi. Belki cehenneme açılan.

"Kim?" diye fısıldadı.

Gorg simsiyah, kabarık boynunu kara gagası kadının kulak kepçesi hizasına gelecek kadar büktü. Fısıldamaya başladı ve onu dinleyen Tansy Freneau başını salladı. Aklın ışığı gözlerini terk etti. Peki, ne zaman dönecekti? Ah, sanırım bu sorunun cevabını hepimiz biliyorduk.

Kısaca, "Hiçbir zaman," diyebilir miydik?

16

SAAT, AKŞAM 6.45. Sis, French Landing'i usulca sarmış, sessiz bir huzursuzluk kasabayı kaplamıştı. Sessizlik fazla uzun sürmeyecekti. Uğursuzluk başladıktan sonra, asla uzun süreli molalar vermezdi.

Maxton'da Chipper, hâlâ ofisindeydi ve koltuğunda otururken, pantolonunun önüne başını gömmüş olan Rebecca Vilas'ın acelesiz (ve doğrusu oldukça etkileyici) muamelesi göz önüne alınırsa, eve geç dönmeye istekli oluşu pek de şaşırtıcı sayılmazdı.

Dinlenme salonunda ihtiyarlar büyülenmişçesine Julie Andrews ve Neşeli Günler'i izliyorlardı. Alice Weathers ağlıyordu... Neşeli Günler her zaman en sevdiği film olmuştu. Singing in the Rain de sevdikleri arasındaydı ama gönlündeki tahtın sahibi bu filmdi. Maxton'un kendi başına hareket edebilen sakinlerinden eksik olan sadece Burny'ydi... ama kimse onu özlemiyordu. Burny derin bir uykuya dalmıştı. Onu kontrol eden ruh ise -iblis de diyebiliriz- son birkaç haftadır Burny'yi çok hoyratça kullanmıştı (gerçi Burny'nin şikâyet ettiği yoktu, seve seve işbirliği yapıyordu) ve French Landing'de ilgilenmesi gereken kendi işleri vardı.

Norway Vadisi Yolu'nda Jack Sawyer, kamyonetini Henry Leyden'ın evinin önüne park ediyordu. Bu bölgede sis pek yoğun de-

ğildi ama yine de kamyonetin farlarını yumuşak ışık huzmelerine çeviriyordu. Bu akşam Kasvetli Ev'i okumaya kaldıkları yerden, 7. bölümden "Hayaletin Yürüyüşü" devam edeceklerdi ve 8. bölümün "Günah Yığınlarını Örtmek" sonuna kadar gelebileceklerini umuyordu. Ama daha önce, Wisconsin Faresi'nin son gözde şarkısı, Slobberbone'dan "Gimme Back My Dog"ı* dinlemeye söz vermişti.

"Yaklaşık her beş yılda bir, yeni bir muhteşem rock'n'roll şarkısı ortaya çıkar demişti Henry ona telefonda ve Jack, dostunun sesinin kıyılarında karganın çığlıklar attığını duyduğuna, karanlığın kenarından aniden kendini gösterdiğine yemin edebilirdi. "Bu muhteşem bir rock'n'roll şarkısı."

"Sen öyle diyorsan," diye cevap vermişti Jack kararsızca. Muhteşem rock' roll şarkısı dendiğinde onun aklına ilk gelen, Dion'dan, "Runaround Sue"ydu.

Robin Hood Sokağı 16 numarada (o tatlı, küçük, sıcak yuvada) Fred Marshall, ellerine bir çift yeşil, plastik eldiven geçirmiş, elleri ve dizleri üzerine çökmüş, yeri yıkıyordu. Başında hâlâ Tyler'ın beysbol şapkası vardı ve ağlıyordu.

Holiday Karavan Parkı'nda Karga Gorg, Tansy Freneau'nun kulaklarına Zehir akıtıyordu.

Güzel Sarah ve bir o kadar güzel oğlu, David ile yaşadığı Herman Caddesi'ndeki sağlam tuğla evinde Dale Gilbertson, iki tabak tavuk ve bir tabak ekmek tatlısının ağırlaştırdığı hareketlerle tekrar ofise dönmeye hazırlanıyordu. Telefon çaldığında pek şaşırmadı. Zaten içinde o huzursuz edici his vardı. Arayan Debbi Anderson'dı ve daha ilk sözünde Dale bir şeyler olduğunu anladı.

Başını sallayarak, arada birkaç soru sorarak kadını dinledi. Karısı mutfak kapısında durmuş, endişeli gözlerle onu izliyordu. Dale eğildi ve telefonun yanındaki deftere bir şeyler karaladı. Sarah oraya geldi ve ne yazdığına baktı. İki isim vardı: Andy Railsback ve M. Fine.

"Railsback hâlâ hatta mı?" diye sordu Dale.

"Evet, beklemede..."

"Beni ona bağla."

"Dale, bunun nasıl yapılacağını bildiğimden emin değilim." Debbi'nin sesi alışılmadık bir şekilde telaşlıydı. Dale bir an için gözlerini kapatarak kendine kadının sadece yarım gün orada çalıştığını, asıl işinin bu olmadığını hatırlattı.

"Ernie daha gelmedi mi?"

"Hayır."

"Kim var?"

"Bobby Dulac... Dit de duş yapıyor galiba..."

"Bobby'yi ver," dedi Dale. Bobby onu çabucak ve zahmetsizce Morty Fine'ın bürosundaki Andy Railsback'e bağlayınca rahatladı. İki adam, 314 numaralı odaya çıkmışlardı ve George Potter'ın gardırobunun tabanına saçılmış olan Polaroid resimlere bir kez bakmak, Morty için yeterli olmuştu. Şimdi yüzü Andy kadar solgundu. Hatta belki daha da solgun.

Karakolun dışında, Ernie Therriault ve Reginald "Doc" Amberson parkta buluştular. Doc, eski (ama mükemmel bakılmış) Harley Fat Boyla. Önce gelmişlerdi. Sisin içinde dostça selamlaştılar. Ernie Therriault da gelebilmişti -yani sayılırdı- ama rahat olun: tanışmamız gereken son polis oydu ve buralarda bir yerlerde koşuşturan bir FBI ajanı vardı ama onu boş verin, o toplantıdaydı ve sersemin tekiydi.

Ernie, altmış besindeydi, tam gün polislik görevinden emekli olalı ne deyse on iki yıl olmuştu, ama hâlâ Arnold Hrabowski'nin olup olabileceğinden dört kat daha iyi bir polisti. Emeklilik maaşını, French Landing Polis Teşkilatı'nda geceleri nöbetçi kalarak (kahrolası prostatı sağ olsun, o günlerde pek iyi uyuduğu söylenemezdi), cuma günleri, saat ikide Wells Fargo'dan ve saat dörtte Brinks'ten adamlar geldiğinde Wisconsin First Bankası'nda, güvenlik görevlisi olarak çalışarak destekliyordu.

Uzun, gri-siyah sakalıyla (bazen korsan Edward Teach gibi kurdelelerle birlikte örerdi) Doc, tam bir Cehennem Zebanisi gibi görünüyordu. Bu görüntüsüne ve hayatını biracılıkla kazanmasına rağmen iki adam çok iyi geçiniyorlardı. Her şeyden önce, birbirlerinin zekâsını anlıyor ve saygı duyuyorlardı. Ernie Doc'ın gerçekten bir doktor olup olmadığını bilmiyordu ama olabileceğini düşünüyordu. Belki bir zamanlar öyleydi.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu Doc.

"Bildiğim kadarıyla hayır, dostum," dedi Ernie. Her gece Yıldırım Beşli'den biri gelir, durumu kontrol ederdi. Bu gece sıra Doc'taydı.

"Seninle yürümemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi Ernie. "Kurala saygılı olduğun sürece yok."

Doc başını salladı. Beşli'nin diğer üyelerinden bazıları bu kurala sinirleniyorsa da (özellikle birçok konuda her şeye kafası atan Sonny) Doc pek itiraz etmeden katlanıyordu: beş dakikalık bir kahve molası verip ardından herkes kendi yoluna gidiyordu. Yet-

mişli yıllarda, Phoenix'te polislik yapmış ve birçok gerçek Cehennem Zebanisi görmüş olan Ernie, Beezer St. Pierre ve ekibinin ne kadar sabır gösterdiğini biliyor ve takdir ediyordu. Ama elbette onlar Cehennem Zebanileri, Paganlar, Motosikletli Canavarlar ya da o tip saçmalıklardan değillerdi. Ernie tam olarak ne olduklarını bilmiyordu, ama Beezer'ın sözünü dinlediklerini ve Beezer'ın sabrının tükenmek üzere olduğunu biliyordu. Onun yerinde Ernie olsa, şu sıralar sabrı tükenmişti.

"Haydi, gel bakalım," dedi Ernie iri adamın geniş omzuna hafifçe vurarak. "Neler olup bittiğine bir bakalım."

Gördükleri hiç de az olmayacaktı.

Dale çabuk ve mantıklı düşünebildiğini fark etti. Önceki korkusu onu terketme nedeni işi eline yüzüne bulaştırması sonucu artık davanın resmen onun sorumluluğunda olmayışıydı. Ama en büyük sebep, ihtiyaç duyduğunda işi eline yüzüne bulaştırması sonucu artık davanın resmen arayabileceğini ve cevap alacağını bilmenin verdiği güvendi. Jack onun bağıydı-

Pailsback'in Polaroid fotoğrafları tarif etmesini dinledi - çoğunlukla yaşlı adamın içini boşaltıp sakinleşmesine izin vererek- ve sonra oğlanın fotoğrafları hakkında tek bir soru sordu.

"Dan," dedi Railsback hiç kararsızlık göstermeden. "Tişörtü sarıydı üzerindeki Kiwanis yazısını okuyabildim. Başka bir şey yoktu. K... kan..."

Dale, Railsback'e anladığını ve kısa süre sonra bir memurun yanlarında olacağını söyledi.

Ahizenin el değiştirdiğine dair seslerden sonra Fine'ın sesi duyuldu, Dale onu tanır ama fazla umursamazdı. "Ya geri gelirse, şef? Ya Potter otele geri dönerse?"

"Bulunduğunuz yerden lobiyi görebiliyor musunuz?"

"Hayır," diye hırçınca cevap verdi Fine. "Büroda olduğumuzu söylemiştim.

"O halde ön tarafa çıkın. Meşgul görünün. Gelirse..."

"Bunu yapmak istemiyorum. O fotoğrafları görseydiniz siz de istemezdiniz."

"Onu yakalamaya çalışmak ya da adama bulaşmak zorunda değilsiniz," dedi Dale. "Gelirse bir telefon edin yeter."

"Ama..."

"Telefonu kapatın, bayım. Yapılacak çok işim var." Sarah elini kocasının omzuna koymuştu. Dale serbest elini onunkinin üzerine

koydu. Hattan kulağına yüksek bir klik sesi geldi. "Bobby, hatta mısın?"

"Buradayım, şef. Debbi ve Dit de yanımda. Oh, Ernie de şimdi içeri girdi." Sesini alçalttı. "Yanında motosikletli adamlardan biri var. Doc, diye çağırdıkları."

Dale öfkeyle düşündü. Ernie, Debbi, Dit ve Bobby: hepsi üniformaları olmalıydı. Bu, aklından geçenler için uygun değildi. Ani bir karara vararak, "Telefonu serseriye ver," dedi.

"Ne?"

"Dediğimi duydun."

Az sonra Doc Amberson ile konuşuyordu. "Armand St. Pierre'in küçük kızını öldüren orospu çocuğunu yakalamak için yapılacak baskına yetişmek istiyor musun?"

"Hem de nasıl." Adamın sesinde kararsızlığın esamesi okunmuyordu

"Pekâlâ: soru sorma ve söylediklerimi tekrarlattırma."

"Dinliyorum," dedi Doc sertçe.

"Memur Dulac'a söyle, kanıt deposunda duran, keş uyuşturucu satıcının üzerinde bulduğumuz mavi cep telefonunu sana versin. Hangisinden bahsettiğimi anlayacaktır." Dale o telefonu kullanan kişinin numarasının görülmeyeceğini ve tespit edilemeyeceğini biliyordu, bu da tam istediğine uyguna Sonuçta, bu davayla herhangi bir ilgisinin olmaması gerekiyordu.

"Mavi cep telefonu."

"Sonra yürüyerek Nelson Oteli'nin yanındaki Lucky'nin Tavernası'na gidip-"

"Motosikletimle..."

"Hayır. Yürü. İçeri gir. Bir piyango bileti al. Yetmiş yaşlarında, uzun boylu kır saçlı, zayıf, haki pantolonlu ve belki haki gömlekli bir adama bakınacaksın. Büyük ihtimalle yalnız olacak. En sevdiği yer, otomatik pikap ve tuvaletlere giden kısa koridorun arasında duran masa. Eğer oradaysa karakolu ara. 911'i tuşlaman yeter. Hepsini anladın mı?"

"Evet."

"Şimdi git. Haberini bekliyorum, Doktor."

Doc veda etmeye bile gerek görmeden telefonu Bobby'ye geri uzatmıştı. "Ne yapacağız, Dale?" diye sordu Bobby.

"Oradaysa, o piç kurusunu yakalayacağız," dedi Dale. Hâlâ kontrollüydü, ama kalp atışlarının giderek hızlandığını hissedebiliyordu, adrenalin seviyesi artıyordu. Dünya, ilk cinayetten beri

hiç olmadığı kadar parlak, önünde duruyordu. Karısının omzundaki elinin her parmağını ayrı ayrı hissedebiliyordu. Makyaj malzemelerinin ve saç spreyinin kokusunu alabiliyordu. “Tom Lund’ı çağır. Ve üç Kevlar yelek çıkar.” Bir süre düşündü. “Dört olsun.”

“Hollywood’u mu arayacaksın?”

“Evet,” dedi Dale. “Ama onu beklemeyeceğiz.” Bunu söyledikten sonra telefonu kapattı. Ok gibi yerinden fırlama isteğini bastırmak için birkaç saniye olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Derin bir nefes aldı. Verdi. Tekrar aldı.

Sarah kocasının ellerini tutup sıktı. “Dikkatli ol.”

“Olacağım,” dedi Dale. “Bundan emin olabilirsin.” Kapıya yöneldi.

“Ya Jack?”

“onu arabadan arar, haber veririm,” dedi Dale hiç yavaşlamadan. “Tanrı yanımızda olursa o daha yarı yola varmadan biz adamı yakalayıp içeri tıkmış oluruz.”

Doc beş dakika sonra Lucky’nin barında ayakta duruyor, Trace Adler’ın söylediği “I Left Something Turned On at Home”• adlı şarkıyı dinliyor, bir kazı kazan kartını tırnağıyla kazıyordu. Gerçekten de kazanmıştı –on dolar- ama Doc’ın dikkatinin çoğu, otomatik pikabın yanındaki adama odaklanmıştı. Fark ettirmeden onu izliyordu.

Aradığı adam, köşedeki masada, önünde bir tabak spagetti (sosu, bundan akan kan gibi kıpkırmızıydı) ve elinin altında bir şişe birayla oturuyordu- sandalyedeyken bile uzun boylu olduğu belli oluyordu, zayıftı, av köpeğini andıran suratındaki çizgiler iyice derinleşmişti, kır saçları düzenli bir şekilde □eriye doğru taranmıştı. Doc adamın gömleğini göremiyordu, çünkü yakasına, göbeğine doğru sarkan büyükçe bir peçete tıkıştırmıştı, ama masanın altından uzattığı bacağından, üzerine giydiği haki pantolonunun paçasını görebiliyordu.

Doc, Amy’yi öldüren bebek katili kusmuğun bu adam olduğundan emin olsa, hemen o an bir vatandaşa düşen tutuklamayı -hem de oldukça şiddetli olanını- yapardı. Polisleri ve hakları okuma saçmalığını umursamazdı. Ama belki adam sadece bir şahit, bir suç ortağı ya da başka bir şeydi.

Barmenden on papelini aldı, bira teklifini geri çevirdi ve tekrar dışarı, sisin içine çıktı. Yokuş yukarı on adım yürüdükten sonra cep telefonunu çıkardı ve 911’i tuşladı. Bu kez Debbi cevap verdi.

“Adam orada,” dedi Doc. “Şimdi ne olacak?”

"Telefonu geri getir," dedikten sonra Debbi hemen telefonu kapattı.

"Eh, sen de sağ ol, kuş beyinli," dedi Doc sakince. Ama uslu bir çocuk olacak, onların kurallarıyla oynayacaktı. Sadece önce...

Mavi telefonda bir başka numarayı tuşladı (telefon, hikâyemizden sonsuza dek çıkmadan önce bir kez daha kullanılacaktı) bu kez Ayı Kız cevap verdi. 'Telefona onu çağır, tatlım," dedi Beezer'ın Sand Bar'a gittiğini söylemeyeceğini umarak. Beez oraya tek başına giderse bu, bir şeyin peşinde olduğu anlamına gelirdi. Kötü bir şeyin.

Ama kısa bir süre sonra Beezer'ın sesi duyuldu, ağlıyormuş gibi boğuktu. "Evet? Ne var?"

"O koca kıçını kaldır, çocukları toparla ve karakolun otoparkına bak" dedi Doc. "Yüzde yüz emin değilim ama orospu çocuğunu enselemeye hazırlanıyor olabilirler. Hatta onu görmüş bile olabi..."

Doc, telefonu kulağından çekip KAPAT düğmesine basmadan gitmişti bile. Sisin içinde durup French Landing Polis Teşkilatı'nın bulanıklarına bakarak Beezer ve diğer çocuklara neden Lucky'nin Tavernasının ne gelmelerini söylemediğini düşündü. Galiba cevabı biliyordu. Beezer o v adama polislerden önce ulaşacak olursa, spagetti, adamın boğazından geçen son yemek olurdu.

Belki beklemek daha iyiydi.

Bekleyip görmek.

Herman Caddesi'nde hafif bir grilikten fazlası yoktu, ama Dale şehir merkezine döner dönmez sis yoğunlaşmıştı. Park lambalarını yaktı ama yeterli gelmemişti. Kısa farlarını yaktı ve ardından Jack'i aradı. Telesekretere kaydedilmiş sesi duydu, hattı kapattı ve Henry Enişte'nin numarasını çevirdi. Henry hemen cevap verdi. Dale, arka planda uluyan tiz sesli gitarı ve birinin ardı ardına, "Köpeğimi geri ver!" diye boğazını yırtarcasına bağırdığını duyabiliyordu.

"Evet, az önce geldi," dedi Henry sorusuna karşılık olarak. "Şu an akşamımızın müzik ziyafeti aşamasındayız. Daha sonra sırada edebiyat var. Kasvetli Ev'de çok kritik bir noktaya geldik -Chesney Wold, Hayaletin Yürüyüşü, Bayan Rouncewell, tüm onlar- yani arama sebebin çok acil değilse..."

"Acil. Telefonu ona ver, Henry Enişte."

Henry içini çekti. "Anlaşıldı, mon capitaine."

Dale, Jack'e kısaca olanları anlattı ve o da hemen geleceğini söyledi. Bu iyiydi ama French Landing'in polis şefi, arkadaşının

bazı tepkilerini birazcık kafa karıştırıcı bulmuştu. Hayır, Jack oraya gidene kadar Dale'in tutuklamayı bekletmesini istemiyordu. Sorması ve Jack için bir Kevler çelik yelek (Reagan yıllarında French Landing Polis Teşkilatı ve diğer binlerce küçük polis teşkilatı adeta bu türden malzeme yağmuruna tutulmuşlardı) ayırması çok düşünceli davranışlardı ama Jack, Dale ve adamlarının George Potter'ı tutuklarken pek bir sorunla karşılaşacaklarını sanmıyordu.

İşin aslı, Jack Sawyer, George Potter ile pek az ilgilenmiş görünüyordu. Büyük olasılıkla orijinal olan korkunç fotoğraflar da onu çok heyecanlandırmamıştı; Railsback, Johnny Irkenham'ın sarı Kiwanis Küçükler Ligi tişörtünü tanımıştı hâlbuki bu ayrıntı daha önce basına bildirilmemişti. Mide bulandırıcı Wendell Green bile bu ayrıntıyı bilmiyordu.

Jack'in sorduğu -bir değil, pek çok kez-, Andy Railsback'in koridorda gördüğü adamdı.

Dona kalmıştı Dale. "Tanrım, Jack, ne önemi var ki? Dinle, artık kapatmam gerek."

"Mavi bornoz, tek terlik, tüm bildiğim bu!" diye sonunda kabullenmek zorunda.

"Ding-dong," dedi Jack ve ahizeyi yerine koydu. Da|e sisli otoparka girdi. Ernie Therriault ve Doc denilen motosikletli biracının arka kapının yanında ayakta durmuş, konuştuklarını gördü. Biriken siste birer gölgeden farksızdılar.

Jack ile yaptığı konuşmadan beri kendini çok huzursuz hissediyordu, sanki tamamen gözden kaçırdığı (ve bu da imkânsız değildi) çok büyük ipuçları ve işaretler vardı. Ama hangi ipuçları? Tanrı aşkına, ne işareti? Ve şimdi de hissettiği huzursuzluğa güceniklik eklendi. Belki Jack Sawyer gibi çok güçlü Lucas Davenport tipleri, ayan beyan ortada olana inanmakta güçlük çekiyorlardı, sorun buydu. Belki havlamayan köpek, onun gibi adamların ilgisini daha çok cezbediyordu.

Ses, siste daha iyi ilerliyordu, karakolun arka kapısına varmak üzere olan Dale, nehir kenarında Nailhouse Row'da çalıştırılan motosikletlerin gürültüsünü duydu.

"Dale," dedi Ernie. Sonra bu, sıradan bir akşammış gibi başıyla selam verdi.

"Hey, şef," diye araya girdi Doc. Dale'e Pall Mall ya da Chesterfield gibi görünen filtresiz bir sigara içiyordu. Ne doktor ama, diye düşündü. "Fikrimi belirtmeme izin verebilirseniz," diye devam etti

Doc. “Bu yörede çok güzel bir akşam yaşanmakta olduğunu söylemek istiyorum. Sizce de öyle değil mi?”

“Onlara sen haber verdin,” dedi Dale başıyla gürleyen motosikletlerin yaklaştığı yönü işaret ederek, iki çift far, otoparkı aydınlattı. Dale, ilk arabanın direksiyonunda Tom Lund’ın olduğunu gördü. İkincisiyse çok büyük ihtimalle Danny Tcheda’ya aitti. Birlikler bir kez daha toplanıyordu. Bu kez işi ellerine yüzlerine bulaştırıp mahvetmeselerdi bari. Yapmasalar iyi olurdu. Bu kez kaybedecekleri daha çok şey olabilirdi.

“Şey, bu konuda kesin bir yorum yapamayacağım,” dedi Doc. “Ama şunu sorayım, sizin dostlarınız olsalardı, siz ne yapardınız?”

“Aynı lanet şeyi,” diyen Dale içeri girdi.

Henry Leyden bir kez daha kamyonetin yolcu koltuğunda sessizce duruyordu. Bu gece, açık yakalı beyaz bir gömlek ve şık mavi bir pantolon giymişti. Bir erkek manken gibi bakımlı, gümüş rengi saçları geriye doğru düzgünce taranmıştı. Sydney Carton giyotine giderken bu kadar soğukkanlı görünüyor muydu? Charles Dickens’ın hayalinde bile Jack bundan şüpheliydi

“Henry...”

“Biliyorum,” dedi Henry. “Çağrılana dek uslu bir çocuk gibi kamyoneti oturacağım.”

“Kapılar da kilitli olacak. Ve sakın anlaşıldı, mon capitaine, deme. Artık eskidi.”

“Olumlu nasıl?”

“Güzel.”

Sis, kasabaya yaklaştıkça yoğunlaşıyordu. Jack farların kuvvetini azalttı bu siste uzun farlar işe yaramıyordu. Konsoldaki saate baktı. 19.03. işler süratleniyordu. Buna memnundu. Jack Sawyer’ın kolay yoldan akıl sağlığını koruma reçetesinin ana fikri, “Çok çalış, az düşündü.

“Potter’ı hücreye attıklarında seni içeri alırım.”

“Bu konuda bir sorun yaşayacaklarını sanmıyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Jack. Sonra konuyu değiştirdi. “Beni o Slobberbone parçasıyla şaşırttın doğrusu.” Dinlediğine şarkı diyemiyordu, çünkü solist, sözlerin neredeyse tamamını avazı çıktığı kadar bağırarak söylüyordu. “Gayet iyiydi.”

“Parçayı güzelleştiren gitar,” dedi Henry, Jack’in kullandığı kelimeyi yakaladığını göstererek. “Şaşırtıcı derecede sofistike. Genelde umabileceğinin en iyisi ezgidedir.” Camı açtı, başını bir köpek

gibi dışarı çıkardı, sonra tekrar ilk pozisyonuna döndü. Sesinde aynı sohbet havasıyla, "Bütün kasaba leş gibi kokuyor," dedi.

"Sis yüzünden. Nehrin en berbat kokularını taşıyor."

"Hayır," dedi Henry sıradan bir tonla. "Bu ölüm. Kokusunu alıyorum ve sanırım sen de alıyorsun. Ama belki burnunla değil."

"Evet, kokuyu alıyorum," diye kabul etti Jack.

"Potter yanlış hedef."

"Bence de öyle."

"Ya Railsback'in gördüğü adam?"

"Railsback'in gördüğü adam çok büyük bir ihtimalle Balıkçı'ydı."

Bir süre sessizce yollarına devam ettiler.

"Henry?"

"Olumlu."

"En iyi parça hangisi? En iyi parça ve en iyi şarkı?" Henry biraz düşündü. "Bunun ne kadar kişisel bir soru olduğunun farkında mısın?"

"Evet." Henry biraz daha düşündü. "Stardust"* belki. Hoagy Carmichael. Ya sence?"

Direksiyondaki adamın düşünceleri geçmişe, altı yaşında olduğu zamana kaydı. Babası ve Morgan Amca caz tutkunlarıydı; annesininse daha basit zevkleri vardı. Onun sonsuz bir Los Angeles yazında bir akşam, oturup pencereden bakıp sigara içerek aynı şarkıyı defalarca üst üste dinlediğini hatırlıyordu. Bu bayan kim, anne? diye sormuştu Jack. Patsy Cline, demişti annesi. Bir uçak kazasında öldü.

"Crazy Arms,"* dedi Jack. "Patsy Cline yorumu. Ralph Mooney ve Chuck Seals tarafından yazılmış. En iyi parça o. En iyi şarkı o."

Henry yolun geri kalanında hiç konuşmadı. Jack ağlıyordu. Henry gözyaşlarının kokusunu alabiliyordu.

Bir politikacının ya da bir diğerinin söylemiş olduğu gibi, duruma daha geniş bir açıdan bakmaya karar verdik. Bunu yapmaya neredeyse mecbur kalmıştık, çünkü olaylar üst üste binmeye başlamıştı. Beezer ve Yıldırım Beşli'nin diğer üyeleri French Landing Polis Teşkilatı'nın Sumner Caddesi'ndeki otoparkına vardıklarında, Dale, Tom Lund ve Bobby Dulac polis otolarını -çelik yelekleriyle olduklarından daha iri görünüyorlardı- Lucky'nin Tavernası'nın önüne çift sıra park etmişlerdi. Arabaları caddeye bırakmışlardı, çünkü Dale, Potter'ın içeri mümkün olduğunca çabuk sokulabilmesi için arka kapının sonuna kadar rahatça açılabilme-

sini istiyordu. Dit Jesperson ve Danny Tcheda 314 numaralı odayı sarı POLİS HATTI bantlarıyla çevirmek üzere hemen yan taraftaki, Nelson Oteli'ndeydiler. O iş bittikten sonra görevleri, Andy Railsback ve Morty Fine'ı karakola götürmekti. Karakolda Ernie Therriault, olaya yine sonradan dâhil olacak Wisconsin Eyalet Polisi memurları Brown ve Black'i arıyordu... ve bu konuda öfkelenmeleri kimsenin umurunda değildi. Sand Bar'da, cansız, donuk gözleriyle Tansy Freneau, otomatik pikabın fişini çekti ve Wallflowers'in şarkısını yarıda kesti. "Beni dinleyin!" diye kendisininkine benzemeyen bir sesle haykırdı. "Onu yakaladılar! Bebek katili orospu çocuğunu yakaladılar! İsmi Potter! Gece yarısına kadar Madison'da olacak ve baskı yapmadığımız takdirde zeki bir avukat piç sayesinde pazartesiye kalmadan sokaklara sokaklara dönecek! KİM BU KONUDA BİR ŞEYLER YAPMAMA YARDIM ETMEK İSTER?" Bir anlık bir sessizlik oldu... ardından kalabalıktan bir kükreme yükseldi. Sand Bar'ın yarı kafayı bulmuş, yarı sarhoş müdavimleri, ne yapmak istediklerini çok iyi biliyorlardı. Bu arada, sis tarafından yavaşlatılmaya ramak kalmadan kasabaya varan Jack ve Henry, Doc'ın Fat Boy'unun arkasına düzgünce sıralanınış motosikletleriyle Yıldırım Beşli'nin hemen ardından karakolun otoparkına girdiler. Alan, hızla, çoğunlukla polislerin şahsi araçlarıyla doluyordu. Tutuklama haberi, kuru otlarda ilerleyen alevler gibi hızla yayılmıştı İçeride, Dale'in ekibinden biri -tam olarak hangisi olduğunu pek umursamadık- Doc'ın Lucky'nin Tavernası'nın hemen dışında kullanmış olduğu mavi cep telefonunu gördü. Telefonu aldı ve üzerinde KANIT DEPOSU yazan kapıdan bir dolaptan biraz büyükçe olan odaya girdi.

Wendell Green, Balıkçı olayı süresince kalmaya karar verdiği Oak Tree Inn'de somurtuyor, sarhoş olma yolunda ilerliyordu. Üç duble viskiye rağmen kamerayı çekip alan motosikletli piç yüzünden boynu ve Hollywood lakaplı piçinin yumruk attığı midesi hâlâ ağrıyordu. Ama en çok incinen yerleri gururu ve cüzdanıydı. Sawyer'ın delil gizlediği, bokun battaniyeye yapışması kadar kesindi. Wendell neredeyse Jack'in Balıkçı olduğuna inanacaktı... ama makinesindeki film elinden alınmışken bunları nasıl kanıtlayacaktı? Barmen ona bir telefon olduğunu söylediğinde adama neredeyse ahizeyi kıçına sokmasını söyleyecekti. Ama kahretsin ki o bir profesyoneldi, profesyonel bir haber atmacası, bu yüzden gidip telefona cevap verdi.

"Green," diye hırladı.

“Merhaba, piç kurusu,” dedi mavi telefonu kullanan polis. Wendell henüz arayanın bir polis olduğunu bilmiyor, değerli içki vaktini çalan boşboğaz bir aptal olduğunu düşünüyordu. “Bir değişiklik yapıp iyi haberler basmak ister misin?”

“İyi haberler tiraj arttırmıyor, dostum.”

“Bu arttıracak. Adamı yakaladık.”

“Ne?” Üç dubleye rağmen Wendell Green, şu an dünyadaki en ayık insandı.

“Kekeledim mi?” Arayan kesinlikle onu iğneliyordu ama Wendell Green bunu umursamıyordu. “Balıkçı’yı yakaladık. Ne eyalet polisi soytarıları ne de FBI, biz yakaladık. İsmi George Potter. Yetmişli yaşlarının başında. Emekli olmuştu.

“Bu üç ölü çocuğun da Polaroid fotoğraflarını çekmiş. Acele edersen

Dale herifi içeri tıkarken birkaç resim çekebilirsin.”

“İYİ fikir -bu muhteşem olasılık-, Wendell Green’in kafasında bir havai fişek patladı. Böyle bir fotoğrafın değeri, küçük Irma’nın cesedinin fotoğrafından beş kat fazla olacaktı, çünkü bütün hatırı sayılır dergiler resmi isteyeceklerdi ve televizyon! Bir de şu vardı: Ya içeri alınırken biri adamı vuracak olursa

- Kasabanın ruh hali düşünüldüğünde bu hiç de küçümsenecek bir olasılık değildi- iki büklüm olmuş, midesini tutuyordu, can çekişirken ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyordu.

“Kiminle konuşuyorum?” diye aniden sordu. “Kahrolası Dost, Aynasız,” dedi hattın ucundaki ses ve ardından telefonu kapattı.

Lucky’nin Tavernası’nda Patty Loveless, çevresindeki kalabalığa (Sand Bar’daki insanlardan daha yaşlı ve alkolsüz içeceklerle çok daha az ilgiliydiler) tatmin olamadığını traktörünün çekişinin zayıf olduğunu söylüyordu. George Potter spagettisini bitirmiş, peçetesini düzgünce katlamış (kırmızı sostan sadece bir damla bulaşmıştı) ve ciddi bir tavırla birasını içmeye koyulmuştu. Otomatik pikaba çok yakın oturduğundan, biri üniformalı üç silahlı ve çelik yelekli adamın içeriye girişiyle ortalığı kaplayan sessizliği fark etmemişti.

“George Potter?” dedi biri ve bunun üzerine George başını kaldırıp baktı. Bir elinde bardağı, diğerinde sürahiyle sakince oturuyordu. “Evet, ne var?” diye sormasıyla kolları ve omuzlarından tutulup yerinden çekilip kaldırılması bir oldu. Dizleri masanın altına çarptı ve masa devrildi. Spagetti tabağıyla bira sürahisi yere düştü. Tabak parçalara ayrıldı. Daha dayanıklı malzemeden yapılmış

olan sürahi sağlam kaldı. Bir kadın çığlık attı. Bir adam saygı dolu kısık bir sesle, “Vay canına,” dedi.

Potter yarısı dolu bardağı her nasılsa elinden düşürmemişti ama Tom Lund, bu potansiyel silahı hemen çekip aldı. Bir saniye sonra Dale Gilbertson, hayatında duyduğu en tatmin edici ses olduğunu düşünerek Potter'ın bileklerini kelepçeledi. Tanrı'ya şükür, onun traktörünün çekişi iyiydi.

Bu iş, Ed'in yerindeki fiyaskodan bin ışık yılı farklı olmuştu; bu seferki şipşak ve düzenliydi. Dale'in sorduğu tek sorunun - ”George Potter?- üzerinden on saniye bile geçmemişti ki şüpheli kelepçelenip dışarı, sisin içine çıkarılmıştı.

Wendell'ın beyninde çok net bir anı belirdi; Lee Harvey Oswald ikilisi. Bir dirseğinden Tom, diğerinden Bobby tutuyordu. Dale, uyarıcı almış açık arttırma görevlisi gibi hızla adama haklarını okuyordu. George'un ayakları kaldırıma değmemişti bile.

Jack Sawyer kendini, on iki yaşındayken bir kurt adamın kullandığı o ac Eldorado içinde Kaliforniya'dan döndüğü zamandan beri hiç bu kadar hayat dolu hissetmemişti. Ama içinde, tekrar yakaladığı bu canlılık için çok yüksek bir bedel ödeyeceğine dair bir his vardı. Yetişkin hayatının geri kalanı şimdi çok donuk görünüyordu.

Kamyonetinin yanında ayakta duruyor, pencereden içeri, Henry'ye bakıyordu. Hava nemli ve şimdiden heyecan yüklüydü. Mavi beyaz otoparkın kızgın yağda pişen bir şey gibi cızırdadığını duyabiliyordu.

“Henry.”

“Olumlu.”

“İnanılmaz Grace' adındaki ilahiyi bilir misin?”

“Elbette. Herkes bilir.”

“Kördüm ama şimdi görebiliyorum.' Bu kısmı şimdi çok iyi anlıyorum.”

Henry kör ve korkutucu derecede zeki yüzünü Jack'e çevirdi. Gülümsü-yordu. Jack'in hayatında gördüğü ikinci en tatlı gülümsemeydi bu. Birincilik hâlâ Wolfe, maceralı on ikinci sonbaharındaki en iyi dostuna aitti. Her şeyin burada ve şimdi olmasından hoşlanan sevgili Wolf.

“Geri döndün, değil mi?”

Park alanında ayakta duran eski dostumuz sırıttı. “Olumlu, Jack geri döndü.”

“O halde gidip ne için döndüysen onu yap.”

"Camları kapatmanı istiyorum."

"Ve olan biteni duyamayayım, öyle mi? Hiç sanmıyorum," dedi Henry nazikçe.

Karakola yaklaşan polis arabaları vardı ve bu kez en baştaki arabanın mavi beyaz ışıkları yanıp sönüyor, siren sesi duyuluyordu. Jack, sirenlerde bir kutlama havası sezdi ve orada durup Henry ile camları tartışmak için vakti olmadığına karar verdi.

Karakolun arka kapısına doğru yöneldi ve mavi-beyaz ışık, sis üzerine iki gölgesini düşürdü; biri kuzeye, diğeri güneye doğruydu.

Bütün gün çalışan memurlar Holtz ve Nestler arabalarını, içinde Gilbert, Dulac ve Potter'ın olduğu arabanın arkasına çektiler. Holtz ve ek umurumuzda değildi. Onların arkasındaki arabada Jesperson, Tcheda arka koltukta Railsback ile Morty Fine (Morty koltuklar arasındaki aranın çok az olduğundan yakınıyordu) vardı. Railsback umurumuzdaydı, bekleyebilirdi. Park alanına giren bir sonraki araba-ah işte, bu ilginçti. Pek beklenmedik sayılmazdı: Hurda Toyoto'nun direksiyonunda baş begazeteci Wendell Green oturuyordu. O deklanşöre bastıkça fotoğraf çekmekte olan sadık yedek makinesi Minolta, boynunda asılıydı. Henüz Sand kasabasından hiç kimse yoktu ama kalabalıklaşmaya başlayan park alanına girmek üzere bekleyen bir araba daha vardı. Tamponunun sol tarafında, üzerinde POLİS GÜCÜ yazan, sağ tarafında ise UYUŞTURUCUYA HAYIR yazılı iki çıkartma olan yeşil bir Saab ağır ağır ilerliyordu. Saab'ın direksiyonunda, şaşkın ama doğru olanı yapmaya kararlı (doğru olan her ne ise) görünen Arnold "Çılgın Macar" Hrabowski vardı.

Yıldırım Beşli'nin üyeleri, karakolun tuğla duvarı önünde yan yana sıralanınış duruyorlardı. Sol göğüslerinde sarı metal 5 'ter olan, kot kumaşından bir örnek yelekler giymişlerdi. Beş çift iri pazılı kol, beş geniş göğüs üzerinde kavuşturulmuştu. Doc, Kaiser Bill ve Sonny'nin saçları atkuyruğu şeklinde bağlıydı. Mouse'un saçları ince örgüler halindeydi. Jack'e, Bob Seger'ın en iyi zamanlarına benziyormuş hissi veren Beezer'ın saçlarıysa serbest halde omuzlarına dökülüyordu. Küpeleri park alanındaki ışıklar altında parlıyordu. İri kollarındaki pazılarının üstünde kocaman döğmeler vardı.

"Armand St. Pierre," dedi Jack kapıya en yakın duran adama. "Jack Sawyer. Ed'in yerinden?" Elini uzattı ve Beezer'ın uzatılan eli sıkmayıp sadece bakması, onu pek şaşırtmadı. Jack, nazikçe gülümsedi. "Orada çok büyük yardımınız oldu. Teşekkürler."

Beez tepki vermedi.

"Sizce tutukluyu içeri atmakta bir sorun yaşanacak mı?" diye sordu Jack. Tavrı, Beezer'a gece yarısından sonra yağmur yağıp yağmayacağını sorar gibi sakindi.

Beezer, Jack'in omzu üzerinden Dale, Tom ve Bobby'nin George Potter'ı arabanın arka koltuğundan çıkarmalarını ve birlikte karakolun kapısına doğru yürümelerini izliyordu. Wendell Green, fotoğraf makinesini kaldırdı ve tam o sırada hangi ahmağa çarptığını fark etme zevkine bile erişememiş olan Danny Tcheda yüzünden yere düşme tehlikesi yaşadı. "Önüne baksana, beyinsiz herif diye cıyakladı Wendell.

Bu arada Beezer, Jack'i soğuk bir ifadeyle, kısaca süzdü. "Eh, ne olacağını hep birlikte göreceğiz, değil mi?"

"Evet, öyle, göreceğiz," dedi Jack. Sesi neredeyse mutlu gibi çıkmıştı. Kendine bir yer açarak Mouse ve Kaiser Bill'in arasına sıkıştı: Yıldırım Beyin Bir. Ve iki iriyarı adam, belki de kendilerinden korkmadığını sezdikleri açılıp ona yer verdiler. Jack de kollarını göğsünde kavuşturdu. Eğer bir de küpesi ve dövmesi olsaydı tıpkı onlara benzeyecekti.

Tutuklu ve gözetmenleri arabayla bina arasındaki mesafeyi çabucak katettiler. Tam binaya varmışlardı ki, Yıldırım Beşli'nin ruhani lideri, karaciğeri dili yenmiş olan küçük Amy'nin babası Beezer St. Pierre, yana doğru bir ar atarak kapının önünü tıkadı. Kolları hâlâ göğsü üzerinde birleşikti. Park alanının ruhsuz ışıkları altında kolları mavimsi bir renk almıştı.

Tom ve Bobby'nin yüzleri birden hafifçe soldu. Dale taş gibi kaskatı duruyordu. Ve kolları hâlâ göğsü üzerinde olan Jack, aynı anda hem her yere bakıyor, hem de hiçbir yere bakmıyormuş gibi görünerek nazikçe gülümsü-yordu.

"Yoldan çekil, Beezer," dedi Dale. "Bu adamı içeri atmak istiyorum."

Peki, ya George Potter? Şaşkın mı? Bezgin mi? Her ikisi de mi? Tam olarak söylemek güçtü. Ama Beezer'ın kanlı, mavi gözleri onunkilere çevrildiğin' de, Potter gözlerini kaçırmadı. Arkasında, otoparkı dolduran meraklı izleyicilerden çıt çıkmıyordu. Danny Tcheda ve Dit Jesperson'ın arasında ayakta duran Andy Railsback ve Morty Fine, ağızları açık, olanları seyrediyorlardı. Wendell Green, fotoğraf makinesini yüzüne doğru kaldırdı ve komutanının emrini bekleyerek hedefine kilitlenen keskin bir nişancı gibi nefesini tuttu.

"Kızımı sen mi öldürdün?" diye sordu Beezer. Alçak sesle sorulmuş bu soru, her nasılsa kulağa, yeri göğü inleten bir haykırıştan daha korkunç geliyordu ve tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi. Dale hiç kıpırdamadı. O an, o da diğer herkes gibi donakalmış görünüyordu. Bütün dünya bekliyordu ve duyulan tek ses, nehirde, sisler içinde ilerleyen bir teknenin düdüğünün yankılanan sesiydi.

"Ben hayatımda hiç kimseyi öldürmedim, efendim," dedi Potter. Yumuşak ve vurgusuz bir tonda konuşuyordu. Bu sözleri duymayı bekliyordu, ama Jack'in kalbi yine de sıkıştı. Adamın konuşmasında acı yüklü bir gurur vardı. George Potter sanki dünyadaki tüm kayıp, iyi adamlar adına konuşuyordu.

"Kenara çekil, Beezer," dedi Jack nazikçe. "Bu adama zarar vermek istemezsin."

Birdenbire kendinden pek de emin görünmemeye başlayan Beezer yana çekildi.

Dale tutukluyu içeri sokamadan cüretkâr, neşeli bir ses -bu ses sadece ona ait olabilirdi- duyuldu: "Hey! Hey, Balıkçı! Gülümse!"

Bu gece Potter değil, herkes o tarafa döndü. Bunu yapmak zorundaydılar ve duydukları ses, karatahtaya yavaşça sürtülen tırnakların çıkardığı ses kadar ısrarcıydı. Flaşın beyaz ışığı, sisli otoparkı aydınlattı -bir! iki! üç! dört!-

Dale hırladı. "Off, lanet olsun! Haydi çocuklar! Jack! Jack, sana ihtiyacım var! Arka taraftan bir başka polisin sesi duyuldu. "Dale! Bu pisliğin icabına bakmamı istiyor musun?"

"Boş verin onu!" diye bağıran Dale, içeri girdi. Yanında Jack, Tom ve Bobby ile koridora girene dek Beezer'ın yaşlı adamı aralarından çekip alacasından ne kadar emin olduğunu fark etmemişti. Aralarından çekip boynunu bir tavuk kemiği gibi kıracağından şüphesi yoktu.

"Dale?" diye seslendi Debbi Anderson huzursuzca merdivenlerden. "Her şey yolunda mı?"

Dale, kolları hâlâ göğsünde, gülümseyerek duran Jack'e baktı. "Sanırım öyle," dedi. "Şimdilik."

Jack ve Henry (kamyonetten inen beyefendi hâlâ iki dirhem bir çekirdekti), yirmi dakika sonra Dale'in ofisinde oturuyorlardı. Kapalı kapının ardındaki oda, konuşmalar ve gülüşmelerle kaynıyordu: French Landing Polis Teşkilatı'nda görevli memurların neredeyse tümü oradaydı, lanet olası bir yılbaşı partisinden farksızdı. Ara sıra neşeli bağrışmalar ve kutlamak için birbirlerine vurulan

ellerden çıktığı belli olan sesler duyuluyordu. Anlaşılan oydu ki, içeride-kiler bu tutuklamanın ardından fazlasıyla rahatlamışlardı. Dale biraz sonra bu saçmalığa bir son verecekti ama şimdilik onları kendi hallerine bırakmıştı. Kendisi artık öyle hissetmese de nasıl bir ruh hali içinde olduklarını çok iyi biliyordu.

Parmak izleri alınan George Potter, üst kattaki bir hücreye kapatılmıştı. Eyalet polisleri Brown ve Black gelmek üzereydiler. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Zafere gelince... arkadaşının gülüşünde ve uzaklara dalmış bakışlarında olan bir şey, zaferi ertelemişti.

“Beezer’a o şansı tanıyacağını ummamıştım,” dedi Jack, “iyi yaptın. Onu 9eri çekilmeye zorlasaydın başımıza çok büyük bir dert açılabilirdi.”

“Bu gece neler hissettiğini tahmin edebiliyorum,” dedi Dale. “madan önce kendi çocuğumu kaybettim ve korkudan neredeyse aklım kaçırıyordum.

“David?” diye haykırdı Henry öne eğilerek. “David’in bir şeyi yok ya?”

“Yok, Henry Enişte. Dave iyi.”

Dale, bakışlarını babasının eski evinde yaşayan adama çevirdi. Jack Thomberg Kinderling’i ilk gördüğü anı hatırlıyordu. Dale o zaman Jack’i henüz dokuz gündür tanıyordu. Birkaç olumlu fikir sahibi olmak için yeterli derecede uzun, ama Jack Sawyer’ın gerçekte ne kadar sıra dışı olduğunu fark etmesi için kısa bir süreydi. Taproom’da çalışan Janna Massengale o gün Jack’ Kinderling’in çakırkeyif olduğunda yaptığı hareketten, avuçiçi dışa dönük hal’ de burnunu sıkmasından bahsetmişti.

Janna ile yaptıkları görüşmenin ardından karakola dönmüşlerdi ve Dale arabadan inmek üzere olan Jack’in omzuna dokunmuştu. “Annem iti an, çomağı hazırla derdi.” Second Caddesi’nde kolunun altında katlanmış bir gazete ve elinde bir paket sigarayla News ‘n Notions’dan çıkan geniş omuzlu, kel kafalı adamı işaret etti. “Karşınızda Thomberg Kinderling.”

Jack tek söz etmeden öne eğilmiş, Dale’in hayatında gördüğü en keskin (ve belki en merhametsiz) gözlerle adama bakmıştı.

“Onunla konuşmak istiyor musun?” diye sormuştu Jack’e.

“Hayır. Sesini çıkarma.”

Ve Jack arabasının kapısı açık, bir bacağı dışarıda, kısılmış gözlen adamın üzerinde öylece oturmuştu. Dale’in gördüğü kadarıyla nefes bile almıyor gibiydi. Jack Kinderling’in sigara paketini

açışını, içinden bir tane çıkarıp ağzına götürdükten sonra yakışını izlemişti. Gözlerini, Herald'ın manşetine bir göz atıp dört çekişli Subaru'suna doğru ilerleyen adamdan bir an için bile olsa çekmemişti. Arabaya binişini seyretmişti. Uzaklaşmasını izlemişti. Ve o anda Dale, soluk almadan Jack'e baktığını fark etmişti.

"Eee?" diye sormuştu Kinderling'in arabası gözden kaybolduğunda. "Ne düşünüyorsun?"

Ve Jack, "Sanırım aradığımız adam bu," demişti.

Ama Dale emindi. O zaman bile emindi. Jack, sanırım demişti çünkü o ve French Landing polis şefi hâlâ birbirlerini ve çalışma tarzlarını tanıma, aşamasındaydılar. Aslında Jack biliyorum, demek istemişti. Ve bu imkânsız gibi görünse de, Dale ona inanmıştı.

Kendi ofisinde, tam karşısında oturmakta olan Jack'e -isteksiz ama son derecede yetenekli yardımcısına- sordu. "Ne düşünüyorsun Sence neydi o?"

"Dale, ben nereden bilebili..."

"Vaktimi boşa harcama, Jack, çünkü Wisconsin Eyalet Polisi'nden soytarıların buraya gelip Potter'ı tepelerin ardına götürebilirler. Kinderling'in o olduğunu ona baktığın an anlamıştın ve adamdan yarım blok uzaktaydın. Potter'ı burnundaki kılları sayabilecek kadar yakından gördün. Şimdi söyle, ne düşünüyorsun?"'

Jack onu fazla bekletmeden cevap verdi. "Hayır," dedi. "Potter değil. Potter Balıkçı değil."

Dale bu cevabı alacağını biliyordu. Karakolun dışında Jack'in suratını gördüğü an anlamıştı. Yine de Jack'in sözleri, acı bir darbe olmuştu. Hayal kırıklığıyla arkasına yaslandı.

"Bunu söyleten mantıklı bir tümevarım mı yoksa önsezi mi?" diye sordu

Henry.

"İkisi de," dedi Jack. "Ve bana annene sarkıntılık etmişim gibi bakma, Dale. Olayı çözecek anahtarı hâlâ elinde tutuyor olabilirsin."

"Railsback mi?"

Jack, tek eliyle belki öyle, belki değil anlamına gelen bir hareket yaptı. "Railsback muhtemelen Balıkçı'nın görmesini istediklerini gördü... ama tek terlik çok ilgi çekici ve Railsback'e bu konuda birkaç soru sormak istiyorum. Peki, Bay Tek Terlik, gerçekten Balıkçı'ysa neden Railsback'i -ve bizi- Potter'a yönlendirdi?"

"Peşini bırakmamız, bizden kurtulmak için."

"Peşinde miydik?" diye sordu Jack kibarca. İki adam da cevap vermeyince sözüne devam etti. "Ama elimizde sağlam delillerle peşinde olduğumuzu düşündüğünü varsayalım. Eğer bir yerde hata yaptığını yeni fark ettiyse buna inanabilirim."

"Aklında 7-Eleven'daki telefon varsa oradan hiçbir sonuç elde edemediğimizi söylemeliyim," dedi Dale.

Jack bununla ilgilenmemiş görünüyordu. Gözleri boşluğa dikilmişti. O küçük gülümseme yüzünde tekrar belirmişti. Dale, Henry'ye baktığında onun da Jack'e baktığını gördü. Eniştesinin yüzündeki gülümsemenin anlamı açıktı: rahatlama ve mutluluk. Şuna bir bak, diye düşündü Dale. Yaradılış sebebini Yerine getiriyor. Tanrı adına, bunu kör bir adam bile görüyor.

"Neden Potter?" diye sonunda tekrarladı Jack. "Neden Yıldırım Beşliden biri, 7-Eleven'daki Hintli ya da balıkçılık malzemeleri satan dükkândaki Walker değil? Neden Rahip Hovdahl değil? Suçu başkasına atmanın yatan güdü genellikle nedir?"

Dale düşündü. "Öç almak," dedi sonunda. "İntikam."

Kapalı kapının ardında çalan telefonun sesi duyuldu. "Kesin gürültüyü, susun!" diye bağırdı Ernie diğerlerine. "Otuz saniyeliğine birer profesyonel gibi davranalım!"

Bu sırada Jack, Dale'e bakarak başını sallıyordu. "Sanırım Potter'ı iyi bir sorguya çekmem gerek."

Dale telaşlanmış görünüyordu. "Öyleyse Brown ve Black gelmeden hemen an önce başla..." Birden susup kaşlarını çattı ve başını yana eğdi. Gürültüler dikkatini dağıtmıştı. Alçaktı ama giderek yükseliyordu. "Henry Enişte, nedir bu?"

"Motorların sesi," dedi Henry hemen. "Hem de çok sayıda. Doğudan buraya yaklaşıyorlar. Kasabanın sınırındalar. Fark ettin mi bilmiyorum ama yan odadaki parti sona ermiş gibi görünüyor, evlat."

Bu bir işaretmişçesine yan taraftan Ernie'nin bağırışı duyuldu. "Offf, kahretsin. "

Dit Jesperson, "Neler olu..."

Ernie, "Çabuk şefi çağır. Ya da boş ver, ben..." Kapıda formalite icabı tek bir tıklama duyuldu ve Ernie kafasını içeri uzattı. Her zamanki gibi askeri bir disiplin içinde ve kontrollü görünüyordu ama bronz teni altında yanakları belirgin bir şekilde solmuş, alnının ortasındaki damar seğiriyordu.

"Şef, az önce 911 'den bir ihbar aldım, yirmi Sand Bar'dı, değil mi?"

“O delik,” diye mırıldandı Dale.

“Arayan barmendi. Altmış yetmiş kişinin buraya doğru gelmekte olduğunu söyledi.” Yaklaşan araçların motorlarının sesi bu arada oldukça yükselmişti. Henry’ye Indy 500 yarışının startı hemen binanın dışında verilmiş gibi geliyordu.

“Sakın söyleme,” dedi Dale. “Günümü tamamlayacak, eksik olan ne var? Bir düşüneyim. Tutukluyu almaya geliyorlar, değil mi?”

“Şey, evet efendim, arayan kişinin söylediği de buydu,” diye doğruladı Ernie. Arkasında duran diğer polislerden çıt çıkmıyordu. O an hiçbiri Dale’e polismiş gibi görünmüyordu. Bir düzine kadar beyaz balon üzerine (ve iki siyah balona-Pam Stevens ve Bob Holtz’ü unutmamalıydı) kabaca çizilmiş korkunç suratlar gibiydiler. Motor gürültüleri giderek artıyordu. “Arayanın söylediği bir şey daha var, belki bilmek istersiniz.”

“Tanrım, neymiş?’

“Dedi ki, şey...‘“ Ernie elebaşı dışında bir kelime bulmaya çalıştı. “Protestonun lideri, Irma Freneau’nun annesiymiş.”

“Oh... kahretsin... Tanrım,” dedi Dale. Jack’e hastalıklı bir panik ve öfkeyle baktı. Rüya görmekte olduğunu bilen ama ne yaparsa yapsın uyanamayan birinin bakışıydı. “Jack, eğer Potter’ı elimden alırlarsa French Landing, yarın sabah CNN’de ilk haber olur.”

Jack tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki cep telefonunun sinir bozucu zili duyuldu.

Henry Leyden hemen kollarını göğsünde kavuşturdu ve ellerini koltukaltlarına soktu. “Sakın bana verme,” dedi. “Cep telefonları insanları kanser eder. Bunu konuşmuştuk.”

Bu arada Dale odadan çıkmıştı. Jack (birinin izlemeyi tercih ettiği televizyon kanallarını sormak için felaket derecesinde berbat bir zaman seçmiş olduğunu düşünerek) cep telefonuna uzandığı sırada Henry parmak uçlarıyla karşısına çıkabilecek engellerin yaydığı akımı hissetmek istercesine ellerini havaya kaldırarak, kendinden emin adımlarla yeğeninin ardından odadan çıktı. Jack, Dale’in kılıfından çıkmış tek bir silah görürse, silahın sahibinin açığa alınanlar listesinde Arnold Hrabowski’nin yanını boylayacağını söylediğini duydu. Jack’in aklındaysa tek bir düşünce vardı; Jack Sawyer birkaç soru sormadan hiç kimse George Potter’ı bir yere götüremezdi. Hiç kimse.

Cep telefonunu aceleyle açtı ve “Her kimsen, şimdi olmaz,” dedi. “Yapılacak...”

“Selam, Gezgin Jack,” dedi telefondaki ses ve Jack Sawyer için zaman bir anda geriye döndü.

“Speedy?”

“Ta kendisi,” dedi Speedy. Sonra sesindeki rahat ton kayboldu. Ciddileşti ve bir iş görüşmesine benzer bir tavır aldı. “Bir polis olarak sana önemli bir haberim var evlat. Bence Şef Gilbertson’un özel banyosunu bir ziyaret etsen iyi olur. Hemen şimdi.”

Binayı sarsacak kadar çok sayıda araç, dışarıda birikmişti. Jack’in içinde kötü bir his vardı; Ernie aptallar güruhunun başında kimin olduğunu söylediğinden beri bu histen kurtulamıyordu.

“Speedy, şu an banyoya gitmek için zamanım yok...”

“Başka bir yere gitmek için de zamanın yok,” dedi Speedy soğukça di diğeri olmuştu. Parkus adındaki sert çocuk. “Orada bulacağın şeyi kullanabilirsin. Ama ilk kullanışın için acele etmezsen ikinciye ihtiyacın olmayacak. Çünkü adamı bir sokak lambasının direğinden sallandıracaklar”

Ve Speedy yok oldu.

Tansy gönüllü idam mangasını Sand Bar’ın otoparkına yönlendirdiği kalabalık içinde, Ed’in Abur Cuburları’nda belirgin olan karnaval canlılığından eser yoktu. Ed’in yerinde karşılaştıklarımızdan çoğu, akşamı Sand Bar’da sarhoş olma yolunda emin adımlarla ilerleyerek geçiriyordu, ama bu kez hepsi de çok sessizdi, neredeyse cenaze havasında Tansy’yi takip ediyorlar, arabalarına ve kamyonetlerine binip motorları çalıştırıyordu. Ama bu, vahşi bir cenaze alayıydı. Tansy, Gorg’dan bir şey almış -çok kuvvetli bir zehir- ve diğerlerine de bulaştırmıştı.

Pantolonunun beline tek bir karga tüyü sıkıştırmıştı.

Doodles Sanger onu kolundan tutmuş, nazikçe Teddy Runkleman’ın International Harvester kamyonetine götürüyordu. Tansy arka tarafa yöneldiğinde (şimdiden iki adam ve naylon kumaştan garson üniformasıyla iri bir kadın yerlerini almışlardı) Doodles onu ön tarafa yöneltti. “Hayır, tatlım. Sen önde otur, rahatına bak.”

Nehrin bu kadar uzağında sis yoğun değildi, ama iki düzine araba ve kamyonet, Teddy Runkleman’ın boyası çizik, tek stop lambalı International Harvester’ının ardından Sand Bar’ın kirli otoparkından çıktığında bina zar zor görülebiliyordu. İçeride sadece yarım düzine insan kalmıştı-her nasılsa bunlar, Tansy’nin tüy-

ler ürpertici, güçlü sesinin etki alanına girmemişlerdi. İçlerinden biri barmen, Kokmuş Peynir'di. Kokmuş'un sorumluluğu altında pek çok kıymetli sıvı vardı ve onları bırakıp hiçbir yere gidecek değildi. 911'i arayıp Ernie Therriault ile konuşması ise daha çok oyunbozanlık ruhu adınaydı. Eğer gidip eğlenemeyecekse hiç olmazsa giden maymunların eğlencesinin içine edebilirdi.

Yirmi araç, Sand Bar'dan ayrılmıştı. Konvoy, Ed'in Abur Cuburları (yol ayrımı sarı polis bantlarıyla kapatılmıştı) ve o tuhaf, unutulmuş eve (etrafı kordonla sarılmamıştı; hatta fark edilmemişti bile) giden, üzerinde otlar bitmiş yolun başındaki GİRİLMEZ levhasının önünden geçtiği sırada araçların sayısı otuzu bulmuştu. Kervan, Goltz's'e vardığında 35. karayolunun üzerinde elli araba ve kamyonet ilerliyordu, 7-Eleven'ı geçtiklerindeyse toplam seksen araç olmuştu ve içlerinde yaklaşık iki yüz elli kişi vardı. Sayılardaki bu doğal olmayan artışa numarası bilinmeyen cep telefonunun da katkısı olmalıydı.

Umulmayacak kadar sessiz olan Teddy Runkleman (aslında yanındaki solgun kadından -sımsıkı kenetlenmiş dudakları, iri, hiç kırpmadığı gözlerinden korkuyordu) kamyonetini, French Landing Polis Teşkilatı'nın otoparkının ilerisinde durdurdu. Sumner Caddesi'nin bu bölümü oldukça dik sayılırdı, el frenini çekti. Diğer araçlar, kırık egzoz boruları ve paslı susturucularının gürültüsüyle tüm caddeyi kaplayarak arkasında durdular. Ayarsız farlar, sisi bir (ilmin galasındaki spot ışıkları gibi delip geçiyordu. Yanık benzin, yağ ve fren balatalarının kokuları, rutubetli gecenin küf kokusunu bastırmıştı. Kısa bir süre sonra kapılar açılıp çarpılarak kapanmaya başladı. Ama hiçbir konuşma duyulmuyordu. Bağırış çağırış yoktu. Bu gece abes zafer çığlıkları da yoktu. Yeni gelenler, araçların etrafına kümelenmişlerdi. Teddy'nin kamyonetinin arkasındaki insanların gerek kenarlardan atlayarak, gerek kuyruk kısmından kayarak aşağı inmelerini, Teddy'nin okul balosu için buluştuğu kızı almaya giden bir gencin özenli havasıyla kamyonetin yolcu tarafındaki kapısına yönelmesini ve kızını kaybeden zayıf, genç kadının inmesine yardım edişini seyrederek sessizce ayakta duruyorlardı. Sis, kadının etrafında, sodyum ışıkların Beezer'ın kollarında oluşturduğuna benzer mavimsi renkte acayip bir enerji alanı meydana getirmiş gibiydi. Kalabalıktan, onu gördükleri anda (garip ama şehvetli) bir iç çekiş yükseldi. Tüm kalabalığı o bir arada tutuyordu. Tansy Freneau ömrü boyunca hep unutulan, ikinci planda kalan biri olmuştu, onu terk edip Green Bay'e giden

garip işlerde çalışarak sosyal yardım almak zorunda bırakan Cubby Freneau bile bir süre sonra kadını unutmuştu. Onu sadece Irma hatırlamış, tek umursayan Irma olmuştu ama Irma artık hayatta değildi. Annesinin birdenbire bir idole dönüştüğünü göremiyordu (cennetten buraya bakmıyorsa, diye düşündü Tansy aklının uzak ve geri çekilmiş bölümünde). Tansy Freneau, o akşam French Landing'in gözünde ve yüreğindeki en değerli varlık olmuştu. Aklındaki değil, çünkü aklı geçici olarak yok olmuştu (belki bilincinin arayışındaydı) ama gözünde ve yüreğinde olduğu kesindi. Ve şimdi, Doodles Sanger, bir zamanlar olduğu gibi zarifçe tüm dikkatleri üzerinde toplayan kadına yaklaştı. Doodles, Teddy'nin kamyonetinin arkasında kirli, yağlı ama işi görebilecek kadar kalın, eski bir ip bulmuştu. Doodles'ın küçük elinden, becerikli parmaklarının kasabaya inerken yolda yaptığı ilmik sallanıyordu. İlmiği, sis altındaki buğulu ışığa doğru havaya kaldıran Tansy'ye verdi. Kalabalıktan tekrar bir iç çekiş yükseldi.

Linç edilecek bir yamyamdan çok dürüst bir adam arayan dişi bir rv jen gibi ilmiği havaya kaldıran Tansy -kot pantolonu ve kan lekeli gömleği içinde kırılgan görünüyordu- park alanına doğru yürüdü. Teddy, Doodle ve Freddy Saknessum, hemen arkasından yürüyorlardı. Onların ardından kalabalık iri bir dalga gibi karakola doğru ilerliyordu.

Yıldırım Beşli'nin üyeleri, kolları göğüslerinde kavuşturmuş, sırtlarını duvara dayamış duruyorlardı. "Ne bok yiyeceğiz?" diye sordu Mouse.

"Seni bilmem ama" dedi Beezer. "Onlar beni yakalayana dek ki bu çok muhtemel, yerimden kıpırdamayacağım." İlmiği havaya kaldırmış olan kadın bakıyordu. Koca adam olmuştu ve hayatı boyunca pek çok kez zor durumda kalmıştı ama bir heykelinkine benzer iri, donuk gözleriyle bu piliç onu korkutuyordu. Beline bir şey takmıştı. Siyah bir şey. Bıçak olabilir miydi? Bir tür hançer? "Ve savaşmayacağım çünkü işe yaramayacak."

"Kapıyı kilitleyecekler, değil mi?" diye sordu Doc huzursuzca. "Yani polisler kapıyı kilitlerler herhalde."

"Sanırım," dedi Beezer gözlerini Tansy Freneau'dan bir anlığına bile ayırmayarak. "Ama bu insanlar Potter'ı istiyorlarsa, almakta pek zorlanacaklarını sanmam. Tanrı aşkına şu insanlara bir bak. Sayıları birkaç yüzü buluyordun"

Elindeki ilmiği hâlâ havada tutmakta olan Tansy durdu. "Adamı dışarı çıkarın," dedi. Sesi, bir doktor boğazına kurnazca

güç artırıcı bir aygıt yerleştirmiş gibi, olması gerekenden yüksekti. “Dışarı çıkarın. Katili bize verin!”

Doodles da ona katıldı. “Dışarı çıkarın!”

Ve Teddy. “Katili bize verini”

Ve Freddy. “Dışarı çıkarın! Katili bize verin!”

Ve sonra kalabalığın geri kalanı onlara katıldı. George Rathbun’un haykırışlarını aratmıyorlardı. Yalnız, “O vuruşu engelle!” ya da “Sayı Wisconsin’e!” diye değil, “ADAMI DIŞARI ÇIKARIN! KATİLİ BİZE VERİN!” diye bağırıyorlardı.

“Adamı alacaklar,” diye mırıldandı Beezer. Vahşi ve korku dolu bakışlarla ekibine döndü. Geniş alnında iri ter damlacıkları belirmişti. “Kalabalığı yeterince gaza getirdikten sonra buraya gelecek ve diğerleri de onun kıçına takılacaklar. Sakın kaçmaya kalkışmayın, kollarınızı bile indirmeyin. Ve sizi yakaladıklarında, bırakın ne olacaksa olsun. Yarın gün ışığını tekrar görmek istiyorsanız, bırakın ne istiyorlarsa yapsınlar.”

Kalabalık, kesilmiş süt gibi dizlerine dek yükselen sisin içinde çığlıklar atarak duruyordu. “ADAMI DIŞARI ÇIKARIN! KATİLİ BİZE VERİN!”

Wendell Green de onların bu haykırışlarına katılmıştı ama bu arada süratle fotoğraf çekmekten geri durmuyordu. Çünkü bu, hayatının hikâyesiydi.

Beezer’ın arkasındaki kapıdan bir klik sesi duyuldu. Evet, işte kilitlediler, düşündü. Teşekkürler, aşağılık herifler.

Ama ses kilitten değil, mandaldan çıkmıştı. Kapı açıldı. Jack Sawyer dışarı çıktı. Beezer’a bakmadan ya da fısıltısına tepki göstermeden yanından geçip gitti. “Hey, dostum, yerinde olsam o kadına yaklaşmazdım,” demişti Beezer.

Jack yavaş ama kararlı adımlarla başını, Özgürlük Heykeli gibi duran, ama elinde meşale yerine ilmiği tutan kadının çektiği serseri grubu ile bina arasındaki boşluğa doğru yürüdü. Basit, gri, yakasız gömleği ve koyu renk pantolonuyla Jack, eski, romantik bir masalda sevgilisine evlenme teklif etmeye giden bir şövalyeyi andırıyordu. Elinde tuttuğu çiçekler de bu izlenimi kuvvetlendiriyordu. Bu zarif, beyaz buket, Speedy’nin Jack için Dale’in özel banyosunda, lavabonun yanına bıraktığı inanılmaz derecede güçlü kokuları olan bembeyaz çiçeklerden oluşuyordu.

Bunlar, vadinin zambaklarıydı ve Ötedünya’dan gelmişlerdi. Speedy çiçekleri nasıl kullanacağına dair bir açıklama yapmamıştı ama zaten Jack’in açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Kalabalık sessizleşti. Sadece Gorg'un onun için yarattığı dünyada olan Tansy bağırmaya devam ediyordu: "Dışarı çıkarın! Katili bize verin!" Jack tam karşısında durana dek susmadı. Dostumuz, sürekli tekrarlanan haykırışları kesenin yakışıklı yüzü ya da etkileyici duruşu olduğunu düşünerek kendini kandırmadı. Kadını durduran, çiçeklerin tatlı, yoğun, Ed'in Abur Cuburları'ndaki çürük et kokusunun tam karşıtı olan güzel kokuşuydu.

Gözleri berraktı... en azından biraz.

"Dışarı çıkarın," dedi Jack'e. Neredeyse sorar gibi söylemişti.

"Hayır," dedi Jack. Kelimede yürek sızlatan bir şefkat gizliydi. "Hayır, hayatım."

Arkalarında duran Doodles Sanger belki yirmi yıldan sonra aniden babasını düşündü ve ağlamaya başladı.

"Katili bize verin," diye yalvardı Tansy. Onun da gözleri dolmuştu. "Güzel bebeğimi öldüren o canavarı dışarı çıkarın."

"Onu yakalamış olsaydım belki bu dediğini yapardım," dedi Jack, onu size verirdim." Ama yapmayacağını biliyordu. "Ama elimizdeki adam aradığınız katil değil. Canavar o değil."

"Ama Gorg demişti ki..."

İşte bu, tanıdığı bir kelimeydi. Judy Marshall'ın yemeye çalıştığı kelimelerden biri. Şu an Ötedünya'da olmayan, ama tam anlamıyla bu dünyadan sayılmayacak Jack, uzanıp kadının kemerine takılı olan tüyü aldı. "Sana bunu Gorg mü verdi?"

"Evet..."

Jack tüyü yere bıraktı ve üzerine bastı. Bir an için, ayakkabısının altında yarı ezilmiş bir eşekarısı gibi öfkeyle çırpındığını sandı -hissetti-. Sonra tüy hareketsiz kaldı. "Gorg yalan söylüyor, Tansy. Gorg her ne ise, sana yalan söylemiş. İçerideki adam katil değil."

Tansy'nin boğazından acı yüklü bir feryat yükseldi. İpi elinden bıraktı. Arkasında, kalabalık derin derin iç çekti.

Jack, kolunu kadının omzuna attı ve Potter'ın acı dolu ağırbaşlılığını hatırladı; yollarını aydınlatacak tek bir Ötedünya şafağından bile yoksun olan yenik düşen, mücadele eden insanları düşündü. Kadını kendine çekerek sarıldı, burnuna ter, keder, delilik ve brendi kokusu geldi.

Kulağına fısıldadı. "Onu senin için yakalayacağım, Tansy."

Kadının vücudu katılaştı. "Sen..."

"Evet."

"Söz... veriyor musun?"

"Evet."
"Bu adam o değil mi?"
"Hayır, tatlım."
"Yemin eder misin?"
Jack zambakları ona uzattı. "Annemin adı üzerine."
Tansy başını çiçeklere gömdü ve kokularını derin derin içine çekti. Başını tekrar kaldırdığında Jack, tehlikenin gözlerini terk etmiş olduğunu gördü ama çılgınlık hâlâ oradaydı. Artık o da kayıp olanlardan biriydi. Bir şey onu ele geçirmişti. Belki Balıkçı yakalanırsa kadını serbest bırakırdı. Jack buna inanmayı istiyordu.
"Biri bu hanımı evine götürsün," dedi Jack. Sakin, yumuşak bir tonda konuşuyordu ama sesi tüm kalabalığa ulaşmıştı. "Çok yorgun ve üzgün."
"Hemen götürürüm," dedi Doodles. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları parlıyordu. "Onu Teddy'nin kamyonetiyle götürürüm. Anahtarları vermezse ona yumruğumu geçiririm, sonra..."
Aynı anda kalabalığın gerisinden bir haykırış duyuldu: "Dışarı çıkarın! Katili bize verin! Balıkçı'yı bize verin! Balıkçı'yı dışarı çıkarın!" Bir süre için tek kişinin sesi duyuldu, sonra birkaç kararsız ses ona katıldı.
Hâlâ sırtı duvara dönük ayakta durmakta olan Beezer St. Pierre, "Ah, lanet olsun, işte yine başlıyoruz," dedi.
Jack, üniformasının kalabalığı ateşlendireceğini söyleyerek Dale'in içeride kalmasını istemişti. Elindeki çiçek buketinden bahsetmemişti, zaten Dale zambakları fark etmemişti bile; Potter'ı Wisconsin'in yeni milenyumdaki ilk linçine kurban etme fikriyle dehşete düşmüştü. Yine de Jack'in ardından alt kata inmişti ve kıdeminin yüksekliğinin verdiği hakla anahtar deliğine gözünü dayamıştı.
French Landing Polis Teşkilatı'na bağlı diğer memurlar hâlâ üst kattaydılar ve pencerelerden bakıyorlardı. Henry, Bobby Dulac'a olanları anı anına anlatması emrini vermişti. Jack için duyduğu endişeye rağmen (Henry, serseri grubunun onu çiğnemesi ya da parçalara ayırması için en az yüzde kırklık bir olasılık olduğunu düşünüyordu) Bobby'nin farkında olmadan George Rathbun'u taklit ettiğini anlayınca hem şaşırmış, hem de gururlanmıştı.
"Tamam, Hollywood dışarı çıktı... kadına yaklaşıyor... korku belirtisi yok... geri kalanlar sessizce duruyor... Jack ve kadın konuşuyorlar... kutsal İsa! Ona bir buket çiçek veriyor! Ne numara ama!"

"Numara" George Rathbun'un en sevdiği spor terimlerinden biriydi. Brew Crew'un dün gece Miller Park'ta uyguladığı vur-ve-kaç numarası yine başarısız oldu.

"Kadın geri dönüyor!" diye bağırdı Bobby zafer edasıyla. Henry'yi omuzlarından tutarak sarstı. "Oh be, galiba bitti! Sanırım Jack kadını sakinleştirmeyi başardı!"

"Bunu kör bir adam bile görebilir," dedi Henry.

"Hem de tam zamanında," dedi Bobby. "Beşinci Kanal'dan geldiler bile. Arkalarında tepesinde çanak anten olan bir başka minibüs var... galiba Fox-Milwaukee... ve..."

"Dışarı çıkarın!" diye bağırmaya başladı dışarıdan bir ses. Kandırılmış ve dargın bir sesti. "Katili bize verin! Balıkçı'yı bize verin!"

"Oh, olamaz!" dedi Bobby. Şimdi bile konuşması sabah, dinleyici bir başka programa start verildiğini söyleyen George Rathbun'a benziyordu. "Şimdi olmazzz, televizyon kameraları burada! Bu..."

"Balıkçı'yı dışarı çıkarın!"

Henry bu sesin kime ait olduğunu biliyordu. İki kat destekli camından bile bu tiz, uluyan haykırışı tanımıştı.

Wendell Green işini biliyordu... sakın aksini düşünme hatasına düşmeyin. Onun işi, haberleri iletmek, onları analiz etmek ve bazen de görüntülemekti. İşi haber yaratmak değildi. Ama kendine engel olamamıştı. Son on iki saatte ikinci kez, kariyerini zirveye çıkaracak bir hikâye yalvaran, aç parmaklarının ucuna kadar gelip son anda elinden alınıyordu.

"Dışarı çıkarın!" diye uludu Wendell. Sesinin kuvveti onu önce şaşırttı sonra heyecanlandırdı. "Katili bize verin! Balıkçı'yı bize verin!"

Diğer seslerin ona katılması inanılmaz bir hareket yaratmıştı. Okuldaki eski oda arkadaşının dediği gibi, fermuvar patlatacak bir heyecandı. Wendell göğsü kabararak, yanakları kızardı, kendine güveni arttı ve bir adım ilerledi. Beşinci Kanal minibüsünün kalabalığın arasından yavaşça ona doğru yaklaştığını şöyle böyle fark etmişti. Çok yakında kameralar ortaya çıkacak, sisi yaran güçlü ışıklar altında çekim yapmaya başlayacaktı. Ne olmuştu yani? Kan lekeleriyle kaplı gömlek giyen kadın öz çocuğu için mücadele etmek için fazla korkaksa Wendell onun görevini üstlenmeye hazırdı! Sivil sorumluluk inisiyatifinin parlak örneği, Wendell Green! Halkın lideri, Wendell Green!

Fotoğraf makinesini yukarı aşağı sallamaya başladı. Çok keyifliydi. Okula geri dönmüş gibiydi! Bir Skynyrd konserinde olduğu gibi. Sanki kafayı bulmuştu...

Wendell Green'in gözlerinin önünde bir şimşek çaktı. Sonra ışıklar söndü. Hepsi birden.

"ARNIE ONA EL FENERİYLE VURDU!" diye bağırdı Bobby.

Dale'in kör eniştesini omuzlarından yakalayıp sevinçle döndürdü. Yoğun bir Aqua Velva kokusu Henry'ye doğru yayıldı ve kör adam, bir saniye öncesinden Bobby'nin onu Fransız stilinde, iki yanağından birden öpeceğini anladı. Bobby gördüklerini anlatmaya tekrar başladığında sesi, yerel takımın çok nadir görülen mucizevi başarılarından birine tanık olmuş George Rathbun'unkini andırıyordu.

"Buna inanabiliyor musunuz, Çılgın Macar ona çok sevdiği el feneriyle vurdu!"

GREEN YERE YIĞILDI! LANET OLASI MACAR HERKESİN SEVGİLİSİ PIC KURUSU GAZETECİYİ TUŞ ETTİ! HELAL OLSUN, HRABOWSKI!'

Çevrelerini saran tüm polisler avazları çıktığı kadar tezahürat yapıyorlardı. Debbi Anderson, "We Are the Champions"u* söylemeye başladı ve diğerce hemen ona katıldılar.

French Landing'de garip günler yaşanıyor, diye düşündü Henry. Elleri cebinde ayakta duruyor, gülümseyerek etrafını saran patırtıyı dinliyordu. Gülümseyişinde en ufak bir sahtelik bile yoktu; mutluydu. Ama yüreğinde bir huzursuzluk vardı. Jack için korkuyordu. Aslında herkes için korkuyordu.

"İyi işti, dostum," dedi Beezer, Jack'e. "Samimi söylüyorum."

Jack başını salladı. "Sağ ol."

"Adamın o olup olmadığını sana tekrar sormayacağım. O değil diyorsan, değildir. Ama asıl katili bulmana yardım etmek için yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa bizi araman yeter."

Yıldırım Beşli'nin diğer üyeleri de onaylarcasına mırıldandılar; Kaiser Bill, Jack'in omzuna dostça bir yumruk vurdu. Muhtemelen vurduğu yer moraracaktı.

"Sağ olun," dedi Jack tekrar.

Çalmadan kapı açıldı. Dale onu yakaladı ve kaburgalarını sızlatacak şekilde kucakladı. Göğüsleri birleştiğinde Jack, Dale'in kalbinin hızla ve şiddetle çarptığını hissetti.

"Kellemi kurtardın," diye fısıldadı Dale, Jack'in kulağına. "Senin için yapabileceğim herhangi..."

“Bir şey yapabilirsin aslında,” dedi Jack, onu içeri çekerek. “Haber minibüslerinin ardında bir polis arabası daha gördüm. Tam emin olamadım ama galiba rengi maviydi.”

“Eyvah,” dedi Dale.

“Katılıyorum. Potter’ı sorguya çekmek için en az yirmi dakikaya ihtiyacım var. Hiçbir yere varamayabiliriz, ama elimize çok yararlı ipuçları da geçebilir. Brown ve Black’i yirmi dakika oyalayabilir misin?”

Dale, arkadaşına sırıttı. “Sana yarım saat vereceğim. En az.”

“Harika. Ve Balıkçı’nın 911’i aradığı günkü kaset, hâlâ elinde mi?”

“Brown ve Black davayı elimizden aldıklarında diğer kanıtlarla beraber gitti. Bugün öğleden sonra bir ekip gelip hepsini götürdü.”

“Dale, olamaz!”

“Sakin ol, dostum. Kasetin bir kopyası masamın çekmecesinde, emniyette duruyor.”

Jack göğsünü sıvazladı. “Beni öyle korkutma.”

“Affedersin,” dedi Dale. Bir yandan da, seni dışarıda gördükten sonra k kaçağın aklıma gelmezdi, diye düşünüyordu.

Merdivenleri tırmanırken Jack, Speedy’nin banyoda bıraktığı şeyi nasıl kullanacağını söylediğini hatırladı... ama çiçekleri Tansy Freneau’ya vermişti. Kahretsin. Sonra ellerini burnuna götürdü, kokladı ve gülümsedi.

Belki çiçekler hâlâ yanındaydı.

17

GEORGE POTTER, idrar ve dezenfektan kokulu kısa bir koridorun üstündeki üçüncü hücrede, ranzanın üzerinde oturuyordu. Pencereden, son birkaç saattir fazlasıyla heyecana sahne olan ve hâlâ büyük bir kalabalığın doldurduğu otoparkı seyrediyordu. Jack'in yaklaşan ayak seslerini duydu ama başını çevirip bakmadı.

Jack, yürürken iki levhanın önünden geçmişti. Birincisinin üzerinde BİR GÖRÜŞME, BİR GÖRÜŞME DEMEKTİR yazıyordu. İkincisinin üzerindeyse A.A. TOPLANTİ-LARİ PAZARTESİ 19.00, N.A. TOPLANTİLARİ PERŞEMBE 20.00 yazıyordu. Köşede pis bir musluk ve bir sivri akıllının üzerine GÜLME GAZİ yazdığı çok eski bir yangın söndürme cihazı vardı.

Jack hücrenin kapısına geldi ve evinin anahtarlarıyla demir parmaklıklardan birine hafifçe vurdu. Hâlâ Ötedünya'nın bir kalıntısı olduğunu düşündüğü hiperalgı durumunda olan Jack, bir bakışta adam hakkındaki en önemli gerçeği kavramıştı. Çökmüş gözlerden ve morarmış altlarından okunuyordu; içeri göçmüş avurtlarından, hafifçe çukurlaşmış şakaklarından ve ince damarlarının hassas görünümünden; burnunun fazla keskin uzanışından anlaşılıyordu.

"Merhaba, Bay Potter," dedi. "Sizinle konuşmak istiyorum ve elimizden geldiğince acele etmeliyiz."

"Beni istiyorlardı," diye belirtti Potter.

"Evet."

"Belki beni almalarına izin vermeliydiniz. Nasıl olsa üç dört ay sonra bu dünyadaki vadem dolacak."

Jack, Dale'in verdiği manyetik kartı gömleğinin üst cebinden çıkarıp hücrenin kapısını açtı. Yuvasında yana doğru titreyerek

açılan demir kilidi, cızırtılı bir ses çıkardı. Jack, manyetik kartı çıkardığında cızırtılı ses kesilmişti. Aşağıda, H.C.3 yazılı amber renkli ışık, şimdi yanmış olmalıydı.

Jack ranzanın diğer ucuna oturdu. Metalik kokunun zambakların kokusuna zarar vermesini istemediği için anahtarlığı arka cebine koymuştu “Nerede?»

Potter, Jack’in nasıl anladığını sormadan büyük, çıkık damarlı elini kaldırarak -bir marangozun eli- karnına dokundu. Sonra kucağına bıraktı. “Midemde başladı. Beş yıl önce. Uslu bir çocuk gibi iğneleri yaptırdım ve hapları’ tim. O sıralar, La Riviere’de yaşıyordum. O ilaçlar... Tanrım, her yere kusuyordum. Her köşeye, her yere. Bir keresinde farkında olmadan kendi yatağıma kusmuşum. Ertesi sabah uyandığımda tüm göğsüm, kuruyup katılaşmış kusmukla kaplıydı. Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı, evlat?”

“Annem kanserdi,” dedi Jack usulca. “On iki yaşındaydım. O zaman başladı.”

“Beş yıl daha yaşayabildi mi?”

“Daha fazla.”

“Şanslıymış,” dedi Potter. “Ama sonunda onu ele geçirdi, değil mi?”

Jack başını salladı.

Potter da başını salladı. Henüz aralarında bir arkadaşlık kurulmuş sayılmazdı ama gidişat o yöndeydi. Jack’in çalışma tarzı böyleydi, her zaman da böyle olmuştu.

“O kahrolası bela insanın içine girer ve bekler,” dedi Potter ona. “Bana göre ondan hiçbir zaman asla tam anlamıyla kurtulmak mümkün değil. Her neyse, iğnelerle işim bitti. Haplarla da. Şimdi sadece ağrı kesici hapları kullanıyorum. Buraya sonumu karşılamaya geldim.”

“Neden?” Aslında bu, Jack’in bilmeye ihtiyaç duyduğu bir ayrıntı değildi ve zamanı azalıyordu ama onun tekniği böyleydi. Aşağıda, adamı götürmek için bekleyen, eyalet polisinden birkaç gereksiz adam var, diye işe yarayan bu tekniği bir kenara bırakacak değildi. Dale onları oyalamak ve gerekirse engellemek zorundaydı.

“Yeterince hoş bir küçük kasaba gibi görünmüştü. Ve nehri severim. Her gün nehir kenarına inerim. Bazen şimdiye kadar yaptığım tüm işleri -Wisconsin, Minnesota, Illinois- düşünürüm, bazen de hiçbir şey düşünmem. Orada, bir bankın üzerinde öylece oturur, huzur içinde nehri seyrederim.”

“Ne tür işlerde çalıştınız, Bay Potter?”

“Marangozlukla başladım, tıpkı İsa gibi. Sonra inşaat işine girdim ve işler büyüdü ki sonunda boyumu aştı. Bir inşaatçının yaptığı, kendini mütaahit olarak tanıtarak etrafta dolaşmaktır. Kısa zamanda üç dört milyon dolara, Cadillac’a ve cuma geceleri tozumu attıran genç bir kadına sahip oldum, güzel bir kadındı. Hiç sorun çıkarmaz, başımı ağrıtmazdı. Sonra elimde ne varsa kaybettim. Tek özlediğim, Cadillac’tı. Onu kullanmak, bana kadınla olmaktan daha çok zevk veriyordu. Sonra kötü haberi aldım ve aradan buraya geldim.” Jack’e baktı.

“Bazen ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence French Landing, her şeyin daha iyi koktuğu ve göründüğü bir başka dünyaya, daha iyi bir dünyaya yakın. Belki orada insanlar da daha iyi davranıyordur. Başkalarıyla pek takılmam, arkadaş canlısı biri değilimdir, ama bu, duygularımın olmadığı anlamına gelmez. Kafamda, iyi biri olmak için fazla geç olmadığına dair bir fikir var. Sence ben deli miyim?”

“Hayır,” dedi Jack. “Ben de o sebeple buraya geldim. Size benim için nasıl olduğunu anlatayım. Bir pencerenin önüne ince bir battaniye gerdiğinizi düşünün, güneş ışıkları yine de içeri girer, değil mi?”

George Potter’ın ona bakan gözleri birden parladı. Jack’in daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmamıştı, bu iyi olmuştu. Aradığı dalga boyunu bulmuştu, hemen hemen her seferinde bulurdu, bu ona bahşedilmiş bir yetenekti ve artık işe-koyulmanın zamanıydı. “Biliyorsun,” dedi Potter.

Jack başını salladı. “Niçin burada olduğunuzu biliyor musunuz?”

“Sanırım o hanımın çocuğunu öldürdüğümü düşünüyorlar.” Potter başıyla demir parmaklıklı pencereyi işaret etti. “Elinde ilmiği tutan kadının. Ben öldürmedim. Tek bildiğim bu.”

“Tamam, bu bir başlangıç. Şimdi beni dinleyin.”

Jack, Potter’ı oraya düşüren olaylar zincirini çok kısa bir sürede anlattı. Onu dinlerken Potter’ın kaşları çatıldı. İri ellerini kenetledi.

“Railsback!” dedi sonunda. “Bilmeliydim! Sürekli soru soran, sürekli poker ya da bilardo oynamak isteyip istemediğimi soran, her şeye burnunu sokan meraklı herif! Oyunları da rahat soru sorabilmek için birer fırsat olarak görüyordu. Tanrı’nın cezası...”

Jack onun bir sure daha bu tür konuşmalarla içini dökmesine izin verdi. Kanser olsun olmasın, bu yaşlı adam normal hayatın-

dan merhamet uzaklaştırılmıştı ve içini boşaltmaya ihtiyacı vardı. Zaman kaybetme kaygısıyla lafını keserse adamı tamamen kaybedebilir, hiçbir şey öğrenemeyebilirdi. Sabır göstermek zordu (Dale o iki baş belasını nasıl oyalıyordu acaba? Doğrusu Jack, bilmek bile istemiyordu) ama sabır çok önemliydi. Potter saldırısının yelpazesini genişletince (Morty Fine ve Railsback'in yakın dostu Irv Thronebe de yaşlı adamın söylenmelerinden paylarına düşeni almışlardı) Jack araya girdi.

"Bay Potter, Railsback bir adamı odanıza kadar takip etmiş. Hayır, aslında şöyle söylemek daha doğru; biri Railsback'i odanıza yönlendirmiş."

Potter cevap vermedi. Bakışlarını kenetlediği ellerine dikmiş oturuyordu Ama başını sallamıştı. Yaşlı bir adamdı, hastaydı ve sağlığı giderek kötüleşiyordu ama kesinlikle aptal değildi.

"Railsback'i odanıza yönlendiren büyük bir ihtimalle ölen çocukların fotoğraflarını gardırobunuza bırakan adamla aynı kişi."

"Evet, bu çok mantıklı. Çocukların fotoğraflarına sahip olduğuna göre muhtemelen onları öldüren de o."

"Doğru. Sormak istediğim..."

Potter sabırsızca elini salladı. "Sanırım ne soracağını biliyorum. Bu civarda Chicago'lu Potsie'yi ensesinden ya da hayalarından yakalamaya hevesli birinin olup olmadığı."

"Evet."

"İşini zorlaştırmak istemem, evlat, ama aklıma hiç kimse gelmiyor."

"Hiç mi?" Jack kaşlarını kaldırdı. "Hiç buralarda iş yapmış mıydınız? Bir ev inşaatı ya da bir golf sahası?"

Potter başını kaldırdı ve Jack'e sırıttı. "Elbette. Bu kasabanın güzelliğini nasıl fark ettim sanıyorsun? Özellikle yaz aylarında kasabanın Libertyville denen kısmını biliyor musun? Camelot ve Avalon adında caddeleri olan bölgeyi?"

Jack başını salladı.

"Oradaki binaların yarısını ben inşa ettim. Yetmişli yıllarda. O zamanlar bu civarda bir adam vardı... Chicago'dan tanıdığım eşek herifin biri... ya da tanıdığımı sandığım... o da piyasada mıydı?" Soruyu kendine sormuş gibiydi. Başını kısaca iki yana salladı. "Hatırlayamıyorum. Zaten önemi de yok. Nasıl

Adam o zamanlar yaşını başını almıştı, şimdi ölmüş olmalı. Çok uzun bir süre önceydi."

Ama sorguya çekme konusunda Jerry Lee Lewis'in bir zamanlar piyano çalması gibi başarılı olan Jack için önemi vardı. Beyninde, sezgilerinin oluştuğu, özelikle loş olan bölümde ışıklar belirmeye başlamıştı. Henüz çok parlak değillerdi ama kesinlikle oradaydılar.

"Eşek herif," dedi sanki bu kelimeyi ilk kez duymuş gibi. "Nedir o?" Potter ona sevimsiz bir bakış fırlattı. "Tam anlamıyla vatandaş sayılmayan vatandaş. Bağlantıları olan insanları tanıyan biri. Bazen bu insanlar bunu arardı. Birbirlerine karşılıklı iyilikler yaparlardı. Eşeğin biri olmak iyi bir şey değil."

Hayır, değil, diye düşündü Jack. Ama sen de özlediğin Cadillac'i bu işler sayesinde elde etmiştin.

"Sen de bu adam gibi eşeklik yaptın mı, George?" Artık samimiyeti biraz arttırmak gerekiyordu. Bu, Bay Potter'a yöneltilecek bir soru değildi.

"Belki," dedi Potter bir süre düşündükten sonra. "Belki öyleydim. Chicago'dayken. O zamanlar Chicago'da büyük kontratlar almak için kirli oyunlara girmek, birilerini memnun etmek gerekiyordu. Şimdi nasıl bilmiyorum, ama bizim dönemimizde dürüst bir müteahhit, fakir bir müteahhitti. Anlıyorsun, değil mi?"

Jack başını salladı.

"Yaptığım en büyük iş, Chicago'nun güneyinde çok geniş bir yerleşim sitesiydi. Tıpkı o kötü, kötü Leroy Brown ile ilgili şarkıdaki gibi." Potter omuzları sarsılarak güldü. Bir an için hastalığı, haksız yere tutuklanmış oluşu ve neredeyse linç edileceği aklından çıkmıştı. Geçmişte yaşıyordu; mazisi biraz ucuz ve kirli olsa da şimdiki zamandan iyiydi, duvara zincirlenmiş ranza, çelik tuvalet, iç organlarına yayılan kanser.

"O iş çok büyüktü, evlat, şaka yapmıyorum. Devletin kasasından çıkacak bir yığın tatlı para söz konusuydu, ama kime gideceğine yerel kodamanlar, bir gecede karar vermişti. Ben ve şu diğer adam çok çekişmeli bir yarışta..."

Gözlerini iri iri açıp Jack'e bakıp sustu.

"Ulu Tanrım, nesin sen, bir büyücü mü?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben sadece burada oturuyorum."

"Burada karşıma çıkan o adamdı. Az önce bahsettiğim eşek oydu!"

"Anlayamıyorum, George," dedi Jack, ama aslında aklında bir fikir şekillenmeye başlamıştı. Ve heyecanlanmasına rağmen, bar-

daki kızın ona Kinderling'in burun sıkma hareketinden bahsettiği zamandaki gibi hiç belli etmeden durdu.

"Muhtemelen bir şey çıkmayacak," dedi Potter. "Adamın hoşlanılacak bir tarafı yoktu gerçekten, ama ölmüş olmalı. Yaşıyorsa da en az sekseni dedir."

"Bana ondan bahset," dedi Jack.

"Pis işler yapardı," dedi Potter, bu her şeyi açıklıyormuşçasına. "Chicago'da ya da o civarda bir yerde başı derde girmiş olmalı, çünkü burada karşıma çıktığında başka bir isim kullanıyordu, bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Site anlaşmasında onu ne zaman alt etmiştin, George?"

Potter gülümsedi, diş etlerinden dışarıya fırlayan iri dişleri Jack'e adamın ölüme ne denli yaklaşmış olduğunu düşündürdü. Tüyleri ürpermişti ama hiçbir şey belli etmeden yaşlı adamın gülümseyişine karşılık verdi. Bu da, çalışma tarzının bir parçasıydı.

"Bu pis işlerden bahsedeceksek bana Potsie demen daha uygun olur."

"Pekâlâ, Potsie. Chicago'daki bu adamla rekabet edişiniz ve işi elinden alışın ne zamandı?"

"Bunu söylemek pek zor değil," dedi Potter. "Anlaşma, yaz aylarında ortaya çıkmıştı, ama kodamanlar hâlâ şehre önceki yıl gelen hippilerin, polisin ve valinin üzerine nasıl gittikleri konusunu tartışıyorlardı. Yani 1969 yılı olduğunu söyleyebilirim. Vali Daley'nin yapılacak site ile ilgili kurduğu komisyonun iki üyesine büyük iyilikler yapmıştım. Teklifler açılınca benimkine özel bir ilgi gösterildi. Diğer adamın, şu rakibim, daha düşük bir teklif verdiğinden hiç şüphem yok. Eminim onun da kendi bağlantıları vardı. Ama bu kez işi bana kaptırmıştı."

Gülümsedi. İğrenç dişler bir kez daha belirdi ve kayboldu.

"Onun teklifi gündeme bile gelmedi çünkü her nasılsa kaybolmuştu. Bulunup ortaya çıkarıldığındaysa artık çok geçti. Şanssızlık. Chicago Potsie, işi kapmıştı bile. Dört yıl sonra adam, Libertyville işi için burada ortaya çıktı. Ama bu sefer onu dürüstçe yenmiştim. Hiçbir dalavereye bulaşmamıştım. Kontratın kime verildiği belli olduktan sonra adama Nelson Oteli'nin barında rastladım. Bana, 'Sen Chicago'daki adamsın,' dedi. Ben de ona, 'Chicago'da pek çok adam var," dedim. Bu herif pis işlere bulaşırdı ama aynı zamanda korkutucuydu. Sanki kokusundan belli oluyordu. Başka türlü açıklayabileceğimi sanmıyorum. Her neyse, o günlerde büyük ve kudretli bir adamdım, gerektiğinde acımasız olabilirdim

ama o gün oldukça uysaldım. Bir iki kadeh yuvarladığım halde uysaldım.

"Evet," dedi adam. 'Chicago'da pek çok adam var ama sadece biri beni bastırdı. O işin acısını unutmadım, Potsie ve çok da iyi bir hafızam vardır.' "Başka bir zaman, başka biri olsa, kafasını duvara geçirdikten sonra ona hafızasının hâlâ iyi olup olmayacağını sorardım ama bu adama hiçbir şey söylemedim. Aramızda daha fazla konuşma olmadı. Bardan çıktı gitti. O günden sonra onu bir daha gördüğümü sanmıyorum ama Libertyville işi devam ederken birkaç kez ondan bahsedildiğini duymuştum. Kalfalarla konuşurken. Görünüşe bakılırsa adam, French Landing'de kendine bir ev inşa ediyordu. Emekliliğini geçirmek için. Gerçi o sıralarda emekli olacak kadar yaşlı değildi, ama yaklaşıyordu. Sanırım ellili yaşlardaydı... ve 1972 yılıydı."

"Demek burada kendine bir ev inşa ediyordu," dedi Jack düşünceli bir ifadeyle.

"Evet. Evin bir de ismi vardı, şu İngiliz evlerindeki gibi. Bilirsin, The Briches, Lake House gibi."

"Evin ismi neydi?"

"Kahretsin, herifin ismini bile hatırlamıyorum yaptığı evin ismini hatırlamamı nasıl beklersin? Tek bildiğim, kalfaların hiçbirinin oradan hoşlanmadığıydı. Evin adı çıkmıştı."

"Kötü anlamda mı?"

"En kötüsü. Sürekli kazalar oluyordu. Birinin eli elektrikli bıçkıda bileğinden kopmuştu, bir diğeriyse neredeyse hastaneye yetişemeden kan kaybından ölecekti. Bir başka işçi iskeleden düşmüş ve felç olmuştu... boynundan aşağısını hissedemiyordu. Nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?" Jack başını salladı.

"İnsanların daha inşa edilmeden lanetli dedikleri tek evdir orası. Sanırım 'adam inşaatı tek başına bitirmek zorunda kalmıştı."

"Bu ev hakkında başka neler söyleniyordu?" Jack, soruyu öylesine sormuş gibiydi, sanki cevap pek umurunda değilmiş gibi, ama aslında yaşlı adamın ağzından çıkacakları duymak için kulak kesilmişti. Daha önce French Landing'de lanetli bir evden bahsedildiğini hiç duymamıştı. Orada, tüm söylentileri, hikâyeleri ve efsaneleri duyacak kadar uzun süredir yaşamıyordu belki, ama böyle bir şey... öyle ya da böyle mutlaka duyulurdu.

"Ah, evlat, hatırlayamıyorum. Sadece..." Gözleri uzaklara dalmış bir halde duraksadı. Binanın dışındaki kalabalık sonunda dağılmaya başlamıştı. Jack,

Dale'in Brown ve Black'i oyalamak için neler yaptığını merak ediyordu. Zaman hızla uçup gidiyordu ve henüz Potter'dan istediği bilgiyi alamamıştı, aldığı kadarı ancak işkence etmeye yarıyordu.

"Bir adam bana, gökyüzünde olduğu halde güneşin orada asla parlamadığını söylemişti," dedi Potter aniden. "Evin yoldan biraz uzaktaki bir açıklı, olduğunu ve yaz aylarında günde en az beş saat süreyle güneş alması gerektiğini söylüyordu ama her nasılsa ev... güneş görmüyordu. Adamların gölgelerini tıpkı bir masaldaki gibi kaybettiklerini ve bundan hiç hoşlanmadıklarını anlatmıştı. Ve bazen de bir köpeğin ormanda hırladığını duyuyorlarmış. Çıkardın sese bakılırsa, çok da büyük bir hayvanmış. Acımasız bir hayvan. Ama hiç gören olmamış. Sanırım nasıl olduğunu bilirsin. Hikâyeler bir şekilde başlar ve ağızdan ağza aktarıldıkça kendini besleyip büyü..."

Potter'ın omuzları birden çökmüştü. Başı öne eğildi.

"Tüm hatırlayabildiklerim bunlar."

"Adamın Chicago'daki ismi neydi?"

"Hatırlayamıyorum."

Jack aniden açık avuçlarını Potter'ın burnuna yaklaştırdı. Yaşlı adam, başı öne eğik olduğu için burnuna doğru uzanan elleri son ana dek fark etmemişti. Yutkunarak büzüldü. Jack'in tenine sinen ve yok olmak üzere olan kokuyu içine çekti.

"Ne?... Tanrım, nedir bu?" Potter, Jack'in ellerinden birini yakalayarak açgözlülükle tekrar kokladı. "Çok güzel. Nedir bu?"

"Zambaklar," dedi Jack, ama aklından geçen bu değildi. Annemin hatırası, diyordu içinden. "Adamın Chicago'daki ismi neydi?" diye tekrar sordu.

"Sa... sanki Beerstein gibi bir şeydi. Bu değil, ama buna yakın bir isim. Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Beerstein," dedi Jack. "Ya üç yıl sonra French Landing'e geldiği sırada kullandığı isim neydi?"

Birdenbire merdivenlerden yüksek sesli tartışmalar duyuldu. "Umurumda değil!" diye bağırdı biri. Jack sesin sahibinin daha resmi tavırlı görünen Black olduğunu anladı. "Bu bizim soruşturmamız ve o adam da bizim tutuklumuz. Onu götürüyoruz! Hemen şimdi!"

Dale, "Buna bir itirazım yok. Sadece resmi evraklar..." dedi.

Brown, "Of, evrakların canı cehenneme. Kâğıtları yanımıza alırız."

"French Landing'de kullandığı isim neydi, Potsie?"

“Ben- hatırlaya...” Potsie, Jack’in ellerini tekrar tuttu. Yaşlı adamın elleri soğuktu. Gözlerini kapatıp Jack’in avuç içlerini kokladı. Derin bir nefes çekerken, “Burnside,” dedi. “Sevimli Burnside. Gerçekte hiç de sevimli değildi. Bu sadece alaycı bir lakaptı. Sanırım gerçek ismi Charlie idi.”

Jack ellerini geri çekti. Charles “Sevimli” Burnside. Bir zamanlar Beerster isminde tanınıyordu. Ya da Beerstein’e benzer bir isimdi. “Ya ev? Evin ismi neydi?”

Brown ve Black, Dale onları engelleme çabasıyla peşlerinde olduğu haine şimdi koridorda ilerliyorlardı. Zaman kalmadı, diye düşündü Jack. Kahretsin beş dakikam daha olsaydı...

Ve Potsie o anda, “Kara Ev,” dedi. “Bu ismi kendisi mi koydu yoksa inşaatında çalışan işçiler mi bilmiyorum ama isim, kesinlikle buydu.”

Jack’in gözleri irileşti. Henry Leyden’ın samimi oturma odası bir anda kafasında belirmişti: dirseğinin yanında bir içkiyle Jamdyce ve Jarndyce’in hikâyesini okuyordu. “Kasvetli Ev olmasın?” diye sordu.

“Kara,” diye tekrarladı Potter sabırsızca. “Çünkü gerçekten öyleydi. Ev...”

“Ah, ulu Tanrım,” dedi eyalet polislerinden biri kedisi çöpten bir şey çıkarıp oturma odasındaki koltuğun üzerine bırakmış gibi bir ses tonuyla. Onu duyan Jack’in içini bir anda suratını dağıtma isteği sarmıştı. Brown’un sesiydi, ama Jack başını kaldırıp baktığında, karşısında onun ortağı, Black’i gördü, isimlerdeki tesadüf, gülümsemesine neden oldu. “Selam, çocuklar,” dedi ayağa kalkarak. “Burada ne arıyorsun, Hollywood?” diye sordu Black. “Sadece biraz çene çalıp gelişinizi bekliyordum,” dedi Jack ve ardından yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. “Sanırım bu adamı istiyorsunuz.”

“Üstüne bastın,” diye hırladı Brown. “Ve eğer soruşturmayı mahvettiysen...”

“Ah, hiç sanmıyorum,” dedi Jack. Çok çabalaması gerekmişti, ama sesinin arkadaşça bir tonda çıkmasını sağlamıştı. Sonra Potsie’ye döndü. “Bu adamlarla, French Landing’de olduğunuzdan daha güvende olursunuz, efendim.”

George Potter sakin görünüyordu. Başına her ne gelecekse şimdiden kabullenmiş gibiydi. “Pek fark etmiyor,” dedi ve aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. “Yaşlı Sevimli hâlâ hayattaysa ve

karşına çıkarsa ona 69'da vurduğum tekmenin acısını hâlâ hissedip hissetmediğini sor. Chicago Potsie'den de selam söyle."

"Siz neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Brown ters ters bakarak çelerini eline almıştı ve onları George Potter'ın bileklerine geçirmek için sızlandığı açıkça görülüyordu.

"Eski günlerden," dedi Jack. Kokulu ellerini ceplerine soktu ve hücreden ayrıldı. Brown ve Black'e gülümsedi. "Sizi ilgilendiren bir konu değildi baylar."

Memur Black, Dale'a döndü. "Siz bu davadan alındınız," dedi. "Açık net bir cümle bu. Daha basit bir söylenişi yok. Şimdi söyleyin bana, şef anlıyor musunuz?"

"Elbette anlıyorum," dedi Dale. "Dava tamamen sizindir. Ama mantıklı olalım. Ne yani, Sand Bar'dan bir sarhoş sürüsünün adamı Lucky'nin yerinden alıp linç etmesine seyirci mi kalsay..."

"Kendinizi olduğunuzdan daha aptal göstermeye çalışmayın, şef," diye tersledi Brown. "Adamın ismini polis telefonlarından öğrenmişler."

"Bundan şüpheliyim," dedi Dale usulca, kanıt deposundan kısa bir süre için alınan mavi cep telefonunu düşünerek.

Black, Potter'ın dar omzunu kavradı, adamı sertçe döndürdü ve koridorun sonundaki kapıya doğru öyle sert itti ki adam neredeyse yere kapaklanıyordu. Potter derin çizgilerle kaplı yüzünde mağrur bir ifade ve acıyla dikleşti.

"Beyler," dedi Jack.

Yüksek sesle ve öfkeyle konuşmamıştı ama iki adam da dönüp ona baktı.

"Bu tutukluyu görüş alanım içinde bir kez daha taciz ederseniz, buradan ayrıldığınız dakika Madison'la bir telefon görüşmesi yaparım ve hiç şüpheniz olmasın, beni dinlerler. Davranışınız küstah, zorlayıcı ve davanın çözülmesi yolunda verimsiz. Bölümler arası işbirliği yeteneğiniz yok. Tutumunuz hiç profesyonelce değil ve Wisconsin Eyaleti'nin üzerinde çok kötü bir intiba bırakıyor. Ya adam gibi davranırsınız ya da önümüzdeki cuma kendinize güvenlik görevlisi olarak iş aramaya başlarsınız. Bunu size garanti edebilirim."

Sesi baştan sona aynı tonda olmasına rağmen Brown ve Black, her kelimesiyle yerlerinde ufalıyor gibiydiler. Konuşması bittiğinde, akılları başlarına gelmiş bir çift çocuk gibi görünüyorlardı. Dale hayranlık ve hayretle Jack'e bakıyordu. Sadece Potter etkilen-

memiş görünüyordu; binlerce kilometre öteye dalmış gibi görünen gözlerle kelepçeli bileklerine bakıyordu.

"Haydi gidin şimdi," dedi Jack. "Tutuklunuzu ve dava kayıtlarını alıp toz olun."

Black konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Tek söz etmeden çıktılar. Kapı arkalarından kapandığında Dale, Jack'e baktı ve yavaşça, "Vay canına "dedi.

"Ne?

"Bilmiyorsan," dedi Dale. "Ben söyleyecek değilim."

Jack omuz silkti. "Potter onları meşgul edecektir, bu arada biz de işe koyulmak için bir süreliğine özgürüz. Bu gecenin iyi bir tarafı varsa o da bu."

"Adamdan bir şey öğrenebildin mi?"

"Bir isim. Hiçbir anlama gelmiyor da olabilir. Charles Burnside. Lakabı, Sevimli. Hiç duymuş muydun?"

Dale alt dudağını öne doğru uzattı ve düşünceli bir ifadeyle geri çekti. Sonra başını iki yana salladı, "isim tanıdık gibi geliyor ama belki bunun sebebi çok yaygın bir isim olmasıdır. Lakap da öyle."

"Otuz yıldan fazla bir zaman önce Chicago'da iş yapmış bir müteahhitmiş. En azından Potsie'nin söyledikleri bu."

"Potsie," dedi Dale. BİR GÖRÜŞME, BİR GÖRÜŞME DEMEKTİR levhasının köşesi kırılmıştı. Dale ne yaptığının farkında değilmiş gibi uzanıp o köşeye dokundu. "Adamla bayağı samimi olmuşsunuz anlaşılan."

"Hayır," dedi Jack. "Burnside'ın dostu. Memur Black de Kara Ev'in sahibi değil."

"Ne kara evi? Nereden çıktı o?"

"Öncelikle bu özel bir isim. Karanın K'si, evin de E'si büyük. Kara Ev. Bu civarda o isimde bir evden bahsedildiğini duydun mu?"

Dale güldü. "Tanrım, hayır."

Jack gülümsedi. Ama bu, sorgulamada kullandığı gülümsemeydi, arkadaşımla-bir-şeyi-tartışıyorum gülümsemesi değildi. Çünkü artık o bir polisti. Ve Dale Gilbertson'un gözlerinde minik, tuhaf bir pırıltı görmüştü.

"Emin misin? Bir dakika durup düşün."

"Söyledim ya, bilmiyorum. Bu civarda insanlar evlerine isim takmazlar. Ah, ama sanırım Bayan Graham ve Bayan Pentle kasaba kütüphanesinin arkasındaki evlerine Hanımeli diyorlar. Ön

taraftaki çitin yanındaki hanımeli öbekleri yüzünden sanırım. Bu taraflarda bir isme sahip bildiğim tek ev o."

Jack o tuhaf pırıltıyı tekrar gördü. Wisconsin Eyalet Polisi tarafından cinayet suçuyla tutuklanacak olan George Potter'dı ama Jack, görüşmeleri sırasında onun gözlerinde böyle bir pırıltıyı bir kez bile görmemişti. Çünkü Potter ona dürüst davranmıştı.

Dale dürüst davranmıyordu.

Ama ona çok nazikçe yaklaşmalıyım, dedi Jack kendi kendine. Çünkü dürüst davranmadığının farkında değil. Bu nasıl mümkün olabilir?

Sorusuna cevap alırmış gibi Chicago Potsie'nin sesi beyninde yankılandı: Bir adam bana, gökyüzünde olduğu halde güneşin orada asla parlamadığını söylemişti... gölgelerini tıpkı bir masaldaki gibi kaybediyorlarmış.

Hafıza bir-gölgeydi; bir suçu ya da kazayı şahitlerin çelişkili ifadelerin göre inşa etmeye çalışmış olan her polis, bunu bilirdi. Potsie'nin Kara Ev'i DE öyle miydi acaba? Gölgesi olmayan bir şey? Dale'in tepkisi (şimdi duvardan levhayı, ambulans gelene dek sokakta yatan kalp krizi geçirmiş birine kalp masajı uyguluyormuşçasına tüm dikkatini vererek ciddiyetle inceliyordu) Jack'e bunun öyle bir şey olabileceğini düşündürüyordu. Üç gün öncesi olsaydı böyle bir fikre kapılmak için kendine kesinlikle izin vermezdi ama üç gün önce Ötedünya'ya dönmemişti.

"Potsie'nin söylediğine göre bu ev daha inşaatı tamamlanmadan lanetli sıfatını almış," dedi Jack biraz bastırarak.

"Hayır," dedi Dale, ama Jack'in yüzüne bakmadı. Hâlâ önündeki levhayı inceliyordu. "Hiçbir şey çağrıştırmıyor."

"Emin misin? Bir adam neredeyse kan kaybından ölecekmiş. Bir başkası iskeleden düşüp felç olmuş. Potsie'nin dediğine göre insanlar -buna kulak ver, Dale, çok ilginç- gölgelerini kaybettiklerinden şikâyet ediyorlarmış. Gün ortasında, güneş tüm kuvvetiyle parlarken bile gölgelerini göremiyorlarmış. Çok acayip, değil mi?"

"Evet, öyle ama ben bu tür hikâyelerin anlatıldığını hiç duymadım." Jack, ona doğru yürürken Dale geriledi. Neredeyse telaşla kaçıyordu. Aslında genel olarak Şef Gilbertson kesinlikle böyle davranmazdı. Bu durum biraz komik, biraz üzücü, biraz da korkutucuydu. Yaptığının farkında değildi, Jack bundan emindi. Bir gölge vardı. Jack onu görebiliyordu ve Dale da derinde bir yerde bunu biliyordu. Jack onu fazla zorlayacak olursa Dale da görmek zorunda kalacaktı... ve Dale bunu görmek istemiyordu. Çünkü bu

kötü bir gölgeydi. Peki, küçük çocukları öldürüp vücutlarının belirli kesimlerini yiyen bir canavardan daha mı kötüydü? Dale'in içinde bir kesimin öyle düşündüğü açıktı.

O gölgeyi görmesini sağlayabilirim, diye düşündü Jack soğukça. Ellerimi -zambak kokulu ellerimi- burnuna yaklaştırır ve görmesini sağlarım. Bir yanı zaten görmek istiyor. Polis yanı.

Jack sonra beyninde Speedy Parker'ın çocukluğundan hatırladığı, sakin sesini duydu. Bu şekilde onu bir sinir krizinin eşiğine sürükleyebilirsin, Jack. Marshall'ların çocuğu kaçırıldığından beri tüm olanlar, Tanrı biliyor ya, onu gitgide bu sinir krizinin eşiğine yaklaştırdı. Bu tehlikeyi göze almak istiyor muydu? Ne işe yarayacak? İsmi bilmiyordu ve o konuda dürüst davrandı.

"Dale?"

Dale ona kısa bir bakış fırlattıktan sonra tekrar duvara döndü. Kaçamak kışta gördüğü suçluluk izleri, bir anlamda Jack'in kalbini kırmıştı. "Ne var?"

"Haydi, gidip bir fincan kahve içelim." . Konunun değişmesi üzerine Dale'in suratında mutluluk dolu bir rahatlama ifadesi belirdi. Jack'in omzuna hafifçe vurarak, "iyi fikir!" dedi.

Senin için çok iyi bir fikir olduğundan eminim, diye düşündü Jack. Sonra gülümsedi. Kara Ev'i bulmanın birden fazla yolu olmalıydı. Uzun bir gün olmuştu. Belki en iyisi şimdilik bu konuyu bir kenara bırakmaktı. Hiç olmazsa o akşam için.

"Ya Railsback?" diye sordu Dale merdivenlerden inerlerken. "Hâlâ onunla konuşmak istiyor musun?"

"Kesinlikle," diye karşılık verdi hevesli görünmeye çalışarak. Ama Balıkçı'nın istediklerini görmesi için özel olarak seçilmiş bir görgü tanığı olan Andy Railsback'ten işe yarar bir bilgi alabileceğini pek sanmıyordu. Belki küçük bir istisna... belki. Tek terlik. Jack, bundan herhangi bir yere ulaşıp ulaşamayacaklarını bilmiyordu ama küçük bir ihtimal vardı. Örneğin mahkemede... tanımlayıcı bir bağlantı olabilirdi...

Bu olay asla mahkeme boyutuna varmayacak ve sen de bunun farkındasın. Bu dünyada bile bitmeyebi...

Alt kata indiklerinde yükselen neşeli tezahürat, düşüncelerini böldü. French Landing Polis Teşkilatı'nın tüm üyeleri ayakta alkışlıyorlardı. Henry Leyden da ayakta alkışlıyordu. Dale de onlara katıldı.

"Tanrım, çocuklar, kesin şunu," dedi Jack. Yüzü kızarmış, gülüyordu. Ama bu alkışın hoşuna gitmediğini söyleyerek kendi

kendini kandırmaya çalışmayacaktı. Üzerinde odaklanmış bakışlardaki ışığı görebiliyor, kalabalıktan yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu. Bunlar önemli değildi. Ama kendini yuvaya dönmüş gibi hissediyordu. Asıl önemli olan buydu.

Jack ve Henry, yaklaşık bir saat sonra merkezden çıktıklarında Beezer, Mouse ve Kaiser Bill de hâlâ oradaydılar. Geri kalan ikisi, akşamın olaylarını bayanlara haber vermek üzere Nailhouse Row'a geri dönmüşlerdi.

"Sawyer," dedi Beezer.

"Evet," dedi Jack.

"Yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı, dostum? Yardımcı olabilir miyiz? Herhangi bir konuda?"

Jack hikâyesini merak ederek, düşünceli bir ifadeyle motosikletliyi süzdü... yani kederi dışındaki hikâyesini. Bir babanın kederi. Beezer gözlerini kaçırmadan ona bakıyordu. Henry Leyden hafifçe geride durmuş, başını kaldırarak boğazının derinliklerinde uğuldayan nehir sisini kokluyordu.

"Yarın saat on bir gibi Irma'nın annesiyle görüşeceğim," dedi Jack. "öğlen vakti arkadaşlarınla birlikte benimle Sand Bar'da buluşabilir misin? Anladığın kadarıyla kadın, oraya yakın bir yerde yaşıyor. Size limonata ısmarlarım."

Beezer gülümsemedi ama bakışlarında bir sıcaklık belirdi. "Orada olacağız."

"Güzel," dedi Jack.

"Neden buluşacağımızı öğrenmemde bir sakınca var mı?"

"Bulunması gereken bir yer var."

"Bu yerin Amy ve ölen diğer çocuklarla bir ilgisi var mı?"

"Olabilir."

Beezer başını salladı. "Bu, yeterli bir cevap."

Jack direksiyon başında, düşük bir hızla Norway Vadisi'ne doğru ilerliyordu ve ağır gitmesinin tek sebebi sis değildi. Akşamın henüz erken saatlerinde olmalarına rağmen kendisini çok bitkin hissediyordu ve içinde, Henry'nin de aynı durumda olduğuna dair bir his vardı. Sebebi, onun sessiz oturması değildi; Jack, Henry'nin ara sıra olan uzun suskunluklarına alışıktı. Hayır, sebep kamyonetin içindeki sessizlikti. Normal şartlarda Henry, iflah olmaz bir radyo dinleyicisi olarak sürekli La Riviere kanallarını gezer, kasabadan KDCU'yu kontrol eder, sonra açılıp Milwaukee ve Chicago, hatta hava koşulları uygunsa Omaha, Denver ve St. Louis kanallarını yakalamaya çalışırdı. Şuradan bir porsiyon klasik

müzik, oradan biraz folk müziği ya da belki bir Perry Como. Ama bu akşam bunlar söz konusu değildi. Henry, ellerini kucağında kavuşturmuş, yolcu koltuğunda sessizce oturuyordu. Sonunda, evine dönen yola iki kilometre kala konuştu. "Bugünlük Dickens yok, Jack. Doğruca yatağa gideceğim."

Henry'nin sesindeki bezginlik Jack'i şaşırttı ve içinde bir huzursuzluğun filizlenmesine yol açtı. Henry'nin sesi ne kendininkine ne de radyo karakterlerinden birine benziyordu.

"Yıldırım Beşli hakkında aklından neler geçirdiğini sorabilir miyim?"

"Tam emin değilim," dedi Jack. Henry'nin yorgunluğu, bu cümlenin gerçeği barındırmadığını kaçırmasına sebep olmuştu. Beezer ve dostlarından,

Tansy'nin bahsettiği, gölgelerin bir şekilde kaybolduğu yeri bulmak için yardım isteyecekti. Geçmişte, yetmişli yıllarda kaybolduklar biliniyordu en azının French Landing'de Kara Ev adında bir yerden bahsedildiğini duyup duymadığını Henry'ye de sormayı düşünmüştü aslında. Ama şimdi sormayacaktı. Henry'nin sesinin ne denli bitkin çıktığını duyduktan sonra vazgeçmişti. Belki yarın. Hatta yarın mutlaka soracaktı çünkü Henry, kullanılmamak için fazlasıyla iyi bir kaynaktı. Ama en iyisi önce biraz enerji depolamasını beklemekti.

"Kaset sende, değil mi?"

Henry, Balıkçı 911'i aradığı zaman kaydedilen konuşmanın olduğu kaseti gömlek cebinden hafifçe çıkarıp geri bıraktı. "Evet, anneciğim. Ama bu gece küçük çocukları öldürüp yiyen bir psikopatın sesini dinleyebileceğimi sanmıyorum, Jack. Sen de gelip benimle dinlesen bile."

"Yarın dinlersin," dedi Jack, bunu söylerken French Landing'de bir başka çocuğu daha ölüme mahkûm etmemiş olduğunu umarak.

"Bu konuda pek emin değil gibisin."

"Haklısın," diye onayladı Jack. "Ama o kaseti yorgun, paslı kulaklarla dinlemenin yararından çok zararı olabilir. Bu konuda hiçbir şüphem yok."

"Sabah ilk iş dinleyeceğim. Söz."

Henry'nin evi şimdi biraz ileride, tam karşılarındaydı. Garajın üzerinde yanan tek ışığıyla çok yalnız görünüyordu ama elbette Henry'nin yolunu bulmak için ışığa ihtiyacı yoktu.

"Henry, iyisin, değil mi?"

"Evet," dedi Henry. Ama bu kez de Jack onun emin olmadığından kuşkulanmıştı.

"Bu akşam Fare falan yok," dedi kararlı bir sesle.

"Tamam, yok."

"Arabistan Şeyhi, Shake de yok."

Henry hafifçe gülümsedi. "George Rathburn'den, fiyatlarda kral olma krediniz onaylandıktan sonraki ilk altı ayda bir kuruş bile faiz ödemeyeceksiniz. French Landing Chevrolet reklamı bile yok. Doğruca yatağa."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi Jack.

Ama yatağına uzanıp başucundaki lambayı söndürmesinin üzerinden h saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ uyuyamamıştı. Yüzler ve sesler, çılgınca dönen saat kolları gibi beyninde dans ediyordu. Ya da terk edilmiş bir yoldaki-atlıkarınca gibi.

Tansy Freneau: Güzel bebeğimi öldüren canavarı dışarı çıkarın.

Beezer St. Pierre: Eh, neler olacağını hep birlikte göreceğiz, değil mi?

George Potter: O kahrolası bela insanın içine girer ve bekler. Benim teorim, ondan hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulmanın mümkün olmadığı, asla.

Onunla ilk tanıştığı dönemde, Jack'e bir bilimkurgu romanının parçasıymış gibi görünecek telefonda duyduğu, çok eski bir geçmişten gelen ses, Speedy Selam, Gezgin Jack... bir polis olarak sana önemli bir haberim var evlat. Bence Şef Gilbertson'un özel banyosunu bir ziyaret etsen iyi olur. Hemen şimdi.

Bir polisten diğerine, evet.

Ve hepsinden çok, sürekli, üst üste, Judy Marshall: Sadece kayboldum ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum demek yerine, aynı yönde hiç durmadan ilerleyerek...

Evet, ilerlemek ama nereye? Nereye?

Sonunda yataktan kalktı ve yastığını kolunun altına alarak verandaya çıktı. Gece ılıktı; Norway Vadisi'nde pek yoğun görülmeyen sisin kalıntıları da yumuşak doğu rüzgârıyla dağılmış, yok olmuştu. Jack, önce kararsızca duraksadı. Sonra üzerinde sadece iç çamaşırı olduğu halde basamakları indi. Veranda onda hoş anılar uyandırmamıştı. Şeker paketi pullarıyla cehennemden çıkmış o lanetli kutuyu orada bulmuştu.

Yürüyerek kamyonetiyle kuş evinin önünden geçti ve kuzey tarlasına girdi. Başının üzerinde milyarlarca yıldız vardı. Çimler

üzerindeki çekirgeler alçak sesle ötüyordu. Çılgınca kaçışı sırasında koşarken ardında bıraktığı iz yok olmuştu ya da tarlaya bir başka yerden girmişti.

İçeri doğru biraz ilerledikten sonra sırtüstü uzandı, yastığını başının altına yerleştirdi ve yıldızlara baktı. Sadece bir süreliğine, diye geçirdi içinden. Sadece hayalet sesler kafamdan çıkıp gidene dek. Kısa bir süre için.

Böyle düşünerek, uyumaya başladı.

Böyle düşünerek, diğer tarafa geçti.

Kafasının üzerinde, yıldızların konumları değişti. Yeni takımyıldızların oluştuğunu gördü. Az önce Büyük Ayı'nın olduğu yerdeki neydi? Kutsal Opopap

Takımyıldızı mı? Muhtemelen öyleydi. Alçak sesli, hoş bir gıcırtı duydu

Sesin, bin yıl öncesiymiş gibi görünen, ama daha o sabah geçtiği diğer - yanda gördüğü yel değirmeninden geldiğini anladı. Emin olmak için o tarafta olmasına gerek yoktu. Tıpkı evinin bulunduğu yerde bir ambar olduğunu bildiği gibi, bunu da biliyordu.

Gırç- gırç— gırç... değirmenin geniş, tahta kanatları, doğu rüzgârıyla aynı yönde dönüyordu. Ama şimdi rüzgâr, sonsuz bir tatlılığa, sonsuz bir saflığa sahipti- Jack uzanıp iç çamaşırının lastiğine dokundu ve kaba dokumayı hissetti. Bu dünyada Jockey şortları yoktu. Yastığı da değişmişti. Sünger, kaz tüyüne dönüşmüştü ve hâlâ çok rahattı. Hatta doğruyu söylemek gerekirse bir yastık, hiç bu kadar rahat olmamıştı. Tam başına göreydi.

"Onu yakalayacağım, Speedy," diye fısıldadı Jack Sawyer, yepyeni yıldızlarla bezenmiş yeni gökyüzüne doğru. "En azından deneyeceğim."

Uyudu.

Uyandığında, sabahın erken saatleriydi. Esinti durmuştu. Gece estiği yönde, ufukta şimdi parlak turuncu bir çizgi vardı... güneş doğmak üzereydi. Her tarafı tutulmuştu, kıçı acıyordu ve çiy yüzünden ıslanmıştı ama kendini çok dinlenmiş hissediyordu. Düzenli, ritmik gıcırtı yok olmuştu ama bu Jack'i hiç şaşırtmadı. Gözlerini açtığı anda tekrar Wisconsin'de olduğunu anlamıştı. Bir şeyi daha anlamıştı: geri dönebilirdi. İstediği her an. Gerçek Coulee Bölgesi, derinlerdeki Coulee Bölgesi, sadece bir dilek uzaklığındaydı. Bunun bilincine varmak içini hem mutluluk, hem de sıkıntıyla doldurdu.

Jack kalktı ve kolunun altında yastığıyla yalınayak evine doğru yürüdü. Saatin beş civarı olduğunu tahmin ediyordu. Üç saat daha uyursa, her şeye hazırlanmış olacaktı. Verandanın basamaklarını tırmanırken Jockey şortunun pamuklu kumaşına dokundu. Teni nemli olmasına rağmen şortu neredeyse tamamen kuruydu. Elbette öyle olacaklardı. Uyurken geçirdiği zamanın çoğunda (on iki yaşındayken birçok sonbahar gecesinde olduğu gibi) şortu üzerinde değildi. Başka bir yerdeydi.

"Opopanaks Diyarı'nda," dedi Jack ve içeri girdi. Üç dakika sonra, kendi yatağında, tekrar uykuya daldı. Saat sekizde, pencereden süzülen parlak gün ışığıyla uyandığında, neredeyse son yolculuğunun bir rüya olduğuna inanamayacaktı.

Ama kalbinin derinliklerinde asıl gerçeği biliyordu.

18

POLİS KARAKOLUNUN arkasındaki otoparka giren haber minibüslerini hatırlıyor musunuz? Ve Memur Hrabowski'nin dev el feneriyle kafasına indirdiği darbeyle karanlığa gömülmeye başlamasından önce Wendell Green'in kargaşaya katkısını? Minibüslerin içindeki haber ekipleri, bir ayaklanmanın kaçınılmazlığını anlar anlamaz hemen bu fırsata dört elle sarılıp işe koyulmuşlardı ve bunun sonucu olarak ertesi sabah bu vahşi gece, eyalet çapında yayın yapan tüm kanalların haber saatlerinin büyük bir bölümünü kaplamıştı. Saat dokuz olduğunda Racine ve Milwaukee'deki insanlar, Madison ve Delafield'daki insanlar ve eyaletin en kuzeyinde, herhangi bir kanalın yayınının ancak çanak antenle izlenebileceği bölgelerdeki insanlar, başlarını krep tabaklarından, mısır gevreği kâselerinden, yağda kızarmış yumurtalarından ve tereyağlı İngiliz çöreklerinden kaldırıp, ufak tefek, gergin görünen bir polis memurunun, iriyarı, kırmızı suratlı, kazancını daha çok skandal haberleriyle sağlayan gazeteciyi bir el feneriyle yere yıkmasına tanık olmuştu. Ve bir başka konudan daha emin olabilirdik: bu görüntüler, başka hiçbir yerde French Landing ve komşu kasabalar Centralia ile Arden'daki kadar dikkatle izlenmemişti.

Aynı anda birçok konuyu birden düşünmekte olan Jack, haberleri mutfak tezgâhının üzerine koyduğu portatif televizyondan izliyordu. Bu olay üzerine Dale Gilbertson'un Arnold Hrabowski'yi tekrar aktif göreve almamış olduğunu umuyordu ama içinden bir ses, bunun çok yakında gerçekleşeceğini ve Çılgın Macar'ın üniformasına tekrar kavuşacağını söylüyordu. Dale, Hrabowski'yi Polis kuvvetlerinden atmak istediğini sanıyordu: aslında Arnie'nin yakarışlarına karşı koyamayacak kadar yufka yürekliydi -ve önceki geceden sonra Arnie'nin yakarışlarının ısrarla artacağını kör bir adam bile görebilirdi. Jack, baş belası Hell Green'in de kovulaca-

ğını ya da utanç içinde uzaklaşacağını umuyordu. Muhabirlerin kendilerini hikâyelerinin merkezine atmamaları gerekirdi ama gür sesli Wendell, kana susamış bir kurt adam gibi olaya heves ve açgözlülükle dâhil olmuştu. Bununla birlikte Jack'in içinde Wendell Green'in, bulunduğu zor durumdan kurtulacağına (yalan söylemekten çekinmeyeceğini biliyordu) ve şiddetli bir baş ağrısı olmaya devam edeceğine dair moral bozucu bir hali vardı. Jack, aynı zamanda Andy Railsback'in tarif ettiği, Nelson Oteli'nin üçüncü katındaki odaların kapılarını yoklayan, ürkütücü yaşlı adamı düşünüyordu.

Sonunda Balıkçı'ya ait bir tarife sahip olmuşlardı en azından. Mavi bornoz ve bir balarısına benzeyen sarı-siyah tek bir terlik giymiş yaşlı bir adam. Andy Railsback, bu itici görünüşlü yaşlı adamın Maxton Bakım Merkezi'nden kaçıp kaybolmuş olabileceğini düşünmüştü. Jack, bunun ilginç bir görüş olduğunu düşünmüştü. Eğer George Potter'ın odasına fotoğrafları bırakan adam "Sevimli" Burnside idiyse, Maxton Bakım Merkezi, saklanması için mükemmel bir delikti.

Wendell Green, kaldığı otel odasındaki Sony televizyonda haberleri izliyordu. Gördükleri midesinin kaynamasına yol açacak bir duygular karışımı -öfke, utanç, küçük düşme- yaratıyor olmasına rağmen gözlerini ekrandan alamıyordu. Başındaki şişlik zonkluyordu ve o polis müsvettesinin el fenerini kaldırarak arkasında belirdiği sahneyi her gördüğünde Wendell parmaklarını kalın, kıvırcık saçları arasına sokarak arka taraftaki şişliği hafifçe yokluyordu. Lanet olası şey ham bir domates büyüklüğündeydi ve patlamaya hazırmış gibiydi. Beyin sarsıntısı geçirmediği için çok şanslıydı. O kılkuyruk yüzünden ölmüş bile olabilirdi!

Pekâlâ, belki biraz ileri gitmişti, belki profesyonelliğin sınırlarını bir adım aşmıştı; mükemmel olduğunu hiçbir zaman iddia etmemişti. Yerel basın muhabirleri, Jack Sawyer saçmalığı yüzünden tepesini attırıyorlardı. Balıkçı hikâyesini en başından beri kim yazıyordu? Vatandaşlara ilk günden beri ihtiyaç duydukları haberleri ulaştıran kimdi? Her lanet olası gün haber uğruna kıçını tehlikeye atan kimdi? Kafe ismini kim vermişti? O iş bilmez haber muhabirleri, kaplama dişlerini göstermek için kameraya sırıtan, fönlü saçlı Bucky ve Stacey değildi elbette. Wendell Green bu civarda bir efsane, bir yıldız, batı Wisconsin'den çıkmış bir gazeteci devi tanımına uyacak en yakın adaydı. Madison'da bile Wendell Green ismi... sorgulanamaz bir muhteşemlik anlamım taşırdı. Ve

Wendell Green ismi şimdiden bu kadar önemliyse, Balıkçı'nın elleri sayesinde kazanacağı Pulitzer Ödülü'nden sonra kim bilir nasıl bir yere yükselecekti?

Pazartesi günü ofise gidip genel yayın yönetmenini sakinleştirmişti. Sorun olacağını sanmıyordu. Bu ne ilk olacaktı, ne de son. İyi gazeteciler zor durumdan paçayı sıyırmayı bilirlerdi. Genel yayın yönetmeninin ofisine geldiğinde ne söyleyeceği belliydi: Günün en büyük haberiydi, orada benden başka gazeteci gördün mü Peki? Genel yayın yönetmenini sakinleştirdikten sonra -ki bu en fazla on dakikasını alırdı- Fred Marshall adında bir satış elemanıyla görüşmek için Goltz's'e uğramayı planlıyordu. Wendell'ın en değerli kaynaklarından biri, Bay Marshall'ın, Wendell'ın gözbebeği Balıkçı davası hakkında bazı ilginç bilgilere sahip olduğunu bildirmişti.

Sevgili karısı Paula'nın gözünde artık bir kahraman olan Arnold Hrabowski, haberleri müthiş bir doyum hissiyle izliyor ve karısının haklı olduğunu düşünüyordu: Şef Gilbertson'u arayıp onu tekrar kadroya almasını istemeliydi.

Aklının yarısı, George Potter'ın eski rakibini nerede araması gerektiği düşüncesiyle meşgul olan Dale, Bucky ve Stacey'nin yine Çılgın Macar'ın Wendell Green'i bayılttığı sahneyi göstermeye başladığını gördü ve ufak adamı kadroya geri almasının iyi olacağını düşündü. Arnie'nin el fenerini nasıl da güzel savurduğuna bir bakar mısınız? Elinde değildi, bu darbe tüm neşesini yerine getiriyordu. Mark McGwire'i ya da Tiger Woods'u izlemek gibi bir şeydi.

Karayolunun kenarındaki karanlık, küçük evinde yapayalnız olan, arada sırada size sözünü ettiğimiz Wanda Kinderling, radyo dinliyordu. Neden radyo dinliyordu? Birkaç ay önce kablolu televizyon faturası ödemek ve bir şişe Aristokrat votka almak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı ve Bucky ile Stacey, kusura bakmayın ama Wanda kalbinin sesini dinlemişti. Kablo hizmeti olmayınca televizyonunda karlı bir görüntüden ve sürekli yukarı ilerleyip tekrar altta beliren siyah bir çizgiden fazlası görülemiyordu. Wanda zaten televizyon ekranlarında beliren her bakımlı ve mutlu görünümlü insandan olduğu gibi Bucky ve Stacey'den de nefret ederdi (Sabah haberlerinin sunucularına ve ana haber spikerlerine ayrı bir nefret besliyordu). Herkese tepeden bakan kendini beğenmiş Jack Sawyer, kocası Thorny'yi asla işlemiş olamayacağı korkunç suçlarla itham ettiğinden beri Wanda mutluluğun

nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Jack Sawyer hayatını mahvetmişti. Wanda ne bunu unutacak, ne de onu affedecekti.

O adam kocasını tuzağa düşürmüştü. Ona tuzak kurmuştu. Kendini başkalarına iyi göstermek ve böbürlenmek uğruna Thorny'nin masum adını karalamış ve zavallı kocasını hapse tıkmıştı. Wanda, Balıkçı'yı asla yakalayamayacaklarını umuyordu, çünkü bu piç kuruları Balıkçı gibi bir belayı kesinlikle hak ediyordu. Eğer kirli işlere bulaşırsanız siz de o pisliğin bir parçası olurdunuz

Cehennemin en kuytu köşelerinde yanmayı hak ederdiniz, Wanda Kinderling böyle düşünüyordu. Balıkçı, onların hak ettiği bir cezaydı, Wanda'nın fikri buydu. Wanda'ya kalırsa Balıkçı, isterse yüz tane veledi öldürebilirdi, hatta bin tane ve sonra da anne babalarını öldürmeye başlayabilirdi. Thorny, Los Angeles'taki o fahişeleri öldürmüş olamazdı. Onlar seks cinayetleriydi ve Tanrı'ya şükür, Thorny'nin sekse karşı bir ilgisi yoktu. Vücudunun geri kalanı normal bir şekilde gelişmişti, ama şeyinin boyu yaklaşık serçe parmağı kadardı. O tip kötü kadınlarla ve seksle ilgilenmesi olanaksızdı. Ama Jack Sawyer Los Angeles'ta yaşıyordu, değil mi? Öyleyse fahişeleri, orospuları o öldürmüş ve suçu Thorny'nin üzerine atmış olamaz mıydı?

Radyodaki haber spikeri, eski teğmen Jack Sawyer'ın önceki gece yaptıklarını anlatmaya başlayınca Wanda Kinderling boğazına kadar yükselen safrayı tükürdü, yatağının yanındaki masanın üzerinden bardağını aldı ve mide-sindeki yangını üç yudum votkayla söndürdü.

Wanda Kinderling gibilerini ziyaret etmesi hiç şaşırtıcı bulunmayacak olan Gorg, haberlere ilgi göstermedi. Çok uzakta, Uzaklar'daydı çünkü.

Charles Burnside, Maxton'daki yatağında uzanmış, başka bir varlığa ait, başka bir yerden doğan ve hiç görmediği bir dünyayı anlatan bir rüyayı görüyordu. Üzerlerinde yırtık pırtık giysilerle ayakları kanayan köle çocuklar, alevlerin üzerlerinden atlayarak, kara-kırmızı gökyüzüne doğru azametle yükselen, harika yok etme makinelerine güç veren oho aha dev çarklarını çeviren çok büyük diğer çarkları döndürmeye uğraşıyorlardı. Büyük Kombinasyon! Erimiş metalin keskin kokusu ve ejder sidiği gibi gerçekten iğrenç bir başka koku, umutsuzluğun kurşun ağırlığındaki leş kokusuyla birlikte havayı sarıyordu. Kalın, titreyen kuyruklarıyla kertenkeleye benzeyen iblisler, bitkin düşmüş çocukları kamçılıyordu. Kulak

tırmalayıcı çarpma ve vurma sesleriyle çok büyük gümbürtüler, kulakları cezalandırıyordu. Bunlar, Burny'nin yakın dostu ve sevgili efendisi, sonsuz ve sapkın zevklerin yaratıklarından biri olan Bay Munshun'un rüyalarıydı.

Papatya bölümünün sonunda, şık lobinin karşısında, Rebecca Vilas'a ait bölmenin ardındaki ofisinde olan Chipper Maxton'un aklı, çok daha sıradan meselelerle meşguldü. Kasanın üzerindeki rafta duran küçük televizyonda Çılgın Macar Hrabowski'nin Wendell Green'in başına ağır feneriyle indirdiği etkileyici darbe tekrar gösteriliyordu, ama Chipper bu muhteşem sahneye dikkat etmemişti bile. Bahisçisine borçlu olduğu on üç bin doları ödemesi gerekiyordu, ama elinde bu miktarın sadece yarısı vardı. Önceki gün, güzelce Bank Miller'a gitmiş ve Chipper'ın oradaki bankaya yatırdıklarının çoğunu çekmişti ve ay sonundan önce tekrar yatırmak koşuluyla kendi hesabından da bin dolar kadar kullanabilirdi. Yine de hâlâ bulması gereken altı bin dolar kalıyordu ve bunun için ciddi anlamda yaratıcı bir muhasebecilik dehası gerek çekti. Şansına, yaratıcı muhasebecilik Chipper'ın uzmanlık alanıydı ve seçenekleri gözden geçirmeye başladığında, içinde bulunduğu zor koşulu bir fırsat olarak görmeye başladı.

Sonuçta bu işe, mümkün olduğunca çok para çalmak amacıyla girmişti değil mi? Bayan Vilas'ın hizmetleri bir kenara bırakılırsa çalmak, Chipper'ı gerçek anlamda mutlu eden tek faaliyetti. Paranın miktarı hiç önemli değildi; daha önce tanık olduğumuz gibi, Çilek Festivali'nin organize edildiği gün gelen akrabaların bağış olarak bıraktıkları bozukluklar Chipper'ı devleti dolandırıp on ya da on beş bin dolara konmuş kadar mutlu ediyordu, işin zevki, yakalanınadan beladan sıyrılabilmekte yatıyordu. Altı bine ihtiyacı vardı, Peki, neden on bin almıyordu? Bu şekilde kendi hesabına dokunmadan gönlüne göre harcayabileceği fazladan iki bin dolara sahip olurdu. Ofisteki bilgisayarında iki ayrı defter kaydı vardı ve şirketin banka hesabından yaklaşık bir ay sonra olacak teftişte hiçbir şüphe uyandırmadan kolaylıkla para çekebilirdi. Tabii müfettişler banka kayıtlarını istemezse. Ama o zaman bile başvurabileceği birkaç hile vardı. Aslında teftişin bu kadar yakın zamanda oluşu kötüydü. Chipper çatlakları rahatça sıvamak için daha fazla vakti olsun isterdi. On üç bin doları kaybetmenin sorun olmadığını düşündü. Esas sorun, yanlış zamanda kaybetmiş olmasıydı.

Her şeyi açık seçik görmek isteyen Chipper bilgisayarın klavyesini önüne çekti ve önceki aya ait her iki defter kaydının da çık-

tısını almak üzere komut verdi. Bu kâğıtlar, müfettişler kontrole gelmeden önce kıyıcıyı boylayacak ve makarna halinde çıkacaktı.

Bir çılgınlık biçiminden diğerine geçmeye karar verdik. Jack giderek artan şüphelerle tozlu yolda Holiday Karavan Parkı'nın sahibinin titreyen işaret parmağıyla gösterdiği tarafa, Tansy Freneau'nun yaşadığı yere doğru ilerliyordu.

Tansy'nin Airstream'i yan yana dizilmiş dört karavanın en sonunda ve en bakımsız olanıydı. İki tanesinin çevrelerini saran, parlak çiçeklerden oluşan bahçeleri vardı ve üçüncüsünün önüne, bir eve daha çok benzemesi için yeşil bezden bir tente konmuştu. Dördüncü karavanda ne bir süsleme, ne de bir çiçek vardı. Çevresini saran kuru toprak yer yer, ölmek üzere olan çiçekler verimsiz otlarla kaplanmıştı. Perdeler çekilmişti. Karavanı içine alan havada ıs-n boşa gitmişlik ve biraz durup düşünse Jack'in, uğursuzluk, diye adlandığı iç daraltan bir kötülük vardı. Karavanın görünüşü, insanın içinde sıkıntı basıyordu. Mutsuzluk, bir insanı olabileceği gibi bu karavanı da çarpıtmıştı. Kamyonetinden inip girişe doğru yürümeye başlayan Jack'in şüpheleri iyice artmıştı. Artık buraya niçin geldiğinden emin olamıyordu. Görünüşe göre Jack'in Tansy Freneau'ya tek sunabileceği, acıma hissiydi ve bu fikir onu huzursuz ediyordu.

Sonra bu şüphelerin, karavanın içinde yarattığı rahatsızlığa dair asıl hissettiklerini gizlediğini anladı. O şeyin içine girmek istemiyordu. Ama ilerlemekten başka seçeneği yoktu. Kapının önündeki, şimdiden kaybolduğunu hissettiği sıradan dünyayı anımsatan, üzerinde 'Hoş geldiniz' yazısı olan paspası görünce kararlılığı birazcık olsun arttı, basamağa çıktı ve kapıyı çaldı. Hiçbir şey olmadı. Belki kadın hâlâ uyuyordu ve uyumaya devam etmek istiyordu. Tansy'nin yerinde olsaydı haftalarca yataktan çıkmazdı. Duyduğu isteksizliği bir kez daha bir kenara bırakan Jack kapıyı tekrar çaldı. "Tansy? Kalktın mı?" içeriden ince bir ses duyuldu. "Nereden kalktım mı?" Eyvah, diye düşünen Jack, 'Yataktan," dedi. "Ben Jack Sawyer, Tansy. Dün gece tanışmıştık. Polise yardım ediyorum. Bugün sana uğrayacağımı söylemiştim."

Kapıya yaklaşan ayak sesleri duyuldu. "Sen bana çiçek veren adam mısın? O hoş bir adamdı."

"Evet, benim."

Kilit açıldı ve kapının tokmağı döndü. Kapı hafifçe aralandı, içerideki karanlıktan bakan solgun bir yüz ve parlayan tek bir göz göründü. "Senmişsin. Çabuk içeri gir. Acele et." Bir adım geriledi

ve kapıyı sadece Jack'in geçmesine yetecek kadar araladı. Jack içeri girdiği anda da hemen kapatıp tekrar kilitledi.

Pencerelerden sızan, kapalı perdelerin kenarlarını ateşten birer çizgiye Çeviren gün ışığı, uzun karavanın içindeki karanlığı daha da koyulaştırıyordu. Lavabonun üzerinde zayıf bir ışık vardı. Bir diğer solgun ışık da üzerinde bir şişe kahve brendisi, üzerinde bir çizgi film karakterinin resmi olan kirli bardak ve bir hatıra defteri olan küçük masayı aydınlatıyordu. Işık dairesi alanı içine, masanın yanında duran yıpranmış sandalyenin yarısı da giriyordu. Tansy Freneau kapıdan uzaklaşarak Jack'e doğru iki küçük, adım attı. Başını kaldırarak ellerini çenesinin altında birleştirdi. Gözlerindeki hevesli, hafife bulanık bakış, Jack'i dehşete düşürmüştü. Karşısındaki kadın, deliliğin eşiğini çoktan geçmiş, tüm keçilerini kaçırmıştı. Ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Oturmak... ister miydin?" Bir ev sahibesi edasıyla yüksek arkalıklı ahşap sandalyelerden birini işaret etti.

"Senin için bir sakıncası yoksa."

"Neden olsun ki? Ben kendi sandalyeme oturacağım. Neden sen de şuradakine oturmuyorsun?"

"Teşekkür ederim," dedi Jack ve kadının kilidi tekrar kontrol edişini izleyerek oturdu. Kapının kilitli olduğunu görüp tatmin olan Tansy ona parlak bir gülümsemeyle baktıktan sonra ördek zarafetine sahip bir balerin gibi sessizce kendi sandalyesine yürüdü. Oturduğunda Jack ona, "Birinin buraya gelmesinden mi korkuyorsun, Tansy?" diye sordu. "İçeri sokmak istemediğin biri mi var?"

"Oh, evet," dedi kadın. Küçük bir kızın abartılı ciddiyetiyle kaşlarını çatıp öne eğildi. "Ama birinin değil, bir şeyin. Onu bir daha asla evime almayacağım. Asla. Ama seni alabilirim, çünkü sen çok iyi bir adamsın ve bana o güzel çiçekleri verdin. Üstelik çok da yakışıklısın."

"İçeri sokmak istemediğin şey Gorg mu, Tansy? Gorg'dan mı korkuyorsun?"

"Evet," dedi kadın taviz vermez bir edayla. "Bir fincan çay alır mıydın?"

"Hayır, teşekkürler."

"Ama ben içeceğim. Çok, çok güzel bir çay bu. Tadı kahveye benziyor." Kaşlarını kaldırdı ve gözlerini iri iri açarak Jack'e sorarcasına baktı. Jack başını iki-yana salladı. Tansy yerinden kalkmadan masanın üzerindeki şişeye uzandı, kirli bardağa iki par-

mak brendi koyup şişeyi tekrar masaya bıraktı. Jack, bardağın üzerindeki çizgi film kahramanının Scooby-Doo olduğunu gördü. Tansy bardağından bir yudum içti. "Çok lezzetli. Bir kız arkadaşın var mı? Ben olabilirim, biliyorsun, özellikle de o güzel çiçeklerden vermeye devam edersen. Verdiklerini bir vazoya koydum." Vazo sözcüğünü Boston'lu bir okul müdiresi gibi söylemişti. "Gördün mü?"

Ötedünyadan gelen zambaklar, mutfak tezgâhının üzerindeki yarıya kadar dolu vazonun kenarlarından sarkıyorlardı. Ötedünya'dan ayrıldıkları için renkleri iyice azalmıştı. Jack, bu dünyada baş edebileceklerinden çok daha iyi bir şekilde zehirlendiklerini düşündü. Etraflarına yaydıkları iyiliğin her zerresini hayat özlerinden çalıyordu. Tansy'nin Ötedünya'nın zambaklardaki kadın sayesinde normale yakın hareket ettiğini tahmin etmek güç değildi -zambaklar ölünce koruyucu küçük- kız karakteri yok olacak ve muhtemelen kadın, karanlığın girdabında iyice derinlere çekilecekti. Bu çılgınlığın kaynağı Gorg olmalıydı. Jack bu konuda hayatı üzerine bahse girebilirdi.

"Aslında benim bir erkek arkadaşım var, ama o sayılmaz. İsmi, Lester Moon. Beezer ve arkadaşları ona Kokmuş Peynir diyor, ama niçin öyle dediklerini bilmiyorum. Lester o kadar da kötü kokmaz. En azından ayık olduğu zamanlarda."

"Bana Gorg'dan bahset," dedi Jack.

Tansy, serçe parmağını havaya dikerek Scooby-Doo bardağından bir yudum daha içti. Sonra yüzünü buruşturdu. "Ah, konuşmak için fazla iğrenç bir konu o."

"Onu mümkün olduğunca tanımak istiyorum, Tansy. Bana yardım edebilirsen bir daha seni asla rahatsız etmemesini sağlayabilirim."

"Sahi mi?"

"Ve böylece kızını öldüren adamı bulmam için de yardım etmiş olacaksın."

"O konuda henüz konuşamam. Çok üzülüyorum." Tansy serbest eliyle kucağına düşen görünmez bir ekmek kırıntısını silkti. Yüzü buruştu ve gözlerine yeni bir ifade yerleşti. Bir an için çaresiz, korunmasız Tansy öfke ve keder dolu bir çılgınlıkla patlayacakmış gibi yüzeye çıktı.

"Gorg bir insana mı yoksa başka bir şeye mi benziyor?"

Tansy çok yavaş bir hareketle başını iki yana salladı. Tekrar kendini toparlıyor, gerçek hislerini göz ardı edebilecek bir kişiliğe

bürünüyordu. "Gorg bir insana benzemiyor. Hem de hiç benzemiyor."

"Beline taktığın tüyü sana onun verdiğini söylemiştin. Bir kuşa mı benziyor?"

"Gorg bir kuşa benzemiyor, o zaten bir kuş. Ve ne tür bir kuş, biliyor musun?" Tekrar öne eğildi ve yüzünde hayatında duyduğu en kötü şeyi söylemeye hazırlanan altı yaşında küçük bir kızın ifadesi belirdi. "Bir kuzgun. Gorg büyük, yaşlı bir kuzgun. Simsiyah. Ama pırıltılı bir siyahlık değil bu." Gözleri, söyleyeceklerinin ciddiyetiyle irileşmişti. "Gecenin Ölüm Kıyısı'ndan geldiği. Altıncı sınıfta Bayan Normandie'nin bize öğrettiği bir şiirden. Edgar Allan Poe'nun 'Kuzgun' adlı şiiri."

Tansy edebiyat tarihinden bu ufak bilgiyi sunduktan sonra doğruldu.

Jack, Bayan Normandie'nin de şu an Tansy'nin yüzünde görünen tatmin olmuş ifadeyi taşıdığını tahmin ediyordu. Ama öğretmenin gözlerinde Tansy gibi parlak, sağlıksız bir ışıltı yoktu muhtemelen.

"Gecenin Ölüm Kıyısı bu dünyanın bir parçası değil," diye devam Tansy. "Bunu biliyor muydun? Bu dünyanın yanında ve dışında. Oraya gitmek istersen önce bir kapı bulmak zorundasın."

Jack aniden bunun Judy Marshall ile yaptığı sohbetten farksız olduğunu anladı. Ama karşısındaki bu kadın kendini çılgınlıktan kurtaracak ruh derinliğinden ve olağanüstü cesaretten yoksun bir Judy'di. Judy Marshall aklına geldiği an, onu tekrar görmek istedi. Bu istek öylesine güçlüydü ki sanki Judy, etrafını saran bulmacayı çözmek için gerekli olan anahtardı. Eğer anahtar oysa, anahtarın açtığı kapı da o olmalıydı. Jack, Tansy'nin Airstream'inin karanlık, sapkın havasından bir an önce kurtulmayı diledi; Yıldırım Beşli ile yapacağı görüşmeyi de erteleyip kamyonetinin gazını kökleyerek tepeyi aşıp Arden'a, Judy Marshall'ın kilit altında tutulduğu koğuşta özgürlüğüne kavuştuğu karanlık hastaneye gitmek istiyordu.

"Ama ben o kapıyı bulmak istemiyorum, çünkü oraya gitmek istemiyorum," dedi Tansy şarkı söyler gibi bir sesle. "Gecenin Ölüm Kıyısı kötü bir yer. Orada her şey alevler içinde."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Gorg söyledi," diye fısıldadı çocuk-kadın. Gözlerini Jack'ten kaçırdı ve Scooby-Doo bardağına baktı. "Gorg, ateşi seviyor. Sadece onu ısıttığı için değil. Her şeyi yakabildiği için, bu onu mutlu

ediyor. Gorg dedi ki...” Başını iki yana salladı ve bardağı dudaklarına götürdü. İçindeki sıvıyı içmek yerine dudaklarına kadar yükselmesine izin verdi ve dilinin ucuyla dokundu. Bakışları tekrar Jack'e çevrildi. “Sanırım çayım sihirli.”

Eminim öyledir, diye düşündü Jack ve yüreği kaybolmuş Tansy için duyduğu üzüntüyle sızladı.

“Burada ağlayamazsın,” dedi Tansy. “Ağlamak istermiş gibi görünüyor-dun ama yapamazsın. Bayan Normandie izin vermiyor. Ama beni öpebilirsin. Beni öpmek ister misin?”

“Elbette isterim,” dedi Jack. “Ama Bayan Normandie öpüşmeyi de yasaklar pekâlâ.”

Tansy dilinin ucunu yine içkisine dokundurdu. “Sonra öperim, o odadan çıktıktan sonra. Ve Lester Moon'un yaptığı gibi bana sarılabilir de. Lester'ın yaptığı her şeyi yapabilirsin. Benimle. “

“Teşekkür ederim,” dedi Jack. “Tansy, Gorg'un başka neler söylediğini bana anlatabilir misin?”

Tansy başını yana eğerek dudaklarını büzdü. “Buraya yanan bir delikten geçerek geldiğini söyledi. Kenarları geriye doğru kıvrıkmış. Benim bir anne olduğumu ve kızıma yardım etmem gerektiğini söyledi. Kızımın şiirdeki ismi Lee ama aslında adı Irma. Ve Gorg dedi ki... kötü kalpli yaşlı bir adamın bebeğimin bacağını yediğini, ama küçük Irma'nın başına çok daha beterlerinin gelebileceğini söyledi.” ! Tansy birkaç saniye boyunca kendi içine çekilip sabit yüzeyin ardında kayboldu. Ağzı yarı açıktı; gözlerini bile kırpmıyordu. Gittiği yerden dönüşünü izlemek, bir heykelin yavaşça canlanmasına tanık olmak gibiydi. Sesi neredeyse duyulamayacak kadar hafifti. “O yaşlı adamın işini bitirmeliyim. Onu ortadan kaldırmalıyım. Ama sen bana o güzelim zambakları verdin. Aradığım adam o değildi, değil mi?”

Jack'in içinde çığlık atma isteği belirmişti.

“Daha da kötü şeylerin olduğunu söyledi,” diye fısıldadı Tansy inanmazca. “Ama ne olduklarını söylemedi. Söylemek yerine, gösterdi. Ve gördüğümde, gözlerimin yanıp kül olduğunu sandım. Ama yine de hâlâ görebiliyordum.”

“Ne gördün?”

“Alevlerden oluşan çok, çok büyük bir yer,” dedi Tansy. “Çok yükseklere uzanıyor.” Sessizleşti ve içsel bir deprem, yüzünden başlayıp parmak uçlarına doğru ilerledi. “Irma orada değil. Hayır, değil. Öldü ve kötü kalpli yaşlı bir adam bacağını yedi. Bana bir mektup yolladı ama hiç elime ulaşmadı. Mektubu bana Gorg oku-

du. O mektubu düşünmek istemiyorum." Üçüncü şahıstan duyduğu ya da icat ettiği bir şeyi tarif eden küçük bir kız gibiydi. Gördükleri ve duyduklarıyla Tansy'nin arasında kalın bir perde vardı ve bu perde kadının yaşamasını sağlıyordu. Jack zambaklar öldüğünde ona ne olacağını bir kez daha merak etti.

"Ve şimdi," dedi Tansy. "Beni öpmeyeceksen gitsen iyi olur. Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Gördüğü kararlılık karşısında şaşıran Jack ayağa kalktı ve kibarca anlamsız bir şeyler söylemeye çalıştı. Tansy elini sallayarak ona kapıyı işaret etti.

Dışarıda hava kötü kokular ve gözle görülemeyen kimyasal maddelerle ağırlaşmış gibiydi. Ötedünya'dan gelen zambakların gücü, Jack'in sandığından da fazlaydı. Tansy'nin karavanının içindeki havayı daha tatlı bir hala getirip saflaştırmışlardı. Jack'in üzerinde yürüdüğü toprak kupkuruydu ve hava kavrulmuş bir ekşilik kaplamıştı. Kamyonetine doğru yürüyen Jack'in, nefes almak için neredeyse kendini zorlaması gerekmişti, ama aldığı nefesler arttıkça sıradan dünyaya tekrar uyum sağlama süreci hızlanmıştı. Şimdi zehirlenmiş olduğunu hissetse de bu, onun dünyasıydı. Yapmak istediği bir şey vardı. 93. karayolunda ilerleyip tepeye tırmanarak Judy Marshall'ın sevdiği manzaralı noktayı geçmek, ilerlemeye devam etmek, Arden'a varıp hastanenin park yerine girmek, kapılardan, Dr. Spiegleman ve Bekçi Jane Bond engellerini aşmak ve sonunda Judy Marshall'ın hayat veren varlığına ulaşmak.

Neredeyse Judy Marshall'a âşık olduğunu düşünecekti. Belki de gerçekten seviyordu. Ona ihtiyacı olduğunu biliyordu: Judy onun kapısı ve anahtarıydı. Onun kapısı, onun anahtarı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama gerçeğin ta kendisi olduğunu hissediyordu. Tamam, ihtiyaç duyduğu kadın, son derece hoş bir adam olan Fred Marshall ile evliydi, ama Jack onunla evlenmek istemiyordu; aslında onunla sevişmek bile istemiyordu, tam olarak değil... sadece Judy Marshall'ın karşısında durup ne olacağını görmek istiyordu. Bir şey olacaktı, orası muhakkaktı ama ne zaman gözünün önüne getirmeye çalışsa tek gördüğü bir kırmızı tüy patlaması oluyordu. Doğrusu bunun da umut ettiği görüntü olduğu söylenemezdi.

Kararsızlık içinde bir elini kamyonetin tavanına koydu ve diğeriyle kapının kolunu kavradı. İki eli de ısınan metal yüzünden yanmıştı. Ellerini bir süre havada salladı. Kamyonete bindiğinde

koltuğun da çok sıcak olduğunu fark etti. Camını indirdi ve belli belirsiz bir yitirmişlik duygusuyla dünyanın yine normal kokmaya başladığını fark etti. Güzel kokuyordu. Yaz kokuşuydu. Nereye gidecekti? Bu ilginç bir soruydu, düşünmeye başladı, ama tekrar yola çıkıp elli metre kadar bile ilerlememişti ki, Sand Bar'ın alçak, gri, ahşap yapısı sol tarafında belirdi ve Jack nereye gideceğini en baştan beri biliyormuş gibi hiçbir kararsızlık göstermeden direksiyonu binanın tuhaf denebilecek kadar geniş otoparkına doğru kırdı. Gölge bir park yeri arayarak binanın arkasında yavaşça ilerlerken yeşillik namına bara ait alanda rastladığı tek bitkiyi gördü; büyük bir ağaç, park alanın diğer ucunda asfaltın içinden yükseliyordu. Kamyoneti akçaağacın gölgesine park edip camı açık bırakarak kamyonetten çıktı. Park alanındaki diğer iki araçtan ısı dalgaları yükseliyordu.

Saat 11.20'ydi. Bir fincan kahve ve marmelat sürülmüş bir dilim kızarmış ekmekten oluşan kahvaltısını edeli saatler olmuş, karnı oldukça acıkmıştı. Jake'in içinde, o günün çok uzun olacağına dair bir his vardı. Motosikletlileri izlerken öğle yemeği yiyebileceğini düşündü.

Sand Bar'ın arka kapısı, bir tarafında parlayan bir bar, diğer tarafında sağlam görünüşlü ahşap bölme olan dikdörtgen, uzun bir alana ulaşan bir boşluğa açılıyordu. Salonun ortasında iki büyük bilardo masası vardı, bir müzik kutusu da tam aralarındaki duvara yaslanmıştı. Ön tarafta, herkesin görebileceği bir yere, temiz ahşap zeminden üç metre yüksekliğe büyük bir televizyon yerleştirilmişti. Ekranda, ürünün amacını hiçbir zaman tam olarak anlatmayan reklamlardan biri görünüyordu ve ses tamamen kısılmıştı. Otoparkın göz alıcı aydınlığından sonra barın içinin karanlığı çok rahatlatıcıydı ve Jack'in gözleri içeriye kısa sürede uyum sağladı.

Jack'in, Lester "Kokmuş Peynir" Moon olduğunu tahmin ettiği barmen o içeri girince başını kaldırıp baktı, sonra barın üzerinde yayılmış duran Herald'ın o günkü baskısını okumaya devam etti. Jack bir metre kadar sağındaki tabureye oturunca Moon tekrar başını kaldırdı. Kokmuş Peynir, Jack'in tahmin ettiği kadar korkunç biri değildi. Yuvarlak, ince hatlı suratı ve tıraşlı kafasından sadece birkaç ton daha beyaz olan temiz bir gömlek giyiyordu. Moon'da, aile işinin başına geçen ama başka bir iş dalında daha başarılı olacağını düşünen birinin yarı profesyonel, yarı içerlemiş hali vardı. Jack'in sezgileri, Yıldırım Beşli'nin ona taktığı lakabın

ilhamını bu bitkin öfke ve mutsuzluk havasından aldıklarını söylüyordu; Moon'da her an berbat bir kokuyla karşılaşmayı bekleyen bir insan havasına sahipti.

"Burada bir şey var mı?" diye sordu Jack.

"Hepsi listede yazılı." Barmen yan tarafına döndü ve üzerinde mönünün yazılı olduğu yüksekçe, beyaz bir tabelayı işaret etti. Hamburger, peynirli burger, sosisli sandviç, domuz sosisi, sosis füme, patates kızartması, sandviçler, soğan halkaları. Adamın hareketi, Jack'e kendini dikkatsiz hissettirme amaçlıydı ve işe yaramıştı.

"Kusura bakmayın, tabelayı görmedim."

Barmen omuz silkti.

"Orta pişmiş bir hamburger ve patates kızartması, lütfen."

"Tabelada da belirtildiği gibi, öğle yemeği servisi on bir buçukta başlamıyor. Gördünüz mü?" Alaycı bir hareketle tekrar tabelayı gösterdi, "annem arkada hazırlık yapıyor. Siparişi şimdi ona veririm, hazırlıkları bitince pişirmeye başlar.

Jack adama teşekkür etti. Barmen televizyona bir göz attıktan sonra barın ucuna doğru yürüdü ve köşeyi dönerek gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geri geldi, tekrar ekrana baktı ve Jack'e ne içmek istediğini sordu

"Zencefilli gazoz," dedi Jack.

Gözü hâlâ televizyonda olan Lester Moon, bir hortumun ucundan bir bardağına zencefilli gazoz doldurup bardağı Jack'e doğru itti. Sonra uzakta kumandayı almak için elini barın altında bir yere soktu ve "Sesi açmamın bir sakıncası yoktur umarım," dedi. "Bu eski filmi izliyordum. Çok komik bir film" Kumandanın düğmesine bastı ve Jack, sol omzu üzerinde bir yerden adamın annesinin sesini duydu. Görünüşe bakılırsa Smoky bugün geç gelecek, diyordu. Küçük hergele ölçüyü kaçırmamayı bir türlü öğrenemedi.

Başını ekrana doğru çeviriyordu ki Lester Moon, Lily Cavanaugh'yu hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

"Oh, evet."

"Çocukken onu çok severdim."

"Ben de," dedi Jack.

Jack ekrana bakar bakmaz bunun "The Terror of Deadwood Gulch"* adlı 1950 yapımı komedi türü kovboy filmi olduğunu anlamıştı. Filmin başrolündeki, o zamanlar ünlü, halen de takdirle hatırlanan, Bob Hope tarzında ama onun kadar başarılı olamamış Bill Towns, Arizona'da Deadwood Gulch Kasabası'na gelen ve kötü

kalpli korkunç bir silahşor sanılan dolandırıcı kumarbazı oynuyordu. Kasabadaki sosyal yaşamın merkezi olan Lazy 8 adlı barın güzel ve zeki sahibesi Lily Cavanaugh, barı her gece tıklım tıklım dolduran kovboylar, aylaklar, çiftçiler, tacirler, kanun adamları ve serseriler tarafından fazlasıyla seviliyordu. Lily opopanaksa meyilli müşterilerine tabancalarını kapıda bırakmalarını ve davranışlarına dikkat ederek olay çıkarmamalarını söylüyordu. Şu an oynayan sahnede Lily barında yalnızdı ve ısrarcı bir arıdan kurtulmaya çalışıyordu. Film başlayalı yaklaşık yarım saat olmuştu.

İkinci Sınıf Filmler Kraliçesi için biran, diye düşünen Jack gülümsedi.

Lily bir toz bezi, sinek kovucu, paspas, süpürge ve en sonunda da tabanca kemeriyle arıyı yok etmeyi denemişti. Arı, bütün saldırıları savuşturarak oradan oraya, bardan oyun masasına, viski şişesinin tepesinden rafta duran her üç şişenin üzerine, bardaki tabureden piyanonun kapağına konuyor, kadının darbesinin inmesini bekliyor, silah savrulmadan bir saniye önce bulunduğu yerden tekrar havalanıyordu. Hareketli, harika bir sahneydi. Jack altı ya da belki de yedi yaşındayken gülmekten katılarak, becerikli annesinin bu canlı belayı başından savmakta defalarca başarısız olmasını izlemişti. Sonra filmcilerin küçük bir böceğe her istediklerini nasıl yaptırdıklarını merak edince, annesi onun gerçek bir arı olmadığını, özel efektler bölümünün yaptığı sihirli biran olduğunu açıklamıştı.

Lester Moon, "Arının istedikleri yere gitmesini nasıl sağladıklarını hiçbir zaman anlayamadım," dedi. "Acaba arıyı eğitmişler mi?"

"Önce Lily Cavanaugh'un sahnelerini sette tek başına çektiler," dedi Jack, Kokmuş Peynir'in her şeye rağmen aktrisler söz konusuyken zevk sahibi, iyi sayılabilecek bir adam olduğuna karar vererek. "Arıyı özel efektler bölümü sonradan ekledi. Bu gerçek bir arı değil, bir çizim-animasyon. Hiç belli olmuyor, değil mi?"

"Hem de hiç. Emin misiniz? Hem siz nereden biliyorsunuz?"

"Bir kitapta okumuştum galiba," dedi Jack. Bu tür sorulara hep bu cevabı verirdi.

Fiyakalı kumarbaz kıyafetleri içindeki Bill Towns, sallana sallana yürüyerek Lazy 8'in yaylı kapılarından içeri girdi ve barın sahibesine, kadının taburenin üzerine konmuş olan arıya yaklaştığını fark etmeden şehvet dolu gözlerle baktı.

"Demek tekrar geldin, yakışıklı," dedi Lily. "Burayı beğenmiş olmalısın."

“Bebeğim, burası Missouri topraklarının batısındaki en tatlı mekân. Bana Black Jack McGurk’ü soyup soğana çevirdiğim yeri hatırlatıyor. Zavallı Black Jack. Ne zaman duracağını hiçbir zaman bilemedi.”

Kurgunun içindeki kurgu yaratık sihirli arı hızlanan bir B-52’yi andıran sesle Bill Towns’un şapkasız başına iniş yaptı. Komedyenin suratında komik bir dehşet ifadesi belirdi. Kollarını çılgınca sallamaya, olduğu yerde zıplayıp haykırmaya başladı. Sihirli arı, paniğe kapılan sözde silahşorun etrafında akrobatik uçuşlar yapıyordu. Dehşet içindeki Towns, saçlarını darmadağın etmişti. Town masaya yaklaştı, kollarını son bir kez salladıktan sonra masanın altına girip yardım dilenmeye başladı.

Bakışları, pervasızca yürüyen arının üzerine kilitlenen Lily barı ovarak bardak ile katlanmış bir gazete aldı. Masanın üzerinde daireler çizerek ilerleyen arıya yaklaştı. Aniden öne atılarak bardağı arının üzerine kapattı. Arıyı almaya çalıştı, ama bardağın tabanına çarptı. Lily bardağın bir kenarını hafifçe kaldırdı ve gazeteyi altına itti, sonra gazeteyi bardağın ağzına bastırarak elini kaldırdı.

Kamera geri çekildi ve masanın altından Lily’nin arıyı yaylı kapıların üzerinden serbest bırakışını izleyen korkak kumarbaz, sahnenin kenarında belirti

Jack, Lester Moon’un arkasından gelen sesini duydu. “Hamburgeriniz hazır, bayım.”

Sonraki yarım saat boyunca Jack hamburgerini yedi ve filmi izlemeye çalıştı. Hamburger, sadece yağlanmış saç üzerinde pişen etlere özgü sulu lezzetiyle harikaydı ve ağızda eriyen, altın rengi, dışı çıtır patatesler mükemmeldi ama Jack bir türlü The Terror of Deadwood Gulch’a dikkatini veremiyordu Sorun, filmi daha önce birçok kez seyretmiş olması değil, Tansy Freneau’ydu. Söylediği bazı şeyler Jack’in kafasına takılmıştı. Üzerlerinde düşündükçe neler döndüğüne dair fikri azalıyor, aklı iyice karışıyordu.

Tansy’ye göre Gorg adındaki karga -kuzgun- bildiğimiz dünyanın yanında ve dışında olan bir başka dünyadan geliyordu. Ötedünya’dan bahsediyor olmalıydı. Poe’nun “Kuzgun” şiirinden bir kalıbı kullanarak bu diğer dünyaya “Gecenin Ölüm Kıyısı” adını vermişti ki bu, Tansy gibi biri için oldukça etkileyiciydi ama bu tanım, Jack’in bildiği sihirli Ötedünya’ya kesinlikle uymuyordu. Gorg, Tansy’ye bu dünyanın alevler içinde olduğunu söylemişti ama Bombalanınış Bölge bile tarife uymuyordu. Jack, Bombalanınış Bölge’yi hatırlıyordu. O sırada hasta, kendinden geçmiş man-

tıklı Richard'la garip bir trene binip uçsuz bucaksız kızıl çölden geçmişlerdi. Orada timsah adamlar ve sakallı, maymun suratlı kuşlar gibi tuhaf yaratıklar yaşıyordu ama alevler altında olduğu kesinlikle söylenemezdi. Bombalanınış Bölge, geçmişte yaşanmış bir felaketin ürünüydü, halen sürmekte olan bir yangın söz konusu değildi. Tansy ne demişti? Alevlerden oluşan çok, çok büyük bir yer... çok yükseklere uzanıyor. Gördüğü neydi, Gorg ona ne göstermişti? Sanki yanmakta olan devasa bir kuleden ya da alevlerin tükettiği çok yüksek bir binadan bahsediyordu. Yanmakta olan bir dünyada yanan bir kule, alevler içinde bir bina... bu dünya nasıl Ötedünya olabilirdi?

Jack son kırk sekiz saatte iki kez Ötedünya'ya gitmişti ve gördüğü her şey çok güzeldi. Güzelden de öte, arı bir su kadar temizdi. Jack'in Ötedünya hakkında bildiği en önemli gerçek, bir tür kutsal sihre sahip olmasıydı: Judy Marshall da bu sihire tanık olmuştu. Önünde duran büyük ekrandaki, Bill Towns ile dalga geçen olağanüstü, çetin ceviz, muhteşem kadının hayatı, Ötedünya'dan gelen bir nesne sayesinde kurtulmuştu. Jack Ötedünya'ya gittiği için -ve belki Tılsım'ı elinde tuttuğu için- üzerine oynadığı her at birinci geliyor, hangi hisseyi alsa değeri üçe katlanıyor, pokerde her eli kazanıyordu.

Peki, Tansy'nin bahsettiği dünya neresiydi? Ve Gorg'un bu dünyaya ya bir delikten geçip gelmesi hikâyesi neyin nesiydi? Jack önceki gün diğer dünyaya geçtiğinde güneybatı tarafında mutsuz, sağlıksız, kötü bir varlık sezmiş ve Balıkçı'nın Öte-ikizinin orada olabileceğinden kuşkulanmıştı. Önce Balıkçı'yı öldürmekle Öte-ikizini öldürmek arasında pek fark yoktu, biri öldüğünde diğeri zayıflayacaktı. Ama...

Yine de mantıklı gelmiyordu. Dünyalar arası yolculuk yapıldığında sadece geçiliyordu, dünyanın kıyısında bir yangın başlatıp alevlerin içinden diğer tarafa geçmek, diye bir şey yoktu.

On ikiye birkaç dakika kala dışarıdan gelen motosiklet gürültüleri, televizyonun sesini boğdu. "Şey, bayım, belki gitmek istersiniz," dedi Moon. "Bu gelenler..."

"Yıldırım Beşli," dedi Jack. "Biliyorum."

"Tamam. Bazı müşterilerimin onlardan ödü patlıyor da. Ama doğru düzgün davrandığınız sürece sorun çıkarmıyorlar."

"Biliyorum. Endişelenecek bir şey yok."

"Yani onlara bira falan ısmarlarsanız hakkınızda iyi düşünebilirler ve size kötü davranmazlar."

Jack tabureden kalktı ve barmene baktı. "Lester, endişelenmene gerek yok. Benimle buluşmaya geliyorlar."

Lester gözlerini kırpıştırdı. Jack ilk defa o zaman adamın kaşlarının 1920'li yılların şuh kadınları gibi incecik ve yay şeklinde olduğunu fark etti. "Bir sürahi Kingsland hazırlasam iyi olacak." Barın alt kısmından bir sürahi çıkardı, Kingsland musluğu altına koydu ve doldurmaya başladı. Amber rengi sıvı boşalır boşalmaz köpüğe dönüştü.

Motosikletlerin gökgürültüsüne benzeyen sesleri binanın önüne yaklaştığında en yüksek seviyeye ulaştı ve ardından kesildi. Beezer St. Pierre kapıyı sertçe açarak içeri girdi. Doc, Mouse, Sonny ve Kaiser Bill de hemen onun ardından eşikte belirdiler. Vikinglere benziyorlardı. Jack onları gördüğüne çok sevinmişti.

"Kokmuş, kapa şu lanet zımbırtıyı," diye gürledi Beezer televizyonu göstererek. "Ve buraya içmeye gelmedik, o sürahiyi lavaboya boşaltabilirsi, hem öyle bir dökmüşsün ki birada hayır kalmamış, işin bitince mutfağa annenin yanına git. Bu adamla olan işimizin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Tamam, Beezer," dedi Moon titrek sesle. "Bir saniye sonra gidiyorum"

"Bir saniyen var," dedi Beezer.

Beezer ve diğer adamlar barın kenarındaki taburelere dizildiler, bazıları ters ters Kokmuş Peynir'e, bazılarıysa daha kibar bir tarzda Jack'e bakıyordu. Mouse'un saçları hâlâ ince örgüler halindeydi ve gözlerinin altına bir futbol oyuncusu gibi parlak ışıklardan korunma amaçlı siyah maddeden sürmüştü. Kaiser Bill ve Sonny saçlarını yine atkuyruğu şeklinde toplamışlardı. Bira ve köpükler, lavabonun deliğinden akıp kayboldu. "Tamamdır, çocuklar," dedi Moon. Ayak sesleri barın arka kısmına doğru uzaklaştı ve bir kapı kapandı.

Yıldırım Beşli'nin üyeleri ayrıldılar ve Jack'in önüne geçtiler. Çoğu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, şişkin kasları dikkat çekiyordu.

Jack, tabağını önünden itti, ayağa kalktı ve sordu. "Dün geceden önce George Potter ismini duymuş olanınız var mı?"

Ön kapıya en yakın bilardo masasının köşesine tünemiş olan Jack taburelerinde öne doğru eğilmiş olan Doc ve Beezer'a bakıyordu. Bir parmağını dudağına dayayan Kaiser Bill, başı öne eğik, Beezer'ın yanında ayakta duruyordu. Başını tek elinin üzerine dayamış olan Mouse, diğer bilardo masasının üzerinde yanlamasına,

boylu boyunca yatıyordu. Kaşlarını çatmış, yumruklarını birbirine vuran Sonny, bar ve müzik kutusu arasında volta atıyordu.

"Dickens'ın romanındaki gibi 'Kasvetli Ev' demediğinden eminsin, değil mi?" diye sordu Mouse.

"Eminim," dedi Jack adamlardan biri üniversite tahsili gördüğünü belli edecek bir şey söylediğinde şaşırmaması gerektiğini kendine hatırlatarak. "Kara Ev, dedi."

"Tanrım, sanki ben..." Mouse başını iki yana salladı.

"Şu müteahhidin ismi ne demiştin?" diye sordu Beezer.

"Burnside. İlk adı muhtemelen Charlie, 'Sevimli,' diye de biliniyormuş. Yıllar önce 'Beerstein'e benzer bir ismi varmış, onu değiştirip Burnside olmuş."

"Beerstein mı? Yoksa Bernstein mı?"

"Bilmiyorum," dedi Jack.

"Ve bu adamın Balıkçı olduğunu düşünüyorsun."

Jack başını salladı. Beezer kafasının arkasını görmek istermiş gibi gözlerini ona dikmiş, bakıyordu. "Emin misin?"

"Yüzde doksan dokuz. Fotoğrafları Potter'ın odasına o koydu."

"Kahretsin." Beezer tabureden kalktı ve barın arkasına doğru yürüdü. "Aşikâr olanı kimsenin unutmayacağından emin olmak istiyorum." Eğildi ve elinde bir telefon rehberi olduğu halde tekrar doğruldu. "Anlıyorsunuz, değil mi?» Rehberi barın üzerine koyarak açtı. Birkaç sayfa çevirdi, birkaç sayfa daha karıştırdı ve kalın parmağını bir sütunda gezdirdi. "Burnside ismine bir kayıt yok. Çok yazık."

"Yine de iyi bir fikirdi," dedi Jack. "Aynı şeyi ben de bu sabah denemiştim."

Volta atmayı sürdüren Sonny bara yaklaştığında durup parmağını Jack'e salladı. "Bu kahrolası ev ne zaman inşa edilmiş?"

"Yaklaşık otuz yıl önce. Yetmişli yıllarda."

"Lanet olsun, o zamanlar hepimiz lllinois'da küçük birer çocuktuk. Bu evi nereden bilelim?"

"Etrafta bol bol dolaşıyorsunuz. Büyük ihtimalle eve rastlamış olabileceğinizi düşünmüştüm. Ve bir de, evin lanetli olduğu söyleniyor. İnsanlar o tip yerlerden söz etmeyi sever." En azından normal şartlarda öyle yaptıklarını düşündü Jack. Normal şartlarda bir ev yıllar boyu boş kalmışsa ve içinde korkunç bir olay meydana gelmişse lanetli sıfatını alırdı. Ama bu kez korkunç olan, evin kendisiydi ve başka türlü olsa hakkında konuşmaları beklenecek insanlar, evi gördüklerini bile hatırlamıyorlardı. Dale'in tepkisi göz

önüne alınırsa, Kara Ev'in kendi olmayan gölgesinde kaybolduğu söylenebilirdi.

"Bunu bir düşünün," dedi. "Hatırlamaya çalışın. French Landing'de yaşadığınız yıllar boyunca üzerinde lanet olduğu söylenen bir evden bahsedildiğini hiç duydunuz mu? Kara Ev, inşaatında çalışan işçilerin yaralanınalarına sebep olmuş, işçiler evden nefret ediyorlarmış; ev onları korkutuyormuş. Evin yakınındayken gölgelerinin kaybolduğunu söylüyorlarmış. Daha inşaatı tamamlanmadan evin lanetli olduğu söylentileri çıkmış! Sonunda hepsi işi bırakmış ve Burnside inşaatı tek başına bitirmek zorunda kalmış."

"Bir yerde tek başına duruyor olmalı," dedi Doc. "Açıkça görülebilen bir yerde olmadığı belli. Libertyville gibi bir yerleşim biriminde değil. Bu evi Robin Hood Sokağı üzerinde bulamazsın."

"Doğru," dedi Jack. "Bunu daha önce söylemeliydim. Potter, evin uzakta bir açıklıkta olduğundan bahsetmişti. Yani ormanlık bölgede Doc, haklısın. Tek başına duruyor."

"Hey, hey, hey," dedi Mouse doğrulup bacaklarını bilardo masasını narından sarkıtarak.

Gözleri yerinden fırlamıştı. Koca eliyle alnına bir şaplak indirdi. "Bir anlayabilsem..." Öfke ve hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı.

"Ne var?" Beezer'ın sesi normal tonundan iki kat yüksekti ve beton kaldırıma düşen bir kayaya benzer bir etki yaratmıştı.

"O kahrolası evi gördüğümü biliyorum," dedi Mouse. "Sen ondan söz etmeye başlar başlamaz, beynimin gerisinde bir şey titreşip duruyor, ne olduğunu bir türlü çıkaramıyorum. Ne zaman üzerinde düşünmeye çalıştığımda yani hatırlamaya uğraştığımda gözümün önüne parlak ışıklar geliyordu. Ama Jack ormanlık bölgede olduğunu söyleyince nereden bahsettiğini anladım Sözü edilen yer gözlerimin önünde apaçık belirdi. Etrafı şu parlak ışıklarla sarılıydı."

"Bu tarif, Kara Ev'e pek uymuyor," dedi Jack.

"Elbette. Bu ışıklar gerçekten orada değildi, sadece ben görüyordum." Mouse bu gözlemi son derece mantıklıymış gibi konuşuyordu.

Sonny havlar gibi bir kahkaha attı. Beezer sırıtarak başını iki yana salladı. "Kahretsin."

"Anlamadım," dedi Jack.

Beezer, Jack'e baktı, sonra bir parmağını kaldırıp Mouse'a sordu. "İki yıl önceki temmuz, ağustostan mı bahsediyoruz?"

“Tabii ki,” dedi Mouse. “Muhteşem LSD yazından.” Jack’e dönerek gülümsedi, “iki yıl önce elimize bu şahane, muhteşem mal geçti. Bir kullanımlığı, beş altı saat boyunca inanılmaz kafa yapıyordu. Kimsenin kötü bir deneyimi olmadı. Sadece eğlenceydi, anlatabiliyor muyum?”

“Sanırım,” dedi Jack.

“Kafan iyiyken işini bile yapabiliyordun. Ve elbette araç da kullanılabiliyordu. Aklına gelen her yere gidebilirdin. Normal olan her şeyi yapmak çocuk oyuncağıydı, işe yaramaz hale gelmiyorduk, aksine vücudumuzdan çok yüksek verim alabiliyorduk.”

“Timothy Leary, o kadarda haksız değildi,” dedi Doc.

“Tanrım, olağanüstü bir maldı,” dedi Mouse. “Sonuna kadar kullandık ve sonunda her şey bitti. Tüm uyuşturucu olayı. Eğer onun gibisini kullanmayacaksan başka bir şeyi denemenin anlamı yoktu. Nereden geldiğini hiçbir zaman bilemedim.”

“Bilmek istemezsin,” dedi Beezer. “Güven bana.”

“Yani Kara Ev’i gördüğünde kafan iyiydi,” dedi Jack.

“Elbette. Işıkları o yüzden gördüm.”

Beezer yavaşça sordu. “Nerede gördün, Mouse?”

“Tam olarak bilmiyorum. Ama bekle Beezer, bırak konuşayım. O yaz Küçük Nancy Hale ile birlikteydim, hatırlıyor musun?”

“Elbette,” dedi Beezer. “Ne yazık olmuştu.” Jack’e baktı. “Küçük Nancy hemen o yazın ardından ölmüştü.”

“Yıkılmıştım,” dedi Mouse. “Sanki birdenbire hava ve gün ışığı ona dokunur olmuştu. Sürekli hastaydı. Vücudunun her tarafında kızarıklıklar vardı. Açık havada durmaya dayanamıyordu, çünkü ışık gözlerini acıtıyordu. Doc nesi olduğunu bir türlü anlayamamıştı, bunun üzerine onu La Riviere’deki büyük hastaneye götürdük ama oradakiler de nesi olduğunu teşhis edemediler. Mayo’dan birkaç kişiyle konuştuk ama onlar da yardımcı olamadılar. Çok kötü bir şekilde öldü, dostum. Görsen mahvolurdun. Ben kahroldum.”

Uzun bir süre susup karnına ve dizlerine baktı. Bu arada kimse konuşmamıştı. “Pekâlâ,” dedi sonunda Mouse başını kaldırarak. “Hatırladığım şu. O cumartesi günü, Küçük Nancy ile kafalarımız iyiydi, içimizden geldiği gibi dolaşıyorduk. La Riviere’e, nehir kıyısındaki parka, Dog Adası’na ve Lookout Tepesi’ne gittik. Tekrar buraya dönünce uçuruma çıktık, çok güzel bir yer, dostum. Ondan sonra canımız eve dönmek istemedi, etrafta dolaşmaya devam

ettik. Küçük Nancy, daha önce önünden binlerce kez geçmiş olduğum halde hiç görmediğim bir GİRİLMEZ levhasını fark etti."

Jack Sawyer'a baktı. "Tam olarak emin değilim ama galiba 35. karayolunun üzerindeydi."

Jack başını salladı.

"O muhteşem malla kafası iyi olmasaydı Küçük Nancy'nin de o levhayı fark edebileceğini sanmıyorum. Oh, dostum, her şeyi hatırlıyorum. 'O nedir?' diye sormuştu ve yemin ederim levhayı görene dek en azından iki üç kez bakmam gerekti... çok yıpranmış ve yamulmuştu, üzerinde birkaç paslı kurşun deliği vardı. Ağaçlara yaslanmış gibiydi. 'Anlaşılan biri bizi yoldan uzak tutmak istiyor,' dedi Küçük Nancy. 'Orada ne saklıyor olabilirler ki?' Buna benzer bir Şey söyledi. 'Ne yolu?' diye sordum ve onu gördüm. Yol, diye tanımlamak bile güçtü. Ancak küçük bir arabanın sığacağı genişlikteydi. Her iki yanı sık ağaçlarla kaplıydı. Lanet olsun, yolun sonunda ilginç bir şey bulacağımızı sanmıyordum. Belki eski bir kulübe olabilirdi. Ayrıca yol pek tekin görünmüyordu." Beezer'a baktı.

"Tekin görünmüyordu derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Beezer. "Tekin olmadığını bildiğin yerlere girdiğine kaç kere tanık oldum. Gizemli olmaya falan mı çalışıyorsun, Mouse?"

"Ne derseniz deyin, ben gördüğümü söylüyorum. Levhada sanki KENDİ İYİLİĞİNİZ İÇİN UZAK DURUN yazıyordu, içimi kötü bir hisle doldurmuştu"

"Tekin olmayan bir yerse," dedi Sonny. "Yaklaşmamanı istiyor olabilirler. Öyle yerler görmüştüm. İstenmediğinizi hissedebiliyorsunuz."

Beezer ona ölçülü bir bakış fırlattı ve "Bu yerin ne kadar kötü olduğu umurumda bile değil, Balıkçı o yolun sonunda yaşıyorsa, oraya gitmemi hiçbir şey engelleyemez."

"Ve ben de seninle gelirim," dedi Mouse. "Ama dinle. Yolu boş verip gidip kızarmış tavuk falan yemek istedim ve bilirsiniz, kafa o haldeyken o bile Cennet'in yemeğini yemek gibidir ya da Coleridge her ne dediyse işte, ama Küçük Nancy yola girmek istedi, çünkü onun da içinde aynı his vardı. Maceraperest bir kadındı. Ve kesinlikle laftan anlamıyordu. Böylece motosikleti çevirip arkamda Küçük Nancy olduğu halde yola girdim. 'Oyunbozanlık yapma, Mouse, haydi biraz eğlenelim,' dedi ve ben de gazı biraz arttırdım. İçimde etrafta çok garip şeyler olduğuna dair bir his vardı, ama

tek görebildiğim, önümde kıvrılan yol ve orada olmadığını bildiğim şeylerdi."

"Ne gibi?" diye sordu Sonny bilimsel bir soru yöneltirmiş gibi.

"Yolun kenarlarına gelip ağaçlara doğru bakıyormuş gibi görünen koyu şekiller. Birkaç tanesi bana doğru koştu, ama dumandan yapılmışlar gibi içlerinden geçip gittim. Bilemiyorum, belki gerçekten dumandılar."

"Yok, yahu!" dedi Beezer. "Kafan iyi olduğu için onları görmüşsün."

"Belki, ama bana hiç öyleymiş gibi gelmiyordu. Ayrıca Muhteşem'i kullandığında trip yapmazsın, hatırlamıyor musun? Karanlık ile bir ilgisi yoktu. Her neyse, o lanet şey tam tekerleğe çarpacaktı ki, aklıma birdenbire Kiz Martin geldi. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Sanki tam karşımda duruyor, onu görebiliyordum -ambulansa bindirdikleri zamanki haliydi."

"Kiz Martin," dedi Beezer.

Mouse, Jack'e döndü. "Kız, biz üniversitedeyken birlikte olduğum bir kızdı. Motosiklete bizimle binmek için sürekli yalvarırdı ve bir gün Kaiser tamam deyip motosikletini kıza ödünç verdi. Kız zevkten dört köşe olmuştu, ahbap. Ama sonra karşısına lanet olası ince bir dal çıktı.

"Sanırım... pek de ince değildi," dedi Doc. "Yanlış hatırlamıyorsam çapı beş santime kadar vardı."

"Bu kadarı da dengeyi sarsmaya yeter, özellikle de motosiklet kullanmadık olmayanlar için," dedi Mouse. "Bu küçük dalın üzerinden geçti ve motosiklet savruldu. Kız üzerinden uçtu ve yola çakıldı. Lanet olası kalbim neredeyse duracaktı, dostum."

"Başının açısını görecek kadar yaklaştığım anda ölmüş olduğunu anladım." dedi Doc. "Suni solunum yapmayı denemenin bir anlamı yoktu. Cesedin üzerini ceketlerimizle örttük ve bir ambulans çağırmaya gittim. On dakika sonra kızı ambulansa taşıyorlardı. Adamlardan biri beni acil serviste staj yaptığım zamanlardan tanıyordu. Aksi halde başımıza dert açabilirlerdi."

"Gerçekten bir doktor olup olmadığını merak ediyordum," dedi Jack.

"Illinois Üniversitesinde cerrahi ihtisasımı bitirdikten sonra doktorluğu orada bıraktım." Doc, Jack'e gülümsedi. "Bu adamlarla takılmak, bira yapımcılığına girmek kulağa, bütün günü insanları kesip biçerek harcamaktan daha eğlenceli geliyordu."

"Mouse," dedi Beezer.

“Tamam. Dar yolda bir dönemece yaklaşıyordum ve Kız tam önümde duruyordu, öylesine canlıydı ki. Gözleri kapalıydı, başı düşmek üzere olan kuru bir yaprak gibi sarkıyordu. Ah, Tanrım, dedim kendi kendime, şu anda görmek istediğim kesinlikle bu değil. Her şeyi yeniden yaşıyor gibiydim, Kız yola çakıldığında tüm hissettiklerim geri gelmişti. Hastalıklı keder. Evet, bu sözler doğru tanımlama, hastalıklı keder.

“Sonra dönemece vardık ve ormanın içinde bir yerde bir köpeğin hırlamasını duydum. Hırlama, hırlama değildi. Sanki ormanda deliye dönmüş, yirmi büyük köpek vardı. Başımın patlayacak gibi olduğunu hissediyordum. Bir kurt sürüsünün ya da benzer bir şeyin yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için başımı kaldırmıştım ki, karşımdaki acayip, gölgeler içindeki yerin bir ev olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Siyah bir ev.

“Küçük Nancy sırtıma vuruyor, saçımı çekiyor, çığlık çığlığa, durmamı söylüyordu. İnanın bana, bu söylediğini yapmaya dünden razıydım, çünkü oraya daha fazla yaklaşmak, hayatta en son isteyeceğim şeydi. Motosikleti durdurdum, Küçük Nancy hemen indi ve yolun kenarına kusmaya başladı. Başını tuttu ve biraz daha kustu. Bacaklarım pelte gibiydi ve sanki ağır bir şey göğsüme bastırıyordu. Ormanın içindeki o şey, her neyse giderek daha ilerliyor ve bize yaklaşıyordu. Tekrar karşıma baktığımda lanet olası ağaçlara doğru gerilediğini gördüm, sürünüyor gibiydi, ama aynı zamanda kıpırdamadan da duruyordu. Ve baktıkça büyüyordu! Sonra evin etrafında ışıklar gördüm, tehlikeli görünüyorlardı, uzak dur, diyorlardı bana, def ol git Mouse. Verandanın önünde bir GİRİLMEZ levhası daha vardı, ve bu levha, dostum... sanki ışıldıyordu, BU SON UYARI der gibiydi.

“Başım neredeyse ikiye ayrılacak gibiydi ama Küçük Nancy’yi motosiklete bindirebildim. Bir çuval gibi bana yaslandı, ölü gibiydi, ama tutunuyordu. Motosikleti geri çevirdim ve son sürat uzaklaştım. Evime döndüğümüzde Küçük Nancy yatağa girdi ve üç gün boyunca çıkmadı. Neler olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Olup bitenler adeta karanlığa gömülmüştü. Küçük Nancy hastalandı ve işe gitmediğim zamanlar her an onunla ilgilendim. Doc ateş düşürücü bir şeyler verdiğinde biraz daha iyi oldu, tekrar bira içmeye, kafaları bulmaya ve etrafta dolaşmaya başladık, ama Küçük Nancy asla eskisi gibi olmadı. Ağustos sonunda tekrar kötüleşmeye başladı ve onu hastaneye yatırmak zorunda kaldım.

Çok çaba göstermesine rağmen eylül ayının ikinci haftasında onu kaybettik."

"Küçük Nancy ne irilikte bir kadındı?" diye sordu Jack, neredeyse Mouse kadar yapılı bir kadın hayal ederek.

"Küçük Nancy Hale, Tansy Freneau ile yaklaşık aynı boy ve kilodaydı," dedi Mouse bu soru karşısında şaşırmış görünerek. "Elimin üzerinde ayakta dursaydı onu tek kolumla havaya kaldırabilirdim."

"Ve bu konudan kimseye bahsetmedin," dedi Jack.

"Nasıl bahsedebilirdim?" diye sordu Mouse. "Önceleri Küçük Nancy için duyduğum endişeyle kafayı yemek üzereydim, sonra da tamamen aklımdan silindi. Tuhaf şeyler bunu yapar, dostum. Hafızanda kalmak yerine ilk fırsatta kendilerini silip yok ederler."

"Neden bahsettiğini gayet iyi anlıyorum," dedi Jack.

"Sanırım ben de," dedi Beezer. "Ama bence Muhteşem seni bir süreliğine gerçeklerden uzaklaştırmış. Ama yine de orayı görmüşsün -yani Kara Ev'i."

"Kesinlikle," dedi Mouse.

Beezer dikkatini Jack'e yöneltti. "Sen de bu evi Balıkçı'nın; şu Burnside denen adamın inşa ettiğini söylüyorsun."

Jack başını salladı.

"Yani bu durumda orada yaşıyor olabilir. İnsanları kaçırmak için de etrafı zımbırtılarla donatmıştır."

"Bu mümkün."

"O halde sanırım yapılacak ilk iş, Mouse ile birlikte 35. karayoluna çıkıp o gittiğin yolu bulup bulamayacağını görmek. Sen de bizimle geliyor musun?"

"Gelemem," dedi Jack. "Önce Arden'a gidip birini görmem gerek. Bize yardım edebileceğini düşünüyorum. Bulmacanın bir parçası da bu kadının elinde, ama onunla konuşmadan bunu size açıklayamam."

"Bu kadının bir bildiği mi var?"

"Evet," dedi Jack. "Kesinlikle var."

"Pekâlâ," diyen Beezer, taburesinden kalktı. "Karar senin. Seninle daha sonra konuşuruz."

"Beezer, Kara Ev'e girerken yanınızda olmak istiyorum. Orada ne yapmamız gerekecekse, ne göreceksek..." Jack, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksadı. Beezer, topukları üzerinde yaylanıyordu. Balıkçı'nın inini bulmak için sabırsızlandığı açıkça görülüyordu. "Orada bana ihtiyacınız olacak. Bu işin içinde hayal ede-

bileceklerinden çok daha fazlası var, Beezer. Kısa bir süre sonra neden bahsettiğimi öğreneceksin ve bence bununla baş edebileceksin -hepiniz baş edebileceksiniz- ama size şimdi açıklamaya çalışsam bana inanmayacağınızı biliyorum. Vakti geldiğinde ilerlemek için bana ihtiyacınız olacak. Başarabilirsek orada olduğuma sevineceksiniz. Şu an çok tehlikeli bir noktadayız ve hiçbirimiz işleri mahvetmek istemeyiz."

"Sana mahvedebileceğimi düşündüren nedir?" diye sordu Beezer aldatıcı bir sükûnetle.

"Bulmacanın son parçasına sahip olmayan herkes mahvedebilir. Haydi gidin. Mouse'un iki yıl önce gördüğü evi bulup bulamayacağına bakın. Etrafı kolaçan edin. Ama sakın içeri girmeyin, bunun için bana ihtiyacınız olacak. Daha sonra buraya dönün, ben de elimden gelen en kısa zamanda buraya dönüp sizinle konuşacağım. Saat iki buçuk, en geç üç gibi burada olurum."

"Arden'da nereye gidiyorsun? Belki seni aramamız gerekir."

"Lutheran Hastanesi. D Koğuşu. Bana ulaşamayacak olursanız Dr. Spiegleman'a not bırakın."

"D Koğuşu, öyle mi?" dedi Beezer. "Tamam, sanırım herkes bugün biraz kafayı yedi. Şayet işin sırrını bugün öğleden sonra öğreneceksem, eve bir göz atmakla yetinebilirim. Kalın kafamın anlamakta zorluk çektiği tüm açıklayacağım."

"Çok yakında anlayacaksın, Beezer. Yaklaşıyoruz. Ve kalın kafa sana son yakıştıracağım sıfat."

"Emekli olmadan önce müthiş bir polis olduğundan eminim" dedi Beeezer. "Söylediklerinin yarısının saçmalık olduğunu düşünmeme rağmen de sana inanmaktan kendimi alamıyorum." Arkasına döndü ve koca yumruklarını barın üzerine indirdi. "Kokmuş Peynir! Artık çıkabilirsin. Kaldır o koca kıçını da gel buraya."

19

JACK YILDIRIM BEŞLİ'NİN ardından Sand Bar'ın otoparkından çıktıktan sonra 93. karayolu üzerinde kuzeye, Judy Marshall'ın sevdiği manzaralı tepeye ve Judy Marshall'ın kilit altında tutulduğu koğuşa doğru tek başına ilerlemesine bir süre için izin verdik. Jack gibi Yıldırım Beşli de bilinmeyene doğru yola koyulmuştu, ama onları bekleyen bilinmeyen batıda, 35. karayolu üzerinde, düzenli bir şekilde derinleşen geçmişin diyarındaydı ve orada ne bulacaklarını görmek istiyorduk. Motosikletli adamlar pek huzursuz görünmüyorlardı; Sand Bar'a girdiklerinde üzerlerinde taşıdıkları sarsılmaz özgüvene hâlâ sahiptiler. Aslında hiçbir zaman huzursuzluk belirtisi göstermezlerdi, çünkü başkalarında endişe ve stres yaratan durumlar, genellikle onları harekete geçirir, fiziksel etkinliklere yol açardı. Korku da onlarda diğer insanlarda olduğundan farklı bir tepki uyandırırdı; korkuyu tattıkları ender anlarda o durumdan zevk almaya meyilliydiler. Onların gözünde korku, ortak konsantrasyonlarını sağlamak için Tanrı'nın bahşettiği bir fırsattı. Aralarındaki çarpıcı işbirliği ve dayanışma düşünüldüğünde bu konsantrasyonun ne denli etkili olduğu anlaşılıyordu. Bir motosikletliler çetesinin ya da özel timin bir üyesi olmayanlar için dayanışmanın anlamı, zorda kalmış bir arkadaşı rahatlatmaya yönelik şefkatten kaynaklanan bir dürtüden fazlası değildi; Beezer ve ekibi içinse dayanışmanın anlamı, ne olursa olsun bir başkasının daima yanında olacağına dair güvenceydi. Emniyetleri birbirlerinin elindeydi ve bunu biliyorlardı. Yıldırım Beşli için güvenlik, sayılarında gizliydi.

Fakat son hızla ilerledikleri tehlikenin bir benzerini daha önce hiç yaşamamışlardı. Kara Ev, yeni bir olguydu ve bu yenilik -Mouse'un hikâyesinin tüyler ürpertici tuhaflığı- midelerine taş gibi bir ağırlığın oturmasına yol açıyordu.

Centralia'nın on üç kilometre batısında, Potsie'nin yapımını üstlendiği otuz yıllık yerleşim alanının etrafındaki düzlük arazinin Maxton'a kadar ormanlık bölgeye dönüştüğü yerde, Mouse ve Beezer motosikletlerinin üzerinde diğerlerinin önünde yan yana ilerliyorlardı. Beezer arada sırada arkasına bakıp, sözsüz bir soru yöneltiyordu. Mouse üçüncü kez başını iki yana salladıktan sonra eliyle, sorup durmayı bırak, oraya vardığımızda sana söylerim, anlamında bir hareket yaptı. Beezer hızını kesip biraz geride kaldı; Sonny, Kaiser Bill ve Doc, Beezer'ın kendilerine bir işaret verdiğini anlayıp otomatik olarak tek sıra halinde dizildiler.

Sıranın en başında ilerleyen Mouse gözlerini sık sık yoldan ayırıp sağ tarafını inceliyordu. Dar yolu görmenin çok zor olduğunu biliyordu ve yol iki yıl boyunca uzayan otlarla herhalde iyice görünmez olmuştu. Yıpranmış, beyaz GİRİLMEZ levhasını seçmeye çalışıyordu. Uzayan yabani otların onu da gizlemiş olması mümkündü. Hızını otuz beş kilometreye kadar düşürdü. Arkasından gelen dört adam, uzun zamandır birlikte olmanın verdiği anlayışla hemen bu hız değişikliğine uyum sağladılar.

En önde ilerleyen Mouse, Yıldırım Beşli'nin gidecekleri yeri daha önce gören tek üyesiydi. Ruhunun derinliklerinde, oraya tekrar gideceğine inanmakta zorlanıyordu. Önce, anılarının karanlık dolaplarından kolayca çıkmalarına sevinmişti; şimdi ise, hayatının yitik bölümünü kolayca hatırlama hissi yok olmuş yerini o yitik akşamüstünün merhametine bırakmış gibi hissediyordu. O gün karşı karşıya kaldığı vahim tehlike -tehdit edici bir gücün uyarıcı elinin o gün üzerinden geçtiğinden şüphesi yoktu- daha da artmıştı. Hafızası, uzun zaman önce bir kenara ittiği ruh karartıcı gerçeği geri getirmişti: Jack Sawyer'ın Kara Ev dediği o korkunç yapı, dikenlerini batırmış ve Küçük Nancy Hale'ın ölümüne sebep olmuştu. Kara Ev'in çirkinliği, elle tutulup gözle görülemeyen bir zehir saçıyordu. Küçük Nancy'yi öldüren o uyarıcı elin sahip olduğu görünmez zehirdi. Şimdi Mouse, bu gerçeğe gözünü kırpmadan bakmak zorundaydı, kaçış yoktu. Kemikleri üzerinde çürüyen etleriyle Küçük Nancy'nin ellerini omuzlarında hissediyordu.

Bir doksan boyunda, yüz elli kilo ağırlığında değil de, bir altmış boyunda, elli iki kilo ağırlığında olsaydım benim de etlerim çürümeye başlamış olurdu, diye düşündü.

Mouse, dar yola ve hemen başındaki yıpranmış tabelaya bir savaş uçağı pilotunun keskin gözleriyle bakıyor olsa bile asla görmeyecekti; bir başkası görecekti. Bilinçaltı, bu kararı oybirliğiyle kabul etmişti ve bu kararı hiçbir şey değiştiremezdi.

Diğer adamlar, Sonny, Doc, Kaiser ve hatta Beezer bile Küçük Nancy'nin ölümüyle Kara Ev arasında bir bağlantı kurmuşlar, boy ve kilo arasındaki kıyaslamaya bağlı olarak aynı sonuç onların da akıllarından geçmişti. Bununla birlikte Sonny Cantinaro, Doc Amberson, Kaiser Bill Strassner ve özellikle de Beezer Pierre, Kara Ev'i saran zehir her ne ise, ne yaptığının farkında olan insanlar rafından, bir laboratuvarda üretildiğini düşünüyorlardı. Bu dört adam, üniversite yıllarından beri büyük bir uyum içinde sürdürdükleri birliktelikleri sayesinde eski, ilkel bir emniyet duygusuna sahip olmuşlardı; onları birazcık huzursuz eden bir şey varsa, o da başlarında liderlik edenin Beezer St. Pierre değil de, Mouse Baumann oluşuydu. Beezer, Mouse'un işaretine uyup arkaya geçmişti, ama Mouse'un duruşunda bir çeşit isyan, başkaldırı olduğu seziliyordu: evrenin düzeni, kurnazca bozulmuştu.

Maxton arazisinin arka sınırına varmalarına yirmi metre kalmıştı ki Sonny bu saçmalığa bir son vermeye karar verdi, Softail'ine gaz verdi, kükreyen motosikletiyle dostlarının yanından geçti ve Mouse ile paralel bir şekilde ilerlemeye başladı. Mouse, ona endişe izleri taşıyan bir bakış fırlattı ve Sonny yol kenarını işaret etti.

Hepsi motosikletlerini kenara çektiklerinde Mouse sordu. "Derdin nedir, Sonny?"

"Sensin," dedi Sonny. "Ya dönüşü kaçırdın ya da anlattığın hikâyeyi kıçından uydurdun."

"Nerede olduğundan emin olmadığımı söylemiştim." Küçük Nancy'nin etleri çürüyen ellerinin artık omuzlarında olmadığını fark ettiğinde içinde müthiş bir rahatlama hissetti.

"Elbette emin olamazsın. Kafan iyiydi, bulutların üzerindeydin!"

"Ama çok iyi maldı."

"Buradan sonrasında yol falan yok, bu kadarından eminim. İhtiyar bunakların yaşadığı binaya kadar sadece ağaçlar var."

Mouse orada olmadığını bildiği halde yolu bulabilecekmiş gibi düşünceli bir ifadeyle önünde uzanan asfalta baktı.

"Kahretsin, Mouse, neredeyse kasabanın içine girdik. Buradan Queen Caddesi'ni görebiliyorum."

"Evet," dedi Mouse. "Tamam." Bir yandan da, Queen Caddesi'ne varabilirse o ellerin bir daha asla omuzlarına tutunamayacağını düşünüyordu.

Beezer, Electra Glide'ının üzerinde yavaşça onlara yaklaştı, "Ne var Mouse? Aradığımız yer geride mi kaldı, yoksa başka bir yol üzerinde mi?»

Mouse kaşlarını çatarak başını çevirdi ve yolun geldikleri kısmına doğru baktı. "Lanet olsun. O gün kafam iyiydi, eğer yanılmıyorsam buralarda bir yerde olduğunu sanıyorum."

"Nasıl oluyor ya," dedi Sonny. "Geçtiğimiz yolun her santimetresine baktım, ama bir yol görmediğimden adım gibi eminim. Sen gördün mü, Beezer? Ya bir GİRİLMEZ levhası? Aranızdan böyle bir levha gören oldu mu?"

"Anlamıyorsunuz," dedi Mouse. "Bu kahrolası şey görünmek istemiyor»

"Belki sen de Sawyer ile birlikte D Koğuşu'na gitmeliydin," dedi Sonny. "Orada hayal gören insanları tedavi ediyorlar."

"Kes şunu, Sonny," dedi Beezer.

"Ben daha önce oraya gittim, siz gitmediniz," dedi Mouse. "Hangimizin söylediklerini dikkate alacaksınız?"

"İkinizi de yeterince dinledim," dedi Beezer. "Hâlâ buralarda bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun, Mouse?"

"Hatırladığım kadarıyla, evet."

"Öyleyse gözden kaçırmış olmalıyız. Geri dönüp tekrar kontrol edeceğiz, bu sefer de bulamazsak başka bir yerde arayacağız. Burada değilse, 93'ün üzerindeki iki vadiden birinde ya da manzaralı tepenin üzerindeki ormanlık bölgede olmalı. Bol vaktimiz var."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Sonny. Karşılarına çıkabilecek bilinmezlikler yüzünden duyduğu hafif endişe, onu gerginleştirmişti. Her an kavgaya hazırmış gibi görünüyordu. Karayolları üzerinde gereksiz yere vakit kaybetmektense Sand Bar'a dönüp Kokmuş Peynir'le dalga geçerek Kingsland birası içmeyi tercih ederdi.

Beezer çakmak çakmak olmuş gözlerle ona baktı. "Ormanlık bölge denebilecek kadar çok ağaç olan başka bir yer biliyor musun?"

Sonny hemen sesini kesip geriledi. Beezer'ın asla aramaktan vazgeçip Sand Bar'a dönmeyeceği anlaşılıyordu. Sonuna kadar bu işin içindeydi. Bunun en büyük sebebi elbette Amy idi, ama Jack Sawyer'ın etkisi de yadsınamazdı. Sawyer önceki gece yaptıklarıyla Beezer'ı fazlasıyla etkilemişti ve Beezer artık onun her sözüne kanun muamelesi yapıyordu. Bu, Sonny'ye çok anlamsız geliyordu ama borusu öten, Beezer'dı, bu yüzden bir süre için etrafta küçük emir erleri gibi dolaşacaklarını düşündü. Eğer bu özenti polis rolüne birkaç gün daha devam ederse Mouse ve Kaiser'ı bir kenara çekip kulaklarını çekmeyi planlıyordu. Doc konu ne olursa olsun daima Beezer'ın tarafını tutardı ama diğer ikisi mantıklı, laftan anlayan adamlardı.

"Tamam o halde," dedi Beezer. "Buradan Queen Caddesi'ne kadar olan bölümü boş verin. Aradığımız kahrolası yolun o tarafta olmadığını biliyoruz. Geldiğimiz yöne doğru ilerleyip yol boyunu tekrar tarayacağız. Tek sıra halinde gideceğiz. Mouse, yine sen öndesin."

Mouse başını salladı ve kendini, o korkunç elleri tekrar omuzlarında hissetmeye hazırladı. Motosikletine gaz vererek ilerledi ve sıranın başındaki yerini aldı. Beezer onun arkasına geçti. Sonny de onu takip etti. Doc ve Kaiser da onları izliyorlardı.

Beş Çift Göz diye düşündü Sonny. Bu kez de göremezsek hiçbir zaman göremeyeceğiz demektir. Ve göremeyeceğiz, çünkü o kahrolası yol eyaletin diğer ucunda. Mouse ve Küçük Nancy, Muhteşem'i çektikten sonra yüzlerce kilometre uzaklaşmış ve mahallede bir tur attıklarını sanmış olabilirler.

Herkes yolun karşı tarafını ve ağaçların başladığı sınırı tarıyordu. Sonny'nin aklından geçirdiği gibi beş çift göz, çam ve meşe ağaçlarının oluşturduğu kesintisiz çizgi üzerinde odaklanmıştı. Mouse'un sürati, hızlı bir yürüyüşle orta halli bir koşu arasındaydı ve ağaçlar yanlarından yavaşça geçiyordu. Bu hızla ilerlerken meşe ağaçlarının gövdelerindeki yosunlan seçebiliyorlar, ormanın kahverengimsi gri, kırışık bir keçe tabakasını andıran tabanına vuran parlak güneş ışıklarını fark edebiliyorlardı. İlk sırayı oluşturan gözcü ağaçların ardında, göğe yükselen ağaçlardan, ışık sütunlarından ve yere düşmüş ölü dallar ile yapraklardan oluşmuş gizli bir dünya uzanıyordu. Bu dünyada, yol olmayan yollar, kalın gövdeler arasından bir labirentteki gibi iç içe geçerek gizemli açıklıklara ulaşıyordu. Sonny aniden karmaşık bir dantel örercesine birbirine girmiş dallarda, sincaplara özgü hareketler yapan bir

sincap kabilesini fark etti. Ve sincaplarla birlikte bir kuş sürüsü de görüş alanına girdi.

Tüm bunlar ona çocukken, ebeveyninin yaşadıkları evi satıp lllinois'a taşınmadan önce keşfe çıktığı Pennsylvania ormanlarını hatırlattı. O ormanlarda, Şimdiye dek başka hiçbir yerde rastlamadığı sonsuz bir mutluluk havası vardı. Sonny'nin, Mouse'un her şeyi yanlış hatırladığına ve yolu yanlış yerde aradıklarına dair inancı, an be an yoğunluk kazanıyordu. Daha önce Sonny, en azının birini gördüğünden kesinlikle emin olduğu kötü yerlerden bahsetmişti. Sonny'nin deneyimlerine göre, kendinizi istenmiyormuş gibi hissetmenizi sağlayan kötü yerler, sınırlarda ya da sınırlara yakın bölgelerde olurlardı.

Liseden mezun olduğu yaz, kendisi gibi motosiklet delisi en iyi iki dostu motosikletlerine atlayıp arkadaşlarına hava atmasını sağlayabileceği iki güzel kuzeninin yanına, Rice Lake, Wisconsin'e gitmişlerdi. Kızları görünce Sal ve Harry'nin ağızları kulaklarına varmıştı ve kızlar da motosikletli gençlerin seksi ve egzotik olduklarını düşünmüşlerdi. Çiftlerin yanında kendini sap hissettiği birkaç günden sonra Sonny, seyahatlerini bir hafta daha uzatıp eğitimlerini devam ettirmek adına Chicago'ya gitmeyi ve paralarının geri kalanını eve dönmek zorunda kalana dek bira ve fahişelere harcamayı teklif etmişti. Sal ve Harry bu fikre bayılmışlardı. Rice Lake'deki üçüncü gecelerinde eşyalarını toparlayıp motosikletlerine yükleyip mümkün olduğunca çok gürültü çıkararak güneye yönelmişlerdi. Saat 22.00 olduğunda tamamen kaybolmayı becermişlerdi.

Bira veya dikkatsizlik yüzünden olabilirdi, ama her nasılsa anayoldan uzaklaşmışlar ve kendilerini kırsal kesimin zifiri karanlığında, neredeyse var olmayan Harko isminde bir kasabanın kıyısında bulmuşlardı. Benzin istasyonundan aldıkları yol haritasında Harko yoktu ama Illinois sınırına yakın olmalıydı, sınırın her iki tarafında da olabilirdi. Harko, terk edilmiş bir motel, yıkılmak üzere olan bir market ve boş bir değirmenden ibaretmiş gibiydi. Oğlanlar değirmene ulaştıklarında Sal ile Harry yorgunluk ve açlıktan yakınmış, geri dönüp geceyi motelde geçirmek istemişlerdi.

En az onlar kadar yorgun olan Sonny de geri dönmeyi kabul etmişti; motelin gölgeler içindeki avlusuna girdikleri anda içinde motelle ilgili kötü bir his belirmişti. Hava, olması gerekenden daha ağır, karanlık ise daha koyuydu. Sonny kötü, görünmez varlıklar moteli istila etmiş gibi bir fikre kapılmıştı. Tahta kulübeler arasın-

da uçuştuklarını görür gibi oluyordu. Sal ve Harry bu şüpheleriyle dalga geçmişlerdi: Sonny bir korkaktı, tekerlekti, kız gibiydi. Bir kapıyı kırmışlar ve uyku tulumlarını dikdörtgen, çıplak bir odanın tozlu zeminine sermişlerdi. Sonny kendi uyku tulumunu alıp caddenin karşısına geçmiş ve bir tarlada uyumuştu.

Şafakta, yüzü çiyle ıslanmış bir halde uyanmıştı. Ayağa kalkıp uzun otların üzerine işedikten sonra yolun diğer tarafındaki motosikletleri kontrol etmişti. Üçü de gece bıraktıkları yerde, kapısı kırık odanın önünde yan yana sıralanınış duruyordu. Avlunun girişindeki cansız, ışıkları yanmayan tabelada BALAYI MOTELİ yazıyordu. Dar yolu geçmiş ve motosikletlerin çiyle nemlenmiş, parlayan selelerini eliyle silmişti. O sırada arkadaşlarının uyuduğu odadan garip bir ses gelmişti. Sonny ağzında acı bir tat olduğu halde kırık kapıyı itmişti. Eğer gördüklerine anlam vermeyi hemen ilk anda reddetmiş olmasaydı bayılması işten bile değildi.

Sal Turso yüzünde kan ve gözyaşı izleriyle yerde oturuyordu. Harry Reilly'nin kesik başı kucağında duruyordu ve bir kan okyanusu yeri kaplamış, duvarlar kanla sıvanmıştı. Harry'nin parçalara ayrılmış bedeni, kanla sırılsıklam olmuş tulumunun üzerindeydi. Çıplaktı; Sal'in üzerindeyse sadece kan kırmızımsı bir tişört vardı. Sal her iki elini de kaldırmış, -birinde uzun ağızlı bıçağı vardı, diğeri kanlıydı- yüzünü buruşturarak, olduğu yerde donakalmış dikilen Sonny'ye bakmıştı. Neler olduğunu bilmiyorum. Sesi çok yüksek ve gıcırtılıydı, kendi sesi değildi. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum, nasıl yapmış olabilirim? Yardım et bana, Sonny. Neler olduğunu bilmiyorum.

Konuşamayan Sonny, gerileyerek motosikletine koşmuştu. Nereye gideceğini bilmiyordu ama emin olduğu bir şey vardı: Harko'dan uzaklaşacaktı. Üç kilometre kadar ilerleyince bir başka kasabaya varmıştı, içinde insanların yaşadığı gerçek bir kasabaya ve sonunda biri onu şerifin bürosuna götürmüştü.

Harko: burası kötü bir yerdi işte. Lise arkadaşlarının her ikisi de orada ölmüş sayılırdı, çünkü Sal Turso, ikinci dereceden cinayet suçuyla ömür boyu hapse mahkûm olduktan altı ay sonra kendini asmıştı. Harko'da kırmızı kanatlı karatavuklar ya da ağaçkakanlar göremezdiniz. Serçeler bile Harko'dan uzak dururlardı.

35. karayolu boyunca uzanan bu bölge mi? Hoş, sessiz bir ormanlık alandı, hepsi bu. Size şu kadarını söyleyebilirim, Senatör Sonny Cantinaro Harko'yu görmüştü ve burasının Harko'ya ben-

zer hiçbir yanı yoktu. Burası, Harko'nun yanına bile yaklaşamazdı. Başka bir dünyada bile olabilirdi. Sonny'nin araştırıcı gözlerinin ve giderek sabırsızlanan ruhunun karşısında sadece iki kilometre kadar uzanan çok güzel, ormanlık bir alan vardı. Bir gün tek başına oraya gelip Harley'ini yoldan görünmeyecek bir yere bıraktıktan sonra ulu meşeler ve çamlar arasında, ormanın zengin tabanını ayakları altında hissederek, kuşları çılgın sincapları izleyerek yürümeye karar verdi.

Sonny ormanda yapacağı yürüyüş fikriyle keyiflenmiş, yolun karşı tarafındaki ağaçlara ve onların gerisine bakıyordu ki, çok büyük bir meşe ağacının ardında beyaz bir şey görür gibi oldu. Kendini o yemyeşil örtü arasında yürüme hayaline kaptırdığı sırada gördüğü için neredeyse bir göz yanılsaması ya da ışık oyunu olduğunu düşünecekti. Sonra ne aradıklarını hatırlayıp yavaşladı. Hafifçe yana eğilerek baktığında, meşenin hemen dibindeki çalı kümesi arasında belli belirsiz görünen paslı bir kurşun deliği ve büyük, siyah harfi gözüne ilişti. Sonny yolun karşısına geçti ve G'nin yanında iki harf belirdi; GİR. İnanamıyordu, ama Mouse'un kahrolası GİRİLMEZ levhası oradaydı işte. Yarım metre kadar daha ilerlediğinde yazının tamamını görebildi.

Sonny gazı kesti ve bir ayağını yere koydu. Meşenin yanındaki kar bir ağ gibi yol kenarındaki diğer ağaca uzanıyordu. O da bir meşeydi ama geri kadar büyük değildi. Arkasından gelen Doc ve Kaiser da yolun karsı geçip durdular. Sonny onlara aldırmayarak ağaçların arasında tabelayı arayarak on metre kadar ilerlemiş olan Beezer ve Mouse'a baktı.

"Hey," diye bağırdı. Beezer ve Mouse onu duymadı. "Hey! Durun!"

"Buldun mu?" diye sordu Doc.

"Şu sersemleri yakala da buraya getir," dedi Sonny.

"Burada mı?" diye sordu Doc, başını uzatıp ağaçlara bakarak.

"Ne sandın, bir ceset bulduğumu falan mı? Elbette burada."

Doc hızlandı ve Sonny'nin hemen arkasında durarak gözlerini ağaçlara dikti.

"Görebiliyor musun, Doc?" diye bağıran Kaiser Bill de hızlanıp iyice yaklaştı.

"Hayır," dedi Doc.

"Oradan göremezsiniz," dedi Sonny. "Birinizin lütfedip Beezer'a buraya gelmesini söyler mi acaba?"

"Neden sen söylemiyorsun?" dedi Doc.

“Çünkü buradan kıpırdarsam lanet olası şeyi bir daha bulamayabilirim,” dedi Sonny.

Şimdi yirmi metre ötede olan Mouse ve Beezer, yollarına kaygısızca devam ediyorlardı.

“Hâlâ göremiyorum,” dedi Doc.

Sonny içini çekti. “Yanıma gel.” Doc, yavaşça ilerleyip Sonny ile paralel durdu, sonra beş on santim öne çıktı, “işte orada,” dedi Sonny parmağıyla işaret ederek.

Doc, başı Sonny’nin tam önüne gelecek şekilde uzandı. “Nerede? Oh, evet şimdi gördüm. Kahrolası.”

Levhanın üst köşesi kıvrılmış, gölgesi alt kısmın üzerine düşmüştü. Topluma uyum sağlayamamış biri levhaya tesadüfen rastlamış ve beysbol sopasıyla onu yamultmuştu. Suç alanında daha ileri olan ağabeyleri ise tüfekleriyle levhayı öldürmeye çalışmışlardı.

“Peki, yol nerede?” diye sordu Doc.

Bu konuda aklı biraz karışık olan Sonny, levhanın sağından daha küçük meşe ağacına kadar uzanan karanlık bölgeyi işaret etti. Bakmaya devam ederken karanlık iki boyutluluğunu kaybetti ve hafif bir yumruk atılmışçasına havada beliren kara bir deliğe, bir mağaraya benzeyerek derinleşti. Mağara, kara delik eriyip bir buçuk metre enindeki toprak yola doğru açıldı.

“Kesinlikle o,” dedi Kaiser Bill, “ilk seferinde nasıl hepimizin birden gözünden kaçtığını anlamak zor.”

Kaiser’ın yolun, gözlerinin önünde birdenbire kâğıt kalınlığında simsiyah duvardan oluşmasını görmek için geç kaldığını fark eden Sonny ve Doc birbirlerine baktılar.

“Görmek kolay değil,” dedi Sonny.

“Gözlerinin uyum sağlaması gerekiyor,” diye ekledi Doc.

“Tamam,” dedi Kaiser. “Ama Beezer ve Mouse’a kimin söyleyeceği konusunda tartışmaya niyetliyseniz sizi zahmetten kurtarayım.” Motosikletini vitese geçirdi ve Birinci Dünya Savaşı’nda cepheden önemli bir mesaj götürmekte olan bir haberci gibi fırladı. Bu arada motosikletin gürültüsünü duymuş olan Mouse ve Beezer durmuşlar, geriye bakıyorlardı.

“Sanırım dediğin gibi,” dedi Sonny, Doc’a huzursuzca bakarak. “Gözlerimizin uyum sağlaması gerekti.”

“Başka bir şey olamazdı.” Pek ikna olmamışlardı ama konuyu daha fazla uzatmadılar ve Kaiser’ın Mouse ve Beezer ile konuşmasını izlemeye koyuldular. Kaiser, Doc ve Sonny’yi işaret etti ve ar-

dından Beezer işaret etti. Sonra Mouse o tarafı işaret etti ve Kaiser aynı hareketi tekrarladı. Son derece az gelişmiş bir işaret dilinde yapılan bir tartışmaya benziyordu. Sonunda konuşmaları sona erdi ve Kaiser motosikletini çevirerek kuyruğunda Mouse ve Beezer olduğu halde tekrar onlara doğru ilerlemeye başladı.

Beezer en önde olmadığı zaman o düzensizlik, kuralsızlık hissi sürekli kendini gösteriyordu.

Kaiser dar yolun kenarında durdu. Beezer ve Mouse onun arkasında durakladılar ve Mouse hemen ağaçların arasındaki açıklığa döndü.

“Görmek o kadar da zor olmamalı,” dedi Beezer. “Her neyse, işte orada. Şüphelenmeye başlamıştım, Mousie.”

“Hı-hı,” dedi Mouse. Her zamanki tavrı olan, hayatı bir oyunmuş gibi gören entelektüel serseri havası, gücünü kaybetmişti. Açık havada, güneşin allında yol almaktan bronzlaşmış olan yüzü, kesilmiş süt gibi solgundu.

“Size doğruyu söyleyeceğim, çocuklar,” dedi Beezer.” Sawyer bu yer konusunda haklıysa, evi inşa etmiş olan kaçık herif bubi tuzakları kurmuş ve birçok sürpriz hazırlamış olabilir. Evi uzun zaman önce yapmış, ama Balıkçı gerçekten oysa insanları ininden uzak tutmak için ne çareler düşünmüş olabileceğini Tanrı bilir. Yani arkamızı kollamak durumundayız. Bunu yapmanın iyi yolu da içeri güçlü ve hazır bir halde girmek. Silahlarınızı en çabuk ve kolay ulaşabileceğiniz yerlere koyun, tamam mı?”

Beezer, seleye bağlı çantalardan birini açtı ve fildişi kabzalı, mavi namlulu 9 milimetrelik bir Colt tabanca çıkardı. Kurşunlarını kontrol ettikten sonra emniyeti açtı. Bakışları altında Sonny çantasından bir 357’lik Magnum Doc, Beezer’ınkinin aynısı olan bir Colt ve Kaiser da yetmişli yıllardan beri sahip olduğu özel yapım eski 38’lik Smith & Wesson tabancasını çıkardı, o güne dek sadece atış poligonlarında ateşlenmiş olan silahlarını, deri ceketlerinin ceplerine soktular. Tabancası olmayan Mouse, belinin arkasına, kot pantolonun arka ve ön ceplerine ve botlarının içine yerleştirdiği bıçaklarını yokladı.

“Pekâlâ,” dedi Beezer. “Orada olabilecek herhangi birine sesimizi duyurmadan ilerlememiz mümkün değil, hatta şimdiden duyulmuş olabiliriz, bu yüzden gizli saklı hareket etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Hepinizin çok başarılı olduğunu bildiğim şekilde, hızlı ve saldırgan bir giriş istiyorum. Süratimizi lehimize kullana-

biliriz. Olacaklara göre eve mümkün oldukça çok yaklaşmaya çalışacağız."

"Ya hiçbir şey olmazsa?" diye sordu Kaiser. "Diyelim ki karşımıza hiçbir engel çıkmadan eve kadar ilerledik. Yani demek istediğim, ben pek korkulacak bir durum göremiyorum. Tamam, Mouse'un başına kötü bir şey geldi ama... anlarsınız ya, bu tekrar olacağı anlamına gelmez."

"Hiçbir şey olmazsa biz de gezintinin tadını çıkarırız," dedi Beezer.

"Evin içine bir göz atmak istemiyor musun?" diye sordu Kaiser. "Orada sakladığı çocuklar olabilir."

"O da orada olabilir," dedi Beezer. "Eğer oradaysa, Sawyer'a söz verdim ama herifi dışarı çıkarırız. Hayatta olması ölü olmasından iyi olur elbette, ama sağlığına ciddi zararlar vermekten de kaçınmam."

Diğerleri onaylayarak homurdandı. Mouse bu sözsüz ama evrensel anlaşmaya katılmadı; başını önüne eğdi ve yumruklarını sıktı.

"Mouse buraya daha önce gelmiş olduğu için önden gidecek. Doc ve ben hemen arkasında olacağız, Sonny ve Kaiser da kıçımızı kollayacaklar." Beezer onlara baktı. "İki metre kadar geriden izleyin, anlaşıldı mı?"

"Mouse'u önden gönderme, senin liderlik etmen gerek, diye geçirdi içinden Sonny ama ağzından çıkan sözler farklıydı. "Anlaşıldı, Beeze."

"Sıraya girin," dedi Beezer. Motosikletlerini Beezer'ın söylediği pozisyonlara soktular. 35. karayolunda ilerleyen biri, o noktaya geldiğinde en azından iki iri, motosikletli adam çarpmamak için frene basmak zorunda kalacaktı ama yol boştu. Mouse dâhil herkes motorlara gaz verdi ve hareket etmeye hazırlandı. Sonny, yumruğunu Kaiser'ınkine vurdu ve ağaçların arasındaki karanlık tünele baktı. Bir karga, alçak dallardan birine kondu, başını eğdi ve Sonny ile göz göze gelmeye çalıştı. Sonny, karganın hepsine baktığını biliyordu, ama gözlerini dosdoğru kendisininkilere dikmiş olduğu hissinden kurtulamıyordu. Karganın doymak bilmez, kapkara gözlerinden kötülük fışkırıyordu. Motosikletinin üzerine eğilmiş görüntüsünün kargayı eğlendirdiği düşüncesi, Sonny'nin aklına Magnum'unu getirdi. Seni kanlı bir tüy yığınına çevirebilirim, bebeğim.

Karga, kanatlarını açmadan geriye doğru zıpladı ve meşe yaprakları arasında gözden kayboldu. "HAYDİ!" diye bağırdı Beezer.

Mouse ağaçların arasına girdiği an, Küçük Nancy'nin çürüyen elleri omuzlarını kavradı. İnce kemikleri, deri ceketin üzerinden tenini morartacak kadar güçlü bastırıyordu. Bunun mümkün olamayacağını bildiği halde -var olmayandan kurtulmak söz konusu olamazdı- hissettiği ani acı dalgası, içinde ellerden kurtulma tepkisi oluşturdu. Omuzlarını salladı ve bu arada motosikletin kontrolünü kaybetti. Motosiklet yalpalamaya başladı, engebeli yolda sarsıldıkça Küçük Nancy'nin elleri omuzlarını daha sıkı kavrıyordu. Mouse vücudunu direştirdiğinde Küçük Nancy kendini öne çekti, kemikli kollarını Mouse'un göğsüne doladı ve vücudunu geniş sırtına yapıştırdı. Kafatası, ensesine sürtünüyor; dişleri, derisine batıyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı. Mouse, Küçük Nancy'nin tekrar ortaya çıkacağını biliyordu, ama onu bir mengene içine alacağını beklememişti. Hızına rağmen havadan daha ağır ve saldırgan bir madde içinde ilerlemeye çalıştığını hissediyordu. Sanki onu engellemeye çalışıp yavaşlatan yoğun bir sıvının içindeydi. Hem kendisinin, hem de motosikletinin yoğunlukları, yerçekimi bu yol üzerinde, diğer her yerde olduğundan çok daha kuvvetliymişçesine anormal ölçüde artmıştı. Başı zonkluyordu. Ormandaki köpeğin sağ tarafından gelen hırıltısını şimdiden duymaya başlamıştı. Daha önce bu yolda ilerlerken biri çıkıp onu durduran ölü kadınlar olmasaydı tüm bunlara katlanabilirdi.

Daha önceki Kız Martin'di; bu kez ise Küçük Nancy. Mouse'a bir yapışmış, başına vuruyor, gövdesine yumruk atıyor, kulaklarını çekiyordu.

Mouse, kadının dişlerinin ensesinden ayrılıp deri ceketinin sol omzunda hissetti. Kemikli kollarından biri önüne doğru savruldu ve Mouse görebildiğini fark edince daha şiddetli bir şok yaşadı. Uzun kemiklerin üzerinden deri parçaları sarkıyordu; Mouse, beyaz kurtçukların kalan et parçacıklarının üzerinde kıpır kıpır hareket ettiğini gördü.

Hem süngerimsi, hem de kemikli bir el yanağına çarptı ve yüzünü kaydı. Mouse daha fazla dayanamayacak hale gelmişti; beynini bembeyaz sakin bir panik sardı ve motosikletin kontrolünü kaybetti. Kara Ev'in köşesindeki dönemece doğru ilerlerken tekerlekler tehlikeli bir şekilde patinaj yaptı ve motosiklet, Mouse'un ağırlığıyla tehlikeli biçimde yana yattı.

Motosiklet devrilirken, köpeğin birkaç metre öteden gelen hırıltısını duydu. Harley, sol bacağını ezip öne doğru kaydı. Mouse da yolun kenarına savruldu. Mouse ağaçlar arasındaki karanlık yuvasında giderek büyüyormuş gibi görünen Kara Ev'i gördüğü sırada çürüyen bir el gözlerini kapattı. Köpeğin öfkeli hırıltıları yanında Mouse'un çığlığı, parlak, ince bir sesti.

Beezer ağaçların arasına daldıktan birkaç saniye sonra etrafındaki havanın yoğunlaşıp katılaştığını fark etti. Bu bir numara, dedi kendi kendine, Balıkçı'nın beyin beceren zehirlerinin yol açtığı bir sanrıydı. Diğerlerinin bu zehirden etkilenmediklerini umarak başını kaldırdı ve Mouse'un geniş sırtı ve örgülü saçlarının ötesinde yolun on beş metre ileride sola döndüğünü gördü. Ağır havanın yükünü kollarında ve omuzlarında hissediyor, şiddetli bir baş ağrısı, gözlerinin ardından başlayıp beynine doğru sinsice, zonklayarak ilerliyordu. Beezer, yan gözle Doc'a bakınca, onun kendisini izlediğini gördü. Hız göstergesini kontrol etti, saatte elli beş kilometre hızla ilerliyor ve giderek süratleniyordu. Dönemece vardığında doksana ulaşmış olacaktı.

Sol tarafında bir köpek hırladı. Beezer dönemece doğru onları takip eden hırıltıya dikkat kesilerek tabancasını cebinden çıkardı. Başındaki ağrı yoğunlaşmış ve alanı genişlemişti. Beezer gözleri yuvalarından dışarı itiliyormuş gibi hissediyordu. Büyük köpek - bir köpek olmalıydı, başka ne olabilirdi?- giderek yaklaşıyordu ve çıkardığı sesler, Beezer'ın hayalinde köpekbalığı dişlerin gördüğü açık ağzının kenarlarından fışkıran köpüklerle parlak, kırmızı gözlü bir başın belirmesine sebep oluyordu. Ayrı olay, dikkatini dağıttı: birincisi Mouse'un dönemece girerken ağırlaşan hava altında sırtını kaşımaya çalışıyormuş gibi öne arkaya garip bir şekilde savrulmasını görmesi, ikincisiyse gözlerinin ardındaki basıncın şiddetinin katlanarak artması ve Mouse'un düşmek üzere olduğunu görmesinin hemen ardan gözlerindeki kan damarlarının patlamasıydı. Koyu kızıl olan görüşü, kucak dolusu kopkoyu bir karanlığa dönüştü. Kafasının içinde çirkin bir ses belirdi. "Bacağıma odurdu ve bana zarıldı. Onu yemeye garar verdim. Çırpındı, gıvrandı, degmeledi, dırmaladı. Onu boğazlayıb öldürdüm...

"Hayır!" diye haykırdı Beezer ve kafasının içindeki çirkin ses, gıcırtılı bir kahkahaya dönüştü. Saniyeden daha kısa bir süre gözlerinin önündeki gölgelerin içinde, uzun boylu, tek gözlü bir yaratık ve bir şapka ya da kukuleta altında parlayan bir dizi diş belirdi...

...ve dünya aniden çevresinde dönmeye başladı ve kendini, göğsünde motosikletinin ağırlığıyla sırtüstü yerde yatar buldu. Gördüğü her şey koyu, kırmızı, lekeli bir perdenin ardındaydı. Mouse'un çığlık attığını duydu ve başını çığlıkların geldiği yöne çevirdiğinde kırmızı bir Mouse'un, kırmızı bir yolda, ona doğru yaklaşan dev gibi, kırmızı bir köpeğin önünde yattığını gördü. Beezer tabancasını bulamıyordu; fırlayıp ağaçların arasında kaybolmuş olmalıydı. Haykırışlar, çığlıklar ve motosiklet gürültüleri kulaklarını tırmalıyordu. Ne söylediğinin farkında olmadan bağırarak motosikletin altından sürünerek çıktı. Kırmızı bir Doc, kırmızı motosikletinin üzerinde, onu neredeyse tekrar yere yıkarak hızla yanından geçti. Bir silah sesi duydu. Ardından bir tane daha.

Doc, Beezer'in ona baktığını gördü ve kendini ne kadar kötü hissettiğini belli etmemeye çalıştı. Midesinde bulaşık suyu fokur fokur kaynıyor, mide duvarları kasılıyordu. Sanki saatte on kilometre hızla ilerliyordu, hava öylesine yoğun ve bayattı. Nedenini bilmiyordu, ama başı on beş yirmi kilo ağırlaşmış gibi hissediyordu, lanet olası bir durumdu; içindeki felaketi durdurabilse, bu durumu ilginç bile bulabilirdi. Hava yoğunlaşıp, katılaşıyor ve ardından çoğalıyordu. Bir bovling topu gibi ağırlaşan başı nerdeyse göğsüne düşecek gibiydi. Hemen yanındaki ağaçların ardından korkunç bir hırıltı duyuldu ve Doc neredeyse içinden yükselen kusma isteğine boyun eğecekti. Beezer'ın tabancasını çektiğini hayal meyal fark etti ve kendisinin de aynı şeyi yapması gerektiğini düşündü, ama Daisy Temperly adında bir çocuğun anısı aklını esti ve iradesini felce uğratmıştı.

Doc, Urbana'daki üniversite hastanesinin cerrahi bölümünde denetim altında neredeyse yüz ameliyat yapmış, bir o kadarında da asistan olarak bulunmuştu. Daisy Temperly bir sedye üzerinde ameliyathaneye getirilene her şey yolunda gidiyordu. Karmaşık bir ameliyattı ama çok zor sayılmazdı, ayrıca hayati tehlike de söz konusu değildi. Birkaç kemik kırılmıştı. Daisy bir trafik kazası geçirmişti ve bu, kazadan sonra olduğu üçüncü ameliyattı. Başladıktan iki saat sonra, bölüm başkanı, Doc'ın asistanlık ettiği cerrah bir ameliyata çağrılmış ve sorumluluğu Doc'a bırakmıştı. Biraz kırk sekiz saattir uykusuz oluşu, biraz da o bitkinlikle kendini Beezer, Mouse ve diğer yeni arkadaşlarıyla otoyolda motosikletleriyle hayal ediyor oluşu yüzünden bir hata yapmıştı -ameliyat sırasında değil, sonrasında. Verilecek ilaçlar için reçeteyi yazarken dozajı yanlış hesaplamış ve Daisy Temperly iki saat sonra ölmüştü Mes-

lek hayatını kurtarmak için yapabilecekleri vardı ama hiçbirine yeltenmemişti. Stajını bitirdikten sonra da tıbbı bırakmıştı. Jack Sawyer ile konuşurken bırakmasının sebebini fazlasıyla basite indirgemişti.

Bedeninin orta bölümündeki isyan artık katlanılamayacak hale gelmişti. Doc hızla ilerlemeye devam ederken başını yana çevirip kustu. Motosiklet üzerindeyken ilk istifrası değildi bu, ama en acılısı ve en pisiydi. Bovling topu kafasının ağırlığı yüzünden boynunu uzatamamıştı ve kusmuklar sağ omzu ile koluna bulaşmıştı. Midesinden çıkıp gelenler sanki canlıydı ve keskin pençeleriyle dişleri vardı. Ağzından fışkıran kusmuğun kanla karışık olduğunu gördüğünde hiç şaşırmadı. Midesi acıyla ikiye katlanmış gibiydi.

Doc farkında olmadan hızını düşürdü, tekrar hızlanıp yüzünü karşıya çevirdiğinde Mouse'un motosikletinin devrildiğini ve dönemece doğru savrulduklarını gördü. Uzaktaki bir şelalenin gürültüsüne benzer bir ses duydu. Mouse belli belirsiz bir çığlık attı; Beezer aynı şekilde belirsizce, "Hayır," diye haykırdı. Hemen ardından Beezer, tam önündeki büyük bir kayaya ya da benzer bir engele çarptı, öyle olmalıydı, çünkü Electra Glide'ı ağır havada uçarak bir takla attı ve Beezer'ın üzerine düştü. Doc'a göre bu iş kesinlikle çığırından çıkmıştı. Boğazlarına kadar pisliğe batmış durumdaydılar. Yapılacak tek mantıklı hareketi yaptı: güvenilir Colt'unu cebinden çıkararak önce nereye ateş edeceğini belirlemeye çalıştı.

Kulakları açıldı ve etrafındaki sesler tekrar hayat buldu. Mouse hâlâ acı acı feryat ediyordu. Doc köpeğin sesini nasıl olup da daha önce duymadığına şaşırdı, çünkü ağaçların arasında hızla ilerleyen köpeğin hırlaması, Mouse'un feryatlarını ve motosikletlerin gürültüsünü bastıracak denli şiddetliydi.

Giles'in lanet olası av köpeği süratle onlara yaklaşıyordu, hem Mouse, hem de Beezer devre dışıydı. Çıkardığı gürültüye bakılırsa hırlayan yaratık bir ayı büyüklüğünde olmalıydı. Doc tek eliyle tabancasını doğrulttu ve motosikletini tek eliyle idare ederek kendi motosikletinin altından sürünerek çıkan Beezer'in yanından hızla geçti. O korkunç ses- Doc, ayı iriliğinde bir köpeğin devasa dişlerinin Mouse'un boğazına geçtiğini hayal etti ve bu görüntüyü hemen gözlerinin önünden sildi. Her şey çok çabuk gelişiyordu ve dikkatli olmazsa o dişler kendi boğazına geçebilirdi.

Tam aklından geçiriyordu ki, bu sıradan bir köpek olmadığı gibi, sadece büyük değil...

...sağ taraftaki ağaçların arasından kocaman, kapkara bir yaratık fırladı ve Mouse'a doğru çapraz bir çizgi üzerinde son hızla koştu. Doc tetiği çekti ve patlama sesi üzerine hayvan yarı yolda ona doğru dönüp dişlerini gösterdi. Doc'ın tüm görebildiği, kıpkırmızı gözler, açılmış kırmızı bir ağız, uzun bir dil ve birçok keskin dişti. Diğer her şey savrulan bir pelerinle kaplanmış gibi karanlık ve belirsizdi. Ucuz votka gibi keskin, katıksız bir dehşet dalgası, geçtiği yerleri dağlayarak Doc'ın boğazından hayalarına doğru yayıldı ve motosikleti arkasını savurarak durdurdu - durması, tamamen reflekslerinin bir sonucuydu. Aniden gece çökmüş, zifiri karanlık olmuştu. Elbette göremezdi- gecenin köründe kapkara bir köpeği nasıl görebilirdiniz?

Yaratık tekrar döndü ve Mouse'a doğru ilerleyişine kaldığı yerden devam etti.

Silahlı olduğum ve diğer ikisi arkamdan geldiği için üzerime saldırmak istemiyor, diye düşündü Doc. Başı ve kolları yirmişer kilo daha ağırlaşmıştı, ama bu ek yüke karşın kollarını ileri uzattı ve silahını tekrar ateşledi. Bu kez yaratığı vurmuştu, ama kurşunun onu hafifçe sarsmaktan başka bir etkisi olmamıştı. İri başı, Doc'a çevrildi. Hırlayışı daha da arttı ve açık ağzından gümüşümsü, uzun salyalar aktı. Kuyruğa benzer bir şey, ileri geri sallandı.

Doc açık, kırmızı ağza ve keskin dişlere baktığında kararlılığı zayıfladı, kolları daha da ağırlaştı ve başını dik tutmakta fazlasıyla zorlanmaya başladı. Kendini yaratığın korkunç ağzının içine düşüyormuş gibi hissetti; tabancası, yana düşen hissizleşen elinde sallanıyordu. Sonsuzlukta donmuş bir an, aynı gün Daisy Temperly için ameliyat sonrası reçete yazdığı görüntü beyninde belirdi. Yaratık, Mouse'a doğru hızlı adımlarla ilerledi. Doc, Sonny'nin öfkeyle sunturlu bir küfür savurduğunu duydu. Sağ tarafından gelen şiddetli mermi sesi bir anlığına kulaklarını sağır etti ve dünyası tamamen sessizleşti. “Buradayız, diye düşündü Doc. Öğle vakti, zifiri karanlıkta.

Sonny için karanlık, başında ve midesinde hissettiği yakıcı sancıyla bir anda ortaya çıkmıştı. Bedenini saran acı dalgası öylesine şiddetli, sarsıcı ve aşırıydı ki, Sonny'ye gün ışığının yok olduğunu düşündürmüştü. Kaiser de Doc ile Beezer'ın iki metre gerisindeydiler. Toprak yola gireli beş metre kadar olmuştu. Kaiser, motosikleti bıraktı ve ellerini başının iki yanına bastırdı. Sonny, onun neler hissettiğini son derece iyi anlıyordu: kor halinde kalın

bir demir, başının tepesinden sokuluyor, geçtiği her yeri dağlayarak midesine doğru iniyordu. “Kahretsin,” dedi etrafındaki havanın, her oksijen ve karbon dioksit atomu yoğunlaşıp derisine yapışmış gibi ağırlaştığını fark ettiğinde. Sonra Kaiser’ın gözbebeklerinin, gözlerinin akları ortaya çıkacak şekilde yukarı doğru çevrildiğini gördü ve yanı başındaki adamın, bayılmak üzere olduğunu anladı. Kendisini fazlasıyla kötü hissediyordu, ama Kaiser’ı koruyacak bir şeyler yapmalıydı. Kaiser’ın irislerinin gözkapakları ardında kayboluşlarını izlerken diğer adamın motosikletine uzandı. Kaiser’ın burun deliklerinden kan fışkırmaya başladı, vücudu geriye doğru kaydı ve yana devrildi. Çizmesi motosikletin koluna takıldığı için birkaç saniye boyunca sürüklendi sonra çizme ayağından çıktı ve motosiklet durdu.

Kızgın demirin midesini oyduğu Sonny’nin başka seçeneği yoktu: diğer motosikletin devrilmesine izin verdi, acıyla inledi ve yana eğilerek hayatı boyunca yediği tüm yemekleri çıkarıyormuş gibi hissederek kustu. İçinde hiçbir şey kalmadığında midesi biraz rahatlamıştı ama beynine zehirli dev dikenler batmaya devam ediyordu. Kolları ve bacakları lastiğe dönüşmüş gibiydi. Sonny dikkatini motosikleti üzerinde odakladı. Hareketsiz duruyor gibi görünüyordu. Nasıl ilerleyebileceğini bilmiyordu, ama kanlı bir elin gazı arttırdığını izledi ve yol alırken yerinde dik durmayı başardı. Bu benim kanım mı, diye düşündü ve sonra Kaiser’ın burun deliklerinden fışkıran iki kan şelalesini hatırladı.

Arka planda artarak yükselen gürültü, iniş yapmak üzere olan bir 747’nin sesine dönüştü. Sonny o gün son isteğinin bu sesi çıkarabilen yaratıkla karşılaşmak olduğunu geçirdi aklından. Mouse en başından beri haklıydı: Ilinois’daki şirin kasaba Harko gibi burası da kötü, çok kötü bir yerdi. Sonny artık daha fazla Harko ile karşılaşmak istemiyordu, tamam mı? Bir tanesi yeterliydi.

O halde neden dönüp güneşli 35. karayoluna doğru son sürat uzaklaşmak yerine aynı yönde ilerliyordu? Neden silahını cebinden çekip çıkarıyordu? Cevap basitti. Başı ağrıdan kopacak gibi olsa da o jet -uçağı- köpeğin dostlarına zarar vermesine izin vermeyecekti.

Sonny neler olup bittiğini görebilmek için hızını artırıp dar yolda ileri fırladığında beynine saplanan zehirli dikenlerin sayısı arttı. Birisi çığlık atıyordu,

Sonny kim olduğunu çıkaramıyordu. Köpeğin tüyler ürpertici hırıltıları arasında bir motosikletin havada uçtuktan sonra yere

çarpışının belirgin sesini duyunca içi titredi. Her zaman en önde Beezer olmalı, diye düşündü ya da cezamızı çekmeye hazır olmalıyız. Bir tabancanın büyük bir gürültü çıkararak patladığını duydu. Sonny, havadaki yapışkan, ağır atomlar arasında ilerleyebilmek için kendini zorladı ve beş altı saniye sonra devrilen motosikletinin yanında acıyla ayağa kalkmakta olan Beezer'ı gördü. Beezer'ın bir iki metre ötesinde ise bacakları iki yana açık bir şekilde motosikletinin üstünde oturarak karşı tarafında, yol üzerindeki bir şeye nişan almış olan Doc vardı. Ateş etti ve tabancasının namlusundan kızıl bir alev fışkırdı.

Sonny kendini daha önce hiç olmadığı kadar halsiz ve işe yaramaz hissederek hareket halindeki motosikletinden atladı ve arkasını görmeye çalışarak Doc'a doğru koştu. İlk gözüne çarpan, Mouse'un altı metre kadar ötedeki dönemeçte yan yatan motosikletinin ışığıydı. Sonra gözleri ve dişleri dışında hiçbir yerini seçemediği bir çeşit hayvandan oturduğu yerde gerileyerek kaçmaya çalışan Mouse'u gördü. Ağzından dökülen küfürlerin farkında olmayan Sonny, silahını doğrulttu ve Doc'ın yanından koşarak geçerken ateşledi.

Doc orada öylece duruyordu. Garip hayvanın çenesi, Mouse'un bacağı üzerinde kapandı. Hamburger büyüklüğünde bir et parçası koparmak üzereydi ki, Sonny yaratığı, atış talimi için biraz fazla gösterişli ama şu an içinde bulundukları koşullar altında son derece uygun bir silah olan Magnum'uyla vurdu. Sonny'nin müthiş mermisi, tüm beklentilere ve fizik kanunlarına karşı gelerek yaratığın gövdesinde futbol topu büyüklüğünde bir delik açmadı. Tek yapacağı, hayvanı biraz yana itip, dikkatini Mouse'un bacağı üzerinden çekmek olmuştu; yaratık yıkılmamıştı bile. Mouse acıyla haykırdı.

Köpek sertçe döndü ve beysbol topu iriliğindeki kırmızı gözlerini Sonny'nin üzerine dikti. Beyaz, sivri dişlerini göstererek ağzını açtı ve havayı ısırdı. Salyalar çenesinin iki yanından havaya savruldu. Yaratık omuzlarını alçaltarak öne doğru bir adım attı. İnanılmazdı ama hırlayışının şiddeti ve yaydığı öfke artmıştı. Sonny'yi uyarıyordu: bir an önce arkasını dönüp kaçmazsa, sıradaki kurban o olacaktı.

"Geber," diyen Sonny, hayvanın ağzına nişan alarak tetiği çekti, köpek kanlar içinde küçük parçalara ayrılmalıydı, ama Magnum'un ateşlenmesinden sonra hiçbir değişiklik olmamıştı.

Lanet olsun, diye düşündü Sonny.

Köpeğimsi yaratığın gözleri parladı ve büyük, takoza benzer hayvanın karanlığın içinde oluşmuş gibi görünen başı görüş alanına girdi. Mürekkep karanlığında bir pelerinin önü hafifçe aralanınışçasına kalın boynu, kaslı omuzları ve güçlü ön bacakları ortaya çıktı. Sonny şanslarının dönüyor olabileceği düşündü, belki bu canavara bir şekilde zarar verebilirlerdi. Sol eliyle sağ elini bileğini tutarak kolunu sabitleştirdi ve köpeğimsi yaratığın göğsüne nişan alarak tetiği bir kez daha çekti. Patlama, kulaklarını pamukla tıkarımışlarmış gibi sağır etti. Beynine saplanmış olan tüm dikenler elektrik telleri gibi ısındı ve sakaklarının arasında dayanılmaz bir ağrı hissetti.

Yaratığın göğsünden koyu renk kan süzülmeye başladı. Sonny Cantinaro'nun benliğinin merkezinde ilkel, katıksız bir zafer hissi oluştu. Artık canavarın vücudunun daha çok bölümü görünür olmuştu. Geniş sırtı ve arka bacaklarının bir parçası seçilebiliyordu. Hiçbir cinse benzemeyen köpeğimsi yaratık, yüz otuz santimetrelik boyuyla neredeyse dev bir kurt iriliğindeydi. Yaratık ona doğru hareket edince Sonny silahını tekrar ateşledi. Tabancasının sesi, yankı yapıyormuşçasına arkada, yakında bir yerden daha geldi ve aşırı elektrik yüklü bir eşekarısını andıran bir kurşun, göğsünün az ötesinden vızıldayarak geçti.

Yaratık, bacağındaki yara yüzünden topallayarak geriledi. Kızıl bir öfkeyle yüklü gözleri, delercesine Sonny'ye dikilmişti. Sonny riski göze alarak omzu üzerinden baktı ve Beezer'ın dar yolun ortasında ayakta durduğunu gördü.

"Bana bakmayı kesip ateş et!" diye bağırdı Beezer.

Bu sesle uyanır gibi olan Doc tabancasını kaldırarak nişan aldı. Üçü birden silahlarını ateşlediler ve dar yolu, atış poligonundaki yoğun bir güne benzer bir gürültü kapladı. Köpeğimsi yaratık (Sonny, cehennem köpeği, diye geçirdi aklından) bir adım daha geriledi, korkunç ağzını açtı ve öfkeyle uludu. Yaratık, uluması sona ermeden ağırlığını arka bacakları üzerine verdi, sıçrayarak yolun karşı tarafına geçti ve sık ağaçların arasında bir anda gözden kayboldu.

Sonny bitkinlik ve rahatlama dalgalarına kapılarak olduğu yere yığılma dürtüsüyle savaştı. Doc olduğu yerde döndü ve Beezer elini koluna koyup durmasını emredene dek ağaçların ardındaki karanlığa ateş etmeye devam etti. Havaya ağır, miske benzeyen ve mide bulandıracak kadar tatlı bir hayvan kokusu sinmişti. Karan-

lık havaya doğru yükselen soluk gri duman, neredeyse beyaz gibi görünüyordu.

Beezer'ın yorgun yüzü Sonny'ye döndü, gözlerinin akları kıpkırmızıydı, "Kahrolası hayvanı vurdun, değil mi?" Beezer'ın, kulaklarını dolduran pamukların ardından gelen sesi zayıf bir vızıltı gibiydi.

"Lanet olsun, evet! En azından iki ya da üç kez olabilir."

"Doc ve ben de birer kez isabet ettirdik. Ne tür bir yaratıktı o öyle?"

"Cehennemden kaçmışa benziyordu," dedi Sonny.

Acıyla ağlayan Mouse, "Yardım edin!" diye üçüncü kez tekrarlayınca sonunda diğerleri onu duydu. Ellerini vücutlarının en çok acıyan bölümlerine bastırarak dönemece doğru yavaşça ilerlediler ve arkadaşlarının yanı başında diz çöktüler. Mouse'un kot pantolonunun sağ bacağı yırtılmış ve kanla kaplanmıştı. Yüzü, duyduğu dayanılmaz acıyla çarpılmıştı. "Sağır mısınız, salaklar?"

"Sayılır," dedi Doc. "Sakın bana bacağından vurulduğunu söyleyeyim deme."

"Hayır ama vurulmamam bir mucize olmalı." Yüzünü buruşturarak keskin bir nefes aldı. Hava, tıslamaya benzer bir ses çıkararak dişlerinin arasından geçti. "Nasıl ateş ettiğinizi gördükten sonra kurşunların bana isabet etmemiş olmasına gerçekten şaşırdım. Ne yazık ki o yaratık beni ısırmadan önce hiçbiriniz bir halt edemedi."

"Ben ettim," dedi Sonny. "Bu sayede hâlâ bir bacağın sağlam."

Mouse ona baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Kaiser'a ne oldu?"

"Burnu kanamaya başladı ve yaklaşık bir litre kan kaybettikten sonra bayıldı," dedi Sonny.

Mouse, insan bedeninin çıtkırıldımlığına tepki gösteriyormuş gibi içini çekti. "Sanırım bu lanet olası bok çukurundan çıkmaya çalışmamız gerek."

"Bacağın iyi mi?" diye sordu Beezer.

"Merak ettiğin kırık olup olmadığıysa, değil. Ama iyi olduğunu da söyleyemem."

"Nesi var?" diye sordu Doc.

"Söyleyemem," dedi Mouse. "Kusmuğa bulanmış insanların tıbbi sorularını cevaplamıyorum."

"Motosiklet kullanabilir misin?"

"Kahretsin, elbette, Beezer, hiç kullanamadığımı gördün mü?"

Beezer ve Sonny onun iki yanına geçip acı veren bir çabayla Mouse'u ayağa kaldırdılar. Kollarını bıraktıklarında Mouse yana doğru birkaç adım attı. "Çok iyi görünmüyor."

"Yeterince iyi," dedi Beezer.

"Beeze, eski dostum, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu biliyor muydun? Parlak kırmızı. Lanet olası Dracula'ya benziyorsun."

Mümkün olduğunca hızlı hareket etmeye çalışıyorlardı. Doc, Mouse'un bacağına bir göz atmak istiyordu; Beezer, Kaiser Bill'in hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istiyordu ve hepsi oradan bir an önce uzaklaşıp normal havaya, gün ışığına çıkmak istiyordu. Başları zonkluyor, kasları zorlanmaktan dolayı ağrıyordu. Hiçbiri köpeğimsi şeyin o an bir başka saldırı için hazırlık yapıp yapmadığını bilemiyordu.

Konuşurlarken Sonny, Mouse'un motosikletini yerden kaldırmış, yanına götürmüştü. Mouse motosiklete bindi ve yüzünü acıyla buruşturarak ilerlemeye başladı. Beezer ve Doc da kendi motosikletlerini kurtardılar. Sonny, kendininkini bir dikenli çalı yığınının içinden kaldırdı.

Beezer, dönemeçteyken Kara Ev'e bakmadığını fark etti. Mouse'un, bu lanet şey görülmek istemiyor, dediğini hatırladı ve haklı olduğunu düşündü: Balıkçı onları orada istemiyordu ve Balıkçı evinin görülmesini de istemiyordu. Her şey, beyninde o iğrenç sesi duymasının ardından Electra Glide'ının dönmesi gibi başının içinde fır dönüyordu. Ama Beezer bir şeyden emindi: Jack Sawyer'ın daha fazla sessiz kalmasına izin vermeyecekti.

Sonra aklına korkunç bir düşünce geldi ve sordu. "Cehennemden gelen köpek ağaçların arasından fırlamadan önce başınıza garip -gerçekten tuhaf-bir şey geldi mi? Fiziksel olanların dışında bir şeyi kastediyorum."

Doc'a baktı ve Doc kızardı. Eee, diye düşündü Beezer.

"Git başımdan," dedi Mouse. "O konuda konuşmayacağım."

"Mouse ile aynı fikirdeyim," dedi Sonny.

"Sanırım cevap, evet," dedi Beezer.

Kaiser Bill gözleri kapalı, üzeri ağzından beline dek kanla kaplanmış halde yol kenarında yatıyordu. Hava hâlâ gri ve yapışkandı; vücutları beş yüz kiloymuş gibi hissediyorlardı, motosikletlerin tekerlekleri sanki kurşundandı. Motosikletiyle ağır ağır sırtüstü yatmakta olan Kaiser'ın yanına yaklaştı. Kaburgalarına pek de sayamayacak bir tekme attı. Kaiser gözlerini açtı ve inledi. "Kahretsin, Sonny," dedi. "Bana tekme attın." Gözkapakları titredi, başını

yerden kaldırıp giysilerine bulaşmış kanı fark etmesi bir oldu? Vuruldum mu yoksa?"

"Kendini bir kahraman gibi idare ettin," dedi Sonny. "Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat. Neremden vuruldum?"

"Ben nereden bileyim?" dedi Sonny. "Haydi, gidiyoruz."

Diğerleri tekrar sıraya girdi. Kaiser ayağa kalkmayı başardı ve bir başka destansı mücadeleden sonra motosikletini de doğrulttu. Başındaki ağrıyı ve vücudundaki kanın miktarını düşünerek diğerlerinin ardından ilerlemeye başladı. Son ağacı da geride bırakıp 35. karayoluna çıkarak arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde, ani aydınlık gözlerine, hançer gibi saplandı, vücudunu uçacakmış gibi hafif hissetti ve neredeyse tekrar bayılacaktı. "Vurulduğumu sanmıyorum," dedi.

Kimse Kaiser'la ilgilenmemişti. Doc, Mouse'a hastaneye gitmek isteyip istemediğini soruyordu.

"Hastane olmaz, dostum. Hastaneler insanı öldürür."

"İzin ver de en azından bacağına bir göz atayım."

"Pekâlâ, bak."

Doc yolun kenarında diz çöktü ve Mouse'un kot pantolonun paçasını dizine kadar sıyırdı. Şaşırtıcı derecede yumuşak dokunuşlarla durumunu kontrol etti. Mouse yüzünü buruşturdu.

"Mouse," dedi Doc. "Daha önce hiç böyle bir köpek ısırığı görmemiştim."

"Daha önce öyle bir köpek görmemiştim zaten."

Kaiser sordu. "Ne köpeği?"

"Bu yarada bir gariplik var," dedi Doc. "Antibiyotiğe ihtiyacın var. Hem de hemen."

"Sende yok mu?"

"Var elbette."

"Öyleyse Beezer'ın evine dönelim. Orada bana dilediğin kadar iğne yapabilirsin."

"Nasıl istersen," dedi Doc.

20

MOUSE VE BEEZER'İN küçük yolun hemen başındaki GİRİLMEZ levhasını görmeden ilk geçişleri sırasında Jack Sawyer, arayanın, 911 kasetindeki ses hakkında bilgi vermek isteyen Henry Leyden olduğunu umarak sinir bozucu bir şekilde çalan cep telefonuna cevap veriyordu. Kimliğini tespit edebilse muhteşem olurdu, ama Henry'den bu kadarını beklemiyordu; Balıkçı-Burnside, Potsie ile aynı yaşlardaydı ve Jack yaşlı herifin ne burada, ne de Öte-dünya'da faal bir sosyal hayatı olduğunu sanmıyordu. Ama Henry'nin yapabileceği, ince ayarlı kulaklarını açarak Burnside'ın sesindeki nüansları yakalayıp bunlardan neler çıkardığını anlatmaktı. Jack'in, arkadaşının başka insanların duyamadığı ince farkları ayırt etme kapasitesine güveninin daha önce kanıtlanmış olduğunu bilmesek, beklentisinin sihre inanmak kadar mantıksız olduğunu düşünebilirdik. Jack, Henry Leyden'ın iyi dinlenmiş kulaklarının, adamın geçmişi ya da karakteri hakkında arama sınırlarını daraltacak en az bir iki çok önemli ayrıntıyı yakalayabileceğine inanıyordu. Henry'nin yakaladığı her nokta, Jack'in ilgisini çekerdi.

Arayan bir başkasıysa vakit kaybetmeden kurtulmak niyetindeydi.

Telefondaki sesi duyduğunda planını tekrar gözden geçirmek durumunda kaldı. Arayan Fred Marshall'dı. Öyle çabuk ve abuk sabuk konuşuyordu ki Jack yavaşlamasını ve baştan başlamasını istemek zorunda kaldı.

"Judy yine kötüleşti," dedi Fred. "Sadece anlamsız sözler geveliyor, çığlıklar atıyor, duvarların arkasına geçmek istiyor. Tanrım, onu bağlamak zorunda kaldılar ve bundan nefret ediyor, Ty'a yardım etmek istiyor, hepsi o kaset yüzünden. Tanrım, artık baş edemiyorum, Jack. Çok endişeliyim, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sakın bana birinin ona 911 kasetini gönderdiğini söyleme," dedi Jack.

"Hayır- ne 911 kaseti? Bugün hastaneye gönderilen kasetten bahsediyorum. Judy'nin adına gelmiş. Kaseti dinlemesine izin verdiklerine inanabiliyor musun? Dr. Spiegleman ve o hemşire, Jane Bond'u boğazlamak istiyorum. İnsanların nesi var böyle? Kaset geliyor ve size bir kaset gelmiş, Bayan Marshall diyorlar. Bir dakika bekleyin de bir teyp getireyim diyorlar. Psikiyatri koğuşunda! Önce kendileri dinlemeyi bile akıl etmiyorlar. Bak, her ne yapıyorsan, gelip seni almama ve oraya götürmeme izin verirsen sana sonsuza dek minnettar olacağım. Judy ile konuşabilirsin. Onu sakinleştirmeyi başarabilen tek insan sensin."

"Beni almana gerek yok, çünkü zaten yoldayım, oraya gidiyordum. Kasette ne varmış Peki?"

"Anlamıyorum." Fred Marshall'ın sesi şimdi çok daha netti. "Neden bensiz gidiyordun?"

Jack, bir an düşündükten sonra yalan söylemeye karar verdi. "Zaten orada olacağını düşünmüştüm. Keşke olsaymışsın."

"Evet. o kaseti mutlaka ona dinletmeden önce kontrol ederdim. Kasette ne olduğunu biliyor musun?"

"Balıkçı," dedi Jack.

"Nereden bildin?"

"İletişim konusunda çok başarılı," dedi Jack. "Çok mu kötüymüş?"

"Judy ve Dr. Spiegleman ile daha sonra yaptığım konuşmalardan bir şeyler çıkarmaya çalıştım." Fred Marshall'ın sesi titremeye başlamıştı. "Balıkçı onunla alay ediyormuş. Buna inanabiliyor musun? Küçük oğlun çok yalnız, diyormuş. Evi arayıp annesine merhaba demek için sürekli yalvarıyor, gibi bir şey söylemiş. Judy adamın aksanlı konuştuğunu, konuşma güçlüğü çektiğini ya da benzer bir nedenle konuşmasının zor anlaşıldığını söylüyor. Adam sonra, annene merhaba de, Tyler, demiş ve Tyler..." Fred'in sesi kesildi. Jack onun acıyla iç çektiğini duydu. "Tyler, ah, Tyler öyle korkunç bir ruh halindeymiş ki çığlık çığlığa yardım istemekten başka bir şey yapmamış." Bir süre kederli bir sessizlik oldu. "Ve

ağlıyormuş, Jack, ağlıyormuş." Duygularını artık kontrol edemeyen Fred açıkça ağlamaya başladı. Nefesi boğazına takılıyordu; Jack, keder ve üzüntü tüm diğer duyguları yok ettiğinde insanların çıkardığı çaresiz, yalın, doğal sesleri dinledi ve kalbi, Fred Marshall'a duyduğu sempatiyle sızladı.

Hıçkırıkların şiddeti azaldı. "Affedersin. Bazen beni de bağlamak zorunda kalacaklarını düşünüyorum."

"Kaset nasıl sona eriyor?"

"Tekrar konuşuyor." Fred kafasını temizlemeye çalışırken gürültüyle nefes aldı. "Yapacaklarını anlatıp böbürleniyormuş. Daha bir cog cinayed cag, Cuuu-dii, bir cog cinayed ve öyle cog eğleneceğiz gibi. Spiegleman saçmalığı bana kelimesi kelimesine aktardı! French Landing'in çocukları buğday başakları gibi biçilecekmiş. Bi-ci-le-ceg. Kim bu şekilde konuşur ki? Ne tür bir insan bu?"

"Keşke bilseydim," dedi Jack. "Belki daha korkutucu olmak için özellikle aksanlı konuşuyor. Veya sesini gizlemek için." Sesini asla gizlemez, diye düşündü Jack. Çünkü yaptıklarından bir aksanın arkasına saklanmayacak kadar çok zevk alıyor. "Kaseti hastaneden alıp kendim dinlemeliyim. Elime bilgi geçer geçmez seni ararım."

"Bir şey daha var," dedi Marshall. "Galiba bir hata yaptım. Bir saat önce Wendell Green geldi."

"Wendell Green'in dâhil olduğu her şeyin bir hata olduğu söylenebilir. Ne oldu?"

"Tyler hakkında her şeyi biliyormuş ve doğrulamak için gelmiş gibiydi. Dale'den ya da eyalet polislerinden duymuş olabileceğini düşündüm. Ama Dale henüz hiçbir açıklama yapmadı, değil mi?"

"Wendell'ın onu besleyen küçük sıçanlardan oluşan bir haberleşme ağı var. Bir bildiği varsa bu şekilde öğrenmiştir. Ona ne söyledin?"

"Hemen hemen her şeyi," dedi Marshall. "Kaset de dâhil. Ah, Tanrım, ben su katılmamış bir aptalım. Ama bir sorun olmayacağını, nasıl olsa her şeyin ortaya çıkacağını düşündüm."

"Fred, ona benim hakkımda herhangi bir şey söyledin mi?"

"Sadece Judy'nin sana güvendiğini ve ikimizin de yardımın için minnettar olduğumuzu. Ve muhtemelen bugün öğleden sonra onu ziyarete gideceğini söyledim."

"Ty'ın beysbol şapkasından bahsettin mi?"

"Deli miyim ben? Bildiğim kadarıyla o konu sadece Judy ve senin aranda. Aklımın ermediği bir konuyu Wendell Green'e anla-

tacak değilim. En azından Judy'den uzak duracağına dair adamdan söz aldım. İyi bir ünü var ama söylenenlerin abartılı olduğunu düşünüyorum."

"Çok fazla şey anlatmışsın," dedi Jack. "Seni ararım."

Jack, Fred Marshall telefonu kapayınca Henry'nin numarasını tuşladı. "Biraz gecikebilirim, Henry. Lutheran Hastanesi'ne gidiyorum. Balıkçı, Marshall'a bir kaset göndermiş, almama izin verirlerse onu da yanımda götüreceğim. Ortada garip bir şey var, sanırım Judy'ye gelen kasette adam ağır bir aksanla konuşuyormuş." Henry, Jack'e acele etmemesini söyledi. Henüz ilk kaseti dinlememişti ve çocuk ikinciyi getirene kadar bekleyecekti. Art arda dinlerse arada yararlı olabilecek bir bağlantı yakalaması ihtimali daha yüksekti. En azından iki kasettekinin aynı adam olup olmadığını Jack'e kesinlikle söyleyebilirdi. "Ve beni merak etme, Jack. Biraz sonra Bayan Morton gelip beni KDCU'ya götürecek. Bugün parayı George Rathburn kazanacak, bebek -altı yedi tane radyo reklamı var. 'Bu akşam sevgilinizi, eşinizi, tatlı çöreğinizi, güzel tavşanınızı, iyi günde ve kötü günde dostunuz olan kadını muhteşem bir yemeğe çıkarmak istediğinizi kötü bir adam bile biliyor ve pranganız ile zincirinize olan sevginizi göstermek için harika La Riviere'in Güney Wabash Caddesi'ndeki Kuzen Buddy'nin Pirzola Cenneti'nden daha iyi bir yer bulmanız mümkün değil!'"

"'Pranganız ve zinciriniz' mi?"

"Reklamı George Rathburn'e yaptırıyorsanız, her şeyiyle George Rathburn tarzını kabul etmeniz gerekir."

Jack gülerek o gün daha sonra görüşeceklerini söyledi, telefonu kapattı ve kamyonetin hızını arttırdı. Dale ona yüksek hız yüzünden ceza kesecek değildi ya.

Otoparka girmek yerine kamyoneti hastanenin önünde bırakıp indi ve beton zemin üzerinde, aklı Ötedünya'da ve Judy Marshall'da olduğu halde binaya doğru yürüdü. Olaylar büyük bir süratle ilerliyordu ve Jack'in içinden bir ses, her şeyin Judy üzerinde birleştiğini söylüyordu -hayır, Judy ve onun üzerinde. Balıkçı, Amy St. Pierre, Johnny Irkenham ve Irma Freneau'yu özel bir amaçla seçmemişti, bu üç çocuğun ölüm sebebi sadece doğru yaşta olmalarıydı -onlar yerine herhangi üç çocuk olabilirdi- ama Tyler, Judy Marshall'ın oğluydu ve bu, onu diğerlerinden ayırıyordu. Judy Ötedünya'ya yaklaşmış, Jack ise dünyalararası yolculuk yapmıştı ve Balıkçı da, sağlıklı bir organı lanetleyen bir kanser hücresi gibi Ötedünya'da yaşıyordu. Judy'ye bir kaset, Jack'e ise

korkunç bir hediye göndermişti. Jack, Tansy Freneau'nun karavanındayken Judy'nin kapı ve anahtarı olduğunu düşünmüştü ve bu kapı, Judy'nin Uzaklar'ından başka nereye açılıyor olabilirdi ki?

Uzaklar. Tanrım, bu çok hoştu. Hatta güzel.

Aaah... bu kelime Judy Marshall'ın yüzünü gözlerinin önüne getirmişti -yüzü gördüğünde, Jack'in aklında bir kapı, sadece ona ait olan bir kapıydı- bir an için Jack Sawyer, şok, üzüntü ve neşe dolu bir beklentiyle olduğu yere, hastanenin girişine iki metre kala, beton zeminin üzerinde hareketsiz kalakaldı.

Birbiriyle bağlantısız görüntüler, beynindeki açık kapıdan bir şelale o döküldü: hareket etmeyen bir dönme dolap, sarı güvenlik bantları ardında toplanmış Santa Monica polisleri, zenci adamın kel başından yansıyan ışıklar. Evet, kesinlikle, hiçbir şekilde, umutsuzca görmek istemediği zenci adamı kel başı, işte yine karşısındaydı. Bir gitar vardı, ama aslında o gitar başka bir yerdeydi; gitar, muhteşem, talepkar, rahatlatıcı, huzur kaçırıcı, Tanrı'nın bîr lütfü, Tanrı'nın cezası, harika adam Speedy Parker'a aitti. Speedy gitar çalıp şarkı söylüyordu...

Gezgin Jack, hey Gezgin Jack,
Daha gidecek çok yolun var,
Dönüş yoluysa daha uzun.

Nasıl açıldıklarını bilenler için binlerce kapıdan oluşan incecik bir zarla ayrılmış dünyalar, dünyalar içindeki dünyalar ve onların yanındaki diğer dünyalar etrafında dönüyordu. Binlerce küçük, kırmızı tüy, bir kızılgerdanın, yüzlerce kızılgerdanın tüyleri, o kapılardan birinden içeri uçuşuyordu, Speedy'nin kapısından. Kızılgerdan ve kızılgerdan yumurtası mavisi, teşekkürler Speedy. Ve şarkı, Uyan, uyan, seni uykucu, diye devam ediyordu.

Ya da: Uyan, uyan, seni KOCA KAFA!

Çılgıncaydı ama Jack, George Rathburn'ün pek -hoş- olmayan kükreme-sini son derece net bir şekilde duyabiliyordu: Bunun olacağını KÖRRR BİR ADAM bile görebilirdi, seni KUŞBEYİNLİİİ!

"Yaa, öyle mi?" dedi Jack yüksek sesle. Başhemşire Jane Bond'un, Bekçi Bond'un yani Ajan 00 Sıfır'ın onu duyamıyor olması iyiydi. Hem çetin ceviz, hem de haksızlığa eğilimliydi ve şu an Jack'in arkasında belirecek olsa onu muhtemelen demir parmaklıklar arkasına atar ve ilaçlarla uyuştururdu. "Ama senin bilmedi-

ğin bir şeyi biliyorum, eski dostum: Judy Marshall'ın bir Öte-ikizi var ve o Öte-ikiz, çok uzun bir zamandan beri duvarın diğer tarafından ona fısıldıyor. Sonunda bağırmaya başlamasına şaşmamalı."

ARDEN BEYSBOL tişörtü giymiş kızıl saçlı bir genç Jack'in iki metre öteki kapıyı açtı ve ona garip, huzursuz bir bakış fırlattı. Dostum, bu yetişkinler acayip oluyor, diyordu bakışı; iyi ki henüz çok gencim. Psikiyatri bölümünde çalışan bir profesyonel değil, lise öğrencisi bir genç olduğu için kahramanımızı bağlayıp uyuşturucu vererek bir yere kapatmadı. Sadece çıldırmış olduğunu düşündüğü adamın etrafından geniş bir yay çizerek yoluna devam etti.

Elbette her şey Öte-ikizlerle ilgiliydi. Jack aptallığı yüzünden kendini adayarak parmak eklemleriyle başının yan tarafına vurdu. Bunu daha önce fark etmeli, hemen anlamalıydı. Bir mazereti varsa o da Speedy'nin tüm gayetlerine rağmen uyanmayı reddedip olay hakkında hiç düşünmemesi ve Balıkçı'yı yakalamak üzerinde, o sabah Sand Bar'daki büyük televizyonda annesini görene dek canavarın Öte-ikizini düşünmeyi ihmal edecek kadar konsantre olmasıydı. Judy Marshall'ın çocukluğunda, Öte-ikizi onunla iki dünyayı ayıran ince zarın diğer tarafından konuşuyordu; geçen bir ay boyunca endişesi sürekli artmış olan Öte-ikiz, sonunda zarın içinden kollarını uzatmış ve Judy'yi hissiz bırakarak sarsmıştı. Doğası tek olduğu için Jack'in Öte-ikizi yoktu, diğer dünyadaki karşılığı Speedy idi. Artık her şey anlam kazanmıştı. Jack, anlaması için bu kadar zaman geçmiş olmasına şaştı.

Bu yüzden Judy Marshall'ı görmesine engel olan her şeye içerliyordu: Judy Marshall, kendi Öte-ikizine, Tyler'a ve hem Balıkçı'nın, hem de onun Öte-dünya'daki karşılığı olan, Gorg adlı karganın Tansy Freneau'ya gösterdiği şeytani, kötülük dolu yapıyı inşa eden varlığın yok oluşuna açılan kapıydı. Bugün D Koğuşu'nda her ne olacaksa, dünyayı değiştirecekti.

Kalbi beklentiyle çarpan Jack, yakıcı gün ışığının altından, lobinin serin loşluğuna girdi. Aynı bornozlu hastalar hâlâ aynı sandalyelere oturuyormuş gibilerdi; uzak bir köşede aynı doktorlar, bir hastanın karmaşık durumunu tartışıyor ya da kim bilir, belki Arden Spor Kulübü'ndeki golf sahasının onuncu deliğini konuşuyorlardı; hediyelik eşya dükkânının vitrininde aynı gösterişli çiçekler mağrur bir edayla başlarını uzatıyorlardı. Beşinci kattaki bi-

linmez olayları sarıp yumuşatan bu tekrarlar, Jack'e güven verdi ve adımlarını hızlandırdı.

Aynı görevli sıkıntılı bir ifadeyle, ziyaret sebebini ve kimi görmek istediğini sorduktan sonra daha önce geldiğinde verdiğine benzer, belki de aynı ZİYARETÇİ kartını Jack'e uzattı. Vendome Meydanı'ndaki Ritz Otel'in asansörüne Şaşırtıcı bir benzerlik gösteren asansör, titreyerek harekete geçti ve Roderick Usher'ın hatırasını canlandıran genç bir doktoru almak için birincide duraksayarak ikinci, üçüncü, dördüncü katları geride bırakıp Jack'i, güzel ışığındaki büyük lobide olduğundan biraz daha solgun göründüğü beşinci katta bıraktı. Jack daha önce rehberi Fred Marshall eşliğinde attığı adımların üzerinden tekrar geçerek koridorun sonuna yöneldi, çift kanatlı kapıları ardında bıraktı, Geriatri kliniğini, göz hastalıkları kliniğini ve kayıt ekleme bürosunu o koridorlar giderek daralıp loşlaşırken öngörülemez bilinmezliklere daha yaklaştı ve sonunda kendini bir kez daha yüksek, dar pencereleri, kahverengi duvarlarıyla neredeyse yüz yıllık olan devasa odada buldu.

Ve burada, büyü bozuldu. Cilalanınış masanın gerisinde oturan görevli bu krallığın o an için gardiyanı olan kişi, öncekinden daha uzun, daha genç ve dikkat çekecek ölçüde daha asık suratlıydı. Jack, Bayan Marshall ile görüşmek istediğini söylediğinde genç adam yüzünde bariz bir küçük görme ifadesiyle ZİYARETÇİ kartına baktı ve hastanın bir akrabası ya da -karta tekrar bakıp- alanında çalışan bir profesyonel olup olmadığını sordu. Jack, ikisi de olmadığını söyledi, ama genç görevli, zahmet olmazsa belki Hemşire Bond'a Bay Sawyer'ın Bayan Marshall ile görüşmek istediğini iletebilirdi. Hemşire Bond'un önceki gün yaptığı gibi metal kapıları açıp onu içeri alacağından şüphesi yoktu ve bu güvenini asık suratlı görevliye de belirtti.

Tabii bu söylenenler doğruysa çok iyiydi, ama Hemşire Bond bugün hiçbir kapıyı açamayacaktı, çünkü izin günüydü. Bay Sawyer önceki gün ziyarete geldiğinde yanında bir aile mensubu mu vardı? Örneğin hastanın eşi, Bay Marshall falan?

Evet. Ve Bay Marshall'a sorulacak olursa, örneğin telefonla, şu an konuyu sorumluluk sahibi bir görevlinin yapacağı gibi kurallara titizlikle bağlı kalarak ele aldığı için genç adamı takdir etmekle birlikte Bay Sawyer'ın eşinin yanına girmesine bir an önce izin vermesini isteyeceği kesindi.

Genç görevli bunun doğru olabileceğini kabul ediyordu ama hastane kuralları gereği onun gibi sağlık personeline mensup ol-

mayan birinin telefonla hastane dışını araması için yetkili birinden izin alması gerekiyordu.

Peki, bu izin kimden alınabilirdi?

Suratsız görevli iznin bu işlerden sorumlu olan başhemşire, Rack'ten alınabileceğini söyledi.

Ensesinden ter damladığını hisseden Jack, genç görevliye gerekli izni almak için mükemmel Başhemşire Rack'i bulmasını önerdi. Böylece işler hastanın kocası, Bay Marshall'ın istediği şekilde yürüyecekti.

Hayır. Genç görevli vakit ve enerji kaybı olacağını düşündüğünden bunu yazmayı kesinlikle gereksiz buluyordu. Bay Sawyer, Bayan Marshall'ın ailesinden biri değildi, bu yüzden mükemmel Hemşire Rack'in hastayı ziyaretine izin vermesi söz konusu olamazdı.

"Pekâlâ," dedi Jack karşısındaki sinir bozucu genci boğazlayabilmeyi dileyerek. "Yetki merdiveninde bir basamak daha yükseğe çıkalım, olur mu? Dr. Spiegleman burada mı?"

"Olabilir," dedi genç adam. "Nereden bileyim? Dr. Spiegleman bana her yaptığını söylemez."

Jack masanın üzerindeki telefonu işaret etti. "Sizden beklediğim, bilmeniz değil, öğrenmeniz. Hemen ona telefon edin."

Genç görevli gözlerini devirerek telefona uzandı, iki basamaklı dâhili bir numara tuşladı ve sırtını odaya çevirerek masaya dayandı. Jack onun Spiegleman hakkında bir şeyler mırıldandığını, içini çektiğini ve "Evet, bağla, her ne haltsa," dediğini duydu. Bir süre sonra içinde Jack'in isminin geçtiği bir şeyler söyledi. Duydukları her neyse olduğu yerde aniden dikleşmesine ve irileşen gözlerle omzu üzerinden Jack'e kaçamak bir bakış fırlatmasına sebep oldu. "Evet, efendim. Şu an burada. Tamam, söyleyeceğim."

Ahizeyi yerine koydu. "Dr. Spiegleman birazdan burada olacak." Genç adam -yaşı yirmiden fazla olamazdı- bir adım geriledi ve ellerini ceplerine soktu. "Siz o polismişsiniz, öyle mi?"

"Hangi polis?" diye sordu Jack. Hâlâ sinirliydi. "Kaliforniya'dan gelip Bay Kinderling'i tutuklayan."

"Evet, benim."

"Ben de French Landing'denim ve o olay çok büyük bir şok yaratmıştı. Tüm kasabada. Kimin aklına gelirdi? Bay Kinderling? Şaka gibi. Onun gibi birinin... cinayet işleyeceğini söyleseler kesinlikle inanmazdım."

"Adamı tanıyor muydun?"

“Şey, French Landing gibi bir kasabada herkes az da olsa birbirini tanır, ama Bay Kinderling’i ara sıra selamlaşmak haricinde pek tanımıyordum. Karısını tanırdım. Mount Hebron Lutheran Pazar Okulu’nda öğretmenimdi.”

Jack kendini tutamayarak bir katilin karısının kilisenin pazar okulunda öğretmenlik yapmasındaki tuhaflığa güldü. Wanda Kinderling’in, kocası hakkındaki mahkeme kararı okunurken Jack’e yönelttiği nefret saçan bakışlarını hatırladığında gülmesi kesildi, ama artık çok geçti, genç adamı incitmişti. “Nasıldı?” diye sordu. “Bir öğretmen olarak?”

“Öğretmendi işte,” dedi genç. Sesinde öfkeli bir gücenmişlik tınısı “Bize İncil’in tamamını ezberletmişti.” Arkasına dönerek mırıldandı, “Bazıları onun yapmadığını düşünüyor.”

“Ne dedin?”

Genç adam, Jack’e doğru yarı döndü ama bakışları, kahverengi duvar üzerindeydi. “Bazıları onun yapmadığını düşünüyor, dedim. Yani Bay Kinderling’in. Büyük kentte hiç kimseyi tanımayan bir taşralı olduğu için hapse düştüğünü söylüyorlar.”

“Bu çok kötü,” dedi Jack. “Bay Kinderling’in hapse girmesinin asıl sebebini bilmek ister misin?”

Genç adam yüzünü tamamen ona döndü ve Jack’e baktı.

“Çünkü cinayet işlemişti ve bunu itiraf etti. Hepsi bu. Herkese Denver’e gittiğini söylediğinde onu Los Angeles’a giden uçakta ve olay yerinde gören iki şahit var. Tanıkların ifadesinden sonra cinayetleri işlediğini kabul etti. Bir kadını öldürmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir ve bir gün içimden yükselen bu meraka daha fazla karşı koyamadım, çıktım ve iki fahişe öldürdüm, dedi. Avukatı akıl sağlığının yerinde olmadığını iddia ederek cezasını hafifletmeye çalıştı ama jüri, duruşmada adamın aklının başında olduğuna karar verdi ve Kinderling hapsi boyladı.”

Genç görevli başını öne eğdi ve bir şeyler mırıldandı.

“Ne söylediğini duyamadım,” dedi Jack.

“Bir adamın itiraf etmesini sağlamanın pek çok yolu vardır,” diye tekrarladı görevli ancak duyulabilecek yükseklikte.

Bu sırada koridorda yaklaşan ayak sesleri duyuldu, tıknaz, metal çerçeveli gözlüklü, keçisakallı, beyaz gömlekli bir adam, elini Jack’e uzatarak yaklaştı. Genç görevli uzaklaştı. Onu, Thornberg Kinderling’in işkence ya da dayakla itiraf etmediğine ikna etme fırsatı da böylece elinden uçup gitmişti. Beyaz gömlekli, keçisakallı gülümseyen adam Jack’in elini sıkarak kendisini Dr. Spiegleman

olarak tanıttı ve böylesine meşhur biriyle tanışmaktan dolayı duyduğu memnuniyeti belirtti. Doktorun bir adım arkasında, o ana dek varlığı fark edilmeyen bir adam öne çıktı ve "Hey, doktor, ne mükemmel olurdu, biliyor musunuz? Bay Meşhur ve hasta hanımla birlikte yapacağım bir röportaj. Yarı zamanda iki katı bilgi, mükemmel."

Jack'in midesi ekşidi. Wendell Green sahneye çıkmıştı.

Jack, doktoru selamladıktan sonra diğer adama döndü. "Burada ne yapıyorsun Wendell? Fred Marshall'a karısından uzak duracağına söz verdiğini sanmıyordum."

Wendell Green ellerini kaldırdı ve topukları üzerinde yaylandı. "Umarım bugün daha sakinsinizdir, Teğmen Sawyer. İşini yapmaya çalışan çalışkan basın mensuplarını yumruklamak niyetinde değilsiniz, değil mi? Polis tarafından taciz edilmekten bıktığımı söylemeliyim."

Dr. Spiegleman kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bahsediyorsunuz, Bay Green?"

"Dün o polis başıma el feneriyle vurmadan önce Teğmen Sawyer ortada hiçbir sebep yokken mideme yumruk atmıştı. Neyse ki sağduyulu bir adamım, yoksa şimdiye kadar çoktan dava açmıştım. Ama ne, biliyor musunuz, doktor benim tarzım o değildir. İşbirliği içinde çalışırsak her şeyin daha iyi olacağına inanırım."

Jack bu kendini yücelten konuşmanın yarısında, of, lanet olsun, diye düşündü ve genç görevliye baktı. Adamın gözleri nefretle yanıyordu. Artık çok geçti: şimdi Jack ağzıyla kuş tutsa onu Kinderling üzerinde şiddet uygulamadığına inandıramazdı. Wendell Green kendini öven sözlerini bitirdiğinde Jack'in bu yalaka sahtelikten midesi bulanmaya başlamıştı.

"Bay Green, Irma Freneau'nun cesedinin fotoğraflarını çekmiş ve bana fotoğrafların satışından pay vermeyi teklif etmişti," dedi doktora. "Şu anki talebi de aynı oranda kabul edilemez bir istek. Bay Marshall buraya gelip karısıyla görüşmemi rica etti ve Bay Green'den karısına yaklaşmayacağına dair söz aldı."

"Bu teknik açıdan doğru olabilir," dedi Green. "Deneyimli bir gazeteci olarak insanların düşünmeden konuştuklarına ve sonradan pişman oldukları şeyler söylediklerine sıkça tanık oldum. Fred Marshall, karısının hikâyesinin er ya da geç ortaya çıkacağının bilincinde."

"Sahi mi?"

“Özellikle de Balıkçı’nın son bağlantısının ışığında,” dedi Green. “Bu kaset, Tyler Marshall’ın onun son kurbanı olduğunu ve mucize eseri hâlâ hayatta olduğunu kanıtlıyor. Bunun halktan daha ne kadar gizlenebileceğini sanıyorsunuz? Ve sizce de çocuğun annesinin durumu kendi ifadesiyle açıklaması gerekmez mi?”

“Bu şekilde arada bırakılmayı reddediyorum.” Doktor, kaşlarını çatarak Green’e baktı ve Jack’e uyarıcı bir bakış fırlattı. “Bay Green, sizi hemen hastaneden artırabilirim. Teğmen Sawyer’la birkaç konuyu baş başa görüşüyorum. Teğmenle ikiniz aranızda bir çeşit anlaşmaya varabilirsiniz, isterseniz. Ama hastamla ikinizin birden görüşmesine izin vermem söz konusu bile değil. Teğmen Sawyer ile görüşmesinin iyi olacağından da şüpheliyim. Sabahki durumuna göre daha sakin, ama hâlâ çok hassas bir durumda”

“Sorununun en iyi çözümü kendini ifade etmesine izin verilmesi olmalıdır,” dedi Green.

“Kapayın çenenizi, Bay Green,” dedi Dr. Spiegleman. Keçisakalı altında görünen ikiye katlanmış gıdısı pembeleşmişti. Sertçe Jack’e baktı, “istediğiniz tam olarak nedir, teğmen?”

“Hastanede bir ofisiniz var mı, doktor?”

“Evet.”

“Bayan Marshall ile konuşmamızın tamamen ikimiz arasında kalacağı güvenli, sessiz bir ortamda yarım saat, belki biraz daha kısa bir süre yalnız kalmak istiyorum. Ofisiniz bunun için mükemmel olabilir. Koğuşta çok fazla insan var, müdahaleye maruz kalmadan ya da diğer hastalar duymadan konuşmak mümkün değil.”

“Ofisimde,” dedi Spiegleman.

“Sizin için de uygunsa.”

“Benimle gelin,” dedi doktor. “Bay Green, Teğmen ve ben koridora çıkarken lütfen masanın arkasında bekleyin.”

“Nasıl isterseniz,” diyen Green, alaycı bir tavırla öne eğildi ve ardından dans eder gibi hafif adımlarla masanın arkasına geçti. “Yokluğunuz süresince bu yakışıklı genç adamla ilginç sohbet konuları bulacağımızdan eminim.”

Wendell Green gülümseyerek masaya dayandı ve Jack ile Dr. Spiegleman’ın odayı terk etmelerini izledi. Ayak sesleri, koridorda bir süre duyuldu. Sonra ortalığı sessizlik kapladı. Hâlâ gülümsemekte olan Wendell, genç görevliye döndü ve ağzı açık bir halde kendisini izlemekte olduğunu gördü.

“Yazılarınızı her zaman takip ederim,” dedi genç adam. “Çok iyi yazıyorsunuz.”

Wendell’ın gülümsemesi iyice genişledi. “Hem yakışıklı, hem zeki bir genç adam. Ne çarpıcı bir bileşim. İsmin nedir?”

“Ethan Evans.”

“Ethan, fazla zamanımız yok, o yüzden acele edelim. Sence basının sorumluluk sahibi mensupları, halkın ihtiyaç duyduğu bilgilere ulaşabilmeli mi?”

“Kesinlikle.”

“Ve bilgiye ulaşmış basının, Balıkçı gibi canavarları alt edebilmek için kullanılabilecek en güçlü ve etkili silah olduğuna katılıyorsun, değil mi?”

Ethan’ın kaşları arasında bir çizgi belirdi. “Silah mı?”

“Şöyle söyleyeyim. Balıkçı hakkında ne kadar çok bilgimiz olursa onu bulma şansımız o kadar artmaz mı?”

Genç görevli başını salladı. Kaşlarının arasında beliren ince çizgi kaybolmuştu.

“Sence Doktor, Sawyer’ın ofisini kullanmasına izin verecek mi?”

“Evet, muhtemelen,” dedi Evans. “Ama Sawyer denen herifin çalışma tarzını beğenmiyorum, işini şiddet uygulayarak yapan bir polis. İnsanları döverek itirafa zorlamak gibi.”

“Sana bir sorum daha var. Aslında iki soru. Dr. Spiegleman’ın ofisinde bir gardırop var mı? Ve oraya koridordan başka bir yerden giriş biliyor musun?”

“Ah.” Evans’ın cansız gözleri bir an için anlayışla parladı. “Dinlemek istiyorsun.”

“Dinlemek ve kaydetmek.” Wendell Green cebindeki küçük teybini işaret etti. “Halkın iyiliği, Balıkçı denen canavarın daha fazla can almadan yakalanabilmesi için.”

“Evet, belki olabilir,” dedi görevli. “Ama Dr. Spiegleman, o...” Yirmi dolarlık bir banknot, yoktan var olmuşçasına Wendell Green’in sağ elinde belirdi. “Çabuk hareket et ve Dr. Spiegleman’ın hiçbir şeyden haberi olmasın. Asla. Anladın mı, Ethan?”

Ethan Evans banknotu Wendell’ın elinden kaptı ve masanın arkasındaki kapıyı açarak içeriyi işaret etti. “Haydi, çabuk olun.”

Karanlık koridorun iki ucunda solgun ışıklar vardı. “Sanırım hastamın kocası size bu sabah gelen kasetten bahsetti,” dedi Dr. Spiegleman. “Evet. Kasetin buraya nasıl ulaştırıldığını biliyor musunuz?”

"İnanın, teğmen, kasetin Bayan Marshall üzerinde yarattığı etkiyi görüp kendim de dinledikten sonra hastama nasıl ulaştırıldığını öğrenmeye çalıştım. Gelen tüm posta, önce hastanenin posta odasında toplanır. Hastalara, sağlık personeline ya da idari personele gelmiş olmasına bakılmaksızın aynı yerde toplanır ve birkaç gönüllü gelen postayı sahiplerine ulaştırır. Sanıyorum kasetin içinde olduğu paket bu sabah posta odasındaydı ve gönüllülerden biri onu gördü. Paketin üzerinde sadece hastamın ismi yazılıymış ve gönüllü bu yüzden paketi danışma büromuza götürmüş. Orada çalışan kızlardan biri koğuşa getirmiş."

"Kaseti ve teybi Judy'ye vermeden önce size danışmaları, izninizi almaları gerekmez miydi?"

"Elbette. Hemşire Bond kesinlikle bu dediğiniz şekilde davranırdı bugün izinli. Onun yerine bakan Hemşire Rack, paketin üzerindeki ismin çocukluktan kalma bir lakap olduğunu sanmış ve Bayan Marshall'ın eski arkadaşlarından birinin onu neşelendirmek için şarkılar gönderdiğini düşünmüş. Hemşire odasında bir teyp varmış, kaseti içine koyup Bayan Marshall'a vermişler."

Koridorun loşluğunda, doktorun gözlerinde alaycı bir pırıltı belirdi. "Sonra, tahmin edebileceğiniz gibi ortalık cehenneme dönmüş. Bayan Marshall hastaneye ilk yattığı günkü gibi kötüleşmiş ve endişe verici hareketlerde bulunmuş. Neyse ki ben de o sırada hastanedeydim. Olanları duyunca hemen ilaçla sakinleştirilmesini ve güvenli bir odaya yerleştirilmesini emrettim. Bu tür odaların duvarları yumuşak malzemelerle kaplıdır, teğmen -Bayan Marshall parmaklarındaki yaraları tekrar açmıştı ve kendine daha fazla zarar vermesini istemedim. Sakinleştirici etkisini gösterdiğinde içeri girdim ve onunla bir süre konuştum. Sonra kaseti dinledim. Belki hemen polise haber vermeliydim, ama ben öncelikle hastama karşı sorumluyum, bu yüzden Bay Marshall'ı arayıp durumu bildirdim."

"Nereden?"

"Güvenli odadan, cep telefonumla. Elbette Bay Marshall karısıyla konuşmak için ısrar etti, o da Bay Marshall ile konuşmak istiyordu. Görüşmeleri sırasında durumu yine kötüleşti ve ona hafif bir sakinleştirici daha vermek zorunda kaldım. Sakinleştiğindeyse odadan çıkıp kasetin içeriğinden bahsetmek üzere tekrar Bay Marshall'ı aradım. Siz de dinlemek istiyor musunuz?"

"Şimdi değil, doktor, teşekkürler. Ama size kaset hakkında bir şey sormak istiyorum."

“Sorun o halde.”

“Fred Marshall, kaseti kaydeden adamın aksanını taklit ederek anlatmaya çalıştı.’ Size tanıdık bir aksan gibi geldi mi? Mesela Alman?”

“Ben de bunu düşünüyordum. Bir Almanın İngilizce konuşmasına benziyordu ama tam olarak öyle de değildi. Sizin için bir anlamı olacaksa kasetteki sesin, İngilizce konuşan ve konuşmasına Alman aksanı vermeye çalışan bir adama aitmiş gibi olduğunu söyleyebilirim. Ama daha önce hiç böyle bir aksan duymamışlım.”

“Tahmin ettiğim kadarıyla. Bayan Marshall ile ikiniz arasında alışılmadık bir bağ oluşmuş. “

Dr. Spiegleman, konuşmanın başından beri Jack’i tartıyor, onu Jack’in fark edemediği standartlara göre değerlendiriyordu. Suratı bir trafik polisi donuk, ifadesizdi. “Bay Marshall bana, sizi arayacağını söylemişti. Anladığım kadarıyla Marshall, yaptıklarınıza ve yeteneğinize saygı duyuyor ki bu çok doğru ama aynı zamanda size güveniyor gibi görünüyor. Bay Marshall, karısıyla görüşmeniz için izin vermemi, Bayan Marshall da sizinle konuşmayı istiyor.”

“O halde onunla özel olarak yarım saat kadar görüşmeme izin vermemeniz için bir sebep yok.”

Dr. Spiegleman’ın gülümsemesi belirdiği gibi aniden kayboldu. “Hastam ve eşi size güveniyor olabilirler, Teğmen Sawyer, ama konu bu değil, önemli olan benim size güvenip güvenmemem.”

“Hangi konuda?”

“Birkaç konuda. Öncelikle, hastamın çıkarları doğrultusunda hareket etmeniz konusunda. Onu gereksiz yere aşırı strese sokup boş umutlar vermemeniz gerekiyor. Hastam, bizim dünyamız ile her nasılsa bağlantısı olan bir başka dünyayla ilgili sanrılara sahip. Oğlunun diğer dünyada tutsak edildiğini düşünüyor. Şunu belirtmeliyim ki, teğmen hem hastam, hem de kocası bu hayali dünyayı tanıdığınıza inanıyorlar -daha doğrusu hastam kesin bir inanç taşıyor ve kocası bu hayali dünyaya, eşini rahatlattığı sürece inanıyor.”

“Anlıyorum.” Jack’in doktora söyleyebileceği bir tek şey vardı ve onu dile getirdi. “Bilmelisiniz ki Marshalllar ile yaptığım tüm görüşmelerde French Landing Polis Teşkilatı ve Şef Gilbertson’un danışmanı olarak gayrı resmi bir görevdeyim.”

“Gayri resmi görev.”

“Şef Gilbertson, Balıkçı soruşturması için tavsiyelerimi istemişti ve iki gün önce, Tyler Marshall’ın ortadan kaybolmasından sonra sonunda elimden geleni yapmayı kabul ettim. Ama resmi bir görevim yok. Sadece şef ve memurlarına tecrübemi sunuyorum, hepsi bu.”

“Şunu bir açıklığa kavuşturalım, teğmen. Bayan Marshall’ın hayali dünyasını tanıdığınız yolunda hastam ve eşini bilerek yanlış mı yönlendiriyordunuz?”

“Şöyle cevap vereyim, doktor. Kaset sayesinde Tyler Marshall’ın gerçekten Balıkçı’nın elinde olduğunu biliyoruz. Yani çocuğun artık Balıkçı’nın dünyasında olduğunu söyleyebiliriz.”

Dr. Spiegleman kaşlarını kaldırdı.

“Bu canavarın bizimle aynı evrende olduğunu mu sanıyorsunuz?” sordu Jack. “Ben hiç sanmıyorum ve sizin de benim gibi düşündüğünüzü anlıyorum. Balıkçı, yıllar boyunca ürettiği son derece ince, ayrıntılı kurallarla belirtilen, kendi yarattığı dünyada yaşıyor. Saygısızlık etmek istemem, ama deneyimlerim sayesinde bu tür hayali yapılanmaları Marshallardan, polisten ve hasta, psikopat suçlularla çalışmadıysanız sizden bile iyi tanıyorum. Kulağa biraz safça geliyorsa özür dilerim, öyle bir kastım yok.”

“Suçlu psikolojisine dayanarak iz sürmekten ya da buna benzer bir şeyden mi bahsediyorsunuz?”

“Yıllar önce FBl’ın başında olduğu özel bir VICAP araştırma kursuna katılmıştım ve orada pek çok yararlı bilgi edindim ama burada sözünü ettiğim iz sürmenin de ötesinde.” Ve olayın derinliği ancak böyle göz ardı edilirdi, diye düşündü Jack. Top sizde, doktor.

Spiegleman yavaşça başını salladı. Uzaktaki solgun ışık, gözlüklerinin camlarından yansıdı. “Sanırım anlıyorum, evet.” Bir süre düşündü. İçini çekti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve biraz daha düşündü. Sonra başını kaldırarak Jack’in gözlerine baktı. “Pekâlâ. Onu görmenize izin vereceğim. Yalnız. Ofisimde. Otuz dakikalığına. İleri soruşturma işlemlerine engel olmak istemem.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jack. “İnanın bunun çok yardımı olacak.”

“Böyle sözlere inanmayacak kadar uzun süredir psikiyatr olarak çalışıyorum, Teğmen Sawyer, ama umarım Tyler Marshall’ı kurtarmayı başarabilirsiniz. Sizi ofisime götüreyim. Ben hastamı bir başka koridordan getirene dek orada bekleyebilirsiniz. Daha çabuk olur.”

Dr. Spiegleman karanlık koridorun sonuna doğru yürüdü ve sola döndü, sonra tekrar sola dönüp cebinden kalabalık bir anahtarlık çıkardı ve üzerinde yazı olmayan bir kapıyı açtı. Jack doktorun ardından iki küçük ofisin birleşiminden oluşmuş gibi görünen bir odaya girdi. Odanın yarısı, uzun bir masa, bir sandalye, üzeri dergilerle kaplı bir sehpa ve dosya dolaplarıyla dolmuştu; diğer yarısındaysa bir kanepe ve hemen yanında bir koltuk vardı. Georgia O'Keeffe resimleri duvarları süslüyordu. Masanın hemen arkasında, Jack'in bir gardıroba açıldığını tahmin ettiği bir kapı vardı; tam karşıdaki, koltuğun arkasındaki ve ofisin iki ayrı yarısının tam ortasında kalan kapıysa bitişikteki bir başka odaya açılıyormuş gibi görünüyordu.

'Gördüğünüz gibi," dedi Dr. Spiegleman. "Burayı hem ofis, hem de ek bir muayenehane olarak kullanıyorum. Çoğu hastam içeriye bekleme odasından gider. Bayan Marshall'ı da oradan getireceğim. Birkaç dakika sonra burada olur."

Jack ona teşekkür etti ve doktor aceleyle kapıdan çıktı.

Dar gardırobun içindeki Wendell Green, ceketinin cebinden küçük teybini çıkardı ve hem onu, hem de kulağını kapıya dayadı. Başparmağı KAYIT düğmesinin üzerindeydi ve kalbi hızla çarpıyordu. Batı Wisconsin'in en seçkin muhabiri, sokaktaki adam için bir kez daha görevini yapıyordu. Gardırobun içinin zifiri karanlık olması çok kötüydü, ama kara bir deliğe tıkılmak, Wendell'ın kutsal görevi için yaptığı ilk fedakârlık değildi; ayrıca tek görmesi gereken, teybin üzerindeki küçük, kırmızı kayıt ışığıydı.

Sonra bir sürprizle karşılaştı: Doktor Spiegleman ofisten çıkmıştı, ama Teğmen Sawyer'ı soran sesi duyuluyordu. Bu Freudcu deli doktoru hiçbir kapıyı açıp kapamadan odaya nasıl dönmüştü ve Judy Marshall'a ne olmuştu?

"Teğmen Sawyer, sizinle konuşmam gerek. Ahizeyi kaldırın. Size bir telefon var ve acil gibi görünüyor."

Elbette, sesi iç haberleşme sisteminden geliyordu. Jack Sawyer'ı arayan kim olabilirdi ve acil olan neydi? Wendell, Altın Çocuk dilerim sesi dışarı veren düğmeye basar, diye düşündü ama ne yazık ki beklediği olmadı. Görüşmenin tek tarafını dinlemekle yetinmesi gerekiyordu.

"Telefon mu?" dedi Jack. "Kimden?"

"Kendini tanıtmayı reddetti," dedi doktor. "D Koğuşu'nu ziyaret edeceğinizi söylediğiniz biri."

Kara Ev hakkında haberler verecek olan Beezer. "O hatta nasıl geçeceğim?"

"Işığı yanıp sönen düğmeye basın yeter," dedi doktor. "Birinci hat. Konuşmanızın bittiğini gördüğümde Bayan Marshall'ı getireceğim."

Jack düğmeye bastı ve "Jack Sawyer," dedi.

"Tanrı'ya şükür," dedi Beezer St. Pierre. "Hey, dostum, benim eve gelmen gerek. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Her şey çok kötü gitti."

"Buldunuz mu?"

"Oh evet, Kara Ev'i bulduk bulmasına. Ama bizi pek hoş karşıladığını söyleyemeyeceğim. O yer, gizli kalmak istiyor ve bunu belli ediyor. Çocuklardan bazıları acı içinde kıvranıyorlar. Çoğumuz pek yakında iyileşeceğiz. Ama Mouse... bilmiyorum. Bir köpek ısırığından korkunç bir şey kaptı. Köpek olduğundan da şüpheliyim aslında. Doc elinden geleni yaptı ama... Lanet adamın aklı başında değil ve onu hastaneye götürmemize de izin vermiyor."

"Beezer, gereken oysa neden onun söylediklerine boş verip götürmüyorsunuz?"

"Biz o şekilde davranmayız. Mouse babası öldüğünden beri hiçbir hastaneye adım atmadı. Bacağına olanlar, onu hastaneye gitme fikrinin yarısı kadar bile korkutmuyor. Onu La Riviere General Hastanesi'ne götürecek olursak herhalde acil serviste düşüp ölür."

"Aksi olursa da sizi asla affetmez."

"Anladın. Ne zaman burada olabilirsin?"

"Hâlâ bahsettiğim kadınla görüşemedim. Belki bir saat sonra daha geç geleceğimi sanmıyorum."

"Beni duymadın mı? Mouse gözlerimizin önünde ölüyor. Birbirimize söyleyecek çok fazla şey var."

"Haklısın," dedi Jack. "Çabuk gelmeye çalışacağım, Beez." Jack telefonu kapattı, muayene koltuğunun yanındaki kapıya döndü ve dünyanın değişmesini bekledi.

Bu da neydi böyle? diye düşündü Wendell. Jack Sawyer ve ona güzel bir arabayla nehir kenarında bir ev almaya yetecek parayı kazandırabilecek filmi mahveden ahmak orospu çocuğu arasında geçen saçma sapan bir konuşma için kasetin iki dakikalık bölümünü çarçur etmişti. Wendell güzel bir arabayla lüks bir evi hak ediyordu, hem de çoktan beri hak ediyordu ve ulaşamamışlığın verdiği öfke içinde kaynıyordu. Altın Çocuk her istediğini elmas

kakmalı gümüş tepsiler içinde alıyor, insanlar ihtiyaç bile duymadığı şeyleri ona vermek için çırpınıyordu, ama ya Wendell Green gibi efsanevi, fedakâr, çalışkan, beyefendi bir basın mensubu? Sırf görev aşkı uğruna bu karanlık, sıkışık dolaba saklanmak için yirmi papelden olmuştu!

Kapının açıldığını duyduğunda kulakları ürperdi. Kırmızı ışık yandı, sadık teyp, kayda başladı ve şu andan itibaren her ne olacaksa, her şeyi değiştirecekti: Wendell'ın en iyi dostları, şaşmaz içgüdüleri, ona yakında adaletin yerini bulacağını söylüyordu.

Dr. Spiegleman'ın sesi gardırobun kapısının ötesinden duyuldu ve kayda geçti. “Sizi yalnız bırakayım.”

Altın Çocuk, “Teşekkürler, doktor. Size minnettarım.” dedi.

Dr. Spiegleman, “Otuz dakika, tamam mı? Yani saat hmmm, ikiyi on geçe burada olacağım.”

Altın Çocuk, “Tamam.” dedi. Kapının kapanışının yumuşak sesi, mandalın tıkırtısı. Uzun, sessiz saniyeler, neden birbirleriyle konuşmuyorlar? Ama tabii ya... soru kendini cevapla-Koca-kıç Spiegleman'ın duyma mesafesinden çıkmasını bekliyorlar. Ah, bu tam Wendell'ın ağzına layıktı! Altın Çocuk'un kapıya yönelen sesi, adımlarının fısıltısı, gazetecinin sezgilerini doğruluyordu. Ey Wendell Green'in içgüdüleri, ey Güvenilir ve Muhteşem Yardımcılar, hedefi bir kez daha on ikiden vurdunuz! Kaçınılmaz sesi Wendell duydu, teyp kaydetti: kapıdaki kilidin dönüşü. Judy Marshall, “Arkandaki kapıyı unutma,” dedi. Altın Çocuk, “Nasılsın?” Judy Marshall, “Sen geldin ya, çok çok daha iyiyim. Diğer kapı, Jack.” Tekrar ayak sesleri ve kapının kilitlendiğini anlatan metalik ses. Yakında-Mahvolacak-Çocuk, “Bütün gün seni düşündüm. Bunu düşündüm.” Fahişe, Kaltak, Sürtük, “Yarım saat yeterince uzun mu?” Tek Ayağı Ayı Kapanına Kısılmış Adam, “Yetmezse kapıları yumruklamak zorunda kalacak.”

Zevkten dört köşe olan Wendell, neşeyle çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Bu iki insan az sonra sevişecekler, üzerlerindeki giysileri telaşla çıkararak hayvanlar gibi o işi yapacaklardı, intikam ne tatlı bir duyguydu! Wendell Green onunla işini bitirdiğinde, Jack Sawyer'ın onuru Balıkçı'dan bile değersiz, iki paralık olacaktı.

Judy'nin gözleri yorgun görünüyordu, saçları bakımsızdı ve yeni pansuman yapılmış parmak uçlarında şaşırtıcı derecede beyaz sargı bezleri vardı ama yüzü, daha önce gördüğünü hak etmek için kullandığı yaratıcı gücün zor kazanılmış güzelliğiyle parlıyor-

du. Jack'e göre Judy Marshall, yanlışlıkla hapsedilmiş bir kraliçe gibiydi. Hastane bornozu ve solgun gecelik, asil ruhunu gizleyeceği yerde daha da belirginleştiriyordu. Jack gözlerini ondan ancak ikinci kapıyı kilitleyecek kadar uzaklaştırdı ve ardından ona doğru bir adım attı.

Ona zaten bilmediği bir şey söyleyemeyeceğini gördü. Judy bir Kadın başlatılan hareketi tamamlayarak ona doğru ilerledi ve tutması için ellerini uzattı.

"Bütün gün seni düşündüm," dedi Jack, ellerini tutarak. "Bunu biliyordum.

Verdiği karşılık oraya geliş sebebini, yapmak zorunda olduklarını alıyordu. "Yarım saat yeterince uzun mu?"

"Yetmezse kapıları yumruklamak zorunda kalacak."

Gülümsediler; Judy, Jack'in ellerini sıktı. "O halde bırakalım yumruklasın." Çok hafif, belli belirsiz bir hareketle onu kendine çekti ve Jack'in kalbi kucaklaşma düşüncesiyle hızla çarpmaya başladı.

Judy'nin yaptığı, bir kucaklaşmadan çok daha olağandışıydı: başını eğdi dudaklarının tüy gibi iki dokunuşuyla Jack'in ellerini öptü. Sonra sağ elinin tersini yanağına dayadı ve bir adım geriledi. Bakışları yanıyordu. "Kasetten haberin var."

Jack başını salladı.

"Dinlediğimde çılgına döndüm ama onu bana göndermek hataydı. Beni fazla zorladı. Çünkü duvarın ötesindeki diğer çocuğun fısıltılarını dinleyen o küçük kıza dönüşüverdim. Kendimi kaybettim ve duvarı parçalamaya çalıştım. Oğlumun benden yardım isteyen çığlıklarını duyabiliyordum. Ve oradaydı duvarın diğer tarafında. Gitmen gereken yerde."

"Gitmemiz gereken yer."

"Gitmemiz gereken. Evet. Ama ben duvarın ötesine geçemiyorum, sen geçebiliyorsun. Yani yapman gereken bir iş var, dünyanın en önemli görevi. Ty'ı bulmak ve abbalahı durdurmak zorundasın. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama durdurmak senin görevin. Yanlış söylemiyorum, değil mi? Sen bir polissin."

"Yanlış söylemiyorsun," dedi Jack. "Ben bir polisim. O yüzden bu benim görevim."

"O halde bu da doğru. Gorg ve efendisi Bay Munshun'dan kurtulmalısın. İsmi tam olarak bu değil ama kulağa böyle geliyor: Bay Munshun. Çılgına dönüp duvarı parçalamaya kalktığımda bana

söyledi. Çocukluğumdaki kız. O da büyümüş. Sesi öylesine yakındı ki! Sanki tam kulağıma fısıldıyordu."

Kulağını ve teybini gardırobun kapısına yapıştırmış olan Wendell Green bu konuşmadan ne anlıyordu? Duymayı umdukları bunlar değildi: beklediği artık tatmin olan isteklerin yol açtığı inlemeler ve tutkunun hayvani sesleriydi. Wendell Green kaşlarını öfke ve hayal kırıklığıyla çatarak dişlerini gıcırdattı.

"Kendini tutmayıp görmek için serbest bırakmana sevindim," dedi Jack. "İnanılmaz bir insansın. Senin yaptıklarını yapmayı bırak, kavrayabilecek insan bile ancak milyonda birdir."

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi Judy,

"Demek istediğim; seni seviyorum."

"Kendine göre beni seviyorsun. Ama ne, biliyor musun? Sadece buraya gelmekle bile beni olduğumun fazlası kıldın. Senden yayılan bir çeşit ışık var ve ben o ışığa kilitleniyorum. Jack, sen orada yaşadın, benimse tek yaptığım kısacık bir an için bakmaktı. Bu kadarı da yeterli aslında. Bana yetiyor. Sen ve P Koğuşu, yolculuk etmemi sağlıyorsunuz."

"Yolculuk etmeni sağlayan, içinde sahip olduğun şey."

"Pekâlâ, iyi anlaşılmış çılgınlık büyüsü için kendimi kutlayabilirim, aferin bana. Artık zamanı geldi. Bir polis olup görevini yapmalısın. Ben sadece yarı yola kadar gelebilirim, ama senin tüm gücüne ihtiyacın olacak."

"Kendi gücün seni şaşırtabilir."

"Ellerimi tut ve yap, Jack. Diğer tarafa geç. Seni bekliyor, seni ona vermeliyim, ismini biliyorsun, değil mi?"

Jack ağzını açtı ama konuşamadı. Dünyanın merkezinden yükseliyormuş gibi görünen bir kuvvet bedenini sardı, kan dolaşımını elektriklendirdi, kafa derisini gerginleştirdi, titreyen parmaklarını, Judy Marshall'ın titreyen parmaklarıyla kenetledi. Olağanüstü bir hafiflik ve hareketlilik duygusu bedenindeki tüm boşlukları doldurdu; vücudunun inatçılığını, uçmaya karşı koyusunu daha önce hiç bu kadar fark etmemişti. Ayrıldıkları anın bir roketin rampasından fırlaması gibi olacağını düşündü. Yer adeta ayaklarının altında titriyordu.

Ondan bir kol boyu uzaklıkta duran Judy Marshall'a bakmayı başarabildi. Judy başı titreşen yere paralel olacak şekilde sırtını geriye doğru bükmüştü, gözleri kapalıydı, başarma hissiyle gülümsüyordu. Etrafını hareketli, parlak, beyaz bir ışık sardı. Güzel dizleri, bacakları, eski mavi bornozun altından görünüyordu,

ayakları çıplaktı. Işık, Jack'in etrafını da sarmış, titriyordu. Bunların hepsi ondan geliyor, diye düşündü Jack ve...

Odayı ani bir uğultu kapladı. Duvarlardaki Georgia O'Keeffe resimleri yerlerinden uçtu. Alçak kanepe duvardan uzaklaştı, masanın üzerindeki kâğıtlar döne döne yükselerek uçuştular. İnce gövdeli bir halojen lamba yere devrildi.

Tüm hastanede, her katta, her koğuşta ve odada bulunan yataklar sarsıldı, televizyon ekranları karardı, raflardaki eşyalar titreşti, ışıklar yanıp söndü, hediyelik eşya dükkânının raflarındaki oyuncaklar yere düştü, uzun saplı zambaklar vazolarının içinden kayıp mermer zemine döküldüler. Beşinci kattaki havai fişekler gibi parladı.

Kasırga gürültüsü arttı, arttı, şiddetli bir uğultuyla bir anda topluiğne başı gibi bir noktada kayboluveren geniş, beyaz bir ışık katmanına dönüştü. Jack Sawyer da kaybolmuştu. Gardırobun içindeki Wendell Green de.

Ötedünya'ya çekildim, bir dünyadan patlamayla ayrılıp, bir diğeri tarafdan emildim, vay canına, bu normal bir geçişin kat kat ötesiydi. Jack sırtüstü yatıyor, başının üzerindeki, yırtık bir yelkeni andıran beyaz kumaş parçasına bakıyordu. Saniyenin dörtte biri kadar bir süre önce başka bir beyaz tabaka görmüştü, ama o böyle somut değildi, saf ışıktan oluşmuştu. Yumuşak, taze güzel kokulu havayı zevkle içine çekti. Önce tek fark ettiği, sağ elinin tutulmakta olduğuydu, sonra yanında yatan şaşırtıcı kadını gördü. Judy Marshall Hayır, yanındaki kadın bir anlamda sevdiği Judy Marshall değil, bir başka şaşırtıcı kadın, bir zamanlar Judy'ye bir duvarın ardından fısıldayan ve son zamanlarda çok daha yakına gelen kadındı. Tam adını söyleyecekti ki...

Görüş alanına Judy'ninkine hem benzeyen, hem de benzemeyen şahane bir yüz girdi. Aynı tornadan çıkmış, aynı kilden şekillenmiş, aynı heykeltıraş tarafından yapılmıştı, ama hatları daha kırılgan, daha ince, daha hassastı. Sanki daha özenilerek yaratılmıştı. Jack öylesine çarpılmıştı ki, kıpırdayamıyordu. Zorlukla nefes alıyordu. Şefkatli bir sabırsızlıkla gülümseyerek ona bakmakta olan kadın hayatında hiç çocuk doğurmamış, doğduğu yer olan Ötedünya'dan başka bir dünyaya gitmemiş, bir uçağa binmemiş, televizyon seyretmemiş, buzdolabından dondurma çıkarmamış ya da mikrodalga fırın kullanmamıştı: içsel zarafet ve ruh güzelliğiyle ışıldıyordu. Jack onun ışığının kendi içinden yayıldığını gördü.

Gözlerinden, dudaklarının kıvrımlarından, güzel yüzünün her hattından neşe, şefkat, tutku, zekâ ve güç okunuyordu. Jack, onun adını biliyordu ve bu isim ona çok yakışıyordu. Sanki onu görür görmez âşık olmuştu. Sonunda mükemmel ismini söyleyecek gücü kendisinde buldu:

Sophie.

21

"SOPHIE."

Eli hâlâ elinde olduğu halde ayağa kalktı ve onu da kaldırdı. Bacakları titriyordu. Gözlerinin yandığını ve göz çukurlarına büyük geldiklerini hissetti. Kendini hem dehşete düşmüş, hem yücelmiş hissediyordu. Biri diğerinden fazla değildi, tamı tamına eşitti. Kalbi bir davul gibi çarpıyordu ama çok tatlı bir çarpıntıydı bu. İkinci denemesinde ismini biraz daha yüksek sesle söyleyebildi, ama sesi hâlâ zayıftı ve dudakları buz kesmişçesine hissizdi. Sesi, az önce midesine bir yumruk yemiş bir adam gibi çıkıyordu.

"Evet."

"Sophie."

"Evet."

"Sophie."

"Evet."

Garipti ama ismini üst üste söyleyişinde ve onun cevap verişinde çok tanıdık bir şey vardı. Tanıdık ve komik. Sonra ne olduğunu anladı: The Tenor of Deadwood Gulch'da, Lazy 8'in patronlarından birinin Bill Towns'u bir viski şişesiyle vurarak bayılttığı sahneden sonra tıpkı buna benzer bir sahne vardı. Tatlı Nancy O'Neal rolündeki Lily, baygın adamın suratına bir kova su boca ediyordu. Sonra adam kendine gelip oturuyor ve...

"Bu çok komik," dedi Jack. "Şu an gülüyor olmalıydık."

Sophie'nin yüzünde küçücük bir gülümseme belirdi. "Evet."

"Katılıncaya dek gülüyor olmalıydık."

"Evet."

"Kendimizi kaybedene dek."

"Evet."

"Artık İngilizce konuşmuyorum, değil mi?"

"Hayır."

Mavi gözlerinde iki şey gördü. Birincisi, İngilizce kelimesini bilmedi" İkincisiyse ne demek istediğini tam olarak anlamış olmasıydı.

"Sophie."

"Evet."

"Sophie... Sophie... Sophie."

Gerçekliğini sindirmeye, bir çivi gibi derine gömmeye çalışıyordu.

Dudaklarında beliren gülümseme, Sophie'nin yüzünü aydınlattı. Jack dudakları öpmenin nasıl bir his olacağını düşündü ve dizleri titredi. Bir anda tekrar on dört yaşına geri dönmüş, yürüyerek evine bıraktığı kızdan iyi geceler öpücüğü almak için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

"Evet... evet... evet..." dedi Sophie, gülümsemesi genişleyerek. Sonra "Anladın mı?" diye sordu. "Burada olduğunu ve nasıl geldiğini biliyor musun?"

Dalgalanan beyaz tüller, etrafında ve başının üzerinde kıpırdıyor, canlı bir nefes gibi iç çekiyordu. Hafif rüzgârla salınan kumaş, nazikçe yüzüne dokunarak, yanında diğer dünyadan bir ter dalgası getirdiğini ve berbat koktuğunu fark etmesini sağladı. Onu bir an bile gözden kaybetmeye tahammül edemeyerek hızlı hareketlerle koluyla alnını ve yanaklarını sildi.

Bir çeşit çadırın içindeydiler. Büyüktü -birçok odası vardı- Jack kısa bir an annesinin Öte-ikizi olan Ötedünya Kraliçesi'nin ölmek üzereyken yattığı büyük çadırı düşündü. Canlı renklerle zenginleşmiş, tütsü ve keder kokulu birçok odası vardı (kraliçenin ölümü kaçınılmaz görünüyordu, sadece an meselesiydi). Bu çadırsa eski ve yırtık pırtıktı. Duvarlar ve tavan deliklerle doluydu ve deliklerin olmadığı yerlerde kumaş öylesine incelmişti ki, Jack dışarıdaki toprağın eğimini ve ağaçların siluetini seçebiliyordu. Rüzgâr estiğinde bazı deliklerin kenarlarından sarkan kumaş parçaları sallanıyordu. Tam başının üzerinde gölgeli, kahverengi bir şekil vardı. Bir çeşit haçtı.

"Jack, nasıl olduğunu anlıyor..."

"Evet. Geçtim." Ama ağzından çıkan kelime bu değildi. Söylediği kelimenin anlamı yatay yol gibi bir şeydi. "Ve sanırım yanımda Spiegleman'ın aksesuarlarından bazılarını getirdim." Eğilip üzerine çiçek kazınmış yassı taşı aldı. "Galiba bu benim dünyamda bir Georgia O'Keeffe baskısıydı. Ve şu da..."

Bunun bu dünyada bir söylenişi yoktu. Ağzından çıkan sözler, kulağa adi küfürler gibi çirkin geliyordu, "...bir halojen lamba."

Sophie kaşlarını çattı. "Ha-lo-cen... lampa? Lemba?"

Jack'in hissiz dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Boş ver."

"Ama sen iyisin," dedi Sophie.

İyi olduğunu duymaya ihtiyacı olduğunu anladı. Ona iyi olduğunu söyleyecekti ama aslında değildi. Hastaydı ve buna çok memnundu. Âşık olmuş, çarpılmıştı. -Annesi hakkında hissettikleri bir kenara bırakılırsa -Freud'un düşüncelerinin aksine bu çok farklı türde bir sevgiydi- bu onun için ilkti. Oh, elbette daha önce âşık olduğunu sandığı olmuştu ama onlar geride kalmıştı. Bu mavi gözleri, gülümseyişi ve hatta çadırın çürük kumaşının parçalarının gölgelin bir balık sürüsü gibi yüzüne düşmesini görmeden önceydi. Şu an istese onun için dağları deler, bir orman yangınının içine dalar ya da çayını soğutması için kutuplardan buz getirirdi. Ve kendini böyle hissederken iyi olması mümkün değildi. Ama Sophie için olmalıydı. Ve Tyler için.

Ben bir aynasızım, diye düşündü. Önce bu kavram, Sophie'nin güzelliğiyle -varlığıyla- karşılaştırıldığında çok zayıf kaldı ama sonra giderek güçlenmeye başladı. Her zaman olduğu gibi. Zaten onu buraya getiren de bu değil miydi? Tüm iradesine ve farklı niyetlerine rağmen?

"Jack?"

"Evet, iyiyim. Daha önce de geçiş yapmıştım." Ama kendimi hiç böylesine nefes kesici bir güzelliğin karşısında bulmamıştım, diye düşündü. Sorun bu. Sorun, sensin, leydim.

"Evet. Gelip gitmek senin yeteneğin. Yeteneklerinden biri. Bana böyle söylenmişti."

"Kim söyledi?"

"Öğreneceksin," dedi Sophie. "Yakında. Yapılacak çok şey var, ama önce bir dakikaya ihtiyacım var. Sen... nefesimi kesiyorsun."

Jack bunu duyduğunda delicesine mutlu oldu. Hâlâ onun elini tuttuğunu fark etti ve Judy Marshall'ın duvarın ardındaki diğer dünyada yaptığı gibi eğilip ellerini öptü ve o sırada, üç parmağının ucundaki sargı bezlerini fark etti. Onu kollarına almak istedi ama güzelliği ve varlığı, cesaretini kırıyordu. Judy'den biraz daha uzundu -en fazla birkaç santim- ve saç rengi daha açıktı, görünmez bir taraktan yayılan altın rengi yolların geçtiği bal gibi. Üzerinde, gözlerinin rengine uygun mavi biyeleri olan basit, beyaz, pamuklu bir elbise vardı. Dar ve narin boynunu çevreliyordu. El-

bise, dizlerinin hemen altına dek uzanıyordu, bacakları çıplaktı, ama bileklerinden birinde neredeyse görülemeyecek kadar gümüş bir halhal vardı. Göğüsleri Judy'ye göre daha iri, kalçası daha dardı. Burunları üzerinde aynı çil taneleri ve sol ellerinin üzerinde aynı beyaz yara izi olmasa kardeş oldukları düşünülebilirdi. Jack, yara izlerinin sebeplerinin fark olduğundan emindi ama aynı gün, aynı saatte meydana geldiklerinden hiç şüphesi yoktu.

"Sen onun Öte-ikizisin. Judy Marshall'ın Öte-ikizi." Ama ağzından çıkan kelime, Öte-ikiz değildi; inanılması biraz zordu ve aptalcaydı ama kulağa arp gibi geliyordu. Daha sonra bir arpın tellerinin birbirlerine ne kadar yakın olduklarını, aralarındaki uzaklığın sadece bir parmak ucu mesafesi kadar olduğunu düşünerek kelimenin aslında ne kadar uygun olduğunu anlayacaktı.

Dudakları sarkan Sophie başını öne eğdi. Sonra tekrar kaldırdı ve gülümsemeye çalıştı. "Judy. Duvarın diğer tarafında. Onunla çocukken sık sık konuşurduk, Jack. Büyüdüğümüzde de birbirimizle konuşmaya devam ettik. Ama artık rüyalarımızda konuşuyorduk." Jack, Sophie'nin gözlerini dolduran ve yanaklarından aşağı süzülen yaşları gördüğünde telaşa kapıldı. "Onun delirmesine mi sebep oldum? Çıldırttım mı? Lütfen öyle bir şey yapmadığımı söyle."

"Hayır," dedi Jack, "ince bir ip üzerinde yürüyor ama henüz düşmedi. Çok güçlü bir kadın."

"Tyler'ı ona geri götürmelisin," dedi Sophie, "ikimiz için de yapmalısın bunu. Hiç çocuğum olmadı. Olamayacak da. Ben... kötü muamele görmüştüm. Gençken, iyi tanıdığın biri tarafından."

Jack'in beyninde korkunç, kesin bir düşünce belirdi. Etraflarında, çadırın yırtık kumaşı, muhteşem kokulu bir esintiyle hafifçe dalgalanıyordu.

"Morgan mıydı? Orris'li Morgan?"

Sophie başını eğdi ve belki de böylesi daha iyi oldu. Jack'in yüzünde o an çok çirkin, vahşi bir ifade belirmişti. O an yine, Morgan Sloat'un Öte-ikizini öldürebilmiş olmayı diledi. Sophie'ye, nasıl bir kötü muameleye maruz kaldığını sormak istedi ama sonra, buna gerek olmadığını fark etti.

"Kaç yaşındaydın?"

"On iki," dedi Sophie... tam Jack'in tahmin ettiği gibi. O yıl olmuştu, Jack de on iki yaşında iken, annesini kurtarmak için oraya geldiğinde. Buraya mı gelmişti sahi? Burası gerçekten Ötedünya mıydı? Sanki orası değilmiş gibiydi. Neredeyse... ama tam değil.

Morgan'ın on iki yaşında bir çocuğa asla çocuk doğuramayacak şekilde söz etmesi Jack'i şaşırtmamıştı. Hem de hiç. Bazen Orris'li Morgan adıyla bilinen Morgan Sloat, sadece bir iki dünyaya değil, tüm evrene hükmetmek çabasındaydı. Böyle amaçları olan bir adam için tecavüze uğramış birkaç çocuğun ne önemi vardı?

Sophie başparmaklarıyla Jack'in gözlerinin altına hafifçe dokundu. Tüyle okşanmak gibi bir his veriyordu. Meraka benzer bir ifadeyle ona baktı. "Neden ağlıyorsun, Jack?"

"Mazi," dedi Jack. "Her zaman yaptığı bu değil midir?" Sonra annesini düşündü. Radyoda "Crazy Arms" çalarken pencerenin yanında oturup sigarasını tüttüren annesini. Evet, mazi hep bunu yapardı. Asıl acı, asla değiştirilemeyeceklerde gizliydi.

"Belki öyle," dedi Sophie. "Ama bugün geçmişi düşünmek için zamanımız yok. Bugün önem vermemiz gereken, gelecek."

"Evet, ama birkaç sorum vardı?..."

"Pekâlâ ama sadece birkaç tane."

Jack ağzını açtı, konuşmaya çalıştı, sesi çıkmayınca komik bir şekilde ağzı açık, kalakaldı. Sonra güldü. "Sen de benim nefesimi kesiyorsun," dedi. "Bu konuda dürüst olmam gerek."

Sophie'nin yanakları hafifçe kızardı, başını öne eğdi. Bir şey söylemek üzere dudakları aralandı... sonra tekrar kapandı. Jack aynı anda hem konuşmadığına sevindi, hem de bir şeyler söylemesini diledi. Yavaşça ellerini sıktı. Sophie başını kaldırıp iri mavi gözleriyle ona baktı.

"Seni tanıyor muydum? On iki yaşında olduğun sırada?"

Sophie başını iki yana salladı. "Ama seni gördüm."

"Büyük çadırda belki. Annem, iyi Kraliçe'nin nedimelerinden biriydi. Ben de öyleydim... en gençleri. Beni o zaman görmüş olabilirsin. Sanırım gördün de."

Jack bu muhteşemliği içine sindirmek için bir an duraksadı, sonra devam etti. Zaman çok kısaydı, ikisi de bunun farkındaydılar. Neredeyse kanat çırparak uçtuğunu hissediyordu.

"Sen ve Judy Öte-ikizlersiniz ama ikiniz de geçiş yapamıyorsunuz, o hiç burada, senin kafanın içinde olmadı ve sen de hiç onun kafasında olmadın. Bir duvarın iki tarafından konuşuyordunuz."

"Evet."

"Yazdığı şeyleri de duvarın diğer tarafından sen söylüyordun."

"Evet. Onu çok fazla zorladığımın farkındaydım, ama buna mecburdum. Başka çarem yoktu! Çok önemli olmasına rağmen

tek konu, çocuğunu geri vermek değil. Daha büyük endişelerimiz var."

"Ne gibi?"

Başını iki yana salladı. "Sana anlatacak kişi ben değilim. Anlatacak olan benden çok daha önemli biri."

Jack narin parmakların uçlarındaki sargı bezlerine baktı ve Sophie ve Judy'nin aralarındaki duvarı aşıp birbirlerine ulaşmak için ne çok çabalamış olduklarını düşündü. Morgan Sloat'un istediği an Orris'li Morgan olabildiği açıktı. Jack, on iki yaşında bir çocukken bu yeteneğe sahip başkalarını da tanımıştı. Kendisi onlardan biri değildi: doğası tekti ve her iki dünyada da Jack'ti. Ama Judy ve Sophie, hiçbir şekilde iki dünya arası geçiş yapamıyordu. İçlerinde eksik olan bir şey vardı ve bu yüzden tek yapabildikleri, iki dünya arasında bir duvarın iki yanından birbirleriyle fısıldaşmaktı. Daha üzücü şeyler olmalıydı ama şu an Jack'in aklına bir tane bile gelmiyordu.

Jack etrafına, güneş ışığı ve gölgelerle nefes alıyormuş gibi görünen yıpranmış, eski çadıra baktı. Yırtılıp sarkan kumaş parçaları esintiyle sallanıyordu, ince kumaşın ortasındaki bir delikten, yan bölmede birkaç ters çevrilmiş yatak olduğunu gördü. "Burası nedir?" diye sordu.

Sophie gülümsedi. "Bazılarına göre bir hastane."

"Sahi mi?" Başını kaldırdı ve tepedeki haçı bir kez daha fark etti. Şimdi kahverengiydi ama renginin bir zamanlar kırmızı olduğuna şüphe yoktu. Bir kızıl haç, aptal, dedi kendi kendine. "Ah! Ama biraz... şey... eski değil mi?"

Sophie'nin gülümsemesi genişledi ve Jack havasında hafif bir alaycılık sezdi. Bu ne tür bir hastaneyse, acil servis dizisinde gösterilen hastanelere ya çok az benziyordu ya da kesinlikle alakası yoktu. "Evet, Jack. Çok eski. Bir zamanlar Ötedünya'da bu çadırlardan bir düzine, belki de daha çok vardı. Ön-Dünya'da ve Orta-Dünya'da; şimdi sadece birkaç tane kaldı. Belki tıpkı bunun gibi. Bugün burada. Yarın ise..." Sophie ellerini kaldırdı ve sonra indirdi. "Herhangi bir yerde olabilir! Hatta belki duvarın diğer tarafında, Judy'nin dünyasında olur."

"Bir çeşit gezici tıbbi gösteri."

Jack bunu şaka mahiyetinde söylemişti, Sophie'nin heyecanla başını sallatarak, gülerek el çırptığını gördüğünde şaşırdı. "Evet! Evet, öyle! Ama burada tedavi olmak istemezdin."

Ne söylemeye çalışıyordu? “Sanırım istemezdim,” dedi çürüyen kumaşa, yatağa ve her an yerle bir olacakmış gibi görünen direklere baktı. “Pek sağlıklı bir ortama benzemiyor.”

Sophie ciddi bir tavırla (ama gözlerinde pırıltılar vardı), “Oysa bir hasta olsaydın buranın olağanüstü güzel bir yer olduğunu düşünecektin,” dedi. “Ve hemşirelerin, Küçük Kız Kardeşlerin, zavallı bir hastanın sahip olabileceği en güzel hemşireler olduklarını düşünecektin.”

Jack etrafına bakındı. “Onlar nerede?”

“Küçük Kız Kardeşler gün ışığında ortaya çıkmazlar. Ve biz de hayatlarımıza devam etmek istiyorsak, karanlığın çökmesinden çok daha önce kendi yollarımıza gideceğiz, Jack.”

Kaçınılmaz olduğunu bildiği halde kendi yollarına gitme fikrini düşünmek Jack’e acı veriyordu. Bununla birlikte duyduğu acı, merakını hafifletmemişti, bir aynasız, her zaman aynasızdı.

“Neden?”

“Çünkü Küçük Kız Kardeşler vampirdir ve hastaları asla iyileşmez.”

Şaşırıp huzursuzlanan Jack, onlardan bir iz görüp göremeyeceğini merak ederek etrafına baktı, inanmamak aklından bile geçmemişti, kurt adamların olduğu bir dünyada her şeyin olabilmesi mümkündü.

Sophie bileğine dokundu. Küçük bir arzu dalgası, Jack’in bedenini titretti.

“Korkma, Jack onlarda Kirişler’e hizmet ediyor. Diğer her şey gibi.”

“Ne kirişi?”

“Boş ver.” Jack’in bileğini kavrayan parmaklar sıkılaştı. “Sorularının tümüne cevap verecek olan her an burada olabilir, hatta belki gelmiştir bile.” Gülümseyerek ona baktı. “Ve onu dinledikten sonra daha önemli sorular sorabileceksin.”

Jack hafifçe azarlandığını fark etti ama azarlayan Sophie olunca hiç batmıyordu. Eski ve büyük hastanenin bir odasından diğerine geçtiler. Jack ilerlerken bu yerin aslında ne kadar büyük olduğunu fark etti. Fark ettiği bir başka noktaysa, taze esintiye rağmen hafif, nahoş, mayalanınış şarap ve bozulmuş et karışımı bir kokuydu. Ne tür et olduğuna gelince, Jack ne yazık ki bunu tahmin edebiliyordu. Yüzden fazla cinayet mahallini görmüş birinin edebilmesi gerekirdi.

Jack hayatının aşkıyla tanışırken oradan ayrılmak kabalık olacaktı (de şu anlatma işi vardı, tabii), bu yüzden kaldık. Ama artık hastane çadırının ince duvarlarından geçip çıkma zamanı geldi. Dışarıda kırmızı kayalar gerçekleri, az gelişmiş çamlar ve birkaç kaktüsten oluşan kuru, ama nahoş sayılmayacak bir manzara vardı. Pek uzak olmayan bir yerden, bir nehrin serçekişinin düzenli sesi geliyordu. Hastane çadırı, görkemli bir geminin rüzgârı dolan yelkenleri gibi hışırdayıp dalgalanıyordu. Yıpranmış büyük çadırın doğusundan çaba göstermeden, tuhaf bir hoşlukla süzüldüğümüz sırada etraf yayılmış birkaç şey gözümüze çarptı. Üzerlerine şekiller kazınmış yassı taşlardan burada da vardı. Çok yüksek ısıya maruz kalmış gibi bükülmüş, güzel bir bakır gül ve satırla ortadan ikiye biçilmiş gibi görünen küçük, yırtık bir halı göze çarpıyordu, iki dünya arasında geçiş yaparken şekillerini korumuş olan başka şeyler de vardı. Etrafa saçılmış kırık camlar arasında yatan bir televizyon tüpü, birkaç Duracell pil, bir tarak ve -belki içlerinde en tuhafı- kenarında pembe harflerle pazar yazan beyaz bir külot yerde yatıyordu. Hastanenin doğuya bakan kenarında dünyalararası bir çakışma olmuştu ve iç içe geçmiş kalıntılar bu çakışmanın ne denli şiddetli olduğunu gözler önüne seriyordu.

Yere yayılmış bu garip kalıntıların ucunda -kuyrukluyıldızın başı diyebiliriz- tanıdık bir adam oturuyordu. Onu böyle çirkin, kahverengi bir kıyafet içinde görmeye (ve kendisinin de bu kıyafeti giymeyi bilmediği açıktı, çünkü bir başka açıdan baktığımızda görmek istediğimizin çok daha fazlası gözlerimizin önüne seriliyordu), bağcıklı ayakkabılar yerine sandaletler giymesine ya da saçının işlenmemiş inek derisiyle kabaca toplanıp atkuyruğu yapılmış haline alışık değildik, ama karşımızdaki adamın Wendell Green olduğuna hiç şüphe yoktu. Kendi kendine mırıldanıyordu. Ağzının kenarlarından salyalar sarkıyordu. Gözlerini bir an bile ayırmadan sağ elindeki kırışmış dosya kâğıdına bakıyordu. Etrafında oluşmuş daha büyük değişimleri göz ardı ederek sadece sağ elindekine odaklanmıştı. Panasonic teybinin nasıl olup da eski bir kâğıt parçasına dönüştüğünü kavrayabildiğinde belki diğer değişimlerle de ilgilenebilirdi. Ama o zamandan önce değil. Şimdi sağ elindeki gizemi çözmeliydi.

Wendell (ona Wendell demeye devam etmeye, bu dünyadaki isminin ne olduğuna ya da olabileceğine aldırmamaya karar verdik zira o da bilmiyor ve öğrenmek de istemiyordu) Duracell pillere ka-

çamak bir bakış fırlattı. Sürünerek pillere yaklaştı, onları yerden aldı ve elindeki kırışmış kâğıda yerleştirmeye çalıştı. Olmamıştı elbette ama bu Wendell'ı tekrar denemekten alıkoymadı. Borge Rathburn'un muhtemelen söyleyeceği gibi, "O çocuğa bir sinek koyuverirseniz, onunla akşam yemeği avlamaya çalışır."

"Gih," dedi Coulee Bölgesi'nin en tanınmış araştırmacı gazetecisi pilleri kâğıdın içine sokmaya çalışırken. "Gih... içehi. Gih içehi! Kahhedsih, gih i..." Bir ses -Tanrı yardımcımız olsun, yaklaşan mahmuzların şıngırtısından başka bir şey değildi- Wendell'ın dikkatini dağıttı ve adam başını kaldırıp, yuvalarından fırlayan gözlerle baktı. Akıl sağlığı onu sonsuza dek terk etmemişti belki, ama karısıyla çocuklarını alıp Disneyland'e gittiğine şüphe yoktu. Gözlerinin önündeki sahne de yakın zamanda geri gelmesine yardım edecek gibi değildi.

Bir zamanlar bizim dünyamızda, Woody Strode isminde çok iyi bir zenci aktör vardı (Lily onu tanıyordu; hatta altmışlı yılların sonlarında çekilmiş vasat bir film olan Execution Express'inder) birlikte rol almışlardı). Elinde piller ve kırışmış kâğıtla olduğu yere büzülmüş olan Wendell'a yaklaşan adam ile aktör arasında çarpıcı bir benzerlik vardı. Solmuş bir kot pantolon ve mavi, pamuklu bir gömlek giyiyordu. Boynunda bir fular, belindeki geniş deri kemerde de dört düzine kadar parlak mermi ve ağır bir tabanca vardı. Gözleri hafifçe çukurdaydı ve başında saç yoktu. Bir omzunda asılı bir gitar vardı. Diğerindeyse papağana benzer bir şey oturuyordu. Papağanın iki kafası vardı.

"Hayır, hayır," dedi Wendell hafifçe paylayan bir ses tonuyla. "Yapma. Görme. Görme. Onu." Başını önüne eğdi ve tekrar pilleri kâğıda yerleştirmeye çalıştı.

Yeni gelen adamın gölgesi, ona bakmayı kararlılıkla reddeden Wendell'ın üzerine düştü.

"N'aber yabancı," dedi adam.

Wendell hâlâ başını kaldırmıyordu.

"Benim adım, Parkus. Buralarda kanun benim. Sen kimsin?"

Salyalarla ıslanmış ağzından çıkan alçak hırıltılar sayılmazsa Wendell cevap vermemeyi sürdürdü.

"Adını sordum."

"Wen," dedi eski tanıdığımız (ona arkadaş demeye dilimiz varmıyordu) başını kaldırmadan. "Wen. Dell. Gree... Green. Ben... ben... ben..."

İdam Ekspresi

"Acelesi yok," dedi Parkus (biraz da acımış gibiydi). "Damga hazırlanana dek bekleyebilirim."

"Ben... haber atmacası!"

"Öyle mi? İşin bu mu?" Parkus bir süre düşündü; Wendell, çadırın arka duvarına doğru geriledi. "Bu geçit töreninde en önde ilerleyen davuldan bile havalı, değil mi? Bak ne diyeceğim, balık atmacaları gördüm, kızıl atmaca gördüm ama sen gördüğüm ilk haber atmacasısın,"

Wendell gözlerini hızla kırpıştırarak baktı.

Parkus'un omzundaki papağanın başlarından biri, "Tanrı, aşktır," dedi

"Git de ananı becer," diye karşılık verdi öteki.

"Herkes hayat ırmağının arayışına düşmelidir," dedi ilk kafa.

"Kıçımı ye," dedi ikincisi.

"Tanrı'ya yöneliyoruz," dedi birincisi.

"Yukarı doğru işe," diye önerdi ikincisi.

İki baş da sakince -hatta mantıklı bir tartışma ölçüsünde- konuşmasına rağmen Wendell büzülerek iyice geriledi sonra başını tekrar öne eğdi ve pilleri öfkeyle, sonuçsuz bir çabayla terli ellerinde yumuşayarak bir top haline gelmiş kâğıda sokmaya uğraştı.

"Onlara aldırma," dedi Parkus. "Ben kesinlikle aldırmıyorum. Artık onları duymuyor bile sayılırım. Kapayın çenenizi, çocuklar."

Papağanlar sustu.

"Bir kafa Kutsal, diğeri Saygısız," dedi Parkus. "Onları yanımdan ayırmıyorum, çünkü bana hatırlattıkları..."

Yaklaşan ayak sesleri, lafını böldü. Tek bir zarif hareketle arkasına döndü, ilkokula giden çocuklara özgü bir masumiyetle el ele tutuşmuş olan Jack ve Sophie ona doğru ilerliyorlardı.

"Speedy!" diye seslendi Jack gülümseyerek.

"Hey, Gezgin Jack!" dedi Parkus da gülümseyerek. "Seni gördüğüme sevindim! Koca adam olmuşsun."

Jack öne atıldı ve ona sıcak bir şekilde karşılık veren Parkus'a sarıldı. Birkaç saniye sonra da Parkus'u bir kol mesafesi uzaklaştırarak dikkatle baktı. "Daha yaşlıydın... bana daha yaşlı gibi görünüyordun. Her iki dünyada da."

Hâlâ gülümsemekte olan Parkus başını salladı. Tekrar konuştuğundaysa sözcükleri Speedy Parker'ın yaptığı gibi uzatıyordu. "Sanırım daha yaşlı görünüyordum, Jack. Unutma, daha küçük bir çocuktun."

“Ama...”

Parkus bir elini salladı. “Bazen daha yaşlı, bazen biraz genç görünürüm, tamamen...”

“Bilgelik yaşına bağlı,” dedi papağanın bir başı dindar bir edayla ve diğeri karşılık verdi. “Seni kahrolası bunak piç.”

“ .mekân ve şartlara bağlı,” diye sözünü tamamladı Parkus. Sonra ekledi, “size çenenizi kapamanızı söylemiştim. Devam ederseniz sıska boyunlarınızı koparacağım.” Dikkatini bir geyiğinkilere benzeyen utangaç ve merak dolu gözlerini ona dikmiş bakan Sophie’ye çevirdi. “Sophie,” dedi. “Seni görmek çok güzel, hayatım. Geleceğini söylememiş miydim? İşte burada. Umduğumdan biraz daha uzun sürdü, hepsi bu.”

Sophie, başı öne eğik, tek dizi üzerine çökerek reverans yaptı. “Teşekkür ederim, efendim,” dedi. “Barışla gel, Silahşor ve Kirişler yolunda yolculuğuna sevgimle ilerle.”

Jack bu sözler üzerine birçok dünya alçak, yankılanan bir sesle aynı anda konuşmuş gibi derin, garip bir ürperti hissetti.

Speedy -Jack onu hâlâ öyle düşünüyordu-, Sophie’nin elini tutarak ayağa kaldırdı. “Ayağa kalk, kızım ve gözlerime bak. Tabancamı hâlâ üzerimde taşıyor olabilirim, ama burada, sınır bölgesinde silahşor değilim. Yine de konuşmamız gereken çok şey var. Tören zamanı değil bu. Benimle gelin. Biz silahşorların dediği gibi, bir görüşme yapmalıyız. Ya da dünyanın ilerlemesinden önce söylediğimiz gibi. Birkaç tombul keklik vurmuştum, pişmeleri fazla uzun sürmez.”

“Ama ya...” Jack omuzları çökmüş, kendi kendine mırıldanan Wendell Green’i işaret etti.

“Eh, oldukça meşgul görünüyor,” dedi Parkus. “Bana bir haber atmacası olduğunu söyledi.”

“Sanırım biraz cilalamış,” dedi Jack. “Sevgili Wendell için bir haber akbabası demek daha doğru olur.”

Wendell başını hafifçe çevirdi. Onlara doğru bakmadı, ama dudakları istemli bir hareketten çok reflekslerin sonucuymuş gibi küçümseyici bir ifadeyle büküldü. “Duydum. Seni.” Biraz çabaladı. Dudakları tekrar kıvrıldı. Bu kez ifadesi daha bilinçliydi. “Al. Al. Al-tın çocuk. Holly. Wood.”

“Yaşama sevincin ve canlılığın biraz geri gelmiş gibi görünüyor,” dedi Jack. “Burada güvende olur mu?”

“Küçük Kız Kardeşlerin çadırına fazla yaklaşmadığı takdirde evet,” dedi Parkus. “Sanırım başına bir şey gelmez. Ve esintinin

taşıdığı leziz kokuları alır da bir göz atmaya gelirse belki onu da besleyebiliriz." Wendell'a dönüp. "diğer tarafa gidiyoruz. Bizi ziyaret etmek istersen, çekinme. Beni anladın mı Haber Atmacası?"

"Wen. Dell. Green."

"Wendell Green, tamam efendim." Parkus diğerlerine baktı "Haydi gidelim."

"Onu unutmamalıyız," diye mırıldandı Sophie ardına bakarak. "Birkaç saate kadar hava kararacak."

"Haklısın," dedi Parkus en yakındaki tepeye tırmandıklarında. "Karanlık çöktükten sonra çadırın yakınında kalması iyi olmaz. Hiç iyi olmaz."

Tepenin diğer taraftaki eğiminde daha çok yeşillik göze çarpıyordu -ve hatta muhtemelen Jack'in yakınlarda olduğunu sandığı nehre dökülen küçük bir dere bile vardı- ama hâlâ Batı Wisconsin'den çok Kuzey Nevada'ya benziyordu. Jack bunun da bir yerde akla uygun olduğunu düşündü. Sonuncusu hiç de sıradan bir geçiş olmamıştı. Kendini gölün üzerinde kaydırılan yassı bir taş gibi hissediyordu. Zavallı Wendell.

Yürüdükleri açıklığın sağ tarafında, uzaktaki bir ağacın gölgesine bağlanmış bir at vardı. Sol tarafta, yirmi metre kadar ötede, aşınmış taşlardan oluşmuş bir daire göze çarpıyordu. Yakılmayı bekleyen çalı çırpılar, daire şeklinde dizilmiş bu taşların ortasına düzgünce yerleştirilmişti. Jack bu görüntüden pek hoşlanmamıştı, taşlar ona eski dişleri hatırlatmıştı. Bu duyguyu hisseden tek kişi o değildi. Sophie de elini sıkarak olduğu yerde durmuştu.

"Parkus, oraya gitmemiz şart mı? Lütfen olmadığını söyle."

Parkus yüzünde Jack'in çok iyi tanıdığı müşfik bir gülümsemeyle -Speedy gülümsemesiydi- Sophie'ye döndü.

"Konuşan İblis bu daireden uzaklaşalı çok uzun zaman oluyor, hayatım," dedi. "Ve bilirsin, böyle yerler hikâyeler için idealdir."

"Ama..."

"Telaşa teslim olmanın zamanı değil," dedi Parkus. Sesinde sabırsız bir ton vardı ve aslında "telaş", kullandığı kelime değildi, ama Jack'in aklı ancak bu şekilde çevirebilmişti. "Jack'in gelmesini Küçük Kız Kardeşlerin çadırında beklemiştin..."

"Çünkü Judy diğer taraftaydı..."

"Şimdi de benimle gelmeni istiyorum." Birdenbire Parkus'un boyu Jack'e daha uzun göründü. Gözleri ışıklar saçıyordu. Bir Silahşor, diye düşündü

"Evet, sanırım bir Silahşor olması mümkün. Annemin eski filmlerinden biri gibi ama bu rol değil, gerçek.

"Pekâlâ," dedi Sophie alçak sesle. "Buna mecbursak." Sonra Jack'e döndü, "Acaba kolunu omzuma dolayabilir misin?"

Jack bu isteğe tahmin ettiğimiz gibi seve seve uydu. iki taşın arasına adım attıklarında Jack çirkin seslerin fısıldadığını duyar gibi oldu. Kulağına girmeden önce ardında sümüksü bir iz bırakan aralarından biri çok tanıdıktı: Didiniyorlar, didiniyorlar, çalışıyorlar, oho ayakları kanımıza yakın dostum Munshun yakında gelecek, ona çok güzel bir hediyem var, oho oho... Jack yere çöküp av çantasını açan eski dostu Parkus'a baktı. "Çok yakında, değil mi? Balıkçı. Ve Kara Ev, o da yakın."

"Evet," dedi Parkus. Ve vurduğu keklikleri boşalttı.

Keklikleri görünce Jack'in aklına Irma Freneau'nun cansız bedeninin görüntüsü geldi ve bir şey yiyebileceğinden şüphe etti. Parkus ve Sophie'nin keklikleri sopalara geçirişini izlemek, bu fikri kuvvetlendirdi. Ama ateş yakılıp kuşlar kızarmaya başladığında, bu muhteşem kokunun lezzetinin daha iyi olacağında ısrar eden midesinin sesi baskın çıktı. Orada her tadın daha lezzetli olduğunu hatırladı.

"İşte konuşan dairedeyiz," dedi Parkus. Artık gülümsemiyordu. Hâlâ el ele oturan Jack ve Sophie'ye vakur bir ifadeyle baktı. Gitarını yakında bir kayaya yaslamıştı. Hemen yanında Kutsal ve Saygısız, başlarını tüylerine gömmüş uyuyorlar, şüphesiz taban tabana zıt rüyalar görüyorlardı, "iblis, uzun zaman önce gitmiş olabilir, ama efsanelerde söylendiğine göre bu tür varlıklar, arkalarında dili hafifleten kalıntılar bırakırlar."

"Dili çözen serumlar gibi," dedi Jack.

Parkus başını salladı. "Ve konuşacaklarımız hiç hoş değil..."

"Keşke sıradan bir pislikle uğraşıyor olsaydık. Bununla başa çıkabilirdim."

Sophie aklı karışmışçasına ona baktı.

"Zor bir dava olduğunu söylüyor," dedi Parkus ona. "Carl Bierstone hiç de sıradan bir canavar değil diyelim. Örnek bir karakteri olduğu söylenemez ama French Landing'de olanları, onu kullanan biri yaptırıyordu. Sizin dünyanızda buna ele geçirilmek deniyor, Jack. Ötedünya'daki ruhlar tarafından tutsak alınmak..."

"Ya da domuzların dizginleri ele geçirmesi," dedi Sophie.

"Evet." Parkus başını salladı. "Bu sınır bölgesinin hemen ötesindeki dünyada -Orta-Dünya- kanının bir iblis tarafından zehir-

lendiğini söylerler. Ama o zamanlar bu taş halkasının içinde yaşayan zavallı iblisten çok daha gücü olan iblis."

Jack bu söylenenleri zorlukla duyuyordu. Gözleri parlıyordu, öeersr ya da onun gibi bir şey, demişti George Potter bin yıl geride kalmış gibi görünen önceki gece. Bu değil, ama buna yakın.

"Carl Bierstone," dedi. Yumruğunu sıkarak kaldırdı ve zafer edasıyla havada savurdu. "Chicago'daki ismi buydu. French Landing'de ise Burnside ismini kullanıyor. Dava bitti, konu kapandı, fermuvarını çek. Nerede o, Speedy? Bana biraz zaman ayır..."

"Kes... sesini," dedi Parkus.

Sesi alçak, neredeyse ölümcüldü. Jack, Sophie'nin büzülerek ona doğru yaslandığını hissetti. Kendisi de biraz sinmişti. Karşısındaki adam eski dostuna benzemiyordu, hem de hiç benzemiyordu. Onu Speedy olarak düşünmeyi kesmen gerek, dedi Jack kendi kendine. Karşındaki adam Speedy değil, asla olmadı. Speedy sadece büründüğü hayali bir karakter, annesiyle birlikte firarda olan, dehşet içindeki çocuğu ve annesini sakinleştirip etkilemek için yaptığı roldü.

Parkus, ateşin üzerinde iyice kızaran ve suları damlayan keklikleri çevirdi.

"Sert konuştuğum için kusura bakma, Jack. Ama şunu anlaman gerek; senin Balıkçı'n, gerçek tehlikenin yanında devede kulak."

Neden bunu Tansy Freneau'ya da söylemiyorsun? Ya da Beezer St. Pierre'e?

Jack bunları düşündü ama dile getirmedi. Parkus'un gözlerinde beliren ışık onu sindirmişti.

"Bunun Öte-ikizlerle de bir ilgisi yok," dedi Parkus. "Bu fikri kafandan atman gerek. Bu sadece senin dünyan ve Ötedünya arasında olan bir şey bir bağlantı. Buradan bir canavarı öldürerek senin dünyandaki yamyamdan kurtulamazsın. Ve Wisconsin'deki adamı öldürürsen, içindeki şey bir başka bedeni ele geçirecektir. Hiçbir şey sona ermiş olmaz."

"İçindeki şey mi?..."

"Albert Fish'in içindeyken, Fish ona Mantar Adam ismini takmıştı. Senin peşinde olduğun adamsa ona Bay Munshun, diyor. Bunlar, sizin dünyanızda ya da sizinkine benzeyen dünyalarda herhangi bir şekilde dile getirilmesi mümkün olmayan bir kelimeye kendilerince yakıştırdıkları isimler."

"Kaç tane dünya var, Speedy?"

"Çok," dedi Parkus ateşe bakarak. "Ve bu iş, hepsini birden ilgilendiriyor, neden o şekilde ısrarla peşine düştüm sanıyorsun? Seni uyandırmak için aklıma gelen her lanet olası şeyi yaptım. Sana kırmızı tüyler, kızılgerdan yumurtacı gönderdim."

Jack duvarları parmak uçları kanayana dek tırmalayan Judy'yi düşündü ve Kendinden utandı. Görünüşe bakılırsa Speedy de aynı şeyi yapıyordu. "Uyan, uyan, seni koca kafa," dedi.

Parkus ayıplamayla gülümseme arasında kalmış gibiydi. "Seni Los Angeles'tan kaçıran olayda beni görmüş olmalısın."

"Ah dostum neden ayrıldım sanıyordun?"

"Tanrı'nın Ninova'daki kötülüklere karşı dua etmesini istediği Yunus peygamber gibi kaçtın. Gelip seni yutması için bir balina göndermem gerekeceğini sanmıştım."

"Kendimi zaten yutulmuş gibi hissediyorum," dedi Jack. "Ben de öyle," dedi Sophie hafif bir sesle.

"Hepimiz yutulduk," dedi belinden tabanca sarkan adam. "Hoşumuza gitsin gitmesin, canavarın midesindeyiz. Bu ka, yani kader ve alınyazısı. Balıkçı'n, şimdi senin ka'n, Jack. Bizim ka'mız. Bu cinayetten çok öte. Çok daha fazlası söz konusu."

Ve Jack gerçekten ödünü patlatan bir şey gördü. Lester Parker, nam-ı diğer Speedy, nam-ı diğer Parkus da ölesiye korkuyordu. "Bu iş, Kara Kule'yi ilgilendiriyor," dedi.

Jack'in yanı başındaki Sophie dehşet ve umutsuzluk dolu hafif bir çığlık attı ve başını öne eğdi. Aynı anda bir elini kaldırarak defalarca Parkus'a Kötü Nazar işareti yaptı.

Speedy bundan alınmış ya da hareketi kusurlu bulmuş görünmüyordu. Sopalara geçirilmiş keklikleri ateşin üzerinde çevirmeye devam etti. "Şimdi beni dinleyin," dedi sonra. "Dinleyin ve mümkün olduğunca az soru sorun. Judy Marshall'ın oğlunu hâlâ geri alabiliriz ama vakit hızla daralıyor."

"Anlat," dedi Jack.

Parkus anlatmaya başladı. Hikâyesinin bir yerinde kekliklerin piştiğine karar verdi ve düz taşlar üzerinde ikram etti. Et çok yumuşaktı, neredeyse kemikten ayrılıverecekti. Jack iştahla yemeye başladı, sıra ona geldikçe Parkus'un matarasındaki tatlı sudan içiyordu. Artık keklikleri ölü çocuklarla kıyaslayarak zaman harcamıyordu. Ateşin canlandırılması gerekiyordu, Jack ilk olarak bunu yaptı. Sophie de ellerini kullanarak eti iştahla yiyor, hiçbir belirtisi olmadan ince parmaklarını yalayarak temizliyordu. Taşlardan oluşan çemberin içine girmeyi reddeden Wendell Green de

sonunda gelip etten payını aldı. Parkus ona altın gibi kızarmış bir but fırlattığında takdir edilesi bir beceriyle yakalamış ve yüzünü yumuşak ete gömmüştü.

"Kaç dünya olduğunu sormuştun," diye başladı Parkus. "Yüksek Dil'in bunun cevabı, da fani anlatılmanın ötesinde dünyalar." Ateşten kararmış sopalardan birinin ucuyla yana yatık bir sekiz çizdi. Jack, bunun sonsuzluğu anlatan Yunan sembolü olduğunu biliyordu.

"Hepsini bir arada tutan bir kule var. istersen bunu üzerinde bir çok tekerleğin döndüğü bir aks olarak kabul edebilirsin. Ve bu kuleyi yerle bir edecek tek ve bağımsız bir güç var. Ram Abbalah."

Bu iki kelimeyi söylediğinde alevler bir an koyulaşıp kırmızıya döner gibi oldu. Jack bunun aşırı yorgun beyninin bir oyunu olduğuna inanmak istedi ama yapamadı. "Kızıl Kral."

"Evet. Fiziksel varlığı Kule'nin tepesindeki bir hücrede hapsedilmiş durumda ama tamamen gerçek bir başka göstergesi var ve bu Can-tah Abba-lah'da yaşıyor, Kızıl Kral'ın Sarayı."

"Aynı anda iki yerde." Jack, Amerika dünyası ve Ötedünya arasındaki yolculukları sayesinde bu kavramı anlamakta pek zorluk çekmedi.

"Evet."

"Ama bu adam -ya da şey- Kule'yi yok ederse kendi amacına da ulaşamamış olmayacak mı? Bu esnada kendi fiziksel varlığını ortadan kaldırmış olmayacak mı?"

"Tam tersi: özgür bırakarak kaosa yol açacak... din-tah... ateş. Orta-Dünya'nın bazı bölgeleri o ateşin içine düştüler bile."

"Bunların ne kadarını bilmem gerekiyor?" diye sordu Jack. Duvarın diğer tarafında zamanın hızla ilerlediğinin farkındaydı.

"Neyi bilmen gerektiğini söylemek güç," dedi Parkus. "Önemli olabilecek bir bilgiyi aktarmazsam tüm yıldızlar sönebilir. Sadece burada değil, diğer binlerce evrende de. İşin lanet olası önemi de bu. Dinle, Jack-Kızıl Kral, Kule'yi yok edip kendini özgür kılmayı aklın alamayacağı kadar uzun süredir deniyor. Belki sonsuzluk kadar uzun bir zaman. Çok yavaş ilerliyor, çünkü Kule, karşılıklı iç içe geçen güç kirişleriyle destekleniyor. Kirişler binlerce yıldır duruyorlar ve daha binlerce yıl durabilirler ama son iki yüz yılda, bu süre senin dünyanın saatine göre, Jack; senin için bu Tam-Dünya oluyor, Sophie, neredeyse yüz kat fazlası..."

"Ne kadar uzun," dedi Sophie. Sesi bir iç çekiş gibiydi. "Çok uzun."

“Karanlığın geniş penceresinde bu karanlıkta yanan bir kibrit kadar kısa. İyi şeylerin oluşması genellikle uzun bir zaman alıyor kötülük, büyük bir şey bile olsa, çok kısa sürede ortaya çıkabiliyor. Ka, iyinin olduğu kadar kötünün de dostudur. Her ikisini de kucaklar. Ve bu arada Jack... “ Parkus ona döndü.

“Demir çağı ve Bronz Çağı’nı duymuş olmalısın elbette, değil mi?”

Jack başını salladı.

“Kule’nin üst katmanlarında, geçen son iki yüz yıl, sizin dünyanızda Zehirli Düşünceler Çağı olarak adlandırılıyor. Bunun anlamı...”

“Açıklamana gerek yok,” dedi Jack. “Morgan Sloat’u tanıyordum, unuttun mu? Sophie’nin dünyası için neler planladığını biliyordum.” Evet, biliyordu gerçekten. Temel plan, evrenin en tatlı bal peteklerinden birini önce zenginler için bir tatil beldesi, sonra ucuz işçilik kaynağı ve en sonunda da muhtemelen radyoaktif bir atık çukuruna çevirmekti. Bu zehirli düşüncelere bir örnek değilse neydi, bilmiyordu.

“Zeki varlıklar arasında daima telepati yeteneğine sahip olanlar çıkagelmiştir,” dedi Parkus. “Bu, bütün dünyalar için geçerlidir. Ama genellikle ender ortaya çıkarlar. Dâhiler diyebilirsiniz. Ama dünyanızda Zehirli Düşünceler Çağı başladığından -bir iblis gibi istila ettiğinden- beri bu tür varlıkların sayısı arttı, Jack. Bombalanınış Bölge’deki yavaş yaratıklar kadar çok değiller, ama gözle ‘ görülür bir artış var.”

“Düşünce okuyanlardan bahsediyorsun,” dedi Sophie emin olmak ister gibi.

“Evet,” diye onayladı Parkus. “Ama sadece düşünce okuyanlardan değil. Kâhinler. Teleportlar -yani dostumuz Gezgin Jack gibi dünyalar arasında geçiş yapabilenler- ve telekinetikler. Düşünce okuyucular en sık rastlananlar, telekinetikler ise en nadir... ve en değerli olanlar.”

‘Yani onun için,” dedi Jack. “Kızıl Kral için.”

“Evet. Son iki yüz yıl içinde abbalah zamanının önemli bir bölümünü telepatik kölelerden oluşan bir ekip kurmak için harcadı. Çoğunu sizin dünyanızdan ve Ötedünya’dan buldu. Telekinetiklerin ise hepsi sizin dünyanızdan. Esirlerden oluşan bu ekip -köle ordusu- onun en büyük başarısı. Onlara Kırıcılar diyoruz. Kırıcılar...” Susarak düşündü. Sonra, “Bir kadırganın nasıl ilerlediğini biliyor musunuz?” dedi.

Sophie başını salladı. Jack'in yorgun beyni bir an için sözcüğü anlamakta zorlanmıştı.

"Birçok kürekçi," dedi Sophie. Sonra göğüslerinin hoş bir şekilde hareket etmesini sağlayarak hayali kürekler çekti.

Parkus başını sallıyordu. "Genellikle birbirlerine zincirlenmiş köleler kullanılırdı. Onlar..."

Taş çemberinin dışındaki Wendell birden kendi küreğini içeri soktu. "Spart. Küs." Alnı kırışarak duraksadı, sonra tekrar denedi. "Spart-a-küs."

"Neden bahsediyor?" diye sordu Parkus kaşlarını çatarak. "Bir fikrin var mı, Jack?"

"Spartaküs isimli bir filmden," dedi Jack. "Ve her zamanki gibi yanılıyorsun, Wendell. Sanırım Ben-Hur demek istiyordun."

Suratını asan Wendell, yağlı ellerini uzattı. "Daha. Et."

Parkus son pilici şişten çıkardı ve yağlı suratını dizlerinin arasından uzatarak oturan Wendell'ın önündeki iki taşın arasına fırlattı. "Haber atmacası için taze av," dedi. "Şimdi bize bir iyilik yap ve çeneni kapa."

"Yoksa. Ne olur." Wendell'ın gözlerinde o bildik, küstah bakış belirmişti.

Parkus ağır tabancasını hafifçe kılıfından çıkardı. Sandal ağacından yapılmış kabzası yıpranmıştı ama namlusu ölüm ışıltısı saçıyordu. Bir şey söylemesine gerek yoktu; kekliği alan Wendell Green giysisine sarındı ve tepeye doğru seğirtti. Jack, gazetecinin gittiğini görünce çok rahatladı. Spartaküs, diye düşündü dudak bükerek.

"Yani Kızıl Kral, Kirişler'i yok etmek için Kırıcılar'ı kullanmak istiyor," dedi Jack. "Bu, değil mi? Planı böyle?"

"Gelecekte olacak bir şeymiş gibi konuşuyorsun," dedi Parkus yumuşak bir sesle. "Bu dediğin şimdi oluyor, Jack. Süregelen parçalanınayı görebilmek için kendi dünyana bir bakman yeterli. Altı Kiriş'ten sadece biri tam anlamıyla sağlam duruyor. İki tanesi hâlâ biraz güç üretebiliyor. Diğer üçüyse tamamen ölü. Bunlardan biri binlerce yıl önce, doğal sebeplerden yok oldu. Diğer ikisini... Kırıcılar öldürdü. Son iki asır içinde."

"Tanrım," dedi Jack. Speedy'nin Balıkçı'ya niçin devede kulak dediğini anlamaya başlıyordu.

"Kule'yi ve Kirişler'i koruma görevi daima Gilead'ın eski savaş loncasına, bu dünyada ve diğer pek çoğunda silahşörler, diye adlandırılan kişilere ait oldu. Ayrıca çok güçlü bir psişik güç de yara-

tıyorlardı, Jack, Kızıl Kral'ın Kırıcılarına karşı koyabilecek kadar güçlüydüler, ama..."

"Biri hariç tüm silahşörler yok oldu," dedi Sophie, Parkus'un belinden sarkan büyük tabancaya bakarak. Sonra, ürkek bir umutla, "Sen de onlardan değilsen, Parkus."

"Değilim, hayatım," dedi Parkus. "Ama birden fazla silahşor var."

"Roland'ın silahşorların sonuncusu olduğunu sanıyordum. Hikâyeler böyle diyor-"

"En az üç kişiyi daha silahşor yaptı," dedi Parkus. "Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama doğru olduğuna inanıyorum. Roland tek başına olsaydı Kırıcılar Kule'yi çok önce yerle bir etmiş olurlardı. Ama bu diğerlerinin gücü onunkiyle birleşince..."

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim bile yok," dedi Jack. "Aslında anlıyordum, ama beni yaklaşık iki dönemeç ardınızda bıraktınız."

"Görevini yapmak için her şeyi anlaman gerekmiyor," dedi Parkus.

"Tanrı'ya şükür."

"Anlaman gerekene gelince, kadırgaları ve kürekçileri bir kenara bırak ve annenin bir zamanlar rol aldığı kovboy filmlerine göre düşün. Öncelikle, çölde bir kale hayal et."

"Bahsedip durduğun Kara Kule. O, kale."

"Evet. Ve kalenin etrafını kuşatanlar da vahşi kızılderililer değil..."

"Kırıcılar. Başlarında da Büyük Şef Abbalah var."

Sophie mırıldandı: "Kral, Kule'sinde ekmek ve bal yiyor. Bodrumdaki Kırıcılar çalışıp onu besliyor."

Jack, sırtında hafif, ama nahoş bir ürperti hissetti: kırık camlar üzerinde dolaşan sıçan pençelerini düşündü. "Ne? Neden öyle dedin?"

Sophie ona baktı, yüzü kızardı, başını iki yana salladı ve gözlerini önüne çevirdi. "O bazen böyle söylüyor. Judy. Bazen böyle dediğini duyuyorum."

Parkus ucu yanmış sopalardan birini aldı ve kumdaki sonsuzluk işaretinin yanına çizerek anlatmaya başladı. "Kale burada. Zalim, kötü ruhlu -ve muhtemelen deli- şefleri tarafından yönetilen çapulcu kızılderililer burada. Ama şuradan..." Sol tarafa sertçe bir ok çizdi. Kaleyi ve etrafını kuşatan kızılderilileri temsil eden basit

çizimleri işaret ediyordu. "En iyi Lily Cavanaugh kovboy filmlerinde son dakikada hep kimler gelir?"

"Süvariler," dedi Jack. "Sanırım onlar da biz oluyoruz."

"Hayır," dedi Parkus. Sesi sabırlıydı, ama Jack, bu tonu korumak için çok büyük bir çaba harcadığını tahmin edebiliyordu. "Süvariler, Gileadlı Roland ve yeni silahşörleri. Ya da Kule'nin ayakta kalmasını -veya zamanı geldiğinde çökmesini- isteyen bizim gibilerin umut etmeye cesaret ettiği bu. Kızı K-Roland'ı engellemek, o ve silahşörleri hâlâ uzaktayken Kule'yi yok etmek bitirmek istiyor. Bunun için de mümkün olduğunca çok Kırıcı topluyor özelllikle de telekinetikleri."

"Tyler Marshall..."

"Lafımı kesmeyi bırak. Bu durum zaten yeterince zor."

"Eskiden çok daha neşeliydin, Speedy," dedi Jack sitem edercesine. Bir an için eski dostunun ona bir fırça daha atacağını -ya da kontrolünü tamamen kaybederek öfkeyle onu bir kurbağaya dönüştüreceğini- sandı ama Parkus biraz rahatlayarak güldü.

Sophie rahatlayarak başını kaldırdı ve Jack'in elini sıktı.

"Eh, şey, sanırım dizginlerimi biraz çekmekte haklısın," dedi Parkus, "Daha sakin olmalıyız, değil mi?" Kalçasının üzerinde duran ağır tabancaya dokundu. "Bunu üzerimde taşımak biraz büyüklük taslamama yol açıyor olabilir."

"Eğlence parkı kapıcılığından daha üstün bir konumda olduğun kesin."

"Hem İncil'de -sizin dünyanızda, Jack- hem de iyi Hasat Kitabı'nda -senin dünyanda Sophie, hayatım- şöyle bir söz vardır; 'Krallığımda birçok konak var'. Kızıl Kral'ın Sarayı'nda da birçok cana var var."

Jack ağzından kısa, sert bir kahkahanın çıktığını duydu. Anlaşılan eski dostu, polislere özgü tipik, tatsız bir espri yapmıştı.

"Bunlar, Kral'ın nedimleri... kara şövalyeleri. Sanıyorum pek çok görevleri var, ama son yıllarda, en önemli amaçları, yetenekli Kırıcılar bulmak oldu. Kırıcı ne kadar yetenekliyse, alınan ödül de o kadar büyük oluyordu."

"Kafatası avcıları," diye mırıldandı Jack ve kelimeler ağızlarından çıkana dek bu terimin kökenini fark etmedi. Terimi mecaz anlamıyla söylemişti, ama bir de kelimelerin yalın anlamlan vardı. Kafatası avcıları, yamyamdı.

“Evet,” diye onayladı Parkus. “Ve... bunu söylemek pek hoşuma gitmiyor ama başka nasıl açıklanabilir ki? Bu avcılar, zevk için çalışan ölümlülerle anlaşıp onları çalıştırıyorlar.”

Jack’in gözlerinin önünde kâbus gibi bir görüntü belirdi: New York kaldırımlarından birinde, önünde BOĞAZ TOKLUĞUNA ÇALİŞİRİM yazan bir kartonla duran Albert Fish’in bir karikatürü. Sophie’ye daha sıkı sarıldı. Mavi gözleri ona çevrildi ve Jack mutlulukla ona baktı. Bu masmavi gözler onu sakinleştiriyordu.

“Albert Fish, dostu Bay Mantar’a kaç tane Kırıcı bulmuş?” diye sordu Jack, “iki mi? Dört mü? Bir düzine mi? Sonunda hiç olmazsa ölüp kurtuluyorlar ve abbalah yerlerine yenilerini bulmak zorunda mı kalıyor?”

“Ölmüyorlar,” dedi Parkus büyük bir ciddiyetle. “Zamanın olmadığı bir yerde -bir bodrum, evet ya da büyük bir mağara- tutuluyorlar.”

“Yani Araf. Tanrım.”

“Ve sorunun artık bir önemi yok. Albert Fish uzun zaman önce kapanmış bir defter. Bay Mantar, şimdi Bay Munshun. Bay Munshun’un Balıkçı’yla yaptığı anlaşma var. Das’ta yeteneksiz oldukları sürece Burnside istediği çocuğu öldürüp yiyebilir. Yetenekli bir çocuk bulacak olursa -yani Kırıcı- hemen Bay Munshun’a teslim etmek zorunda.”

“Ve o da çocuğu abbalaha götürecek,” diye mırıldandı Sophie.

“Doğru,” dedi Parkus.

Jack şimdi nispeten tanıdığı sularda yüzdüğünü hissediyordu ve bundan fazlasıyla memnundu. “Tyler Marshall öldürülmediğine göre yetenekli olmalı.”

“‘Yetenekli’, durumu anlatmak için pek yeterli bir sözcük değil. Tyler Marshall, tüm dünyalar tarihinde görülen en güçlü iki Kırıcı’dan biri olabilecek potansiyele sahip. Kızılderililer tarafından kuşatılmış kale benzetmesine dönecek olursak, Kırıcılar’ın surların ardına fırlatılan alevli oklar olduklarını söyleyebiliriz. Ama Tyler Marshall basit bir alevli ok değil. O daha çok bir güdümlü füze.”

“Ya da bir nükleer silah.” Sophie, “Onun ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Bilmek istemezsin,” dedi Jack. “İnan bana.”

Toprağın üzerindeki basit çizimlere baktı. Tyler’ın bu kadar büyük bir güce sahip olması onu şaşırtmış mıydı? Hayır, pek sayılmazdı. Çocuğun annesini saran güç alanına tanık olduktan sonra buna şaşırmamıştı. Judy’nin basit elbisesi ve sade tavrının

gizleyemediği asil bir karaktere sahip Öte-ikiziyle karşılaştıktan sonra, hayır. Çok güzeldi ama Jack, güzelliğin ona dair en önemsiz şeylerden biri olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Jack?" dedi Parkus. "İyi misin?" Sesinin tonu, başka türlü olman için vakit yok, der gibiydi.

"Bana bir dakika ver," dedi Jack. "Boşa harcanacak zamanımız..."

"Bunu çok iyi anladım," dedi Jack sert bir sesle. Sophie'nin ses tonunu duyunca şaşırarak başını kaldırdığını hissetti. "Şimdi bana bir dakika ver de işimi yapayım."

Papağanın bir başı, yeşil tüylerin arasından mırıldandı. "Tanrı fakir işçileri sever." Diğeri karşılık verdi. "O yüzden mi lanet olasıcalardan o kadar çok yaratmış?"

"Tamam, Jack," dedi Parkus ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı

Pekâlâ, elimizde ne var? diye düşündü Jack. Ortada çok değerli küçük çocuk var ve Balıkçı onun ne kadar değerli olduğunu biliyor. Ama o henüz Bay Munshun'un eline geçmemiş yoksa Speedy burada olmazdı sonucu varılabilir.

Sophie, endişeyle ona bakıyordu. Parkus hâlâ Ötedünya -Judy Marshall'ın deyimiyle Uzaklar- ve Sonra Gelecek arasında kalan bu sınır bölgesi üzerini kaplayan masmavi gökyüzüne bakıyordu. Jack'in beyni şimdi daha hızlı çalışıyor, hızı, istasyondan ayrılan bir ekspres treninki gibi artıyordu. İri başlı zenci adamın gökyüzüne kötü niyetli, malum bir kargayı gözlemek için baktığının farkındaydı. Yanındaki beyaz tenli kadının ona yeterince dünya ve zaman olduğu takdirde aşka dönüşebilecek bir hayranlıkla baktığının da farkındaydı. Ama daha çok kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. Bir aynasıza ait düşüncelerdi bunlar.

Bierstone, şimdi Burnside ve yaşlı. Yaşlı ve idrak konusunda bugünlerde pek iyi değil. Sanırım yapmak istediğiyle, yani Tyler Marshall'ı kendine saklamak, Munshun denen adama verdiği söz arasında kalmış. Bir yerlerde, karar vermeye çalışan karışık, gıcırdayan, tehlikeli bir beyin var. Eğer Tyler'ı öldürüp "Hansel ve Gretel"deki cadı gibi kazana atmaya karar verirse Fred ve Judy için kötü olacak. Şimdiye dek bir Özel Tim askerini delirtebilecek şeyler görmüş olması muhtemel Tyler da var elbette. Balıkçı, çocuğu Bay Munshun'a vermeye karar verirse yaratılmış herkes ve tüm dünyalar için kötü olacak. Speedy zamanımızın darlığı konusunda çok haklı.

“Bunun olacağını biliyordunuz, değil mi?” diye sordu, “ikiniz de. Bilmeniz gerekiyor. Çünkü Judy biliyordu. Aylardır, cinayetlerin başlamasından öncesinden beri garip davranıyordu.”

Parkus yerinde kıpırdandı ve huzursuzca başını çevirdi. “Bir şeyin olacağını biliyordum, evet -bu tarafta büyük kargaşalar oluyordu- ama başka işlerim vardı. Ve Sophie de diğer tarafa geçemiyor. Buraya uçan adamlarla geldi ve görüşmemiz bitince yine aynı şekilde geri dönecek.”

Jack, Sophie’ye döndü. “Sen bir zamanlar annemin olduğu kişisin. Bundan eminim.” Çok açık konuşmadığını biliyordu, ama elinde değildi; beyni aynı anda pek çok farklı yöne doğru gitmek istiyordu. “Laura DeLoessian’ın halefisin. Bu dünyanın Kraliçe’si.”

Şimdi huzursuz görünen Sophie’ydi. “Olayların geniş oluşumunda hiç kimseydim, gerçekten öyleydim ve bu durumdan çok memnundum. Yaptıklarım çoğunlukla resmi yetki sınırlarım -hep biz demeye alışmıştım- dâhilinde resmi mektupları yazmak ve beni görmeye gelen insanlara teşekkür etmekti.

Yürüyüşlere çıkar, çiçek resimleri yapar, çiçekleri listelerdim. Sonra kötü şans, kötü kader ve kötü davranışların bir sonucu olarak kendimi kraliyet ailesinin bir üyesi olarak buldum. Dediğin gibi, bu dünyanın kraliçesi. Bir zamanlar basit iyi bir adamla evliydim ama benim Fred Marshall’ım öldü ve beni yalnız bıraktı. Kısır Sophie.”

“Yapma,” dedi Jack. Kendisine küçümseyici bir edayla yakıştırdığı ismin içinde yarattığı keskin acı, onu şaşırtmıştı. “Jack tek doğalı olmasaydın, Öte-ikizin benim kuzenim olabilirdi.”

İnce parmaklarını çevirdi, artık o Jack’in elini tutuyordu. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve tutku doluydu. “Tüm büyük olayları bir kenara bırak. Tek bildiğim, Tyler Marshall’ın Judy’nin oğlu olduğu, Judy’yi çok sevdiğim ve onun acı çektiğini tüm dünyalar pahasına görmek istemeyişim. Asla çocuk sahibi olamayacağım ve Tyler’ı benim oğlummuş gibi kendime yakın hissediyorum. Tüm bildiklerim bunlar ve senin, onu kurtarabilecek tek insan olduğun.”

“Neden?” Bunu sezmişti elbette -Tanrı aşkına, yoksa neden burada olacaktı?- ama kendini merak etmekten alamıyordu. “Neden ben?”

“Çünkü sen Tılsım’a dokundun. Ve gücünün bir kısmı geçen yıllar boyu seni terk etti ama çoğu hâlâ duruyor.”

Jack, Speedy'nin onun için Dale'in banyosuna bıraktığı zambakları, buketi Tansy'ye verdikten sonra kokularının uzun süre ellerinden çıkmamasını düşündü. Kraliçe'nin Çadırı'nın mırıltılarla kaplı karanlığında parlayan, sonunda yok olana dek çevresindeki her şeyi değiştiren Tılsım'ın görüntüsünü hatırladı.

Hâlâ değiştiriyor, diye düşündü.

"Parkus." Bu, diğer adama -diğer aynasıza- bu isimle ilk seslenişi miydi? Emin değildi, ama mümkündü.

"Evet, Jack."

"Tılsım'dan kalanlar, bu kadarı yeterli mi? Kızıl Kral'ı alt etmeme yeter mi?"

Parkus şok olmuş görünüyordu. "Kesinlikle hayır, Jack. Hiçbir yaşamda asla olmaz. Abbalah, seni bir mumu söndürür gibi üfleyerek öldürür. Ama Tılsım'dan arta kalanlar, Bay Munshun'u yenmene ateşler diyarına gidip Tyler'ı geri getirmene yetebilir."

"Makineler var," dedi Sophie. Korkunç, mutsuz bir rüya görüyor gibiydi.

"Duman bulutları içinde kaybolmuş kırmızı ve siyah, makineler. Dev kayışları üzerlerinde sayılamayacak kadar çok çocuk var. Makineleri döndüren kayışları döndürmek için didiniyorlar, zorlukla yürüyorlar, ilerlemeye çalışıyorlar. Aşağıda, tilki deliklerinin derinliklerinde. Güneşin yüzünü asla göstermediği deliklerinde. Ateşler diyarının olduğu dev mağaralarda."

Bu duydukları, Jack'in tüm aklını ve ruhunu sarsmıştı. Kendini Dickens'ı düşünür buldu -Kasvetli Ev'i değil, Oliver Twist'i. Ve elbette aklına Tansy Fneau ile yaptığı konuşma geldi. En azından Irma orada değil, diye düşündü. Irma, ateşler diyarında değil. Öldü ve kötü kalpli bir adam bacağını yedi. Amy Tyler... Tyler...

"Ayakları kanayana dek döndürmeye uğraşıyorlar," diye mırıldandı. "Peki, oraya giden yol...?"

"Sanırım biliyorsun," dedi Parkus. "Kara Ev'i bulduğunda, ateşler diyarına... makinelere... Bay Munshun'a... ve Tyler'a giden yolu da bulacaksın."

"Çocuk hayatta. Bundan eminsiniz."

"Evet," dedi Parkus ve Sophie bir ağızdan.

"Peki, Burnside şimdi nerede? Bu bilgi işleri biraz olsun hızlandırabilir."

"Bilmiyorum," dedi Parkus.

"Tanrım, kim olduğunu biliyorsun ama..."

"Parmak izlerinden öğrendim," dedi Parkus. "Telefondaki parmak izleri. Dava hakkında ürettiğin ilk gerçek fikir. Wisconsin Eyalet Polisi, Bierstone ismini FBl'ın VICAP veri tabanından aldı. Elinde Burnside ismi var. Bu kadarı yeterli olmalı."

Wisconsin Eyalet Polisi, FBI, VICAP, veri tabanı: bu kelimeler tanıdık Amerikan İngilizcesiydi ama bu dünyada Jack'in kulaklarına çok yabancı ve çirkin geliyorlardı.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sizin dünyanızda kaynaklarım var; kulağımı iyice açıyorum. Sen de bunu kişisel deneyimlerin sayesinde öğrenmiş olmalısın. Ve elbette gerisini kendi başına yapabilecek kadar iyi bir polissin."

"Judy, bir arkadaşının yardım edebileceğini düşünüyor," dedi Sophie birdenbire.

"Dale mı? Dale Gilbertson?" Jack bunu pek olası görmüyordu, ama belki Dale yeni bir bilgiyi açığa çıkarmıştı.

"İsmini bilmiyorum. Judy onun burada, Uzaklar'daki pek çok insan gibi olduğunu düşünüyor. Hiçbir şey görmediği için çok şey gören bir adam." Dale değildi. Henry'den bahsediyordu.

Parkus ayağa kalktı. Papağanın başları, dört parlak gözü ortaya çıkararak yükseldi. Kutsal ve Saygısız, kanat çırparak adamın omzuna tünedi. "Sanırım görüşmemiz artık sona erdi," dedi Parkus. "Vakit daralıyor. Geri dönmeye hazır mısın, dostum?"

"Evet. Ve hiç istemesem de sanırım Green'i de yanıma almam gerek. Burada uzun süre hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

"Sen bilirsin."

Hâlâ el ele olan Jack ve Sophie, tepenin yarısına kadar tırmanmışlardı ki Jack, Parkus'un omzunda papağanıyla hâlâ konuşan dairenin içinde durduğunu fark etti. "Gelmiyor musun?"

Parkus başını iki yana salladı. "Artık yollarımız ayrılıyor, Jack. Tekrar görüşebiliriz." Hayatta katırsam, diye düşündü, Jack. Hayatta kalırsak.

"Bu arada, sen de gerekeni yap. Yolun açık olsun."

Sophie tekrar reverans yaptı. "Sa!."

Parkus başını hafifçe salladı ve Jack'e kısaca el salladı. Jack döndü ve Speedy'yi bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek Sophie ile beraber eski, yırtık hastane çadırına doğru yürüdü.

Wendell Green -acar muhabir, korkusuz araştırmacı, iyi ve kötüyü halka ifşa eden ulu gazeteci- bir elinde tortop olmuş dosya kâğıdı, diğerinde pillerle eski yerinde oturuyordu. Tekrar kendi

kendine mırıldanmaya başlamıştı. Sophie ve Jack, yanına yaklaştıklarında başını belli belirsiz kaldırdı.

"Elinden geleni yapacaksın, değil mi?" diye sordu Sophie. "Judy için."

"Ve senin için," dedi Jack. "Şimdi beni dinle. Bu işin sonunda hâlâ hayatta olursak... ve tekrar buraya gelirsem..." Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Cüreti karşısında afallamıştı. Karşısındaki bir kraliçeydi. Bir kraliçe. Ve o... ne yapıyordu? Ondan bir randevu almaya mı çalışıyordu?

"Belki," dedi Sophie ona mavi gözlerini ayırmadan bakarak. "Belki."

"İstediğin bir 'belki' mi?" diye sordu Jack yumuşak bir sesle.

"Evet."

Jack eğildi ve dudaklarını onunkilere hafifçe dokundurdu. Çok kısaydı, bir öpücük bile sayılmazdı. Aynı zamanda hayatının en muhteşem öpücüğüydü.

"Nerdeyse bayılacaktım," dedi Sophie, Jack tekrar doğrulurken

"Benimle dalga geçme, Sophie."

Kadın, Jack'in elini tuttu ve avucunu yumuşak göğsü üzerine bastırdı. Kalp atışları hissediliyordu. "Bu yeterince ciddi mi? Daha hızlı koşmaya kalksa tökezleyip düşerdi." Onu bıraktı, ama Jack elini bir süre daha o sıcak yumuşaklıktan çekmedi.

"Mümkün olsaydı, seninle gelirdim," dedi Sophie.

"Biliyorum."

Hemen o an oradan ayrılmazsa asla gidemeyeceğini bilerek onun derin mavi gözlerine baktı. Onu bırakmak istemiyordu ama hepsi bu değildi, işin aslı, daha önce hiç olmadığı kadar korkuyor olmasıydı. Onu tekrar gerçeklere döndürecek -kendi kalp atışlarını yavaşlatacak- sıkıcı, sıradan bir şey bulmaya çalıştı ve kendi kendine mırıldanan zavallı yaratık, Wendell Green'de aradığını buldu. Bir dizi üzerine çöktü. "Hazır mısın, koca adam? Mississippi'ye bir yolculuğa ne dersin?"

"Dokunma. Bana." Ve sonra neredeyse şairane sayılabilecek bir söz dizisi ağzından döküldü. "Lanet olası Hollywood piçi!"

"İnan bana, mecbur olmasaydım asla dokunmazdım, ilk fırsatta ellerimi yıkamayı düşünüyorum,"

Başını kaldırıp Sophie'ye baktı ve onda her şeyiyle Judy'yi gördü, tüm güzelliğini. "Seni seviyorum," dedi.

Sophie'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden Wendell'ın elini tuttu, gözlerini kapadı ve diğer dünyaya geçti.

22

BU KEZ TAM sessizlik sayılmayacak bir şey vardı: daha önce bir kez daha duyduğu, harika beyaz bir hışırtı. 1997 yazında Jack, Los Angeles Polis Teşkilatı'nda bir paraşüt kulübü olan P.F. Flyers ile kuzeye, Vacaville'e gitmişti. Oraya, gecenin geç saatinde içilen birçok biranın etkisiyle girdiği ve sonra bir türlü içinden sıyrılamadığı aptalca bir iddia yüzünden gitmişti. İşin içinde korkak tavuk damgası yemek vardı. Korkacağını sanmış ama aksine, kendini yücelmiş hissetmişti. Bununla birlikte bir daha hiç denememişti ve sebebini artık biliyordu: hatırlamaya fazla yaklaşmıştı ve içinde korkan bir parçası bunu fark etmiş olmalıydı. Paraşütün ipini çekmeden önceki sesti, rüzgârın, kulaklarda çınlayan o yalnız uğultusu. Yumuşak, hızlı kalp atışları ve -belki- vücudun geri kalanı gibi serbest düşüşte olan tükürüğün yutulmasıyla kulaklarda baş gösteren hafif sesten başka hiçbir şeyin duyulmadığı uçsuz bucaksız bir gökyüzü ve özgürlük.

Paraşütün ipini çek, diye düşündü Jack. İpi çekmenin vakti geldi, gecikirsen çok sert bir iniş olacak.

Şimdi kulağına bir ses daha çalınıyordu, önce alçaktı ama süratle yükselmiş, kulaklara azap veren bir anırtıya dönmüştü. Yangın alarmı, diye düşündü Jack. Hayır, yangın alarmı senfonisi. Tam o sırada Wendell'ın eli, elinden kurtuldu. Yanındaki paraşütçü uzaklaşırken hafif, cırtlak bir çığlık duydu ve bir de koku vardı...

Hanımeli...

Hayır, bu onun saçının kokusu...

...ve Jack birden kendini göğsü ve diyaframı üzerindeki ağırlık yüzünden zorlukla nefes almaya çalışır buldu. Sanki ciğerlerindeki tüm hava çekiliyordu.

Vücudu üzerinde eller vardı, biri omzunda, diğeri belinde. Yanağına d " saçlar. Alarm sesleri. Kargaşa içinde çığlık atan insanlar. Koşan ayakların ve yankıları.

"Jack, Jack, Jack, bir şeyin yok ya?"

"Bir kraliçeye çıkma teklif et, sonra da gelecek haftanın ortasını beklemeye mırıldandı. Neden bu kadar karanlıktı? Yoksa kör mü olmuştu? Central Park'ta manevi açıdan ödüllendirici ve maddi olarak kazançlı olan hakemlik mesleğini yapmak için artık uygun muydu?

"Jack!" Yanağına bir tokat indi. Sert bir tokat.

Hayır, kör değildi. Sadece gözleri kapalıydı. Açtığında, birkaç santim ileride Judy'nin eğilmiş onun yüzüne baktığını gördü. Hiç düşünmeden sol eliyle kadının ensesini tuttu, kendine çekip onu öptü. Judy, nefesini ağzına verdi -akciğerlerini onun elektriğiyle dolduran şaşkın bir ters nefes- ve sonra o da Jack'i öpmeye başladı. Jack hayatında hiç böyle yoğun bir şekilde öpülmemişti. Elini geceliğin altına sokarak kalbinin çılgınca atışını -Daha hızlı koşmaya çalışsa tökezleyip düşerdi, diye düşündü Jack- hissetti. Aynı anda Judy'nin eli düğmeleri her nasılsa çözülmüş gömleğinin içine süzüldü ve göğüs ucunu hafifçe sıktı. Bu küçük hareket de tokat gibi etkili ve ateşliydi. Bu hareketi yaparken dili hızla Jack'in ağzına girip çıktı, bir an vardı, bir an yok, bir çiçeğe konan arı gibi. Jack onu ensesinden daha sıkı tuttu ve tam o anda koridordan bir şeyin düşüp kırılma sesi ve bir çığlık duyulmasaydı neler olacağını ancak Tanrı bilirdi. Çığlık sesi çok yüksekti ve panik tınısı, bir kadına mı, erkeğe mi ait olduğunu saklıyordu ama Jack onun asık suratlı genç görevli Ethan Evans olduğunu tahmin ediyordu. "Buraya gel! Kaçma, seni kahrolası!" Elbette Ethan Evans'tı; böyle aşırı durumlarda bile kahrolası diyen biri, ancak Mount Hebron Lutheran Pazar Okulu mezunu olabilirdi.

Jack, Judy'den uzaklaştı. Judy de ondan uzaklaştı. Yerdeydiler. Judy'nin geceliği, sade beyaz iç çamaşırını ortaya çıkaracak şekilde beline dek sıyrılmıştı. Jack'in gömleğinin ve pantolonunun önü açıktı. Ayakkabıları hâlâ ayağındaydı ama ters ayaklarda olduklarını hissedebiliyordu. Hemen yakınında sehpa ters dönmüş, üzerindeki dergiler etrafa saçılmıştı. Bazılarının sayfaları da kopmuş görünüyordu.

Koridordan gelen çığlıklar artmış, üzerlerine itişme kakışma sesleri eklenmişti. Ethan Evans, koşuşturan hastalara bağırmaya devam ediyordu ve şimdi buna bir kadının sesi eşlik ediyordu -

belki Başhemşire Rack'ti. Alarmlar durmaksızın anırıyordu. Ağır kapı aniden açıldı ve Wendell Green paldır küldür odaya daldı. Arkada giysilerin oraya buraya saçıldığı bir gardırop görülüyordu, Dr. Spiegleng'ın dolabına bir bomba düşmüş gibiydi. Wendell'ın bir elinde, Panasonic Larka teybi, diğer elinde de birkaç tane parlak, boru şeklinde cisim vardı. Jack bunların Duracell piller olduğuna rahatlıkla bahse girebilirdi. F Jack'in giysilerinin düğmeleri açılmıştı (veya belki basınçla ayrılmışlardı) ama Wendell'ın başına çok daha fazlası gelmişti. Gömleği parça parça olmuş, üzerinden sarkıyordu. Göbeği, önünde sapsarı bir idrar lekesi olan bir beyaz şortun beli üzerinden sarkıyordu. Kahverengi, gabardin pantolondan geriye kalanlar, deri değiştiren yılanın ardında bıraktıkları gibi bir ayağının ardından sürükleniyordu. Çorapları hâlâ ayağındaydı ama sol teki ters dönmüş gibi görünüyordu.

"Ne yaptın?" diye haykırdı Wendell. "Hollywood piçi, BANA NE YAP..."

Durdu. Ağzı bir karış açıldı. Gözleri irileşti. Jack, gazetecinin saçlarının bir kirpinin dikenleri gibi yükseldiğini düşündü.

Bu arada Wendell'ın gördüğü, Jack Sawyer ve Judy Marshall'ın, giysileri dağılmış bir şekilde cam kırıkları ve dergilerle kaplanmış yerde birbirlerine sarılmış olduklarıydı. Tam iş üstünde değillerdi, ama Wendell karşısındaki sahnenin ona yakın olduğundan adı gibi emindi. Beyni, imkânsız gibi görünen anılarla zonkluyordu, dengesi altüst olmuştu, midesi, kirliler ve sabun köpükleriyle fazla doldurulmuş bir çamaşır makinesi gibi tekliyordu; umutsuzca tutunacak bir şey arıyordu. Habere ihtiyacı vardı. Hatta daha da iyisi, bir skandala. Ve aradıklarının hepsi gözlerinin hemen önünde, yerde yatıyordu.

"TECAVÜZ!" diye bağırdı Wendell avazı çıktığı kadar. Çılgın, rahatlamış bir sırıtış suratında belirmişti. "SAWYER BENİ DÖVDÜ VE ŞİMDİ DE BİR HASTANIN IRZINA GEÇİYOR!" Doğruyu söylemek gerekirse önündeki sahne Wendell'a pek tecavüz gibi görünmüyordu, ama kim ciğerleri elverdiğince ANLAŞMALI SEKS! diye bağırıp dikkat çekebilirdi?

"Şu salağın sesini kes," dedi Judy. Geceliğini indirdi ve ayağa kalkmaya davrandı.

"Dikkat et," dedi Jack. "Her yer kırık camlarla kaplı."

"Bir şey olmaz," dedi Judy tersçe. Sonra Fred'in çok iyi bildiği gözü peklikle Wendell'a döndü. "Kapa çeneni! Kim olduğunu bilmiyorum, ama bağırmayı hemen kes! Kimseye tecavüz edildiği..."

Wendell pantolonunu sürükleyerek Hollywood Sawyer'dan uzakla çalıştı. Neden kimse gelmiyor? diye düşünüyordu. Neden bu herif beni yakalamadan biri gelmiyor? Çok sarsılmış ve neredeyse histeri sınırına ulaştığı düşülürse Wendell'ın çılgınca öten alarmları, koridordan gelen kargaşa sesini duymuyor ya da onların da zenci bir silahşor, beyaz elbiseli güzel kadın ve mağara adamı gibi elleriyle yarı pişmiş bir kuşu yiyen kendi görüntüsü beyninin yarattığı absürd sanrılar olduğunu düşünüyor olması muhtemeldi

"Benden uzak dur, Sawyer," dedi ellerini kaldırıp gerilemeye devam ederek. "Fazlasıyla aç ve hırslı bir avukatım var. Yaklaşma, seni piç kurusu, en bana parmağının ucuyla bile dokunacak olursan seni mahkemeye... AV! OFF!"

Jack, Wendell'ın bir cam parçasının üzerine bastığını gördü, muhtemelen daha önce duvarları süsleyen resimlerden birinin kırılan camının parçalarından biriydi. Wendell geriye doğru dengesiz bir adım daha attı ve bu kez kendi pantolonunun paçasına bastı ve Dr. Spiegleman'ın muhtemelen sorunlu çocukluklarını anlatan hastalarını dinlerken oturduğu deri koltuğun üzerine kapaklandı.

La Riviere'in bir numaralı habercisi, üzerine doğru yürüyen ilkel adama dehşet dolu, korku dolu gözlerle baktı ve elindeki teybi ona fırlattı. Jack, üzerinin çiziklerle kaplı olduğunu gördü. Saldırıyı koluyla savuşturdu.

"TECAVÜZ!" diye cıyakladı Wendell. "KAÇIKLARDAN BİRİNİN IRZINA GEÇİYOR! O..."

Jack, adamın çenesine yumruğunu savurdu. Son anda kendini biraz tutmuştu, yoksa içindeki öfkeyle çenesini kırması işten bile değildi. Aslında fena da olmazdı hani. Wendell'ın gözleri yukarı kaydı, bacakları kötü bir ritme uymak istiyormuşçasına titredi ve Dr. Spiegleman'ın koltuğuna baygın halde yayıldı.

"Çılgın Macar bundan iyisini yapamazdı," diye mırıldandı Jack. Wendell yakın zamanda bir doktora görünüp kendini kontrol ettirse iyi olacaktı zira kafasına son günlerde pek de hafif sayılmayacak darbeler almıştı. Hoş, çok kişinin bunu umursayacağını sanmıyordu ya.

Koridor tarafındaki kapı aniden açıldı. Jack, gömleğini pantolonuna sokuşturarak koltukta baygın yatan Wendell'ı saklama amacıyla önünde durdu (Tanrı'ya şükür bir ara fermuvarını çekmişti). Bir kız, kabarık saçlı başını Dr. Spiengleman'ın ofisine uzattı. On sekiz yaşlarında olmalıydı, ama yüzündeki saf ifadesiyle

on iki yaşında bir çocuk gibi görünüyordu, "Bağıran kim?" diye sordu. "Biri mi yaralandı?"

Jack ne cevap vereceğini şaşırmıştı ama Judy durumu profesyonelce idare etti. "Hastalardan biriydi," dedi. "Sanırım Bay Lackley'ydi. İçeri girdi, bağırarak hepimize tecavüz edileceğini söyledi ve sonra koşarak çıktı."

"Bir an önce buradan çıkmalısınız," dedi kız. "O aptal Ethan'a kulak asmayın ve asansörü kullanmayın. Şiddetli bir deprem olduğunu sanıyoruz."

"Hemen çıkıyoruz," dedi Jack sertçe ve olduğu yerden hiç kıpırdamamasına rağmen bu söyledikleri yetmiş olacaktı ki, kız uzaklaştı. Judy hızla kapıya yöneldi. Kapanıyor, ama kilitlenmiyordu. Çerçevesi kaymış, kapı yerine oturmuyordu.

Duvarda bir saat vardı. Jack ona baktı ama saat yerinden çıkıp yere kapaklanmıştı. Judy'nin yanına gitti ve kollarından tuttu. "Ne kadar süredir oradaydım?"

"Fazla değil," dedi Judy. "Ama ne gidişti o öyle! Büyük bir gümbürtü oldu. Bir şey öğrenebildin mi?" Gözlerinde yalvaran bir bakış vardı.

"Bir an önce French Landing'e dönmemi gerektirecek kadar," dedi Jack. Bu dünyada ya da bir başkasında seni sevdiğimi... seni daima seveceğimi bilmeme yetecek kadar.

"Tyler... yaşıyor mu?" Bu kez Judy onun kollarını tutuyordu. Jack, Uzaklar'da Sophie'nin de aynısını yaptığını hatırladı. "Oğlum hayatta mı?"

"Evet. Ve onu sana getireceğim."

Bakışları, Spiegleman'ın odanın ortasına kadar savrulmuş olan masasına çevrildi. Tüm çekmeceleri öne fırlamıştı. Çekmecelerin birinin içinde ilginç bir şey gördü ve yerdeki kırık camları çıtırdatarak halının üzerinden aceleyle o tarafa seğirtti.

Masanın sol üst çekmecesinde, Wendell Green'in sadık dostu Panasonic teypten biraz daha büyükçe bir kasetçalar ve bir parça yırtılmış kahverengi kâğıt vardı. Jack önce kâğıdı aldı. Hem verandasında, hem de Ed'in Abur Cuburlarında gördüğü eciş bücüş harfler, kahverengi kâğıdın üzerinde de vardı:

SOPHIE olarak da bilinen
JUDY MARSHALL'a gönderilmiştir.

Yırtık kâğıdın üst köşesine pula benzer bir şeyler yapıştırılmıştı. Bu Charles Burnside adında yaşlı ve tehlikeli bir cani tarafından kesilip yapıştırılmış şeker paketleri olduğunu anlaması için Jack'in yakından incelemesine gerek yoktu. Ama artık Balıkçı'nın kimliğinin fazla bir önemi yoktu ve Speedy bunu biliyordu. Aynı şekilde nerede olduğunun da çok önemi yoktu. Jack, Sevimli Burnside'ın istediği an bir başka yere geçiş yapabilecek emindi.

Ama asıl kapıyı yanında götüremez. Ateşler diyarına, Bay Munshun'a açılan kapıyı. Beezer ve dostları orayı buldularsa...

Jack, kahverengi kâğıdı çekmeceye bıraktı ve teybin içindeki kaseti çıkardı. Kaseti cebine koyduktan sonra kapıya yöneldi.

"Jack."

Dönüp Judy'ye baktı. Dışlarındaki dünyada yangın alarmları kulakları çınlatarak ötmeye devam ediyor, deliler çığlıklar ve kahkahalar atıyor, çalışanlar bir o yana, bir bu yana koşturuyordu. Göz göze geldiler. Jack, Judy'nin bakışlarının parlak mavisinde, garip takımyıldızları ve tatlı kokularıyla diğer dünyayı neredeyse görür gibi oldu.

"Orası güzel mi? Rüyalarımdaki gibi harika mı?"

"Öyle," dedi Jack. "Ve sen de öylesin. Dayan, tamam mı?"

Koridorun yarısına vardığında Jack kötü bir sahneyle karşılaştı: bir zamanlar, pazar okulunda Wanda Kinderling'in öğrencisi olan genç görevli Ethan Evans, aklı karışmış yaşlı bir kadını şişman kollarından yakalamış, ileri geri sarsıyordu. Yaşlı kadının ince telli dağınık saçları, başının etrafında savruluyordu.

"Kes sesini!" diye bağırıyordu genç Bay Evans. "Kes sesini seni yaşlı kaçık inek! Hiçbir yere gitmiyorsun! Hemen koğuşa dön!"

Genç Bay Evans'ın yüzündeki aşağılayıcı ifadeden, o kargaşa içinde bile yönetme gücünün ve şiddet uygulama fırsatının tadını çıkardığı anlaşılıyordu. Bu, Jack'i öfkelendirmeye yetti. Hiçbir şeyin farkında olmayan yaşlı kadının yüzündeki dehşet ifadesi Jack'in kanının beynine sıçramasına yetti. Gün Işığı Evi denen yerde birlikte yaşadığı çocukları hatırlatmıştı.

Wolf'u hatırlatmıştı.

Hiç duraksamadan ve hızını kesmeden (eğlencenin sonlarına yaklaşmışlardı ve Jack, her nasılsa bunu biliyordu) yumruğunu genç Bay Evans'ın şakağına indirdi. Acımasız genç adam zavallı, şaşkın kurbanını bıraktı, duvara yaslandı ve gözlerini iri iri açıp afallayarak yere kaydı.

“Ya pazar okulunda anlatılanları dinlemedin veya Kinderling’in karısı sana yanlış dersler verdi,” dedi Jack.

“Bana... vurdun...” diye fısıldadı genç Bay Evans. Kayıt bürosu ve göz hastalıkları kliniğinin arasındaki yere doğru inişini bacakları açık olarak tamamladı.

“Bir hastayı daha taciz edecek olursan -bunu, az önce konuştuğumu ya da herhangi birini- çok daha fazlasını yapacağım,” diye gözdağı verdi Jack, Bay Evans’a. Sonra kendisine yarı korku, yarı şaşkınlıkla bakan hastaları fark etmeden basamakları ikişer ikişer atlayarak merdivenlerden indi. Hastalar ona, gizemli olduğu kadar parlak bir ışıkla sarılıymış gibi bakıyordu.

On dakika sonra (Judy Marshall herhangi bir profesyonel yardım görmeden kontrollü bir şekilde odasına döndükten çok sonra) alarmlar sustu. Yüksek bir ses -belki Dr. Spiegieman’ın annesi bile kendi oğlunun sesini tanıyamazdı- hoparlörlerden yayılmaya başladı. Bu beklenmedik kükreme üzerine yeni yeni sakinleşmiş olan hastalar tekrar çığlık atıp ağlamaya başladılar. Genç Bay Evans’ın kötü muamelesine maruz kalmış olan yaşlı kadın bir masanın altına girdi, ellerini başının üzerine koydu ve Ruslar ile sivil savunma hakkında bir şeyler mırıldanmaya başladı.

“ACİL DURUM SONA ERDİ!” dedi Spiegleman hastalara ve personele. “YANGIN YOK! LÜTFEN KATLARDAKİ DİNLENME SALONLARINA TOPLANIN! BEN, DR. SPİEGLEMAN. TEKRAR EDİYORUM, ACİL DURUM SONA ERDİ!” Çenesini bir eliyle yavaşça ovuşturan Wendell Green, merdivenlerin yanında belirdi. Genç Bay Evans’ı gördü ve elini uzatarak kalkmasına yardım etti. Bir an için Wendell onu çekemeyip üzerine kapaklanacakmış gibi göründü, ama genç Bay Evans, kalçasını duvara dayayıp destek aldı ve ayağa kalkmayı başardı.

“ACİL DURUM SONA ERDİ! TEKRAR EDİYORUM, ACİL DURUM SONA ERDİ! HEMŞİRELER, HASTABAKICILAR VE DOKTORLAR, LÜTFEN HASTALARI KATLARDAKİ DİNLENME SALONLARINA YÖNLENDİRİN!” Genç Bay Evans, Wendell’ın çenesindeki morluğa baktı. Wendell, genç Bay Evans’ın şakağında belirmeye başlayan morluğa baktı.

“Sawyer mı?” diye sordu genç Bay Evans.

“Sawyer,” dedi Wendell.

“Piç kurusu bana vurdu,” dedi genç Bay Evans.

"Orospu çocuğu bana arkadan saldırdı," dedi Wendell. "Marshall denilen kadının üzerine çıkmıştı." Sesini alçalttı. "Ona tecavüz etmeye hazırlanıyordu."

Genç Bay Evans'ın ifadesinden durumu üzücü bulduğu ama şaşırmadığı anlaşılıyordu.

"Bir şeyler yapılmalı," dedi Wendell.

"Haklısın."

"İnsanlar bilmeli." Eski bildik ateş, yavaşça Wendell'ın gözlerine dönmüştü. Herkes öğrenecekti. Onun sayesinde! Çünkü Tanrı adına, onun göre buydu! İnsanları bilgilendirirdi!

"Evet," dedi genç Bay Evans. Wendell kadar umursamıyordu - Wendell'ın içinde yanan bağlılık onda yoktu- ama bunları anlatacağı biri vardı. Yalnız, keder yüklü günlerinde biraz olsun rahatlatılmayı, bunları öğrenmeyi hak eden bir kadın. Jack Sawyer'ın kötülüklerinin haberiyle hayat bulacak, umutsuz biri

"Bu tür bir davranışın öylece hasıraltı edilmesine göz yumamayız," dedi Wendell.

"Kesinlikle," dedi genç Bay Evans. "Kesinlikle, dostum."

Cep telefonu çaldığında Jack, Lutheran Hastanesi'nin bahçesinden henüz çıkmıştı. Kamyoneti yol kenarına çekmeyi düşündü, ama yaklaşan itfaiye araçlarının sesini duyunca vazgeçti ve araba kullanırken konuşma riskini göze alarak yoluna devam etti. Tüm itfaiye teşkilatı oraya gelip onu yavaşlatmadan önce oradan uzaklaşmak istiyordu.

Küçük Nokia'sını açtı. "Sawyer."

"Hangi cehennemdesin?" diye bağırdı Beezer St. Pierre. "Lanet olsun, tekrar çevir düğmesine öyle çok bastım ki, kahrolası düğmeyi az daha kırıyordum!"

"Ben..." Ama nerede olduğunu gerçeği söylemeden nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Belki de bir yolu vardı. "Sanırım cep telefonlarının sinyal alamadığı şu ölü bölgelerden birine girmişim..."

"Fen dersini boş ver şimdi, ahbap. Kıçını kaldırıp hemen buraya gel. Adres, Nailhouse Row. 1 numara, Chase Caddesi'nin hemen güneyinde. Köşedeki bebek boku renkli iki katlı ev."

"Tamam, bulurum," dedi Jack ve hızını biraz daha arttırdı. "Şu an yoldayım."

"Mevkiin nedir?"

"Hâlâ Arden'dayım ama hızla ilerliyorum. Yarım saat içinde orada olabilirim."

“Kahretsin!” Beezer, Nailhouse Row’da bir yerde bir şeye yumruk atmış gibi bir ses duyuldu. Muhtemelen en yakın duvara yumruğunu geçirmişti. “Lanet olsun senin neyin var, ahbap? Mouse’u kaybetmek üzereyiz. Sonu çok yakın -Elimizden geleni yapıyoruz -geri kalanımız- ama işe yaramıyor, Mouse ölüyor.” Beezer hızla nefes alıp veriyordu. Jack, adamın ağlamamak için kendini tutmaya çalıştığını düşündü. Armand St. Pierre’in yıkılma noktasına gelmesi endişe vericiydi. Jack gözucuyla kamyonetin hız göstergesine baktı, saatte yüz on beş kilometreye dayandığını görünce ayağını gazdan biraz çekti, Ardlen ve Centralia arasında bir kaza yapmakla hiç kimseye yardım edemezdi. “Geri kalanımız derken neyi kastettin?”

“Boş ver, Mouse ile konuşmak istiyorsan bir an önce burada olmaya hak. Onun seninle konuşmak istediği kesin, ismini sayıklayıp duruyor.” Beezer sesini alçaltarak devam etti. “Yani kendinden geçmediği zamanlarda ve bu zamanlar giderek azalıyor. Doc elinden geleni yapıyor -Ayı Kız ve ben de öyle-ama bu bir otobüsü tek elle durdurmaya çalışmak gibi bir şey.”

“Ona söyle, dayansın,” dedi Jack. “Lanet olsun, dostum kendin söyle.”

Hattın diğer ucundan hafif tıkırtılar ve mırıltılar duyuldu. Sonra insan sesine pek benzemeyen bir ses konuştu. “Acele et... buraya gelmen gerek, ahbap. O şey... beni ısırdı. Orayı hissedebiliyorum. Asit gibi.”

“Dayan, Mouse,” dedi Jack. Telefonu tutan parmakları bembeyaz kesilmişti. Cihazın kırılmamasına şaşıyordu. “Elimden geldiğince çabuk orada olacağım.”

“Olsan iyi olur. Diğerleri... unuttu bile. Ama ben unutmadım.” Mouse gevrek gevrek güldü. Sesi, dosdoğru mezardan çıkıyormuş gibiydi. “Bende hatırlamamı sağlayan bir serum var, dostum. Beni diri diri yiyor... bitiriyor... ama hepsini hatırlıyorum.”

Karşı tarafta telefon tekrar el değiştirdi ve yeni bir ses duyuldu. Bir kadın sesi. Jack, onun Ayı Kız olduğunu düşündü.

“Onları bu işin içine sen soktun,” dedi kadın. “Oraya gitmelerinin sebebi sensin. Bir hiç için gitmiş olmalarına izin verme.”

Sonra telefon kapandı. Jack, telefonu yan koltuğa attı ve saatte yüz on beş kilometrenin o kadar da fazla olmadığına karar verdi.

Birkaç dakika sonra (bu dakikalar Jack’e çok uzun gelmişti) gözleri yaşararak güneşin Tamarack Deresi üzerindeki yansıması-

na bakıyordu. Bulduğu yerden neredeyse kendi evini ve Henry'ninkini görebilecekti.

Henry.

Jack başparmağıyla hafifçe gömlek cebine vurdu ve Spiegleman'ın ofisindeki masanın çekmecesinden aldığı kasetin hafif tıkırtısını duydu. Kaseti Henry'ye şimdi vermesinin bir anlamı yoktu; Potter'ın önceki gece söyledikleri ve Mouse'un anlatmak için dayanmaya çalıştıkları, 911 kasetine ve buna duydukları ihtiyacı ortadan kaldırıyordu. Ayrıca, bir an önce Nailhouse Row'a gitmesi gerekiyordu, istasyondan ayrılmak üzere olan bir tren vardı ve Mouse Baumann büyük olasılıkla o trenin içinde olacaktı.

Ama yine de...

"Onun için endişeleniyorum," dedi Jack yumuşak bir sesle. "Henry için ne kadar endişelendiğimi kör bir adam bile görebilir."

Gökyüzünün diğer yarısına geçmiş olan parlak yaz güneşinin ışıkları derenin üzerinden yansıyor, Jack'in yüzünde dans eden pırıltılar yaratıyordu. Bu pırıltılar gözleri üzerinden geçtikleri sırada alevlere dönüşüyordu.

Henry, Jack'in endişe duyduğu tek insan değildi. Dale Gilbertson'dan Fred Marshall'a, hayatını halk kütüphanesinin önünde ayakkabı boyayarak kazanan yaşlı Steamy McKay'den nehir kenarındaki köhne dükkânında balıkçılık malzemeleri satan Ardis Walker'a kadar French Landing'deki tüm arkadaşları ve tanıdıkları için endişeleniyordu. Hayalinde, tüm bu insanlar şimdi camdan yapılmış gibi görünüyordu. Balıkçı çok yüksek bir perdeden şarkı söyleyecek olsa, sesinin şiddetiyle hepsi tuzla buz olacaktı. Ama ne var ki artık tek endişesi Balıkçı değildi.

Bu bir dava, diye hatırlattı kendine. İçine Ötedünya gibi tuhaflıklar girmiş olabilir, ama sonuçta bu da bir dava ve karşılaştığın, her şeyin bir anda gelişip ciddi boyutlara vardığı ilk dava değil. Tüm gölgelerin fazlasıyla uzun olduğu bir dava.

Evet, bunlar doğruydu ama genellikle o davalarda kısa bir süre sonra kontrolü eline alır, her şey mantık çerçevesine otururdu. Bu kez şartlar daha kötüydü, hem de çok daha kötü. Sebebini de biliyordu. Balıkçı'nın uzun gölgesi, Bay Munshun adında bir yaratık, başka bir varlık boyutundan gelen ölümsüz bir yetenek avcısıydı. Her şey bununla da kalmıyordu, çünkü Bay Munshun'un da bir gölgesi vardı. Kızıl bir gölge.

"Abbalah," diye mırıldandı Jack. "Abbalah-doon, Bay Munshun ve Karga üç eski dost birlikte Gecenin Ölüm Kıyısı'nda yürü-

yorlar." Nedendir bilinmez bu, ona Alice'dekı Mors ve Marangoz'u hatırlattı. Ay ışığında yürüyüşe çıkardıkları neydi? Deniztarakları mı? Midyeler mi? Jack kesinlikle hatırlamıyordu, ama annesinin sesiyle sürekli tekrarlanan bir dize, beyninde dönüp dolaşıyordu. "'Birçok şeyi konuşmanın,' dedi Mors. 'Zamanı geldi.'"

Abbalah muhtemelen sarayında dolaşıyordu (yani Speedy'nin Kara Kule'sinde hapis olmayan kısmı) ama Balıkçı ve Bay Munshun her yerde olabilirlerdi. Jack Sawyer'ın işlerine burnunu soktuğunu biliyorlar mıydı? Elbette biliyorlardı, bilmiyorlarsa bile bugün öğrenmiş olmalılardı. Dostlarından birine bir kötülük yaparak onu durdurmaya çalışabilirler miydi? Örneğin ismi lazım olmayan bir kör radyo programcısına?

Evet, bu mümkündü. Ve şimdi, belki bu konuda hassaslaştığı için, güneybatıdan yayılan, yetişkin hayatının ilk geçişinde hissettiği o kötü titreşimi tekrar algılıyordu. Yol, güneydoğuya döndüğünde titreşim neredeyse yok olmuştu. Sonra, kamyonetin yönü yine güneybatıya döndüğünde zehirli zonklama tekrar şiddetlendi ve bir migren ağrısı başlangıcı gibi beynine saplandı.

Bu hissettiğin Kara Ev, ama aslında orası bir ev değil. Orası, var oluşun elmasında ateşler diyarına açılan bir kurtçuk deliği. Bir kapı. Belki bugünden önce sadece hafifçe aralık duruyordu, ama Beezer ve dostları çok yakınına dek ilerlediler ve kapının ardına dek açılmasına sebep oldular. Evet, Ty'ın geri getirilmesi gerek... ama o kapı da mutlaka kapanmalı. Ardından kötülükler çıkıp dünyaya saçılmadan kapatılmalı.

Jack aniden direksiyonu kırarak Tamarack Yolu'na girdi. Lastikler, arkalarında izler bırakarak çığlıklar attılar. Emniyet kemeri kilitlendi ve Jack bir an için kamyonetin devrileceğini sandı. Ama dört tekerleği üzerinde kalan kamyonet, uçarcasına Norway Vadisi Yolu'na doğru ilerledi. Mouse kısa bir süre daha dayanmak zorundaydı; Jack, Henry'yi orada tek başına bırakamazdı. Dostu henüz bilmiyordu ama pek yakında Nailhouse Row'a bir ziyaret yapacaktı. Görünüşe bakılırsa durum düzelene kadar grup sistemine bağlı kalmak zorundaydılar.

Ve bu da çok iyi olacaktı ama maalesef dostu Henry evde değildi. Elinde bir toz bezi tutan Elvena Morton, Jack'ın kapıyı ısrarla çalışının sonucu eşikte belirdi.

"Reklam kaydı yapmak için KDCU'ya gitti," dedi Elvena. "Radyoya bıraktım. Neden burada, kendi stüdyosunda kaydetmediğini

bilmiyorum ama ses efektleriyle ilgili bir şey söylemişti. Sana söylememiş olmasına şaşırdım doğrusu.

İşin kötüsü, Henry bunu Jack'e söylemişti. Kuzen Buddy'nin Pirzola kamyoneti. Pranga ve zincirler. Harika La Riviere. Falan filan. Henry, onu eve Morton'un bırakacağını bile söylemişti. O konuşmanın ardından birkaç şey olmuştu -eski çocukluk arkadaşıyla tekrar karşılaşmış, Judy Marshall'ın Öte-ikizine âşık olmuş ve bu arada Tüm Varoluş'un Sırrı'na nail olmuştu- ama tüm bunlar, sol elini yumruk yapıp kapının çerçevesine geçirmesine engel olmadı. Olayların gelişimindeki sürat göz önüne alınırsa yaptığı bu gereksiz dönüş, affedilmez bir hata olabilirdi.

Bayan Morton ona şaşkınlık ve endişeyle baktı.

"Onu almaya da gidecek misiniz, Bayan Morton?"

"Hayır, ESPN'den biriyle bir içki içecekmiş. Henry adamın daha sonra onu eve bırakacağını söyledi." Sesini, sırların her nasılsa en iyi paylaşıldıkları fısıltıya çevirdi. "Henry açık seçik söylemedi, ama sanırım George Rathburn'un istikbalinde büyük fırsatlar var. Çok büyük fırsatlar."

Yaylım Ateşi ulusal yayına mı çıkıyordu? Jack buna hiç şaşırmamıştı, ama o an dostu adına sevinecek zamanı yoktu. Gömlek cebinden kaseti çıkararak Bayan Morton'a uzattı. Hiç olmazsa bu şekilde tamamen boşa giden bir yolculuk yapmamış olacaktı. "Bunu onun..."

Durdu. Bayan Morton ona anlayışla bakıyordu. Jack neredeyse, görebileceği bir yere bırakın, diyecekti. Bir başka hata. Bir de iyi bir dedektif olduğunu söylerlerdi.

"Stüdyosuna bırakırım," dedi Elvena Morton. "Orada mutlaka bulacaktır, bu arada Jack, belki üzerime vazife değil, ama hiç iyi görünmüyorsun. Yüzün çok solgun ve geçen haftadan bu yana beş kilo vermiş olduğuna bahse girerim. Ayrıca..." Biraz utanmış görünüyordu. "Ayakkabılarını ters giymişsin."

Gerçekten de öyleydi. Jack, öne bir ayağı, sonra diğeri üzerinde durarak gerekli düzeltmeyi yaptı. "Zorlu bir kırk sekiz saat geçirdim ama dayanıyorum, Bayan M."

"Balıkçı olayıyla ilgili, değil mi?"

Jack başını salladı. "Ve şimdi gitmem gerek. Korkarım fazla bile kaldım." Döndü, tekrar düşündükten sonra yine kapıya baktı. "Mutfaktaki teybi kullanarak ona benim için bir mesaj bırakabilir misiniz? Beni cep telefonumdan aramasını söyleyin. Eve gelir gel-

mez arasın." Sonra aklına bir başka şey geldi ve Morton'un elindeki kaseti işaret ederek ekledi. "Onu dinlemeyin, olur mu?"

Bayan Morton şok olmuş görünüyordu. "Asla öyle bir şey yapmam! Bir başkasına ait mektubu açmak gibi olur!"

Jack gülümseyerek başını salladı. "İyi."

"Kasetteki... o mu? Balıkçı mı?"

"Evet," dedi Jack. "Balıkçı." Ve daha kötüleri bekliyor, diye düşündü ama dile getirmedi. Çok daha kötüleri.

Koşar adım kamyonetine geri döndü.

Jack, yirmi dakika sonra bebek boku rengindeki iki katlı evin, Nailhouse Row 1 numaranın önüne kamyonetini park etti. Sıcak öğle sonrası güneşi altındaki Nailhouse Row ve etrafındaki kirli caddelerin üzerine doğal olmayan bir sessizlik çökmüştü. Bir kırma köpek (daha önceki gece Nelson Oteli'nin önünde gördüğümüz yaşlı köpekti) topallayarak Ames Caddesi'nde karşıdan karşıya geçiyordu ve çevredeki tek hareket oydu. Jack'in gözünün önünde nahoş bir hayal belirdi: Mors ve Marangoz, tıpış tıpış yürüyen hipnotize olmuş Nailhouse Row sakinlerinin önü sıra, Mississippi'nin doğu kıyısı boyunda ilerliyordu. Ateşe doğru yürüyorlardı. Kazana doğru.

Sakinleşip kontrolünü kazanmak için üç dört derin nefes aldı. Kasabadan fazla uzakta olmayan bir yerde -aslında Ed'in Abur Cuburları'na giden yola çok yakın sayılırdı- o korkunç zonklama artmış, beyninin içini karanlık bir çığlık gibi doldurmuştu. Birkaç dakika boyunca öylesine şiddetlenmişti ki, Jack kamyonetin kontrolünü kaybedip yolun dışına çıkmaktan korkarak hızını saatte altmış beş kilometreye düşürmüştü. Sonra zonklama bir mucize gibi başının arkasına doğru ilerlemiş ve kaybolmuştu. Kara Ev'e giden yolun girişindeki GİRİLMEZ levhasını görmemiş, aramamıştı bile ama orada olduğunu biliyordu. Asıl soru, zamanı geldiğinde parçalara ayrılmadan oraya yaklaşmayı başarıp başaramayacağıydı.

"Haydi," dedi kendi kendine. "Bunları düşünmenin zamanı değil."

Kamyonetten çıktı ve çatlak, beton yolda eve doğru yürüdü. Yerde seksek oynamak için çizilmiş, artık solgunlaşmış çizgiler vardı ve Jack, Amy St. Pierre adlı küçük bir kızın kısa hayatı sona ermeden önce bir süre orada yaşadığını hatırlatan bu çizgileri görünce hiç düşünmeden başını çevirerek yürümesine devam etti. Verandanın basamakları kuru ve kıymıklıydı. Jack, ölesiye susa-

mıştı. Tanrım, bir bardak su için adam öldürebilirim. Bir bardak su...

Kapı, güneş ışıklarıyla yıkanan sessiz caddede bir silah patlamasın andıran bir gürültüyle açıldı ve Beezer koşarak dışarı fırladı.

"Ulu Tanrım, hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım!"

Beezer'ın acı yüklü, endişe dolu bakışlarını gören Jack, ona Öte-dünya'da geçirdiği zaman sayesinde beyninde bir tür yön bulucu oluştuğunu Kara Ev'i Mouse'un yardımı olmadan da bulabileceğini hiçbir zaman söyleyemeyeceğini anladı. Birbirlerine her şeyi anlatan o sıkı dostlardan olup birlikte yaşlansalar bile ona bunu söylemeyecekti. Beezer fazlasıyla acı çekmişti ve dostunun boş yere öldüğünü bilmesine gerek yoktu.

"Hâlâ yaşıyor mu, Beezer?"

"Her an kaybedebiliriz. Ama dayanmaya çalışıyor. Artık sadece Ayı Kız Doc ve ben kaldık. Sonny ve Kaiser korkup dayak yemiş köpekler gibi kaçtılar. Bu taraftan, dostum." Beezer, Jack'e pek seçim şansı vermeden iri elleriyle omuzlarını kavradı ve bir bavul gibi Nailhouse Row 1 numaranın içine soktu.

23

"BİR TANE DAHA!" dedi ESPN'den gelen adam.

Ricadan çok emre benziyordu ve Henry adamı görmemesine rağmen hayatında ne amatörce, ne de profesyonelce hiç spor yapmamış olduğunu anlamıştı. Fazla kilolu insanlara has o domuz yağına benzer kokuya sahipti. Sporu muhtemelen, çocukluğunda hep mağazaların büyük beden bölümünde alışveriş etmek zorunda kalışının ve diğer çocukların şişmanlığına dair alaycı takılmalarının acısını çıkarmak için kullanıyordu.

İsmi Penniman'dı. "Tıpkı Küçük Richard gibi!" demişti Henry'ye radyo istasyonunda el sıkıştıkları sırada. "Ellili yılların meşhur rock'n'roll yıldızı. Belki onu hatırlıyorsunuzdur?"

"Şöyle böyle," demişti Henry, Küçük Richard'ın tüm albümlerine sahip değilmiş gibi. "Sanırım Kurucu Babalar'dan biriydi." Penniman kükrer gibi gülmüş ve Henry bu kahkahada kendisi için bir gelecek pırıltısı görmüştü. Ama istediği gelecek bu muydu? İnsanlar Howard Stern'e de gülüyorlardı ve Howard Stern bir ahmaktı.

"Bir içki daha!" diye tekrarladı Penniman. Oak Tree Inn'in barındaydılar. Penniman, barmene televizyonun kanalını bowling gösteren ABC'den bu saatlerde golf tavsiyeleri ya da balıkçılıkla ilgili programlar göstermesine rağmen ESPN'e çevirmesi için beş papel vermişti. "Anlaşmayı mühürlemek için bir içki daha!"

Ama ortada bir anlaşma yoktu ve Henry olmasını istediğinden emin değildi. George Rathburn ile ESPN radyosunun bir parçası olarak ulusal yayına çıkmak çekici olmalıydı ve Yaylım Ateş isminin de ESPN Spor Ateşi olarak çevrilmesine bir itirazı yoktu - programda ağırlık hâlâ ülkenin merkez ve kuzey bölgelerinde olacaktı- ama...

Ama ne?

Sorunun cevabını düşünmeye başlamadan yine o koku burnuna karısının belirli gecelerde belirli sinyalleri vermek için sür-

düğü "Günahım" adlı parfüm. Karanlık odada birbirlerinin kokularından ve dokunuşlarından başka hiçbir şeyi algılamadıkları o belirli gecelerde Henry ona tarlakuşum derdi

Tarlakuşu.

"Biliyor musunuz, sanırım ben son içkiyi almayacağım," dedi Henry, "ve de yapılacak işlerim var. Ama teklifinizi düşüneceğim. Ciddi bir şekilde."

"A-a-a," dedi Penniman ve Henry havadaki küçük değişimden adamın işaret parmağını burnunun dibinde salladığını anladı. Acaba atılıp parmağını ısırarak ikinci boğumundan koparsa Penniman nasıl bir tepki verirdi? Henry ona Balıkçı tarzı bir Coluee Bölgesi misafirperverliği gösterse ne yapardı? Cinliği ne kadar yüksek çıkardı? Küçük Richard'ın "Tutti Frutti"nin enstrümantal bölümüne geçmeden önce bağırması kadar yüksek olurdu belki. Yoksa olmaz mıydı?

"Ben hazır olmadan gidemezsiniz," dedi Bay Şişmanım Ama Artık Umurumda Değil. "Şoförünüz benim, unuttunuz mu?" Dördüncü dublesini içiyordu ve artık konuşurken dili dolanıyordu. Dostum, diye düşündü Henry, senin kullandığın arabaya bineceğime kafama bir kurşun sıkarım, nasılsa ikisi aynı hesap.

"Aslında gidebilirim," dedi Henry nazikçe. Barmen Nick Avery müthiş bir gün geçiriyordu: önce şişman adam kanalı değiştirmesi için beş papel vermişti, şişko yer açmak için tuvalete gittiğindeyse kör adam Skeeter's Taksi'yi araması için bir beşlik uzatmıştı.

"Ha?"

"Dedim ki, 'Aslında gidebilirim'. Barmen?"

"Dışarda bekliyor, efendim," dedi Avery. "İki dakika önce geldi."

Penniman bar taburesi üzerinde döndüğünde güçlü bir çıtırtı duyuldu. Henry, adamın dışarıda bekleyen taksiyi fark ettiğinde çatılan kaşlarını görmedi ama hissedebiliyordu.

"Dinle, Henry," dedi Penniman. "Sanırım şu an içinde bulunduğun durumu tam anlamıyla kavramış değilsin. Spor radyoculuğunun gökyüzünde yıldızlar vardır, bunu herkes kabul eder -Ünlü Spor Bebeği ve Tony Kornheiser gibiler bir yılda altı haneli rakamları kolayca kazanıyorlar- ama sen daha orada nasılsın. O kapı şu an için sana kapalı. Ama ben, sevgili dostum, kapıları açmakta çok ustayımdır. Sonuç olarak, ben bir içki daha içelim diyorsam..."

“Barmen,” dedi Henry usulca ve başını iki yana salladı. “Seni sürekli Barmen diye çağırmak istemiyorum; Humphrey Bogart için uygun olabilir ama senin için değil. Adın nedir?”

“Nick Avery, efendim.” Son kelime dudaklarından otomatik olarak dökülüştü. Diğer adamla konuşuyor olsa bu kelimeyi asla kullanmazdı. Her iki adam da ona beş papel bahşiş vermişti, ama koyu renk gözlükleri olan adam, tam bir centilmendi. Kör olmasıyla bir ilgisi yoktu, adamın ne olduğuyla ilgiliydi Etrafına yaydığı o havanın etkisiydi. “Nick, barda başka kim var?”

Avery etrafına bakındı. Arka taraftaki bölmelerden birinde iki adam bira içiyordu. Otelin kapı görevlilerinden biri holdeki telefonla konuşuyordu. Barda ise bu iki adamdan başka kimse yoktu - biri ince, serinkanlı, kör; diğeri şişman, terli ve öfkelenmeye başlamıştı. “Hiç kimse, efendim.”

“Bir... hanım yok mu?” Neredeyse tarlakuşu diyecekti. Bir tarlakuşu yok mu?

“Hayır.”

“Dinle,” dedi Penniman ve Henry, tüm hayatı boyunca Küçük Richard’a bu kadar az benzeyen başka birini duymadığını düşündü. Bu adam Moby Dick’ten daha beyazdı... ve muhtemelen aynı irilikteydi. “Daha konuşacağımız çok şey var.” Dili dolanarak, “Ama bana işle ilgilenmediğini anlatmaya çalışıyorsan başka,” dedi. Hiç yolu yok, diyordu Penniman’ın sesi Henry’nin eğitimli kulaklarına. Oturma odana bir para makinesi koymaktan bahsediyoruz, tatlım, sana özel bir ATM, bu fırsatı kesinlikle geri çeviremezsin.

“Nick, burnuna parfüm kokusu gelmiyor mu? Çok hafif ve eski moda bir, koku? Mesela, Günahım.”

Henry omzunda gevşek bir elin sıcak su şişesine benzeyen ağırlığını hissetti. “Yaşlı dostum, asıl günah, benimle bir içki daha içmeyi reddetmen olacaktır. Kör bir adam bile...”

“Elini o adamın üzerinden çekmeni öneririm,” dedi Avery ve sesindeki ciddiyeti kavramış olacaktı ki, Penniman, Henry’nin omzunda duran elini hemen çekti.

Sonra yerini bir başka el aldı, bu sefer daha yukarıdaydı. Çok kısa bir an için Henry’nin ensesine dokundu, soğuk bir okşamaydı ve hemen ardından yok oldu. Henry derin bir nefes aldı. Burnuna havayla beraber parfüm kokusu da geldi. Genellikle kokular, ortaya çıktıktan bir süre sonra yok olur, geçici olarak işlevlerini yitirirlerdi. Ama bu kez öyle olmamıştı. Bu koku gitmiyordu.

"Parfüm kokusu almıyor musun?" diye sordu Henry neredeyse yalvarırcasına. Ensesinde hissettiği dokunuşu halisünasyon olarak kabul edebilirdi. Ama burnu ona asla ihanet etmezdi.

En azından şimdiye dek etmemişti.

"Üzgünüm," dedi Avery. "Bira... fıstık... bu adamın cini ve tıraş losyonunun kokularını alabiliyorum..."

Henry başını salladı. Taburesinden zarifçe aşağı kayarken barın arka tarafındaki renkli ışıklar gözlüklerinin koyu renk camlarından yansıdı.

"Bence bir içki daha içmek istersin, dostum," dedi Penniman şüphesiz kibar olduğuna inandığı bir ses tonuyla. "Kutlamak için birer içki daha, ardından seni Lexus'umla evine bırakacağım."

Henry, karısının parfümünün kokusunu alabiliyordu. Bundan kesinlikle emindi. Ve ensesinde hissettiği de karısının eliydi. Ama her nedense kendini sıska Morris Rosen'ı düşünür buldu. Dirtysperm'den "Where Did Our Love Go"* adlı şarkısını dinlemesini isteyen Morris. Wisconsin Faresi'nin programında bu şarkıyı çalmasını söylemişti. Tırnağı yenmiş küçük parmaklarından birinde bu şişkonun bütün vücudunda olandan fazla dürüstlük bulunan Morris Rosen.

Elini Penniman'ın kolunun üzerine koydu. Penniman'ın görmediği suratına gülümsedi ve avucunun altındaki kasların gevşediğini hissetti. Penniman işlerin istediği gibi geliştiğini sanıyordu. Yine.

"Benim içkimi sen al," dedi Henry nazikçe. "Kendi içkinin üzerine ekle ve ikisini de sivilceli şişko kıçına sok. Eğer orada kalmalarına yardımcı olacak bir şey ararsan işini de hemen arkalarından gönderebilirsin."

Henry döndü ve bir elini güvenlik politikası gereği ileride tutarak yön bulmada her zamanki beceriklilîğiyle kapıya doğru yürüdü. Nick Avery son hamlesi üzerine alkışlamaya başlamıştı, ama Henry'nin aklı, alkışları neredeyse duymayacak kadar meşguldü, Penniman ise çoktan aklından uzaklaşmıştı. Tüm dikkati, Günahım parfümünün kokusu üzerinde toplanmıştı. Öğle sonrasının yakıcı sıcağına çıktığında biraz hafiflemişti... ama sol kulağının hemen ardından duyduğu bir sevgilinin iç çekişi değil miydi? Tıpkı karısının sevişmeden sonra, uykuya dalmadan hemen önce yaptığı gibi? Rhoda'sının? Tarlakuşunun?

"Hey, taksi!" dedi kaldırımın üzerinden.

"Buradayım, dostum, kör müsün?"

“Hem de bir yarasa kadar,” dedi Henry ve taksi şoförünün sesine doğru yürüdü. Evine gidecek, ayaklarını uzatacak, bir fincan çay içecek ve sonra da lanet olası 911 kasetini dinleyecekti. Karanlıkta oturup çocuk katili yamyamın sesini dinlemek zorunda oluşuydu belki bu halüsinasyonların ve garipliklerin sebebi. Elbette, onu huzursuz eden bu henüz tamamlanmamış görev olmalıydı Tarlakuşundan korkması için hiçbir sebep yoktu, değil mi? Karısının ruhu dönecek olsaydı mutlaka bunu sevgiyle yapardı.

Değil mi?

Evet, diye geçirdi aklından ve taksinin arka koltuğuna oturdu.

“Nereye, ahbap?”

“Norway Vadisi Yolu,” dedi Henry. “Yoldan biraz geride, beyaz bir ev. Dereyi geçtikten kısa bir süre sonra görünüyor.”

Henry arkasına yaslandı ve endişeli yüzünü açık cama doğru çevirdi. French Landing’de o gün bir gariplik var gibiydi... sınırdaymış gibi. Sanki bir şey masanın kenarına doğru kaymış, kaymıştı ve düşüp tuzla buz olmak üzereydi.

Diyelim ki Rhoda geri geldi. Diyelim ki öyle. Aşkla geldiyse parfümünün kokusu beni neden huzursuz ediyor? Niçin neredeyse iğrendiriyor? Ve dokunuşu (hayali dokunuşu, dedi kendi kendine) neden o kadar nahoştu? Dokunuşu neden buz gibiydi?

Güneşin göz kamaştırıcı aydınlığından sonra Beezer’ın evinin oturma odası öyle karanlık gelmişti ki, Jack bir süre hiçbir şey göremedi. Sonra gözleri loşluğa biraz alıştı ve sebebini anladı: oturma odasının her iki penceresine de battaniyeler asılmıştı- çift kat gibi görünüyorlardı- ve alt kattaki diğer odaya, büyük ihtimalle mutfağa açılan kapı da kapatılmıştı.

“Işığa katlanamıyor,” dedi Beezer. Sesini, odanın diğer ucundaki kanepede yatan adamın duymaması için alçaltmıştı. Kanepenin yanında diz çökmüş bir başka adam daha vardı.

“Belki ısıran köpek kuduzdu,” dedi Jack. Ama söylediğine kendi de inanmıyordu.

Beezer başını kesin bir ifadeyle iki yana salladı. “Fobi türünde bir şey değil. Doc fizyolojik olduğunu söylüyor. Işığın değdiği yerde derisi erimeye başlıyor. Hiç böyle bir şey duymuş muydun?”

“Hayır.” Ve Jack daha önce bu odadaki kadar berbat bir kokuya rastlamamıştı. Çalışan iki vantilatörün seslerini duyuyordu ve esintiyi hissediyordu, ama koku öylesine yoğundu ki hareket etmekte zorlanıyordu. Cürüme kokusu -parçalanınış etteki kangren- çok şiddetliydi ama Jack bu kokuya daha önce tanık olmuştu.

Kendisini kötü hissetmesine sebep olan koku başkaydı; kan, cenaze çiçekleri ve dışkının karışımı. Kendini tutamadı ve öğürdü. Beeezer ona sabırsız bir anlayışla bakıyordu.

"Biliyorum, çok kötü. Ama hayvanat bahçesindeki maymun kafesi gibi dostum, bir süre sonra alışıyorsun."

Diğer odanın yaylı kapısı açıldı ve içeri omuz hizasında sarı saçları olan temiz görünümlü, ufak tefek bir kadın girdi. Elinde bir kâse vardı. Işık, kanepede yatan adama ulaşınca Mouse bir çığlık attı. Akciğerleri eriyip sıvılaşıyormuşçasına boğuk, korkunç bir sesti. Alnından bir şey -belki duman, belki de buhar-yükselmeye başladı.

"Dayan, Mouse," dedi kanepenin yanında diz çökmüş adam. Jack, onun Doc olduğunu anladı. Mutfak kapısı tekrar kapanmadan önce yıpranmış, siyah çantasının üzerinde ne yazdığını görebildi. Amerika'da bir yerde, siyah muayene çantasının üzerine EN BÜYÜK STEPPENWOLF yazılı bir çıkartma yapıştırmış bir başka tıp personeli olabilirdi belki, ama Jack, Wisconsin'de bir tane daha olduğunu hiç sanmıyordu.

Kadın, kâsenin içindeki bezi alıp sıktıktan sonra Mouse'un alnına yerleştiren Doc'ın yanına diz çöktü. Mouse sarsılarak inledi ve tüm vücudu titremeye başladı. Su damlacıkları yanaklarından sakalının içine doğru süzülüyordu. Sakalı, uyuz olmuş gibi tutam tutam dökülüyordu.

Jack, kendi kendine bir süre sonra kokuya alışacağını telkin ederek ilerledi. Belki gerçekten alışırdı. Bir yandan da Los Angeles Polis Teşkilatı cinayet masası dedektiflerinin çoğunun yaptığı gibi yanında Vicks VapoRub bulundurmuş olmayı diliyordu. Burun deliklerinin hemen altına bir parça sürebilse çok makbule geçecekti.

Odada bir müzik seti (dağınık) ve köşede bir çift hoparlör (çok büyük) vardı ama televizyon yoktu. Pencere ya da kapı olmayan her duvarı, üzerleri kitaplarla dolu raflar kaplıyor, odanın daha da küçük, neredeyse bir yeraltı mezar odası gibi görünmesine sebep oluyordu. Jack'in ara sıra yüzeye çıkan alan korkusu tekrar kendini gösterdi ve huzursuzluğunu arttırdı. Kitapla-0qu din ve felsefeyle ilgili görünüyordu -Descartes, C. S. Lewis, Bhaga-" H Git3-Steven Avery'nin Varlık Prensipleri- ama onların yanında birçok ede-u ser, bira yapımcılığı üzerine kitaplar ve (büyük hoparlörlerden birinin üzerinde) Albert Goldman'ın Elvis Presley üzerine yazdığı büyük kitap vardı. Di-L hoparlörün üzerinde kızılımsı sarı gür

saçları, çilleri ve muhteşem gülüm-sesiyle küçük bir kızın fotoğrafı duruyordu. Seksek oynamak için evin önündeki çizgileri çizen çocuğu görmek, Jack'in içini öfke ve kederle doldurmuştu. Başka dünyalar ve büyük tehlikeler olabilirdi, ama durdurulması gereken hasta ruhlu, yaşlı, aşağılık bir canavar da vardı. Jack, bunu aklından çıkarmayacaktı. Ayı Kız, hâlâ dizleri üzerinde çökmüş elindeki kâseyi tutmasına rağmen büyük bir zarafetle yana kaydı ve Jack'e kanepenin önünde yer açtı. Jack kâsenin içinde buz parçaları ve iki bez daha olduğunu gördü. Bu manzara hissettiği susuzluluğu iyiden iyiye arttırdı. Bir buz parçası alıp ağzına attıktan sonra dikkatini Mouse'a çevirdi.

Ekose bir battaniye tüm vücudunu boynuna kadar örtüyordu. Alnı ve yanaklarının üst kısmı -çürüyen sakalının kaplamadığı yerler- kâğıt gibi solgundu. Gözleri kapalıydı. Dudakları, şaşırtıcı derecede beyaz olan dişlerini gösterecek şekilde gerilmişti.

"O..." diye söze başladı Jack ve o anda Mouse'un gözleri açıldı. Jack her ne soracaksa tamamen aklından uçup gitti. Mouse'un ela gözbebeklerinin etrafı, insanı huzursuz eden, tüyler ürperten kıpkırmızı bir hal almıştı. Adam korkunç bir radyoaktif gün batımına bakıyormuş gibiydi. Gözpınarlarından simsiyah bir madde sızıyordu.

"The Book of Philosophical Transformation" adlı kitapta en yaygın diyalektiklere yer veriliyor," dedi Mouse anlaşılır bir dille sakince. "Bu sorularla Machiavelli de ilgilenmişti." Jack onu amfide ders anlatırken hayal edebiliyordu. Elbette beynindeki görüntüde Mouse'un dişleri takırdamıyordu.

"Mouse, ben Jack Sawyer." Acayip, ela-kırmızı gözlerde hiçbir tanıma belirtisi yoktu. Gözpınarlarından sızan madde, söylediklerini algılayabiliyormuş gibi kıvrılıp büküldü. Sanki onu dinliyordu.

"Hollywood geldi," diye mırıldandı Beezer. "Polis. Hatırladın mı?"

Felsefi Değişimler

Mouse'un bir eli ekose battaniyenin üzerindeydi. Jack uzanıp bu ele dokundu ve Mouse'un eli inanılmaz bir güçle onunkini sıkınca şaşkınlıkla bağırmamak için kendini zor tuttu. Mouse'un eli çok da sıcaktı. Fırından yeni çıkan bir bisküvi gibi. Mouse derin bir iç geçirdi ve havadaki berbat koku yoğundu -bozuk et ve çürüyen çiçek kokusu. Çürüyor, diye düşündü Jack. İçten içe çürüyor. Yüce İsa, yardım et bana.

İsa yardım etmeyebilirdi ama Sophie'nin anısı edebilirdi. Jack onun masmavi, güzel, dürüst bakışlı gözlerini hayalinde canlandırıp bu hayale odaklanmaya çalıştı.

"Dinle," dedi Mouse.

"Dinliyorum."

Mouse biraz kendini toparlamış görünüyordu. Battaniyenin altındaki vücudu düzensizce titriyordu. Bir krizin yaklaştığını tahmin etmek zor değildi. Bir yerlerde, bir saat tik tak ediyordu. Bir yerlerde bir köpek havlıyordu. Mississippi üzerinde bir tekne, düdüğünü çaldı. Bunların dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Jack tüm dünyanın bir kez daha bu şekilde duraksadığını hatırlıyordu; o da bir Beverly Hills hastanesinde annesinin ölüm döşeği başında, son nefesini beklediği zamandı. Tyler Marshall bir yerlerde kurtarılmayı bekliyordu. En azından kurtarılacağını umuyordu. Bir yerlerde Kırıcılar, tüm varoluşun etrafında döndüğü aksı yok etmek için olanca güçleriyle çalışıyorlardı.

Mouse'un gözleri kapandı, ardından tekrar açıldı. Bakışları yeni gelenin üzerinde odaklandı ve Jack o anda çok büyük bir gerçeğin gün ışığına çıkacağını anladı. Ağzındaki buz parçası yok olmuştu; muhtemelen hiç farkında olmadan parçalayıp yutmuştu ve şimdi de bir başkasını almaya cesaret edemiyordu.

"Haydi, dostum," dedi Doc. "Anlatacaklarını anlat, sonra sana tekrar ağrı kesici iğne yapacağım. Çok etkili. Belki uyuyabilirsin."

Mouse bu söylenenlere pek aldırmadı. Tuhaflaşmış gözleri Jack'e döndü. Elinin üzerindeki baskıyı arttırdı. Jack parmak kemiklerinin neredeyse birbirine sürtündüğünü hissedebiliyordu.

"Sakın... gidip en kaliteli malzemelerden alma," dedi Mouse. Sonra tekrar içini çekti ve çürümüş akciğerlerinden bir başka berbat koku bulutu yayıldı.

"Ne?..."

"Çoğu insan... bir iki yıl sonra bira yapımcılığını bırakıyor. En bağlı... en sadık olanlar bile. Bira yapmak... hanım evlatlarına göre değildir."

Jack tepkisizce bakan Beezer'a döndü. "Bu şekilde gidip geliyor. Sabırlı ol. Bekle"'

Mouse elini tekrar sıktı ve tam Jack artık dayanamayacağını hissettiği sırada parmaklarının baskısını azalttı.

"Büyük bir kap al," diye tavsiye etti Mouse. Gözleri yuvalarından fırladı. Kızılımsı gölgeler sürekli gelip gidiyor, korneası üzerinde dans ediyordu. Bu onun gölgesi, diye düşündü Jack. Kızıl

Kral'ın gölgesi. Mouse'un bir ayağı ayının kapanına girmiş durumda. "En az... yirmi litrelik olsun. En iyilerini... deniz ürünleri satan yerlerde bulabilirsin. Ve mayalama için... plastik su soğutma sürahileri en iyisi... camdan hafifler ve... yanıyorum. Tanrım, Beez, yanıyorum!"

"Lanet olsun, iğneyi yapacağım," diyen Doc çantasını açtı.

Beezer kolunu yakaladı. "Henüz değil."

Mouse'un gözlerinden kanlı gözyaşları akmaya başladı. Siyah maddeler küçük kurtçuklar gibi kıvrılarak, susuzluklarını gidermek istiyormuşçasına gözyaşlarına doğru ilerlediler.

"Mayalama haznesi," diye fısıldadı Mouse. "Thomas Merton işe yaramazın tekidir, aksini söyleyenlere inanma. Hiçbir gerçek fikir yok. Tozu dışarıda bırakmalı, aynı zamanda gazların çıkmasına izin vermelisin. Jerry Garcia Tanrı değildi. Kurt Cobain Tanrı değildi. Kokusunu aldığı parfüm, ölü karısına ait değil. Kral'ın gözüne yakalandı. Gorg-ten-abbalah, ee-lee-lee. Opopanaks öldü, çok yaşa opopanaks."

Jack, Mouse'un yaydığı kokuya daha da eğildi. "Parfüm kokusu alan kim? Kral'ın gözüne kim yakalandı?"

"Deli Kral, kötü Kral, üzgün Kral. Lay lay lay, herkes Kral'ı selamlasın."

"Mouse, Kral'ın gözüne yakalanan kim?"

Doc araya girdi. "Bilmek istediğinin başka..."

"Kim?" Jack, bunu neden bu kadar önemsediğini bilmiyordu ama çok önemliydi. Birinin yakın zamanda ona bahsettiği bir şey miydi? Dale mıydı? Tansy mi? Tanrı bizi korusun, Wendell Green mi?

"Sopa ve hortum," dedi Mouse sır verircesine. "Mayalanına işlemi bittiğinde bunlara ihtiyacın olacak! Ve biraları çevirmeli kapaklı şişelere koyamazsın! Yapman..."

Mouse başını çevirdi, yanağını omzu üzerine yerleştirdi ve kustu. Ayı Kız bir çığlık attı. Kusmuk sapsarıydı ve içinde, gözpınarlarından sızanlara benzer siyah şeyler kıpır kıpır oynuyordu. Canlıydılar.

Beezer koşarak olmasa da odadan hızla ayrıldı ve Jack vücudunu ederek Mouse'u açılan mutfak kapısından giren ışıktan elinden geldiğine korumaya çalıştı. Jack'in elini kavrayan pençemsi el, biraz gevşedi.

Jack, Doc'a döndü. "Sence ölüyor mu?"

Doc başını iki yana salladı. “Yine bayıldı. Zavallı Mousie, o kadar kolay kurtulamıyor.” Jack’e sertçe baktı. “Umarım buna değiyordur, memur bey. Çünkü değmiyorsa yüzünün şeklini değiştireceğim.”

Beezer, kucağı paçavralarla dolu odaya geri döndü. Ellerine bir çift yeşil mutfak eldiveni geçirmişti. Hiç konuşmadan Mouse’un omzu ile kanepenin arkalığı arasındaki kusmuk havuzunu temizledi. Siyah noktacıklar artık kıpırdamıyordu ve bu iyiydi. Aslında hareket ettiklerini hiç görmemiş olsalar çok daha iyi olacaktı. Jack kusmuğun asit gibi kanepenin kaplama kumaşını erittiğini dehşetle fark etti.

“Bir iki saniyeliğine battaniyeyi çekeceğim,” dedi Doc ve hâlâ içinde eriyen buzlar olan kâseyi tutan Ayı Kız hemen ayağa kalktı. Raflardan birinin önüne gitti ve yüzü kitaplara dönük bir halde titreyerek orada durdu.

“Doc, bunu gerçekten görmem gerekiyor mu?”

“Bence görsen iyi olur. Şimdi bile neyle karşı karşıya olduğunu bildiğini sanmıyorum.” Doc battaniyeyi tuttu ve Mouse’un gevşekçe duran elinin altından kurtardı. Jack adamın tırnaklarının altından aynı siyah şeylerin kıvranarak çıkmakta olduğunu gördü. “Bunun sadece birkaç saat önce başladığını hatırlatırım, Memur Bey.”

Battaniyeyi açtı. Sırtı onlara dönük olduğu halde Batı felsefesinin önemli eserlerine bakan Susan “Ayı Kız” Osgood, sessizce ağlamaya başladı. Jack çığlığına engel olmak istedi ama yapamadı.

Henry taksinin ücretini ödeyerek evine girdi. Klimanın serinlettiği sakinleştirici havayı derin bir nefesle içine çekti. Havada hafif bir koku vardı -tatlı- kendi kendine bunun yeni kesilip konmuş çiçekler olduğunu söyledi. Bayan Morton bu tür şeyleri severdi. Henry aslında ne olduğunu çok iyi biliyordu, ama hayaletlerle daha fazla uğraşmak istemiyordu. Aslında şimdi kendini daha iyi hissediyordu ve sebebini de bildiğini sanıyordu; ESPN’deki adama işini alıp bir tarafına sokmasını söylemek iyi gelmişti. Bir adam gününü aydınlatmak için daha iyisini yapamazdı. Özellikle de kazançlı bir işi, harcama limitine çok uzak iki kredi kartı ve buzdolabında bir sürahi buzlu çayı olan bir adamsa.

Henry öne doğru uzattığı eliyle olası engelleri ve yer değişmeleri yoklayarak koridorda mutfağa doğru ilerledi. Hiç ses yoktu. Sadece klimanın çok hafif uğultusu, buzdolabının mırıltısı, ahşap zemindeki ayak sesleri... ve bir iç çekiş.

Bir sevgilinin iç çekişi. Henry bir an için olduğu yerde hareketsiz kaldı ve sonra temkinli bir yaşlıkla döndü. Ön kapıya ve oturma odasına doğru dönünce tatlı koku kuvvetlenmiş miydi sanki? Galiba evet. Ve bu, çiçek kokusu da değildi, kendini kandırmaya çalışmasının bir anlamı yoktu. Burnu, her zamanki gibi ne olduğunu biliyordu. Bu, Günahım kokusuydu.

"Rhoda?" diye seslendi. Sonra sesini biraz alçalttı. "Tarlakuşum?"

Cevap yoktu. Elbette olmayacaktı. Bunların hepsini kendisi uyduruyordu, evet öyle olmalıydı. Hem neden olmasın ki, diye düşündü.

"Ben şeyhim, bebeğim," dedi Henry. "Arabistan Şeyhi Shake."

Koku yoktu. Seksi iç çekişler yoktu. Ama yine de mezarından çıkmış karısının, üzerinden parfüm kokulu kefen parçaları sarkarak sessizce onu izlediği fikrini kafasından atamıyordu. Tarlakuşu, kısa bir ziyaret için Noggin Mound Mezarlığı'ndan kalkıp gelmişti. Belki de en son Slobberbone CD'sini dinlemek istemişti.

"Kes şunu," dedi yumuşak sesle. "Kes şunu, aptal."

İyi düzenlenmiş büyük mutfağına girdi. Kapıdan içeri girerken hiç düşünmeden panelin üzerindeki düğmeye bastı. Başının üzerindeki hoparlörden Bayan Morton'un sesi yayıldı. Ses kalitesi öylesine iyiydi ki o an mutfakta, yanında duruyor olabilirdi.

"Jack Sawyer uğradı ve dinlemeni istediği bir başka kaset bıraktı. Onun...şey... o adamın sesi olduğunu söyledi. O kötü adamın."

"Hı-hı, kötü adam," diye mırıldandı Henry buzdolabının kapağını açıp yüzüne çarpan serinliğin tadını çıkararak. Eli, kapak bölmesinde duran Kingsland bira şişelerinden birini hatasızca, ilk denemede buldu. Buzlu çaydan vazgeçmişti.

"Her iki kaseti de stüdyona, pikabın yanına bıraktım. Jack bir de geldiğinde onu cep telefonundan aramanı istedi." Bayan Morton'un sesi, ders veren bir öğretmenin tonuna döndü. "Onunla konuşursan dikkatli olmasını söylersin. Ve sen de kendine dikkat et." Bir duraksama oldu. "Ayrıca akşam yemeğini yemeyi unutma. Her şey hazır. Buzdolabının ikinci rafında, solda."

"Dırdır, dırdır," dedi Henry ama birasını açarken gülümsüyordu. Telefonun yanına gitti ve Jack'in numarasını tuşladı.

Nailhouse Row 1 numaranın önünde duran Dodge kamyonetin ön koltuğundaki cep telefonu çalmaya başladı. Bu kez etrafta telefonun zilinin sesinden rahatsız olacak kimse yoktu.

“Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar arayınız”

Henry telefonu kapattı, kapının yanına döndü ve paneldeki bir başka düğmeye bastı. Kendi sesinin birçok versiyonu saati ve hava sıcaklığını söylüyordu, ama Henry aleti her seferinde rasgele birinin çıkması için ayarlamıştı yani hangi sesi duyacağını bilmiyordu. Bu kez karşısına gün ışığıyla kaplı, serin, sessiz, kasabadan ilk kez bu kadar uzakmış gibi gelen evi haykırışıyla dolduran Wisconsin Faresi çıkmıştı.

“Saat, öğleden sonra dört yirmi iki! Dışarıda hava sıcaklığı yirmi sekiz derece! İçeride hava sıcaklığı yirmi bir derece! Kimin umurunda ki? Niye umursayalım? Çiğne, ye, yut, temizle, hepsinin çıkacağı yer...”

...aynı. Tamam. Henry, düğmeye tekrar basarak Fare’nin meşhur sözünü yarıda bıraktı. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti? Henry hâlâ öğle vakitlerinde olduklarını sanıyordu oysa. Ona bakılırsa, hayat dolu olduğu yirmi yaşları da daha dün gibiydi. Ne...

İç çekiş, düşüncelerini bölerek alay edercesine tekrar duyuldu. Bu bir iç çekiş miydi? Öyle miydi gerçekten? Muhtemelen klimanın duran kompresöründen çıkan sesti. Kendi kendine böyle söyleyebilirdi, değil mi?

Kendine istediğini söyleyebilirdi.

“Orada biri mi var?” diye sordu Henry. Sesinde yaşlı adamlara özgü, nefret ettiği bir titreklik vardı. “Evde biri mi var?”

Korkunç bir an boyunca bir karşılık alacağını sandı. Cevap gelmedi -elbette gelmedi- ve Henry üç büyük yudumda biranın yarısını içti. Oturma odasına gidip biraz okumaya karar verdi. Belki Jack arardı. Belki vücuduna biraz alkol girince kontrolünü biraz olsun kazanabilirdi.

Ve belki beş dakika sonra kıyamet kopar, dünyanın sonu gelir, diye düşündü. Böylece stüdyoda seni bekleyen o lanet olası kasetleri dinlemek zorunda kalmazsın. Patlamamış bombalar gibi pikabın yanında bekleyen o kahrolası kasetleri.

Henry tek elini öne uzatıp, kendi kendine ölü karısının yüzüne dokunmaktan hiç korkmadığını söyleyerek yavaş adımlarla oturma odasına doğru yürüdü. Hem de hiç korkmuyordu.

Jack Sawyer ömrü boyunca çok şeye tanık olmuş, Avis’ten araba kiralayamayacağı ve suyun şarap tadında olduğu yerlere gitmişti, ama daha önce Mouse Baumann’ın bacağı gibisini görmemişti: Daha doğrusu Mouse Bauman’ın bacağı olan ölümcül,

kan donduran dehşet gösterisi gibisine rastlamamıştı- Kontrolünü biraz olsun kazandıktan sonra Jack'in içinden yükselen ilk istek, Mouse'un pantolonunu çıkardığı için Doc'ı azarlamak oldu. Sürekli, sosisleri ve kızgın tavanın üzerinde cızırdarken şekillerini korumalarını sağlayan ince zarları düşünüyordu. Şüphesiz, bu çok aptalca bir kıyaslamaydı, hem de çok aptalca, ama baskı altındaki insan beyni böyle saçmalıkları kolayca üretebiliyordu.

Gözlerinin önünde hâlâ bir bacak şekli vardı -sayılırdı- ama etleri kemikten ayrılmıştı. Derisi tamamen erimiş, domuz yağı ve süt karışımıymış gibi görünen kaygan bir madde haline gelmişti. Derinin kalanları altından görünen kas yığını sarkıyor ve aynı korkunç başkalaşımdan geçiyordu. Mikrop kapmış bacak, katının sıvıya döndüğü ve sıvının Mouse'un üzerinde yattığı kanepeye, bulunduğu yeri eriterek aktığı bir tür düzensiz hareket içindeydi. Jack çürümenin dayanılması zor kokusu yanında yanan ve eriyen kumaştan yükselen berbat kokuları da hissedebiliyordu.

Bir bacak olduğuna bin şahit gereken bu çürümüş et yığınının ucunda şaşırtıcı derecede sağlam görünen bir ayak vardı. İsteseydim onu çekip koparabilirdim... üzüm salkımından bir üzüm tanesini koparır gibi kolayca. Bu düşünce onu, karşısındaki karabasanlara yakışan görüntüden daha çok etkiledi. Jack öğürerek gömleğinin üzerine kusmamaya çalışarak bir süre başını önüne eğdi.

Onu kurtaran belki de sırtında hissettiği el oldu. Onu rahatlatmaya çalışan Beezer'ın anlayışlı eliydi. Beez'in yüzündeki tüm renk gitmiş, teni kireç gibi olmuştu. Bir şehir efsanesinde mezarından kalkıp gelmiş bir motosikletliye benziyordu.

"Görüyorsun ya," dedi Doc. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi, "ilk başlarda biraz öyle gibi görünmesine rağmen bu basit bir suçiçeği değil, dostum. Sol bacağında... karnında... hayalarında da kırmızı noktalar belirdi. Onu buraya getirdiğimizde ışınlan yerin etrafı da aşağı yukarı böyle görünüyordu. Sadece biraz kızarıklık ve şişlik vardı. Bunun için elimde bir şey yok, kah diye düşündüm ve gün batımına kadar ilerlemeyi engellemesi için ona max verdim. Eh, Zithro'nun ne kadar işe yarayabildiğini görüyorsun. Bundan başka yapılacak hiçbir şey yok. Kanepeyi eritiyor ve sanırım kanepeyi yok ettiğinde yerdeki döşemeye gelecek. Bu bok çok aç. Peki, değdi mi, Hollywood? Bu sorunun yanıtını sadece Mouse ve sen biliyorsunuz."

“Evin nerede olduğunu o hâlâ biliyor,” dedi Beezer. “Benimse hiçbir fikrim yok. Hâlbuki oradan yeni döndük. Sen de öyle, Doc. Sen hatırlayabiliyor musun?”

Doc başını iki yana salladı.

“Ama Mouse biliyor.”

“Susie, tatlım,” dedi Doc, Ayı Kız’a. “Bir battaniye daha getirir misin? Bu lanet olası eriyip gitti.”

Ayı Kız, odadan çıkmak için bir sebep ortaya çıktığı için memnun görünüyordu. Jack ayağa kalktı. Bacakları pelte gibiydi ama onu taşımayı başardılar. “Ona kalkan ol,” dedi Doc’a. “Ben mutfağa gidiyorum. Bir şey içmezsem ölebilirim.”

Jack ağzını musluğa dayayıp suyu kana kana içti. Doğrulduğunda sular ağzının kenarlarından çenesine süzülüyordu. Sonra orada öylece durdu ve Beezer ile Ayı Kız’ın evlerinin arka bahçesine baktı. Uzun yabani otların arasında yapayalnız duran küçük bir salıncak vardı. Ona bakmak Jack’e acı veriyordu, ama gözlerini ayırmadı. Mouse’un bacağının aldığı korkunç hali gördükten sonra buradaki varlığının bir sebebinin olduğunu kendine hatırlatması çok önemliydi. Hatırlatan, ne kadar çok acı verirse o kadar iyiydi.

Mississippi üzerine inerken altın sarısına dönmüş olan güneş, gözlerini kamaştırdı. Görünüşe bakılırsa zaman pek yerinde durmuyordu. Bu küçük evin dışında hızla ilerliyordu. Nailhouse Row 1 numaranın dışındaki her şey daha da süratlenmişti sanki. Buraya gelmesinin de yoldan sapıp Henry’nin evine dönmesi kadar anlamsız olduğu düşüncesi beynini kemiriyordu; Bay Munshun ve patronu abbalahın kendi işlerini rahatça görürken onu kurulmuş bir oyuncak gibi oradan oraya savurdukları fikri, ona işkence ediyordu. Kara Ev’i bulmak için beynindeki titreşimi takip etmesi yeterliydi, o halde neden kamyonetine binip bunu yapmıyordu?

Kokusunu aldığı parfüm, ölü karısına ait değil.

BU ne anlama geliyordu? Neden birinin parfüm kokusu alması fikri onu böylesine çıldırtıp korkutuyordu?

Beezer’ın kapıya vurmasıyla olduğu yerde sıçradı. Gözü, mutfak masası üzerine asılı olan çerçeveye takıldı. İçinde, TANRI EVİMİZİ KORUSUN yerine HE-METAL YILDIRIMI, altında da özenle işlenmiş HARLEY DAVİDSON yazısı vardı.

“İçeri dön, dostum,” dedi Beez. “Uyandı.”

Henry, ormanda bir patikadaydı -belki de dar bir yoldu- ve arkasında bir şey vardı. Ne olduğunu görmek için ne zaman arkası-

na baksa -bu rüyada görmüyordu ama görmek, bir lütuf değildi- o şeyin büyüdüğünü fark ediyordu. Arkasındaki şey, smokin giymiş bir adama benziyordu ama korkunç şekilde uzun boyluydu. Kıpkırmızı, gülümseyen alt dudağı üzerinden sivri dişleri göze çarpıyordu. Ve sanki -bu mümkün olabilir miydi?- sadece tek gözü vardı.

Henry arkasına ilk baktığında bu şey, ağaçların arasında bulanık bir görüntüden ibaretti. Daha sonra, koyu renk bir paltonun huzursuzca savrulduğunu ve havada uçan bir kravat ya da atkıya benzer kırmızı bir şekil görmüştü. Önünde bu şeyin ini, tesadüfen bir eve benzeyen iğrenç deliği vardı. Henry bu inin varlığını beynindeki titreşimlerle hissedebiliyordu. Her iki yanından üzerine geliyormuş gibi görünen ağaçlardan çam yerine, bir parfümün ağır, iç bayıltıcı kokusu yayılıyordu: Günahım.

Beni güdüyor, diye düşündü Henry dehşet içinde. Arkamdaki şey her ne ise, beni mezbahaya giden hadım bir öküz gibi güdüyor.

Yoldan ayrılıp sağa ya da sola sapmayı, yeniden görebilme mucizesini kullanarak ağaçlar arasından kaçmayı denemeyi düşündü. Ama ağaçların içinde de bir şeyler vardı, isle kaplı eşarplara benzeyen koyu renk, uçuşan şekiller. En yakınındakini neredeyse görebiliyordu. Hayaletin kravatı gibi kıpkırmızı, uzun bir dili ve yuvalarından fırlamış gözleri olan bir çeşit köpekti.

Beni eve doğru yönlendirmesine izin vermemeliyim, diye düşündü. Beni oraya götürmeden önce buradan çıkıp kurtulmalıyım... ama nasıl? Nasıl?

Cevabı şaşırtıcı derecede, basitti. Tek yapması gereken uyanmaktı. Çünkü bu bir rüyaydı. Bu sadece...

“Bir rüya!” diye haykıran Henry öne fırladı. Yürümüyor, oturuyordu, kendi rahat koltuğundaydı ve biraz sonra pantolonunun önü ıslanabilirdi, çünkü bacaklarının arasında bir Kingsland bira olduğu halde uyuyakalmıştı ama...

Pantolonunun önüne bir şey dökülmeyecekti, çünkü bacaklarının arasında bira kutusu yoktu. Elini yavaşça sağına doğru uzattı. İşte oradaydı, “Reflections in a Golden Eye”ın* kabartma kopyasının yanında, masanın duruyordu. Bira kutusunu oraya uykuya dalıp o korkunç kâbusu başlamadan önce koymuş olmalıydı.

Ama Henry böyle bir şey yapmadığından emindi. Kitabı tutuyordu ve hikâyeyi anlatan küçük kabartma harfleri hissedebilmek

için elleri serbest kalsın, diye bira kutusunu bacaklarının arasına koymuştu. Bir şey, çok düşünceli davranarak o uyuyakaldıktan sonra kitabı ve birayı alıp masanın üzerine koymuştu. Günahım kokan bir şey.

Hava leş gibi parfüm kokuyordu.

Henry ağzını sımsıkı kapatıp burnundan derin derin nefes aldı.

"Hayır," dedi açık seçik duyulan bir sesle. "Çiçek kokusu alıyorum... ve halı şampuanı... ve dün akşamdan kalan kızarmış soğan. Çok hafif ama hâlâ hissediliyor. Burun bilir."

Tüm bunlar doğruydu. Ama koku daha önce de oradaydı. Şimdi yoktu, çünkü o gitmişti ama geri dönecekti. Birdenbire karısının geri gelmesini istedi. Korkuyorsa, elbette bilinmezlerden korkuyordu, değil mi? Hepsi bundan ibaretti. O korkunç karabasanın anılarıyla orada yalnız kalmak istemiyordu.

Ve kasetler vardı.

Kasetleri dinlemesi gerekiyordu. Jack'e söz vermişti.

Titreyen bacaklarla ayağa kalktı ve oturma odasının kontrol paneline doğru yavaşça ilerledi. Bu kez karşısına çıkan yağ gibi akıcı, yumuşak sesi ile Henry Shake'ti.

"Merhaba hoplayan kediler ve zıplayan kedicikler, şu an Bulova Saati Zamanı'na göre saat akşam yedi on dört. Dışarıda hava sıcaklığı yirmi üç derece, içerisiyse yirmi bir derecelik hoş bir serinlikle kaplı. O halde neden yanınıza sevgilinizi alıp biraz sihir yaratmayı denemiyorsunuz?"

Yedi on dört! En son ne zaman gün içinde üç saatlik bir uykuya dalmıştı? Ve en son ne zaman kör olmadığı bir rüya görmüştü? Hatırladığı kadarıyla bu son sorunun cevabı, asla idi.

O yol neredeydi?

Henry'nin arkasındaki şey neydi?

Ya önündeki yer neydi, Peki,?

"Önemi yok," dedi Henry boş odaya, eğer boşsa. "Sadece bir rüyaydı, hepsi bu. Ama diğer yandan kasetler..."

Ama onları dinlemek istemiyordu, hayatında dinlemeyi daha az istediği başka bir şey olmamıştı (belki "Does Anybody Really Know What Time It Is?"* şarkını söyleyen Chicago bir istisna olabilirdi) ama buna mecburdu. Ty Marslhall'ın ya da bir başka çocuğun hayatını kurtarabilecekse bunu yapmalıydı.

Henry Leyden ayakları geri geri gittiği halde yavaşça pikabın yanında iki kasetin onu beklediği stüdyosuna doğru ilerledi.

“Cennette bira yok,” diye şarkı söylüyordu Mouse vızıltıyı andıran detone bir sesle.

Yanakları şimdi çirkin kızarıklıklarla kaplanmıştı ve burnu, denizin altında peydana gelen bir deprem sonucu yerinden oynayan bir mercan adası gibi yüzünün ortasında yana yatmıştı.

“O yüzden burada içiyoruz. Ve buradan... gittiğimizde... tüm birayı dostlarımız içecek.”

Saatlerdir bu şekilde devam ediyordu: felsefi söylemler, bira yapımcılığı hakkında bilgiler ve şarkılar. Pencereleri örten battaniyelerin kenarlarından sızan güneş ışıkları çok azalmıştı.

Gözleri kapalı olan Mouse duraksadı. Sonra bir başka şarkıya başladı.

“Duvarın üzerinde yüz şişe bira, yüz şişe bira... o şişelerden biri düşecek olursa...”

“Gitmem gerek,” dedi Jack. Mouse’un ona işe yarar bir bilgi vermesini umarak mümkün olduğunca kalmıştı, ama daha fazla bekleyemeyecekti. Bir başka yerde, Tyler Marshall onu bekliyordu.

“Dur,” dedi Doc. Eğilip çantasını altüst etti ve elinde bir şırıngayla doğruldu. Loş odada elindekini havaya kaldırdı ve cam gövdesine tırnağıyla vurdu.

“O nedir?”

Doc, Jack ve Beezer’a kısaca gülümsedi. “Hız,” dedi ve şırınganın içindeki sıvıyı Mouse’un koluna boşalttı.

Bir süre durumda hiçbir değişiklik olmadı. Jack tam gitmesi gerektiğini tekrar söylemek için ağzını açmıştı ki, Mouse’un gözleri aniden faltaşı gibi açıldı. Artık gözleri kanla kaplanmış, parlak bir kırmızıya dönmüştü. Yine de görebiliyordu, Jack üzerine dönen bakışlardan bunu anlayabiliyordu. Mouse, Jack’i geldiğinden beri belki ilk kez görüyordu.

Ayı Kız, ardında sürekli tekrarladığı bir fısıltının izlerini bırakarak odadan kaçtı. “Daha fazlasına dayanamam, dayanamam, dayanamam...”

“Lanet olsun,” dedi Mouse gıcırtılı bir sesle. “Lanet olsun, işim bitik değil mi?”

Beezer, arkadaşının başını şefkatle okşadı. “Evet, dostum. Korkarım öyle. Bize yardım edebilecek misin?”

“Beni bir kez ısırdı. Sadece bir kez ve şimdi... şimdi...” Korkunç, kırmızı gözleri Doc’a çevrildi. “Seni zorlukla görebiliyorum. Kahrolası gözlerimde bir tuhaflık var.”

"Çok az vaktin kaldı," dedi Doc. "Sana yalan söylemeyeceğim, dostum"

"Henüz bir yere gitmiyorum," dedi Mouse. "Bana üzerine yazabileceğim bir şey verin. Bir harita çizmek için. Çabuk. Bana yaptığın iğne neydi bilmiyorum, Doc, ama köpeğin lanet olası zehri ondan daha güçlü. Bilincimi uzun süre koruyamayabilirim. Çabuk!"

Beezer elinde karton kapaklı bir kitapla kanepenin hemen yanında belirdi. Raflardaki onca ağır kitabı düşünen Jack, Beezer'ın elindekini görünce neredeyse gülecekti. "The 7 Habits of Highly Effective People"* Beezer arka kapağı yırttı ve boş olan iç kısmı üste gelecek şekilde Mouse'a uzattı.

"Kalem," dedi Mouse çatlak bir sesle. "Acele edin. Hepsi aklımda, dostum. Hepsi... burada." Alnına dokundu. Bu dokunuşuyla madeni para büyüklüğünde bir deri parçası alnından koptu. Mouse deri parçasını burnundan çıkardığı bir pislikmiş gibi battaniyeye sildi.

Beezer yeleğinin iç cebinden ucu kemirilmiş bir kurşunkalem çıkarıp ona uzattı. Mouse kalemi aldı ve gülümsemek için içler acısı bir çaba gösterdi. Gözpınarlarından akan siyah şeyler çoğalmış, çürümekte olan jöle gibi yanaklarında birikmişti. Alnında da küçük siyah noktalar belirmeye başlamıştı. Bu görüntü, Jack'e Henry'nin harfleri kabartmalı kitaplarını hatırlattı. Mouse, dikkatini toplamaya çalışırken alt dudağını hafifçe ısırdı ve yumuşak et hemen yarılıp kanamaya başladı. Kandamlaları sakalına doğru süzülüyordu. Jack çürümüş et kokusunun hâlâ havada olduğunu sanıyordu, ama Beezer haklıydı: alışmıştı.

Mouse kitabın yırtık kapağını yan çevirdi ve çabucak birkaç çizgi çizdi. "Bak," dedi Jack'e. "Burası, Mississippi, tamam mı?"

"Tamam," dedi Jack. Eğilince kokuyu tekrar almaya başlamıştı. Yakından buna koku demek de yetmiyordu, sanki boğazından aşağı ilerlemeye çalışan, yoğun bir zehir bulutuydu. Ama Mouse'un yanından uzaklaşmadı. Gösterdiği çabayı anlıyor, hakkını vermesi gerektiğini biliyordu. Yapabileceğinin en azı, üzerine düşeni yerine getirmekti.

"Burası kasaba merkezi, Nelson, Lucky'nin yeri, Agincourt Tiyatrosu, Taporn... burası Chase Caddesi'nin Lyall Yolu'na döndüğü yer... sonra 35. karasu.., burası Libertyville... Goltz's... ah, ulu Tanrım..."

Mouse kanepenin üzerinde kıvranmaya başladı. Yüzünde ve vücudunun üst kısmında bulunan yaralar yarıldı ve içlerinden

irinle karışık kan akmaya başladı. Acıyla feryat etti. Serbest eli suratına gitti ve etkisizce yüzünü sıvazladı.

O an, Jack'in içinde bir şey sesini yükseltti... yıllar önce yollardayken duyduğunu hatırladığı keskin, emreden tonda bir sesle konuştu. Bunun Tılsım'ın ya da aklıyla ruhunda ondan geriye kalan ne varsa onun sesi olduğunu tahmin ediyordu.

Konuşmasını istemiyor, onu konuşmadan önce öldürmek istiyor, o siyah maddenin içinde, belki siyah maddenin kendisi, ondan kurtulmalısın...

Bazı şeyler sadece aklın mantıklı müdahaleleri olmaksızın yapılabilirdi; yapılacak iş çok kötüyse, en iyisi içgüdülere güvenmekti. Böylece, Jack hiç düşünmeden elini uzattı ve Mouse'un gozpınarlarından sızan siyah maddeyi tutup çekti. Önce, madde lastik gibi sadece esneyip uzadı. Jack, aynı anda siyah şeyin avucu içinde onu ısırmaya ya da tutmaya çalışır gibi kıvrandığını hissetti. Sonra siyah madde, boşalan bir yaya benzer bir ses çıkararak yerinden ayrıldı. Jack sarsılıp bükülen siyah şeyi haykırarak yere fırlattı.

Acayip, siyah madde kıvrılarak kanepenin altına kaymaya çalıştı. Jack hissettiği tiksintiyle elini çılgınca gömleğine silerken bunu görmüştü. Doc çantasını bir parçanın üzerine indirdi. Beezer, diğerini motosiklet botunun topuğuyla ezdi. Mide bulandırıcı bir ses çıkmıştı.

"Nedir bu lanet olası bok?" diye sordu Doc. Genellikle alçak ve boğuk çıkan sesi tizleşip, yükselmişti. "Kahretsin ne..."

"Bu dünyaya ait olmayan bir şey," dedi Jack. "Boş ver. Bakın! Mouse'a bakın!"

Mouse'un gözlerindeki kırmızı perde kalkmıştı, artık neredeyse normal görünüyordu. Onları gördüğü kesindi ve acısı da sona ermiş gibiydi. "Teşekkürler," dedi nefes nefese. "Keşke hepsini bu şekilde çekip çıkarabilseydin, ama Tanrım, geri döndüğünü hissedebiliyorum. Dikkatini bana ver."

"Dinliyorum," dedi Jack.

"İyi edersin," dedi Mouse. "Bildiğini sanıyorsun. Bu ikisi yapamadan orayı bulabileceğini sanıyorsun ve belki bulabilirsin de, ama belki sandığın kadar çok şey bilmiyorsundur... ah, lanet olsun." Battaniyenin altından yarılmış gibi korkunç bir ses duyuldu. Mouse'un yüzünden akan ter, gözeneklerinden fışkıran siyah zehirle karışarak sakalına süzülüyor, onu nemli kiri griye çeviriyor-

du. Gözlerini Jack'e çevirdi ve Jack kırmızı perdenin bir kez daha inmekte olduğunu gördü.

"Bu berbat bir şey," dedi Mouse nefes almaya çalışarak. "Bu şekilde öleceğimi hiç düşünmemiştim. Bak, Hollywood..." Ölmek üzere olan adam yırtılmış kapağın üzerindeki haritaya bir dikdörtgen ekledi. "Burası..."

"Ed'in Abur Cuburları, Irma'yı bulduğumuz yer," dedi Jack. "Biliyorum"

"Evet," diye fısıldadı Mouse. "Güzel. Bak şimdi... diğer tarafta... Schubert ve Gale tarafında... ve batıya doğru..."

Mouse, 35. karayolundan kuzeye doğru çıkan bir çizgi çekti. Her iki tarafına küçük daireler çizdi. Jack bunların ağaçlar olduğunu düşündü. Ve çizginin başlangıcında bir tabela: GİRİLMEZ

"Evet," diyerek nefes aldı Doc. "Burasıydı. Kara Ev."

Mouse onu umursamadı. Işığı giderek solan bakışları Jack'e odaklanmıştı. "Dinle beni, aynasız. Dinliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Tanrım, dinlesen iyi edersin," dedi Mouse.

Her zaman olduğu gibi çalışmak, Henry'yi her şeyden soyutlayıp kendine çekmişti. Sıkıntı ve üzüntü asla görenlerin dünyasından seslerin büyüleyiciliğine üstün gelememişti. Açıkça görüldüğü gibi, korku da onların arasındaki yerini almıştı. En zor an, kasetleri dinlemek değil, ilk kaseti kabından çıkararak büyük setin içine yerleştirmekti. O bir anlık kararsızlık süresinde, ses geçirmez ve havalandırmalı stüdyosunda olduğu halde karısının parfümünün kokusunu hissetti. Bundan hiç şüphesi yoktu. O bir anlık kararsızlıkta yalnız olmadığını, birinin (ya da bir şeyin) stüdyonun kapısının hemen dışında durmuş, camlı üst bölmeden içeri, ona baktığını hissetti. Ve bu gerçeğin ta kendisiydi. Gözlerimiz, Henry'nin göremediklerini algılayabiliyordu. Ona, dışarıda neyin olduğunu, kapıyı kilitlemesini, Tanrı aşkına, hemen kilitlemesini söylemek istiyorduk, ama tek yapabildiğimiz izlemekti.

Henry, PLAY düğmesine uzandı. Sonra parmağı yön değiştirdi ve onun yerine iç haberleşme cihazının düğmesine bastı.

"Hey? Orada biri mi var?" (Henry'nin oturma odasında durmuş, onu akvaryumda tek başına duran gotik bir balıkmış gibi inceleyen varlık, hiç ses çıkarmadı. Batan güneşin son ışıkları, evin diğer bölümünde kalmıştı ve oturma odası oldukça karanlıktı, Henry ışıkları açmayı sık sık unuturdu ve bu da pek şaşırtıcı sayılmazdı doğru- Holmer Jesperson'ın eğlenceli arı terlikleri (bu ko-

şullar altında o kadar da ilendirmiyorlardı, evet) odadaki en parlak nesnelerdi. "Kim var orada?"

Kapının camlı üst kısmından stüdyoya bakan varlık sırıttı. Bir elinde, Henry'nin garajından aldığı bahçe makasını tutuyordu,

"Bu son şansın," dedi Henry. Hâlâ bir ses gelmeyince aniden Wisconsin Faresi olup karşıdakini afallatmak ve kendini rahatlatmak amacıyla mikrofona bağırdı: "Haydi tatlım, haydi seni piç kurusu, Farecik'le konuş!"

Henry'yi izleyen varlık, olduğu yerde hafifçe büzüldü -avı ani bir hareket yaptığında gerileyen bir yılan gibi- ama ses çıkarmadı. Sırıtışının ortaya çıkardığı dişleri arasından yaşlı, derimsi bir dil uzandı ve alayla Henry'ye doğru kıvrıldı. Bu yaratık, Bayan Morton'un ana yatak odasının bitişiğindeki banyonun rafında durduğu yerden kıpırdatmaya asla cesaret edemediği parfüme bulanmıştı. Henry'nin ziyaretçisi, baştan ayağa leş gibi Günahım kokuyordu.

Henry hayal gücünün yine onunla oyun oynadığını düşünerek -ah be dostum, ne büyük hata, derdi Morris Rosen orada olsaydı- parmağının ucuyla düğmeye bastı ve kaseti dinlemeye başladı.

Önce bir boğaz temizleme sesi duydu, ardından Arnold Hrabowski kendini tanıttı. Daha lafını bitiremeden Balıkçı araya girdi: Merhaba, kıç silici.

Henry, bantı biraz geri sardı ve tekrar dinledi: Merhaba, kıç silici. Geri sardı ve bir kez daha dinledi: Merhaba, kıç silici. Evet, bu sesi daha önce duymuştu, bundan emindi. Ama nerede duymuştu? Bu sorunun cevabı yakında ortaya çıkacaktı, bu tür cevaplar er ya da geç ortaya çıkardı ve ona ulaşmak, eğlencenin yarısıydı. Henry, heveslenerek dinlemeye devam etti. Parmakları, bir piyanistin Steinway'in tuşları üzerinde hareket etmesi gibi dans edercesine müzik setinin tuşları arasında gidip geliyordu. Stüdyo kapısının önünde duran varlık -arı terlikler giyen ve elinde bahçe makas tutan şey- yerinden hiç kıpırdamamış olmasına rağmen izlendiği hissi kayboldu gitti. Yaratığın gülümsemesi biraz solmuştu. Yaşlı suratında bir somurtma ifadesi belirmişti. Bakışlardan, aklının karıştığı ve hatta biraz da korktuğu anlaşılıyordu. Yaşlı canavar, akvaryumdaki kör balığın sesini hapsetmiş olması gerçeğinden hiç hoşlanmamıştı. Elbette bunun bir önemi yoktu; hatta eğlencenin bir parçası bile olabilirdi ama bu, Bay Munshun'un eğlencesinin bir parçasıydı, onun değil ikisinin eğlencesi aynı olmalıydı... değil mi?

Acil durumu olan sizsiniz, ben değil. Siz.

"Ben değil, siz," dedi Henry. Taklidi garip denecek kadar iyiydi. "Salatana biraz daha kıyılmış lahana ister misin, sevgili dostum?

Ben en kötü kâbusunum... en kötü kâbus.

Abbalah.

Ben Balıkçı'yım.

Henry tüm dikkatini vermiş, dinliyordu. Kasetin bir süre ilerlemesine izin verdi, sonra aynı cümleyi dört kere üst üste dinledi: Kıçımı öp, maymun herif kıçımı öp, maymun herif... maymun herif... maymun...

Hayır, maymun değildi. Sesin söylediği şuydu: mağymun. MAĞYmun.

"Şu an neredesin bilmiyorum, ama Chicago'da büyümüşsün," diye mırıldandı Henry. "Güneyinde. Ve..."

Yüzünde bir sıcaklık. Birden yüzünde bir sıcaklık hissettiğini hatırladı. Bunun sebebi nedir dostlar ve komşular? Sizce nedendir, bilge insanlar?

Sopanın ucundaki bir maymun bile senden iyi numaralar yapar.

Sopanın ucundaki bir maymun.

Maymun...

"Maymun," dedi Henry. Parmak uçlarıyla şakaklarını ovuşturmaya başlamıştı. "Sopanın ucundaki maymun. Zopanın ucundaki MAĞYmun. Kim söylemişti bunu?"

911 kaydını çaldı: "Kıçımı öp, maymun herif."

Hafızasındaki sesi tekrarladı: "Sopanın ucundaki bir maymun bile senden iyi numaralar yapar."

Yüzünde bir sıcaklık.

Isı? Işık?

Her ikisi de?

Henry 911 kaydını çıkardı ve Jack'in o gün bıraktığı kaseti yerleştirdi.

"Merhaba, Judy. Bugün Judy misin yoksa Sophie mi? Abbalah en içten sevgilerini gönderiyor ve Gorg 'Gak-gak-gak!' diyor. [Boğuk, alaycı, soğuk bir kahkaha.]" Ty da selam söylüyor. Küçük oğlun çok yalnız...

Tyler Marshall'ın ağlayan, dehşet dolu sesi hoparlörlerden yayılmaya başlayınca Henry yüzünü buruşturdu ve kaseti ileri sardı.

"Daha bir cog cinayed işlenegeç."

Aksan şimdi çok daha belirgindi. Alay ediyor gibiydi ama bu sayede daha çok bilgi veriyordu.

"Gücüg cocuglar... buğday başagları gibi bicileceg. Başaglar gibi. Bicileceg."

"Sopanın ucundaki maymun gibi biçilecek," dedi Henry. "MAGYmun. Bicileceg. Kimsin sen, aşağılık herif?"

Tekrar 911 kaydı.

"Cehennemde kırbaçlar ve zincirler var." Ama burada kelimeleri tam anlamıyla seçmek güçtü.

Bicileceg. Zincirler. Sopanın ucundaki MAĞYmun. Sopa.

"Daha iyi değilsin..." diye başladı Henry ama sonra aniden, bir başka cümle aklına geldi.

"Leydi Magowan 'm Kâbusu." O iyidir.

Nasıl bir kâbus? Cehennemde kırbaçlar mı var? Sopaların ucunda mağymunlar mı?

"Tanrım," dedi Henry yumuşak bir sesle. "Aman... Tanrım, dans. O da danstaydı."

Şimdi tüm parçalar yerlerine oturmaya başlamıştı. Ne kadar da aptaldılar! Çocuğun bisikleti... oradaydı. Oracıkta, Tanrı aşkına! Hepsi kördü, hepsini birer hakem yapabilirlerdi.

"Ama öylesine yaşlıydı ki," diye fısıldadı Henry. "Ve bunaktı! Böyle bir adamın Balıkçı olabileceğini nasıl tahmin edebilirdik?"

Bu soruyu, bir başkası izledi. Balıkçı, Maxton Bakım Merkezi sakinlerinden biriyse, Ty Marshall'ı hangi cehenneme saklamıştı? Bu aşağılık herif French Landing'de nasıl dolaşıyordu? Bir yerlerde bir arabası falan mı vardı?

"Bunun bir önemi yok," diye mırıldandı Henry. "Artık yok. Bu adam kim ve nerede? Önemli olan bunlar."

Yüzündeki sıcaklığın kaynağı -Balıkçı'nın sesini bir yer ve zamanla ilişkilendirmeye çalıştığında beyninin ona hatırlattığı- elbette spot ışığıydı, Senfonik Stan'in ahududu pembesi spot ışığının sıcaklığıydı. Ve bir kadın, hoş bir yaşlı kadın...

"Bay Stan, hu huu, Bay Stan?"

...ona istek parça çalıp çalmadığını sormuştu. Ama Stan'in cevap vermesine fırsat kalmadan, iki kayanın birbirine sürtünmesi gibi sert ve gıcırtılı bir ses...

"Önce ben geldim, yaşlı kadın."

...kabaca araya girmişti. Tok... ve sert... ve muhtemelen Güney Chicago'daki ikinci ya da üçüncü nesle ait bir Alman aksanı ile.

Belki o kadar belirgin değildi, ama harfler ve sesler kendini belli ediyordu. Hem de açık seçik belli oluyordu.

"Mağymun," dedi Henry, dosdoğru karşıya bakarak. Aslında dosdoğru Charles Burnside'a bakıyordu ama bunu bilmiyordu elbette. "Zopa. Bi-ci-ia Hoşça kal... bebek."

Sonunda karşılaşacakları bu muydu yani? Konuşması biraz Arnold Schwarzenegger'i andıran yaşlı bir manyak?

Kimdi bu kadın? İsmi neydi? Hatırlayabilse, Jack'i... ya da ona ulaşamazsa Dale'i arayıp... French Landing'in üzerine çöken karabasana bir son verebilirdi

"Leydi Magowan'ın Kâbusu." O iyidir.

"Kâbus," dedi Henry, sesini değiştirerek. "Kaa-bus." Taklidi bu kez de çok başarılı olmuştu. Stüdyonun kapısının hemen önünde dikilen yaşlı adam içinse fazla başarılı olduğu anlaşılıyordu. Kaşları çatılmış ve suratı iyice asılmış bir halde dişlerini gıcırdatarak bahçe makasını kapının camına doğru açıp kapatıyordu. Kör adam, sesini nasıl bu kadar iyi taklit edebilirdi? Bu hiç hoş değildi; kesinlikle kabul edilemezdi. Yaşlı canavar, Henry Leyden'ın boğazındaki ses tellerini kesmek için can atıyordu. Çok yakında bunu yapacağına dair kendi kendine söz verdi.

Sonra da onları yiyecekti.

Dönen taburesinde oturmuş, parmaklarını önündeki pırıl pırıl parlayan cilalanınış meşeye huzursuzca vurmakta olan Henry, danstaki o kısa konuşmayı hatırladı. Çilek Festivali Dansı başlayalı çok fazla olmamıştı ki bu yaşlı kadın yanına gelmişti.

"Bana adını ve hangi şarkıyı çalmamı istediğini söyle."

"Adım, Alice Weathers ve... Benny Goodman'dan 'Moonglow'u istiyorum, lütfen."

"Alice Weathers," dedi Henry. "Kadının ismi buydu ve eğer senin ismini bilmiyorsa, cani dostum, ben de sopanın ucundaki maymunum."

Taburesinden kalktı ve tam o anda biri -bir şey- kapının camına yavaşça vurmaya başladı.

Ayı Kız isteksizce odaya geri dönmüştü ve şimdi o, Jack, Doc ve Beezer kanepenin etrafına dizilmişlerdi. Mouse ise iyice kanepenin içine gömülmüştü. Bataklıkta kötü bir sona yaklaşmakta olan bir adama benziyordu.

Balıkçı diye düşündü Jack. Bataklıkta değil ama kötü bir sona yaklaştığı doğru, bu konuda şüpheye yer yok.

“Dinleyin beni,” dedi Mouse onlara. Gözpınarlarında tekrar siyah maddeler belirmeye başlamıştı, işin kötüsü, şimdi ağzının kenarlarından da sarkıyordu. Mouse’nun iç organları mücadeleyi bırakmışlardı ve leş kokusu çok daha kuvvetliydi. Jack bu kadar dayanmış olmalarına bile hayret ediyordu.

“Sen konuş,” dedi Beezer. “Dinliyoruz.”

Mouse, Doc’a baktı. “Sözümü bitirdiğimde bana havai fişek ver. İyice dinle. Anladın mı?”

“İçindeki her neyse, işin ona kalmadan bitsin istiyorsun.”

Mouse başını salladı.

“Buna bir itirazım yok,” dedi Doc. “Yüzünde bir gülümsemeyle öleceksin.”

“Pek sanmıyorum, birader. Ama deneyeceğim.”

Mouse, kızaran gözlerini Beezer’a çevirdi. “İş bitince beni garajdaki naylon çadırlardan birine sarın. Sonra küvete atın. Bahse girerim gece yarısından önce beni... sabun köpüğü gibi delikten aşağı akıtacaksınız. Yine de yerinizde olsam dikkat ederdim. Kalanlara... dokunmayın.”

Ayı Kız gözyaşlarına boğuldu.

“Ağlama, hayatım,” dedi Mouse. “Ben bunun olmasından çok önce gitmiş olacağım. Doc söz verdi. Beez?”

“Buradayım, dostum.”

“Cenaze törenim için senden küçük bir ricam var. Olur mu? Bir şiir oku... Auden’dan... her zaman hayalarını dondurduğunu söylediğin şiiri...”

“‘İncil’i bir nesir gibi okuma,‘“ dedi Beezer. Ağlıyordu. “Tamam, Mousie.”

“Biraz müzik çalın... ‘Ripple’ belki... ve beni diğer hayata hakkını vererek, en uygun şekilde uğurlamak için midenizin Kingsland ile dolu olmasına özen gösterin. Sanırım... üzerine işeyebileceğiniz bir mezar olmayacak ama... elinizden geleni yapın.”

Jack bu sözlere güldü. Kendini tutamamıştı. Bu kez Mouse’un gözlerinin hedefi olma sırası onundu.

“Oraya yarından önce gitmeyeceğine bana söz ver, polis.”

“Mouse, böyle bir söz verebileceğimden emin değilim.”

“Vermelisin. Oraya bu gece gidersen iblis köpek hakkında endişelenmene gerek kalmaz... ormanda evin etrafını saran diğer şeyler... diğerleri...” Gözleri korkunç bir şekilde yuvalarında döndü. Siyah madde, zift gibi sakalına doğru iniyordu. Sonra her na-

sılsa sözlerine devam etmeyi başardı, "o ki diğer şeyler seni şeker gibi yiyip yutar."

"Sanırım bu riski göze almak zorundayım," dedi Jack. "Bir yerlerde bir… bir çocuk var…"

"Güvende," diye fısıldadı Mouse.

Onu doğru duyup duymadığından emin olamayan Jack, kaşlarını çattı. Doğru duymuşsa bile bu söylenenin doğruluğuna güvenebilir miydi? Mouse'un içinde kötü tabiatlı, çok güçlü bir zehir vardı. Şimdiye kadar ona karşı koyabilmiş, ona rağmen iletişim kurabilmişti ama

"Bir süre için güvende," dedi Mouse. "Tehlikeler de var… bazı şeyler hâla ona zarar verebilir sanıyorum… ama şu an için Bay Munching ona bir şey yapamaz. İsmi bu mu? Munching?"

"Galiba Munshun. Nereden biliyorsun?"

Mouse, ona ürkütücü bir gülümsemeyle baktı. Ölmek üzere olan bir kâhinin gülümsemesiydi. Mouse alnına bir kez daha dokunmayı başardı ve bu kez Jack, dehşetle adamın parmaklarının erimeye başladığını ve tırnaklarından aşağısının karardığını gördü. "Hepsi burada, depoda, dostum. Hepsi burada saklı. Söylemiştim. Ve dinle: onu kurtarmak uğruna canından olmaktansa çocuğun orada dev bir böcek ya da kaya yengeci tarafından mideye indirilip ölmesi daha iyi… her neredeyse. Öyle yaparsan abbalah çocuğu mutlaka ele geçirecektir. Arkadaşın… böyle söylüyor."

"Ne arkadaşı?" diye sordu Doc şüphelenerek.

"Boş ver," dedi Mouse. "Hollywood biliyor. Değil mi, Hollywood?"

Jack gönülsüzce başını salladı. Elbette Speedy'den ya da Parkus'tan bahsediyordu.

"Yarına kadar bekle," dedi Mouse. "Öğleye, güneşin her iki dünyada da en güçlü olduğu zamana kadar bekle. Söz ver."

Jack, önce hiçbir şey söyleyemedi. Keder içinde bocalıyordu.

"35. karayoluna tekrar vardığında zaten karanlık tamamen çökmüş olacak," dedi Ayı Kız usulca.

"Ve o ağaçların arasında kötü varlıkların olduğu kesin," dedi Doc. "'Blair Witch Project'"* filmi, orada olup bitenlerin yanında peri masalı gibi kalın. Oraya karanlıkta gitmeye niyetin yok herhalde. Tabii ölmek istemiyorsan."

"İşiniz bittiğinde…" diye fısıldadı Mouse. "İşiniz bittiğinde… geride kalanınız olursa… orayı yakıp kül edin. O deliği. O mezarı. Yakıp yok edin, duydunuz mu beni? Kapıyı kapatın."

“Tamam,” dedi Beezer. “Seni duyduk, dostum, anlaşıldı.”

“ön bir şey,” dedi Mouse. Şimdi dosdoğru Jack’e bakıyordu. “Belki bulabilirsin... ama sanırım ihtiyaç duyabileceğin başka bir şey biliyorum. Bir söz senin için çok güçlü çünkü... bir şeye dokunmuşsun. Çok uzun bir zaman önce. O kısmını anlayamadım ama...”

“Tamam, önemi yok,” dedi Jack. “Ben anladım. Sözcük nedir, Mouse?” Bir an için Mouse’un kelimeyi söylemeyi başaramayacağını düşündü. Bir şeyin onu engellemeye çalıştığı açıkça görülüyordu, ama bu mücadeleden Mouse galip çıktı. Jack, bunun muhtemelen Mouse’un hayatının son zaferi olduğunu düşündü.

“D’yamba,” dedi Mouse. “Şimdi sen söyle, Hollywood.”

“D’yamba,” dedi Jack ve kanepenin ayak ucundaki raflardan birinin üzerinde dizili olan kitaplar kaydı. Loş havada, asılı kaldılar... kaldılar... kaldılar... ve yere düştüler.

Ayı Kız, küçük bir çığlık attı. “Sakın unutma,” dedi Mouse. “İhtiyacın olacak.”

“Nasıl? Nasıl ihtiyacım olacak?” Mouse bitkince başını iki yana salladı. “Bilimi... yorum.” Beezer, Jack’in omzu üzerinden uzandı ve zorlukla çizilmiş basit haritayı aldı. “Yarın sabah bizimle Sand Bar’da buluşacaksın,” dedi sonra Jack’e. “On bir buçuk gibi orada ol, o kahrolası yola da öğle vaktinde girmiş olalım. Harita o zamana kadar bende kalacak. İşleri Mouse’un istediği gibi yürütmek için küçük bir sigorta.”

“Tamam,” dedi Jack. Sevimli Burnside’ın Kara Ev’ini bulmak için bir haritaya ihtiyacı yoktu ama Mouse çok haklıydı: karanlık çöktükten sonra oralarda dolaşmak hiç akıl kârı değildi. Ty Marshall’ı ateşler diyarında bırakma fikrinden nefret ediyordu -bir günah kadar yanlış geliyordu- ama ortada kayıp bir küçük çocuktan çok daha büyük bir sorun olduğunu unutmamalıydı. “Beezer, oraya tekrar gitmek istediğinden emin misin?”

“Kahretsin, hayır, tekrar gitmek istemiyorum,” dedi Beezer mağrur bir edayla. “Ama bir şey kızımı öldürdü -kızımı!- ve buradan, oraya gitti! Bunun doğru olmadığını söylemeyeceksin herhalde?”

Jack karşılık vermedi. Elbette doğru olduğunu biliyordu. Ve elbette Ev’e dönen yola girdiğinde Doc ve Beez’in yanında olmalarını isterdi gelmeye katlanabilirlerse.

D’yamba, diye düşündü. D’yamba. Unutma.

Tekrar kanepeye döndü. “Mouse...”

"Hayır," dedi Doc. "Sanırım iğne yapmama gerek kalmadı'!"

"Ha?" Jack, iriyarı biracıya yan gözle aptalca baktı. Kendini aptal gibi hissediyordu. Aptal ve bitkin.

"Artık tek çalışan, kolundaki saat," dedi Doc ve şarkı söylemeye başladı. Bir süre sonra Beezer ona katıldı ve ardından da Ayı Kız. Jack, aklından Henry'ninkine tuhaf bir şekilde benzeyen bir düşünceyle kanepeden uzaklaştı: ne çabuk akşam olmuştu! Zaman nasıl böyle hızlı akıp geçmişti?

"Cennette bira yok... o yüzden burada içiyoruz... ve buradan... gittiğimizde..."

Jack, parmak uçlarına basarak odanın diğer tarafına geçti. Karşı duvarda ışıklı bir Kingsland Premium Birası bar saati asılıydı. Eski dostumuz -artık yaşını gösteriyor ve pek de şanslı görünmüyordu- inanamayarak saate baktı. Kolundaki saatle kıyaslayıncaya dek gördüğüne inanmamıştı. Neredeyse sekiz olmuştu. Saatlerdir buradaydı.

Karanlık çökmek üzereydi ve Balıkçı dışarıda bir yerdeydi. Ve elbette bir de başka dünyadan oyun arkadaşları vardı.

Kapıyı açarken tekrar D'yamba, diye düşündü. Ve yıpranmış verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapatırken kararan güne büyük bir içtenlikle, "Speedy, senin boynunu kırmak isterdim," dedi.

24

D'YAMBA ÇOK GÜÇLÜ, etkili bir büyüydü; güçlü bağlantılar, kollara ayrılıp genişleyerek sonsuzluğa dek uzanan bir ağ oluştururdu. Jack Sawyer, Mouse'un gözlerindeki canlı zehri çekip aldığında d'yamba, ölmek üzere olan adamın beyninde ışıldadı ve bir süre için aklı, bilginin engin denizine ulaştı; ışıldayan gücünün bir kısmı, ağın ince telleri üzerinde ilerledi ve kısa süre sonra bir parça d'yamba, Henry Leyden'a ulaştı. Yol üzerinde d'yamba, Sand Bar'da pencere kenarında bir bölmede oturmuş, otoparkın uzak ucundaki ışık havuzunun ortasında ince, güzel bir genç kadının gülümseyerek belirdiğini gören ve kadının kaybolmasından bir saniye önce Irma'sının gelecekte olacağı kadının görüntüsüne tanık olduğunu anlayan Tansy Freneau'ya uğradı. Ve karakoldan eve dönüş yolunda ilerlerken bir an için Jack Sawyer'ın yanında olması için aniden derin ve şiddetli, yüreğini ağrıtan bir özlem duyan, karşısına çıkabilecek engeller ne olursa olsun Balıkçı davası sonuçlanana dek onun yanında olmaya yemin eden Dale Gilbertson'a dokundu; d'yamba, hafif bir titreşimle ağın ince bir teli üzerinden Judy Marshall'a ulaştı. Ve hâlâ hayatta olan ve kurtarılmayı bekleyen Ty'ın demir rengi bir hücrede uyuduğu Uzaklar'a bir pencere açtı. Burny kapının camını tıkladığı anda ise, içindeki gerçek Balıkçı'ya, bir zamanlar Mantar Adam olarak bilinen Bay Munshun'a dokundu. Buz gibi bir hava, onu uyarırcasına sinsice, aniden göğsünü şişirdi ve Bay Munshun, bu müdahale üzerine nefret ve öfkeyle donup kaldı; d'yamba hakkında hiçbir şey bilmeyen, dolayısıyla ondan nefret edemeyen Charles Burnside, kendisinin hislerini fark etti ve Chicago'da, ölmüş olması gereken küçük bir planın çadır bezi torbanın içinden sürünerek çıktığı ve arabasının arka koltuğunu onu suçlarcasına yayılan bir kan gölüne çevirdiği zamanı hatırladı. Kahrolası, suçlayıcı, görünen izlerini yı-

kayıp yok ettikten sonra bile uzu onunla alay eden kan gölü. Ama bu zincire başladığımız Henry Leyden'ın karşılaştığı ne güzellik, ne de öfkeydi; Henry'ye dokunan, bir tür bilgilendirilmeydi.

Rhoda'nın ziyaretlerinin, yalnızlığının ürünü olduğunu anladı. Merdivenlerden tırmandığını duyduğu tek şey, karısına duyduğu sonu gelmez ihtiyaçtı. Ve stüdyonun kapısının diğer tarafında duran, öldürdüğü üç çocuğa yaptıklarını Henry'ye de yapmaya niyetli olan, Maxton'daki korkunç, yaşlı adam. Başka kim bu saatte ortaya çıkıp stüdyosunun kapısını tıklatırdı? Dale olamazdı. Jack de olamazdı. Elvena Morton hiç olamazdı. Başka herkes dışarıdaydı ve kapının zilini çalardı.

Henry'nin önündeki seçenekleri gözden geçirip basit bir plan hazırlarması birkaç saniyeden fazla sürmedi. Sesinden seksenlerinin ortalarında ya da sonlarında olduğu anlaşılan Balıkçı'dan hem daha güçlü, hem de daha hızlı olduğunu varsayıyordu ve Balıkçı, müstakbel kurbanının onu teşhis ettiğinden habersizdi. Henry bu durumdan yararlanmak için arkadaş canlısı ve kafası karışmış, tek merakı ziyaretçisinin kimliği olan bir adam gibi davranmalıydı. Ve Balıkçı, Henry'nin büyük bir şanssızlık eseri kilitlememiş olduğu kapıyı açtığında, sürat ve kararlılıkla hareket etmeliydi.

Buna hazır mıyız? diye sordu Henry kendine. Hazır olsak iyi olur.

Işıklar yanıyor muydu? Hayır, çünkü evde yalnız olacağını umuyordu, yalnızken asla ışıkları açma merasimiyle uğraşmazdı. Bu durumda soru şuydu: Hava ne kadar kararmıştı? Yeterince karanlık olmayabileceğini düşündü, bir saat sonra, olsaydı evin içinde görünmeden rahatlıkla hareket edebilir, arka kapıdan kaçabilirdi. Şimdiyse kaçma olasılığı yüzde elliden fazla değildi, ama güneş, evin arka kısmında batıyordu, yani kazanacağı her saniyede mutfak ve oturma odasına bir parça karanlık daha çökecekti.

Gözünü dikmiş içeri bakmakta olan şahıs kapıyı tıklatalı belki iki saniye kadar olmuştu ve ziyaretçisinin yaptığı sesi duymamış gibi davranarak yüz ifadesini hiç değiştirmeyen Henry daha fazla oyalanamayacağını biliyordu. Derin düşünceler içinde kaybolmuş gibi yaparak bir eliyle, birkaç yıl önce George Rathbun'un yokluğunda onun adına aldığı Radyoculukta Mükemmellik Ödülü'nü, diğer eliyle de önündeki alçak raftan bir hayranın Wisconsin Faresi'ne hediye olarak üniversite radyosuna bıraktığı sustalı çakıyı kavradı. Çakıyı, CD kutularının ambalajını açmak için kullanıyordu ve kısa bir süre önce, elleriyle yapacak bir şey ararken çakıyı

nasıl bileyeceğini kendi kendine öğrenmişti. Çakı, keskin kısmı içindeyken garip, yassı bir dolmakalemi andırıyordu. İki silah birden iyidir, diye düşündü, özellikle de rakip, ikinci silahın zararsız olduğunu düşünüyorsa.

Kaplın camının tıklatılmasının üzerinden artık dört saniye geçmişti ve Bay Munshun, hem de Burny, kendilerine göre sebeplerden gittikçe sabırsızlanmaya başlamışlardı. Bay Munshun'un içi, d'yamda'nın bu zevkli sahneye bir şekilde bulaşmış olması yüzünden nefret ve öfkeyle dolmuş, tadı kalmamıştı. D'yamba'nın ortaya çıkışının tek bir anlamı olabilirdi; kör adamla bağlantısı olan biri, Kara Ev'e acımasız bekçisinin zehrini tadabilecek kadar yaklaşmayı başarmıştı. Bu da demek oluyordu ki, lanet olası Jack Sawyer, Kara Ev'in varlığından kesinlikle haberdardı ve evin savunmalarını aşmaya niyetliydi. Kör adamı ortadan kaldırıp eve dönmenin vakti gelmişti.

Burny, efendisinden nefret ve şaşırtıcı bir şekilde korkuya benzeyen bir duygunun belli belirsiz sinyallerini almıştı. Henry Leyden'ın sesini o derece iyi taklit edebilmesi Burny'yi çok sinirlendirmişti, çünkü bunun bir tehlike olduğunu biliyordu ama onu harekete geçmek için sabırsızlandıran, bu kendini koruma dürtüsünden ziyade, kan akıtmanın vereceği ilkel zevkti. Charles Burnside, Henry'yi parçalara ayırdıktan sonra Kara Ev'e ve Sheol, diye adlandırdığı yere geri uçmadan önce bir kurbanın daha kanını akıtmaya niyetliydi.

Şekli bozulmuş, iri parmaklarının eklemleri, kapının camını bir kez daha tıklattı.

Henry yüzünde mükemmel bir şaşkınlık ifadesiyle başını kapıya çevirdi. "Orada birinin olduğunu sanıyorum. Kimsiniz?... Haydi, konuşsanıza." Bir düğmeyi çevirdi ve mikrofona konuştu. "Bir şey söylüyorsanız sizi duyamadığımı belirteyim. Buradaki işimi bitirmem için bana birkaç saniye verin, hemen geliyorum." Yüzünü tekrar karşıya çevirdi ve masanın üzerine eğildi. Sol eli, öylesine ödüle dokunuyormuş gibiydi, sağ eli görünmüyordu. Henry çok derin düşüncelere dalmış gibiydi. Aslında, tüm dikkatini toplayarak kulak kesilmiş, dinliyordu.

Stüdyonun kapısının tokmağının muhteşem bir yavaşlıkla saat yönüne doğru döndüğünü duydu. Kapı iki santim aralandı, dört, altı. Günahım'ın ağır Çiçek kokusu, mikrofonun, kasetlerin, düğmelerin ve Henry'nin bilerek gözler önüne serdiği ensesinin üzerini incecik bir kimyasal zar gibi kaplayarak stüdyoyu sardı. Bir terliğe

benzer şeyin tabanı, yere sürttü. Henry silahlarını daha da sıkı tutarak harekete geçmesi için ona işaret verecek özel sesi beklemeye devam etti. Neredeyse sessiz denebilecek bir başka adım duydu, ardından bir tane daha ve Balıkçı'nın tam arkasında olduğunu anladı. Elinde, havadaki Parfüm bulutunu bahçelere has çim kokusu ve makine yağının kayganlığıyla bölen bir silah taşıyordu. Henry bu silahın ne olduğunu anlayamamıştı ama havanın hareketi, bir bıçaktan ağır olduğunu işaret ediyordu. Bunu kör adam bile görebilirdi. Balıkçı'nın bir sonraki çok sessiz adımını atışındaki tuhaflıktan Henry yaşlı canavarın bu silahı iki eliyle tuttuğunu anlamıştı

Henry'nin kafasında bir görüntü belirmişti; rakibi, darbesini indirmek üzere tam arkasında duruyordu. Şimdi bu görüntüye kaldırılmış kollar eklenmişti. Ellerinde bahçe makasına benzer bir alet tutuyordu. Henry'nin de sürpriz silahları vardı ama sürpriz saldırıların etkili olabilmesi, çok hassas bir zamanı yakalamaya bağlıydı. Başını masaya doğru biraz daha eğdi ve işareti beklemeye devam etti. Sükûneti, kendisini şaşırtıyordu.

Elinde bir bahçe makası ya da ağır bir makasla, oturmakta olan kurbanının arkasında görünmeden bekleyen bir saldırganın, darbeyi indirmeden önce, aşağı doğru indireceği darbeye gerekli şiddeti verebilmek için kollarını kaldırıp sırtını geriye doğru hafifçe bükmesi gerekirdi ve bu da uzun bir saniye alırdı. Kollarını kaldırıp sırtını geriye büktüğünde üzerindeki giysiler yukarı doğru hareket edecekti. Kumaş, tenin üzerinden kayacak ya da bir diğer kumaşa sürtünecek, belki de kemeri hafif bir ses çıkaracaktı. Nefesini içine çekecekti. Sıradan bir insan bu seslerin sadece bir ikisini duyabilir ya da hiçbirini duyamazdı, ama Henry Leyden'ın kulaklarına sıradan demek neredeyse bir suç sayılırdı.

Ve sonunda beklediği oldu. Kumaş, tene ve başka bir kumaşa sürtündü; Burny'nin burun deliklerine hava doldu. Henry hemen o anda sandalyesini geri itti ve ayağa kalkıp arkasına dönerken elinde tuttuğu ödülü, saldırgana doğru savurdu, işe yaramıştı! Darbenin şiddetiyle oluşan titreşimin elinden koluna doğru yükseldiğini hissettiği anda acı ve şokla dolu bir inilti duydu. Burun delikleri, Günahım kokusuyla doldu. Sandalye, dizlerinin üst kısmına çarptı. Henry sustalı çakının düğmesine bastı, keskin ucunun yuvasından fırladığını hissetti ve öne doğru bir hamle yaptı. Bıçak, ete saplandı. Yüzünün yirmi santim ötesinden öfke dolu bir haykırış yükseldi. Henry ödülü rakibine bir kez daha savurdu, ça-

kıyı çekip kurtardı ve tekrar soktu. Sıska kollar, onu tiksindirerek boynu ve omuzları etrafına dolandılar ve Henry suratında pis kokulu, sıcak bir nefes hissetti.

Belinin sol tarafından yayılan keskin acıyı hissedince yaralanınış olduğunu fark etti. Lanet olası bahçe makası, diye düşünerek çakıyla bir hamle daha yaptı. Ama bu kez, sadece havayı bıçaklamıştı. Sert derili bir el, dirseğini, diğer el omzunu yakaladı. Eller onu öne doğru çekti. Dik tutabilmesine yardım etmesi için dizini de sandalyenin minderine dayamıştı. Uzun bir burun, hemen burun kemiğine vurdu ve güneş gözlüklerini parçaladı. Ardından yapılan hareket, Henry'nin içini tiksintiyle doldurdu: kırık midye kabuklarını andıran iki sıra diş, yanağı üzerine kenetlendi ve derinin altına geçti. Yüzünden kan sızmaya başladı. Diş sıraları bir araya geldiler ve Henry'nin suratından bir parça deri kopardılar. Henry belindekinden çok daha beter, soluğunu kesen, korkunç bir acı hissetti. Kanının, yaşlı canavarın suratına fışkırdığını duyabiliyordu. İnanılmaz miktarda adrenalin yanında korku ve tiksinti ona, adamın ellerinden kurtulup çakıyı bir kez daha savurması için yeterince güç sağladı. Bıçak, Balıkçı'nın vücudunun hareket halinde olan bir bölgesine denk geldi... Henry, kolu olduğunu düşündü.

Tatmine benzer bir duygu hissetmesine fırsat kalmadan, çakıyı tutan eline doğru hızla yaklaşan bahçe makasının havayı yardığını fark etti. Hemen hemen aynı anda korkunç bir acıyla sarsıldı; bahçe makası derisini yarmış, kemiklerini kesmiş ve sağ elinin son iki parmağını koparmıştı.

Ve sonra, Balıkçı'yla arasındaki son bağlantı bahçe makasıymış gibi birdenbire serbest kaldı. Ayağıyla kapının kenarını hissetti, tekmeleyerek açtı ve boşluğa doğru atıldı. Düştüğü yer öylesine yoğun bir sıvıyla kaplanmıştı ki kalkmaya çalışırken ayağı kaydı. Tüm bu kan ona ait olabilir miydi?

Bir başka çağda, başka bir dönemde kasetlerden dinlediği ve üzerinde çalıştığı ses, stüdyonun kapısından duyuldu. "Beni bıçakladın, kıç silici."

Henry'nin kalıp onu dinlemeye hiç niyeti yoktu; ardında belirgin, geniş bir kan izi bıraktığının farkındaydı; buna hayıflanarak ilerliyordu. Her nasılsa her tarafı kanla kaplanmıştı, gömleği kanla sırılsıklam, pantolonun paçalarının arkası da ıslaktı. Yüzünden kan boşalmaya devam ediyordu ve Henry enerjisinin adrenaline

rağmen giderek azalmakta olduğunu hissediyordu. Kan kaybından ölmesine ne kadar süre kalmıştı, yirmi dakika mı?

Koridoru hızla geçti ve koşarak oturma odasına girdi.

Bu beladan paçayı sıyıramayacağım, diye düşündü Henry. Çok fazla kan kaybettim. Ama en azından kapıdan dışarı çıkıp temiz havada ölebilirim.

Onu takip eden Balıkçı'nın sesi koridordan duyuldu. "Yanağının bir parçasını yedim, şimdi de parmaklarını yiyeceğim. Beni dinliyor musun seni aşağılık herif?"

Henry kapıya vardı. Eli, tokmağın üzerinde kayıp duruyor, kapının tokmağı ona direniyordu. Eliyle yoklayarak kilidin bastırılmış düğmesini bulmaya çalıştı.

"Dinliyor musun, dedim?" Balıkçı'nın sesi daha yakından geliyordu ve öfkeyle doluydu.

Henry'nin tek yapması gereken, kilidi açan düğmeye bastırmak ve tokmağı çevirmekti. Her an kapıdan çıkabilirdi ama geri kalan parmakları ellerine itaat etmiyordu. Pekâlâ, tamam, öleceğim, dedi kendi kendine. Rhonda'yı takip edeceğim, Tarlakuşumun, güzel Tarlakuşumun ardından gideceğim

Çiğneme ve ağız şapırdatma sesleri duyuldu. "Tadın bok gibi. Şu an inaklarını yiyorum ve tadın berbat. Neyi severim, biliyor musun? En sevdiğim yemek nedir sence? Küçük bir çocuğun taze kalçaları. Albert Fish de bayılırdı, evet bu doğru. Mmm-mmm! BEBEK KIÇI! YEMEK, DİYE BUNA DERİM İŞTE!"“

Henry, bir şekilde yere doğru kaymıştı ve açılmayan kapının önünde ciğerleri patlayacakmış gibi nefes nefese bir halde elleri ve dizleri üzerinde duruyordu. Öne doğru ilerledi ve üzerinde rahatça oturarak Jack Sawyer'ın sesinden Charles Dickens tarafından yazılmış muhteşem cümleleri dinlediği kanepenin arkasına geçerek olduğu yerde büzüldü. Asla yapamayacaklarından birinin de Kasvetli Ev'in nasıl bir sonla biteceğini öğrenmek olduğunu düşündü. Bir diğeri de dostu Jack'i bir daha göremeyecek olmasıydı.

Balıkçı'nın ayak sesleri oturma odasına girdi ve orada kesildi. "Pekâlâ, hangi cehennemdesin, pislik herif? Benden saklanamazsın." Bahçe makasının ağzı tüyler ürpertici bir ses çıkararak açılıp kapandı.

Ya Balıkçı'nın gözleri Henry kadar kör olmuştu ya da oda çok karanlıktı. Henry'nin ruhunda, bir kibritin alevine benzer küçük bir umut ışığı belirdi. Belki rakibi ışıkların düğmesini göremezdi.

"Piç kurusu!" Bic guruzu. "Lanet olsun, nereye saklandın?" Laned olzun, nereye zağlandın?

Bu çok ilginç, diye düşündü Henry. Balıkçı'nın öfkesi artıp sabrı tükendikçe konuşmasındaki garip, Almana benzeyen ama Alman olmayan aksan daha da belirginleşiyordu. Duyduğu sesin artık Chicago'nun güneyiyle de ilgisi yoktu. Hiçbir yerle ilgisi yoktu. Kesinlikle Almanca değildi. Henry, Dr. Spiegleman'ın İngilizceyi bir Alman gibi konuşmaya çalışan bir Fransız tanımını duysa ona hak verir ve gülümseyerek başını sallardı. Buna bir çeşit dünyadışı Alman aksanı denebilirdi, daha önce hiç Almanca duymamış birinin konuşmasının Almancaya doğru başkalaşım göstermesi.

"Beni yaraladın, seni kahrolası domuz!" Beni yaraladın, zeni gahrolazı domuz!

Balıkçı bir koltuğun üzerine atılıp devirdi. Sonra sesine tekrar Chicago aksanı hâkim oldu. "Seni bulacağım, ahbap ve bulduğumda o lanet olası kelleni vücudundan ayıracağım."

Bir lamba yere devrildi. Terlik giymiş ayaklar, odanın sağ tarafına doğru ilerledi. "Karanlıkta saklanan kör adam, ha? Ah, bu çok şirin, gerçekten çok şirin. Bak sana ne söyleyeceğim. Uzun zamandır dil yemiyordum ama sanırım seninkinin tadına bir bakacağım." Küçük bir masa devrildi ve üzerindeki lamba yere düştü. "Sana biraz bilgi vereyim. Diller çok ilginçtir. Yaşlı bir adamın dilinin tadının genç bir adamınkinden pek farkı yoktur, elbette çocuk dili ikisinden kat kat lezzetlidir. Fridz Hahhmun olduğum zamanlarda bir cog cocug dili yemişdim, ha ha."

Garip-Balıkçı, Alman aksanının dünyadışı şekliyle konuştuğunda sesi bir başkasına aitmiş gibi değişiyordu. Bir yumruk duvara geçirildi ve ayak sesler yakınlaştı. Henry dirseklerini kullanarak kanepenin arkasında süründü ve uzun, alçak bir masanın koruması altına girdi. Kan gölüne basan ayakların mide bulandırıcı sesi duyuldu. Henry başını biraz dinlendirmek üzere elleri üzerine koyduğunda yüzüne doğru sıcak kanın fışkırdığını hissetti. Kesik parmakların dayanılmaz acısı, yüzünün ve belinin acısını geride bırakmıştı.

"Sonsuza dek saklanamazsın," dedi Balıkçı. Hemen ardından o garip aksana geçti. "Bu gadarı yeder, Burn-Burn. Yabacag daha önemli işlerimiz var."

"Hey, ona piç kurusu diyen sensin. Beni yaraladı!"

“Dilgi deliglerinde dilgiler oho, fare deliglerinde fareler, onlar da acı cegiyor. Zavallı gayıp bebeglerim, aha, onlar cog cog cog daha fazla acı cegiyor fer.”

“Ama buna ne olacak?”

“Gan gaybından ölüyor, gan gaybından ölüyor, aha. Bırag ölzün.”

Karanlıkta, olanları zorlukla seçebiliyorduk. Charles Burnside, Parkus’un çift başlı papağanı Kutsal ve Saygısız’ın kan donduran, korkunç bir taklidini yapıyor gibiydi. Kendi sesiyle konuştuğunda, başını sola çeviriyordu; dünyadışı aksanla konuştuğundaysa sağına bakıyordu. Başının sağa sola dönüşünü gören biri onu, çift kişilikli bir karakterin iki ayrı yarısını oynamaya çalışan Jim Carrey ya da Steve Martin gibi bir komedi aktörüne benzetebilirdi ama bu adam hiç komik değildi. Karakterin her iki yarısı da korkunçtu ve sesleri kulaklarımızı tırmalıyordu. Aralarındaki en büyük fark, gösterinin hâkimi soldaki baş, yani uzaylı aksanıyla konuşan taraf olmasıydı: diğerinin aracının direksiyonunu o idare ediyordu ve sağdaki kafa -bizim Burny- tam anlamıyla bir köleydi. Aralarındaki farkın bu derece belirgin oluşu, bize Bay Munshun’un Charles Burnside’ı eski bir çorap gibi bir kenara fırlatmasına fazla zaman kalmadığını düşündürüyordu.

“Ama onu ÖLDÜRMEK istiyorum!” diye zırladı Burny.

“O zaden ölü, ölü, ölü. Jackk Zawyer’in gaibi gırılacag. Jackk Zawv yabdığını bilmeyeceg. Şimdi Maxdon’a gidip Chibber’ı öldürelim olor mı? Chibber’ı öldürmeg izdiyorzun, değil mi?”

Burny kıs kıs güldü. “Evet, Chipper’ı öldürmek izdiyoruım. O it herifi küçük parçalara ayırmak ve etini kemiklerinden sıyırmak izdiyorum. Ve o fahişe de oradaysa, onun da kafasını koparmak ve sulu, tatlı, küçük dilini mideye indirmek istiyorum.”

Bu konuşma Henry Leyden’a delilik, şeytani ele geçirilmişlik ya da her ikisi gibi geliyordu. Belinden ve kesik parmaklarının kalan bölümlerinden kan fışkırmaya devam ediyordu ve bunu durduramayacak kadar güçsüzdü. Altın da ve etrafında birikmiş olan kanların kokusu, midesini bulandırıyordu ama o an bulantı, sorunlarının en önemsiziydi. Başı dönüyor, kendinden geçecekmiş gibi hissediyor ve tüm vücudunu hoş bir uyuşukluk sarıyordu, asıl sorunu buydu ve buna karşı kullanılabilecek en etkili silah, acıydı. Kendinden geçmeyi göze alamazdı. Bilinci açık kalmalıydı. Bir yolunu bulup Jack’e mesaj bırakmalıydı.

"Haydi Burn... Burn, artıg gidiyoruz, Chibber'la görüleceg bir işimiz var, oho. Ve zonra... aha ve zonra, zonra, zonra güzzel, güzzel Gara Ev'e gidib Gizil Gral için hazırlanalım!"

"Kızıl Kral'la tanışmak istiyorum," dedi Burny. Ağzının kenarından ip gibi salyalar akıyordu ve gözleri, bir anlığına karanlıkta ışıldadı. "Marshall piçini Kızıl Kral'a vereceğim ve Kızıl Kral beni çok sevecek çünkü sadece küçük bir parça, belki bir el yiyeceğim, daha fazlasını değil."

"Zeni zeverze benim zayemde zeveceg, Burn... Burn, cüngü Gral en cog beni zeviyor, benii, benii, benii. Bay Munnshunn'u! Ve Gral hügmedmeye başlayınca dilgi deliglerindegi dilgiler aglayacag, aglayacag, igi gözleri igi çeşme ağlayacag ve zeninle benn, benn, benn, düm dünyalar boş fındıg gabugların-dan ibared oluncaya gadar yiyeceğizz, yiyeceğizz, yiyeceğizz!"

"Boş fındık kabukları." Burny gevrek gevrek güldü ve ağzının kenarından akan salyayı gürültüyle çekti. "Ne çok yiyecekmişiz."

Henry, yaşlı, korkunç Bum... Burn'ün her an onu fark edebileceğini düşünüyordu.

"Gel!"

"Geliyorum," dedi Burnside. "Önce bir mesaj bırakmak istiyorum."

Sessizlik.

Henry'nin duyduğu bir sonraki ses, terliklerin kanla kaplı yerden ayrılırken çıkardığı yapışkan garip bir sürtünme sesiydi. Merdivenlerin altındaki dolabın kapağı gürültüyle açıldı; stüdyonun kapısı çarpılarak kapandı. Temiz hava kokusu belirip kayboldu. Gitmişlerdi; Henry nasıl olduğunu bilmiyordu ama yalnız olduğundan emindi. Nasıl olduğu kimin umurundaydı? Henry'nin düşünmesi gereken daha önemli meseleler vardı. "Cog daha önemli gonular,"dedi yüksek sesle. "O adam benim çilli bir tavuk olduğum kadar Alman."

Alçak, uzun masanın altından sürünerek çıktı ve masadan destek alarak ayağa kalktı. Belini doğrulttuğunda kafasını gri bir bulutun kapladığını hissetti ayakta kalabilmek için bir lambanın ayağına tutunmak zorunda kaldı. "Sakın bayılma," dedi. "Bayılmaya izin yok."

Yürüyebilirdi, bundan emindi. Ne de olsa hayatının büyük bir kısmı boyunca yürümüştü. Aslında araba da kullanabilirdi; araba kullanmak yürümekten bile kolaydı, ama kimse direksiyon başındaki yeteneklerini göstermesi için ona bir fırsat vermeye cesaret

edememişti. Lanet olsun, Ray Charles araba kullanabiliyorsa -ve kullanabiliyordu, hatta şu an otoyoldan sağa dönüyor bile olabilirdi- Henry Leyden neden kullanamayacaktı? Maalesef o an Henry Leyden'ın kullanabileceği bir araba yoktu, bu yüzden çevik bir yürüyüşle yetinmesi gerekecekti. Yani mümkün olduğunca çevik bir yürüyüş.

Henry'nin kanla kaplı oturma odasındaki bu hoş yürüyüşünün hedefi neresiydi? "Neresi olacak," diye cevapladı kendini. "Bu açık seçik ortada. Stüdyoma gidiyorum elbette. Sevgili, küçük, sıcak stüdyoma doğru hoş bir yürüyüş yapıyorum."

Gri bulut kafasını bir kez daha sardı. Bu bulut dağıtılabilirdi. Elimizde çok etkili bir yöntem vardı, değil mi? Evet, vardı: yöntem, bir doz keskin acıydı. Henry sağlam eliyle kesik parmaklarından geri kalan kanlı çıkıntılara vurdu vay canına, evet işe yaramıştı, tüm kolu sanki cayır cayır yanıyordu. Alevler içinde bir kol, bu iş görürdü. Yanan parmaklardan saçılan beyaz, parlak kıvılcımlar stüdyoya kadar idare ederdi.

Gözyaşları akabilirdi. Ölü adamlar ağlamazdı.

"Kan kokusu, kahkahaya benzer," dedi Henry. "Bunu kim söylemişti? Birisi. Bir kitapta yazıyordu. 'Kanın kokusu, kahkahaya benziyordu.' Harika cümle. Şimdi ayağını diğerinin önüne at."

Stüdyoya giden kısa koridora vardığında, bir süre için sırtını duvara yaslandı. Göğsünün ortasında beliren yoğun bitkinlik, tüm bedenine yayılıyordu. Başını ani bir hareketle dikleştirdi. Yanağından akan kan, duvara sıçramıştı. "Konuşmayı kesme, seni ahmak. Kendi kendine konuşmak delilik değildir. Harika bir şeydir. Ve biliyorsun. Sen hayatını bu şekilde kazanıyorsun gün boyu kendi kendine konuşarak!"

Duvardan ayrılıp öne doğru bir adım atınca George Rathbun konuşmaya başladı. "Dostlar ve siz benim gerçekten DOSTLARIMSINIZ, bunu belirteyim, KDCU-AM'de bazı teknik aksaklıklar yaşıyoruz. Enerji seviyesi azaldı ve voltaj düştü, evet düştü. Korkmayın, sevgili dostlarım. Korkmayın! Şu an stüdyodan sadece bir bir buçuk metre uzaklıktayız ve çok yakında tekrar görev başında olacağız, evet efendim. Hiçbir yaşlı yamyam ve uzaylı arkadaşı bu istasyonun yayınına engel olamaz, ha-YIRR, son programımızı yapmadan olmaz."

Henry ona değil de, George Rathbun Henry Leyden'a hayat vermiş gibiydi. Belini doğrultabilmiş, başı dikleşmişti. iki adımda stüdyonun kapalı kapısına vardı. "Bu çok zor bir yakalayış, dost-

ların ve Pokey Reese bu topu yakalamak istiyorsa eldiveninin efendisi olması gerek. Ne yapıyor orada, dostlar? Gözlerinize inanabiliyor musunuz? Bir elini pantolonunun cebine sokuyor olabilir mi? Yoksa cebinden bir şey mi çıkarıyor? Tanrım, ulu Tanrım, insanın aklı duracakmış gibi oluyor... Pokey ESKİ MENDİL NUMARASINA BAŞVURUYOR! Evet, öyle! Eldivenini SİLİYOR, atış yapan elini SİLİYOR, sümüklü kumaşı ÇEKİYOR, tokmağı TUTUYOR... Ve kapı AÇILIYOR! Pokey Reese bir kez daha inanılmazı başardı, STÜDYOYA GİRDİ!"

Henry mendili yaralı eline sararak sandalyeye doğru sarsakça ilerledi. "Rafael Furcal kaybolmuş gibi görünüyor, adam topu EL YORDAMIYLA bulmaya çalışıyor... Bir dakika, bir dakika, yoksa buldu mu? Kenarından mı yakalamış? EVET! Topun KOLUNU ve ardından ARKASINI yakaladı ve yerden KALDIRDI, bayanlar baylar, top tekrar TEKERLEKLERİNİN üzerinde! Furcal oturdu ve kendini konsola doğru çekti. Ortalıkta çok kan var ama beysbol, azılı rakipler karşısındayken bazen çok VAHŞİ bir spor olabiliyor."

Henry kanın çoğunun temizlenmiş olduğu sol elinin parmaklarıyla kayıt düğmesine bastı ve mikrofonu önüne çekti. Karanlıkta oturmuş, kasetin şeridinin bir taraftan diğerine geçişini dinliyor ve binlerce gece boyunca saatlerini geçirdiği yerde bulunmaktan garip bir haz duyuyordu. Kadifemsi bir bitkinlik tüm vücudunu ve aklını sarıyor, dokunduğu yeri karanlığa boğuyordu. Teslim olmak için henüz çok erkendi. Yakında direnmeyi bırakacaktı ama önce işini yapmalıydı. Kendi kendine konuşarak Jack Sawyer'la konuşmalıydı ve bunu yapmak için tanıdık dostların yardımına başvurdu.

George Rathbun: "Dokuzuncu devrenin sonu ve ev sahibi takım duşlara yöneldi, ahbap. Ama maç, son KÖR adam ÖLÜNCEYE dek SONA ermeyecek!"

Henry Shake: "Seninle konuşuyorum, Jack Sawyer ve benim yüzümden kontrolünü kaybetmeni ya da saçma sapan davranmanı istemiyorum. Sakin ol ve eski dostun Arabistan Şeyhi Henry Shake'i dinle, tamam mı? Balıkçı ziyaretime geldi ve buradan ayrılırken hedefi Maxton'di. Chipper'ı, oranın sahibi olan adamı öldürmeye niyetli. Polisi ara, yapabilirsen onu kurtar. Balıkçı, Max-Ma yaşıyor, bunu biliyor muydun? İçine bir iblis girmiş olan yaşlı bir adam. Onu tanıdığımı anladı, sana haber veremeden işimi bitirmek istedi ve duygularımla oynamaya niyetliydi beni öldürerek seni çılgına çevirebileceğini sanıyor. Ona bu fırsatı verme, tamam

mı?" Wisconsin Faresi: "ÇÜNKÜ BU GERÇEKTEN İĞRENÇ BİR ŞEY OLUR! BALIK BEYİNLİ SENİ KARA EV DENEN YERDE BEKLEYECEK. BU LANET OLASI AŞAĞILIK HERİFLE KARŞILAŞMAYA HAZİR OLMALISIN! ADAMIN KAHROLASI BAĞIRSAKLARINI SÖK!"

Fare'nin elektrikli testere gürültüsünü andıran konuşması bir öksürük kriziyle kesildi.

Zorlukla nefes alan Henry Shake: "Dostumuz Fare'nin acilen gitmesi gerekti. Çocuk, kolayca heyecanlanabiliyor."

George Rathbun: "EVLAT, BANA söylemek istediğin..." Henry Shake: "Sakin ol. Evet, heyecanlanmak için yerden göğe kadar hakkı var. Ama Jack ona bağırmamızı istemez herhalde. Onun istediği, bilgi."

George Rathbun: "O halde acele edip ona istediğini versen iyi olur sanırım."

Henry Shake: "Durum şu, Jack. Ne Balıkçı'nın, ne de iblisinin ya da her neyi oluyorsa onun, galiba ismi Bay Munching gibi bir şey, ikisinin de zekâsının pek parlak olduğu söylenemez. İblis de inanılmayacak kadar beyinsiz." Henry Leyden arkasına yaslandı ve birkaç saniyeliğine hiçliğe baktı. Belden aşağısını hissetmiyordu ve elinden akan kan, mikrofonun etrafında küçük bir gölcük meydana getirmişti. Kesik parmaklarının dibindeki zonklama giderek azalıyordu.

George Rathbun: "Şimdi olmaz, Chuckles!"

Henry Leyden başını iki yana salladı ve "Beyinsiz aptalları yenebilirsin, dostum," dedi. "Artık yayından çıkmam gerek. Jack, benim yüzümden kendini kötü hissetme. Muhteşem bir hayatım oldu ve şimdi de Rhoda'ma kavuşacağım." Karanlıkta gülümsedi; gülümsemesi genişledi. "Ah, Tarlakuşum. Merhaba." Bazen kan kokusu gerçekten kahkahaya benzeyebiliyordu.

Nailhouse Row'un sonunda neler olup bitiyordu? Kararmaya yüz tutmuş havada, şişman, vızıldayan, kutsal bir kitabın sayfaları gibi aydınlatılmış görünen bir sürü şey, Jack Sawyer'ın etrafında dönüyor, hızla uçuşuyordu çalıkuşu olamayacak kadar küçüktüler, havayı yarıyor, alçalıyor, yükseklerinden kendi ışıklarını yayıyormuş gibi görünüyorlardı. Bunlar eşekarılarıysa Jack Sawyer'ın başı büyük dertte demekti. Ama sokmuyorlardı; yuvarlak gövdeleri Jack'in yüzüne ve ellerine yumuşakça dokunuyor, bir kedinin, sahibinin bacağına sürtünmesi gibi, hem rahatlayarak, hem huzur vererek vücuduna hafifçe çarpıyordu.

Şu an, aldıklarından çok veriyorlardı ve Jack'in bile bunun neden böyle olduğuna dair bir fikri yoktu. Etrafını saran yaratıklar eşekarıları, sinekkuşları ya da kediler değil, arılardı, balarıları. Normal bir zamanda bir arı sürüsünü arasında kalsa korkardı. Özellikle de bunlar gibi üstün bir ırka ait arılarsa; bunlar, süperarılardı, daha önce hiç görmediği kadar iriydiler, sarıları altın sarısı siyahlarıysa zifiri karanlık gibiydi. Ama Jack korkmuyordu. Sokacak olsalardı şimdiye kadar çoktan sokarlardı. Ve onları gördüğü anda bir zarar vermeye niyetleri olmadığını anlamıştı. Gövdelerinin dokunuşu çok yumuşak ve rahatlatıcıydı; vızıltılarıysa alçak ve uyumlu, bir Protestan ilahisi gibi huzurluydu, ilk birkaç saniyeden sonra Jack kendini onlara bıraktı.

Arılar iyice yaklaştılar ve vızıltılarının alçak uğultusu kulaklarını doldurdu. Bir vaaz ya da bir şarkı gibiydi. Bir an için tek görebildiği, oradan oraya uçuşan arıların ördüğü sık ağ oldu. Sonra arılar, yüzü hariç vücudunun her yerine kondular. Başını bir miğfer gibi sardılar. Kollarını, göğsünü, sırtını, bacaklarını bir battaniye gibi örttüler. Ayakkabılarının üzerine kondular ve bir an sonra ayakkabıları görünmez oldu. Sayılarına rağmen neredeyse hiç ağırlıkları yokmuş gibiydi. Jack'in vücudunun çıplak olan bölgeleri, yani elleri ve boynu, yumuşacık bir kaşmire sarılmış gibiydi. Jack Sawyer'ın tüm vücudu, altın sarısı ve siyah renkte, yoğun, tüy hafifliğinde bir örtüyle kaplanmıştı. Kollarını kaldırdığında arılar da onunla birlikte hareket etti.

Jack üzerleri arılarla kaplı arı yetiştiricilerinin fotoğraflarını görmüştü ama bu bir fotoğraf, o da bir arı yetiştiricisi değildi. Duyduğu haz -bu ziyaretin hiç beklenmedik olmasının da ayrı bir zevki vardı- onu şaşırtıyordu. Arılar onu sardığında Mouse'un korkunç ölümünü ve ertesi günün korkutucu görevini unutmuştu. Tek unutmadığı, Sophie'ydi; Doc ve Beezer'ın dışarı çıkıp bu olanları görmesini isterdi, ama en çok Sophie'nin görmesini istiyordu. Belki d'yamba sayesinde görebiliyordu. Biri Jack Sawyer'a huzur vermeye çalışıyor, iyiliğini istiyordu. Sevgi dolu, görünmez bir varlık, ona desteğini sunuyordu. Işıldayan sarı-siyah arı giysisi içindeki Jack gökyüzüne doğru bir adım atacak olsa uçabilecekmiş gibi hissediyordu. Arılar, onu vadilerin, küçük tepelerin üzerinden uçuracaklardı. Öte-dünya'daki kanatlı adamların Sophie'yi taşıdıkları gibi havada kalacaktı. Onu taşıyacak iki değil, iki bin kanat olacaktı, Jack bizim dünyamızda arıların gece çökmeden önce kovanlarına dönmelerini hatırladı. Günlük alışkanlıkları ha-

tırlatılmış gibi arılar, Jack'in başınak gövdesinden, kollarından ve bacaklarından ayrıldılar. Yaşayan bir halı gibi bölüm bölüm değil de dörderli beşerli gruplar halinde ayrılıyorlar, biraz uzağında havada dönüyorlar, sonra Nailhouse Row'un iç kesimindeki evler üzerinden birer kurşun gibi doğuya doğru uçup karanlığın sonsuzluğunda kayboluyorlardı. Jack, vızıltılarının sona erdiğini ancak onu bırakıp gittiklerinde fark etti.

Tekrar kamyonetine doğru ilerlemeye başlamasından önceki birkaç saniye boyunca, birinin onu gözetlediğini hissetti. Yaşadığı... neydi? Bu sorunun cevabını, kamyonetin motorunu çalıştırıp gaz pedalına bastığında buldu: kucaklanmıştı.

Jack önünde uzanan gece boyunca bu kucaklamanın sıcaklığına ve tekrarlanmasına ne kadar çok ihtiyaç duyacağından bihaberdi.

Her şeyden önce, yorgunluktan bitkin düşmüş bir haldeydi... Bir arı sürüsünce kucaklanmak gibi gerçeküstü bir olayla sonlanması gereken bir gün geçirmişti: Sophie, Wendell Green, Judy Marshall, Parkus -o afet, o şiddetli fırtına!- ve Mouse Baumann'ın tuhaf ölümü, tüm bunlar enerjisini tüketmiş, onu zorlukla nefes alır halde bırakmıştı. Vücudu, dinlenmek için adeta yalvarıyordu. French Landing'den ayrılıp geniş, karanlık kırsal alana girdiğinde bir an için yolun kenarına çekip yarım saat kestirmek için dayanılmaz bir istek duydu. Gittikçe kararan gece, tazeleyici bir uyku vaat ediyordu ve sorun da buydu: bütün geceyi kamyonette uyuyarak geçirebilirdi ve bu yüzden, formunun zirvesinde olması gereken günde tüm vücudu tutulmuş ve kaskatı olabilirdi.

Şu an, formunun zirvesinde olduğu söylenemezdi babası Phil Sawyer'ın söylediği gibi, uzaktan yakından ilgisi yoktu. Şu an, Phil Sawyer'ın bir başka deyimiyle, enerjisinin son demlerini tüketiyordu, ama Henry Leyden'a uğrayacak kadar uyanık kalmayı başarabilirdi. Henry, ESPN'den gelen adamla bir anlaşma yapmış olabilirdi belki daha büyük bir pazara girecek ve çuvalla para kazanacaktı. Onun gibi, Henry'nin de daha fazla paraya ihtiyacı yoktu aslında, hayatı mükemmel görünüyordu ama Jack, sevgili dostunun bir anda paraya boğulması fikrinden hoşlanıyordu. Harcayabilecek daha çok parası olan bir Henry'yi görmek isterdi. Kim bilir ne muhteşem giysiler satın alırdı! Jack, onunla New York'a gittiğini, Cariyle ya da St. Regis gibi lüks bir otelde kaldıklarını, yarım düzine erkek giyim mağazasını dolaştıklarını ve istediklerini yapmakta ona yardım ettiğini hayal etti.

Henry'ye hemen hemen- her şey yakışırdı. Nasıl olursa olsun, her giydiği onun üzerinde daha güzel görünürdü ama Henry'nin belirli, özel zevkleri vardı. Henry klasik, hatta eski moda denebilecek bir şıklığı tercih ederdi. Çoğunlukla ince çizgili, zarif ekose desenli, balık sırtı tüvitler giyerdi. Pamuklu, yünlü ve keten kumaşları severdi. Bazen papyon ya da fular takar, göğüs cebine de mendiller yerleştirirdi. Yumuşak, kaliteli deriden ayakkabılar, zarif botlar giyerdi. Asla spor ayakkabı ya da kot pantolon giymezdi ve Jack onu hiç, üzerinde yazı olan bir tişörtle görmemişti. Burada asıl soru, kör bir adamın nasıl olup da böyle ince bir giyim zevki geliştirdiğiydi.

Annesi, diye düşündü Jack, birden bu gerçeği kavrayarak. Elbette. Giyim zevkini annesinden almış olmalı.

Nedense, bu düşünce Jack'in gözlerini yaşarttı. Bu kadar yorulduğum zamanlarda çok duygusal oluyorum, dedi kendi kendine. Dikkat et, yoksa ipin ucunu kaçıracaksın. Ama bir sorunu tespit etmek, çözmek anlamına gelmiyordu ve kendi öğüdüne uyamıyordu. Henry Leyden'ın hayatı boyunca annesinin erkek giyimi üzerine olan fikirlerine saygı duyup bağlı kalması, Jack'e çok güzel ve dokunaklı geliyordu. Takdir edilesi bir sadakatin göstergesiydi, hiç dile getirilmemiş bir sadakat. Henry muhtemelen annesinden pek çok şey almıştı: pratik zekâsı, müzik aşkı, sağduyululuğu, hiçbir şekilde kendine acımaması. Jack bu son ikisinin muhteşem bir bileşim olduğunu düşündü; birlikte, cesareti doğuruyorlardı.

Henry gerçekten de çok cesurdu. Neredeyse korku nedir bilmezdi. Araba kullanmaktan bahsetmesi kulağa komik gelebilirdi ama Jack fırsat verildiği takdirde dostunun en yakındaki Chrysler'ın direksiyonuna geçip motoru çalıştırdıktan sonra otoyola çıkacağından hiç şüphe duymuyordu. Bu yüzden bayram edip hava atmaya kalkmazdı, bunlar karakterine uymazdı; Henry'den ön cama doğru başını sallayıp, "Mısırlar yılın bu zamanına göre oldukça iyi boy vermiş," ya da "Duane'in sonunda evini boyamaya karar vermesine memnun oldum," gibi cümleler söylemesi beklenirdi. Ve mısırlar gerçekten uzamış, Duane Updahl kısa bir zaman önce evini boyamış olurdu. Henry bu bilgileri gizemli algı sistemleri sayesinde edinirdi.

Jack, Kara Ev'den sağ çıkmayı başarırsa kamyonetiyle Henry'nin bir tur atmasını teklif etmeye karar verdi. Belki kendilerini burunüstü bir hendeğe girmiş bulurlardı, ama Henry'nin yü-

zündeki ifadeyi görmek buna değerdi doğrusu. Bir cumartesi günü öğleden sonra Henry'yi 93. karayoluna çıkarıp kamyonetini Logand Bar'a kadar sürmesine izin verecekti. Beezer ve Doc, vahşi köpekler tarafından parçalanınaz ve Kara Ev'e yaptıkları ziyaretten sağ salim çıkarlarsa mutlaka Henry ile sohbet etmek için bir fırsat bulmalıydılar. Garipti ama Henry ile çok iyi anlaşacaklarından ve sohbetlerinin tadına doyulmayacağından emindi. Beezer ve Doc, Henry'yle mutlaka tanımalıydılar, ona bayılacaklardı. Birkaç hafta sonra Henry'yi bir Harley'nin üzerinde Centralia'ya giderken görürse hiç şaşırmamalıydı.

Ah, Henry de onlarla Kara Ev'e gelebilseydi. Bu düşünce üzerine asla hayata geçirilemeyecek bir fikrin üzüntüsü, Jack'in yüreğini dağladı. Henry'nin çok cesur davranacağını ve hiç tereddüt etmeyeceğini biliyordu ama bu fikrin ona en cazip gelen tarafı, Henry ile daha sonra, yaptıkları üzerine uzun uzun konuşabilecek olmalarıydı. Bu sohbetler -yağan kar, çatıda birikirken birinin ya da diğerinin sıcak oturma odasında, içkilerini yudumlarken- harika olurdu ama Henry'yi bu şekilde tehlikeye atamazdı.

"Bunu düşünmek bile aptalca," dedi Jack yüksek sesle ve Henry'ye karşı tamamen açık davranmadığı, kendi içine kapandığı için pişmanlık duyduğunu fark etti, aptallık edip inatla sessiz kalmayı tercih etmişti. Sorun, gelecekte anlatamayabilecekleri değil, geçmişte anlatmamayı seçtikleriydi. En başından itibaren Henry'ye karşı dürüst olmalıydı. Ona kırmızı tüylerden, kızılgerdan yumurtalarından ve giderek artan huzursuzluğundan bahsetmeliydi. Henry gözlerinin daha erken açılmasına yardım edebilir, Jack'e, onunkinden çok daha tehlikeli olan kendi körlüğünü ortadan kaldırmak için yol gösterebilirdi.

Bundan böyle o şekilde davranmamaya karar verdi. Artık sırlar olmayacaktı. Madem Henry'nin dostluğuna sahip olacak kadar şanslıydı, ona ne kadar değer verdiğini de göstermeliydi. Şu andan itibaren Henry'ye geçmişi dâhil, her şeyi anlatacaktı: Ötedünya, Speedy Parker, Santa Monica Rıhtımı'ndaki ölü adam, Tyler Marshall'ın beysbol şapkası. Judy Marshall. Sophie. Evet, Henry'ye Sophie'den bahsetmeliydi... Şimdiye kadar bahsetmeden nasıl durabilmişti? Henry onun adına çok mutlu olacaktı ve Jack bunu görmek için sabırsızlanıyordu. Henry'nin sevinci başka hiç kimseninkine benzemezdi; Henry sevinç gösterisine zarif, karizmatik, iyi kalpli bir dokunuş eklerdi ve bu şekilde Jack'in sevincini arttırır, ayrı bir tat katardı. Kelimenin tam anlamıyla inanılmaz, inanılmaz

bir dosttu! Henry'yi onunla tanışmayan birine anlatmaya kalksa, karşısındaki duyduklarına inanmayabilirdi. Öyle biri, orada, tek başına yaşıyordu, ha? Ama öyleydi işte, Wisconsin, French Kasabası, Norway Vadisi'ndeki geniş, ıssız arazi içindeki evinde yapayalnız, Kasvetli Ev'in bir sonraki bölümünü dinlemeyi bekliyordu. Şimdiye kadar Jack'in geleceğini düşünerek mutfaktaki ve oturma odasındaki ışıkları, ölen sevgili karısının anısına saygı yapmakta olduğu gibi yakmıştı mutlaka.

Jack, öyle bir arkadaşım olduğuna göre pek fena biri sayılmam herhalde diye düşündü.

Ve sonra: Henry'yi gerçekten çok seviyorum, diye düşündü.

Karanlık olmasına rağmen şimdi her şey gözüne çok güzel görünüyordu. Geniş otoparkı içinde-, parlayan neon ışıklarıyla Sand Bar; 93. karayoluna döndüğünde kamyonetinin farlarının bir anlığına aydınlattığı sivri tepeli, içi geçmiş ağaçlar; upuzun, görünmeyen tarlalar; Roy'un Dükkânı'nın verandasında asılı, Noel süslemeleri gibi parlayan ampuller, ilk köprünün gıcırtısı ve vadinin derinliklerine uzanan keskin dönemeç. Yolun sol tarafında, yoldan oldukça uzakta, pencerelerinden sızan ışıkları karanlıkta dini törenlerde kullanılan mumlar gibi parlayan ilk çiftlik evi. Her şey bir başka anlam kazanmış, dile gelmiş gibiydi. Kutsal bir sessizliğe sarınmış kutsal bir koruda ilerliyordu Jack, Dale'in onu oraya ilk getirdiği günü hatırladı. O da kutsal bir gündü.

Jack farkında değildi, ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kanı, damarlarında şakıyordu. Solgun çiftlik evleri, karanlıkta yarı gizlenmiş, hafifçe parlıyordu. Ve oraya geldiği ilk gün onu karşılayan yabani zambaklar, yola doğru başlarını uzatmışlardı. Yabani zambaklar, farların ışığı altında bir an ışıldadılar, sonra mırıltılar içinde geride kaldılar. Kaybolan konuşmaları, Henry Leyden'ın sıcak evine doğru hevesle ilerleyen lastiklerin seslerine karıştı. Jack ertesi gün ölebileceğini biliyordu ve bu da, yaşayabileceği son gece olabilirdi. Galip gelmeye mecbur olması, galip geleceği anlamına gelmiyordu, bunun farkındaydı; gururlu imparatorluklar ve asil çağlar mağlup olup yok olmuşlardı ve Kızıl Kral, Kule'den çıkıp kaos yaratabilir, hışmıyla tüm dünyaları altüst edebilirdi.

Kara Ev'de hepsi ölebilirdi: o, Beezer ve Doc. Bu gerçekleşirse Tyler Marshall, zamanın olmadığı Araf'ta bir küreğe zincirlenmiş bir köle ve bir Kırıcı olmakla kalmayacak, abbalahın tüm dünyaları yanan cesetlerle dolu fırınlara çevirmek için kullanacağı bir Sü-

per-Kırıcı, nükleer güce sahip bir Kırıcı olacaktı. Bunun için cesedimi çiğnemesi gerekir, diye düşündü Jack. Sonra güldü, olacak olan zaten bu değil miydi?

Ne garip bir andı; aynı anda hem gülüyor, hem de gözyaşlarını siliyordu. Bu paradoks, birden kendini ikiye bölünmüş hissetmesine yol açtı. Güzellik ve dehşet, güzellik ve acı bu karmaşadan bir çıkış yolu yoktu. Jack fazlasıyla yorgundu ama dünyanın öz hassasiyetini, ölüme doğru durdurulamaz, sabit ilerleyişini veya tüm anlamının kaynağının bu hareket olduğunu fark edemeyecek kadar bitkin düşmemişti. Yürek sızlatan bu güzelliği görebiliyor musunuz? İyi bakın çünkü biran sonra kalbiniz duracak.

Altın arılar sürüsünün üzerine konup onu sarıp sarmalayışını hatırladı: onu bunun için rahatlatmaya çalışıyorlardı, yaptıkları tam olarak buydu. Şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Yok olan lütufların lütfü. Sevdiğiniz ne varsa ona sıkıca sarılıp olanca gücünüzle sevmeliydiniz, çünkü bir gün onu kaybetmeniz kaçınılmazdı. Doğru gibi geliyordu, ama sanki bu, tüm gerçek değildi.

Karanlığın deyasa boşluğunda, Kızıl Kral'ın tüm dünyaları alevler içinde bırakacak felaketin fitilini ateşlemesi için elinde küçük bir çocuğu tutmakta olan dev gölgesini gördü. Parkus'un söylediği doğruydu: devi yok edemezdi ama çocuğu kurtarması mümkün olabilirdi.

Arılar, Ty Marshall'ı kurtar, demişlerdi.

Arılar, Henry Leyden'ı sev, demişlerdi.

Arılar, Sophie'yi sev, demişlerdi.

Bu, Jack için yeterince yakın, yeterince doğruydu. Arılara göre bunların hepsi, aynı cümleydi. Arılar bir başka cümle daha söylemiş olabilirlerdi: İşini yap, aynasız. Bu cümlenin diğerlerinden çok hafif bir farkı vardı. Eh, Jack'in niyeti de işini yapmaktı zaten. Böyle bir mucize bahşedilmişken başka türlü davranması imkânsızdı.

Henry'nin evine dönen yola girdiğinde kalbini bir sıcaklık sardı. Henry de ona bahşedilmiş bir başka mucize değil miydi?

O gece, harika dostu Henry Leyden'a unutamayacağı bir heyecan yaşatmaya neşeyle karar verdi. Henry'ye tüm hikâyeyi, on iki yaşındayken yaptığı uzun yolculuğu tüm ayrıntılarıyla anlatacaktı: Bombalanınış Bölge'yi, Mantıklı Richard'ı, Agincourt'u ve Tılsım'ı. Oatley Tap ve Gün Işığı Evi'ni de anlatmadan geçmeyecekti. Ve elbette Wolf'tan bahsedecekti! Henry, Wolf'a bayılacaktı; Wolf'u dinlemek ona büyük zevk verecekti. Yüzündeki şaşkın ifadeyi hayal

edebiliyordu. Henry'ye o gece söyleyeceği her kelime, şimdiye kadar sessiz kaldığı için bir özür anlamı taşıyacaktı.

Ve tüm hikâyeyi, elinden geldiğince iyi bir şekilde anlatıp bitirdiğinde dünya, bu dünya değişecekti çünkü artık olanları, ondan başka biri daha öğrenecekti. Jack yalnızlığının yükselttiği barajın böylesine yok olması, ortadan kalkması sonucunda kendini nasıl hissedeceğini kestirmekte güçlük çekiyordu, ama sırlarını Henry'yle paylaşma düşüncesi bile içini büyük bir rahatlama umuduyla dolduruyordu.

Ama bu garipti... Henry ışıkları yakmamıştı, evi karanlık ve boş görünüyordu. Uyuyakalmış olmalıydı.

Jack gülümseyerek kontağı kapattı ve kamyonetten çıktı. Tecrübesine göre oturma odasına doğru üç adım atmasına kalmadan Henry yerinden doğrulacak ve hiç uyumamış gibi davranacaktı. Jack, bir keresinde onu yine böyle karanlıkta bulduğunda Henry, "Sadece gözlerimi dinlendiriyorum," demişti. Acaba bu gece ne diyecekti? Lester Young-Charlie Parker doğum gününe bir kayıt planlıyordu ve bu şekilde daha iyi konsantre oluyordu? Balık kızartmaya niyetliydi ve yemeği karanlıkta pişirirse tadının farklı olup olmayacağını merak ediyordu? Her ne söylerse söylesin, Jack mazeretinin ilginç ve korkunç olacağını biliyordu. Ve belki ESPN ile yaptığı yeni anlaşmayı kutlarlardı!

"Henry?" Jack kapıyı tıklattı, sonra açtı ve başını içeri uzattı. "Henry, seni sahtekâr, uyuyor musun?"

Henry cevap vermedi ve Jack'in sorusu, sessizliğin derin boşluğunda kayboldu. Hiçbir şey göremiyordu. Oda, iki boyutlu bir siyahlıktan ibaretti "Hey, Henry, ben geldim. Ve sana anlatacak inanılmaz bir hikâyem var!"

Ölüm sessizliği sürüyordu. "Hey," diye tekrar seslendi Jack ve içeri girdi. İçgüdüleri hemen o an çığlıklar atmaya başladı; git buradan, kaç, uzaklaş. Ama neden böyle hissediyordu? Burası Henry'nin eviydi; daha önce yüzlerce kez girmişti ve Henry'nin uyuyakalmış ya da Jack'in evine doğru yürüdüğünden emindi. Böyle düşününce, bunun çok akla yatkın olduğunu fark etti. Henry ESPN'den gelen temsilciyle muhteşem bir anlaşmaya varmıştı ve bunun verdiği heyecanla -Henry Leyden bile heyecanlanabilirdi, sadece anlamak için biraz daha dikkatli bakmak gerekiyordu- Jack'e uğrayıp sürpriz yapmak istemişti. Saat beş, altıyı bulduğunda Jack hâlâ gelmeyince, beklemeye karar vermiş olma-

lıydı. Ve şu an, muhtemelen kendi kanepesi yerine Jack'in kanepesi üzerinde uyuyordu.

Tüm bunlar makuldü ama Jack'in sinir uçlarından fışkıran alarm mesajlarını yok etmiyordu. Git! Çabuk uzaklaş! Burada olmak istemiyorsun!

Vadide ilerlerken içinde hissettiği yoğun duygular yok olmuştu, ama Jack fark etmemişti bile, o duygular çoktan geçmişin bir parçası haline gelmişti. Eğer hâlâ bir cinayet masası dedektifi olsaydı hemen o an silahını çekerdi. Jack, sessizce oturma odasına girdi. Burnuna iki güçlü koku geldi. Biri parfüm kokuşuydu, diğeriyse...

Diğer kokunun ne olduğunu biliyordu. Burada var oluşu, Henry'nin öldüğü anlamına geliyordu. Jack'in içinde, polis olmayan kısım, kan kokusunun bu anlama gelmeyebileceğini söylüyordu. Henry bir kavgada yaralanınış olabilir ve Balıkçı, Tyler Marshall'ı olduğu gibi onu da bir başka dünyaya götürmüş olabilirdi. Henry, ileride bir pazarlık unsuru ya da yem olarak kullanılmak üzere Ötedünya'da bir deliğe tıkılmış olabilirdi. O ve Ty yan yana, kurtarılmayı bekliyor olabilirlerdi.

Jack bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyordu. Henry ölmüştü. Balıkçı onu öldürmüştü. Cesedi bulmak onun göreviydi. O bir aynasızdı, öyle davranması gerekiyordu. Hayatta son yapmak istediğinin Henry'nin cesedini görmek olması bu görevi yapma zorunluluğunu ortadan kaldırmıyordu. Keder, birçok şekilde ortaya çıkabilirdi. Jack Sawyer'ın içinde o an büyümekte olan taş granitten yapılmış gibiydi. Adımlarını yavaşlatıyor, çenesini kilitliyordu. Sola doğru yürüyüp ışık düğmesine uzandığında, içindeki taşlaşmış keder, düğmenin yerini tıpkı Henry'nin yaptığı gibi eliyle koymuş gibi bulmasını sağladı.

Işıklar yandığında yüzü duvara dönük olduğu için odanın içini sadece göz ucuyla görebildi ve zararın korktuğu kadar büyük olmadığını düşündü. Bir lamba yere düşmüş, bir sandalye devrilmişti. Ama Jack odaya doğru döndüğünde Henry'nin oturma odasında gördüğü iki şey, retmasını adeta dağladı, ilki, karşıdaki krem rengi duvara yazılmış kırmızı slogan; ikincisiyse yerdeki inanılmaz miktarda kandı. Kan lekeleri, Henry'nin odadaki hareketlerinin haritası gibiydi. Yaralı bir hayvanın ardında bıraktığına benzer kandamlaları koridorda başlayıp etrafa saçılarak ilerliyor ve kanepenin arkasına varıp bir göl haline dönüşüyordu. Henry'nin bazen CD kutusunu üzerine koyup CD'lerini düzenlediği uzun, al-

çak masanın altındaki döşemenin üzerinde de büyük bir kan gölü vardı. Masadan tekrar koridora doğru yönelen başka kan izleri vardı. Görünüşe bakılırsa kendini masanın altından çıkabilecek kadar güvende hissettiği ana kadar Henry çok fazla kan kaybetmişti. Eğer o yöne gittiyse elbette.

Henry ölü olarak ya da ölmek üzere yatarken Balıkçı, bir kumaş parçasını gömlek ya da mendil alıp- kalın bir fırça gibi kullanmışa benziyordu. Kumaşı, kanepenin arkasındaki kan gölüne batırmış, kanları etrafa damlatarak duvarın önüne gitmiş ve birkaç harf yazmıştı. Duvara son harfi yazana dek bu işlemi tekrarlamıştı.

SELAM HOLLYWOOD GEL DE BENİ YAKALA
KK KK KK KK

Ama bu kışkırtıcı harfleri ne Kızıl Kral, ne de Charles Burnside yazmıştı. Onları duvara yazan, Balıkçı'nın efendisi, Bay Munshun'du.

Merak etme, çok yakında peşine düşeceğim, diye aklından geçirdi Jack.

Bu noktada, havanın parfüm ve kanla leş gibi kokmadığı dışarıya cep telefonuyla Sumner Caddesi'ni arasa hiç kimse bu yaptığını eleştiremezdi. Belki nöbette Bobby Dulac vardı. Hatta Dale de hâlâ karakolda olabilirdi. Vatandaşlık görevini yerine getirmesi için sekiz ya da dokuz kelime yeterli olacaktı. Sonra telefonunu tekrar cebine koyabilir, kanun ve düzen koruyucular Henry'nin evinin önünde belirene dek verandanın basamaklarında onları bekleyebilirdi. Kalabalık olacaklardı, belki dört ya da beş araba dolusu ve eyalet polislerini aramak zorunda kalacaktı. Brown ile Black de FBI'a haber vermek için kendilerini zorunlu hissedeceklerdi. Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Henry'nin oturma odası ölçüm yapan, bloknotlarına notlar düşen, kanıt etiketleri hazırlayan ve kan lekelerinin fotoğraflarını çeken adamlarla dolacaktı. Adli tıp görevlileri ve kanıt arabası olay yerine gelecekti. Herkesin ilk aşamadaki görevi sona erdiğinde beyaz üniformalı iki adam, taşıdıkları sedyeyle ön kapıdan çıkacaklar ve sedyeyi, her ne haltla geldilerse ona yükleyeceklerdi.

Jack bu seçenek üzerinde birkaç saniyeden fazla düşünmedi. Bay Munshun ve Balıkçı'nın Henry'ye ne yaptığını görmek istiyor-

du... görmesi gerekiyordu, başka seçeneği yoktu. Acı kederi bunu talep ediyordu ve kederinin emirlerine uymadığı takdirde benliğinin bir kısmı daima eksik kalacaktı.

Henry Leyden'a duyduğu sevginin üzerine çelik bir örtü gibi kapanmış olan kederi, odada ilerlemesine sebep oldu. Jack, bir dereyi, kayaların üzerine basarak geçen bir adam gibi odada yavaşça hareket etti. Basabileceği kuru yerler arıyordu. Odanın karşısındaki duvarın üzerindeki, yirmi santim yüksekliğinde kırmızı harfler, onunla alay edercesine parlıyordu.

SELAM HOLLYWOOD

Bir neon lambaymışçasına yanıp sönüyor gibi görünüyordu. SELAM HOLLYWOOD SELAM HOLLYWOOD.

GEL DE BENİ YAKALA
GEL DE BENİ YAKALA

Bir küfür savurmak istedi ama benliğini saran kederin ağırlığı, beyninde uçuşan sözcükleri dile getirmesine engel oldu. Mutfağa ve stüdyoya açıla" koridorun sonunda, geniş bir kan gölünün üzerinden atladı ve oturma odasıyla dikkatini dağıtan kırmızı neona sırtını döndü. Işık, koridorun sadece bir metrekarelik bölümünü aydınlatıyordu. Mutfak, zifiri karanlığın içinde kalıyordu. Stüdyonun kapısı aralıktı ve oturma odasından gelen ışık, camının üzerinden yansıyordu.

Koridorun her yeri kanla sıvanmıştı. Artık ayak basacak kuru bir bölge bulamıyordu. Gözlerini stüdyonun aralık kapısından ayırmadan yavaşça ilerledi. Henry Leyden bu kapıyı asla açık bırakmaz, her zaman kapalı tutardı. Henry çok düzenli biriydi. Öyle olması gerekiyordu; kapıyı açık bırakırsa mutfağa bir sonraki gidişinde çarpabilirdi. Henry'nin katilinin ardında bıraktığı bu karmaşa, bu dağınıklık, Jack'i kabul etmek istediğinden, algılayabildiğinden çok daha fazla rahatsız etmişti. Bu dağınıklık, gerçek anlamda bir tecavüzü temsil ediyordu ve Jack, arkadaşı adına bu duruma fazlasıyla içerliyordu.

Kapıya ulaştı, kanadına dokundu ve biraz araladı. Havayı iyice yoğun bir parfüm ve kan kokusu kaplamıştı. Neredeyse mutfak kadar karanlık olan stüdyoda Jack, sadece konsolun ve duvardaki dikdörtgen hoparlörlerin dış sınırlarını seçebiliyordu. Mutfağa açı-

lan pencere simsiyah bir örtü gibi, görünmüyordu. Eli hâlâ kapının üzerinde olan Jack bir adım daha attı ve yüksek bir sandalyenin ar-kasıyla konsolun üzerine yığılmış bir şekil gördü ya da gördüğünü sandı. Ancak o zaman sonuna gelmiş olan kasetin çıkardığı hafif tıkırtıyı duydu.

“Aman Tanrım,” dedi Jack bir nefeste, en başından beri karşısındaki gibi bir manzara beklemiyormuşçasına. Biten kasetin çıkardığı korkunç, ısrarlı ses, Henry’nin öldüğü gerçeğini bilincine bir tokmak gibi indirdi. Jack’in kederi, koşarak dışarı fırlayıp Wisconsin’deki her polisi aramaya yönelik korkakça isteğine baskın çıktı ve ışık düğmesine uzanmasını sağladı. Gidemezdi; buna tanıklık etmeliydi. Tıpkı Irma Freneau’da olduğu gibi.

Parmakları, ışık düğmesini buldu ve üzerinde kıpırtısızca kaldı. Boğazının gerisinde ekşi, paslı bir tat hissetti. Düğmeye bastı ve stüdyo ışıkla doldu.

Henry’nin yüksek sandalye üzerindeki vücudu, konsola doğru yığılmıştı, elleri, mikrofonunun iki yanındaydı ve başı, sola dönük bir halde konsolun üzerinde yatıyordu. Hâlâ koyu renk gözlüklerini takıyordu, ama gözlüğün metal saplarından biri yamulmuştu. Önce, her yer kırmızıya boyanmış gibi göründü. Konsolun üzerini tamamen kaplayan kan, Henry’nin kucağına ve bacaklarının üzerine damlıyordu ve bütün aletler kanla kaplanmıştı. Henry’nin yanağının bir bölümü ısırılıp koparılmıştı. Sağ elinin iki parmağı eksikti. Jack hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan tüm odayı taradı ve Henry’nin kaybettiği kanın en büyük sorumlusunun belinin arkasındaki yara olduğunu fark etti. Kanla ıslanmış giyişi yarayı gizliyordu ama sandalyenin arkasından damlayan kan, yerde çok büyük bir göl oluşturmuştu. Yerdeki kanın büyük çoğunluğu, sandalyeden kaymıştı. Balıkçı bir iç organı yaralamış ya da ana damarlardan birini kesmiş malıydı.

Teybin üzerinde çok hafif kan lekeleri vardı. Jack karmaşık düğmeleri kaplı aletin nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyordu, ama Henry’yi ne yapacağına dair içinde bir his oluşmasına yetecek kadar çok izlemişti. Durdurdu ve kaseti başa sardı. İçindeki şerit, bir bölümden diğerine toplandı. Bu işlem Jack’e öylesine yavaş ilerliyormuş gibi göründü ki, göğsü kasvetle patlayacakmış gibi oldu.

“Benim için kayıt mı yaptın, Henry?” diye sordu. “Bahse girerim yapmışsındır. Ama bana zaten bildiklerimi söyleyerek ölmediğini umuyorum, dostum.”

Kaseti başa sardı ve bir tık sesi duyuldu. Jack PLAY tuşuna bastı ve nefesini tuttu.

Hoparlörlerden, kalın enseli, kırmızı suratlı George Rathbun'un gür sesi tüm ihtişamıyla yayıldı. "Dokuzuncu devrenin sonu ve ev sahibi takım duşlara yöneldi, ahbap. Ama maç, son KÖR adam ÖLÜNCEYE dek SONA ermeyecek!"

Jack, içi boş bir çuval gibi duvara yaslandı kaldı.

Henry Shake odaya girdi ve Maxton'u aramasını söyledi. Wisconsin Faresi araya karıştı ve bağırarak Kara Ev'den bahsetti. Arap Şeyhi Shake ve George Rathbun'un arasında, Shake'in galip çıktığı kısa bir tartışma geçti. Bu kadarı Jack için çok fazlaydı; gözyaşlarını durduramıyor, denemeye bile çalışmıyordu. Gözyaşlarını serbest bıraktı. Henry'nin son gösterisi yüreğinin en hassas noktasına dokunmuştu. Öylesine zengin, öylesine katışıksız, öylesine Henry'di ki. Henry Leyden, farklı kişiliklerini kullanarak kendini hayatta kalmaya zorlamış ve bunda başarılı olmuştu. George, Shake ve Fare çok sadık bir ekiptiler ve batan gemiyi terk etmemişlerdi. Hoş, başka çareleri de yoktu zaten. Henry Leyden tekrar ortaya çıktı ve artık iyice cılızlaşan bir sesle Jack'e beyinsiz aptalları yenebileceğini söyledi. Ölmek üzere olan Henry muhteşem bir hayat yaşadığını söyledi. Sesi bir fısıltıya dönüştü, minnet ve şaşkınlık dolu üç kelime söyledi: Ah, Tarlakuşum. Merhaba. Jack, sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu.

Jack gözyaşları içinde, sendeleyerek stüdyodan çıktı. Bir koltuğa yığılıp gözpınarları kuruyuncaya dek ağlamak istiyordu, ama hem Henry'nin güvenini, hem kendine duyduğu güveni bu şekilde boşa çıkaramazdı. Koridorun sonuna yürüdü, gözyaşlarını sildi ve taşlaşmış kederinin bu büyük acıyla başa çıkmasına yardım etmesini bekledi. Bu keder, Kara Ev'de de işine yarayacaktı.

Bu kederi ne uzaklaştıracak, ne azaltmaya çalışacaktı. Bu keder onun çelikten kalkanı olacaktı.

Henry Shake'in hayaleti fısıldadı: Jack, bu keder seni asla terk etmeyecek.- Buna hazır mısın?

-Başka türlü olmasını istemezdim zaten.

Yaşadığın sürece öyle olacak. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap. Her yeni kapıda. Her kadınla. Çocukların olursa, onlarla birlikte. Dinlediğin her müzikte duyacak, okuduğun her kitapta göreceksin. Yemeğinin bir parçası olacak. Sonsuza dek seninle kalacak. Tüm dünyalarda. Kara Ev'de.

-Ben oyum ve o da ben.

George Rathbun'un fısıltısı, Shake'inkinden iki kat yüksekti: Lanef olsun, boş ver, evlat, D'YAMBA dediğini duyabilir miyim?

-D'yamba.

Sanırım şimdi arıların seni neden kucakladıklarını biliyorsun. Yapman gereken bir telefon görüşmesi yok mu?

Evet, vardı. Ama artık bu kanla sıvanmış evde daha fazla kalmaya tahammül edemeyecekti; dışarı, ılık yaz gecesine çıkması gerekiyordu, buna ihtiyacı vardı. Bastığı yere dikkat etmeden oturma odasını geçti ve kapıdan çıktı. Kederi de onunla birlikte yürüyordu, çünkü ikisi artık tek bir varlık haline gelmişlerdi. Yıldızlarla donanmış gökyüzü, başının üzerinde sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Sadık cep telefonunu çıkardı.

French Landing Polis Merkezi'nin telefonuna cevap veren kimdi, tahmin edin? Arnold "El Feneri" Hrabowski'ydi elbette. Yeni bir lakabı vardı ve kısa bir süre önce tekrar teşkilata dönmüştü. Jack'in verdiği haber, El Feneri Hrabowski'yi fazlasıyla sarstı. Ne? Aman Tanrım! Ah, yoo. Olamaz. Kimin aklına gelirdi? Tanrım. Evet, tamam efendim. Hemen yapacağım. Emin olabilirsiniz.

Eski Çılgın Macar, hem elinin hem sesinin, titremesini önlemeye çalışarak şefin ev numarasını arayıp Jack'in verdiği haberi ilettiği sıralarda Jack, Henry'nin evinden, evin önündeki yoldan, kamyonetinden, ona insanoğlunu hatırlatan her Şeyden uzaklaşarak, sarı-yeşil uzun otlarla kaplı bir çayıra doğru yürüdü. Neye ihtiyaç duyduğunu ondan daha iyi bilen kederi, onu yönlendiriyordu.

Her şeyden önce, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve mümkün olabilirse, uykuya. Yer seviyesinde, yaklaşan kırmızı ışıklardan, çılgınca öten sirenlerden ve öfkeyle hareket eden polislerden uzak, yumuşak bir yer istiyordu. Tüm umutsuzluklardan uzakta. Bir adamın sırtüstü yatıp gökyüzünde yerel cennetlerin temsilcisini görebileceği bir yer. Tarlaların arasında sekiz yüz metre kadar ilerlemişti ki, mısır tarlaları ve ağaçlarla kaplı tepeler arasında aradığı gibi bir yer buldu. Kederli beyni, kederli vücuduna yatıp rahatlamasını söyledi ve vücudu bu isteğe itaat etti. Başının üzerindeki yıldızlar titreşip bulanıklaşıyor gibi görünüyorlardı ama elbette tanıdık, gerçek cennetteki yıldızlar böyle görünmezdi, onun için bu bir yanılsama olmalıydı, çünkü gerçek hayatta yerin esneme katı ve sert bir yapısı olduğunu herkes bilirdi. Jack Sawyer'ın kederli beyni kederli, acı çeken vücuduna uyumasını söyledi ve ne kadar imkânsız gibi görünse, Jack uykuya daldı.

Birkaç dakika içinde Jack'in uykudaki bedeni zorlukla fark edilen bir değişime uğradı. Vücut hatları yumuşuyor, renkleri -buğday rengi saçlarının teninin ceketinin ve kahverengi ayakkabılarının- soluklaşıyor gibi görünüyordu Tuhaf bir tabaka, sise ya da buluta benzer bir katman, bu oluşuma dâhil oldu. Aldığı hafif nefeslerle inip kalkan göğsüne baktığımızda, bir bulutun içinden bakar gibi üzerinde yattığı çimleri görebiliyorduk. Biz baktıkça, Jack'in bedeni yavaşça gözden kaybolmaya devam edip soluklaştı. En sonunda, çimlerin üzerinde bir hayalet gibi kaldı ve ezilerek Jack'in vücudunun şeklini almış olan otlar, bir süre sonra üzerlerindeki ağırlık kalkınca doğruldular. Jack'in bedeni gözden kaybolmuştu.

25

AH, BOŞ VERİN bunu. Mısır tarlasının kıyısından yok olduğunda Jack Sawyer'ın nereye gittiğini ve oraya vardığında büyük ihtimalle kiminle buluşacağını biliyorduk. Bunlar tanıdık olaylardı. Bizse biraz eğlence, biraz heyecan istiyorduk! Şansımıza, bir yemek sırasında belediye başkanının sandalyesini altından çekme, yemeğe acı sos boca etme, dua sırasında osurma gibi konularda güvenebileceğimiz sevimli, yaşlı Charles Burnside, Papatya bölümündeki erkekler tuvaletinin bir bölmesinde belirdi. Yaşlı Burny, bizim Bum-Burn, Henry Leyden'ın garajından aldığı bahçe makasını, kucağında bir bebek tutuyormuş gibi göğsüne bastırmıştı. Kemikli sağ kolundaki kötü görünümlü derin yaradan dirseğine doğru kan sızıyordu. Diğer bir Maxton sakinine ait olan arı terliğin içindeki ayağını klozetin kenarına koyarak kendini yukarı çekti ve hafifçe sendeleyerek yere indi. Dudakları sımsıkı kenetlenmiş, kaşları çatılmıştı. Gözleri, birer kurşun deliğini andırıyordu, ama Burny'nin içinde taş gibi ağır bir keder olduğunu hiç sanmıyorduk. Paçaları kanla ıslanmıştı ve gömleğinin önünde, karnındaki bıçak yarasından ötürü geniş bir koyuluk vardı.

Burny yüzünü buruşturarak bölmenin kapısını açtı ve boş erkekler tuvaletine girdi. Tavandaki floresan lambaların ışığı, sıra sıra dizili lavaboların üzerine asılmış uzun aynalardan yansıyordu; sarhoş olduğu için işbaşı yapmayan gece görevlisi yerine kalıp o gün çifte mesai yapan Butch Yerxa sayesinde yerdeki fayanslar ışıldıyordu. Bu parlak beyazlık içinde Charles Burnside'ın giysilerinin üzerindeki ve vücudundaki kan göz alıcı bir kırmızılıktaydı. Gömleğini üzerinden sıyırarak bir lavaboya fırlattı ve birinin, kü-

çük bir kâğıt üzerine SARGI BEZLERİ yazıp üzerine bantla yapıştırdığı, köşedeki dolaba doğru yürüdü.

Yaşlı adamların tuvalette düşmeye eğilimleri olduğunu gözlemleyen Chipper'ın iyi yürekli babası, ihtiyaç duyulabileceğini düşünerek dolabı oraya koydurmuştu. Kandamlaları, beyaz fayansların üzerine saçılmıştı.

Burny bir avuç dolusu kâğıt havluyu alıp soğuk suyla biraz nemlendirdikten sonra en yakındaki lavabonun kenarına serdi. Sonra sargı bezi dolabı açtı, geniş bir yara bandı rulosu ve bir tomar gazlı bezi alarak yara bandından on beş santim uzunluğunda bir parça kopardı. Karnındaki yaranın etrafındakileri sildikten sonra nemli kâğıt havluları yarığın üzerine bastırdı. Sonra kağıt havluları kaldırıp kesiğin üzerine bir parça sargı bezi koydu. Yara bandın sarsak hareketlerle bezin üzerine yapıştırarak bastırdı. Kolundaki kesik için de aynı işlemi uyguladı.

Beyaz fayansların üzerindeki kanın miktarı artmıştı.

Lavabolara doğru yürüdü ve gömleğinin üzerine soğuk su akıttı. Lavabonun içinde biriken su, kıpkırmızı olmuştu. Burny, gömleği rengi teninden sadece birkaç ton açık bir pembeye dönüşene dek duruladı. Sonra tatmin olmuş bir halde fazla suyu sıktı, bir iki kez çırptı ve tekrar üzerine geçirdi. Islak kumaşın vücuduna yapışması Burny'nin pek de umurunda değildi. Amacı, kabul edilebilirliğin en basit temsiliydi, şıklık değil. Kimsenin dikkatini çekmeden hareket edebilmek istiyordu. Paçaları ve Elmer'ın terlikleri koyu kırmızı ve sırılsıklamdı ama Burny, çoğu insanın ayaklarına bakmayacağını düşünüyordu.

İçindeki kaba ses, sürekli aynı sözleri tekrarlıyordu. Daha cabug, Burn-Burn, daha cabug!

Burny'nin tek hatası, nemli gömleğinin düğmelerini iliklerken aynada kendine bakması oldu. Gördükleri, şok içinde donakalmasına yol açtı. Charles Burnside, çirkinliğine rağmen, aynalardan yansıyan görüntüsünden daima memnun olmuştu. Ona göre görüntüsü, gizli köşeleri bulmakta usta birininki gibi -kurnaz, şaşırtıcı, üçkâğıtçıydı. Aynada kendisine bakan adamın Burny'nin görmeye alıştığı yaşlı, uyanık adamla hiçbir alakası yoktu. Karşısındaki adam aptal, yıpranmış ve ciddi bir şekilde hasta görünüyordu, içe çökmüş, kıpkırmızı gözler, kraterlere benzeyen yanaklar, kel başında düğüm düğüm olmuş damarlar... Burnu bile bir zamanlar olduğundan daha iri ve yamuk görünüyordu. Çocukları korkutan yaşlı adamlara dönmüştü.

Cocugları gorgudmalızın, Bum-Bum. Haydi, haregede geçme vagdi geldi.

Gerçekten bu kadar kötü görünüyor olamazdı, değil mi? Öyle olsaydı çok daha önceden fark ederdi. Hayır, Charles Burnside'ın dünyaya bakan yüzü bu değildi. Kahrolası tuvalet fazla beyazdı, hepsi bu. Böyle bir beyazlık herkesi solgun gösterirdi. Hiç güneş yüzü görmemiş bir mahkûm gibi. Aynadaki ölmek üzere olan korkunç yaşlı adam bir adım yaklaştı ve derisindeki küçük lekeler koyulaşır gibi oldu. Dişlerinin görüntüsü gözüne çarpınca ağzını hemen kapattı.

Sonra efendisinin sesi, bir olta iğnesi gibi beynini kapıya doğru çekti. Bir yandan da mırıldanıyordu. Tamam, tamam.

Burny, efendisinin neden öyle dediğini biliyordu; Bay Munshun, Kara Ev'e dönmek istiyordu. Bay Munshun, French Landing'den inanılmayacak kadar uzakta olan bir yerden geliyordu ve birlikte inşa ettikleri Kara Ev'in bazı bölümleri de onun dünyasına aitmiş gibiydi. Charles Burnside'ın çok nadir ziyaret ettiği, kendisini hipnotize olmuş, güçsüz ve özlem dolu gibi hissettiren ve midesini hasta eden en derin bölümlerdi bunlar. Bay Munshun'u doğuran dünyayı hayal etmeye çalıştığında aklına hep kafataslarıyla dolu, karanlık, engebeli bir yer gelirdi. Tepelerin çıplak eteklerinde ve zirvelerinde kalelere benzeyen, göz kırptığınızda şekil değiştiren ya da ortadan kaybolan evler vardı. Pislikler arasından işkence çeken çocukların feryatları ve dev makinelerin mekanik sesleri yükselirdi.

Burny de Kara Ev'e dönmeye hevesliydi ama onun sebepleri çok daha basitti. Dinlenebileceği, konserve yemek yiyebileceği ve anı defterini okuyabileceği girişteki odaların vaat ettiği küçük zevklerdi aradığı. Bu odaları kaplayan kokuya bayılıyordu: çürümüşlük, ter, kuru kan ve dışkı karışımı. Bu kokuyu damıtabilseydi, kolonya niyetine kullanırdı. Ayrıca Tyler Marshall isminde, ağızlara layık bir lokma, Kara Ev'in bir başka katında -başka bir dünyada- bir odada kilit altındaydı ve Burny, Tyler'a işkence etmek, buruşuk ellerini çocuğun güzel teni üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyordu. Tyler Marshall, Burny'yi çok heyecanlandırıyordu.

Ama önce bu dünyada yapılacak zevkli işler vardı ve bunları halletmenin zamanıydı. Burny, kapıdaki çatlaktan koridora baktığında Butch Yerxa'nin yorgunluğa ve kafeteryanın köftesine yenik düşerek, uyuduğunu gördü. Fazla büyük bir bez bebek gibi san-

dalyesinin üzerine yığılmıştı. Kollarını masanın üzerine dayamıştı ve şişman çenesi, normal bir insanda boyun denebilecek bölgenin üzerindeydi. O kullanışlı, küçük, boyalı taş, Butch'un sağ elinin birkaç santim ötesinde duruyordu ama bu kez Burny'nin taşa ihtiyacı yoktu, elinde çok daha etkili bir alet vardı. Keşke bahçe makasının potansiyelini çok daha önce keşfetmiş olsaydı. Bir yerine iki bıçağı varmış gibiydi. Biri aşağıda, biri yukarıda, şak şak! Ve çok da keskindi! Kör adamın parmaklarını kesmeye niyetlenmemişti aslında. Bahçe makasını bir tür ilkel, büyük bıçak olarak kullanmayı düşünmüştü, ama kolundan yara alınca makası kör adama doğru uzatmış ve makas, bir eski zaman Chicago kasabının salamı dilimlediği rahatlıkla çabucak, kendiliğinden adamın parmaklarını kesivermişti.

Chipper Maxton'un işini bitirmek eğlenceli olacaktı. Adam, akıbetini merak ediyordu. Burny, kötüleşmesinin sebebi olarak Chipper'ı görüyordu. Ayna ona, olması gerekenden on, hatta belki on beş kilo daha zayıf olduğunu söylüyordu ve kafeteryada yemek, diye verilen süprüntüler düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değildi. Burny, Chipper'ın diğer her şeyden olduğu gibi yemekten de çaldığını düşünüyordu. Chipper herkesten çalıyordu; eyaletten devletten, sağlık sigortasından. Charles Burnside'ın neler olup bittiğini anlayamayacak halde olduğu zamanlarda Chipper ona birkaç kez ameliyat olacağına dair kâğıtlar imzalatmıştı. Bunlara göre Burny, akciğer ve prostat ameliyatları olmuştu. Hiç var olmayan bu ameliyatlar, için sigortadan gelen paranın yarısı Burny'nin hakkıydı. Formların üzerinde onun adı yazılıydı, değil mi ama?

Burnside ardında kanlı ayak izleri bırakarak koridorda lobiye doğru ilerledi. Hemşire odasının önünden geçmek zorunda olduğu için bahçe makasını beline soktu ve gömleğini üzerine indirdi. Masanın gerisinde oturan sarkık yanaklı, ince çerçeveli gözlüklü, lavanta rengi saçlı Georgette Porter'ı görebiliyordu. Durum daha da beter olabilirdi, diye düşündü Burnside. Georgette Porter, D18'e girip onu odanın ortasında çırılçıplak kendini tatmin ederken bulduğu günden beri ondan korkuyordu.

Kadın ona doğru baktı, ürpertisini engellemeye çalıştı ve sonra başını indirerek elindeki işe geri döndü. Muhtemelen örgü örüyor ya da sonunda cinayeti bir kedinin çözdüğü polisiye romanlardan birini okuyordu. Burny bahçe makasıyla Georgette'in yüzünü parçalama fikrini kafasında tartarak o tarafa doğru yürüdü ama sonra harcayacağı enerjiye değmeyeceğini düşünerek vazgeçti. Masa-

nın yanına varıp baktığında, tıpkı tahmin ettiği gibi ucuz bir roman okumakta olduğunu gördü.

Kadın, gözlerinde belirgin bir şüphe ifadesiyle ona baktı.

"Bu gece gerçekten harika görünüyorsun, Georgie."

Hemşire önce koridora, daha sonra lobiye baktı ve Burny ile yalnız başa çıkması gerektiğini anladı. "Odanızda olmalıydınız, Bay Burnside. Vakit çok geç oldu."

"Sen kendi işine bak, Georgie. Yürüyüş yapmaya hakkım var."

"Bay Maxton, sakinlerin diğer bölümlere gitmelerini istemiyor. O yüzden lütfen Papatya bölümünde kalın."

"Büyük patron hâlâ burada mı?"

"Sanırım evet."

"Güzel."

Dönüp lobiye doğru yürümeye kaldığı yerden devam edince kadın arkasından seslendi. "Bekleyin!"

Burnside durup arkasına baktı. Kadın endişeyle ayağa kalkmıştı.

"Bay Maxton'u rahatsız etmeyeceksiniz, değil mi?"

"Çeneni kapamazsan seni rahatsız ederim."

Kadın bir elini boğazına götürdü ve sonunda yerdeki izleri fark etti. Çenesi sarktı ve kaşları aniden yükseldi. "Bay Burnside? Terliklerinizde ne var öyle? Ve paçalarınızda? Her yere bulaştırmışsınız!"

"Çeneni kapalı tutmayı beceremiyorsun, değil mi?" Kararlı bir şekilde masaya doğru yürüdü. Georgette Porter geriledi ve sırtını duvara dayadı, kaçabileceğini fark ettiğindeyse artık çok geçti, Burny tam karşısına gelmişti bile. Elini boğazından çekti ve durmasını işaret ederek ön doğru uzattı. "Geri zekâlı sürtük." Burnside, belindeki bahçe makasını çıkardı ve kadının parmaklarını ince dalarmış gibi kolayca kesiverdi. "Aptal." Georgette şok ve inanmazlıkla olduğu yerde kalakalmıştı. Kesik parmaklarının eskiden oldukları yerden fışkıran kanlara bakıyordu. "Lanet olası ahmak."

Makasın ağzını açtı ve bir ucunu kadının boğazına geçirdi. Georgette, nefes almaya çalışarak gargara yapar gibi sesler çıkarıyordu. Bahçe makasını tutmaya çalıştı, ama Burnside makası boğazından çekip başına doğru kaldırmıştı. Kadın çırpınırken etrafa kan saçarak ellerini salladı. Burny'nin suratında, artık kedisinin tuvalet kumunu değiştirmesi gerektiğini kabullenmiş bir adamın ifadesi vardı. Kanla ıslanmış makas ucunu kadının sağ gözü hiza-

sına getirdi ve sert bir hamleyle itti. Georgette, vücudu duvardan kayıp yere yığılmadan önce ölmüştü.

Koridorda, on metre geride Butch Yerxa uykusunda bir şeyler sayıkladı. "Hiç laf dinlemiyorlar," diye mırıldandı Burny kendi kendine. "Dener, çaba gösterirsin ama sonunda mutlaka seni bunu yapmaya zorlarlar. Bu da aslında istiyor olduklarını gösterir, tıpkı Chicago'daki küçük, aptal boklar gibi." Bahçe makasının ucunu Georgette'in kafasından çıkardı ve kadının bluzunun koluna silerek keskin yüzünü temizledi. Chicago'daki küçük bokların hatıra pantolonu içinde sertleşmeye başlayan organını uyardı. Merhaba! Ah güzelim anıların büyüsü yok muydu! Charles Burnside'ın erkeklik organı daha önce de tanık olduğumuz gibi uyurken bazen uyanabiliyordu, ama uyanık olduğu anlarda bu çok nadir, neredeyse hiç rastlanmayan bir durumdu Burny bu yüzden bir an için pantolonunu indirip ne yapabileceğini görmek istedi. Ama ya Yerxa uyanırsa? Burny'nin uzun zamandır uykuda olan şehvetini Georgette Porter'ın ya da cesedinin hayata döndürdüğünü sanacaktı. Bu olmazdı... kesinlikle olmazdı. Bir canavarın bile gururu vardı. En iyisi, Chipper Maxton'un ofisine gitmek ve çiviyi çakmak için uygun zaman gelene dek çekicinin yumuşamamasını ummaktı.

Burny bahçe makasını tekrar beline yerleştirdi ve ıslak gömleğini aşağı çekerek silahını gizledi. Papatya koridorunu ve bomboş lobiyi geçtikten sonra üzerindeki pirinç isim levhasında CHİPPER MAXTON, MÜDÜR, yazan cilalı kapıya vardı. Saygıyla eğilirmiş gibi kapıyı açtı. Bu sırada ilk kurbanlarından birini, "Poochie" diye çağrılan, uzun zaman önce, on yaşındayken ölen Herman Flagler'ı hatırlamıştı. Poochie! Tatlı Poochie! O gözyaşları, neşe ve acıyla karışmış o çaresiz hıçkırıklar. Poochie'nin zayıf dizleri ve ince kolları üzerindeki pisliklerin gevrekliği. Sıcak gözyaşları; korkmuş küçük goncasından fışkıran idrar.

Chipper'dan böyle muhteşem bir haz alamayacaktı elbette, ama bir şey alacağı muhakkaktı. Ayrıca Tyler Marshall, eli kolu bağlı, olanca çaresizliği ve lezzetiyle Kara Ev'in bir köşesinde bekliyordu.

Charles Burnside, Poochie Flagler'ın solgun, gamzeli kalçasının hayali beyninde dans ederek Rebecca Vilas'in penceresiz bölmesi önünden geçti. Bir sonraki tokmağı tutarak bir süre sakinleşmeyi bekledikten sonra kapıyı yavaşça açtı. Kapı, Chipper Maxton anca görülebilecek kadar aralandı. Krallığının mutlak

hâkimi, başını bir eliyle destekler halde masasının üzerine eğilmiş, sarı bir kurşunkalemle iki kâğıt üzerine notlar alıyordu. Sıkıca kapanmış dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı; nemli gözleri, soluk bir ışıkla parlıyordu; kurşunkalem, iki kâğıt arasında aceleyle gidip geliyor, ufak notlar düşüyordu. Chipper, yaptığı işe kendini öyle bir heves ve mutlulukla kaptırmıştı ki ziyaretçisi içeri girip kapıyı ayağıyla kapatıncaya dek ofisinde yalnız olmadığını fark edemedi.

Kapı çarpılarak kapanınca Chipper sinirli bir şaşkınlıkla başını kaldırıp önünde duran şahsa baktı. Karşısındakinin kim olduğunu anlayınca tavrı hemen değişerek işe yaradığını sandığı nahoş, sahte bir kibarlığa dönüştü. "Geldiğiniz yerde kapı çalma âdeti yok mudur, Bay Burnside? Öylece paldır küldür içeri mi girerler?"

"Aynen öyle," dedi ziyaretçisi.

"Neyse, boş verin. Aslında ben de sizinle konuşmak istiyordum."

"Konuşmak mı?"

"Evet, içeri girin. Oturun, lütfen. Korkarım küçük bir sorunumuz var. Belki birlikte bir çözüm bulabiliriz."

"Ha," dedi Burny. "Bir sorun." Gömleğini öne doğru çekerek ofisin içine doğru yavaşça ilerledi. Arkasında bıraktığı izler artık iyice hafiflemişti. Maxton Klan göremedi.

"Lütfen şöyle geçin," diyerek masasının önündeki sandalyelerden birini işaret etti Chipper. "Oturun da kemiklerinizi dinlendirin." Bu deyimi First Farmer Bankası'nın kredi müdürü yerel Rotary toplantılarında sürekli kullanırdı ve Chipper, kulağa çok hoş geldiğini düşünüyordu. "Yaşlı dostum, seninle baş başa, samimi bir görüşme yapmak istiyorum."

"Ah," dedi Burny ve oturdu. Bahçe makası yüzünden sırtı dimdikti. "Zamanı gelmişti."

"Evet, kesinlikle. Hey, o gömlek ıslak mı? Evet, ıslak! Buna izin veremem, yaşlı dostum... Üşütüp ölebilirsin ve ikimiz de bunu hiç istemeyiz, değil mi? Kuru bir gömlek giymelisin. Dur bakayım ben ne yapabilirim."

"Zahmet etme, seni kahrolası maymun."

Chipper Maxton ayağa kalkmış, gömleğini beline sokuyordu bile ve yaşlı adamın sözleri bir an için dengesini bozdu. Ama çabucak toparlandı ve sırıttı. "Burada bekle, Chicago."

Doğduğu şehrin ismini duymak, Burnside'ın omurgasında hafif bir titreşim yaratmıştı, ama masasının yanından geçip ofisin

kapısına doğru yürüyen Maxton'a hiçbir şey belli etmedi. Müdürün odadan çıkmasını izledi. Chicago. Poochie Flagler, Sammy Hooten, Ferd Brogan ve tüm diğerlerinin yaşayıp öldüğü şehir. Toprak kokusu, çim kokusu, öylesine güzel, kötü ve baştan çıkarıcıydı ki. O gülümsemeleri, o çığlıkları. Tüm beyaz kenar mahalle çocukları gibi, o kir tabakasının altındaki soluk, saf, fildişi beyazlığı, şehrin yoksulluğunun balık etine benzer beyazı. İncecik derileri ve ince kaslarının altından fırlayıverecekmiş gibi görünen narin kürek kemikleri. Burny'nin yaşlı organı, geçmişin eğlencelerini hatırlayan oymuş gibi titredi ve sertleşti. Tyler Marshall, dedi kendi kendine şarkı söyler gibi, küçük, güzel Ty, seni patrona vermeden önce ikimiz biraz eğleneceğiz, evet eğleneceğiz, evet, evet, evet.

Arkasındaki kapı sertçe kapanarak onu erotik hayallerinden uzaklaştırdı. Ama yaşlı aleti, en verimli günlerinde olduğu gibi uyanık ve hazır duruyordu

"Lobide hiç kimse yok," diye şikâyet etti Maxton. "O yaşlı paçoz, adı ne di, hah Porter, Georgette Porter bahse girerim mutfakta tıkınıyordur ve Butch Yerxa da sandalyesinde kaykılmış uyuyordur. Ne yapmam gerekiyor yani odaları karıştırıp kuru gömlek mi aramalıyım?"

Burnside'ın yanından geçti, ellerini kaldırdı ve kendini koltuğuna bıraktı Hepsi roldü ve Burny bundan çok daha iyilerine tanık olmuştu. Chicago hakkında birkaç şey biliyor olmasına rağmen Chipper onu kesinlikle korkutamazdı.

"Yeni bir gömleğe ihtiyacım yok, kıç silici."

Chipper arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. Sonra sırıttı... Bu hasta onu şaşırtıyordu, ilginç bir vakaydı. "Pekâlâ, pekâlâ. Birbirimize kötü isimler takmaya gerek yok. Artık beni kandıramıyorsun, yaşlı adam. Senin şu Alzheimer palavranı yutmuyorum. Beni kesinlikle inandırâmıyorsun."

Gayet kibar ve rahattı, etrafına, elinde dört as olan bir kumarbazın güvenini yayıyordu. Burny bir şekilde tuzağa çekildiğini ya da yakında bir şantajla karşı karşıya kalacağını fark etti ve bu da, içinde bulunduğu anın zevkini ikiye katladı.

"Ama yine de hakkını vermeliyim," diye devam etti Chipper. "Ben dâhil, herkesi kandırmayı basardın. Alzheimer hastalığının ileri aşamasını taklit edebilmek çok kuvvetli bir disiplin gerektirir. Sandalyende boş bir çuval gibi oturuşun, yemeğini başkalarının yedirmesi, altını pisletmen, insanların söylediklerini anlamıyor-

muş gibi yapman. Tüm bunlarda fazlasıyla başarılı olduğunu kabul etmeliyim."

"Rol yapmıyordum, ahmak."

"Bir geri dönüş sahnesi hazırlamana şaşmamalı... Ne zamandı, bir yıl önceydi sanırım? Ben de aynısını yapardım. Yani saklanmak ayrı, bunu bir sebze olarak yapmak ayrı. Eh, böylece karşımıza bir mucize çıkıverdi, değil mi? Alzheimer'ımız basit bir nezleymiş gibi geçti, gitti. Herkesin de işine geldi. Sen etrafta dolaşmaya ve bir baş belası olmaya başladın, personelin de işi azaldı. Hâlâ en gözde hastalarımdan birisin, Charlie. Yoksa Carl mı demeliydim?"

"Ne dediğin umurumda değil."

"Ama gerçek adın Carl, değil mi?"

Burny omuz bile silkmedi. Chipper'ın, Butch Yerxa uyanıp yerdeki kanlı aleti görüp Georgette Porter'ın cesedini keşfetmeden önce sadede gelmesini umuyordu, çünkü Maxton'un hikâyesi ilgisini çekiyordu ama bir yandan da fazla oyalanınadan Kara Ev'e dönmeliydi. Butch Yerxa ile uğraşmayı göze alamazdı.

Kendisinin kedi olduğu bir kedi-fare oyunu oynamakta olduğunu sanan Chipper, ıslak, pembe gömlekli adama gülümsedi ve sözlerine devam etti. "Bugün, bir eyalet dedektifi beni aradı. Bir parmak izinin teşhis edilip FBI'dan gönderildiğini söyledi. Parmak izi, Carl Bierstone adında, neredeyse kırk yıldır aranmakta olan kötü, çok kötü bir adama aitmiş. 1964 yılında, taciz ettiği birkaç çocuğu öldürmekten idama mahkûm olmuş ama onu hapishaneye götürmekte olan arabadan kaçmış, iki gardiyanı çıplak elle öldürmüş. O günden bugüne dek onun izine rastlanmamış. Şu an seksen beş yaşındaymış ve dedektif, Bierstone'un buradaki sakinlerimizden biri olabileceğini düşünmüş. Buna ne diyorsun, Charles?"

Besbelli, hiçbir şey.

"Charles Burnside ismi, Carl Bierstone'a çok benziyor, değil mi? Ve geçmişin hakkında elimizde hiç bilgi yok. Hakkında bilgiye sahip olmadığımız tek sakin sensin. Diğer herkes hakkında neredeyse soyağaçlarını çıkaracak kadar bilgiye sahibiz ama sen yoktan var olmuş gibi ortaya çıktın. 1996 yılında La Riviere General Hastanesi'nde ortaya çıktığında yetmiş sekiz yaşında olduğunu iddia etmişsin. Bu demek oluyor ki kaçakla aynı yaştasın."

Burny'nin yüzünde sinir bozucu bir gülümseme belirdi. "O halde Balıkçı da ben olmalıyım."

"Seksen beş yaşındasın. Çocukları öldürüp kasabanın diğer ucuna taşıyabilecek yaş değil bu. Ama şu Carl Bierstone denen adam olduğuna inanıyorum ve aynasızlar da seni enselemeye hâlâ çok hevesli. Bu konuyu seninle tartışmak istiyordum, ama bazen işlerin ne kadar yoğun olduğunu tahmin edersin." Masasının bir çekmecesini açtı ve bloknottan koparılmış sarı bir parça kâğıt çıkardı. Üzerinde düzgün bir el yazısıyla yazılmış kısa bir not vardı. "De Pere, Wisconsin.' Tarih yok. 'Sayın ilgili.' diye başlıyor, 'Yeğenim Charles Burnside adına yaptığım aylık ödemelere daha fazla devam edemeyeceğimi Gülerek bildiririm.' Hepsi bu kadar. İmzasını atmak yerine sadece ismini yazmış. 'Althea Burnside."

Chipper sarı kâğıdı masasının üzerine koydu ve ellerini kavuşturdu "Simdi ne yapacağız, Charles? De Pere'de yaşayan bir Althea Burnside var. O kadarını biliyorum. Ve de olamaz. Halen olsa kaç yaşında olması gerekir? En azından yüz. Muhtemelen yüz on civarı, inanmıyorum. Ama Maxton'a geldiğinden ilk aydan beri bu çekler hiç aksamadan her ay geldi. Bir arkadaşın, eski bir tanıdığın sana bakıyordu, dostum. Ve yaptığına devam etmesini istiyoruz değil mi?"

"Aynen, kıç silici." Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Burny'nin tek bildiği bu aylık ödemeleri çok uzun bir zaman önce Bay Munshun ayarlamıştı, ödemeler kesilecekse... aralarında sona eren neydi? Bay Munshun'la bu işte beraberdiler, öyle değil mi?"

"Haydi, ahbap," dedi Chipper. "Bundan daha iyisini yapabilirsin. Biraz işbirliği istiyorum, hepsi bu. Polisin eline düşmeyi istemezsin, değil mi? Ve kendi adıma, ben de tüm o rezillikleri yaşamanı istemem. Çünkü burada asıl kuyunu kazan, şu arkadaşın. Sanırım her kimse bu adam, onda sana ait eskiden kalan bir şeyi unutuyor galiba, yanılıyor muyum? Ve artık seni rahat ettirmesi gerektiğini düşünmüyor. Ama bu çok büyük bir hata. Bahse girerim bu adamla, görüşüp onu tekrar yola getirebilirsin."

Burny'nin eski dostu, uzun zamandan sonra ilk kez canlanan aleti yumuşamış, patlak bir balon gibi sönmüştü ve bu da üzüntüsünü arttırıyordu. Bu adi hırsızın ofisine girdikten sonra hayati bir şey kaybetmişti: amaç, dokunulmazlık hissi, coşku. Kara Ev'e dönmek istiyordu. Kara Ev, kaybettiklerini ona verebilirdi, çünkü Kara Ev'de büyü vardı, kara büyü. Ruhunun karanlığıyla inşa edilmiş, kalbinin soğukluğu her kirişe, her malzemeye işlemişti.

Bay Munshun, Burny'nin Kara Ev'in verebileceklerini görmesine yardım etmiş, kendi planına göre yapımına katkıda bulunmuştu. Kara Ev'de, Charles Burnside'ın hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı bölümler vardı ve bu bölümler onu ölesiye korkutuyordu; evin yer altında bir kanadı, Chicago'da yaptığı çok gizli işleri içinde barındırıyor gibiydi ve Burnside ne zaman evin o kısmına yaklaşsa, lanetlenmiş yüzlerce çocuğun yalvaran hıçkırıklarını, acı feryatlarını ve kendi emreden, haz yüklü sesini duyabiliyordu. Her nedense geçmiş zaferlerinin yakınlığı, kendisini küçük ve güçsüz hissetmesine yol açıyordu; efendi olmak yerine köle olmuş gibi. Bay Munshun başarısının ölçüsünü hatırlamasına yardım etmişti, ama Kara Ev'in diğer bir bölümü söz konusuyken hiçbir yardımı olmamıştı; kendi çocukluğunu içinde barındıran ve asla ziyaret etmediği küçük bir bölüm, en fazla bir oda, muhtemelen bir kasa. O odanın düşüncesi bile Burny'nin kendini soğukta ölüme terk edilmiş küçük bir bebek gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Althea Burnside'ın maddi desteğini çekmiş olması haberi de içinde aynı kederin biraz daha hafifini yaratmıştı. Buna dayanamazdı, bu şekilde terk edilmeye katlanamazdı.

"Evet," dedi. "Şimdi konuyu iyice bir açıklığa kavuşturalım. Birbirimizi iyice anlayalım."

Sandalyesinden kalktı ve kulağa, French Landing'in merkezinden yükseliyormuş gibi gelen bir ses, hareketlerini hızlandırdı. Polis arabalarının sirenleri. En az iki, belki üç araba olmalıydı. Burny emin olmamakla birlikte, Jack Sawyer'ın, arkadaşı Henry'nin cesedini bulduğunu ve Henry'nin ölmeden önce bir şekilde katilin sesini tanıdığını ona söylediğini düşünüyordu. Bunun üzerine Jack polisi aramıştı ve sonrası ortadaydı.

Bir sonraki adımı onu masanın hemen önüne getirdi. Masanın üzerindeki kâğıtlara bir göz attı ve ne anlama geldiklerini hemen anladı.

"Defterler üzerinde oynuyorsun, öyle mi? Sadece bir kıç silici değil, aynı zamanda ahlaksız, sinsi bir hokkabazsın da."

Chipper Maxton'un yüzünde, birkaç saniye içinde inanılmayacak kadar çok ifade belirip kayboldu. Burnside, elini arkasına uzatıp bahçe makasını çıkardığında hiddet, şaşkınlık, kavrayamama, incinmiş gurur, öfke ve inanmazlık ifadeleri bir anlığına belirip kayboldu. Bahçe makası ofiste, Henry Leyden'ın oturma odasında olduğundan daha büyük ve tehlikeli görünüyordu.

Chipper'a ise makasın açık ağzı tırpan kadar uzun görünüyordu. Gözlerini makastan zorlukla çekip önünde duran yaşlı adama çevirdiğinde bir insana ait olmaktan çok bir iblise aitmiş gibi görünen bir suratla karşılaştı. Burnside'ın gözleri kıpkırmızı, parlıyordu ve gerilmiş dudakları, kırık ayna parçaları gibi parlayan dişlerini gözler önüne seriyordu.

"Uzak dur, ahbap," dedi Chipper cılız bir sesle. "Polisler neredeyse lobide sayılır."

"Sağır değilim." Burny makasın bir ucunu hızla Chipper'ın ağzına soktu. Makası kapatarak iki ucunu terli yanağı üzerinde birleştirdi. Masanın üzerine kan fışkırdı. Chipper'ın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Burny makası geri çekti ve büyük kesikten birkaç diş ve Chipper'ın dilinin bir bölümü fırladı. Ayağa kalkan Chipper, makası yakalamak için atıldı. Burnside bir adım geriledi ve adamın sağ elinin yarısını kesip kopardı.

"Vay canına, amma da keskin," dedi sonra.

Bu sırada Maxton, sarhoş gibi sendeleyerek, her yöne kan fışkırtan bir geyik gibi böğürerek masanın kenarından dolaştı. Burny uzaklaştı ve geriledi ve sonra makasın keskin uçlarını Chipper'ın mavi gömleği altındaki şişkin göbeğine soktu. Geri çektiğinde Chipper inleyerek iki büklüm oldu, dizleri üzerine çöktü. Kan, baş aşağı çevrilmiş bir şişeden boşalırcasına bedeninden fışkırıyordu. Öne, dirsekleri üzerine düştü. Chipper Maxton artık pek eğlendirici sayılmazdı; başını iki yana sallıyor ve mırıldanarak gitmesi için o yalvarıyordu. Garip bir merhamet talebiyle dolu, kanla kaplanmış bir göz Charles Burnside'a döndü.

"Merhametli Anamız," dedi Burny. "Rico'nun sonu böyle mi olacaktı?" Bu komikti -o filmi çok uzun zamandır hiç düşünmemişti. Kendi ince zekâsına gevrekçe gülerek eğildi ve makasın açık ağzını Chipper'ın boynuna dayadı Neredeyse kafasını tamamen koparmayı başaracaktı.

Sirenlerin çığlıkları Queen Caddesi'ne varmıştı. Polisler çok yakında arabalarından fırlayıp lobiye dalmış olacaklardı. Burnside, cesedin üzerine işemek ya da kafasını tamamen koparıp biraz oynamak için yeterince vakti olmayışına üzülerek makası Chipper'ın geniş sırtına bıraktı. Ne yazık ki Bay Munshun tamam, tamam, tamam, diye homurdanıyordu.

"Salak değilim, bana hatırlatmana gerek yok," diye söylendi Burny.

Hızlı adımlarla ofisten çıkıp Bayan Vilas'in bölmesinin önünden geçti. Lobiye girdiğinde iki polis arabasının üzerindeki yanar döner ışıkların, yolun gerisinden yaklaşmakta olduğunu gördü. Arabalar, Burny'nin Tyler Marshall'ı ince boynundan yakaladığı yere fazla uzak olmayan bir noktada durdu. Burny adımlarını biraz daha hızlandırdı. Papatya koridorunun başına vardığında iki polis, bahçe çitinin arasından içeri dalmıştı.

Butch Yerxa koridorun sonunda ayağa kalkmış, yüzünü ovuşturuyordu. Gözlerini Burnside'a dikerek sordu, "Ne oldu?"

"Çabuk ol," dedi Burny. "Polisleri ofise götür. Maxton yaralandı."

"Yaralandı mı?" Butch yerinden kıpırdayamıyor, Burny'nin kanla kaplı giysilerine ve kan damlayan ellerine bakıyordu.

"Git, haydi!"

Butch sendeleyerek, telaşla öne atıldı ve aynı anda iki polis,' Rebecca'nın posteri astığı cam kapıdan içeri daldı. "Ofiste!" diye bağırdı Burny sağ tarafını işaret ederek. "Patron yaralandı!"

Yerxa şaşkınca ofise doğru ilerlerken Charles Burnside yanından aceleyle geçti. Bir dakika sonra Papatya bölümünün erkekler tuvaletine varmış, bölmelerden birine doğru hızla ilerliyordu.

Bu arada Jack Sawyer ne âlemdeydi? Bu sorunun cevabını zaten biliyordu. Yani Norway Vadisi'nin batısında, bir mısır tarlasıyla bir tepe arasında uyakaldığını biliyorduk. Vücudu hafiflemiş, yoğunluğu azalıp bulanıklaşmıştı, sonra saydamlaşıp belirsizleşti. Jack'in, vücudu tamamen gözden kaybolmadan önce enerji veren bir rüya görmeye başladığını söyleyebilirdik. Ve bu rüyada, Jack'in altı, altı, altı ya da on iki, on iki, on iki yaşında olduğu veya her İki yaşta da olduğu ve Babacık'ın kornayı, kornayı, kornayı çaldığı Roxbury Yolu, Beverly Hills'teki güzel bir konutun üzerini sonsuzluğu anlatan, kızılgerdan yumurtası maviliğinde bir gökyüzünün kapladığını sanıyorduk. (Henry Shake, Dexter Gordon'ın "Dady Plays the Horn"* albümünün son parçasının lanet Olası Rüya olduğunu söyleyebilirdi). Bu rüyada herkes yolculuğa çıkmış ama hiç kimse bulunduğu yerden ayrılmamış, gezgin çocuk en muhteşem ödülü almış ve Lily Cavanaugh Sawyer bir balarısını bardağın içine hapsetmişti. Sonra gülümseyerek bardağı yaylı kapıya götürmüş ve arıyı serbest bırakmıştı. Böylece balarısı Uzaklar'a doğru uzaklaşmıştı ve o, gizemli yörüngeleri üzerinde sarsılıp sallanarak ilerleyen dünyalar arasında yolculuğuna devam ederken Jack

de kızılgerdan mavisi sonsuzlukta, kendi gizemli yörüngesinde Ötedünya'ya, uyuduğu sessiz tarlaya dönmüştü. Aynı lanet olası rüya sırasında, otuzundan genç ve on ikisinden yaşlı olan, hem aşk, hem de kederle sarsılmış Jack Sawyer, uykusunda şefkatle bakan bir kadın tarafından ziyaret edilmişti. Kadın, tatlı kokulu çimler üzerinde onun yanına uzanmış ve onu kollarına almıştı. Jack'in minnet dolu bedeni, kadının dokunuşunu, öpücüğünü ve derin sevgisini fark etmişti. Uzaklar'daki Ötedünya'da baş başayken ne yaptıkları bizi ilgilendirmezdi, ama Sophie'nin şefkatine kendimizinkini ekledik, onları, bu oğlanı ve kızı, bu adamı ve kadını, bu güzel çifti elimizden geldiğince çabuk kendi hallerine bıraktık.

Jack mısırların ve toprağın zengin kokuları arasında, temiz havada, Gilbertson'un kuzenlerinin çiftliğindeki horozun ötüşü eşliğinde Ötedünya'dan döndü. Çiyle parlayan bir örümcek ağı, ayakkabısının sol tekini yosunlu bir kayaya bağlıyordu. Jack'in sağ bileğinde yürüyen bir karınca, üzerindeki dalarların birleştiği yerde çiy tanesi olan bir yaprağı taşıyarak telaşlı adımlarla ilerliyordu. Kendini yeni yaratılmışçasına, mucizevi bir şekilde tazelenmiş hisseden Jack, çalışkan karıncayı bileğinden uzaklaştırdı, ayakkabısını örümcek ağından ayırdı ve ayağa kalktı. Saçlarında ve kaşlarında çiy taneleri duruyordu. Sekiz yüz metre kadar gerisinde, Henry'nın çayırı, Henry'nin evinin et çevreliyordu. Yabani zambaklar, serin sabah esintisiyle titriyordu.

Yabani zambaklar titriyor...

Evin arka tarafındaki kamyonetinin burnunu gördüğünde her şeyi anladı. Mouse ve Mouse'un söylediği sözcük. Henry'nin evi, Henry'nin stüdyoda ölürken bıraktığı mesaj. Bütün polisler ve araştırma görevlileri şimdiye kadar gitmiş, kanla yankılanan evi bomboş bırakmış olmalıydılar. Dale Gilberts -ve muhtemelen Brown ve Black- onu arıyorlardı. Eyalet polisleri Jack'in hiç umurunda değildi ama Dale ile konuşmak istiyordu. Dale'e bazı şaşırtıcı gerçekleri açıklamanın vakti gelmişti. Duyacakları, Dale'in gözlerini yuvalarından fırlatacaktı, ama Duke'un Dean Martin'e yumurtalar ve omlet yapımı hakkında söyledikleri unutulmamalıydı. Lily Cavanaugh, Duke konuştuğunda herkesin onu dinlediğini söylerdi ve Dale da dinlemek zorundaydı, çünkü Kara Ev'e yapacağı ziyarette Jack'in sadık ve kararlı dostuna ihtiyacı olacaktı.

Henry'nin evinin yanından yürürken parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu ve evin tahtalarına hafifçe sürterek öpücüğü

iletti. Henry. Tüm dünyalar Tyler Marshall, Judy, Sophie ve senin için, Henry Leyden.

Kamyonetin koltuğunda duran cep telefonu, hepsi de Dale'den olan üç sesli mesajı olduğunu haber veriyordu. Jack, tüm mesajları dinlemeden sildi. Evde, telesekreterin kırmızı ışığı, aç bir bebeğin yılmaz ısrarıyla yanıp sönüyordu. Jack mesajları dinlemek üzere düğmeye bastı. Dört mesajı da Dale bırakmıştı. Sesi her seferinde daha mutsuz geliyor, dostu Jack Sawyer'ın nerede olduğunu merak ediyor, eniştesi ve ortak dostları olan Henry Leyden'ın öldürülmesiyle ilgili görüşmek istiyordu. Ama Maxton'daki lanet olası katliam hakkında konuşmak Jack'i pek üzmezdi herhalde, değil mi? Charles Burnside ismi tanıdık geliyor muydu?

Jack kolundaki saate baktı ve doğruluğundan şüphe ederek mutfak duvarındaki saate de bir göz attı. Kol saati doğruydu. Saat 5.42'ydi. Randy ve Kent Gilbertson'un ambarının arkasındaki horoz hâlâ ötüyordu. Birdenbire üzerine yerçekiminden ağır bir yorgunluk çöktü. Sumner Caddesi'nde telefon başında biri vardı mutlaka ama Dale şu an uykuda olmalıydı ve Jack'in konuşmak istediği tek insan, Dale'di. Bir kedi gibi esnedi. Daha gazete bile dağıtılmamıştı!

Ceketini çıkardı ve bir sandalyenin üzerine attı. Sonra öncekinden de fazla gerinerek tekrar esnedi. Belki de mısır tarlası o kadar da rahat değildi.

Jack'in boynu tutulmuş sırtı ağrıyordu. Üst kata çıktı, giysilerini çıkarıp koltuğun üzerine attı ve kendini yatağa bıraktı. Koltuğun arkasındaki duvardaki güneşli, küçük Fairfield Porter tablosunu görünce, tabloları kasalarından çıkarıp duvara astıkları gece Dale'in bu tablodan nasıl etkilendiğini hatırladı. Görür görmez çok sevmişti, muhtemelen bir tablodan böyle etkilenebileceğini daha önce bilmiyordu. Pekâlâ, diye düşündü Jack. Kara Ev'den canlı çıkmayı başarabilirsem tabloyu ona vereceğim. Ve kesinlikle itiraz kabul etmeyeceğim: eğer almazsa onu, tabloyu parçalayıp şöminede yakmakla tehdit edeceğim. Ya da Wendell Green'e vereceğimi söylerim!

Gözleri kapanmak üzereydi; yatak örtüsünün altına girip kayboldu ama bu kez dünya değiştirmedi. Rüya görmeye başladı.

Orman içinde, aşağı doğru eğimli bir patika üzerinde, yanan bir binaya doğru yürüyordu. Çoğunlukla görünmeyen ama arada sırada çarpık çurpuk ellerini, dikenli kuyruklarını ya da siyah, tüysüz kanatlarını uzatan canavarlar ve yaratıklar, patikanın iki

tarafında kıvranıp böğürüyordu. Jack elindeki ağır kılıçla yaratıkların önüne çıkan uzuvlarını koparıyordu. Kolu ağrıyor, tüm vücudu sızlıyordu ve çok yorgundu. Kan kaybediyordu ama yaranın yerini ne görebiliyor, ne de hissedebiliyordu; tek bildiği, kanın bacaklarının arkasından aşağı süzüldüğüydü. Bu yolculuğa onunla birlikte başlayan herkes ölmüştü ve o da-muhtemelen- ölüyordu. Yalnız olmamayı diledi. Çok korkuyordu.

Yaklaştıkça, yanan bina daha da yükseliyordu, içinden çığlıklar ve feryatlar duyuluyordu ve etrafında, kararmış, ölü ağaçlar, dumanı tüten küllerden oluşmuş koca bir daire vardı. Bu daire, her geçen saniye biraz daha genişliyor, bina da adım adım doğayı hırsla yiyip yutuyordu. Her şey yitirilmişti, yanan bina ve hem efendisi, hem tutsağı olan ruhsuz yaratık, korkunç bir zafer kazanacaklar, bombalanınış dünyanın sonu gelecekti. Din-tah, büyük ateş her şeyi yakıp yok edecekti.

Sağ tarafındaki ağaçlar eğildi ve şikâyet eden dallarını ona doğru uzattı. Kararmış, sivri uçlu yapraklar şiddetle titredi. Dev ağaç gövdeleri inleyerek eğildi ve dallar, yılan gibi kıvrılarak gri, sivri uçlu yapraklardan meydana gelen sağlam bir duvar oluşturacak şekilde iç içe geçtiler. Duvar kabarıp yükseldi ve kemikli, zayıf bir yüz korkunç bir yavaşlıkla ortaya çıktı. Çenesinden saç diplerine olan yüksekliği bir buçuk metreyi buluyor, Jack'i arayarak sağa sola doluyordu.

Bu dünyada ya da Ötedünya'da Jack'i dehşete düşüren, inciten, hasta eden, her şeydi o. Dev surat, bir zamanlar Jack'e, Oatley Tap isminde izbe bir barda tecavüz etmeye çalışan, Elroy ismindeki canavar ruhlu adama bakıyordu. Sonra yapraklar, Orris'li Morgan'a, Gün Işığı Bahçıvanı'na ve Chipper Burnside'a dönüştü. Sağa sola bakarak arayışını sürdürüyor, tüm bu kötülük dolu yüzler eriyerek iç içe geçiyordu. Jack kanını donduran, buz gibi bir korkuyla taş kesildi.

İç içe geçmiş yaprakların içinden uzanan surat, patikanın ilerisine baktı ardından, başını sağa sola çevirmeyi kesti. Yüzü doğruca Jack'e dönüktü. Kötü gözler onu görüyor, delikleri olmayan burun, kokusunu alıyordu. Yaprakla zevkle titredi ve surat, gittikçe büyüyerek öne doğru eğildi. Kıpırdayamayan Jack omzu üzerinden arkasına baktı ve çürümekte olan bir adamın dar yatağından aniden doğrulduğunu gördü. Adam ağzını açıp haykırdı, "D'YAMBA!"

Jack kalbi göğsünde çırpınarak, boğazında serbest kalmadan yok olan bir çığlıkla yatağından fırladı ve daha uyandığını fark edemeden kendini ayakta buldu. Tüm vücudu titriyordu. Alnından süzülen ter, göğsünü ıslatıyordu Titremeler yavaş yavaş azaldı ve Jack sonunda etrafında gerçekte neler olduğunu fark edebildi: yapraklardan oluşan çirkin bir duvardan fırlamış bir surat yoktu, sadece yatak odasının tanıdık mobilyaları vardı. Karşıdaki duvarda, Dale Gilbertson'a vermeyi düşündüğü tablo asılıydı. Yüzünü sildi ve biraz sakinleşti. Bir duş almaya ihtiyacı vardı. Kolundaki saat, 9.47'yi gösteriyordu. Dört saat uyumuştu, artık harekete geçmenin zamanı gelmişti.

Kırk beş dakika sonra temizlenmiş, giyinmiş ve karnını doyurmuş olan Jack, polis merkezini aradı ve Şef Gilbertson ile görüşmek istediğini söyledi. 11.25'te o ve inanılmaz bilgiler öğrenmiş olan şüphe içindeki Dale -dostunun çılgın hikâyesini kanıtlayacak deliller görmeye can atıyordu- şefin otoparktaki tek ağacın altına park ettiği arabasından çıkıp sıcak asfalt üzerinden yürüdü ve yan yana duran iki Harley'nin yanından geçerek Sand Bar'ın arka kapısına vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kara Ev ve Ötesi

26

SİZE DAHA ÖNCE uğursuzluktan bahsetmiştik ve artık bu konuyu tekrar açıp deşmek için çok geç ama evlerin çoğunun, uğursuzluğa bir engel oluşturduğunu söylemek yanlış olmaz. En azından dünyaya normallik ve sağlıklı dimağların bir illüzyonunu sunuyorlardı. Libertyville'in eski moda ama sevilen cadde isimleri de bu düşünceyi destekliyordu. Camelot, Avalon, Bakire Martian. Fred, Judy ve Tyler Marshall'ın bir zamanlar birlikte yaşadığı Libertyville'deki küçük, şirin ev, uğursuzluk karşıtının en güzel örneğiydi. Robin Hood Sokağı 16 numara için normal hayatın bir sembolü demek hiç yanlış olmazdı. Aynı şeyi Dale Gilbertson'un, Henry'nin ve Jack'in evleri için de söylemek mümkündü. Aslında French Landing'deki evlerin çoğu öyleydi. Tüm kasabanın üzerinden yıkıp yerle bir eden kasırganın geçmiş olması evlerin uğursuzluk karşısında cephedeki cesur askerler gibi gözüpek, asil oldukları kadar mütevazi durdukları gerçeğini değiştirmiyordu. Bu evler, delilikten uzaktı.

Kara Ev ise -Shirley Jackson'ın Tepedeki Ev'i gibi, yüzyılın başındaki çirkinlik timsali, Seattle'daki Kırmızı Gül gibi- deliliğin ta kendisiydi. Tam anlamıyla bu dünyadan değildi. Dışarıdan bakmak zordu -gözler sürekli oyuna geliyor, yanılıyordu- ama birkaç saniye boyunca düzgün bir şekilde bakabilen, Çok normal ölçülerde üç katlı bir bina görürdü. Evet, rengi alışılmadıktı -tüm dış cephe, pencereler bile simsiyahtı- ve yapısal güvenilirliği konu-

sunda huzursuz düşünceler uyandıracak kadar eğimli, çökmüş görünüyordu, ama diğer dünyaların gösterişi düşünülmeksizin bakıldığında neredeyse Fred ve Judy'nin evi kadar sıradan bir yer olduğu söylenebilirdi... Tek fark, o kadar bakımlı olmayışıydı.

Bununla birlikte içi, farklıydı.

Kara Ev'in içi genişti.

Aslında Kara Ev, neredeyse uçsuz bucaksızdı.

Kesinlikle kaybolunmaması gereken bir yerdi ama vaktiyle, bazıları burada kaybolmuştu -evsiz serseriler, nadir olarak evden kaçmış şanssız çocukları ve Charles Burnside/Carl Bierstone'un kurbanları- ve orada burada, bıraktıkları izler görülebiliyordu: giysi parçaları, garip boyutları olan devasa odaların duvarlarındaki açması tırnak izleri, kemik yığınları. Ziyaretçiler, bazen Fritz Haarman'ın dehşetle hüküm sürdüğü 1920'lerin başları boyunca Hanover Nehri'nin kıyısında yığılmış olanlara benzer bir kafatasına rastlayabilirdi.

Kara Ev'de kaybolmayı hiç kimse istemezdi.

İstediğimiz an dış dünyaya, normal, uğursuzluğun karşıtı dünyaya dönebileceğimizi bilmenin verdiği emniyet hissiyle odalardan, kuytu köşelerden koridorlardan, karanlık bölmelerden geçtik (dışarı çıkabileceğimizi bildiğimiz halde sonsuza dek iniyormuş gibi görünen basamaklardan ve uzakta bir noktacık haline gelen koridorlardan geçerken yine de içimizde bir huzursuzluk vardı). Tuhaf makinelerin belli belirsiz sesini ve hiç susmayacakmış gibi gelen alçak uğultusunu duyabiliyorduk. Ya dışarıda ya da altımızdaki ve üstümüzdeki katlarda esen rüzgârın aptal ıslığı kulakları tırmalıyordu. Bazen, şüphesiz abbalahın zavallı Mouse'u öldüren iblis köpeğine ait olan hafif hırıltıları duyuyorduk. Bazen bir karganın alaycı ötüşünü duyuyor ve Gorg'un da oralarda bir yerlerde olduğunu anlıyorduk.

Harabeye dönmüş odalardan, solgun ve çürümüş bir görkemle döşenmiş odalardan geçtik. Bu odaların birçoğunun içinde saklandıkları evden daha büyük olduklarını görebiliyorduk. Sonunda, eski bir kanepe ve solmaya yüz tutmuş kırmızı kadife sandalyelerin olduğu gösterişsiz bir oturma odasına vardık. Pişmekte olan bir şeyin mide bulandıran kokusu havayı kaplamıştı (Yakınlarda bir yerde, kâbus görmeden uyumak istiyorsak asla ziyaret etmememiz gereken bir mutfak vardı). Odadaki elektrikli demirbaşlar en azından yetmiş yıllıktı. Kara Ev 1970'lerde inşa edildiyse bu nasıl mümkün olabiliyordu? Bu sorunun cevabı basitti: Kara Ev'in

büyük bir kısmı -hatta çoğunluğu- çok daha uzun bir süredir buradaydı. Odanın kumaş döşemeleri solgun ve ağırdı. Çirkin, yeşil duvar kâğıdı üzerine yapıştırılmış gazete kupürleri olmasa bu odanın Nelson Oteli'nin zemin katındaki odalardan pek farkı kalmayacaktı. Hem uğursuz, hem de garip bir şekilde bayağı bir odaydı. At kılı kanepede uyuyan kıllı canavarın gömleğinin önünde giderek genişleyen uğursuz kırmızı leke, onun hayalgücünü mükemmel yansıtan bir aynaydı. Kara Ev, hastalık derecesine varan kendini beğenmişliğiyle aksini düşünmesine rağmen ona ait değildi (ve Bay Munshun, bu inancının aksini gösterecek bir şey söylememişti). Ama bu oda, onundu.

Duvara yapıştırılmış kupürler, Charles "Sevimli" Burnside'ın ölümcül hayalleri üzerine bilmemiz gereken her şeyi anlatıyordu.

FISH, KABUL ETTİ, "EVET, ONU YEDİM". New York Herald Tribune

BILLY GAFFNEY'NİN ARKADAŞI DOĞRULADI, "BILLYYİ GRİ ADAM KAÇİRDİ, ÖCÜ ALIP GÖTURDÜ." New York World Telegram

GRACE BUDD DEHŞETİ SÜRÜYOR: FISH İTİRAF EDİYOR! Long Island Star

FISH, KURBAN GAFFNEY'Yİ "PİŞİRİP YEDİĞİNİ" SÖYLEDİ. New York American

HANOVER KASABI" DİYE ADLANDIRILAN FRITZ HAARMAN, 24 KİŞİYİ ÖLDÜRMEK SUÇUYLA

İDAM EDİLDİ. New York World

KURT ADAM AÇIKLADI: "BENİ YÖNLENDİREN ŞEHVET DEĞİL, AŞKTI." HAARMAN ÖLÜRKEN

PİŞMAN DEĞİLDİ. The Guardian

HANOVER YAMYAMI'NIN SON MEKTUBU: "BENİ ÖLDÜREMEZSİNİZ, SONSUZA DEK ARANIZDA OLACAĞİM." New York World

Wendell Green görse, bunlara bayılırdı, değil mi?

Ve daha fazlası da vardı. Tanrı yardımcımız olsun, çok daha fazlası vardı. YAŞAYAN ÖLÜLERİ İSTEDİM, diye açıklama yapan Jeffrey Dahmer bile buradaydı.

Kanepenin üzerindeki adam inleyip kıpırdanmaya başladı.

"Uyan ardık, Burny!" Ses, dudaklarının ikinci sınıf vantriloklar gibi hafifçe oynamasına rağmen ağzından değil... boşluktan geliyor gibiydi.

Burny inledi. Başı sola döndü. "Olmaz... uyumam lazım. Her yerim... acıyor."

Başı bir itiraz hareketiyle sağa döndü ve Bay Munshun tekrar konuştu. "Ardık uyan, buraya gelecegler. Çocuğu gödürmelizin."

Başı tekrar diğer yöne döndü. Uykuda olan Burny, Bay Munshun'un hâlâ kafasının içinde emniyette olduğunu sanıyordu. Kara Ev'de her şeyin çok farklı olduğunu unutmuştu. Sersem Burny, artık işe yaramaz hale gelmeye çok yakınlaşmıştı! Ama henüz değil.

"Yapamam... beni rahat bırak... midem acıyor... kör adam... kahrolası kör herif karnımı yaraladı..."

Başı tekrar diğer tarafa döndü ve Burny'nin sağ kulağının arkasında bir ses duyuldu. Uyanıp sancıyı tüm şiddetiyle hissetmek istemeyen Burny onunla mücadele etti. Kör adam onu, düşündüğünden çok daha kötü yaralamıştı. Burny, dırdır edip başının etini yiyen sese çocuğun bulunduğu yerde güvende olduğunu, Kara Ev'e ulaşmayı başarabilseler bile onu bulamayacaklarını, sonsuza dek uzanan odaların ve koridorların arasında kaybolacaklarını ve çıldırıp ölene dek başıboş dolaşacaklarını söylüyor, uyanmamakta direniyordu. Ama Bay Munshun, içlerinden birinin, oraya daha önce gelmiş herkesten daha farklı olduğunu biliyordu. Jack Sawyer, sonsuzluğu tanıyordu ve bu da onu büyük bir sorun haline getiriyordu. Çocuk arka yoldan çıkarılıp Son-Dünya'ya, en büyük ateş, Din-tah'ın gölgesine götürülmeliydi. Bay Munshun, Burny'ye çocuğu abbalaha vermeden önce küçük bir parçasını hâlâ alabileceğini, ama burada mümkün olmayacağını söyledi. Fazla tehlikeliydi. Kusura bakmamalıydı.

Burny itiraz etmeye devam etti, ama bu asla galip çıkamayacağı bir savaştı ve bunu biliyorduk. Sesin sahibi gelirken odanın bayat, pişmiş et kokulu havası yükselip dalgalanınaya başlamıştı. Önce siyah bir girdap, sonra bir kırmızılık -kravat- ve ardından tek bir siyah köpekbalığı gözünün hâkim olduğu inanılmaz derecede uzun, beyaz bir suratının başlangıcının belirdiğini gördük. Bu, gerçek Bay Munshun, Kara Ev ve etrafındaki büyülü alan dışındaki bölgelerde sadece Burny'nin kafasında yaşayabilen yaratıktı. Pek yakında tamamen burada olacak, Burny'yi uyandıracak (gerekirse bunun için işkenceye başvuracaktı) ve hâlâ ondan yararlanabilirken Burny'yi işe koşacaktı. Bay Munshun, Tyler'ı Kara Ev'deki hücresinden kıpırdatamazdı.

Ama Son-Dünya'ya -Burny'nin Sheol'ü- gittiğinde her şey farklı olacaktı.

Burny'nin gözleri sonunda açıldı. Onca kanın dökülmesine sebep olan çarpık elleri, kendi kanıyla ıslanmış gömleğinin üzerine dokundu. Önüne baktı ve yarasını gördüğünde dehşete düşerek korkup çığlık attı. Onca çocuğun canına kıydıktan sonra kör bir adam tarafından ölümcül bir şekilde yaralandığına inanmakta güçlük çekiyordu; bu çok iğrenç bir haksızlıktı.

Aklına ilk kez, aşın derecede nahoş bir fikir geldi: ya uzun kariyeri boyunca yaptıklarının hesabını vermesi için başına daha fazlası gelecekse? Son-Dünya'yı, Din-tah'a ulaşan Conger Yolu'nu görmüştü. Conger Yolu'nu çevreleyen alevler içindeki bölge tıpkı cehennem gibiydi ve An-tak, yani Büyük Kombinasyon da kesinlikle cehennemin ta kendisi olmalıydı. Ya onu bekleyen böyle bir yerse? Ya...

Midesinde korkunç, felç eden bir acı duydu. Neredeyse tamamen maddeleşmiş olan Bay Munshun, uzanmış ve tam anlamıyla saydam sayılmayacak ellerinden birini, Henry'nin sustalı çakısıyla açtığı yaranın içine sokmuştu.

Burny kıvrandı. Çocuk katilinin yanaklarından yaşlar yuvarlanmaya başladı. "Canımı yakma!"

"O halde zöylediklerimi yap."

"Yapamam," diye sızlandı Burny burnunu çekerek. "Ölüyorum. Şu kana bir bak! Böyle bir durumdan paçayı sıyırabileceğimi mi sanıyorsun? Seksen beş yaşındayım, lanet olsun!"

"Durumun ciddi, Burn-Burn... ama diğer darafda yaralarını iyileşdirebilecegler var." Kara Ev'in kendisi gibi Bay Munshun'a da bakmak zordu. Görüntüsü titreşiyor, netliği kayboluyordu. Tiksindirici derecede uzun olan suratında (bedeninin büyük bölümünü, bir gazetedeki karikatürdeki abartılı büyüklükteki kafalar gibi karanlıkta bırakıyordu) bazen iki, bazense tek gözü varmış gibi görünüyordu. Bazen şişkin kafatasından püsküle benzer turuncu saç öbekleri fırlamış gibiydi, bazense Yul Brynner kadar kel görünüyordu. Değişmeden kalan, sadece kırmızı dudakları ve aralarından görünen sivri, uzun dişleriydi.

Burny, suç ortağına umut dolu bir ifadeyle baktı. Bu arada elleri, sert yamru yumru şişlikler oluşmuş midesi üzerindeki keşif gezisini sürdürüyordu. Kan pıhtılarının bu şişliklere sebep olduğunu düşünüyordu. Ah, biri onu çok kötü yaralamıştı! Bunun ol-

maması gerekiyordu! Asla olmaması gerekiyordu! Onu korumaları gerekiyordu! Koruma altında...

"Bedenini yaşlandıran yılların bile," dedi Bay Munshun her kelimenin üzerine bastırarak. "Zenden dereyağından gıl cegercezine geri alınmazı olazılıglar dâhilinde."

"Tekrar genç olmak," dedi Burny ve derin derin iç geçirdi. Nefesi kan ve leş kokuyordu. "Evet, bu çok hoşuma giderdi."

"Elbedde! Ve böyle şeyler mümgün," dedi Bay Munshun sürekli titreyen başını sallayarak. "Abbalah bazen böyle ödüller verir. Bunlar vaat edilmemişdir, Charlez, benim gücüg maymunum. Ama ben zana izdediğini alacağına dair zöz verebilirim."

Siyah takım elbise içindeki kırmızı kravatlı yaratık, ürkütücü bir çeviklikle öne atıldı. Uzun parmaklı eli tekrar Sevimli Burnside'ın gömleğinin önündeki kanla ıslanmış bölgeyi buldu ve bu kez bir yumruk halini alarak, yaşlı canavarın masumlara çok defa tattırmasına rağmen ömrü boyunca hayal edemediği korkunç bir acıya sebep oldu.

Bay Munshun'un leş gibi kokan suratı Burny'ye döndü. Tek gözü BAKTı. "Bunu hizzediyor muzun, Burny? Hizzediyor muzun, zeni zavallı, yaşlı pizlig dorbazı? Ho... ho, ha... ha, elbedde hizzediyorzun! Elimde bağırsağını duduyorum! Ve hemen şimdi yerinden galgmazzan bağırzaglarını VÜCUDUNdan cegip goparacağım, domuz herif, ho... ho ha... ha, zonra onları boynuna dolayacağım! Gendi bağırzagların darafından boğulduğunu bilereg öleceksin. Bu numarayı zevvgili Fritz'den öğrenmişdim. Cog geveze ve bir o gadar da sevimli olan Fritz Haarman'dan. Şimdi! Ne diyorzun? Çocuğu gedireceg mi?' yogza boğulacag mızın?"

"Getireceğim!" diye haykırdı Burny. "Getireceğim, yeter ki dur, dur, çok canımı acıtıyorsun!"

"Onu izdazyona gedir. İzdazyon, Burn, Burn. Bu cocug fare deligieri, dilqi deligleri veya Gom-bi-naz-yon için değil. Dyler'ın ayagları ganamayacag, ab-balaha bununla hizmed edeceg." Sert, siyah, çirkin tırnaklı uzun bir parmak geniş alnına doğru yükseldi ve gözlerinin üzerine bastırdı (o an, Burny iki göz görüyordu, sonra ikinci göz yine yok oldu). "Anladın mı?"

"Evet! Evet!" Karnı alevler içinde yanıyordu. Ama gömleğinin altındaki el hâlâ dönüyor, dönüyordu.

Bay Munshun'un korkunç uzunluktaki yüzü, onunkine iyice yaklaştı, "izdazyona. Diğer özel cocugları gedirdiğin yere, unudma."

"TAMAM!"

Bay Munshun sonunda onu bıraktı. Bir adım geriledi. Vücudu, Burny'yi sevindirerek yine saydamlaşıyor, ayrışıyordu. Arkasındaki sararmış kupürleri, Bay Munshun'un vücuduna rağmen görebiliyordu. Ama giderek soluklaşan kırmızı kravatın üzerindeki tek göz, olanca canlılığıyla havada asılı kalmıştı.

"Şapgayı dagdığından emin ol. Bu özelligle şapgayı dagıyor olmalı."

Burnside hevesle başını salladı. Günahım parfümünün kokusunu hâlâ hafifçe alabiliyordu. "Şapka, evet, şapka bende."

"Diggad ed, Burny. Yaşlı ve yaralızın. Cocug gene ve umudzuz. Gacmazına izin vereceg olurzan..."

Burny acısına rağmen gülümsedi. Çocuklardan biri onun elinden kaçacaktı, ha? Hem de özel olanlardan biri! Ne saçmalık! "Merak etme," dedi. "Sadece... onunla konuşursan... Abbalah-doon ile... ona işimin henüz bitmediğini söyle. Beni iyileştirirse asla pişman olmaz. Ve beni gençleştirirse ona bin çocuk getiririm. Bin Kırıcı."

Bay Munshun giderek solgunlaşıyordu. Artık sadece dumanımsı bir ışıltı halini almış, Burny'nin yaşlılık yıllarında kendine bakacak birine ihtiyaç duyduğunu anladığında terk ettiği evinin derinliklerindeki oturma odasının ortasında havada salınıyordu.

"Ona bu çocuğu gedir, Burn-Burn. Bu çocuğu gedirirzen ödülünü alacagzın."

Bay Munshun gitmişti. Burny kalktı ve kanepenin üzerine doğru eğildi, böyle yapmak karnını sıkıştırıyor ve çığlık attıracak kadar şiddetli bir acı duymasına sebep oluyordu ama Burny durmadı. Karanlığa doğru uzandı ve yıpranmış bir siyah deri çanta çıkardı. Çantayı üst kısmından tuttu ve topallayarak, iki büklüm bir halde odadan çıktı.

Pekâlâ, bunca zamandır sözünü ettiğimiz Tyler Marshall ne durumdaydı? Yarası ne kadar kötüydü? Çok korkuyor muydu? Akıl sağlığını korumayı başarmış mıydı?

Fiziksel durumu hakkında söylenecek tek şey, hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olmasıydı, o da iyileşmiş sayılırdı. Balıkçı, kollarını ve kalçasını okşamaktan fazlasını yapmamıştı (Tyler'a "Hansel ve Gretel" masalındaki cadıyı hatırlatan, tüyler ürpertici bir dokunuştu). Ruhsal durumuna gelince... Bay Munshun'un

Burny'yi uyandırdığı sıralarda Judy ve Fred'in oğlunun mutlu olduğunu söylesek, bize inanır mıydınız?

Öyleydi. Mutluydu. Neden olmayacaktı ki? Miller Park'taydı.

Milwaukee Brewers bu yıl, takımın 4 Temmuz'dan önce yarıştan tamamen kopmuş olacağını iddia eden bütün spor otoritelerini şaşırtmıştı. Eh, hâlâ erken sayılabilirdi ama 4 Temmuz gelip geçmiş ve Brewers, Miller Park'a liderliği Cincinnati ile paylaşarak dönmüştü. Şampiyonluk yarışında iddialı olmalarının en büyük sebebi, Cleveland Indians'tan Milwaukee Brewers'a transfer olmuş olan Richie Sexson'in, George Rathbun'un deyimiyle harikalar yaratıp gökyüzünü delen sihirli vuruşuydu.

Şampiyonluk yarışındaydılar ve Ty da maçtaydı! MUHTEŞEM! Maçta olması harikaydı, üstüne üstlük yeri de en ön sıradaydı. Hemen yanında -iriyarı, terli, kırmızı suratlı, bir elinde Kingsland birası tutan, diğer elini acil durumlar için oturduğu yerin altına sokmuş olan- muhteşem George oturuyor, avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Brewers'dan Jeromy Burnitz, birinci bölümde oyun dışı kalmıştı ve Cincinnati'nin savunma oyuncusunun topu iyi yakalayıp hızla fırlattığına hiç şüphe yoktu, ama George Rathbun'a göre şüphe götürmeyecek bir şey daha vardı, o da Bumitz'in kaleye vaktinde ulaştığıydı! Alacakaranlıkta ayağa fırladı, terli suratı, eflatun gökyüzü altında parlıyor, havaya kaldırdığı kollarından birinden dirseğine doğru bira köpükleri süzülüyor, mavi gözleri parlıyordu (o gözlerin hiçbir şeyi kaçırmadığı belliydi). Ty ve diğer herkes biliyorlardı ve sonunda Coulee Bölgesi'nde, o güzel yaz akşamında, her şev yolunda gittiğini, dehşetin ortadan kaldırıldığını ve uğursuzluğun yok edildiğini kanıtlayan o gür, olağanüstü haykırış duyuldu.

"YAPMA BE HAKEM, BU KADARI OLMAZ! BU KADARI OOLLMAAZZ! KALEYE VAKTİNDE GELDİĞİNİ KÖR BİR ADAM BİLE GÖREBİLİR!"

İlk kalenin yakınındaki kalabalık onun sesi üzerine çılgına döndü. Üzerinde MILLER PARK, GEORGE RATHBUN'A VE KDCU'NUN BU SENEKİ TALİHLİLERİNE HOŞ GELDİINIZ DER yazılı pankartın arkasında oturan on dört kişi de aynı şekilde tepki verdiler Ty Brewers şapkasını sallıyor, kahkahalar atıyor, hop oturup hop kalkıyordu Sevincinin iki kat olmasında, o seneki çekilişe katıldığını unutmuş olduğunu sanmasının da payı vardı. Galiba babası (veya belki de annesi) onun adına katılmış... o da kazanmıştı! Büyük ödülü kazanamamış, tüm Cincinnati serisi boyunca

Brewers'ın top toplayıcılarından biri olamamıştı ama Ty'ın fikrine göre, onun kazandığı (diğer talihlilerle paylaştığı bu ön sıradaki mükemmel yerden başka) daha da iyiydi. Elbette Richie Sexson bir Mark McGwire değildi -hiç kimse topa Big Mac gibi vuramazdı- ama Sexson, bu sezon Brewers formasıyla harikalar yaratmıştı ve Tyler'ın kazandığı da...

Biri ayağını sallıyordu.

Bu rüyadan (üzerine çöken dehşetten cennete kaçmış gibiydi) ayrılmak istemeyen Ty, ayağını çekmeye çalıştı ama el, çok ısrarlıydı. Sallıyor, sallıyor, vazgeçmeden sallıyordu.

"Uyan," diye hırladı bir ses ve rüya, karanlıklara gömülmeye başladı.

George Rathbun, Ty'a döndü ve çocuk, inanılmaz bir şey gördü: sadece birkaç saniye önce masmavi olan gözler, donuklaşmış ve süt gibi beyazlaşmıştı. Aman Tanrım, gerçekten kör, diye düşündü Ty. George Rathbun gerçekten...

"Uyan," dedi hırıltılı ses. Şimdi daha yakından geliyordu. Rüyası her an kaybolabilirdi.

Ama ondan önce George konuştu. Sesi yumuşaktı; spor programı yapan adamın böğürtüsüyle ilgisi yoktu. "Yardım yolda, geliyor," dedi. "Onun için sakin ol, küçük kedi. Kontrolünü..."

"UYAN dedim, küçük bok!"

Ayak bileğini kavrayan el, demirden bir pençe gibi sıkıyor, eziyordu. Ty can havliyle bağırarak gözlerini açtı. Bu şekilde dünyaya... ve hikâyemize geri döndü.

Nerede olduğunu hemen hatırladı. Örümcek ağlarıyla kaplı ampullerle yanlanan taş bir koridorun orta kısmındaki, kırmızımsı-gri demir parmaklıkları olan hücredeydi. Köşede, içinde bir tür yahni olan bir tabak duruyordu. Diğer köşedeyse işemesi (ya da büyüğünü yapması için, Tanrı'ya şükür henüz buna ihtiyaç duymamıştı) için konmuş bir kova vardı. Hücrede bunlardan başka sadece, Burny'nin az önce onu üzerinden çektiği eski, paçavraya dönmüş bir şilte vardı.

"Pekâlâ," dedi Burny. "Sonunda uyandın. Güzel. Şimdi ayağa kalk. Çabuk ol, kıç silici. Seninle uğraşacak zamanım yok."

Tyler ayağa kalktı. Gözleri karardı ve elini başının üzerine koydu. Kafasında süngerimsi, kabuk tutmuş bir yer vardı. Oraya dokunduğunda, ani bir sancı, yaranın olduğu yerden kilitlenmiş çenesine doğru şimşek gibi ilerledi. Ama aynı anda baş dönmesini

uzaklaştırıp, Tyler'ı kendine getirdi. Eline baktı. Avuç içinde yara kabuğu parçacıkları ve kurumuş kan vardı. Lanef olası taşla vurduğu yer orası. Biraz daha şiddetli vurmuş olsaydı şu an bir arp çalıyor olurdum.

Ama her nasılsa, yaşlı adam da yaralanınıştı. Gömleği kanla kaplıydı; kırışıklarla dolu çirkin yüzü, balmumu gibi sarı ve solgundu. Arkasında, hücrenin kapısı açık duruyordu. Ty, belli etmediğini umarak koridora kadar olan mesafeyi ölçmeye çalıştı. Ama Burny bu oyunu çok uzun zamandır oynuyordu. Ganayan ayagları üzerinde gacmaya çalışan bir cog cocug olmuşdu, oh ho.

Elini siyah deri çantanın içine soktu, tabanca gibi kabzası ve paslanmaz çelikten namlusu olan siyah bir alet çıkardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun, Tyler?" diye sordu Burny.

"Bir elektrik tabancası" dedi Ty. "Değil mi?"

Burny dişlerini ortaya çıkararak sırıttı. "Zeki çocuk! Yoksa çok televizyon seyreden bir çocuk mu demeliydim? Evet, bu bir elektrik tabancası. Ama özel bir tür otuz metreden bir ineği devirebilir. Anladın mı? Kaçmaya kalkarsan seni anında yere indiririm. Buraya gel."

Ty hücreden çıktı. Bu korkunç yaşlı adamın onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, ama hücrenin dışında olmak bile onu biraz rahatlatmıştı. En kötüsü şilteydi. Başında bir şişlik ve korkuyla ağlayarak üzerinde uyumaya çalışan tek çocuk olmadığını her nasılsa biliyordu. Ondan önce belki on çocuk orada yatmıştı.

Hatta belki de elli çocuk.

"Sola dön."

Ty döndü. Şimdi yaşlı adam arkasındaydı. Birkaç saniye sonra, kemikleri fırlamış parmakların kalçasının sol tarafını kavradığını hissetti. Yaşlı adamın bunu ilk yapışı değildi (her defasında Tyler "Hansel ve Gretel" masalındaki cadının, kaybolan çocuklara kollarını kafesten çıkarmalarını söylemesini hatırlıyordu), ama bu kez dokunuşu farklıydı. Daha güçsüzdü.

Bir an önce geber, diye düşündü Ty. Tıpkı Judy gibi oldukça soğukkanlıydı. Bir an önce geber ki seni ben öldürmek zorunda kalmayayım, yaşlı adam!

"Bu benim!" dedi yaşlı adam... Ama sesi, nefes almakta zorlanır gibi çıkıyordu, artık kendinden pek emin değildi. "Yarısını fırında pişireceğim, diğer yarısını da kızartacağım. Yanında domuz pastırmasıyla."

“Pek fazla yiyebileceğini sanmıyorum,” dedi Ty sesinin sakinliğine şaşırarak. “Birisi midene havalandırma deliği açmış gibi görü...”

Bir çıtırtı duyuldu ve Ty sol omzunda berbat, keskin bir yanma hissi duydu. Bir çığlık attı ve yaralı yeri tutmaya, ağlamamaya, George Rathbun ve diğer KDCU talihlileriyle maçta olduğu o güzel rüyaya sarılmaya çalışarak koridorun, hücrenin tam karşısında kalan duvarına yığıldı. Bu sene çekilişe katılmayı unuttuğunu biliyordu ama bunlar, rüyalar için önemsiz ayrıntılardı. Bu kadar güzel olmalarının sebebi de buydu.

Ah, ama canı çok yanıyordu. Ve tüm çabalarına -içindeki tüm Judy Marshall'a- rağmen gözyaşları akmaya başladı.

“Bir posta daha ister misin?” diyerek yutkundu yaşlı adam. Sesi hem hasta, hem histerikti ve Ty yaşında bir çocuk bile bunun çok tehlikeli bir bileşim olduğunu biliyordu. “Uğur getirsin diye bir daha ister misin?”

“Hayır,” dedi Ty yutkunarak. “Lütfen bir daha elektrik verme, lütfen.”

“Öyleyse yürümeye başla! Ve o çokbilmiş çeneni de kapalı tut!”

Ty yürümeye başladı. Bir yerlerde suyun damladığını duyabiliyordu. Başka bir yerden, bir karganın kahkaha dolu ötüşü belli belirsiz duyuluyordu, büyük ihtimalle onu tuzağa düşüren kargaydı, o kötülük yüklü siyah tüylerini birer birer yolmayı ne kadar da isterdi. Dış dünya, binlerce ışık yılı uzakta gibiydi. Ama George Rathbun yardımın yolda olduğunu söylemişti ve bazen rüyanızda duyduklarınız gerçek olabilirdi. Bunu ona annesi söylemişti. Hem de garip davranmaya başlamasından çok önce söylemişti.

Döne döne sonsuzluğa doğru iniyormuş gibi görünen bir merdivenin başına geldiler. Derinliklerden yukarı sülfür kokusu ve bir ısı dalgası yükseliyordu Çığlıklara ve iniltilere benzeyen sesler hafifçe duyulabiliyordu. Makinelerin gürültüleri daha baskındı. Kayış ve zincir sesleri olmaları muhtemel, uğursuz gıcırtılar vardı.

Yaşlı adamın ona mecbur olmadıkça bir daha elektrik vermeyeceğini düşünen Ty duraksadı. Çünkü elindeki silahı kullandığı takdirde Ty bu dönerek bu merdivenlerden yuvarlanabilirdi. Yaşlı adamın taşla yaraladığı yeri bir yere çarpabilir, boynunu kırabilir ya da boşluğa düşebilirdi. Yaşlı adam onu canlı istiyordu, en azından şimdilik. Nedendi bilmiyordu, ama Ty bu sezgisinin doğru olduğundan emindi.

“Nereye gidiyoruz, bayım?”

"Göreceksin," dedi Burny zorlukla konuşuyormuşçasına. "Ve elimdekini basamaklarda kullanmaktan çekineceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun, küçük piç. Haydi, yürümeye devam et."

Tyler Marshall basamaklardan inmeye başladı. Dev odaların ve balkonların önünden geçerek iniyorlardı. Dönerek aşağı, dönerek aşağı. Hava bazen çürük lahana kokusuyla doluyordu, bazense yanan mumlar gibi kokuyordu. Ara sıra çürümüşlüğün ıslak kokusu burnuna çarpıyordu. Yüz ellinci basamaktan sonra saymayı bıraktı. Bacaklarındaki kaslar yanıyor, dizleri titriyordu. Arkasından nefesi kesilerek gelen yaşlı adam iki kere sendelemiş, lanetler okuyarak eski tırabzana tutunmuştu.

Düş, yaşlı adam, dedi Ty içinden. Düş ve geber, düş ve geber.

Ama sonunda zemin kata ulaştılar. Kirli, cam bir tavanı olan yuvarlak bir odaya varmışlardı. Üstlerinde, gri gökyüzü, kirli bir torbaymış gibi sonsuzluğu kaplıyordu. Kırık saksılardan bitkiler sarkıyor, açgözlü duyargalarını kavuniçi, kırık tuğlalarla örülmüş zemin üzerine yayıyorlardı. Önlerinde iki açık kapı vardı. Kapıların ötesinde, etrafı asırlık ağaçlarla çevrilmiş kırık dökük bir teras görünüyordu. Ağaçlardan bazıları palmiyeydi. Bazıları -ip gibi sarkan dalları olanlar- söğüt ağacı olabilirdi. Diğerlerini bilmiyordu. Emin olduğu bir şey vardı: artık Wisconsin'de değillerdi.

Terasta çok iyi tanıdığı bir şey vardı. Kendi dünyasından bir şey. Tyler Marshall'ın gözleri, onu görünce yabancı bir yerde ailesinden biriyle karşılaşmış gibi yaşlarla doldu.

"Dur, maymun-çocuk." Yaşlı adam nefes almakta iyiden iyiye zorlanıyor gibiydi. "Arkanı dön."

Tyler arkasına döndüğünde yaşlı adamın gömleğinin önündeki kırmızı parlaklığın daha da genişlemiş olduğunu görerek memnun oldu. Kanlar, omrina kadar ilerlemişti ve bol, eski kot pantolonun beli de çamurumsu siyah bir renge dönmüştü. Ama elektrik tabancasını tutan eli bir kaya gibi sağlamdı

Lanet olsun sana, diye geçirdi içinden Ty. Lanet olsun sana.

Yaşlı adam çantasını küçük masanın üzerine koydu. Bir süre için olduğu yerde hareketsiz durup nefesini düzenlemeye çalıştı. Sonra çantayı karıştırarak -içinden metalik bir ses duyuldu- kahverengi bir şapka çıkardı. Sean Conery gibi adamların bazen filmlerde taktıkları türden bir şapkaydı. Yaşlı adam şapkayı ona uzattı.

"Tak şunu. Elimi yakalamaya çalışırsan seni kızartırım."

Tyler şapkayı aldı. Süetin yumuşak dokunuşunu bekleyen parmaklan metale benzer, neredeyse teneke gibi bir dokuyla karşılaşınca şaşırdı. Elinde elektrik tabancasının çok hafif bir dozu gibi, nahoş bir titreşim hissetti. Yalvarırcasına yaşlı adama baktı. "Mecbur muyum?"

Burny elektrik tabancasını kaldırdı ve dişlerini göstererek sessizce sırıttı.

Ty gönülsüzce şapkayı başına geçirdi.

Az önce elinde hissettiği titreşim bu kez başını sardı. Bir an için hiçbir şey düşünemez oldu... Sonra bu his geçti. Kaslarında garip bir yorgunluk hissediyor şakakları zonkluyordu...

"Özel çocuklara özel oyuncaklar," dedi Burny. Özel cocuglara özel oyuncaglar, şeklinde söylemişti. Bay Munshun'un aptalca aksanı her zaman olduğu gibi araya girmiş, Henry'nin 911 kasetini dinlerken keşfettiği Güney Chicago aksanını bozmuştu. "Şimdi dışarı çıkabiliriz."

Çünkü şapkayı taktığım sürece sorun çıkarmam, diye düşündü Ty, ama bu düşünce neredeyse belirir belirmez yok oldu. Göbek adını hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Kötü karganın ismini bulmaya çalıştı ama onu da başaramadı, Corgi gibi bir şey miydi? Hayır, o bir tür köpekti. Şapkanın düşünmesini engellediğini anladı, zaten işlevi de bu olmalıydı.

Açık kapılardan geçip terasa çıktılar. Hava, Kara Ev'in arkasını kaplayan ağaçların ve çalıların yoğun kokusuyla ağırlaşmıştı, iç bayıltan bir kokuydu. Sanki et gibiydi. Gri gökyüzü neredeyse dokunulabilecek kadar alçak görünüyordu. Ty sülfür ve acımtırak, elektrikli, sulu bir şeyin kokusunu alıyordu. Makine gürültüleri burada daha da artmıştı.

Ty'ın kırık taşların üzerinde görüp tanıdığı şey bir golf arabasıydı. Tiger Woods modeli.

"Babam bunları satıyor," dedi Ty. "Goltz's'de, çalışıyor."

"Bunun nereden geldiğini sanıyordun, kıç silici? Bin. Direksiyona geç."

Ty şaşkınlıkla ona baktı. Mavi gözleri, muhtemelen şapkanın etkisiyle parlamıştı ve kafası karışmış görünüyordu. "Kullanabilecek yaşta değilim."

"Becerirsin, merak etme. Bu oyuncağı bir bebek bile kullanabilir. Direksiyona geç!"

Ty söyleneni yaptı. Aslında bunlardan birini Goltz's'ün otoparkında, yanında oturan babasının dikkatli gözetimi altında kullan-

mıştı. Bu iğrenç yaşlı adam, yaralı karnını tutup inleyerek daha önce babasının oturduğu yere geçti. Ama elektrik tabancası hâlâ diğer elindeydi ve Ty'a doğrultulmuştu.

Anahtar, yuvasında duruyordu. Ty motoru çalıştırdı. Hemen altlarındaki aküden bir tık sesi geldi. Konsoldaki yeşil ışık yandı. Şimdi Tyler'ın tek yapması gereken hızı arttıran pedala basmaktı. Ve elbette bir de direksiyona hâkim olması.

"Buraya kadar iyi," dedi yaşlı adam. Sağ elini karnından kaldırdı ve kanlı parmağıyla işaret etti. Ty renkleri solmuş çakıllardan oluşmuş, evden uzaklaşan ağaçların ve çalıların istilasından önce muhtemelen araba yolu olarak kullanılıyordu- bir yol gördü. "Şimdi ilerle. Ve yavaş git. Hızlanırsan kızarırsın. Bir yere çarpmaya kalkarsan bileğini kırarım. Ondan sonra tek elle kullanmak zorunda kalırsın."

Ty pedala bastı. Golf arabası öne fırladı. Yaşlı adam kıvrandı, bir küfür savurdu ve elektrik tabancasını tehditkâr bir tavırla Ty'a doğru salladı.

"Şapkayı çıkarsam daha kolay olurdu," dedi Ty. "Lütfen, çıkarmama izin verirsen kesinlikle..."

"Olmaz! Şapka kalacak! Sürmeye devam et!"

Ty pedala yumuşakça bastı. Golf arabası terasın üzerinde ilerledi, kırık taşlar, yepyeni lastikleri altında ezilip un ufak oluyordu. Betondan ayrılıp çakıllı yola çıktıkları sırada önlerinde bir çıkıntı belirdi. Ağır yapraklar -nemli, terlemiş gibiydiler- Ty'ın kollarına sürtündüler. Ty olduğu yerde büzüldü. Golf arabası savruldu. Burny hırlayarak tabancayı çocuğun beline dayadı.

"Bir daha olursa şoku yiyeceksin! Bundan şüphen olmasın!"

Biraz ileride, yolun üzerindeki otların arasında bir yılan kıvrılarak ilerliyordu. Onu gören Ty sıkılı dişleri arasından küçük bir çığlık attı. Yılanlardan hoşlanmazdı. Bayan Locher'ın okula getirdiği zararsız, küçük mısır yılanına bile okunmak istememişti. Karşısındakiyse, bir piton büyüklüğünde, yakut gözlü, sivri ağzından sipsivri dişleri görünen korkunç bir yılandı.

"İlerle! Sürmeye devam et!" Tabanca, burnuna doğru sallandı, ses kulaklarında hafifçe vızıldıyordu. Kulaklarının arkasında.

Yol sola kıvrılıyordu. Dokunaçları andıran dalları olan bir ağaç, üzerlerine doğru eğilmişti. Dokunaçların uçları Ty'ın omuzlarına ve tüyleri diken diken olmuş ensesine sürtündü.

Bizimmm çocuğumuzz...

Ty şapkaya rağmen bunu beyninin içinde duyabiliyordu. Ses cılız ve uzaktı ama oradaydı.

Bizimmmm çocuğumuızzz... evettt... bizimmmm...

Burny sırıtıyordu. "Onları duyuyorsun, değil mi? Senden hoşlandılar. Tıpkı benim gibi. Burada hepimiz dostuz, görmüyor musun?" Sırıtışı kayboldu ve yüzünü buruşturdu. Kanlı karnını tekrar tuttu. "Lanet olası yaşlı, aptal kör!" diyerek yutkundu.

Sonra aniden ağaçlar kesildi. Golf arabası kasvetli bir alanda ilerlemeye başladı. Çalılıklar seyrekleşti ve Ty ileride tamamen yok olduklarını ve taşlık, çıplak bir arazinin önlerinde uzandığını gördü: tepeler, iç karartıcı gri gökyüzü altında yükselip alçalıyordu. Dev boyutlarda kuşlar, havada tembelce daireler çiziyordu. Sarsak, çökük omuzlu bir yaratık, hızla yanlarında belirip Ty ne olduğunu tam olarak göremeden tekrar gözden kayboldu... görmek istediği de söylenemezdi zaten. Makinelerin gürültüleri artmış, toprak sarsılmaya başlamıştı. Kazık çakıcıların takırtısı, eski çarkların gıcırtısı, zincirlerin şıkırtısı. Tyler golf arabasının direksiyonunun titrediğini hissedebiliyordu. Biraz ötede çakıllı yol sona eriyor, geniş bir toprak yola dönüşüyordu. Yolun karşı tarafında beyaz taşlardan oluşmuş bir duvar vardı.

."O duyduğun, Kızıl Kral'ın güç santralinin sesi," dedi Burny. Sesi gururluydu ama korktuğu da belliydi. "Büyük Kombinasyon. Kayışlarının üzerinde bir milyon çocuk öldü ve daha milyarlarcası ölecek. Ama senin yerin orası değil, Tyler. Senin bir geleceğin olabilir. Ama önce, sendeki payımı alacağım. Evet, alacağım."

Kanlı bir el uzandı ve Tyler'ın kalçasının üst kısmını okşadı.

"İyi bir aracının hakkı yüzde ondur. Benim gibi yaşlı bir akbaba bile bunu bilir."

Elini geri çekti. Bu iyi olmuştu çünkü Tyler çığlık atmanın eşiğine gelmişti ve içinden yükselen haykırışı sadece sevgili George Rathbun ile Miller Parkta oturduğunu hayal ederek engelleyebiliyordu. Çekilişe gerçekten katılmış olsaydım, diye düşündü, bunların hiçbiri olmazdı.

Ama bir yandan da bunun doğru olmayabileceğini düşünüyordu. Bazı şeylerin gerçekleşmesi engellenemezdi. Hepsi buydu.

O an tek umudu, bu yaşlı, korkunç yaratığın aklından geçenlerin gerçekleşmemesiydi.

"Sola dön," diye homurdandı Burny arkasına yaslanarak. "Aşağı yukarı beş kilometre." Tyler bu emir üzerine sola dönerken

yerden yükselenin sis olabileciğini anladı. Yerden yükselmekte olan, dumandı.

"Sheol," dedi Burny aklındakileri okumuş gibi. "Ve oraya giden tek yol bu, Conger Yolu. Yoldan ayrılırsan karşına sırf çığlıklarını duymak için seni parçalara ayıracak yaratıklar çıkar. Dostum seni götürmemi istediği yeri söyledi ama planlarda gücüg bir değişiklik olabilir." Acıyla çarpılmış yüzünde somurtkan bir ifade belirdi. Ty bu ifadenin onu olağandışı bir şekilde aptal gösterdiğini düşündü. "Canımı yaktı. Bağırsaklarımı çekti. Ona güvenmiyorum." Sonra korkunç bir şekilde şarkı söylemeye başladı. "Carl Bierstone Bay Munshun'a güvenmiyor! Artık güvenmiyor! Güvenmiyor!"

Ty hiçbir şey söylemedi. Tüm dikkatini golf arabasını Conger Yolu'nun ortasında tutmaya yöneltti. Riski göze alıp arkasına baktığında tropik yeşillikle sarılmış evin, üzeri aşınmış tepelerden ilkinin ardında gözden kaybolduğunu kördü.

"İstediğini yapacağız ama benim istediğim de olacak. Beni duyuyor musun, çocuk?" Ty hiçbir şey söylemeyince Burny elektrik tabancasını salladı. "Duyuyor musun dedim, kıç silici maymun?"

"Evet," dedi Ty. "Evet, tabii." Neden ölmüyorsun? Tanrım, oradaysan neden parmağınla bu yaşlı adamın çürümüş kalbine dokunup çarpmasını durdurmuyorsun?

Burny tekrar konuştuğunda sesi alaycıydı. "Karşıdaki duvara bakmıştın ama bence yeterince yakından göremedin. Tekrar baksan iyi olur."

Tyler, yaralı yaşlı adamın ötesine baktı. Önce anlayamadı... Sonra gördükleri beynine bir balyoz gibi indi. Conger Yolu'nun karşı kıyısında, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen duvardaki büyük beyaz taşlar aslında taş değildi. Kafataslarıydı.

Neydi burası böyle? Annesini istiyordu! Eve gitmek istiyordu!

Ty tekrar ağlamaya başladı. Kumaş gibi görünen ama aslında olmayan Şapka altında beyni uğuldayarak, gözyaşları içinde golf arabasını ateşler diyarın, Sheol'ün içlerine doğru sürmeye devam etti.

Yardım -herhangi bir türü- hiç bu kadar uzak görünmemişti.

27

JACK VE DALE, Sand Bar'ın serin salonuna girdiklerinde, içerisinin üç kişi haricinde boş olduğunu gördüler. Beezer ve Doc, önlerinde alkolsüz içeceklerle barda duruyorlardı -Kıyamet Alameti, diye düşündü Jack. Geride, gölgeler içinde (biraz daha gerilese kendini mutfakta bulacaktı) duran Kokmuş Peynir, bardaki adamlara bakıyordu, iki motosikletliden kötü titreşimler yayılıyordu ve Kokmuş, onlara bulaşmak istemiyordu. Her şeyden önce, Doc ve Beezer'ı yanlarında Mouse, Sonny ve Kaiser Bill olmadan hiç görmemişti. Ve bir başka nokta da... ah, Tanrım, Kaliforniyalı dedektif ve lanet olası polis şefi gelmişlerdi.

Otomatik pikabın ışıkları yanmıyordu ve müzik sesi duyulmuyordu ama televizyon açıktı ve Jack, gündüz sineması kuşağında annesiyle Woody Strode'un bir filminin gösterildiğini gördüğünde pek şaşırtmadı. Filmin ismini düşündü ve bir süre sonra hatırladı: Execution Express.

"Bu işe karışmak istemezsin, Bea," dedi Woody. Lily bu filmde batıya gelip, babasının katı yetiştirme tarzına isyanla kanunsuz işlere bulaşan Beatrice Lodge adında Boston'lu bir zengin kızını canlandırıyordu. "Bu, çetenin son işi olacağa benziyor."

"Güzel," dedi Lily. Sesi soğuk, bakışları taş gibi sertti. Görüntü kalitesi kötüydü, ama Lily her zamanki gibi karakterini müthiş bir başarıyla canlandırıyordu. Jack kendini tutamayarak hafifçe gülümsedi.

"Ne var?" diye sordu Dale. "Tüm dünya neredeyse altüst olacak, neye gülüyorsun?"

Televizyonda, Woody Strode, "Güzel mi? Tüm dünya neredeyse altüst olacak," dedi.

Jack Sawyer yumuşak bir sesle konuştu. "Olabildiğince kalabalık gideceğiz. Burada olduğumuzu bilsinler."

Mavi ekranda aynı sözleri Woody'ye tekrarladı. İdam Ekspresi'ne binmek üzerelerdi ve kafalar kopacaktı... İyi, kötü ve çirkin.

Dale aklı karışmış bir halde arkadaşına baktı.

"Repliklerinin çoğunu ezbere bilirim," dedi Jack neredeyse özür diler bir tavırda. "O benim annemdi."

Jack, Dale'in bir şey söylemesine fırsat vermeden (söyleyecek bir şey bulabildiği varsayılarak) barda oturan Doc ve Beezer'ın yanına gitti. Televizyonun yanındaki Kingsland Bira saatine baktı. 11:40. Güneşin tam tepede olması gerekiyordu, böyle durumlarda her zaman öğle vakti beklenirdi, değil mi?

"Jack," dedi Beezer ve başını hafifçe salladı. "Nasıl gidiyor, ahbap?"

"Fena değil. Yüklü müsünüz?"

Doc yeleğinin önünü açarak bir tabancanın kabzasını gösterdi. "Bir Colt 9 aynısından Beez'de de var. İyi silah, ruhsatlı ve temiz." Dale'e kısa bir bakış fırlattı. "Sanırım yolculuğa sen de katılıyorsun."

"Burası benim kasabam," dedi Dale. "Ve Balıkçı önceki gece eniştemi öldürdü. Jack'in anlattıklarını pek anladığım söylenemez, ama bildiklerim bana yeter. Ve Jack, Judy Marshall'ın oğlunu geri getirebilmemiz için bir şansımız olduğunu söylüyorsa, deneyelim derim." Jack'e baktı. "Sana teşkilattan bir silah getirdim. Otomatik Ruger'lardan bir tane. Arabada duruyor."

Jack dalgınca başını salladı. Silahları pek umursamıyordu, çünkü diğer tarafa geçtikleri an başka bir şeye dönüşeceklerini biliyordu. Belki mızraklara ya da sopalara. Hatta belki sapanlara. Evet, idam Ekspresi'ne bineceklerdi -Sawyer Çetesi'nin son yolculuğu- ama kendi yolculuklarının, altmışlı yıllarda çekilmiş bu eski filmde olduğundan çok farklı geçeceğini biliyordu. Yine de Ruger'ı yanına alacaktı. Bu tarafta ihtiyaç duyabilirdi. Hiç belli olmazdı, değil mi?

"Yola çıkıyor muyuz?" diye sordu Beezer, Jack'e. Gözleri çukurlarına kaçmış, parlaklığı kaybolmuştu. Jack, Beez'in önceki gece pek iyi uyuyamamış olduğunu düşündü. Saate tekrar baktı ve -tamamen batıl inançlarının yönlendirmesiyle- henüz Kara Ev'e gitmek istemediğine karar verdi. Sand Bar'dan, Kingsland Birası

saatin kolları on ikinin üzerinde birleştiğinde ayrılacaklardı, daha önce değil.

"Az kaldı," dedi. "Harita sende mi, Beez?"

"Evet, bende. Ama içimden bir ses, aslında ona ihtiyacın olmadığını söylüyor, yanılıyor muyum?"

"Belki," dedi Jack. "Ama ne olur ne olmaz, her şeyi yanımda bulundurmak istiyorum. Yaş tahtaya basmamalıyız."

Beezer başını salladı. "Buna itirazım yok. Ayı Kız'ı Idaho'ya, annesinin yanına gönderdim. Zavallı Mousie'ye olanlardan sonra ikna etmek için çok uğraşmam gerekmedi. Onu daha önce hiç geri göndermemiştim, dostum en zor zamanlarımızda, başımız dertteyken bile onu yanımdan ayırmamıştım Ama bu konuda içimde korkunç bir his var." Bir anlığına duraksadıktan sonra açıkça dile getirmeye karar verdi. "Hiçbirimiz geri dönemeyecekmişiz gibi geliyor."

Jack, elini Beezer'ın geniş koluna koydu. "Vazgeçmek için hâlâ vaktin var. Gelmemeyi seçersen hakkındaki düşüncelerim değişmeyecektir."

Beezer önüne baktı ve başını iki yana salladı. "Amy bazen rüyalarıma giriyor. Konuşuyoruz. Onun için savaşmazsam bir daha onunla nasıl konuşacağım? Hayır, dostum, sizinle geliyorum."

Jack, Doc'a baktı.

"Beez haklı," dedi Doc. "Bazen kaçmayıp savaşmaktan başka çare yoktur. Ayrıca, Mouse'un başına gelenlerden sonra..." Omuz silkti. "Ondan ne kapmış olabileceğimizi Tanrı bilir. Ya da evden. Geride kalsak bile ömrümüzün ne kadar olacağı belli değil."

"Mouse'un sonu nasıl oldu?" diye sordu Jack.

Doc kısa bir kahkaha attı. "Tıpkı söylediği gibi. Sabah üç sularında Mouse'u küvetin deliğinden uğurladık. Ardında biraz saç ve köpükten başka hiçbir şey kalmadı." Midesi kalkmış gibi yüzünü buruşturdu ve kolasından hızlı bir yudum aldı'.

"Bir şey yapacaksak hemen harekete geçelim," diye patladı Dale.

Jack saate bir göz attı. 11.50 olmuştu. "Yakında."

"Ölmekten korkmuyorum," dedi Beezer aniden. "O iblis köpekten bile korkmuyorum. Vücuduna yeteri kadar kurşun yediğinde yaralanabiliyor, bunu gördük. Asıl sorun, o kahrolası yerin insanın içinde uyandırdığı his. Hava kalınlaşıyor. Başın ağrımaya başlıyor ve kaslar güçsüzleşiyor." Sonra şaşırtıcı derecede iyi bir İngi-

liz aksanıyla ekledi. "Akşamdan kalmalıktan çok daha beter, sevgili dostum."

"En kötüsü midemdi," dedi Doc. "O ve..." Sessizleşti. Reçete üzerine yanlış yazdığı bir rakamla öldürdüğü Daisy Temperly hakkında hiç konuşmazdı, oysa Sand Bar'daki televizyonun ekranındaki sahte kovboylar kadar net gözlerinin önüne getirebiliyordu. Daisy, sarışındı. Kahverengi gözleri vardı. Bazen Jim Morrison'ın kahverengi gözlü bir kızla ilgili olan şarkısını söyleyerek onu acı çektiği sırada bile) güldürmeyi başarırdı.

"Mouse için geliyorum," dedi Doc. "Buna mecburum. Ama o yer... hastalıklı. Bilmiyorsun, dostum. Anladığını sanıyorsun ama anlayamazsın."

"Sandığından da iyi anlıyorum," dedi Jack. Şimdi durup düşünme sırası onundu. Beezer ve Doc, Mouse'un ölmeden önce söylediği kelimeyi hatırlıyorlar mıydı? D'yamba'yı hatırlıyorlar mıydı? Orada olduklarına göre hatırlamaları gerekti, Jack kelimeyi yüksek sesle söylediğinde kitapların raftan kayıp davada asılı kaldığını görmüşlerdi... Ama şimdi onlara soracak olsa akılları karışmış bir halde ya da sadece boş bakışlarla yüzüne bakacaklarından emindi. Bunun bir sebebi, d'yamba'yı hatırlamanın 35. karayolunun uğursuzluktan uzak kıvrımından ayrılarak Kara Ev'e giden o dar yol gibi çok güç olmasıydı. Bununla birlikte en önemli sebep, o kelimenin sadece kendili, yani Lily ve Phil'in oğlu, Jack Sawyer için söylenmiş olmasıydı. O farklı olduğu için Sawyer Çetesi'nin elebaşısıydı. Çünkü dünyalar arasında yolculuk etmişti.

Onlara bunun ne kadarını anlatmalıydı? Muhtemelen hiçbirini. Ama inanmaları gerekiyordu ve bunun için Mouse'un sözcüğünü kullanmalıydı. Kalbinin derinliklerinde, kelimeyi kullanırken çok dikkatli olması gerektiğini söyleyen bir ses vardı-d'yamfoa bir tabanca gibiydi; tamamen boşalmadan önce sadece kısıtlı sayıda ateşlenebilirdi ve onu Kara Ev'den bu kadar uzaktayken kullanma fikri hiç hoşuna gitmiyordu ama yine de yapacaktı. Çünkü inanmaları şarttı, inanmazlarsa Ty'ı kurtarmak için başladıkları cesur yolculuk, onlar için Kara Ev'in önünde dizlerinin üzerinde kusarak, burunları ve gözleri kanayarak, zehirli havaya dişlerini tükürerek sona erebilirdi. Jack onlara zehrin çoğunun kendi beyinlerinden kaynaklandığını söyleyebilirdi ama anlatmak bir işe yaramazdı, inanmaları gerekiyordu.

Ayrıca saat henüz 11.53'tü.

"Lester," dedi.

Mutfak kapısının önünde, gölgeler içinden bakan barmen unutulmuş, öylece duruyordu. Kulak misafiri olmaya çalışmıyordu -söylenenleri duyabilmek için fazla uzaktaydı- ama hareket edip dikkat çekmekten özellikle kaçınıyordu. Ama şimdi dikkatler ona yönelmişti.

"Burada bal bulunur mu?" diye sordu Jack.

"B-bal mı?"

"Hani şu arıların yaptığından, Lester. Dolandırıcılar para yapar, arılar bal yapar."

Lester'ın gözlerinde anladığına dair cılız bir ışık belirdi. "Evet, elbett Kentucky Getaways yapmak için bulundururum. Ayrıca..."

"Barın üzerine koy," dedi Jack.

Dale sabırsızca kıpırdandı. "Jack, vaktimiz söylediğin kadar azsa..."

"Bu önemli." Lester Moon'un barın üzerine küçük, plastik bir şişe bal koyuşunu izlerken aklına Henry geldi. Orada olabilse, Jack'in göstermek üzer olduğu mucizeye bayılırdı! Ama elbette, Henry için böyle bir mucize gerçekleştirmesine gerek olmazdı. Kelimenin kıymetli gücünün bir kısmını harcamak zorunda kalmazdı. Çünkü Henry, biri ona anahtarları vermeye cesaret edebilse -kahretsin, herkes korkaktı- Trempealeau'dan French Landing'e kadar araba kullanabileceğine inandığı gibi buna da kolayca inanırdı.

"Oraya getirebilirim," dedi Lester cesurca. "Korkmuyorum."

"Barın ucuna koyuver," dedi Jack. "O yeter."

Lester söyleneni yaptı. Plastik bal şişesi, ayı şeklindeydi. Öğleye altı dakika kala güneşinin bir huzmesi altında duruyordu. Televizyonda, silahlı çatışmalar başlamıştı. Jack buna aldırmadı. Her şeyi bir kenara bıraktı ve büyütecin ardındaki ışık noktacığı gibi tüm dikkatini yoğunlaştırdı. Bir an için bu yoğun konsantrasyonun boş kalmasına izin verdi, ardından tek bir kelimeyle doldurdu:

(D'YAMBA)

Hemen ardından alçak bir uğultu duydu. Sonra uğultu artarak vızıltıya dönüştü. Beezer, Doc ve Dale etraflarına baktılar. Bir dakika için hiçbir şey olmadı, sonra güneş ışıklarıyla aydınlanan kapı, karardı. Sanki çok küçük bir yağmur bulutu Sand Bar'ın kapısından içeri girmişti...

Kokmuş Peynir boğulurcasına bir çığlık attı ve sendeleyerek geriledi. "Eşekarıları!" diye bağırdı. "Bunlar eşekarısı! Kaçın!"

Ama eşekarısı değillerdi. Doc ve Lester Moon anlamayabilirdi ama hem Beezer, hem de Dale, kasaba çocuklarıydı. Anları gördüklerinde tanırlardı. Bu arada Jack sadece sürüye bakıyordu. Alnında ter damlacıkları belirmişti. Tüm gücüyle arılara yaptırmak istediğine konsantre olmuştu.

Arılar, bal şişesinin etrafını sardılar. Sayıları öyle çoktu ki şişe görünmez olmuştu. Vızıltıları arttı ve şişe yükselmeye başladı. Çok kötü bir izleme sistemi olan bir torpil gibi iki yana sallanıyordu. Sonra yavaşça, Sawyer Çetesi'ne yakklaştı. Küçük şişe, barın yirmi santim üzerinde, arılardan oluşmuş bir zemin üzerinde onlara doğru yaklaşıyordu.

Jack elini açarak uzattı. Şişe, eline kondu. Jack, parmaklarını kapattı. Paket yerine ulaşmıştı.

Arılar, bir süre başının çevresinde uçtu. Vızıltılar, Lily'nin haykırışıyla yansıyordu. "Uzun boylu serseriyi bana bırakın! Stella'nın ırzına geçen oydu!"

Sonra kapıdan çıkarak uçup gittiler.

Kingsland Bira saati, 11.57'yi gösteriyordu.

"Kutsal Meryem Ana," diye fısıldadı Beezer. Gözleri irileşmiş, neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Görünüşe bakılırsa bizden sakladıkların varmış," dedi Dale. Sesi hafifçe titriyordu.

Barın uzak tarafından yumuşak bir patırtı duyuldu. Lester "Kokmuş Peynir" Moon, hayatında ilk kez bayılmıştı.

"Artık gitme vakti," dedi Jack. "Beez, sen ve Doc önden gidin. Dale ile onun arabasında, hemen ardınızda olacağız. Yolun girişine ve GİRİLMEZ levhasının yanına vardığınızda içeri girmeyin. Sadece motosikletlerinizi uygun bir yere bırakın. Yolun geri kalan kısmında arabayla gideceğiz, ama önce, burunlarımızın altına bundan bir parça süreceğiz." Jack elindeki plastik şişeyi kaldırdı. Winnie-the-Pooh şeklindeki şişenin ortası, Lester'ın tutup rahatça sıkabilmesi için şişkindi. "Birazını burun deliklerimizin içine bile sürebiliriz. Biraz yapış yapış bir his verir ama sürekli kusmaktan iyidir."

Dale'in gözlerinde anladığını ve onayladığını gösteren bir ifade belirdi. "Cinayet mahallinde burnun altına Vicks sürmek gibi," dedi.

Pek öyle sayılmazdı ama Jack başını salladı. Çünkü önemli olan, inanmaktı.

"İşe yarayacak mı?" diye sordu Doc kuşkuyla.

"Evet," diye cevapladı Jack. "Hâlâ kendinizi biraz rahatsız hissedeceksiniz, bundan hiç şüphem yok ama çok şiddetli olmayacak. Sonra... başka bir yere geçeceğiz. Ondan sonrası çok önemli."

"Çocuğun evde olduğunu sanıyordum," dedi Beez.

"Yerinin muhtemelen değiştirilmiş olduğunu düşünüyorum. Eve gelince... Ev bir tür kapı. Başka bir..." Dünyaya diyecekti ama orayı Ötedünya gibi bir başka dünya olarak göremiyordu. "Bir başka yere açılıyor."

Televizyonda, Lily yaklaşık altı kurşundan ilkini yemişti. Bu kurşunları hatırlıyordu ve çocukken Jack bu sahneden nefret ederdi ama en azından Lily yere yığılırken de ateş ediyordu. Arkadaşına tecavüz eden uzun boylu da dâhil birçok serseriyi yanında götürüyordu ve bu iyiydi. Jack aynı şeyi yapabileceğini umdu. Ama en çok istediği, Tyler Marshall'ı anne ve babasına getirebilmekti

Televizyonun arkasındaki saatin kolları, 11.59'dan 12.00'a geçti.

"Haydi, çocuklar," dedi Jack. "Yola çıkma vakti geldi."

Beezer ve Doc, motosikletlerine bindiler. Jack ve Dale, ağacın altına park ettikleri arabaya doğru yürüyorlardı ki bir Ford Explorer, hızla Sand Bar'ın otoparkına girdi ve arkasında yaz göğüne doğru yükselen bir toz dumanı bırakarak onlara yaklaştı.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandı Dale. Jack sürücünün başındaki küçük beysbol şapkasını görünce Fred Marshall olduğunu anladı. Ama Ty'ın babası kurtarma operasyonuna katılabileceğini sanıyorsa tekrar düşünse iyi ederdi.

"Tanrı'ya şükür sizi yakaladım!" diye bağırdı Fred, kamyonetinden paldır küldür inerken. "Çok şükür!"

"Başka gelen yok mu?" diye sordu Dale alçak sesle. "Wendell Green? Tom Cruise? Lanet olası dünya güzellik kraliçesiyle kol kola girmiş George W. Bush?"

Jack onu pek dinlemiyordu. Tüm dikkati, Fred'in kamyonetinin arkasından indirmeye çalıştığı uzun pakete yönelmişti. Paketin içindeki bir tüfek olabilirdi ama Jack tüfek olduğunu sanmıyordu. Birden kendini arılar tarafından yükseltilen plastik şişe gibi hissetti, ilerlemeye başladı.

“Hey dostum, haydi yola koyulalım!” diye bağırdı Beezer. Altındaki Harley, gürleyerek hayata döndü. “Haydi...”

Beezer bir çığlık attı. Doc da aynı anda bir çığlık atmıştı. Olduğu yerde öyle bir sıçramıştı ki, neredeyse bacaklarının arasında kıpırdamadan duran motosiklet devrilecekti. Jack, beynine yıldırım düşmüş gibi hissetti ve bağırarak anlaşılmaz bir şeyler söyleyen Fred’e doğru, sendeledi. Bir an için Fred’in getirdiği uzun paketle birlikte dans ediyor ya da paket için çekişiyormuş gibi göründüler.

Etkilenmeyen sadece -Ötedünya’ya gitmemiş, Kara Ev’in yakınlarında bulunmamış ve Ty Marshall’ın babası olmayan- Dale Gilbertson’du. Bununla birlikte o bile başının içinde içsel bir çığlığa benzer bir şeyin yükseldiğini hissetmişti. Dünya sarsılıyordu. Bir anda daha çok renk, daha çok boyut kazanmış gibiydi.

“Neydi bu?” diye bağırdı, “iyi mi kötü mü? İyi mi kötü mü? Kahretsin, neler oluyor burada?”

Bir süre için hiçbiri cevap veremedi. Konuşabilmek için fazlasıyla sersemlemişlerdi.

Bir başka dünyada, arılar plastik bir bal şişesini barın üzerinde uçurdukları sırada Burny, Ty Marshall’a yüzünü lanet olası duvara çevirmesini söylüyordu.

Çirkin, pis bir kulübedeydiler. Makine gürültüleri çok daha yakından geliyordu. Ty aynı zamanda çığlıklar, hıçkırıklar, sert bağırışlar ve kırbaçların seslerini duyabiliyordu. Şimdi, Büyük Kombinasyon’un çok yakınındaydılar. Ty yaklaşık sekiz yüz metre doğuda, duman tüten bir çukurdan gökyüzüne doğru yükselen, garip bir şekilde iç içe geçmiş metal yığınını görmüştü. Aklını kaybetmiş bir adamın tasarladığı bir gökdelene benziyordu. Her şeyin bantlar üzerinde yürüyen, sendeleyen ve dev manivela kollarını hareket ettiren çocukların enerjisiyle çalıştığı; oluklar, kablolar, kayışlar ve dişlilerden oluşan bir Rube Goldberg koleksiyonu gibiydi. Çukurdan kızıl hareli leş kokulu dumanlar yükseliyordu.

Ty direksiyonda, elindeki silahı ona doğrultmuş olan Burny yarı yatar pozisyonda golf arabasının içinde yavaşça ilerlerlerken yanlarından gruplar halinde yeşil, ucube adamlar geçmişti. Hatları iç içe geçmiş, derileri kaplanmıştı ve sürüngen derisine benziyorlardı. Bazı yerlerinde hâlâ öbek öbek tüyler bulunan deri tunikler giyiyorlardı. Çoğunun elinde mızrak, bazılarındaysa kırbaç vardı.

Gözetmenler, demişti Burny. İşlemin çarklarının sürekli dönmesini sağlıyorlar. Gülmeye başlamış ama gülmesi iniltiye, iniltisi de nefesini kesen keskin bir sancının feryadına dönüşmüştü.

Güzel, diye düşünmüştü Ty soğukça. Sonra hayatında ilk kez, Ebbie Wexler'in en sevdiği kelimeleri kullanmıştı. Bir an önce geber, piç kurusu.

Kara Ev'in arkasından üç kilometre kadar uzaklaşmışlardı ki sol taraflarında geniş bir ahşap platform belirmişti. Üzerinde, sinyal köprüsüne benzer bir Şey yükseliyordu. Tepesinde, neredeyse yola kadar ulaşan demir bir uzantı vardı. Ucundan sarkan yıpranmış ipler, sülfür kokulu, sıcak esintiyle dalgalanıyordu. Ahşap platformun altında kalan, güneşin hiç ulaşmadığı ölü toprağın üzerinde kemik parçaları ve çok eskiden kalmış beyaz toz tepecikleri vardı tarafında, büyük bir ayakkabı yığını yükseliyordu. Neden giysileri alıp ayakkabıları bırakmış oldukları, şapkayı takıyor olmasa bile (özel cocuglar için özel oyuncaglar) Ty'ın muhtemelen cevaplayamayacağı bir soruydu, ama beyninde kopuk bir cümle belirmişti: ülke gelenekleri. Belki bu, babasından duyduğu bir şeydi ama emin olamıyordu. Babasının yüzünü bile tam olarak hatırlayamıyordu.

Darağacının etrafı, kargalarla çevrilmişti. Birbirlerini itip kakarak golf arabasının ilerleyişini takip etmişlerdi. Ty'ın ismini hatırlayamadığı o özel karga aralarında yoktu ama Ty, kargaların neden orada olduklarını biliyordu. Didikleyebilmek için taze et gelmesini bekliyorlardı, yaptıkları buydu. Oyacak yeni gözler bekliyorlardı. Ve elbette bir de ayakkabısız ayakların çıplak, minik parmakları vardı.

Atılmış, çürüyen ayakkabılar yığınının ötesinde, kuzeye, dumanlı bir tepeye doğru ilerleyen bir yol görünüyordu.

"İstasyon Yolu," demişti Burny. O sıra, Ty'dan ziyade kendi kendisiyle konuşuyormuş gibiydi, belki de sayıklamaya başlıyordu. Ama Ty'ın ensesine doğru tuttuğu silah, hiç titremiyordu. "Özel çocuğu oraya götürmem istendi." Gödürmem izdendi. "Özel olanların gittiği yer orası. Bay Munshun mono rayı almaya gitti. Son-Dünya mono rayı. Daha önce iki tane daha vardı. Patricia... Ve Blaine. Ama onlar gitti. Delirdiler. İntihar ettiler."

Ty asıl çıldıranın (daha doğrusu, çılgınlığı artmıştı) yaşlı Burn-Burn olduğunu düşünerek golf arabasını sessizce sürmeye devam etti. Mono raylarını biliyordu. Hatta bir keresinde, bu tek ray üzerinde ilerleyen trenlerden birine Orlando'daki Disney Dünyası'nda

binmişti. Ama Blaine ve Patricia isminde mono raylar kulağa çok aptalca geliyordu doğrusu.

İstasyon Yolu'nu geride bırakmışlardı. Pas kırmızısı ve demir grisi rengiyle önlerinde yükselen Büyük Kombinasyon, giderek yaklaşıyordu. Ty acımasızca dikleştirilmiş bantların üzerinde ilerlemeye çalışan karınca sürüsünü seçebiliyordu. Çocuklar. Bazıları başka dünyalardan -buna bitişik dünyalardan-ama çoğu kendi dünyasındandı. Yüzleri bir süreliğine süt kutularında görülmüş, sonra da sonsuza dek kaybolmuş çocuklar. Elbette ailelerinin yüreklerinde daha uzun süre kalmışlardı ama sonunda, orada bile tozlu raflara kaldırılmışlar, canlı fotoğraflar eskiyip sararmıştı. Bir sapığın kullanıp bir kenara attığı, bir yerlerde ölüp, alçak mezarlarda yattıkları sanılan çocuklar. Ama işte buradaydılar. En azından bir kısmı. Çoğu. Manivela kollarını oynatmak, çarkları döndürmek ve kayışları hareket ettirmek için yeşil-derili, sarı-gözlü, kırbaçlı denetmenlerinin kontrolünde didiniyorlardı.

Ty bakarken, karıncalardan biri, bandın üzerinden buharla kaplı yapının yanına, duman tüten çukura düşmüştü. Hafif bir çığlık duyar gibi olmuştu, yoksa bu bir rahatlama haykırışı mıydı?

"Güzel bir gün," demişti Burny cılızlaşan sesiyle. "Mideme bir şeyler indirdiğimde daha da güzel olacak. Yemek yemek beni her zaman canlandırır." Sarkık gözkapakları altından Ty'ı incelemiş, gözlerinin kenarı ani bir sıcaklıkla kırışmıştı. "En lezzetlisi bebek kıçıdır, ama seninki de fena olmayacak. Hem de hiç fena olmayacak. Seni istasyona götürmemi istedi ama payımı vereceğinden emin değildim. Komisyonumu vermeyebilirdi. Belki dürüsttür... Belki hâlâ arkadaşımdır... Ama garantiye almak için önce kendi payımı alacağım. Çoğu aracı kazancın üzerinden kendi payını alır." Uzanıp Ty'ı kemer hizasının biraz altından dürtmüştü. Ty, yaşlı adamın sert tırnağını kalın kot kumaşının üzerinden bile hissetmişti. "Ama ben payımı, altından alacağım." Hırıltılı, acı dolu bir kahkaha atmış, Ty, yaşlı adamın çatlak dudaklarının kenarında bir kan baloncuğu görünce memnun olmuştu. "Altından, espriyi yakaladın mı?" Sert tırnak, kalçasını bir kez daha dürtmüştü.

"Evet," demişti Ty.

"Kırmana engel olmayacak," demişti Burny. "Sadece bundan böyle tek taraflı osuracaksın!" Yine hırıltılı kahkahalar. Evet, kendini kaybetmeye yakın gibi görünüyordu ama yine de elektrik tabancasının ucu, bir milim bile oynamamıştı. "Sürmeye devam et, evlat. Conger Yolu'ndan yukarı sekiz yüz metre daha ilerleyeceğiz.

Sonra alçakta, teneke çatılı bir kulübe göreceksin. Sağ tarafta. Orası özel bir yerdir. Benim için özel. Oraya döneceksin."

Başka seçeneği olmayan Ty bu emre uymuştu. Ve şimdi...

"Sana söylediğimi yap! Yüzünü kahrolası duvara dön! Ellerini kaldır ve şu yuvarlaklardan geçir!"

Ty, belki her şeyi bilemeyecek kadar gençti ama kulübenin arkasındaki duvardan sarkan o metal halkaların prangalar olduğunu biliyordu.

Panik, küçük bir kuş sürüsü gibi beyninde çırpınarak düşüncelerini bulandırdı. Ty içinde yükselen bu paniğe teslim olmamak için büyük bir güçle savaştı. Teslim olup çırpınarak çığlık atmaya başlarsa işi biterdi. Ya yaşlı adam onu öldürüp yer ya da yaşlı adamın arkadaşı onu Burny'nin Din-tah dediği korkunç yere götürürdü. Her iki durumda da Ty anne ve babasını bir daha asla göremezdi. Ya da French Landing'i. Ama serinkanlılığını koruyup uygun fırsatı beklerse...

Ah, ama çok zordu. Başındaki şapkanın ona biraz yardımcı olduğu söylenebilirdi -paniği bastıran, köreltici bir etkisi vardı- ama yine de zordu. Çünkü yaşlı adamın evindeki hücrede korku dolu, yalnız, uzun saatler geçiren ilk tek çocuk olmadığı gibi adamın buraya getirdiği ilk çocuk olmadığını da biliyordu. Kulübenin sol köşesinde, teneke kaplı bir bacanın altında, yağdan kararmış bir mangal vardı. Izgara, üzerlerinde LA RIVIERE PROPAN etiketi olan birkaç gaz şişesinin yanında duruyordu. Duvarda fırın eldivenleri, spatulalar, maşalar, fırçalar ve büyük çatallar asılıydı. Ayrıca makaslar, et yumuşatma tokmakları ve en az dört tane iyi bilenmiş keskin et bıçağı vardı. Bıçaklardan biri neredeyse bir tören kılıcı kadar uzundu.

O bıçağın arkasında, üzerinde AŞÇİYİ ÖPEBİLİRSİNİZ yazılı leş gibi bir önlük asılıydı.

Havanın kokusu Ty'a annesi ve babasıyla önceki sene işçi bayramında gittikleri pikniği hatırlatmıştı. Pikniğe Maui Wowie ismi verilmişti çünkü katılanların kendilerini Hawaii'de bir gün geçiriyormuş gibi hissetmeleri hedeflenmişti. Nehir kıyısındaki La Follette Parkı'nın ortasında, otlardan yapılmış etekler giymiş kadınların ve kuş resimleriyle tropik desenlerle kaplı rengârenk gömlekler giymiş adamların ilgilendiği kocaman bir mangal vardı. Yere açılmış büyük bir çukurun içinde şişe geçirilmiş domuzlar kızartılıyordu. Ve havadaki koku, tıpkı buradakine benziyordu. Sadece buradaki koku daha eski... daha bayat... ve...

Domuz eti kokusuna benzemiyor, diye düşündü Ty. Bu...

"Bütün gün burada durup sana yalvaracağımı mı sandın, küçük bok?"

Elindeki silahtan hafif bir çıtırtı yükseldi. Ty ensesinde ürperten, sarsıcı bir acı duydu. Mesanesi boşaldı ve altını ıslattı. Elinde değildi. Aslında olanları zorlukla fark edebiliyordu. Bir yerlerde (çok, çok uzaklarda bir galakside) titreyen, ama buna rağmen hâlâ çok güçlü bir el Ty'ı arka duvara ve yerden bir buçuk metre yüksekte duvara sabitlenmiş zincirlere doğru itti.

"İşte!" diye haykırdı Burny ve yorgun, histerik bir kahkaha attı. "Sonunda şans için bir doz alacağını biliyordum! Zeki bir çocuksun, değil mi? Küçük ukala! Şimdi daha fazla aptallık etmeden ellerini şu halkalardan geçir bakalım!"

Ty kulübenin arka duvarına itildiği sırada yüzünü çarpmadan korumak için ellerini kaldırmıştı. Gözlerinin tahtadan uzaklığı otuz santimden azdı ve tahtayı kaplayan kurumuş kan lekelerini oldukça iyi görebiliyordu. Duvarın her yanı kanla kaplanmıştı. Bayat, metalik bir kan kokusu vardı. Ayaklarının altında zemin süngerimsiydi. Jöleye benziyordu. İğrençti. Bu fiziksel bir yanılsama olabilirdi ama Ty hissettiklerinin gerçeğin ta kendisi olduğunu biliyordu. Burası ceset zeminiydi. Yaşlı adam korkunç yemeklerini her zaman burada hazırlamamış -bu lüks için fırsat bulamamış- olabilirdi ama burayı seviyordu. Söylediği gibi, burası onun için özel bir yerdi.

Eğer iki elimi de zincirlemesine izin verirsem, diye düşündü Ty işim bitik demektir. Beni kesmeye başlar. Ve bir kere başlayınca da kendine hâkim olamayıp devam edebilir ne şu Bay Munching, ne de bir başkası onu durdurabilir. Bu yüzden hazır ol.

Bu sonuncu düşünce ona ait değildi. Kafasının içinde annesinin sesini duymak gibiydi. Annesinin ya da ona benzeyen birinin. Ty kontrolünü tekrar kazandı. Panik kuşları sürüsü aniden yok olmuştu ve düşünceleri, şapkanın izin verdiği ölçüde keskindi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Ya da ne yapmaya çalışması gerektiğini.

Elektrik tabancasının burnunu, bacaklarının arasında hissetti ve sivri dişli kocaman yılanın eski evin arkasındaki yolda kıvrılarak ilerleyişini hatırladı. "Ellerini hemen şu halkaların içine sok yoksa hayalarını istiridyeler gibi kızartırım." İzdiridye, demişti.

"Tamam," dedi Ty. Mızıldanan, tiz bir sesle konuşmuştu. Korkudan aklını kaybetmiş gibi göründüğünü umuyordu. Tanrı bili-

yordu ya, bu çok da zor olmuyordu. “Tamam, tamam, lütfen canımı yakma, dediğini yapıyorum, görüyor musun? Bak?”

Ellerini halkaların içine soktu. Halkalar büyük ve genişti.

“Daha yukarı!” Hırıltılı ses, hâlâ kulağının hemen arkasından geliyordu ama hiç olmazsa silah artık bacaklarının arasında değildi. “Kaldırabildiğin kadar yukarı kaldır!”

Ty söyleneni yaptı. Duvardaki kalın halkalar şimdi bileklerinin biraz altında kalmıştı. Elleri, birer deniz yıldızı gibi görünüyordu. Burny tekrar çantasını karıştırıyordu. Ty hafif şıkırtılar duydu ve anladı. Şapka düşüncelerini bulandırıyor olabilirdi ama bu, fazlasıyla açıktı. Yaşlı piçin çantasında kelepçeler vardı. Daha önce defalarca kullanılmış kelepçeler. Ty’ın halkalardan geçmiş bileklerini kelepçeleyecek, yaşlı canavar onu doğrarken Ty, elleri yukarıda, öylece ayakta duracak ya da kendinden geçerse vücudu boş bir çuval gibi sallayacaktı.

“Şimdi kulağını iyi aç,” dedi Burny. Zorlukla nefes alıyordu ama aynı zamanda daha hayat dolu gibiydi. Lezzetli bir öğün fikri onu canlandırmış ama enerjisinin bir kısmını yenilemişti. “Bir elimle silahı sana doğrultmuş durumdayım. Diğer elimle sol bileğine kelepçeyi geçireceğim. Kıpırdayacak olursan... bir santim bile hareket edersen, evlat... şoku yiyeceksin. Anlaşıldı mı?”

Ty kurumuş kanla kaplı duvara doğru başını salladı. “Kıpırdamayacağım” dedi ağlamaklı bir sesle. “Söz veriyorum, kıpırdamayacağım.”

“Önce bir el, sonra diğeri. Bu şekilde yapacağız.” Sesinde tiksindirici bir memnuniyet vardı. Silahı Ty’ın kürek kemikleri arasına acıtacak kadar sertçe bastırdı. Gösterdiği çabayla homurdanan yaşlı adam, Ty’ın sol omzu üzerinden uzandı. Ty’ın burun delikleri ter, kan ve yaşlılık kokularıyla doldu. İçinde bulunduğu durumun gerçekten de “Hansel ve Gretel” masalındaki gibi olduğunu düşündü. Tek eksik, korkunç düşmanını içine itebileceği bir fırındı.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, dedi Judy soğukça. Sana bir fırsat vermeyebilir ve vermezse, yapılabilecek hiçbir şeyin olmaz. Ama verirse...

Bir kelepçe, sol bileğine geçti. Ty, Burny’nin yumuşak, mide bulandırıcı hırıltısını kulağının hemen arkasında duyuyordu. Yaşlı adam uzandı... silah kalktı... ama yeterince uzağa değil. Burny kelepçeyi kapatıp sıkılaştırırken Ty kıpırdamadan durdu. Şimdi sol bileği, kulübenin duvarına sabitlenmişti. Burny şimdi, Ty’ın sol bi-

leğinden sarkan kelepçenin diğer ucunu, Ty'ın sağ bileğine geçirmeye niyetleniyordu.

Hâlâ zorlukla nefes almakta olan yaşlı adam, sağ tarafa doğru kaydı. Ty'ın önünden kelepçenin zincirin ucundan sarkan diğer halkasına doğru, uzandı. Silah kürek kemiklerinin arasına bir kez daha dayanmıştı. Yaşlı adam kelepçeye uzanırsa Ty'ın sonu gelmiş demekti. Ondan sonra kurtuluş bir hayaldi. Ve Burny kelepçeyi neredeyse yakalıyordu. Ama elinden kaydı ve yaşlı adam, kelepçenin sallanarak tekrar kendine doğru gelmesini beklemektense daha da ileri uzandı. Kemikli, sıska yüzünün yan tarafı, Ty'ın sağ omzuna dayanıyordu.

Sallanan kelepçeyi yakalamak için uzandığında Ty silahın sırtındaki baskısının azaldığını ve ardından yok olduğunu hissetti.

Şimdi! diye haykırdı Judy, Ty'ın beyninin içinden. Ya da belki Sophie'dı. Veya her ikisi birdendi. Şimdi, Ty! Bundan başka fırsatın olmayacak! Haydi!

Ty sağ elini halkanın içinden çekerek hızla aşağı indirdi. Burny'yi itmeyi denemek ona hiçbir şey kazandırmayacaktı -yaşlı canavar ondan en az otuz kilo daha ağırdı- bu yüzden itmeye kalkmadı. Onun yerine omzuna ve kelepçeli bileğine iyice yüklenerek sola doğru çekildi.

"Ne..." dedi Burny, olanı biteni kavramaya çalışarak ve o anda Ty'ın körlemesine havayı yoklayan sağ eli, hedefini buldu: yaşlı adamın gevşek, sarkık hayalarını olanca gücüyle sıktı. Canavarın testislerinin birbirlerine yapıştıklarını ve birinin balon gibi söndüğünü hissetti. Ty dehşet, çaresizlik ve zafer karışımı bir sesle haykırdı.

Gafil avlanmış olan Burny ulumaya başladı. Gerilemeye çalıştı ama Ty kolunu sıkıca yakalamıştı. Eli -küçücük, savunma gücünden yoksun (ya da öyle olduğu düşünülen)- bir pençeye dönmüştü. Her an elektrik şokunu yaşamayı bekliyordu... Ama Burny'nin elinin yana açılarak uzaklaştığını şaşkınlıkla gördü. Silah, kulübenin eski, kan lekeleriyle kaplı zemininde yatıyordu.

"Bırak beni! ACIYOR! Çok acı..."

Burny'nin lafını bitirmesini beklemeyen Ty eski, pamuklu pantolon içindeki sönmüş, süngere benzeyen et parçasını çekti; paniğin verdiği bütün güçle çekti ve içeride bir şey yırtıldı. Burny'nin sözleri canhıraş bir ulumaya dönüştü. Bu acı hayal ettiklerinin çok ötesindeydi... Ve elbette kendi başına geleceğini düşünmemiş-

ti. Ama bu kadarı yeterli değildi. Judy'nin sesi yeterli olmadığını söylüyor ve o da biliyordu. Yaşlı adamı yaralamıştı -Ebbie Wexler'in deyimiyle lanet olası herifi anırtmıştı- ama bu yetmezdi. Elini çekti ve kelepçeli kolu üzerinden sola döndü. Yaşlı adam gölgeler içinde, hemen ilerisinde ayakta sallanıyordu. Arkasında, duman ve bulutlarla kaplı gökyüzünün altında, açık kapının önünde duran golf arabasını görebiliyordu. Yaşlı canavarın irileşmiş, yaşlarla dolu, neredeyse yuvalarından fırlayacak gözleri inanmazca bakıyordu. Ona bunu yapan çocuğa ağzı açık bir şekilde gözlerini dikmişti.

Yakında olanları kavrayacaktı. Ve o zaman geldiğinde Burny muhtemelen duvarda asılı olan bıçaklardan birini -ya da büyük et çatalını- alacak ve maymun, piç, lanet olası kıç silici gibi kelimeler ve küfürler savurarak zincirlediği tutsağını öldürecekti. Ty'ın muhteşem yeteneği hakkındaki tüm düşünceler uçup gitmiş olacaktı. Bay Munshun'un -ve abbalahın- değerli çocuğu onlara götürmemesi, üstüne üstlük öldürmesi üzerine ona yapabilecekleri de aklının köşesinden geçmeyecekti. Gerçekte Burny, psikozlu bir hayvandan başka bir şey değildi ve esas doğası her an serbest kalıp bu kelepçelenmiş çocuğun üzerine çullanmasına neden olabilirdi.

Fred ve muhteşem Judy'nin oğlu Tyler Marshall, Burny'ye bu fırsat vermedi. Yolun son kısmında sürekli yaşlı adamın Bay Munshun hakkında söylediklerini düşünmüş -canımı yaktı, bağırsaklarımı çekti- ve aynı şeyi yapabil için karşısına bir fırsat çıkmasını ummuştu, işte şimdi o fırsat avuçlarının içindeydi. Acımasız denebilecek bir yüksekliğe kelepçelenmiş sol bileği ucunda sallanarak sağ elini öne uzattı. Burny'nin gömleğinin önündeki delikten içeri. Henry'nin sustalı çakısıyla açtığı delikten içeri. Birden eline ipe benzer ıslak bir şey geldi. Hemen yakaladı ve Charles Burnside'ın bağırsaklarının bir kısmını, gömleğindeki yırtıktan dışarı çekti.

Burny'nin başı kulübenin tavanına doğru döndü. Çenesi kenetlendi, kırışık boynundaki damarlar fırladı ve acıyla, korkunç bir ses çıkardı. Geri çekilmeye çalıştı ama bu, bağırsakları başkasının elinde olan biri için kesinlikle yapılmaması gereken bir hareketti. Mavi-gri renkte, sosisler gibi şişkin, muhtemelen hâlâ Burny'nin Maxton kafeteryasında yediği son yemeği sindirmeye çalışan bir bağırsak kümesi, şampanya şişesinin ağzından fırlayan mantarın çıkardığı ses gibi dışarı çıktı.

Charles “Sevimli” Burnside’ın son sözleri, “BIRAK BENİ SENİ KÜÇÜK D0MUUUZ!” oldu.

Tyler bırakmadı. Aksine, yaşlı canavarın bağırsaklarını ağzında bir sıçan tutan bir köpek gibi öfkeyle iki yana çekiştirdi. Burny’nin karnındaki delikten etrafa sarımsı bir sıvı ve kan fışkırdı. Ty, “Geber!” diye haykıran kendi sesini duydu. “Geber, seni yaşlı bok! GEBER!”

Burny sendeleyerek bir adım geriledi. Çenesi sarktı ve üstteki takma dişlerinin bir bölümü kulübenin pis zemini üzerine düştü. Gömleğinin önündeki kızıl-siyah delikten çıkıp korkunç çocuğun sağ eline doğru uzanan kıkırdağımsı bağırsaklarına şaşkın gözlerle bakakalmıştı. Ve daha da korkunç bir şey gördü: bir çeşit beyaz ışık, çocuğun etrafını sarmıştı. Onu, normalde sahip olması gerekenin çok üzerinde bir enerjiyle besliyordu. Bağırsaklarını dışarı çekebilmesi için çocuğa güç veriyordu ve öylesine acıtıyor, acıtıyor, acıtıyordu...

“Geber!” diye haykırdı çocuk tiz bir sesle. “Oh, lütfen, ÖLMEYECEK MİSİN BE ADAM?”

Ve sonunda -nihayet- Burny dizleri üzerine çöktü. Işığı sönmek üzere olan gözleri, yerde yatan elektrik tabancasına döndü ve titreyen elini uzatarak silahı almaya çalıştı. Ama eli tabancaya uzanmadan gözlerindeki bilinç ışığı söndü. Şimdiye kadar sebep olduğu acıların yüzde birini bile çekmemişti, ama yaşlı bedeni ancak bu kadarına dayanabilmişti. Boğazının derinliklerinden cılız bir hırıltı yükseldi ve sırtüstü yuvarlandı. Bu sırada, karnındaki yarıktan bağırsaklarının tümü dışarı dökülmüştü ama Burny artık ne bunun, ne de başka bir şeyin farkındaydı.

“Sevimli” Burnside ve Charles Burnside olarak da bilinen Carl Bierstone ölmüştü.

Otuz saniyeden uzun bir süre boyunca hiçbir şey kıpırdamadı. Tyler Marshall hayatta kalmayı başarmıştı. Sol eli kelepçeyle bağlı, sağ elinde de Burny’nin bağırsaklarını tutarak bir süre hareket etmeden durdu. Bağırsaklara ölümcül bir inatla yapışmıştı. Sonunda, olan biteni kavramaya başladı. Ağırlığını ayaklarına vererek hafifçe yükselip sol omzundaki dayanılmaz baskıyı hafifletti. Aniden sağ kolunun dirseğinin üzerine kadar kanla karışık yapışkan bir sıvıyla kaplanmış olduğunu ve hâlâ ölü adamın bağırsaklarını tuttuğunu fark etti. Elindekileri bıraktı ve duvara kelepçelenmiş olduğunu unutarak kapıya fırladı. Sol omzunda korkunç bir acı duyup geriye savrulduğunda kelepçeyi hatırladı.

Aferin, iyi işti, diye fısıldadı Judy-Sophie'nin sesi. Ama bir an önce buradan çıkman gerek.

Gözyaşları tekrar kirli, solgun yanaklarından aşağı süzülmeye ve Ty avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

İmdat! Yardım edin! Kulübedeyim! KULÜBEDEYİM!"

Sand Bar'ın önünde Doc, çalışmakta olan motosikletinin selesinde oturuyordu ama Beezer, kendi motosikletinin motorunu durdurdu, topuğuyla destek ayağını indirerek Fred, Dale ve Jack'e doğru yürüdü. Jack, Ty'ın babasının getirdiği paketi almıştı. Bu arada Fred, Jack'in gömleğine yapışmıştı. Dale onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama görünüşe bakılırsa Fred Marshall için o an 'dünyada sadece iki kişi vardı: kendisi ve Hollywood Jack Sawyer.

"Oydu, değil mi? Ty'dı. Oğlumdu, onu duydum!"

"Evet," dedi Jack. "Evet, oydu ve duyduğunu biliyorum." Beezer, Jack'in yüzünün biraz solgun ama ifadesinin sakin olduğunu gördü. Kayıp çocuğun babasının, gömleğini belinden çıkarıp çekiştirmesi onu hiç rahatsız etmiyormuş gibiydi. Hayır, Jack'in tüm dikkati, paketin üzerindeydi.

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor?" diye sordu Dale acıklı bir ifadeyle ve Beezer'a baktı. "Sen biliyor musun?"

"Çocuk bir yerde bir kulübenin içinde," dedi Beezer. "Doğru, değil mi?"

"Evet," dedi Jack. Fred birdenbire Jack'in gömleğini bıraktı ve biraz geriledi. Jack ona aldırmadı ve buruşmuş gömleğinin uçlarını pantolonu içine sokmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Hâlâ pakete bakıyordu SPU-paketlerinden yapılmış pullar göreceğinden korkuyordu, ama hayır, bu sıradan bir posta paketiydi, içindeki her ne ise, Bay Tyler Marshall adına, ROCKHood Sokağı 16 numara, French Landing adresine gönderilmişti. Gönderen' adı ve adresiyse kırmızıyla yazılmıştı: Bay George Rathbun, KDCU, Peninsul Yolu No:4, French Landing. Bunun altında iri, siyah harflerle şu yazılmıştı:

COULEE BÖLGESİ'NİN KDCU ÇEKİLİŞİ'Nİ SEVDİĞİNİ
KÖR BİR ADAM BİLE GÖREBİLİR

"Henry hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Jack. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Dostunun olmadığı bir hayat dü-

şüncesi yüzüne bir kırbaç gibi çarptı ve içini derin bir çaresizlik kapladı. Kendini kaybolmuş, yaralı ve aptal gibi hissediyordu.

"Henry Enişte'yle ne ilgisi var?" diye sordu Dale. "Jack, Henry Enişte öldü."

Her nasılsa Jack, bundan artık o kadar emin olamıyordu.

"Haydi, gidelim," dedi Beezer. "Çocuğu bulmalıyız. Hâlâ yaşıyor ama güvende değil. Hepimiz bunun farkındayız. Bir an önce yola koyulalım. Gerisine daha sonra bakarız."

Jack -Tyler'ın haykırışını duymamış ama bir an için çevresini çocuğun gözleriyle görmüştü- için çözümlenmesi gereken bir şey kalmamıştı. Aslında şimdi çözümlenmesi gereken tek bir şeye bağlıydı. Dale ve Beezer'a aldırmayarak Ty'ın gözyaşları içindeki babasına yaklaştı.

"Fred."

Fred hıçkırmaya devam ediyordu.

"Fred, oğlunu tekrar görebilmek istiyorsan hemen kendini toparla ve beni dinle."

Ty'ın babası, kızarmış, yaşlı gözlerle Jack'e baktı. Komik denecek kadar küçük şapka, hâlâ karaşındaydı.

"Bunun içinde ne var, Fred?

"George Rathbun'un her yaz yaptığı çekilişi kazananın ödülü olmalı. Ama Ty'ın nasıl olup da kazandığını anlayamıyorum. Birkaç hafta önce katılmayı unuttuğu için kendi kendine kızıyordu. Onun adına katılıp katılamayacağımı sorunca... onu biraz terslemiştim." Bunu hatırlayan Fred'in kızarmış yanaklarından tekrar yaşlar süzülmeye başladı. "O sıralarda... Judy... garip davranmaya başlamıştı ve... onun için endişeleniyordum... Ty'a biraz sert davrandım. Anlarsınız ya?" Derin bir nefes aldı. Yutkunduğunda boğazındaki âdemelması yukarı aşağı hareket etti. Koluyla gözyaşlarını sildi. "Ve Ty... 'Önemli değil, babacığım,' diye cevap vermişti. Ne bana kızdı ne de surat astı. Çünkü o böyle bir çocuktu. Hâlâ öyle."

"Bunu bana getirmen gerektiğini nereden bildin?"

"Arkadaşın aradı," dedi Fred. "Bana postacının hemen sana getirmem gereken bir paket bıraktığını söyledi. Siz ayrılmadan yetişmem gerekiyordu. Sana..."

"Bana Gezgin Jack diyordu."

Fred Marshall ona şaşkınca baktı. "Evet."

"Pekâlâ." Jack nazik fakat ilgisizce konuşuyordu. "Şimdi gidip oğlunu getireceğiz."

“Ben de geleyim. Kamyonetin arkasında tüfeğim...”

“Tüfeğin olduğu yerde kalacak. Evine git. Oğlun için bir yer hazırla. Karın için de. Ve bırak da yapmamız gerekeni yapalım.” Jack, Dale’e, ardından Beezer’a baktı. “Haydi,” dedi. “Yola çıkalım.”

Beş dakika sonra French Landing Polis Teşkilatı şefinin arabası, 35. karayolu üzerinde hızla batıya doğru ilerliyordu. Tam önlerinde Beezer ve Doc, birer koruma gibi yan yana, motosikletlerinin üzerinde yol alıyordu. Yolun her iki yanındaki ağaçların gür yaprakları, yaz güneşinin yakıcı ışınlarını kesiyordu.

Jack, Kara Ev’in işareti olan uğultunun beyninde belirmeye başladığını hissediyordu. Eğer isterse bu uğultuyu beyninde bir duvarın ardına atabileceğini, tüm düşüncelerini sarmasını engelleyebileceğini keşfetmişti ama yine de nahoş bir his kalıyordu. Dale ona polis teşkilatına ait bir Ruger 357 vermişti; silah, şimdi kot pantolonunun beline sıkıştırılmıştı. Elindeki ağırlığının kendisini ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettiğinde şaşırmıştı, neredeyse yuvaya dönüş gibiydi. Ateşli silahlar, Kara Ev’in ötesindeki dünyada pek işe yaramayabilirlerdi ama oraya varıncaya dek ihtiyaç duyabilirlerdi. Ve Beez ile Doc’a bakılırsa Kara Ev’in bekçilerini geçmek pek çocuk oyuncağı sayılmazdı.

“Dale, yanında bir çakı var mı?”

“Torpido gözünde olacaktı,” dedi Dale. Jack’in kucağındaki uzun pakete baktı. “Sanırım onu açmak niyetindesin.”

“Doğru.”

“Bu arada bana birkaç şeyi açıklayabilir misin? Örneğin Kara Ev’e girdiğimizde Charles Burnside, elinde bir baltayla gizli bir kapının arkasından fırlayıp...”

“Sevimli Burnside’ın kapı arkasından insanların üzerine saldırdığı günler artık geride kaldı,” dedi Jack. “Burnside öldü. Ty Marshall onu öldürdü. Sand Bar’ın dışındayken bize çarpan da buydu.”

Şefin arabası öyle bir savruldu ki -diğer şeride geçmişti- dikiz aynasında gördüklerine şaşıran Beezer, bir an için dönüp arkasına baktı. Jack ona kısaca el salladı- Devam et, endişelenecek bir durum yok- ve Beezer tekrar önüne dönerek ilerlemeye devam etti.

“Ne?” diyerek şaşkınca yutkundu Dale.

“Yaşlı adam zaten yaralıydı ama yine de içimde, Ty’ın yaptığının son derece cesur bir hareket olduğuna dair bir his var. Cesur ve beceri dolu bir hareket.” Jack, Henry’nin Burnside’ı ciddi bir

şekilde yaraladığını, Ty'ın da Henry'nin başladığı işi bitirdiğini sanıyordu. George Rathbun bunu, harika birtakım oyunu olarak tanımlardı.

"Nasıl..."

"Bağırsaklarını çekip çıkardı. Çıplak elleriyle. Eliyle. Diğer elinin yukarda bir yerde zincirlenmiş olduğuna eminim."

Dale bir süre, önlerindeki virajı dönen, saçları ve sakalları Wisconsin yasalarına uyarak taktıkları kaskın altından uçuşan motosikletlileri izleyerek sessiz kaldı. Bu arada Jack, paketin kâğıdını çıkarmıştı, içinde beyaz bir karton kutu vardı. Kutuda bir şey, ileri geri yuvarlanıyordu.

"On yaşında bir çocuğun, bir seri katili bağırsaklarını dışarı çıkararak öldürdüğünü söylüyorsun. Bir seri yamyamı. Ve bunu bir şekilde biliyorsun."

"Evet."

"Ama ben, buna inanmakta zorluk çekiyorum."

"Babası düşünüldüğünde sanırım seni anlayabiliyorum. Fred bir..." Aklına korkak kelimesi gelmişti ama bu hem haksız, hem yanlış bir tanımdı. "Fred, fazla yufka yürekli," dedi Jack. "Ama Judy..."

"Çelik gibi bir karakteri var," dedi Dale. "Öyle olduğunu duymuştum."

Jack, arkadaşına neşesizce gülümsedi. Uğultuyu, beynindeki küçük bir odaya hapsetmişti ve o uğultu, şimdi yüksek perdeden bir çığlığa dönüşmüştü. Neredeyse gelmişlerdi. "Kesinlikle öyle," dedi Dale'e. "Tyler annesine çekmiş. Çocuk... çok cesur." Neredeyse Bir prens, diyecekti.

"Ve hâlâ yaşıyor."

"Evet."

"Bir kulübede zincirlenmiş."

"Doğru."

"Burnside'ın evinin arkasında bir yerde."

"Hi... hi."

"Hesaplarım doğruysa şu kulübe Schubert ve Gale'ın yakınındaki ormanlık bölgede olmalı."

Jack gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi.

"Pekâlâ," dedi Dale içini çekerek. "Nerede hata yaptım?"

"Önemi yok. Ve önemsiz olması çok iyi, çünkü açıklanması imkânsız." Jack, Dale'in yeterince dayanıklı olduğunu umdu, çünkü önlerindeki bir saat, fazlasıyla zorlu geçecekti.

Tırnağıyla kutunun kapağını yerinde tutan bandı çıkardı. Kapağı açtı. Koruyucu kâğıtları çekip çıkardı ve Ty Marshall'ın çekilişte kazandığı ödüle baktı... katılmadığı halde kazandığı ödüle.

Jack hayretle büyülenmişçesine kutunun içindekine bakıyordu. Yaş haddinden Küçükler Lig'inde hiç oynamamıştı, ama içindeki çocuk gördüklerine tepki gösterebiliyordu. Çünkü beysbol sopalarının insanın yaşamında ayrı bir yeri olurdu, değil mi? İlkel inançlarımıza mücadelenin saflığını ve takımımızın gücünü gösterirdi. Ev sahibi takımın. Sağda ve beyaz. Bernard Malamud bunu biliyor olmalıydı: Jack, Harika Çocuk'u, sonunun farklı olmasını dileyerek defalarca okumuş (sonunun farklı olduğunu gördüğündeyse filmden nefret etmişti) ve Roy Hobbs'ın sopasına Harika Çocuk ismini vermesini çok sevmişti. Gerçekte, tüm eleştirilere, tüm söylenenlere rağmen bir sopa, bazen sadece basit bir sopaydı. Uzun bir tahta parçası. Sayı yapmaya yarayan bir araç.

"Vay canına," dedi gözucuyla bakan Dale. O da aniden daha genç görünmeye başlamıştı. Çocuksu. Gözleri irileşmiş. Görünüşe bakılırsa Jack yalnız değildi. "Kimin sopası?"

Jack sopayı dikkatle kutusundan çıkardı. Üzerinde siyah harflerle şu mesaj yazılıydı:

Tyler Marshall'a sıkı vuruşlara devam! Dostun, Richie Sexson

"Richie Sexson," dedi Jack. "Richie Sexson kim?"

"Brewers'in en iyi vurucusu," dedi Dale.

"Roy Hobbs kadar iyi mi?"

"Roy..." Dale sırıttı. "Ah, şu filmdeki! Robert Redford oynuyordu, değil mi? Hayır sanmıyorum... hey, ne yapıyorsun?"

Sopayı hâlâ elinde tutmakta olan Jack (hatta neredeyse ucuyla Dale'nin sağ elmacık kemiğine vuracaktı) uzanıp arabanın kornasına bastı. "Sağa çek" dedi. "Burası. Bu herifler daha dün buradaydılar ama önünden geçip gittiler" '

Dale, omzu üzerinden arkasına bakarak biraz geri gitti ve arabayı kenara park ederek kontağı kapattı. Jack'e döndüğünde, yüzü kireç gibi olmuştu "Tanrım, Jack... kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Belki kahvaltıda yediklerimdendir. Lanet olsun, umarım çıkarmaya başlamam."

"Peki, kulaklarındaki uğultu da kahvaltıda yediklerin yüzünden mi?" diye sordu Jack.

Dale'in gözleri irileşti. "Nereden bil..."

"Çünkü bende de aynısı var. Ve midem de kötü. Sebebi kahvaltıda yediklerin değil. Kara Ev." Jack, plastik bal şişesini ona

uzattı. “Haydi. Burun deliklerinin altına biraz daha sür. Birazını da içlerine boşalt. Kendini daha iyi hissedeceksin.” Kendinden çok emin konuşuyordu. Çünkü bunun gizli silahlar veya sihirli formüllerle ilgisi yoktu; balla da ilgisinin olmadığı açıktı. Önemli olan inanmaktı. Akıl mantık dünyasından çıkmış, uğursuzluğun hâkim olduğu bölgeye girmişlerdi. Jack, arabanın kapısını açtığı an bundan emin olmuştu.

Motosikletler biraz ileride U dönüşü yaptılar ve arabanın yanına geldiler. Yüzünde sabırsız bir ifade olan Beezer, başını iki yana sallıyordu: Hayır, hayır, burası değil.

Dale da arabadan çıktı ve ön tarafa, Jack’in yanına gitti. Yüzü hâlâ solgundu ve burun deliklerinin balla kaplı çevresi, güneşin ışıkları altında parlıyordu ama yeterince iyi gibi görünüyordu. “Sağ ol, Jack. Şimdi çok daha iyiyim. Burun deliklerine bal doldurmanın kulaklara nasıl etki edebildiğini bilmiyorum ama uğultu da azaldı. Hafif bir vızıltı gibi kaldı.”

“Burası değil!” diye bağırdı Beezer, motosikletini arabanın önünde durdurarak.

“Burası,” dedi Jack kesintisizce içlere doğru ilerleyen ağaçlara bakarak sakin bir sesle. Gölgelerin çılgın zikzakları ile yeşil yapraklar üzerinde dans eden güneş ışığı tam bir tezat yaratıyordu. Her şey, perspektifle alay edercesine titreşip yer değiştiriyordu. “Geldik. Bay Munshun ve Kara Ev Çetesi’nin saklandığı delik burası.”

Doc da gelmiş, motosikletini Beezer’ın yanına çekmişti. “Beez haklı! Daha dün, buradaydık, seni aptal! Bu kadar kısa süre de yanılmamız olanaksız.”

“Her iki tarafta da ağaçlardan başka bir şey yok,” diye araya girdi Dale, bulundukları yerin elli metre kadar güneydoğusunu işaret etti. İki ağaç arasına çekilmiş sarı polis bandı, hafif esintiyle dalgalanıyordu. “Ed’in yerine dönen yol orası. Aradığımız yer muhtemelen onun gerisinde...”

Burada olduğunu sen de biliyorsun, diye düşündü Jack. Bir yandan şaşırmamak elde değildi. Yoksa neden kendini şanslı günündeki bir ayı gibi bala bulayasın?

Bakışlarını hiç iyi görünmeyen Doc ve Beezer’a çevirdi. Jack onlarla konuşmak için ağzını açtı... Ve tam o sırada görüş alanının üst kısmından siyah bir şey geçti. Gözlerini bu hareketin kaynağına çevirmek için içinden yükselen dürtüyü bastırdı. Bir şey - muhtemelen içindeki Gezgin Jack- bunun çok kötü bir fikir oldu-

ğunu söylüyordu. Onları izleyen bir şey vardı. Fark edildiğini bilmemesi daha iyiydi.

Richie Sexson sopasını duran arabanın yan tarafına, yere indirdi. Bal şişesini Dale'den alıp Beezer'a uzattı. "Al şunu, burnunun altına iyice sür."

"Buna gerek yok, seni sersem!" diye haykırdı Beezer bıkkınlıkla. "Burası... aradığımız yer... değil!"

"Burnun kanıyor," dedi Jack sakince. "Sadece biraz. Seninki de, Doc."

Doc, parmağını burnunun altına sürttü ve üzerine bulaşan kana şaşkınca baktı. "Ama burası olmadığından eminim..."

Jack gözucuyla tekrar aynı şeyin hareket ettiğini gördü. Görmemiş gibi davranarak tam karşıyı işaret etti. Beezer, Doc ve Dale aynı anda gösterdiği yere baktılar ve ilk gören Dale oldu. "Aman Tanrım," dedi hafif bir sesle. "Bir GİRİLMEZ levhası. Daha önce de orada mıydı?"

"Evet," dedi Jack. "Sanırım otuz yıldan fazla bir süredir orada."

"Lanet olsun," dedi Beez ve burnunun çevresini balla sıvamaya başladı. Burun deliklerine de bol miktarda boşalttı; iri damlalar, kızıl Viking sakalı üzerinden süzülüyordu. "Geçip gidecektik, Doc. Kasabaya kadar gidecektik. Kahretsin, Güney Dakota'ya kadar bile gidebilirdik." Bal şişesini Doc'a uzattıktan sonra yüzünü buruşturarak Jack'e baktı. "Kusura bakma, dostum. Bilmeliydik. Hiçbir mazeretimiz yok."

"Yol nerede?" diye sordu Dale. Sonra gördü. "Ah, orada işte. Orada olmadığına yemin edebilirdim..."

"Biliyorum," dedi Jack. Gülümsüyordu. Arkadaşlarına bakıyordu. Sawyer Çetesi'ne. Görüş alanının köşesindeki siyah kıpırtılara ve belindeki Ruger'e yavaşça yaklaştırdığı eline kesinlikle bakmıyordu. Bu işte her zaman en iyi olmuştu. Sabit bir şekilde durup hedefi vurmada da birkaç ödül kazanmıştı ama en iyi olduğu dal, silahını hızla çekip hedefini vurmaktı. Genellikle en iyiler arasında olurdu. Bu yeteneğine hâlâ sahip olup olmadığından emin değildi ama nasılsa şimdi görecekti.

Doc burnuna bal sürerken Jack gülümseyerek arkadaşlarına bakıyordu. Sonra havadan sudan sohbet ediyormuşçasına, "Bir şey bizi izliyor," dedi "Sakın yukarı bakmayın. Onu vurmayı deneyeceğim."

"Nedir?" diye sordu Dale. O da gülümsüyordu. Başını kaldırmamış, doğruca karşısına bakıyordu. Şimdi, Burnside'ın evine gi-

den yolu açık seçik görebiliyordu. Daha önce orada yoktu, buna yemin edebilirdi, ama şimdi tam karşısındaydı işte.

"Baş belasının teki," dedi Jack ve aniden Ruger'ı belinden çekerek kabzasını iki eliyle tuttu. Silahı, bir meşe ağacının yüksek bir dalına tünemiş olan parlak tüylü büyük kargayı görmeden önce ateşledi ve yaratığı gafil avladı. Karga, vurulduğu sırada şaşkın, yüksek bir ses çıkardı -"AAAAĞĞKKK!"- ve göğsü parçalandı. Soluk mavi yaz göğüne kanlar saçıldı. Gece yarısındaki gölgeler kadar siyah tüyler, havada uçuştu. Ve gövdesi, 35. karayolundan ayrılan yolun hemen başında sertçe yere düştü. Koyu renkli, parlak bir göz, şaşkınlıkla Jack Sawyer'a bakıyordu.

"Beş kez mi ateş ettin yoksa altı mı?" diye sordu Beezer hayranlıkla karışık hayretle. "O kadar hızlıydı ki anlayamadım."

"Hepsini boşalttım," dedi Jack. Görünüşe bakılırsa yeteneğini hâlâ kaybetmemişti.

"Lanet olası karga çok büyükmüş," dedi Doc.

"Bu herhangi bir karga değil," dedi Jack ona. "Bu Gorg." Toprağın üzerinde yatan parçalanınış kuşa doğru ilerledi. "N'aber, ahbap? Kendini nasıl hissediyorsun?" Karganın üzerine okkalı bir şekilde tükürdü. "Bu, o zavallı çocukları büyülediğin için," dedi. Sonra ani bir hareketle karganın gövdesine bir tekme savurdu ve çalılıkların ötesine fırlattı. Lanetli kuşun gövdesi, havada alçak bir yay çizdi. "Bu da, Irma'nın annesiyle uğraştığın için."

Diğer üç adam da Jack'e yüzlerinde benzer ifadelerle bakıyorlardı; büyülenmişçesine şaşkınlık ve neredeyse korku içinde. Kabul etmesi gerektiğini düşünse de bu bakışlar, Jack'in kendisini bitkin hissetmesine sebep oldu. Aynı ifade, "Seabrook Island safsatalarımın gerçek olduğunu anladığında, eski dostu Richard Sloat'un yüzünde de belirmişti.

"Haydi," dedi Jack. "Herkes arabaya binsin. Artık şu işi halledelim." Evet, acele etmeliydiler, çünkü tek gözlü, malum bir yaratık da çok yakında Ty'ı aramaya başlayacaktı. Bay Munshun. Kralın Gözü, diye düşündü Jack. Abbalahın Gözü- Judy'nin kastettiği buydu. Bay Munshun. Gerçekte her kim veya her neyse.

"Motosikletlerimizi böyle yolun kenarında bırakmak hiç hoşumuza gitmiyor, dostum," dedi Beezer. "Biri gelip onları..."

"Kimse onları göremez," dedi Jack. "Burada durduğumuzdan beri üç dört araba geçti ve hiç kimse başını çevirip bu tarafa bakmadı. Sebebini biliyorsunuz."

"Şimdiden diğer tarafa geçmeye başladık, değil mi?" diye sordu Doc. "Burası kenarı. Sınırı."

"Opopanaks," dedi Jack. Sözcük, kendiliğinden ağzından fırlayıvermişti.

"Ne? "

Jack, Ty'ın Richie Sexson sopasını aldı ve arabanın sağ ön tarafına doğru yürüdü. "Haydi, gidelim, anlamına geliyor," dedi. "işimize bakalım."

Ve böylece Sawyer Çetesi, Kara Ev'e giden zehirli, iki yanı ağaçlarla kaplı yoldaki yolculuğuna başladı. Güçlü öğle güneşi, bir anda kasım akşamının solgun aydınlığına döndü. İki yandaki sık ağaçlar arasında karanlık şekiller dönüyor, sürünüyor ve bazen de uçuşuyordu. Jack, onların pek önemli olmadıklarını tahmin ediyordu; karanlık şekiller sadece birer hayaletti.

"Silahını tekrar dolduracak mısın?" diye sordu Beezer arka koltuktan.

"Hayır," dedi Jack, Ruger'a ilgisizce bakarak. "Sanırım üzerine düşeni yaptı."

"Neyi beklemeliyiz?" diye sordu Dale cılız bir sesle.

"Karşımıza her şey çıkabilir," dedi Jack. Dale Gilbertson'a neşesizce gülümsedi. Karşılarında son derece sinir bozucu bir şekilde biçimi sürekli değişen, titreşip dalgalanan bir ev vardı. Bazen bir kulübe kadar küçük, bir göz kırpışın ardından tüm gökyüzünü kaplayan devasa bir yapı, bir an sonraysa kilometrelerce uzanan ormanın derinliklerine doğru uzanan alçak, uzun bir bina gibi görünüyordu. Evden, insan seslerine benzeyen garip bir uğultu yükseliyordu.

"Her şeye hazırlıklı olun."

28

AMA ÖNCE HİÇBİR şey olmadı.

Dördü de dışarı çıkıp arabanın önünde durdular. Basılıp, sonunda birinin bodrumunun duvarına asılacak bir poster için poz verirmiş gibi duruyorlardı. Fotoğrafçının Kara Ev'in verandasında olması gerekiyordu -adamların yüzü eve dönüktü- ama veranda boştu. Sadece eski korkuluğa dayanmış bir başka yıpranmış GİRİLMEZ levhası vardı. Biri üzerine siyah, kalın uçlu bir kalemle bir kurukafa çizmişti. Burny miydi? Bir iddia üzerine Kara Ev'in önüne kadar gelmeyi başarmış cesur bir genç miydi? Dale on yedi yaşındayken bazı çılgınlıklar yapmış, hayatını bir sprey boya kutusuyla birden çok riske atmıştı, ama yine de bunun doğru olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Hava, fırtına öncesindeki gibi kasvetli ve sessizdi. Leş gibi de kokuyordu ama burunlarına sürdükleri bal, en kötü kısmını süzüyor gibiydi. Ağaçların arasında bir şey, Dale'in daha önce hiç duymadığı korkunç bir ses çıkarıyordu. Grrrr.

"Bu da ne?" diye sordu Jack'e.

"Bilmiyorum," dedi Jack.

Doc, "Azdıklarında boğaların buna benzer sesler çıkardıklarını duymuştum," dedi.

"Burası ispanya değil," dedi Dale.

Doc ona cılız bir gülümsemeyle baktı. "Burası artık Wisconsin de değil-Belki fark etmemişsindir, dostum."

Dale birçok şeyi fark etmişti. Öncelikle, ev durmadan şekil ve boyut değiştiriyordu bazen, birçok ev üst üste geçmiş gibi koca-

man görünüyordu. Tek bir acayip çatı altında belki Londra kadar büyük bir şehir saklıydı. Ve bir de ağaçlar irdi. Yaşlı meşeler ve çamlar, sıska hayaletlere benzeyen huş ağaçları, akça-ağaçlar - hepsi o yöreye hastı- görüyordu ama daha önce hiç rastlamadığı garip ağaçlar da vardı. Bunlar kıpırdıyor muydu yoksa? Tanrım, umarım yanlış görüyorumdur, diye düşündü Dale. Ama fısıldıyorlardı. Dale bundan neredeyse emindi, beynindeki zonklamanın arasından yılan gibi süzülen fısıltılarını duyabiliyordu ve sözlerinin pek de cesaret verici olduğu söylenemezdi.

Öldüreceğiz... yiyeceğiz... nefret ediyoruz...

"Köpek nerede?" diye sordu Beezer. Bir elinde Colt'unu tutuyordu. "Buraya gel köpekçik! Sana mama vereceğim! Acele et, gel de al!"

Homurtu ağaçların arasından tekrar duyuldu; bu sefer ses çok daha yakından geliyordu: GİRRRRRRİ Ve ağaçlar fısıldadı. Dale eve baktı, bir anda üst üste eklenen katlarla beyazlaşmış ve soğumuş olan gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü. Baş dönmesi, ılık yağ gibi kafasını sardı. Jack'in ayakta durmasına yardım etmek için dirseğini kavradığını şöyle böyle fark etti. Bu küçük yardım yeterli olmamıştı; French Landing'in polis şefi, sol tarafına doğru eğildi ve kustu.

"Güzel," dedi Jack. "Dışarı çıkması daha iyi. Kurtuluyorsun; Sen nasılsın, Doc? Ya sen, Beez?"

Yıldırım ikili, iyi olduklarını söylediler. Şimdilik bu doğruydu ama Beezer, bu dengeyi daha ne kadar süre koruyabileceklerini bilmiyordu. Midesi yavaşça, belli belirsiz çalkalanıyordu. £ee, midemdekileri içeride boşaltırsam ne olur yani? diye düşündü. Jack'in söylediğine göre Burnside ölmüş, buna aldırmayacaktır.

Jack önden ilerleyerek verandanın basamaklarına çıkmadan önce üzerine kurukafa çizilmiş, paslı GİRİLMEZ levhasına bir tekme savurdu ve levha, açgözlü bir el gibi üzerine kapanan yabani otların arasına düştü. Dale, Jack'in karganın parçalanınış gövdesine tükürüşünü hatırlamıştı. Arkadaşı şimdi farklı görünüyordu; daha genç, daha güçlü gibiydi. "Ama biz gireceğiz," dedi Jack. "Hem de öyle bir gireceğiz ki..."

Ama önce, giremeyeceklermiş gibi göründü. Kara Ev'in ön kapısı sadece kilitli değildi. Kapı ve pervazı arasında boşluk yoktu. Hatta yakından bakılınca kapı, duvarın üzerine boyanmış gibi görünüyordu. Göz aldanması.

Arkalarında, ağaçların arasından bir şeyin çığlığı duyuldu. Dale, olduğu yerde sıçradı. Çığlık, kulaklarını ağrıtacak kadar şiddetlendikten sonra çılgınca bir kahkahaya dönüştü ve bir süre devam ettikten sonra aniden yok oldu.

"Yerliler sabırsızlanıyor," diye yorum yaptı Doc.

"Pencereleri yoklamayı düşünüyor musun?" diye sordu Beezer Jack'e

"Hayır. Ön kapıdan gireceğiz."

Jack, konuşurken bir yandan da Richie Sexson sopasını kaldırıyordu Sonra aklı karışmış gibi sopayı yere indirdi. Arkalarından, hızla artan vızıltılı bir ses geliyordu. Ve bu garip ağaçların arasında zaten azalmış olan gün ışını daha da zayıflamış gibiydi.

"Şimdi ne var?" diye sordu Beezer park edilmiş arabaya doğru dönerken Tabancasını kulağının hemen dibinde tutuyordu. "Ne..." Ve birden sustu. Tabancayı tutan eli aşağı sarktı. Ağzı bir karış açıldı.

"Vay canına," dedi Doc usulca.

Dale'in sesi zorlukla duyulabilecek kadar alçaktı. "Bu senin başının altından mı çıkıyor, Jack? Eğer öyleyse, bizden gizlemiş olabileceğin diğer marifetlerini hayal bile edemiyorum."

Gün ışığı azalmıştı çünkü Kara Ev'in önündeki açıklık, bir arı sürüsü tarafından istila edilmişti. Daha birçokları, kahverengimsi-altın rengi bir kuyrukluyıldız gibi yoldan eve doğru yaklaşıyordu. Monoton, yardımsever vızıltıları, evin yaydığı yangın alarmına benzer uğultuyu ve beyinlerindeki zonklamayı bastırıyordu. Ağaçların arasındaki vahşi homurtu kesildi ve ağaçların arasında hareket eden şekiller kayboldu.

Jack'in beyni aniden annesinin sesi ve görüntüleriyle doldu: Lily dans ediyor, önemli bir sahnenin çekiminden önce dişleri arasında bir sigarayla kameraların arkasında volta atıyor ve Patsy Cline'ın söylediği "Crazy Arms"ı dinlerken oturma odasının penceresinin yanında oturmuş, dışarı bakıyordu.

Bir başka dünyada, elbette, başka türden bir kraliçeydi ve sadık bir maiyeti olmayan bir kraliçe olabilir miydi hiç?

Jack Sawyer arılardan oluşmuş dev buluta baktı -milyonlarca, hatta milyarlarca olmalıydılar; muhtemelen Ortabatı'daki tüm kovanlar boşalmıştı- ve gülümsedi. Bu hareketle yüzünün hatları değişti ve gözlerinin kısılmasıyla, biriken yaşlar yanaklarına doğru süzülmeye başladı. Merhaba, diye düşündü. Merhaba, çocuklar.

Arıların alçak, hoş vızıltısının tonu, cevap verircesine hafifçe değişir gibi oldu. Belki bu sadece hayal gücünün bir oyunuydu.

"Niçin buradalar, Jack?" diye sordu Beezer. Sesi büyülenmiş gibiydi.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Jack. Tekrar kapıya döndü, elindeki sopayı kaldırdı ve ucuyla tahtaya sertçe, bir kez vurdu. "Açıl!" diye haykırdı. "Kraliçe Laura DeLoessian ve annem adına açılmanı emrediyorum."

Çok şiddetli bir gıcırtı oldu, öyle şiddetli ve ürperticiydi ki hem Dale, hem de Beezer yüzlerini buruşturarak gerilediler. Beezer, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Kapının tepesinde bir çatlak belirdi ve soldan sağa doğru hızla ilerledi, ipinin üst sağ köşesindeki aralık yön değiştirerek aşağı yöneldi ve büyük bir gürültüyle uzun bir çatlak oluşturdu. Jack hem ekşi, hem tanıdık bir koku aldı: Ed'in Abur Cuburları'nda karşılaştıkları ölüm kokusuydu.

Jack, kapının tokmağına uzanıp çevirmeyi denedi. Tokmak, kolaylıkla döndü. Jack, Kara Ev'in girişini açtı.

Ama daha diğerlerini içeri davet edemeden Doc Amberson çığlık atmaya başladı.

Birisi -belki Ebbie, belki T.J. ya da eksik akıllı Ronnie Metzger- Ty'ın kolunu şiddetle çekiştiriyordu. Kolu çok acıyordu ama en kötüsü bu değildi. Kolunu çeken her kimse, başının içinde titreşen garip bir mırıltı çıkarıyordu. Metal sesleri de vardı...

(Büyük Kombinasyon, o Büyük Kombinasyon'un sesi) ...ama o mırıltı!... Canını çok acıtıyordu. "Kes şunu," diye geveledi Ty. "Kes şunu, Ebbie, yoksa..." Tuhaf titreşimlere hafif çığlıklar karıştı ve Ty Marshall gözlerini açtı. Bir an nerede olduğunu ve başına neler gelmiş olabileceğini hatırlamaya çalıştı. Başını çevirmesine fırsat kalmadan gözlerine ilişen korkunç bir görüntü -bir araba kazasının ardından etrafa saçılmış, parçalanınış cesetlerin görüntüsü gibi-her şeyi bir anda hatırlamasını sağladı.

Yaşlı canavar ölene kadar dayanmış; annesinin sesinin söylediklerine itaat etmiş ve her nasılsa kontrolünü kaybetmemişti. Ama yardım isteyerek bağırmaya başladığında içindeki panik büyüyerek onu yutmuştu. Ya da belki şoktu. Veya her ikisi birden. Her neyse, yardım çığlıklarının ardından kendinden geçmişti. Duvara kelepçeli sol elinden sarkarak ne kadar süre baygın kalmıştı? Kulübenin kapısından sızan ışığa bakarak bir tahmin yürütmek imkânsızdı, hiç değişmemiş görünüyordu. Dev makinenin gürültülerinde de hiçbir değişiklik yoktu ve Ty, bu gürültülerin, çocukla-

rın feryatlarının, onları kontrol eden korkunç gözetmenlerin kamçılarının seslerinin sonsuza dek kesilmeyeceğini anladı. Büyük Kombinasyon hiçbir zaman durmayacaktı, Kan, dehşet ve terle çalışıyordu. Tek bir gün bile izin yapmayacaktı.

Ama şu titreşim -elektrik gibiydi, sanki beyninin içinde bir tıraş makinesi vardı- neyin nesiydi?

Bay Munshun mono rayı almaya gitti. Burny'nin sesi kafasında yankılan yordu, iğrenç bir fısıltı halindeydi. Son-Dünya mono rayı.

Ty'ın yüreği, korkunç bir çaresizlik hissiyle doldu. Duyduğu sesin İstasyon Yolu'nun sonundaki tentenin altına varmış olan mono raydan çıktığından hiç şüphesi yoktu. Bay Munshun, özel çocuğu, özel çocuğunu etrafta göremeyince (ve Burn-Burn'ü de tabii) onu aramaya gelecek miydi?

"Elbette gelecek," dedi çatlak sesiyle Ty. "Of, Tanrım. Lanet olsun."

Başını kaldırıp sol eline baktı. Kelepçe olmasaydı geniş demir halkanın içinden elini çekmek çok kolay olacaktı. Yine de kolunu birkaç kez çekmeye çalıştı ama kelepçenin halkaya çarpmasıyla oluşan sesten başka bir sonuç elde edemedi. Kelepçenin, Ty testislerini yakaladığı sırada Burny'nin uzanmış olduğu diğer ucu, Ty'a İstasyon Yolu üzerindeki darağacını hatırlatarak iki yana sallanıyordu.

Gözlerini yaşartıp dişlerini takırdatan mırıltı birdenbire kesildi.

Motoru durdurdu. Şimdi istasyonda beni arıyor. Orada olmadığımı gördüğünde ne olacak? Bu kulübeyi biliyor mu? Elbette biliyor.

Ty'ın içindeki çaresizlik hissi, buz gibi bir dehşete dönüşüyordu. Burny inkâr edecekti. Burny kupkuru arazideki bu kulübenin ona ait, çok özel bir sır olduğunu söyleyecekti. Çılgınlık diyarındaki küstahlığıyla bu yanılgının arkadaş sandığı yaratığın ne çok işine yarayacağını kesinlikle anlamayacaktı.

Ty başının içinde tekrar annesinin sesini duydu ve bu kez sesin gerçekten annesine ait olduğundan emindi. Hiç kimseye güvenemezsin. Zamanında gelebilirler. Ama yetişemeyebilirler de. Vaktinde gelemeyeceklerini farz etmek zorundasın. Buradan kendi başına kurtulmalısın.

Ama nasıl?

Ty başı neredeyse kapıdan çıkacak halde kanlı, pis zeminde yatan ölü adamın çarpılmış bedenine baktı. Burny'nin arkadaşı

Bay Munshun'un onu alıp abbalaha götürmek için belki o an istasyon Yolu üzerinden hızla yaklaştığı (belki o da kendi golf arabasını kullanıyordu) düşüncesi araya giriyor, dikkatini dağıtıyordu. Tyler bu hayali beyninden uzaklaştırdı. Bu tür düşünceler tekrar paniğe kapılmasına sebep olabilirdi ve Ty'ın daha fazla kaybedecek zamanı yoktu.

"Ona uzanamam," dedi Ty. "Kelepçenin anahtarı cebindeyse işim bitik demektir. Dava bitti, konu kapandı, fermuvarını..."

Gözü yerde yatan bir şeye takıldı. Yaşlı adamın yanında getirdiği çantaydı. Şapkayı içinden aldığı çanta. Ve kelepçeleri.

Kelepçeler içindeyse belki anahtarı da içindedir.

Ty mümkün olduğunca gerinerek sol ayağını çantaya doğru uzattı. Yetişemiyordu. Çantaya uzanamıyordu. Arada en azından on santimlik bir mesafe kalıyordu. On santimlik bir mesafe ve Bay Munshun geliyordu, geliyordu. Ty neredeyse kokusunu alıyordu.

Doc diğerlerinin bağırarak ona durmasını, korkulacak bir şey olmadığını söylemelerini, boğazını acıttığını, muhtemelen kanattığını bir rüyadaymış gibi fark ediyor, ama çığlık atmaya hiç durmaksızın devam ediyordu. Fark ettikleri onu ilgilendirmiyordu. Onu tek ilgilendiren, Jack Sawyer'ın, Kara Ev'in ön kapısını çekip açtığında gözler önüne serdiği karşılama komitesiydi.

Aslında komite tek kişiden oluşuyordu. Doc'ın kahverengi gözlü kızı, Daisy Temperly. Üzerinde çok güzel, pembe bir elbise vardı. Teni kâğıt gibi bembeyazdı. Yüzündeki tek renk, alnının sağ tarafından sarkan deri parçasının altından görünen kırmızı kafatasıydı.

"İçeri gir, Doc," dedi Daisy. "Gir de beni nasıl öldürdüğünü konuşalım. Şarkı da söyleyebilirsin. Bana şarkı söylersin." Gülümsedi. Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. Bir ağız dolusu sivri, vampir diş gözler önüne serilmişti. "Bana sonsuza dek şarkı söyleyebilirsin."

Doc, yuvarlanırcasına geriye doğru bir adım attı, kaçmak için arkasına döndü ve Jack o sırada onu yakalayıp sarsmaya başladı. Doc Amberson iriyarı bir adamdı -duştan çıktığı sırada yüz otuz, şimdiki gibi yol için tam takım giyindiğindeyse yüz kırk kiloya ulaşıyordu- ama Jack onu kolayca sarsıyor, iri adamın başı öne arkaya sallanıyordu. Doc'ın uzun saçları açılıp savrulmaya başladı.

"Onların hepsi illüzyon," dedi Jack. "Bizim gibi istenmeyen ziyaretçileri kaçırmak için düzenlenmiş gösteriler. Ne gördüğünü bilmiyorum, Doc, ama gerçekte orada olmadığını söyleyebilirim."

Doc temkinli bir ifadeyle Jack'in omzu üzerinden baktı. Bir an için küçülüp belirsizleşen pembe bir girdap gördü -iblis köpeğin gelişi gibiydi ama tam tersi bir işlemdi- ve ardından tamamen kayboldu. Gözlerini Jack'e çevirdi. Yaşlar, bronz teni üzerinden sakallarına doğru yuvarlanıyordu.

"Onu öldürmek istememiştim," dedi. "Onu seviyordum. Ama o gece yorgundum. Çok yorgundum. Yorgun olmanın nasıl olduğunu bilir misin, Holly-Wood?"

"Evet," dedi Jack. "Ve şu işten sağ salim kurtulursak bir hafta boyunca uyumayı planlıyorum. Ama şimdi..." Bakışlarını Doc'tan Beezer'a çevirdi, daha çoğunu göreceğiz. Ev, en korkunç anılarınızı size karşı kullanacak: hatalarınız, zarar verdiğiniz insanlar. Ama genel olarak, cesaretimin arttığını söyleyebilirim. Sanırım Burny ölünce zehrin çoğu evden çıkıp gitti. Tek yapmamız gereken diğer tarafa giden yolu bulmak."

"Jack," dedi Dale. Kapının iç tarafında, tam Daisy'nin eski doktorunu karşıladığı noktada duruyordu. Gözleri iri iri açılmıştı.

"Ne var?"

"Diğer tarafa giden yolu bulmak... sandığından çok daha zor olabilir."

Dale'in etrafına toplandılar. Kapının ötesinde, büyüklüğüyle Jack'e St Peter's Kilisesi'ni hatırlatan dev gibi, daire şeklinde bir antre vardı. Yer, üzeri işkence ve kutsal varlıklara hakaret sahneleriyle kaplı, bir dönüm büyüklüğünde, zehir yeşili bir halıyla kaplıydı. Odanın her yerinde bilinmeyene açılan kapılar vardı. Jack onlara ek olarak iç içe geçmiş dört ayrı merdiven saydı. Gözlerini kapatıp açtığında sayıları altıya çıkmıştı. Tekrar gözünü kırptığındaysa karşısında bir Escher çizimi gibi sersemletici görünen bir düzine merdiven vardı.

Kara Ev'e ait olan derin, aptalca uğultuyu duyabiliyordu. Aynı zamanda bir başka şey daha duyuyordu: kahkaha.

Girin, diyordu Kara Ev onlara. Girin ve sonsuza dek bu odalarda dolaşın.

Jack gözünü kırptı ve bazıları hareket eden, belirip kaybolan binlerce merdiven gördü. Kapılar resim galerilerine, heykel galerilerine, boşluğa, karanlıklara doğru açılıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dale afallamış bir halde. "Şimdi ne halt yiyeceğiz?"

Ty, Burny'nin arkadaşını hiç görmemişti ama kelepçenin ucundan sarkarken hayal etmesi hiç de zor olmuyordu. Bu dün-

yada, Bay Muıishun gerçek bir yaratıktı... Ama bir insan değildi. Ty siyah bir kostüm ve uçuşan kırmızı kravatıyla istasyon Yolu üzerinden kulübeye doğru aceleyle yaklaşan yaratığı görebiliyordu. Bu yaratığın kırmızı bir ağzı ve bulanık, tek bir gözün hâkim olduğu kocaman, beyaz bir suratı vardı. Abbalahın özel ajanı Ty'ın gözüne, kötü ruhlu bir Humpty-Dumpty gibi görünüyordu. Kemikten yapılmış düğmeleri olan bir yelek giyiyordu.

Buradan çıkması gerekiyordu. Çantaya ulaşmalıydı... Ama nasıl?

Tekrar Burny'ye baktı. Karnındaki boşluktan kulübenin pis zeminine dökülen mide bulandırıcı bağırsaklarına baktı. Ve aradığı yanıt aniden kafasında gelirdi. Ayağını tekrar uzattı ama bu sefer çantaya ulaşmaya çalışmıyordu. Onun yerine ayakkabısının burnunun ucunu bağırsaklardan birinin altına söktü, Kaldırdı, ayağının yönünü değiştirdi ve hafif bir tekme savurdu. Bağırsak saikası, ayakkabısının ucundan ayrıldı.

Ve deri çantanın üzerine düştü.

Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Çantayı ayağının yetişebileceği mesafeye kadar çekmesi gerekiyordu.

Aceleyle yaklaşan inanılmaz derecede uzun suratlı korkunç yaratığı düşürmemeye çalışarak ayağını tekrar uzattı. Ayakkabısının ucunu kirli bağırsağın altına sokarak sonsuz bir dikkatle, yavaşça çekmeye başladı.

"Bu mümkün değil," dedi Beezer. "Hiçbir yer bu kadar büyük olamaz. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Jack derin bir nefes aldı, bir daha aldı ve alçak, kararlı bir sesle bir kelime söyledi.

"Di-yambe mi?" diye kuşkuyla sordu Beez. "Di-yambe de ne demek oluyor?"

Jack ona cevap vermekle vakit kaybetmedi. Bir arı, evin önünde vızıldamakta olan dev arı bulutundan (Dale'in arabası artık verandanın önünde duran siyah-sarı, büyük bir yığından başka bir şey değildi) ayrıldı ve eve doğru yaklaştı. Arı -kraliçe arı olduğuna hiç şüphe yoktu- uçarak Doc ve Dale'in arasından geçti, onu düşünürcesine (veya bolca burun deliklerine boşaltmış olduğu balı) bir anlığına Beezer'ın önünde duraksadı ve sonra Jack'in önünde havada durdu, iri, aerodinamik olarak saçma, inanılmaz ve harikaydı. Jack bir parmağını, önemli bir konuya değinecek olan bir profesör ya da başlama işaretini veren bir orkestra şefi gibi havaya kaldırdı. Arı gelip parmağının ucuna kondu.

"Seni o mu gönderdi?" Bu soruyu çok alçak bir sesle sormuştu. Sesi diğerlerinin, hatta hemen yanı başında duran Beezer'ın bile duyamayacağı kadar kısıktı. O derken kimi kastettiğinden emin değildi. Annesi mi? Laura DeLo-essian mı? Judy mi? Sophie mi? Yoksa Kızıl Kral'ın tam karşıtı olan bir başka o mu vardı? Her nasılsa bu düşüncenin doğru olduğunu hissediyordu ama asla öğrenemeyeceğini de biliyordu.

Kanatlarını belirsiz bir hareketle hızla çarpmakta olan arı, iri siyah gözleriyle ona bakıyordu. Jack bu soruların, cevaplarını duymaya ihtiyaç duymadığı türden sorular olduğunu anladı. Bir süredir uykucunun teki olmuştu ama artık uyanmış, yataktan çıkmıştı. Bu ev çok büyük, derin, iğrençlikler ve sırlarla dolu bir yerse ne olmuştu yani? Ty'ın ödül sopası, dostları, d'yamba ve Kratic Arı, Jack'in yanındaydı. Tüm bunlar yeterliydi. Artık ilerleyebilirdi. Daha da iyisi -hatta belki en iyisi- ilerleyeceği için mutluydu.

Jack parmağının ucunu dudak hizasına kaldırdı ve arıyı antreye doğru nazikçe üfledi. Arı, kısa bir süre için havada amaçsızca daireler çizdi ve sonra ok gibi sol tarafa, garip bir şekilde şişmiş bir kapıya doğru uçarak içeri girdi.

"Haydi," dedi Jack, "işimize bakalım."

Diğer üç adam huzursuzca birbirlerine baktılar ve onu, en baştan beri ağlarında oldukları kaderlerine doğru takip ettiler.

Sawyer Çetesi'nin Kara Ev'de, French Landing'e ve çevresindeki kasabalara saçılıp her şeyi zehirleyen uğursuzluğun kaynağında ne kadar zaman geçirdiklerini söyleyebilmek mümkün değildi. Aynı şekilde, Kara Ev'in içindeyken gördüklerini de açıkça anlatabilmek imkânsızdı. Kara Ev'in içinde dolaşmanın, deli bir adamın, geleceğe yönelik planlardan, geçmişin anılarından ve zaman kavramından yoksun, çarpık beyninin kıvrımlarında dolaşmak gibi olduğu söylenebilirdi. Deli bir adamın beyninde sadece çığlık çığlığa bağıran dürtüleri, paranoyak kuramları ve aşırı varsayımlarıyla sonsuza dek uzanan şimdiki zaman olurdu. Bu yüzden, Kara Ev'de gördüklerinin, gözlerini üzerlerinden çektikleri an geride sadece opopanaksın uzaktan duyulan haykırışları olabilecek belli belirsiz huzursuzluk fısıltıları bırakarak hafızalarından yok olup gitmeleri pek şaşırtıcı sayılmazdı. Hafıza kaybı, çok merhametliydi.

Kraliçe arı onlara yol gösteriyor, diğer arılar havanın rengini değiştiren yoğun bir küme halinde yüzyıllardır sessiz olan (mantığımıza olmasa da içgüdülerimize dayanarak, Kara Ev'in, Burny'nin

French Landing'deki son uzantısını inşa etmesinden çok daha öncesinden beri var olduğunu biliyorduk) odalardan titreşerek ilerliyorlardı. Bir noktada dört adam, yeşil camdan yapılmış bir merdivenden indi. Basamakların altındaki sonsuzluğa uzanan derinlikte, kayıp bebeklerin çığlıklar atan beyaz suratlarına sahip akbabaların havada daireler çizerek uçtuklarını gördüler. Bir Pullman vagonuna benzeyen uzun bir odada, yaşayan çizgi film karakterleri - iki tavşan, bir tilki ve beyaz eldivenler giyen, taşlaşmış gibi bir kurbağa- yuvarlak bir masanın etrafına oturmuşlar, pire gibi haşeratları yakalayıp yiyorlardı. 1940'lardan kalma siyah beyaz çizgi film karakterleriydiler ve Jack'in gözleri onlara bakarken acıyordu, çünkü bu karakterler aynı zamanda canlıydı. Sawyer Çetesi yanlarından geçerken tavsan ona bilmiş bir ifadeyle göz kırptı ve Jack kırpılmayan gözünde cinayet gördü. Kulağa Fransızca gibi gelen ama Fransızca olmayan yabancı bir dilde çığlıklarla dolu, boş bir salondan geçtiler, insanı kusturan yemyeşil bir ormanla kaplı; cızırdayan, tropik bir güneşle aydınlanan bir başka oda vardı. Ağaçlardan birinin dalından, içinde kendi kanatlarına sarılmış bir ejderha yavrusunun olduğu anlaşılan bir koza sallanıyordu. "O bir ejderha olamaz," dedi Doc Amberson garip, mantıklı sesiyle. "Ejderhalar ya yumurtadan çıkar ya da bir başka ejderhanın dişlerinden oluşur. Belki de her ikisi de doğrudur." Hatları yavaşça yuvarlaklaşıp bir tünel halini alan ve sonra da görülmeyen dev hoparlörlerden yayılan çılgın ritmler eşliğinde korkunç, tuhaf, yağlı bir kaydırağa dönüşen uzun bir koridordan geçtiler. Jack duyduklarının Cozy Cole ya da Gene Krupa olabileceğini düşündü. Yan duvarlar yok oldu ve bir süre dibi yokmuş gibi görünen yağlı oluktan aşağı kaydılar. "Yönünüzü elleriniz ve ayaklarınızla belirleyin!" diye bağırdı Beezer. "Savrulup kenardan düşmek istemiyorsanız dediğimi YAPINI" Sonunda kendilerini Dale'in Kirli Oda adını verdiği yerde buldular. Çıplak ampullerden oluşmuş bir zincirin asılı olduğu paslı teneke tavan altında, bok kokulu dev toprak yığınları üzerinde bir süre yuvarlandılar. Yeşilimsi-beyaz, ince bacaklı örümcek sürüleri, balıklar gibi öne geriye hareket ediyorlardı. Diğer tarafa vardıklarında dört adam da nefes nefese kalmış, ayakkabıları çamurlanmış, üstleri başları kirlenmişti. Burada üç kapı vardı. Yol göstericileri, ortadaki kapının önünde daireler çizerek uçuyordu. "Kesinlikle olmaz," dedi Dale. "Perdenin arkasındakiyle değiş tokuş yapabilirim."

Jack ona komedyenlikte gelecek vaat ettiğine hiç şüphesi olmadığını söyleyerek arının gösterdiği kapıyı açtı. Kapının arkasında Beezer'ın hemen Temizlik Salonu adını verdiği, çamaşır makineleriyle dolu dev bir oda vardı. Birbirlerine yakın durarak iki yanında sabun köpüğüyle kaplı çamaşır makineleriyle uğuldayarak titreyen kurutma makinelerinin sıralandığı nemli koridorda arıyı takip ettiler. Hava pişmiş ekmek gibi kokuyordu. Çamaşır makineleri -her birinin önünde göz gibi parlayan yuvarlak penceresi vardı- on beş metre yüksekliğe ulaşacak şekilde üst üste dizilmişlerdi. Onların üzerindeki tozlu hava okyanusunda güvercinler sabırsızca kanat çırpıyordu. Dört adam, arada sırada oraya kadar gelen (veya getirilen) insanların varlığını gösteren bir kemik yığını ya da başka işaretlere rastlıyordu. Koridorlardan birinde, örümcek ağlarıyla kaplı küçük bir motosiklet gördüler. Daha ilerideyse bir kıza ait, kalın bir t tabakasıyla kaplı bir çift patene rastladılar. Dev bir kütüphanede, maun bir masa üzerine insan kemikleriyle KAHKAHA yazılmıştı. Dale ve Doc, arının hiç oyalanınadan, düz bir çizgide ilerleyerek geçtiği bir salonun duvarlarından birindeki sanat eserlerinin, kesilip düzeltildikten sonra kare tahtalar üzerine gerilmiş insan yüzlerinden oluştuğunu fark etti. Boş göz yuvalarının içine iri, korku dolu gözler çizilmişti. Dale, bu yüzlerden en azından birini tanıdığını düşündü: üç dört yıl önce ortadan kaybolan ilkokul öğretmeni, Milton Wanderly Herkes Don Wanderly'nin genç kardeşinin kasabayı terk ettiğini sanmıştı. Terk ettiği yanlış sayılmaz, diye düşündü Dale, iki yanında hücrelerin sıralandığı taş girişli bir koridorun yarısında arı, sefil görünümlü hücrelerden birine daldı ve yırtık pırtık bir şiltenin üzerinde daireler çizmeye başladı. Önce, hiçbiri konuşmadı. Buna gerek yoktu. Ty kısa bir süre önce buradaydı. Çocuğun -korkusunun- kokusunu neredeyse hissedebiliyorlardı. Sonra Beezer, Jack'e döndü. Gür, kızıl-kahverengi sakalları üzerinden bakan mavi gözleri öfke doluydu. "Yaşlı piç çocuğu bir şeyle yakmış. Ya da elektrik vermiş." Jack başını salladı. Kokuyu o da hissediyordu. Gerçi burnuyla mı yoksa aklıyla mı hissettiği tartışılırdı ama bu ayrıntı üzerinde durmadı. "Burnside artık bunların hiçbirini yapamayacak."

Kraliçe arı hızla aralarından geçti ve koridorda sabırsızca küçük daireler çizdi. Koridorun geldikleri taraf olan sol kısmı, arı sürüsüyle kararmıştı. Sağa döndüler ve kısa bir süre sonra arı onları sonsuzluğa doğru iniyormuş gibi görünen bir başka merdivene yöneltti. Bir ara yukarıdan damlaların süzüldüğü bir bölümden

geçtiler, belki Kara Ev'in hayal edilemez bağırsaklarından birinde, merdivenlerin bu bölümünün üzerinde bir yerde bir sızıntı olmuştu. Basamakların altısı ıslaktı ve hepsinin de üzerlerinde izler vardı. Bilgi vermek için fazla belirsizdiler (Jack de Dale da aynı şeyi düşünmüştü) ama Sawyer Çetesi bunun üzerine cesaretlenmişti: iz gruplarından biri büyük, biri küçüktü ve taze sayılırlardı. Sonunda bir yere varıyorlardı galiba! Daha hızlı ilerlemeye başladılar. Arılar, arkalarından giderek onları yoğun bir bulut halinde takip ediyordu.

Sawyer Çetesi için zaman kavramı ortadan kalkmış olabilirdi, ama Ty için giderek daha acı verici bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu. Bay Munshun'un yaklaştığını hissetmesinin hayal gücünden mi yoksa önsezilerinden mi kaynaklandığını bilmiyordu, ama ikincisi olması ihtimali onu ölesiye korkutuyordu. Bu kulübeden çıkmalıydı, buna mecburdu ama lanet çanta sanki onunla alay ediyordu. Bağırsağı bir nevi kement olarak kullanmış ve yanına çekmişti; ne var ki, bu işin kolay kısmıydı. Zor olan, kahrolası şeyi uzanıp tutabilmekti.

Ne kadar uzanmaya çalışsa da, sol omzunu ve kelepçeli bileğini, acılamalarına aldırmadan olabildiğince zorlasa da yetişemiyordu; en azından altmış santimlik bir mesafe kalıyordu. Can acısıyla akan gözyaşları, yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözyaşlarının yerini hemen yağlı alnından akan ve gözlerini yakan ter damlacıkları alıyordu.

"Tekme at," dedi. "Futbol oynar gibi." Kapıya yakın, yerde biçimsiz bir şekilde yatan cesede, eski işkencecisine baktı. "Tıpkı futbol oynar gibi, tamam mı, Burn-Burn?"

Ayağını çantanın kenarına dayadı, çantayı duvara yasladı ve kan lekeleriyle kaplı duvardan yukarı kaydırmaya başladı. Aynı zamanda eğiliyordu... Şimdi otuz beş santim... Şimdi sadece otuz... Yetişiyor...

...ve deri çanta, ayakkabısının ucundan kurtulup yere düştü. Pat.

"Gelip gelmediğine bakıyorsun, değil mi, Burny?" Ty nefes nefese kalmıştı. "Bakman gerek çünkü biliyorsun, benim sırtım kapıya dönük. Gözünü dört aç, tamam mı? Sen... Kahretsin!" Çanta bu kez, daha duvardan yukarı kaydıramadan ayakkabısının ucundan kurtulup düşmüştü. Ty serbest elini öfkeyle duvara indirdi.

Bunu neden yapıyorsun? diye sordu bir ses soğukkanlılıkla. Bu, annesininkine benzeyen ama annesine ait olmayan sesti. Bunun sana bir yararı olacak mı?

"Hayır," dedi Ty kırgınca. "Ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Kurtulup özgür olmak kendini çok daha iyi hissetmeni sağlayacak. Şimdi, tekrar dene.

Ty, deri çantayı bir kez daha duvara itti. Ayağını yan tarafına dayadı ve içindekileri hissetmeye çalıştı -mesela bir anahtar- ama anlaşılmıyordu. Spor ayakkabıyla anlayabilmek mümkün değildi. Çantayı tekrar duvardan yukarı kaydırmaya başladı. Büyük bir dikkatle... yavaşça... gol için topu kaleye doğru sürer gibi...

"Sakın onu içeri alma, Burny," dedi ölü adama nefes nefese. "Bana o kadarını borçlusun. Mono raya binmek istemiyorum. Son-Dünya'ya gitmek istemiyorum. Ve bir Kırıcı olmak istemiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama olmak istemiyorum. Ben bir kâşif olmak istiyorum... belki Jacques Cousteau gibi su altında.. ya da Hava Kuvvetleri'nde bir pilot... Ya da belki... KAHRETSİN!"

Çanta tekrar düştüğünde, hissettiği sinir bozukluğuna öfke ve paniğe valf bir his eklenmişti.

Bay Munshun telaşla koşuşturuyordu. Giderek yaklaşıyordu. Onu uzaklara götürmek istiyordu. Din-tah. Abbalah-doon. Sonsuza kadar.

"Belki da lanet olası anahtar çantanın içinde bile değildir." Sesi titriyordu Neredeyse hıçkırmaya başlayacaktı. "Öyle mi, Burny?"

"Sevimli" Burnside yorum yapmadı.

"Bahse girerim içinde hiçbir şey yoktur. Sadece belki... bilmiyorum... mide ilacı falan olabilir. İnsan eti yemek mutlaka sindirim sorunlarına yol açıyor olmalı."

Ty yine de ayağıyla çantayı duvara dayadı ve büyük bir dikkatle, yavaşça parmaklarının erişebileceği mesafeye kadar kaydırmaya çalıştı.

Dale Gilbertson hayatı boyunca Coulee Bölgesi'nde yaşamıştı ve yeşillik görmeye alışıktı. Ona göre ufka kadar uzanan ağaçlar, bahçeler ve tarlalar gayet normal bir görüntü oluşturuyordu. Belki bu yüzden Conger Yolu'nun iki tarafındaki çorak, kavruk, dumanı tüten araziyi böyle hoşnutsuzca ve giderek artan korkuyla izliyordu.

"Nedir burası?" diye sordu Jack'e. Kelimeler kısa nefesler gibi çıkmıştı ağzından. Sawyer Çetesi'nin golf arabası yoktu, bu yüz-

den taban tepmek zorundaydılar. Aslında yürüyüş hızları, Ty'ın golf arabasını kullandığı hızdan biraz daha fazlaydı.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Jack. "Çok uzun bir zaman önce buna benzer bir yer görmüştüm. Bombalanınış Bölge denen bir yerdi. Orası..."

Pullu derisi olan yeşilimsi bir adam, aniden büyük taşlardan oluşan bir yığının ardından çıkarak üzerlerine atladı. Bir elinde kalın ve uzun bir kırbaç vardı. Yaratık, garip bir şekilde Richard Sloat'un güldüğünde çıkardığı sese benzer bir sesle gürledi. "Grraarr!"

Jack, Ty'ın sopasını kaldırdı ve yaratığa sorarcasına baktı, bunun tadına bakmak mı istemiştin? Yaratığın bunu istemediği belliydi. Birkaç saniye boyunca olduğu yerde hareketsiz kaldıktan sonra arkasını dönüp kaçtı. Taş yığınlarının arasına döndüğü sırada Jack, yaratığın ayak bileklerinin arkasında dikenler büyüdüğünü gördü.

"Harika Çocuk'tan hoşlanmıyorlar," dedi Beezer sopaya takdir dolu gözlerle bakarak. Colt'un ve Ruger'ın hâlâ tabancalar ve kendilerinin de hâlâ Doc, Dale, Beezer ve Jack olduğu gibi sopa da hâlâ bir beysbol sopasıydı. Ve Jack bunun onu pek şaşırtmadığını düşündü. Parkus eski hastane çadırının yakınında yaptıkları görüşmede ona bunun Öte-ikizlerle bir ilgisinin olmadığını söylemişti. Bu yer Ötedünya'ya bitişik olabilirdi ama Ötedünya değildi, Jack bunu unutmuştu.

Şey, evet... Ama kafamı meşgul eden başka konular var.

"Bu hoş yolun karşı tarafındaki beyaz duvara alıcı gözle bakmış mıydınız, bilmiyorum çocuklar," dedi Doc. "Ama o büyük, beyaz taşlar kafataslarıymış gibi görünüyor."

Beezer kafatası duvarına lanetlercesine baktı ve sonra başını tekrar karşıya çevirdi. "Beni asıl endişelendiren, o," dedi. Yan yana sıralanınış kırık dişlere benzeyen ufukta dev bir çelik, cam ve makine bileşimi yükseliyordu. Tepesi, bulutların arasında kayboluyordu. Kırbaçların sesini duyabiliyorlar, zorlukla hareket eden küçük şekilleri seçebiliyorlardı. Bu mesafeden kırbaç sesleri, tüfek seslerini andırıyordu.

Jack'in ilk aklına gelen, Kızıl Kral'ın Kırıcılar'ına baktığını zannetti, ama hayır, bu çocukların sayısı çok fazlaydı. Bu yapı, çalışma enerjisi köleler tarafından sağlanan bir tür fabrika ya da nükleer santraldi. Kırıcı olacak kadar yeteneği bulunmayan çocuk köleler. Kalbi yoğun bir öfkeyle patlayacakmış gibi oldu. Arkasındaki

arıların vızıltısı, bunu hissetmişler gibi arttı, yüksek bir uğultu halini aldı.

Speedy'nin fısıltısı, beynini sardı: Öfkeni sakla, Jack ilk işin çocuğu bulmak olmalı. Ve zaman çok, çok azaldı.

"Oh, Tanrım," dedi Dale ve işaret etti. "Bu, gördüğüm düşündüğüm şey mi?"

Darağacı, eğimli yolun üzerinde bir iskelet gibi sallanıyordu.

"Bir darağacı olduğunu düşünüyorsan çelik tencere takımını kazanıp bir üst tura geçmeye hak kazandın," dedi Doc.

"Şu ayakkabı yığınına bakın," dedi Dale. "Neden ayakkabıları bu şekilde yığmış olabilirler?"

"Tanrı bilir," dedi Beezer. "Sanırım bu ülkenin bir geleneği. Yaklaştık mı sence, Jack? Bir fikrin var mı?"

Jack önlerinde uzayıp giden yola baktı. Sonra gözlerini sola ayrılan, köşesinde eski darağaçları olan diğer yola çevirdi. "Yaklaştık," dedi. "Sanırım biz..."

Tam bu sırada, ileride çığlıklar başladı. Delilik sınırına itilmiş bir çocuğun çığlıklarıydı. Ve belki de sınırı aşmıştı.

Ty Marshall yaklaşan arı vızıltılarını duyabiliyor ama sadece hayal gücünün bir oyunu olduğunu sanıyordu, bu ses, giderek artan endişesinin sesi olmalıydı. Burny'nin çantasını kulübenin duvarından yukarı kaydırmayı kaç kere denediğini bilmiyordu; artık sayısını şaşırmıştı. Başındaki garip şapkayı - kumaştan yapılmış gibi görünen ama metal hissi veren- çıkarsa, hareketlerini da ha kontrollü yapabileceği ve belki de çantaya ulaşmayı başarabileceği aklına gelmiyordu, çünkü şapkayı tamamen unutmuştu. Tüm bildiği çok yorgun olduğu, terlediği, titrediği, muhtemelen şokta olduğu ve çantayı bu kez de tutamazsa büyük ihtimalle vazgeçeceğiydi.

Sana bir bardak su verirse belki Bay Munshun ile gidebilirim, diye düşünüyordu. Ama Judy'nin dayanıklılığı ve biraz da Sophie'nin asaleti iliklerine işlenmişti. Bacağındaki sancıya aldırmayarak çantayı tekrar yukarı kaydırmaya başladı, bir yandan da sağ elini olabildiğince uzatıyordu.

Yirmi beş santim... yirmi... daha önce hiç bu kadar yakınlaşmamıştı...

Çanta sola doğru kaydı. Ayağının ucundan düşecekti. Yine.

"Hayır," dedi Ty yumuşak sesle. "Bu sefer olmaz."

Ayağını duvara daha sıkı bastırdı ve çantayı tekrar yükseltmeye başladı.

On beş santim... on santim... yedi... çanta sola biraz daha kaydı, yine düşecek...

"Hayır!" diye haykırdı Ty ve büyük bir gayretle öne uzandı. Sırtı kütürdedi. Acıyla alev alev yanan sol omzu da. Ama parmakları çantaya dokundu... ve kavradı. Kendine doğru çekerken neredeyse tekrar düşürecekti!

"Hiç şansın yok, Burny," dedi Ty sık nefesler arasında. Çantayı şöyle bir salladıktan sonra sıkıca göğsüne bastırdı. "O eski numarayla beni kandıramazsın, hayır, kesinlikle kandıramazsın. Çantayı dişlerinin arasına aldı. Leş gibi, dayanılması güç bir kokusu vardı... Burnside kolonyası. Kokuya aldırmayarak çantanın kapağını açtı. Önce boş olduğunu sandı ve alçak sesle inleyerek umutsuzca hıçkırdı. Sonra gümüşümsü bir pırıltı gördü. Sıkılı dişleri arasından bağırarak sağ elini çantanın içine soktu ve anahtarı yakalayarak çıkardı.

Düşürmemeliyim, diye düşündü. Düşürürsem aklımı kaçırırım. Keçileri yerlerinde tutamam.

Düşürmedi. Başının üzerine kaldırarak kelepçenin sol bileğine geçmiş tarafı üzerindeki küçük deliğe soktu ve çevirdi. Kelepçe hafif bir sesle açıldı.

Ty yavaş, çok yavaş hareketlerle sol elini duvara sabitlenmiş ağır demirin içinden geri çekti. Kelepçeler, kulübenin kirli zeminine düştü. Orada ayakta dururken Ty'ın aklında tuhaf, ikna edici bir düşünce belirdi: hâlâ Kara Ev'de, bir köşesinde tuvalet niyetine kullanması için konan kova, diğer köşesinde bir tabak mide bulandırıcı yemek olan hücrede, o berbat şiltenin üzerindeydi ve uyuyordu. Şu an olanlar sadece bitkin düşmüş beyninin ona umut vermek için oynadığı bir oyundu. Kazana girip pişmeden önce son bir seyahat.

Dışarıdan, Büyük Kombinasyon'un kulak tırmalayıcı gürültüleri ve kanayan ayakları üzerinde yürümeye çalışan, kırbaçların gölgelerindeki yüzlerce çocuğun çığlığı duyuluyordu. Bay Munshun da oralarda bir yerdeydi. Ty'ı bundan bile beter olan bir yere götürmek istiyordu.

Rüya görmüyordu. Ty nerede olduğunu ve kendi dünyasına nasıl dönebileceğini bilmiyordu ama ilk adım, bu kulübeden çıkmak ve bu hastalıklı bölgeden uzaklaşmaktı. Geçirdiği kazadan sonra uzun süre yatakta kalmış bir hasta gibi titreyen bacaklarla, yavaşça ilerleyen Ty Marshall, Burny'nin yere serilmiş cesedinin

üzerinden atlayarak kulübeden dışarı çıktı. Hava kapalı, etrafındaki alan kupkuru ve çoraktı; gökyüzüne yükselen o uğursuz, korkunç yapı burada bile tüm görüşü kaplıyordu, ama Ty sırf kulübenin dışında olduğu için sonsuz bir mutluluk duyuyordu. Özgürdü. Dışarı çıkana dek, kulübede öleceğine inandığını fark etmemişti. Bir an için gözlerini kapatıp yüzünü gri gökyüzüne çevirdi. Bu yüzden, dışarı çıktığında Ty'ın hâlâ şapkayı taktığından emin olmak için ihtiyatla kulübenin yan tarafında beklemekte olan şekli göremedi. Şapkayı taktığından emin olduğunda Lord Malshun -gerçek ismine en yakın söyleniş buydu- öne çıktı. Devasa yüzü, üzerine deri geçirilmiş kocaman bir kaşığı andırıyordu. Tek göz, suratında acayip bir çıkıntı oluşturuyordu. Kırmızı dudakları, pis bir gülümsemeyle gerilmişti. Yaklaşıp kollarını çocuğun vücuduna sardığında Ty çığlık atmaya başladı, sadece korku ve şaşkınlıkla değil, aynı zamanda öfkeyle. Özgür kalmak için çok çabalamıştı. Tüm benliğini kurtulmaya adamıştı.

"Sus," diye fısıldadı Lord Malshun, ama Ty çığlıklarına aynı şiddette devam edince (Büyük Kombinasyon'un üst katmanlarındaki çocuklardan bazıları bu çığlıkları duyup, vahşi gözetmenleri tarafından fark edilip kırbaçlanana dek o yöne doğru bakmışlardı) abbalahın lordu tekrar konuştu. Bu kez Karanlık Lisan'da konuşmuştu. Tek bir kelime söyledi. "Pnung."

Ty boş bir çuvala döndü. Lord Malshun ona arkasından sarılmış olmasaydı yere düşerdi. Çocuğun salyalar akan, açık ağzından hâlâ itiraz iniltileri yükseliyordu ama çığlıklar kesilmişti. Lord Malshun uzun, kaşığa benzer yüzünü Büyük Kombinasyon'a çevirdi ve sırıttı. Hayat ne kadar güzeldi! Sonra kısa bir süre için, ama büyük bir ilgiyle kulübeye doğru baktı.

"Yapmışsın," dedi Lord Malshun. "Hem de şapka başındayken, inanılmaz bir çocuksun! Kral, Din-tah'a gitmeden önce seninle şahsen tanışmak istiyor. Sana kek ve kahve verebilir. Bir düşün, genç Tyler! Abbalah ile kek ve kahve! Kral ile kek ve kahve!"

"...gitmek istemiyorum... eve gitmek istiyorum... annemeee..." Bu sözcükler ölümcül bir yaradan boşalan kan gibi yavaşça dökülmüştü ağzından.

Lord Malsh'un parmağını Ty'ın dudaklarına bastırdı ve çocuğun ağzı kapandı. "Sus," dedi tekrar abbalahın kafatası avcısı. "Hayatta gürültücü bir yol arkadaşından daha sinir bozucu pek az şey vardır. Ve önümüzde uzun bir yolculuk var. Evimizden ve ailelerimizden çok uzakta bir yere gideceğiz... Ah, ama ağlama" Lord

Malshun kasları gevşeyen çocuğun gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü fark etmişti. "Ağlama, küçük Ty. Orada yeni arkadaşların olacak. Mesela Baş Kırıcı. Baş Kırıcı'yı bütün çocuklar sever. İsmi, Bay Brautigan. Belki sana kaçma girişimlerini anlatır. Öyle komik ki! Gülmekten ölebilirsin! Artık gitmeliyiz! Kral ile kek ve kahve! Bu fikri aklından çıkarma!"

Lord Malshun biraz şişman ve çarpık bacaklıydı (aslında bacakları, korkunç bir uzunluktaki yüzünden daha kısaydı), ama güçlüydü. Ty'ı, bir kâğıt topağıymışçasına kolaylıkla kaldırıp koltuğunun altına aldı. Burny'ye pek de üzülmeden son bir kez baktı... New York'ta gelecek vaat eden genç bir adam vardı ve Burny de oldukça işe yaramıştı doğrusu.

Lord Malshun, uzun başını yana eğerek neredeyse sessiz, tıslamaya benzer boğuk bir kahkaha attı. Sonra şapkayı çocuğun başına sertçe çekmeyi ihmal etmeyerek yürümeye koyuldu. Çocuk basit bir Kırıcı değildi; belki de tüm zamanların en güçlü Kırıcı'sıydı. Neyse ki henüz sahip olduğu inanılmaz gücün farkında değildi. Şapka başından düşse de muhtemelen hiçbir şey olmayacaktı, yine de temkini elden bırakmamak iyi olurdu.

Lord Malshun, hızlı adımlarla -bu arada neşeli bir melodi bile mırıldanıyordu- yol ayrımına vardı ve İstasyon Yolu'na varmak için sekiz yüz metre daha yürümek üzere sola dönüp Conger Yolu'na çıktı. Çıkar çıkmaz da olduğu yerde dondu kaldı. Yolda, Lord Malshun'un Ter-tah olarak düşündüğü dört adam vardı. Bu, argo bir deyimdi, iltifat anlamı içerdiği pek söylenemezdi. İyi Hasat Kitabı'nda Ter, Tam-Dünya'nın damızlık sürülerin toplandığı dönemi anlamına gelirdi. Lord Malshun, Kara Ev'in ön kapısının ardındaki dünyayı, istediği zaman kepçesini daldırabileceği -elbette her zaman abbalah adına!- dev bir yaşayan çorba kâsesi olarak düşünürdü.

Ter'den dört adam? Malshun'un dudaklarında küçümseyici bir gülümseme belirdi ve bu hareket, uzun suratı boyunca dalgalanmalara sebep oldu. Burada ne yapıyorlardı? Burada ne yapabileceklerini umuyorlardı?

Adamlardan birinin elinde taşıdığı sopayı görünce gülümsemesi biraz soldu. Birçok renkten oluşan ama merkezi beyaz olan bir ışık saçıyordu. Kör edici bir ışıktı bu. Lord Malshun, sadece bir tek şeyin bu şekilde parladığını biliyordu ve o da, küçük bir çocuğun Tılsım ismiyle bildiği Sonsuzluk Küresi'ydi. O küçük çocuk ona dokunmuştu ve Laura DeLoessian'ın söylemiş olabileceği gibi

-Jack şimdi bunu biliyordu- Tılsım'ın dokunuşu asla tam olarak yok olmazdı.

Sopayı taşıyan adamın o çocuk olduğunu anladığında Lord Malshun'un uzun suratındaki gülümseme tamamen silindi. Yine onları rahatsız etmeye gelmişti, ama ödüllerin en değerlisini elinden alabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. Hem elindeki sadece bir sopaydı, Sonsuzluk Küresi değildi; belki Küre'nin gücünün bir kısmı hâlâ adamın içindeydi ama fazla değildi mutlaka. Aradan geçen onca yıldan sonra neredeyse hiçbir gücü kalmamış olmalıydı.

Bu çocuğu elimden almalarına izin verirsem benim sonum da hiçlik olacak, diye düşündü Lord Malshun. Kesinlikle yap...

Tek gözü, Ter'den gelen adamların arkasındaki koyu renk buluta çevrildi. Yoğun, tekdüze bir vızıltı duyuluyordu. Arılar mı? iğneli arılar? O ve İstasyon Yolu arasında iğneleri olan arılardan oluşan bir sürü mü vardı?

Eh, onlarla başa çıkabilirdi. Daha sonra. Önce şu sinir bozucu adamlarla ilgilenecekti.

"İyi günler, beyler," dedi Lord Malshun kibarca. Uydurma Alman aksanı yok olmuştu; şimdi 1950'li yıllardan bir Batı Yakası komedisindeki sahte bir İngiliz aristokrat gibi konuşuyordu. Ya da İkinci Dünya Savaşı Nazi propagandacısı Lord Haw-Haw. "Beni ziyaret etmek için bunca yol tepip bu kadar uzağa gelmeniz ne harika. Gerçekten harika. Hem de böyle berbat bir günde. Korkarım burada günlerin çoğu öyle, Son-Dünya'nın Dinleri insanlara özgü doğal belirtilere mal edilmesi amacıyla yaratılmıştır. Kalıp sizinle sohbet etmek isterdim ama yapamam. Elimdeki paketi en kısa sürede yerine ulaştırmalıyım."

Lord Malshun, Ty'ı havaya kaldırarak salladı. Ty'ın gözleri açıktı ve olan bitenin farkında olduğu belliydi ama kolları ve bacakları, kemiksiz et parçaları gibi sallanıyordu.

"Çocuğu yere bırak, Munshun," dedi elinde sopa olan adam ve Lord Malshun, giderek artan bir endişeyle bu adamın, başına bela olabileceğini anladı. Kesinlikle olabilirdi. Yine de gülümsemesi genişledi ve sivri dişleri ortaya çıktı. Uçları içe dönüktü. Bu dişler tarafından ısırılanların, o korkunç kemik tuzaktan kurtulmak için geri çekilmeye çabalamaları çok daha kötü sonuçla doğurabilirdi.

"Munshun mu? Munshun mu? Burada o isimde hiç kimse yok. Ah, Mantar Adam, diye biri de yok elbette. Hepsi yok oldu. Bitti gitti, geçmiş olsun! Çocuğu yere bırakmaya gelince, bunu ya-

pamam, sevgili dostum, maalesef yapamam. Verilmiş sözlerim var, anlarsınız ya. Ve siz de kendinizi şanslı saymalısınız, çok ciddiyim. Kasabadaki terör sona erdi! Yaşasın! Balıkçı öldü. Bu çocuk işini bitirdi ve takdire şayan bir çocuk olduğunu belirtmeliyim." Ty'ı tekrar salladı. Başını yukarıda tutmaya özen gösteriyordu. Şapkanın düşmesini istemezdi, hem de hiç istemezdi.

Arılar onu huzursuz ediyordu.

Onları kim göndermişti?

"Çocuğun annesi bir akıl hastanesinde," dedi sopayı tutan adam. Lord Malshun, sopanın öncekinden de kuvvetli bir ışık saçmakta olduğunu giderek artan bir korkuyla fark etti. Çok korkmaya başlamıştı ve korkunun yanında öfke de belirmişti. Çocuğu elinden almaları mümkün müydü? Alabilirler miydi? "Bir tımarhanede ve oğlunu geri istiyor."

Öyleyse, çabalarının karşılığı olarak tek elde edebilecekleri, bir ceset olacaktı.

Korkusuna rağmen Lord Malshun'un gülümsemesi iyice genişledi. (Dale Gilbertson'un kafasında aniden kâbuslara yaraşır bir görüntü belirdi: Bir buçuk metre boyunda bir suratı ve tek gözü olan William F. Buckley Jr.) Ty'ın gevşek vücudunu havaya kaldırdı ve sivri dişleri, çocuğun çıplak boynunun birkaç santim ötesinde kapandı.

"O halde kocası aletini kadının münasip yerine soksun ve bir çocuk daha yapsınlar becerebileceklerinden hiç şüphem yok. Ne de olsa Ter-tah'ta yaşıyorlar. Ter-tah'ta kadınlar yolda yürürken bile hamile kalabiliyor."

Sakallı adamlardan biri konuştu. "O bu çocuğu istiyor."

"Ben de öyle, sevgili oğlum. Ben de öyle." Lord Malshun bu kez çocuğun boynunu gerçekten ısırdı ve Ty'ın hassas derisinden tıraş olurken kesilmiş gibi kanlar süzüldü. Büyük Kombinasyon arkalarında gıcırdamaya devam ediyordu ama çığlıklar kesilmişti. Sanki çocuklar bir şeyin değiştiğini veya değişebileceğini; dünyanın hassas bir denge noktasında olduğunu fark etmişlerdi.

Elinde ışık saçan sopayı tutan adam bir adım ilerledi. Lord Malshun kendini tutamayarak korkuyla geriledi. Korku ve zayıflık göstermenin büyük bir hata olduğunu biliyordu ama engel olamamıştı. Karşısındaki alelade bir tah değildi. Bu, eski silahşorlara, o Yüksek Savaşçılara benziyordu.

“Bir adım daha yaklaşırsan çocuğun boğazını yırtarım, sevgili dostum. Bunu yapmak hiç hoşuma gitmez, inan bana bunu hiç istemem ama yapacağımdan emin olabilirsin.”

“İki saniye sonra kendin de ölürsün,” dedi sopayı tutan adam. Ne kendisi için, ne de Ty için zerre kadar korkmuş görünmüyordu, “istediğin bu mu?”

Aslında, Kızıl Kral’a eli boş dönmektense evet, Lord Malshun ölmeyi tercih ederdi. Ama iş o noktaya gelmeyebilirdi. Sessizleştiren kelime çocuk üzerinde işe yaramıştı ve bu adamların en azından üçünde işe yarayacaktı, sıradan olan üç adam. Onlar yolun ortasında gözleri açık ama hiçbir şey yapamaz halde kalakalmışken Lord Malshun dördüncü adamla ilgilenebilirdi. Sawyer’dı elbette. İsmi buydu. Arılara gelince, onu İstasyon Yolu’na ve mono raya ulaştırmaya yetecek koruma sözcüklerine sahipti. Ayrıca birkaç yerinden sokarlarsa ne olurdu yani?

“İstediğin bu mu?” diye sordu Sawyer.

Lord Malshun gülümsedi. “Pnung!” diye haykırdı ve Sawyer’ın arkasında duran Dale, Beezer ve Doc, hareketsiz kalakaldılar.

Lord Malshun’un gülümsemesi, çirkin bir sırıtışa dönüştü. “Şimdi ne yapacaksın, her şeye burnunu sokan dostum? Seni kollayacak arkadaşların yokken ne...”

Armand “Beezer” St. Pierre, bir adım attı. ilk adım büyük çaba gerektirmişti ama ondan sonrası daha kolay oldu. Yüzündeki küçük, soğuk gülümseme, sakalları arasından görünen dişlerini ortaya çıkarmıştı. “Kızımın ölümünden sen sorumlusun,” dedi. “Belki kendin yapmadın, ama Burnside’ın kafasına girip onu kızımın üzerine saldın. Değil mi? Ben onun babasıyım, piç kurusu. Tek bir kelimeyle beni durdurabileceğini mi sandın?”

Doc sendeleyerek arkadaşının yanına geldi.

“Kasabamın içine ettin,” diye hırladı Dale Gilbertson. O da ilerledi.

Lord Malshun onlara inanmazca baktı. Karanlık Lisan onları durduramamıştı. Hiçbirini durduramamıştı. Yolu kapatıyorlardı! İlerlemesini engellemeye cesaret edebiliyorlardı!

“Onu öldüreceğim!” diye hırladı Jack’e. “Onu öldüreceğim. Ne diyorsun, parlak çocuk? Ne olacak?”

Ve işte sonunda bütün düğümlerin çözülme noktası, kapışma sahnesine gelinmişti. Ne yazık ki olanları kuşbakışı izleyemiyorduk, bunun için defalarca kullandığımız karga (Gorg’un bundan haberi yoktu, emin olabilirsiniz) ölmüştü ama yan tarafta durur-

ken bile on bin filmin sonunda geçen bu sahneyi -en azından bir düzinesinde Lily Cavanaugh başrol oynamıştı- tanımıştık.

Jack, Beezer'ın bile tanıyarak Harika Çocuk olduğunu söylediği sopayı kaldırdı. Sopayı, kalın ucu, Lord Malshun'un başına yöneltilmiş, diğer ucu kolunun altına gelecek halde tutup doğrultmuştu.

"Çocuğu bırak," dedi. "Bu son şansın, dostum."

Lord Malshun çocuğu daha da yükseğe kaldırdı. "Hiç durma!" diye bağırdı. "O şeyle bir enerji topunu bu tarafa yolla! Yapabileceğini biliyorum! Ama yaparsan, çocuğu da vurmuş olacaksın! Çocuğu da..."

Richie Sexson sopasının ucundan bembeyaz bir ateş fırladı; bir kurşunkalemin ucu kadar ince bir ateş çizgisiydi. Lord Malshun'un tek gözüne isabet etti ve gözü, yuvasının içinde kızarttı. Yaratık bir çığlık attı -Jack'in, blöfünü göreceği hiç aklına gelmemişti, geçici olarak ne kadar kuvvetlenmiş olursa olsun, terden hiçbir yaratık buna cesaret edemezdi- korkunç dişlerle dolu ağzını açtı ve ölürken bile ısırmaya kararlı bir halde öne atıldı.

Ama hareketini tamamlayamadan bir başka beyaz ışın, bu seferki Beezer St. Pierre'in sol elindeki eski, gümüş yüzükten fırlamıştı, abbalahın ajanını tam ağzından vurdu. Lord Malshun'un kıpkırmızı dudakları bir anda alevler içinde kaldı... Ama Büyük Kombinasyon arkasında iskeletimsi bir gökdelen gibi yükselirken hâlâ ısırmaya, Judy Marshall'ın yetenekli oğlunun hayatına son vermeye çalışıyordu.

Dale öne atıldı, çocuğu belinden ve omzundan yakaladı ve çekerek yolun kenarına doğru yalpaladı. Dürüst yüzü solgun ve son derece kararlıydı. "Bitir işini Jack!" diye haykırdı Dale. "Bitir şu orospu çocuğunun işini!"

Jack, Conger Yolu üzerinde ileri geri yalpalayan kör, uluyan, yanmış şeye yaklaştı. Yaratığın kemik düğmeli yeleğinden duman tütüyor, uzun beyaz elleri telaşla havayı yokluyordu. Jack sopayı sağ omzuna dayadı ve ucunu sıkıca kavradı. Bugün başarısızlık söz konusu değildi; beyaz ateşle parlayan bir sopası vardı ve onu öyle bir savuracaktı ki top, saha dışına çıkacaktı.

"Hazır ol, tatlım," dedi ve sopayı Richie Sexson'dan övgü alacak bir şekilde savurdu. Veya Big Mac'ten. Sopa, Lord Malshun'un koca kafasına çarptığı an tatmin edici, tok bir ses duyuldu. Çürük bir karpuza çarpmış gibi hemen geri gömüldü ve parlak bir kırmı-

zılık dışarı püskürdü. Bir an sonraysa dev kafasının hepsini kanla kaplayarak patladı.

"Görünüşe bakılırsa Kral kendisine yeni bir çocuk bulmak zorunda kalacak," dedi Beezer yumuşak sesle. Yüzünü sildi, eline bulaşan kanla karışık et parçalarına baktı ve sonra aldırmaz bir tavırla elini solmuş kot pantolonuna sildi. "Çok iyi vuruştu, Jack. Bunu kör bir adam bile görebilirdi."

Kucağında Tyler'ı taşıyan Dale konuştu. "Dava bitti, konu kapandı, fermuarını çek."

French Landing polis şefi, Tyler'ı dikkatle yere bıraktı. Çocuk önce ona, sonra Jack'e baktı. Kızarmış gözlerinde hafif bir ışık belirmişti. Rahatlama duygusu ya da kavrayış olabilirdi.

"Sopa," dedi. Sesi boğuk ve kısıktı, diğerlerinin söylediğini anlaması zordu. Boğazını temizleyerek tekrar denedi. "Sopa. Onu rüyamda görmüştüm."

"Sahi mi?" Jack çocuğun önünde diz çökerek sopayı ona uzattı. Ty, Richie Sexson'in harika sopasını almak için bir hamle yapmadı, sadece elini uzatarak dokundu. Sopanın kanla kaplı ucunu okşadı. Gözleri Jack'in üzerindeydi. Onu hissetmeye, anlamaya, hakkındaki gerçeği bilmeye çalışıyor gibiydi. Sonunda kurtarılmış olduğuna inanmaya çalışıyordu.

"George," dedi çocuk. "George. Rathbun. Gerçekten kör."

"Evet," dedi Jack. "Ama bazen körler kör değildir. Bunu biliyor musun, Tyler?"

Çocuk başını salladı. Jack daha önce hayatında hiç bu kadar bitkin, şok içinde, kaybolmuş, tükenmiş biri görmemişti.

"Su," dedi çocuk. Dudaklarını yaladı ve boğazını tekrar temizledi. "Su... istiyorum. Su. Annemi istiyorum. Onu görmek."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedi Doc. Hâlâ Bay Munshun olarak düşündükleri yaratığın yere saçılmış parçalarına huzursuzca bakıyordu. "Tek Göz'ün dostlarından biri gelmeden önce bu genç adamı Wisconsin'e geri götürelim."

"Evet," dedi Beezer. "Kara Ev'i yakıp kül etmek de şahsi planlarım arasında, ilk kibriti ben çakacağım. Ya da belki yine yüzüğümden ateş topu çıkarabilirim. Bu hoşuma giderdi. Ama önce, geri dönelim."

"Aynı fikirdeyim," dedi Dale. "Tyler'ın o kadar uzun mesafeyi yürüyebileceğini sanmıyorum. Hızımıza da ayak uyduramayacaktır. Onu sırayla omuzlarımızda taşı..."

"Hayır," dedi Jack.

Hepsi hayretle gözlerini ona çevirdi.

"Jack," dedi Beezer, sesinde garip bir nezaketle. "Misafirliği biraz fazla uzatmıyor muyuz, dostum?"

"işimiz bitmedi," dedi Jack ona. Sonra başını iki yana salladı ve düzeltti "Ty'ın işi bitmedi."

Jack Sawyer, aklında düşüncelerle Conger Yolu'nda diz çökmüş, karşısındaki çocuğa bakıyordu: Annemin hayatını kurtarmak için Amerika'yı bir uçtan diğerine geçtiğimde -ve Ötedünya'ya gittiğimde- bu çocuktan pek de büyü/c değildim. Bunun doğru olduğunu biliyor ama inanmakta güçlük çekiyordu. On iki yaşında, küçük ve korkmuş, çoğunlukla dünyanın farkında olmadığı ve tüm dünyaların gölgelerinin önünde koşan bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. Bitmesi gerekirdi, Ty çok kötü deneyimler yaşamıştı ve eve gitmeyi hak ediyordu.

Ama maalesef yapılması gerekenler henüz bitmemişti. Bir şey daha kalmıştı.

"Ty."

"Eve. Gitmek."

Çocuğun gözlerinde az önce beliren hafif ışık artık yoktu. Sınır kapılarındaki ve ölüm kamplarının girişlerindeki mültecilerin donuk, şokla katılaşmış yüz ifadesine sahipti. Uğursuzluğun uğursuz opopanaks bölgesinde çok fazla kalarak içi boşalmış birinin görüntüsüydü. Ve o bir çocuktu, lanet olsun, sadece bir çocuk. Jack Sawyer'ın yapmasını isteyeceklerinden daha iyisini hak ediyordu. Ama Jack Sawyer da bir zamanlar hak ettiğinden azını almıştı. Bu az sonra yapacağını haklı çıkarmıyordu ama gerekli cesareti vermişti.

"Ty." Çocuğun omzunu tuttu.

"Su. Annem. Ev."

"Hayır," dedi Jack. "Henüz değil." Çocuğu çevirdi. Lord Malshun'un, yüzüne sıçramış kanı çok parlaktı. Jack, onunla gelen -hayatlarını ve akıl sağlıklarını onun için riske atan- adamların suratlarının asılmaya başladığını hissedebiliyordu. Önemli değildi. Yapması gereken bir şey vardı. O bir aynasızdı ve burada devam etmekte olan bir suç vardı.

"Ty."

Hiçbir tepki yoktu. Çocuk, boş bir çuval gibi duruyordu. Kendini nefes almaktan başka bir şey yapmayan bir et parçası haline getirmeye çalışıyordu.

Jack duman tüten bacalar, kayışlar, çarklar, payandalar ve bantlardan oluşmuş çirkin çelik yapıyı işaret etti. Üzerindeki acılar içinde yürümeye çalışan karıncaları gösterdi. Büyük Kombinasyon, gökteki bulutlara dek yükseliyor, kapkara toprağın içinde kayboluyordu. İki yöne doğru ne kadar uzanıyordu? Bir kilometre? İki? Bulutların üzerinde oksijen maskeleri takmış, titreyerek kanayan ayakları üzerinde didinen, çarkları çevirmeye çalışan çocuklar var mıydı? Yer altında ateşlerin sıcaklığıyla pişip ter döken, nefes almakta zorlanan çocuklar var mıydı? Güneşin asla yüzünü göstermediği o tilki ve fare deliklerinde kaç çocuk vardı?

"Orası nedir?" diye sordu Jack, çocuğa. "Oraya ne deniyor? Burny ne diyordu?"

Ty'da hiçbir kıpırtı yoktu.

Jack, çocuğu sarstı. Pek de hafif bir sarsma sayılmazdı. "Oraya ne deniyor?"

"Hey, ahbap," dedi Doc. Sesinde onaylamaz bir ton vardı. "Buna hiç gerek yok."

"Kes sesini," dedi Jack ona bakmadan. Ty'a bakıyordu. Mavi gözlerinde şokun yarattığı boşluktan başka bir şey görmeye çalışıyordu. Ty'ın bu korkunç, devasa, uğursuz yapıyı görmesi gerekiyordu. Tam anlamıyla görebilmeliydi. Göremezse oradan nasıl nefret edecekti? "Nedir orası?"

Ty uzun bir duraksamadan sonra, "Büyük," dedi. "Büyük. Kombinasyon." Sesi uykuda konuşuyormuşçasına hafif çıkmıştı ve yüz ifadesi hâlâ donuktu.

"Evet, Büyük Kombinasyon," dedi Jack. "Şimdi onu durdur."

Beezer yutkundu. Dale, "Jack, sen aklını mı..." diye söze başlamıştı ki sustu.

"Yapamam." Ty, Jack'e bunu zaten bilmesi gerekirmiş gibi yaralı bir ifadeyle baktı.

"Yapabilirsin," dedi Jack. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Ne sanıyorsun, Ty? Onlara öylece sırtımızı dönüp seni annenin sıcak kollarına teslim edeceğimizi, annenin seni yatağına yatıracağını ve herkesin sonsuza dek mutlu yaşayacağını mı?" Sesinin tonu yükselmişti ve Ty'ın ağladığını gördüğü halde alçaltmayı düşünmedi. Çocuğu tekrar sarstı. Tyler yüzünü buruşturup hafifçe büzüldü ama kurtulmaya çalışmadı. "O zavallı çocuklar yorgunluktan devrilip yerlerine yenileri gelene dek uğraşıp didindikleri sürece yatağında mutlu bir şekilde uyabileceğini mi sanıyorsun? Rüyalarında o çocukların yüzlerini göreceksin, Tyler. Kahrolası rüyalarında on-

ların yüzünü, küçük kirli ellerini ve kanayan ayaklarını göreceksin."

"Kes şunu!" dedi Beezer sertçe. "Hemen şimdi kes yoksa kıçına tekmeyi basacağım."

Jack ona döndü ve Beezer, gözlerindeki vahşi ışıltıyı görünce bir adım geriledi. Jack Sawyer'ın bu haline bakmak, Din-tah'ın kendisine bakmak gibi bir şeydi.

"Tyler."

Tyler'ın dudakları titredi. Kirli, kanlı yanaklarından yaşlar süzülüyordu "Yeter. Eve gitmek istiyorum!"

"Önce Büyük Kombinasyon'u durdur. Sonra eve gidebilirsin. Daha önce olmaz."

"Yapamam!"

"Evet, Tyler. Yapabilirsin."

Tyler Büyük Kombinasyon'a baktı ve Jack, çocuğun çok zayıf, kısa sürede yok olan bir çaba gösterdiğini fark etti. Hiçbir şey olmadı. Dişliler dönmeye, kırbaçlar şaklamaya, binanın güneyinden ara sıra küçük şekiller düşmeye (ya da atlamaya) devam ediyordu.

Ty tekrar Jack'e baktı. Jack, çocuğun gözlerindeki boş ifadeden nefret ediyor, tahammül edemiyordu. "Yapamıyoruum," diye mızıldandı Tyler. Jack bu çocuğun orada nasıl hayatta kalmış olabileceğini merak etti. Tüm yeteneğini tek bir çılgın kaçış için mi harcamıştı? Olan bu muydu yani? Bunu kabul edemezdi. İçi öfkeyle doldu ve Tyler'a bir tokat attı. Sert bir tokat. Dale yutkundu. Ty'ın başı yana savruldu. Gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Ve şapka başından uçup yere düştü.

Jack, çocuğun önünde diz çökmüş duruyordu. Şimdiyse geriye savrulmuş, Conger Yolu'nun ortasında kıçının üzerinde oturuyordu. Çocuk ona... ne yapmıştı?

Beni itti. Beyniyle beni itti.

Evet. Ve Jack birdenbire bu çorak, donuk yeri saran enerjiyi, Richie Sexson sopasının saçtığı ışığa rakip olabilecek bembeyaz parlaklığı fark etti.

'Vay canına, neydi o öyle?" diye bağırdı Doc.

Arılar da hissediyordu, belki adamlardan da fazla. Tekdüze vızıltıları aniden arttı ve birbirlerine yaklaşmalarıyla, oluşturdukları bulutun rengi koyulaştı. Şimdi alçak, gri bulutların altında sallanan dev bir yumruğa benziyordu.

"Sana neden vurdun?" diye bağırdı Ty, Jack'e. Ve Jack istemiş olsaydı çocuğun bir darbede onu öldürebileceğini anladı. Bu güç,

Wisconsin'de anlaşılmıyordu (sadece onu görmek için eğitilmiş gözler tarafından fark ediliyordu) Ama burada... burada...

"Seni uyandırmak için!" diye bağırdı Jack de ona. Ayağa kalktı. "Onun yüzünden miydi?" Şapkayı gösteriyordu.

Ty yere baktı ve başını salladı. Evet. Şapka yüzünden. Ama biri çıkarana dek şapkanın seni ne kadar engellediğini bilmiyordun, bilemezdin. Ya da biri unutkan kafandan düşürene dek. Tekrar Jack'e baktı. Gözleri hafifçe irileşmiş ve pırıl pırıl parlıyordu. Artık içlerinde şok ifadesi, donukluk yoktu. Ty tam anlamıyla ışık saçmıyordu ama içinden yükselen, herkesin hissettiği, Lord Malshun'un gücünden daha üstün bir güçle, hafifçe parlıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Tyler Marshall: dişi aslanın yavrusu.

Jack bir kez daha Büyük Kombinasyon'u işaret etti. "Tüm bunlar seni çok ilgilendiriyor, Ty. Sen bir Kırıcı'sın." Derin bir nefes aldı ve küçük çocuğun pembe kulağına fısıldadı.

"Kır onu."

Tyler Marshall ona döndü ve gözlerinin içine baktı. "Kırayım mı?"

Jack başını salladı ve Ty tekrar Büyük Kombinasyon'a döndü.

"Pekâlâ," dedi. Jack'e değil, kendine söylüyordu. Gözlerini kırpıştırdı, duruşunu sağlamlaştırdı ve ellerini önünde birleştirdi. Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi ve dudaklarının kenarları çok hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamam," diye fısıldadı.

Bir saniyeliğine hiçbir şey olmadı.

Sonra Büyük Kombinasyon'un derinliklerinden bir gürültü yükseldi. Üst bölümleri, sıcak asfalt yolun üzerinde dalgalanan görüntüler gibi titremeye başladı. Gözetmenler kararsızca duraksadılar ve yırtılan metalin çığlıkları havayı sardı. Aklı karışan çocuklar oldukları yerde kalarak etraflarına bakmaya başladılar. Mekanik çığlıkların yoğunluğu arttı ve işkenceye dönüştü. Dişliler ters yöne dönmeye başladı. Kayışlar durdu ve zorlanan makinelerden dumanlar çıkmaya başladı. Çarklar yuvalarından koparak yukarı kaydı. Büyük Kombinasyon'un her yeri titreyip sarsılmaya başladı. Toprağın derinliklerinde kazanlar patladı, alev ve buhar sütunları, yüzlerce yıldır çalışan, milyarlarca kanayan ayakla işletilen kayışları durdurarak, bazılarını parçalara ayırarak gökyüzüne yükseldi.

Devasa bir metal kâse, aynı anda yüzlerce noktadan delinmiş gibiydi. Jack, alçak katmanlardaki çocukların birer birer yere at-

layıp uzun bir sıra oluşturarak dev yapıdan kaçmaya başladıklarını gördü. Sarsılan metal yığınından düzinelerce çocuk iniyor, kesintisiz akıntılar oluşturuyordu.

Yeşil derili, kırbaçlı gözetmenler kölelerin kaçmasını engellemek için düzenli bir girişim yapamadan arılar çirkin metal yığının çevresini sardılar. Gözetmenler çocukları geri çevirmeye çalıştıkça arılar öfkeyle yükselen bir vızıltıyla kanat çırparak, keskin iğneleriyle saldırıya geçiyorlardı. Ty'ın güçlerinin bir bölümü onlara geçmişti ve iğneleri ölümcüldü. Gözetmenler, duran kayışların ve titreyen makinelerin üzerinden tepetaklak düşüyorlardı. Diğerleri çıldırmış gibi birbirlerine dönmüşler, karanlıkta kaybolana dek kırbaçlıyorlar, kırbaç yiyorlardı.

Sawyer Çetesi katliamın sonunu seyrederek oyalanınadı. Kraliçe arı, giderek artan karmaşanın arasından sıyrılıp yanlarına gelmişti. Başlarının'üzerinde uçuyor, Kara Ev'e dönen yolu gösteriyordu.

Bütün dünyalarda -sonsuzluk içinde birçok boyutta birbirine bağlı olan dünyalarda- kötü ruhlular oldukları yerde büzüşüp dağıldılar, despotlar, boğazlarında kalan çocuk kemikleri yüzünden boğuldular; tiranlar, suikastçıların kurşunlarıyla vurulup devrildiler, ihanet eden metreslerinin hazırladıkları zehirli yemeklerle oldukları yere yığılıp kaldılar; kukuletalı işkenceciler, kanla kaplı taş zeminler üzerinde kıvranarak öldüler. Ty'ın yaptığı, sayısız evrenden oluşan bir zincir üzerinde yankılandı ve ilerledikçe kötülükten öcünü aldı. Bizim dünyamızdan üç dünya yukarıda, Londinorium adıyla bilinen şehirde, yirmi yıldır Parlamento'nun saygın bir üyesi, otuz yıldır da sadist bir sübyancı olan Turner Topham, Pick-a-Derry adıyla bilinen kalabalık caddede yürürken aniden alev aldı. İki dünya aşağıda, İrse Adası'nda, kaynakçılık yapan, hoş görünümlü, Topham kabilesinin etkisi nispeten az bir üyesi olan Freddy Garver adındaki genç, kaynak alevini sol eline doğru tutarak kemiklerinin üzerindeki etleri son zerrelerine kadar yakıp kül etti.

Çok yükseklerde ve uzaktaki hapishanesinde olan Kızıl Kral, karnında keskin bir sancı hissetti ve yüzünü buruşturarak kendini bir sandalyenin üzerine bıraktı. Kasvetli krallığında bir şeyin, çok temel bir şeyin değiştiğini anlamışta

Kraliçe arının ardından yürüyen Jack'in omuzlarında oturan Tyler Marshall, korkusuz yüzü ve parlak gözleriyle küçük bir krala benziyordu. Jack ve arkadaşlarının arkasında çökmekte olan, Bü-

yük Kombinasyon adındaki dev metal yığınından kaçan yüzlerce çocuk, Conger Yolu ve etrafındaki ıssız, çorak araziye doluşmuştu. Bu çocuklardan bazıları bizim dünyamızdandı. Çoğu başka dünyalardandı. Yırtık pırtık giysiler içindeki çocuklar karanlık, boş düzelerde kendi evrenlerine açılan kapılara doğru hızla yürüyorlardı. Topallayan çocuk taburları, sarhoş bir karınca sürüsü gibi yalpalayarak ilerliyordu.

Sawyer Çetesi'ni takip eden çocukların hali de en az diğerleri kadar perişandı. Yarısı çıplaktı ya da neredeyse çıplak sayılırdı. Bu çocukların yüzlerini tüt kutularının, KAYİP ilanlarının üzerinde, kayıp çocukları bulmak amacıyla hazırlanmış internet sitelerinde görmüştük. Kalbi paramparça olmuş annelerin, çaresiz, yalnız babaların rüyalarında bu yüzler vardı. Bazıları gülüyor, bazıları ağlıyor, bazıları ikisini birden yapıyordu. Daha kuvvetli olanlar, kendilerinden zayıf olanlara yardım ediyordu. Nereye gittiklerini bilmiyorlardı ama umurlarında da değildi. Gidiyor olmaları onlara yetiyordu. Tek bildikleri, artık özgür olduklarıydı. Enerjilerini, neşelerini ve umutlarını çalan büyük makineyi arkalarında bırakmışlardı, üzerlerinde koruyucu, ipek bir ağa benzeyen arı sürüsü vardı ve özgürdüler.

Sawyer Çetesi, Kara Ev'in ön kapısından dışarı çıktığında saat tam 16.16' ydı. Tyler, şimdi Beezer'ın geniş omuzlarında oturuyordu. Basamaklardan indiler ve Dale Gilbertson'un arabasının önünde durdular (kaputunun üzerinde ve sileceklerin olduğu olukta ölü arılar vardı).

"Eve bak, Hollywood," diye mırıldandı Doc.

Jack baktı. Artık sadece bir evdi, yapıldığı vakitlerde iyi görünümlü olan ama aradan geçen yıllarda bakımsızlıkla çökmüş, üç katlı bir ev. Görünüşünü daha da beter eden, pencerelerden çatıya kadar evin görünen her santimetre-karesinin siyaha boyanmış olmasıydı. Bakanların üzerinde üzüntü ve tuhaflık hissi uyandırıyordu, ama kötü ve günahkâr göründüğü söylenemezdi. Ev artık sürekli şekil değiştirmiyordu, hatları sabitlenmişti ve abbalahın uğursuzluğu üzerinden kalkınca geriye sadece yaşlı, deli ve fazlasıyla tehlikeli bir adamın terk edilmiş evinin yıkıntıları kalmıştı. Dahmer, Haarman ve Albert Fish gibi canavarlarla aynı sınıfa girecek yaşlı, deli bir adam. Evi bir zamanlar sarmış olan açgözlü, azgın kötülük geri çekilmiş, uçup gitmişti ve ardında kalan, Ölüm Sırası'nda bir hücrede yatan yaşlı bir adamın mırıltıları kadar sıradandı. Jack'in bu berbat yere yapması gereken bir şey vardı...

Ölüm döşeğindeki Mouse'un ona yapacağına dair söz verdirdiği bir şey.

"Doc," dedi Beezer. "Şuraya bak."

İri bir köpek -iri ama canavar gibi değil- 35. karayoluna doğru topallayarak yavaşça ilerliyordu. Bir Boxer ile Danua kırmasına benziyordu. Başının yan tarafı ve arka ayaklarından biri ağır yaralıydı.

"Bu sizin iblis köpeğiniz," dedi Beez.

Doc, inanmazca bakıyordu. "Ne, o mu?"

"Evet, o," dedi Beezer. Hayvanın ıstırabına bir son vermek için tabancasını doğrultmuştu ki köpek yana devrildi, titrek, derin bir nefes aldı ve hareketsiz kaldı. Beezer, Jack ve Dale'e döndü. "Makine kapatıldığında çok daha küçük görünüyor, değil mi?"

"Annemi görmek istiyorum," dedi Ty usulca. "Görebilir miyim?"

"Evet," dedi Jack. "Evinize uğrayıp babanı da almamızın bir sakıncası var mı? Bence o da gelmek isteyecektir."

Ty yorgunca sırıttı. "Evet," dedi. "Onu da alalım."

"Olmuş bil," dedi Jack.

Ty seslendiğinde Dale arabayı dikkatle geri çevirmiş, 35. karayoluna varan yola henüz girmişti. "Bakın! Hey, bakın! Geliyorlar!"

Dale frene bastı, dikiz aynasına baktı ve fısıldadı. "Oh, Jack. Kutsal Meryem Ana." Arabayı durdurarak indi. Hepsi çıkıp Kara Ev'e baktılar. Şekli çok sıradandı ama anlaşılan hâlâ biraz büyüye sahipti. Bir yerde bir kapı -muhtemelen bodrumda, yatak odasında ya da kirli ve bakımsız olması haricinde son derece alelade bir mutfakta- açık kalmıştı. Kapının bu tarafında Coulee Bölgesi; diğer tarafındaysa Conger Yolu, artık faaliyeti tamamen durmuş olan Büyük Kombinasyon ve Din-tah vardı.

Arılar, Kara Ev'in verandasını doldurdu. Arılar ve yol gösterdikleri çocuklar. Gülerek, ağlayarak, el ele tutuşarak evden çıkıyorlardı. Jack Sawyer, bir an için, tufandan sonra Nuh'un gemisinden ayrılan hayvanları düşündü.

"Ulu Tanrım. Kutsal Meryem Ana," diye tekrar fısıldadı Dale. Köhne evin bakımsız avlusu gülen, ağlayan, mırıldanan çocuklarla dolmuştu.

Jack yüzünde parlak bir gülümsemeyle ona bakan Beezer'ın yanına yürüdü.

"Bütün çocuklar çıktıktan sonra kapıyı kapatmalıyız," dedi. "Herkesin iyiliği için."

“Biliyorum,” dedi Beezer. “Bak ne diyeceğim. Bana garip sorular sormayacağına ve bu konuyu daha sonra hiç açmayacağına söz verirsen -ve bu son derece ciddi bir söz olacak- bu gece yarısından önce elime çok etkili bir madde geçirebilirim.”

“Ne? Dinamit mi?”

“Lütfen,” dedi Beezer. “Sana etkili dedim, değil mi?”

“Yani?...”

Beezer gülümsedi ve gözleri kısıldı.

“Aynı tarafta olduğumuza çok memnunum,” dedi Jack. “Seninle gece yarısından önce yolda görüşürüz. Gizlice girmemiz gerekecek, ama bu konuda bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum.”

“Çıkarken sorun yaşamayacağımız kesin.”

Doc, Dale’in omzuna dostça vurdu. “Umarım bu taraflarda muhtaç çocuklarla ilgilenen kuruluşlar vardır, şef. Görünüşe bakılırsa onlara ihtiyacın olacak.”

“Tanrım...” Dale, çaresizce Jack’e baktı. “Ne yapacağım?”

Jack sırıttı. “Sanırım şu ahmakları aramalısın. Sarah onlara ne isim takmıştı? Renk Takımı mı?”

Dale Gilbertson’un gözlerinde küçük bir umut ışığı belirdi. Ya da zafer ışıltısıydı. FBI’dan John P. Redding ve Wisconsin Eyalet Polisi’nden memurlar Perry Brown ile Jeffrey Black. Hayalinde, bu üçlüyü batı Wisconsin’de aniden ortaya çıkan ortaçağ çocuklarının haçlı seferiyle karşı karşıya kalmış bir halde canlandırabiliyordu. Böyle duyulmamış bir olayın yaratacağı kâğıt işlerinin yükünü tahmin edebiliyordu. Onları aylarca, hatta yıllarca meşgul edecekti. Sinir krizlerine yol açabilirdi. Ve elbette French Landing Polis Şefi Dale Gilberson’ı düşünmeye pek fırsatları olmayacaktı.

“Jack,” dedi. “Önerdiğin tam olarak nedir?’

“Bence,” dedi Jack. “Tüm alkışı sen toplamalısın, onlar da işin hamallığını yapmalı. Kulağa nasıl geliyor?”

Dale biraz düşündü. “Gayet adil,” dedi. “Haydi bu çocuğu babasına götürelim ve sonra baba oğlu Arden’a götürüp çocuğu annesine kavuşturalım.”

“Evet,” dedi Jack. “Keşke Henry de burada olsaydı.”

“Bunu ben de en az senin kadar isterdim,” dedi Dale ve direksiyonun arkasına geçti. Bir dakika sonra dar yolda, 35. karayoluna doğru ilerliyorlardı.

“Ya çocuklara ne olacak?” diye sordu Ty, arka camdan bakarak. “Onları öylece bırakacak mısınız?”

“Karayolu üzerine çıkar çıkmaz eyalet polislerini arayacağım,” dedi Dale. “Bence bir an önce bu durumla ilgilenmeliler, değil mi çocuklar? Ve FBI da işe koyulmalı, elbette.”

“Doğru,” dedi Beezer.

“Bence de,” dedi Doc.

“Çok haklısın,” dedi Jack ve Ty’ı kucağına oturttu. “O zamana dek çocuklar iyi olacaktır,” dedi Tyler’ın kulağına. “Wisconsin’den çok daha kötü yerler gördüler.”

Sürücü tarafındaki açık camdan bir esinti gibi dışarı süzüldük ve uzaklaşmalarını izledik, dört cesur adam ve bir daha asla bu kadar genç (veya masum) olmayacak cesur bir çocuk. Arkalarında, artık zararsız ve büyüsüz olan Kara Ev’in avlusunda kirli yüzleri, irileşmiş gözleriyle çocuklar merakla etraflarına bakıyorlardı. İngilizce konuşanların sayısı çok azdı ve konuşulan dillerin bazıları, dünyanın en iyi dilbilimcilerini şaşkınlığa düşürerek yıllarca uğraştıracaktı. Bu, tüm dünyayı sarsacak bir sansasyonun (bir sonraki hafta Time dergisinin kapağında şu başlık olacaktı: “Hiçlikten Gelen Mucize Çocuklar”) ve Dale’in de altını çizdiği gibi, bürokratik bir kâbusun başlangıcıydı.

Artık hepsi güvendeydi. Bizimkiler de öyle. Tümü diğer taraftan tek parça halinde dönmeyi başardı ve doğrusu, bunu ummuyorduk; bu tür maceralar genellikle en az bir kurban isterler (örneğin, nispeten daha önemsiz bir karakter olan Doc gibi). Herkes iyiydi ve her şey yolundaydı. Ve isterseniz, sizin için son bu olabilir; sizi bu noktaya kadar getiren yazarların ikisi de buna itiraz etmez. Ama okumaya devam etmeyi seçerseniz, uyarılmadım demeyin: bundan sonra olacaklar pek hoşunuza gitmeyecek.

XXXXX DRUDGE BÜLTENİ XXXXX

FRENCH LANDING POLİS TEŞKİLATI ŞEFİ, BASIN TOPLANTISINI İPTAL ETMEYİ REDDEDİYOR; KASABA YÖNETİMİ ONU DESTEKLİYOR; KAYNAKLAR, LOS AN-GELES’TAN GELEN ÜNLÜ POLİSİN DE TOPLANTIYA KATILACAĞINI DOĞRULUYOR; FBI VE YVİSCONSİN EYALET POLİSİ YETKİLİLERİ, TOPLANTIYI KESİNLİKLE ONAYLAMADIKLARINI BELİRTTİ.

Özel Haber

İçlerinden biri, Tyler Marshall, French Landing’den. Bir diğeri, Josella Rakine. Güney İngiltere’nin küçük bir köyü olan Bating’den. Bir çocuk, Bağdat’tan. Batı Wisconsin’in kırsal kesiminde

bir karayolu (35) üzerinde yürürken bulunan Mucize Çocuklar'ın 17'sinin kimlikleri de bulunmalarını takip eden hafta tespit edildi.

Ama bu 17 çocuk, buzdağının sadece görünen ucu.

FBI/WEP (ve şimdi CIA?) ortak soruşturmasına yakın olan kaynaklar Drudge Bülteni'ne, çocukların sayısının basına açıklanandan çok daha fazla, en az 750 olduğunu bildirdi. Kim bu çocuklar? Onları kim kaçırdı ve nereye götürdü? Son haftalarda bir seri katilin (öldüğü bildirildi) lanetine uğrayan French Landing Kasabası'na nasıl geldiler? Sadece 31 yaşındayken emekli olmakla ünlü olan Los Angeles Dedektifi Jack Sawyer'ın olaylardaki rolü neydi? Ve ormanlık alanda. Balıkçı davasının merkezi olduğu söylentilerine Konu olan gizemli evi havaya uçuran büyük patlamaların sorumlusu kimdi?

Bu soruların bazılarına, Polis Şefi Dale Gilbertson'un yarın French Landing La Follette Park'ta yapacağı basın toplantısında yanıt bulabilirsiniz. Dale Gilbertson podyuma çıktığında yanında uzun zamandır arkadaşı olan Jack Sawyer -Balıkçı davasını tek başına aydınlattığı söyleniyor- da bulunacak. Ayrıca şefin yetki verdiği ve geçen hafta gerçekleşen kurtarma operasyonunda bulunan iki yardımcısı, Reginald Amberson ve Armand St. Pierre'in de basın toplantısında bulunmaları bekleniyor.

Basın toplantısı, FBI ajanı John P. Redding ve Wisconsin Eyalet Polisi Dedektifi Jeffrey Black'in yönetimi altındaki FBI/WEP görev biriminin şiddetli -neredeyse ısrarlı- itirazlarına rağmen yapılacak. Bir kaynak, "[Görev biriminin başındaki yetkililer] bunun. Dale Gilbertson'un işini kurtarmak için düzenlenmiş olduğuna inanıyor," diye belirtiyor. "Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdı ama şansına, halkla ilişkilerden iyi anlayan bir arkadaşı var."

French Landing Kasabası yönetimi ise farklı bir telden çalıyor. "Bu yaz, French Landing halkı için bir kâbus gibiydi," dedi Belediye Meclisi Üyesi Beth Warren. "Şef Gilbertson, halkımıza kâbusun artık sona erdiğine dair güvence verip geceleri rahat uyumalarını sağlamak istiyor. Bu arada bize Mucize Çocuklar'la ilgili bilgi verebilirse kesinlikle çok iyi olur."

Tüm ilgi. Şef Gilbertson ve French Landing Kasabasını, Fahişe Katili olduğu söylenen Thornberg Kinderling soruşturması sırasında tanımış olan Jack “Hollywood” Sawyer üzerinde toplanmış bulunuyor. Sawyer’ın, Balıkçı davasına Gilbertson’un ısrarlarıyla girdiği ve sonraki olaylarda çok önemli bir rol oynadığı söyleniyor.

Sonraki olaylar tam olarak neydi? Cevabını tüm dünyanın merakla beklediği soru bu. Beklenen cevaplar yarın, Mississippi Nehri boyundaki La Follette Park’ta yapılacak basın toplantısında ortaya çıkabilir.

Gelişmeler sürüyor...

29

ARKADAŞLAR HAZIR MISINIZ?" diye sordu Dale.

"Of, dostum, bilmiyorum," dedi Doc. Bunu ne beşinci, ne on beşinci söyleyişiydi. Teni çok solgundu, nefesi daralıyordu. Dört adam, La Follette Park'ın kenarına kurulmuş bir çeşit odadaydı. Hemen yakınlarında, biraz sonra çıkıp (Doc ayakları üzerinde durabilirse tabii) özenle hazırlanmış cevaplarını verecekleri podyum vardı. Podyumla nehir arasında uzanan geniş, eğimli, yeşil arazide neredeyse dört yüz basın mensubu birikmişti. Dört ulusal televizyon kanalının kameraları podyuma çevrilmiş, hazır bekliyordu. Yabancı haber ajanslarının sayısını ise ancak Tanrı bilirdi. Basın mensupları hallerinden pek memnun değillerdi, çünkü podyuma en yakın sandalyeleri French Landing sakinleri (çekilişle orada oturmaya hak kazanmışlardı) işgal ediyordu. Dale'in basın toplantısı için ısrarla öne sürdüğü şartlardan en önemlisi buydu.

Basın toplantısı fikri, Jack Sawyer'dan çıkmıştı.

"Sakinleş, Doc," dedi Beezer. Gri, keten pantolonu ve yakası açık beyaz gömleği içinde her zamankinden iri görünüyordu- smokin giymiş bir aya benziyordu. Uzun saçlarını bile taramıştı. "Ve üç yasak hareketten birini yapacaksan- altını ıslatmak, kusmak veya bayılmak -burada kalman çok daha iyi olur."

"Hayır," dedi Doc mutsuz bir ifadeyle. "Bu işe birlikte girdik, birlikte çıkacağız. En azından denemem gerekiyor."

Üniforması içinde göz kamaştırıcı görünen Dale, Jack'e baktı. Gri, yazlık takımı ve lacivert, ipek kravatıyla Jack, en az onun kadar göz kamaştırıcıydı. Ceketinin göğüs cebinde, kravatıyla uyumlu bir mendil vardı. "Bunun doğru bir iş, olduğuna emin misin?"

Jack kesinlikle emindi. Mesele, Sarah Gilbertson'un Renk Takımı'nın takdir toplamasına engel olmak değil, eski dostunun hak ettiği takdiri almasını ve dil uzatılamayacak bir konumda olmasını

sağlamaktı. Bunu, diğer üç adamın destekleyeceği çok basit bir hikâye anlatarak yapabilirdi. Jack bu konuda Ty'ın da arkalarında duracağından emindi. Hikâye şuydu: Jack'in diğer eski dostu, rahmetli Henry Leyden, 911 kasetini dinleyerek Balıkçı'nın kimliğini belirlemişti. Bu kaseti ona yeğeni, Dale vermişti. Balıkçı, Henry'yi öldürmüştü ama bir kahraman gibi davranan Bay Leyden, ölmeden önce katili ağır yaralamayı ve ismini polise bildirmeyi başarmıştı (Jack'in bu basın toplantısını düzenlemekteki bir diğer amacı da -Dale bu konuda onu çok iyi anlıyor ve yüzde yüz hak veriyordu- Henry'nin hak ettiği takdiri alabilmesini sağlamaktı). French Landing gayrimenkul kayıtlarında yapılan bir inceleme sonucunda Charles Burnside'ın, kasabanın yakınında, 35. karayolunda bir evinin olduğu ortaya çıkmıştı. Dale, Jack'e ve o sırada tesadüfen orada bulunan iki iriyarı adama (bunlar Bay Amberson ve Bay St. Pierre'di) yetki vermiş ve birlikte Burnside'ın evine gitmişlerdi.

"Bundan sonra," demişti Jack dostlarına, basın toplantısını yapacakları güne dek defalarca. "Birçok davanın beraat ile sonuçlanmasını sağlayan o kelimeyi unutmamanız hayati önem taşıyor. Bu kelime neydi?"

"Hatırlayamıyorum," demişti Dale.

Jack başını sallamıştı. "Doğru. Hatırladığınız bir hikâye yoksa çakallar üzerinize gelemezler. Evin içindeki havada bir şey vardı..."

"Eh, bu yalan değil," diye mırıldanan Beezer yüzünü buruşturmuştu.

"...ve bizi etkileyerek kafamızı karıştırdı. Hatırladığımız sadece şu: Ty Marshall evin arka bahçesinde, çamaşır ipinin direğine kelepçelenmiş bir halde duruyordu." Beezer St. Pierre ve Jack Sawyer polis barikatını atlatıp plastik patlayıcıyla Kara Ev'i havaya uçurmadan önce bir gazeteci gidip birçok fotoğraf çekmişti. Bu gazetecinin kim olduğunu biliyorduk elbette; Wendell Green sonunda şöhret ve servet hayallerini gerçeğe dönüştürmüştü.

"Ve Burnside hemen yanı başında, yerde ölü yatıyordu," demişti Beezer.

"Doğru. Kelepçenin anahtarı da cebindeydi. Dale sen anahtarı buldun ve çocuğu kelepçeden kurtardın. Arka bahçede birkaç çocuk daha vardı ama sayılarını..."

"Hatırlamıyoruz," demişti Doc.

"Cinsiyetlerine gelince..."

"Birkaç kız, birkaç oğlan," demişti Dale. "Kaç tane olduğunu hatırlamıyoruz."

"Ve Ty, nasıl kaçırıldı, sonra başına neler geldi..."

"Hatırlamadığını söyledi," demişti Dale gülümseyerek.

"Oradan ayrıldık. Diğer çocuklara seslendiğimizi sanıyoruz..."

"Ama tam olarak hatırlamıyoruz..." diye araya girmişti Beez.

"Evet, o sırada bulundukları yerde yeterince güvende görünüyorlardı. Ty'ı arabaya bindirirken dışarı çıktıklarını gördük."

"Ve destek istemek için Wisconsin Eyalet Polisi'ni aradık," demişti Dale "Bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Elbette hatırlıyorsun," demişti Jack, yardımsever bir edayla.

"Ama o kahrolası evin nasıl havaya uçtuğu ve kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Birileri," dedi Jack. "Adaleti kendi elleriyle sağlamaya pek hevesliymiş."

"Kendilerini de havaya uçurmadıkları için şanslılar," demişti Dale.

"Pekâlâ," dedi Jack diğer üç adama. Kapıda duruyorlardı. Doc yarım bir esrarlı sigara çıkarmış ve dört derin nefesten sonra gözle görülür bir şekilde sakinleşmişti. "Bunu neden yaptığımızı unutmayın. Oraya önce biz gittik, Ty'ı bulduk, sadece birkaç çocuk gördük, aynı zamanda Güney Canavarı ve Carl Bierstone olarak da bilinen Charles Burnside, yani Balıkçı ölmüş olduğu için durumun tehlikeli olmadığına karar verdik. Vermek istediğimiz mesaj, Dale'in -hepimizin- doğru bir şekilde hareket ettiği ve soruşturmayı şu an yürütmekte olan FBI ve WEP'ne devretmiş olduğu. Anlatmak istediğimiz şu; felaket, French Landing'i terk etti. Ve anlatmak istediğimiz en önemli noktalardan biri de Henry Leyden'ın gerçek bir kahraman olduğu. Bu kör kahraman, Balıkçı'nın kimliğini teşhis etti, canavarı ağır yaraladı ve bunları yaparken hayatını kaybetti."

"Tanrı günahlarını affetsin," dedi Dale. "Sevgili Henry Enişte."

Kapının ardından, yüzlerce insanın uğultusu duyuluyordu. Belki bin kişi vardı. Dale, rock yıldızlarının sahneye çıkmadan önce duydukları ses böyle olmalı, diye düşündü. Boğazında aniden koca bir yumru oluştu ve yutkunup onu geri göndermesi için büyük çaba göstermesi gerekti. Henry Enişte'yi düşünmeye devam ederse soğukkanlılığını yitirmeyeceğini biliyordu.

"Fazla ayrıntılı sorular sorarlarsa..." dedi Jack.

"Hatırlayamıyoruz," dedi Beezer.

“Çünkü evin havasında garip bir şey vardı,” dedi Doc. “Eter ya da klor veya ona benzer bir şey gibi kokuyordu.”

Jack onları şöyle bir süzdükten sonra başını sallayarak gülümsedi. Bu toplantı güzel olacak, diye düşündü. Bir festival gibi. Birkaç dakika sonra öleceği elbette aklının köşesinden bile geçmiyordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Haydi, çıkıp şu işi bitirelim. Bugün hepimiz birer politikacı olacağız, basın toplantısı yapan politikacılar ve seçimi kazanacağız.”

Kapıyı açtı ve dışarıdaki uğultu, beklentiyle yoğunlaştı.

Podyuma doğru tek sıra halinde ilerlediler. En önde Beezer vardı, onu Dale, Jack ve sevgili Doktor takip ediyordu. Fotoğraf makinelerinin flaşları ve kameraların kuvvetli ışıkları onları takip ediyordu. Jack, flaşlara ve ışıklara neden ihtiyaç duyduklarını anlamıyordu -hava, Coulee Bölgesi’nde her zaman olduğu gibi açık, güneş parlaktı- ama anlaşılan, muhabirlere gerekliydi. Daima gerekiyordu. “Buraya bakın! Bu tarafa!” sesleri hiç kesilmiyordu. Ayrıca sorular da soruyorlardı, ama dört adam onlara kulak asmadan ilerlemeye devam etti. Vakti geldiğinde sorulara -ellerinden geldiğince- cevap vereceklerdi ama şu an, kalabalık onları afallatmıştı.

Gürültü, podyumun tam önünde, iple çevrili bir alanda, katlanabilir sandalyeler üzerinde oturan iki yüz kadar French Landing sakiniyle başlıyordu. Hepsi ayağa kalkmıştı. Kimi alkışlıyor, kimi galip boksörler gibi havaya yumruklar savuruyordu. Basın mensuplarının uğultusu da onlara eklenmişti ve dört adam podyuma çıktığında sesler, gökgürültüsü halini almıştı. Biz de onlarla birlikte podyumdaydık ve Tanrım, üzerimize çevrilmiş ne kadar çok yüz vardı! İşte, kasabadaki ilk günümüzde Henry’ye Dirtysperm CD’sini veren Morris Rosen. Arkasında, artık faaliyette olmayan Maxton Bakım Merkezi’nden bir grup sıralanınıştı: tatlı Alice Weathers, Elmer Jesperson, Ada Meyerhoff (tekerlekli sandalyedeydi), Flora Flostad ve Boettcher kardeşler, Hermie ile Tom Tom. Hâlâ biraz sarsılmış görünen ama o çılgına dönmüş halini ardında bırakmış olan Tansy Freneau, kolunu omzuna dolamış olan Lester Moon’un yanında duruyordu. Arnold “El Feneri” Hrabowski, Tom Lund, Bobby Dulac ve Dale’in ekibinin diğer üyeleri ayakta, dans ediyor ve çılgınca tezahürat yapıyorlardı. Judy’nin sonunda kendini kaybettiği gün endişesini belirtmek için Fred’i işyerinden arayan komşusu Enid Purvis de oradaydı. Yüksek yakalı elbisesi

içinde neredeyse bir rahibe gibi görünen Rebecca Vilas da kalabalığın içindeydi (ama onun için ağlama, Arjantin; Becky oldukça yüklü bir miktarı kendi hesabına geçirmişti). Butch Yerxa da onunla birlikteydi. Kalabalığın gerisinde biraz mahcup görünen ama arkadaşlarının zaferinden uzak kalamayan William Strassner ve Hubert Cantinaro, yani Kaiser Bill ve Sonny duruyordu Şuraya bakın! Jack'in saç tıraşını yapan Herb Roeper, mektuplarını dağıtan Buck Evitz'in yanında ayakta duruyordu. Tanıdığımız ve pek mutluluk içermeyen şartlarda veda etmek zorunda kalacağımız pek çok insan karşımızdaydı En ön sırada Wendell Green, kızgın demir üzerindeki horoz gibi sürekli zıplayarak fotoğraf çekiyordu (French Landing'den değil La Riviere'den olduğu için girmesinin yasak olduğu iple çevrilmiş bölgede nasıl bulunduğunu Tanrı bilirdi), iki kez Henry'nin kâhyası Elvena Morton'a çarpmıştı. Üçüncü çarpışında kadın, Wendell'ın başına çantasını indiriverdi, ama acar muhabir, farkında değilmiş gibi davrandı. Balıkçı soruşturması sürerken başına çok daha kötü darbeler almıştı. Kenarda bir yerde, tanıdık gelen bir adam duruyordu. Koyu derili, yaşlıca, güneş gözlüklü bir adamdı. Eski bir blues şarkıcısını andırıyordu. Biraz da Woody Strode adındaki aktöre benziyordu.

Gökgürültüsünü andıran alkışlar susmamacasına devam ediyordu. Herkes neşeyle bağırıyor, şapkalar masmavi gökyüzüne doğru fırlatılıyordu. Yüzlerinde rahatlama ve mutluluk ifadeleri vardı. Avuçları acıyana dek alkışlıyorlardı, çünkü yaşadıkları kâbus artık sona ermişti. Korkunç canavar kendi evinin bahçesinde, çamaşır ipinin şimdi buharlaşmış direğinin dibinde can vermişti. Kendilerini tekrar güvende hissediyorlardı. Felaket bulutları, French Landing'in üzerinden kalkmıştı.

Jack Sawyer'ın dünya gezegenindeki son birkaç dakikasında tezahüratlar kulaklarda nasıl da neşeyle yankılanıyordu! Nehir yatağındaki kuşlar bu gürültüyle şaşırıp havalanınışlar, kendilerine daha sessiz yerler aramaya koyulmuşlardı. Nehirde ilerleyen bir yük teknesi, kalabalığın gürültüsüne, kendi düdüğünü defalarca çalarak karşılık verdi ya da belki o da kalabalığa katıldı. Diğer tekneler de ona uyarak gürültü kirliliğini arttırdılar.

Jack ne yaptığını pek düşünmeden Doc'ın sağ elini sol eliyle, Dale'in sol elini de sağ eliyle kavradı. Dale da Beezer'ın elini tuttu ve Sawyer Çetesi, kollarını kaldırarak kalabalığın karşısında durdu.

Elbette bu hareket üzerine insanlar iyice çılgına döndü. Az sonra olacaklar gerçekleşmeseydi bu, on yılın hatta tüm yüzyılın resmi olabilirdi. Dört adam, birleşmiş elleri gökyüzüne çevrilmiş halde, zafer edasıyla duruyor, kalabalık çılgınca bağırıyor, kameralar tüm bunları kaydediyor, flaşlar patlıyordu ve tam bu sırada, üçüncü sırada oturmakta olan kadın harekete geçti. Tanıdığımız biriydi ama bunu anlamamız birkaç saniyemizi aldı, çünkü takip ettiğimiz manzarayla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece... etrafa bakınıp duruyordu. Podyumun hemen önündeki iki yüz sandalyenin sahibi yapılan çekilişle belirlenmişti ve talihlilere haberi Debbi Anderson, Pam Stevens ve Dit Jesperson iletmişti. Bu kadın, 199. talihliydi. Yanlarından geçtiği çoğu insan, içinde bulundukları mutluluk sarhoşluğunda farkında olmadan geriledi; yağlı, sarı saçları tutam tutam olup yanaklarına yapışmış bu kadın uykusuzluk, ter ve votka kokuyordu. Elinde küçük bir çanta vardı. Çantanın ağzı açıktı. Kadın elini çantaya soktu. Ve yirminci yüzyılın ikinci yarısını yaşamış ve televizyon denen mucize sayesinde bir düzine suikast ve bir o kadar da suikast girişimini görmüş olduğumuz için çantadan ne çıkarmak üzere olduğunu hemen anladık. Birleşmiş ellerini havaya kaldırarak podyumda duran dört adama bağırıp onları uyarmak istedik, ama tek yapabildiğimiz, izlemekti.

Olan biteni sadece güneş gözlüklü zenci adam görüyordu. Geç kalmış olduğunu, kadının muhtemelen ondan önce davranacağını bilerek yerinden fırladı.

Hayır, diye düşündü Speedy Parker. Bu şekilde bitemez, olmaz.

“Jack! Eğil!” diye bağırdı ama sesi alkışlar, naralar ve tezahüratlar arasında kayboldu gitti. Ne tarafa yönelse önüne insanlar çıkıyordu. Kalabalık onu bilerek engellemeye çalışıyor gibiydi. Hâlâ epilepsi krizinin sancılarını çekiyormuşçasına zıplayarak fotoğraf çekmekte olan Wendell Green, bir an için suikastçının önünü tıkadı. Kadın onu deli kuvvetiyle kenara itti. Buna pek şaşırmadık. Kadın gerçekten delirmişti.

“Arkadaşlar...” Dale’in ağzı, mikrofona yapışıktı. Hâlâ sol eliyle Jack’in, sağ eliyle de Beezer’ın elini tutuyordu. Yüzünde biraz şaşkın, hafif bir gülümseme vardı. “Çok teşekkürler, arkadaşlar, bize verdiğiniz desteğe gerçekten minnettarız, ama biraz sessiz olabilirseniz...”

Jack tam bu sırada kadını gördü.

Aradan uzun zaman geçmişti ama onu hemen tanıdı. Tanıması gerekirdi, Los Angeles mahkeme binasından ayrılırken suratına tüküren kadındı. Suratına tükürmüş ve ona piç kurusu demişti. O zamandan beri yirmi beş kilo vermiş, diye düşündü Jack. Belki daha da fazla. Sonra elini çantasına soktuğunu gördü ve daha çıkarmadan, orada neler döndüğünü anladı.

İşin en kötü tarafı, bu konuda yapabileceği hiçbir şeyin olmamasıydı. Doc ve Dale, ellerini hayatları ona bağlıymışçasına sımsıkı tutuyorlardı. Derin bir nefes aldı ve bu gibi durumlarda yapması öğretildiği gibi, "Tabanca!" diye bağırdı ve Dale Gilbertson, Evet, çok eğlenceli, der gibi kafasını sallayıp ona gülümsedi. Jack, Speedy Parker'ın kadının ardından alkışlayan, neşeyle bağıran kalabalığı yarmaya çalışarak ilerlediğini gördü ama Speedy'nin şapkasının içinde iyi bir numara yoksa...

Yoktu. Kadın podyumun önünde durup tabancasını çantasından çıkardığında, Ötedünya'da Parkus adıyla bilinen Speedy Parker, hâlâ coşkulu kalabalıktan sıyrılamamıştı. Tabanca küçük, çirkin, .32'lik bir buldogdu. Kabzası, siyah mutfak bandıyla sarılıydı ve Jack'in düşünmek için sadece yarım saniyesi vardı.

"Tabanca!" diye bağırdı tekrar ve bu kez Doc Amberson onu duydu. Aynı anda hemen önlerindeki, yüzü çarpılmış kadını gördü.

"Kahretsin," dedi Doc.

"Wanda, yapma!" diye haykırdı Jack. Doc sol elini bırakmıştı (Dale sağ elini hâlâ sıkıca tutmuş, mavi gökyüzüne doğru kaldırıyordu). Jack sol elini bir trafik polisinin araçları durdurmak için yaptığı gibi havaya kaldırdı. Wanda Waderling'in sıktığı ilk kurşun, avucunun tam ortasından geçti ve Jack'in sol omzundaki boşluğa saplandı.

Wanda ona bir şey söylüyordu. Jack, kalabalığın gürültüsü yüzünden ne dediğini duyamıyordu ama her nasılsa biliyordu: Geber, piç kurusu, Thorny'nin selamı var.

Kalan beş mermiyi Jack Sawyer'ın göğsüne ve boğazına boşalttı.

Alkışlar ve bağırışlar arasında hiç kimse Wanda'nın ufak tabancasının hafif patlamasını duymamıştı ama Wendell Green'in fotoğraf makinesi hazır ve nazır bekliyordu. Jack'in vücudu geriye savrulurken parmağını, Nikon'un deklanşörüne refleks olarak bastı. Sekiz poz çekti. Üçüncüsü, daha sonra denizcilerin lwo Jima'ya bayrağı çektikleri ve Lee Harvey Oswald'ın Dallas polis mer-

kezinin otoparkında karnını tutarak iki büklüm olduğu anda çekilmiş olan fotoğraflar kadar meşhur olacaktı. Wendell'ın fotoğrafında Jack Sawyer, sakin bir ifadeyle ateş eden şahsa (çerçevenin köşesinde belli belirsiz bir şekildi) bakıyordu. Yüzündeki ifade bağışlama olarak tanımlanabilirdi. Uzattığı elindeki delikten gün ışığı açık seçik görülebiliyordu. Yakut kırmızısı kandamlaları, parçalanan boğazından fışkırarak havada donup kalmıştı.

Tezahüratlar ve alkışlar bıçak gibi kesildi. Bir dakika için korkunç, şaşkın bir sessizlik oldu. Akciğerlerine iki, kalbine bir kurşun yemiş, elinden ve boğazından da vurulmuş olan Jack Sawyer olduğu yerde ayakta duruyor, bileğinin ötesinde, açılmış parmaklarının altındaki deliğe bakıyordu. Wanda Kinderling gözlerini kısmış, sarı dişleri ortaya çıkmış bir halde yukarı, ona doğru bakıyordu. Speedy Parker da, yüzünde koyu renk güneş gözlüklerinin gizleyemediği katıksız bir dehşet ifadesiyle Jack'e bakıyordu. Sol tarafında, alanı çevreleyen dört büyük medya kulesinden birinde genç bir kameraman kendinden geçerek yere yığıldı.

Sonra Wendell'ın farkında olmadan bir çerçeve içinde dondurduğu sahne birden canlandı ve her şey hareketlendi.

Wanda Kinderling, "Cehennemde görüşürüz, Hollywood!" diye haykırdı -daha sonra bunu birkaç kişi doğrulayacaktı- ve küçük tabancasının namlusunu şakağına dayadı. Yüzündeki kötülük dolu tatmin ifadesi, tetiği çektiğinde hiçbir şey olmayınca şaşkınlığa dönüştü. Tabanca boştu.

Kısa bir süre sonra, Doc'ın podyumdan üzerine atlayıp yere devirmesiyle etkisiz hale gelmiş, tetiği çekmiş kadar -kırık boyun, kırık sol omuz, dört kırık kaburga- olmuştu. Atlarken Doc'ın sol ayakkabısı Wendell Green'in başına çarpmıştı ama bu kez Wendell'ın aldığı tek zarar, kanayan bir kulak oldu. Görev aşkı yüzünden aldığı darbelere bir yenisi eklenmişti.

Podyumda Jack Sawyer, inanmaz gözlerle Dale'e baktı, konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Vücudu yalpaladı, kısa bir süre daha ayakları üzerinde kaldı ve ardından yere yığıldı.

Dale'in yüz ifadesi bir anda neşe ve memnuniyetten şok ve dehşete dönüşmüştü. Mikrofonu yakalayarak haykırdı, "VURULDU! BİR DOKTORA İHTİYACIMIZ VAR!" Kalabalıktan panik çığlıkları yükseliyordu. İnsanlar kaçmaya başlamışlardı. Panik hızla yayılıyordu. Doktor olduğunu söyleyerek öne çıkan olmadı.

Beezer, tek dizi üzerine çöktü ve Jack'i sırtüstü çevirdi. Jack ona baktı. Hâlâ konuşmaya çalışıyordu. Ağzının kenarlarından kanlar süzülüyordu.

"Ah, lanet olsun, çok kötü, Dale, çok kötü," diye bağırdı Beezer üzüntüyle ve ardından kendini podyumda yatar buldu. Yaşlı, sıska zenci adamın Beezer gibi bir adamı iterek devirmesi, normalde beklenmeyecek bir hareketti, ama çok iyi bildiğimiz gibi, bu yaşlı adam sıradan biri değildi. Etrafını saran ince ama çok belirgin beyaz bir ışık vardı. Beezer bu ışığı gördü. Gözleri irileşti.

Bu arada kalabalık dört bir yana telaşla koşuşturuyordu. Panik, basın mensuplarının bir bölümünü de etkisi altına almıştı. Ama Wendell Green onlardan biri değildi; olduğu yerde bir kahraman gibi kaldı ve Nikon'u Wanda Kinderling'in tabancası gibi boşalana dek fotoğraf çekmeyi sürdürdü. Kucağında Jack Sawyer olduğu halde ayağa kalkan zenci adamı çekti; Dale Gilbertson'un zenci adamın omzuna elini koyusunu çekti; zenci adamı dönüp Dale ile konuşurken çekti. Wendell daha sonra French Landing polis şefine zenci adamın ne dediğini sorduğunda şef, hatırlamadığını, ayrıca tüm o kargaşada zaten onu zar zor duyabildiğini söyleyecekti. Elbette bunların tümü yalandı ve Dale'in bu cevabını duyabilse Jack Sawyer'ın onunla gurur duyacağından emindik. Şüpheniz varsa, hatırlamadığınızı söyleyin.

Wendell'ın çektiği son pozda Dale ve Beezer, yüzlerinde afallamış ifadelerle, kucağında Jack Sawyer olduğu halde basın toplantısından önce hazırlandıkları odanın basamaklarını tırmanan zenci adamı izliyorlardı. Öyle yaşlı bir adamın böyle iri bir adamı nasıl o şekilde rahatça taşıdığına dair Wendell'ın en ufak fikri bile yoktu -Sawyer en az doksan beş kilo olmalıydı- ama bunun, altında sıkışıp kalan evladını kurtarmak için arabayı kaldırabilen çılgına dönmüş bir annenin durumundan farksız olduğunu düşünüyordu. Ve o kadar önemli de değildi. Az sonra olanlar yanında minik bir ayrıntıydı. Başını Dale, Doc ve Beez'in çektiği bir grup adam, zencinin ardından odaya daldığında (Wendell bu grubun en arkasındaydı) ters dönmüş bir sandalye ve Jack Sawyer'ın küçük çetesine son taktikleri verdiği yere saçılmış birkaç damla kanından başka hiçbir şey olmadığını gördüler. Kan izleri, katlanabilir bir yatak ve küçük bir tuvaletin olduğu arka tarafa doğru ilerliyordu. Ve orada damlalar aniden kayboluyordu.

Jack ve onu buraya taşıyan yaşlı adam yok olmuşlardı.

Doc ve Beezer neredeyse histerik bir şekilde aynı anda konuşuyorlardı. Jack'in nereye gitmiş olabileceğini soruyorlar, ateş edilmeden önceki çılgınca dakikalardan bahsediyorlar sonra tekrar Jack'in nerede olduğu sorusuna geliyorlardı. Akıllarını ateş edilmeden önceki dakikalardan alamıyorlar gibiydi ve Dale da uzun süre o konuyu aklından atamayacağını biliyordu. Jack'in kadının gelişini gördüğünü şimdi anlıyordu. Bir şeyler yapabilmek için elini Dale'in elinden kurtarmaya çalışmıştı.

Belki de polisliği bırakmasının ve başka bir iş aramasının vakti gelmişti. Ama hemen değil. Şimdi Doc ve Beez'i Renk Takımı'ndan uzak tutup sakinleştirmesi gerekiyordu. Onlara söyleyeceği bir şey vardı ve bunun onları biraz olsun kendilerine getireceğini umuyordu.

Tom Lund ve Bobby Dulac de ona katıldı ve üç adam, Doc ile Beez'i, Özel Ajan Redding ve Wisconsin Eyalet Polisi Dedektifi Black'in şimdiden SSB (suç soruşturma bölgesi) ilan edip kontrol altına almaya çalıştıkları odadan uzaklaştırdı. Podyumun arkasına geçtiklerinde Dale, iriyarı adamların şaşkın yüzlerine baktı.

"Beni dinleyin," dedi onlara.

"Önüne geçmeliydim," dedi Doc. "Kadının geldiğini gördüm, Jack'in önüne geçip siper..."

"Kapa çeneni ve dinle!"

Doc sustu. Tom ve Bobby de gözlerini iri iri açıp kulak kesilmişlerdi.

"Zenci adam bana bir şey söyledi."

"Ne?" diye sordu Beezer.

"'Bırakın onu götüreyim, hâlâ şansı olabilir,' dedi."

Daha önce pek çok kez kurşun yarası görmüş ve tedavi etmiş olan Doc, hüzünle güldü. "Ve sen de ona inandın mı yani?"

"O zaman pek inanmamıştım," dedi Dale. "Ama içeri girip odanın bomboş olduğunu görünce..."

"Arka kapısı da yok," diye ekledi Beezer.

Doc'ın şüpheleri biraz azalmıştı. "Yani sizce?..."

"Evet," dedi Dale Gilbertson ve gözlerini sildi. "Umut etmem gerek. Ve siz de bana yardım edeceksiniz, çocuklar."

"Pekâlâ," dedi Beezer. "Edeceğiz."

Ve bu noktada, masmavi yaz göğünün altında, Mississippi'nin yakınında, zemininde kanlar olan podyumun arkasında dururlarken onlardan ayrılmamız gerektiğine karar verdik. Yakında hayat onları yine içine çekecek ve acımasız çarklarının arasına katacaktı

ama bu birkaç dakika boyunca, ortak dostumuz için tüm kalpleriyle, umut içinde birleştiler.

Artık onlardan ayrılma vakti gelmişti.

Onları umutlarıyla baş başa bıraktık.

Bir Zamanlar
Ötedünya'da...

EVVEL ZAMAN İÇİNDE (herkesin ormanda yaşadığı zamanlarda en güzel eski hikâyeler böyle başlar), Dış Gardiyanlar'ın Farren adındaki, yüzünde yara izi olan komutanı, Jack Sawyer ismindeki korkmuş küçük çocuğa Kraliçe'nin Çadırı'nda yolu göstermişti. Bununla birlikte o küçük çocuk, Kraliçe'nin huzuruna çıkmamıştı, hayır; Farren onu labirenti andıran koridorlardan, örümceklerin yüksek köşelerde ağlarını ördüğü gizli, çok seyrek gidilen, sıcak havanın mutfaktan gelen kokularla ağırlaştığı yerlerden geçirmişti.

Sonunda Farren çocuğu koltukaltlarından tutup havaya kaldırmıştı. Karşında bir tahta kapak var, diye fısıldamıştı... hatırladınız mı? Sanırım siz de oradaydınız. Sanırım birlikteydik, ama o zamanlar daha gençtik, değil mi? Onu sola kaydır.

Jack söyleneni yapmış ve kendini Kraliçe'nin odasına bakarken bulmuştu; neredeyse herkesin içinde ölmesini beklediği oda... tıpkı Jack'in New Hampshire'da Alhambra Inn'deki odada annesinin ölmesini beklediği gibi. Aydınlık, havadar bir odaydı. İçerisi, meşgulmuş gibi görünerek oradan oraya aceleyle seğirten hemşirelerle doluydu. Aslında hastaya nasıl yardım edeceklerine dair en ufak fikirleri bile yoktu. Çocuk, delikten bu odaya, ilk anda o yere sihirli bir yolculukla gelmiş olduğunu düşünerek, annesi sandığı kadına bakıyor, biz de ona bakıyorduk ve hiçbirimiz yıllar sonra Jack Sawyer'ın yetişkin bir erkek olarak annesinin Öte-ikizini ilk kez gördüğü bu yatakta yatacağını tahmin etmiyorduk.

Onu French Landing'den İç Bölge'ye getiren Parkus, şimdi Jack ve Komutan Farren'ın bir zamanlar içinden odaya baktıkları deliğin yanında duruyordu. Hemen arkasında, artık Ötedünya'da Genç Kraliçe ve İyi Sophie olarak tanınan Cannalı Sophie vardı. Bugün uyku odasında hiç hemşire yoktu; Jack, yavaşça dönen bir pervanenin altında sessizce yatıyordu. Sargı bezleriyle sarılı olma-

yan bölgelerde teninin çok solgun olduğu görülebiliyordu. Kapalı gözkapakları hafif bir morlukla gölgelenmişti. Çenesine kadar çekilmiş, yumuşak çarşafın yükselip alçalması zorlukla seçilebiliyordu... Ama görülüyordu. Jack, nefes alıyordu.

En azından şimdilik hayattaydı.

Sophie alçak sesle konuştu. “Tılsım’a dokunmamış olsaydı...”

“Tılsım’a dokunmamış, onu ellerinde tutmamış olsaydı daha ben ona yaklaşamadan o podyumda ölmüş olurdu,” dedi Parkus. “Ama elbette Tılsım’a dokunmuş olmasaydı zaten en başta orada olmayacaktı.”

“Şansı ne kadar?” Mavi gözlerini Parkus’a dikti. Bir başka dünyada bir yerlerde, Judy Marshall normal, günlük hayatına dönmek üzereydi. Ama öte-ikizi için öyle bir hayat söz konusu olamazdı -evrenin bu bölümünde yine zor zamanlar yaşanmaya başlamıştı- ve gözleri asil, otoriter bir ışıltıyla parlıyordu. “Bana doğruyu söyleyin, efendim; bir yalanı kabul edemem.”

“Size yalan söylemem, leydim,” dedi Parkus ona. “Tılsım’ın onda hâlâ biraz kalmış olan gücü sayesinde iyileşeceğine inanıyorum. Bir sabah ya da akşam siz yanı başında otururken gözlerini açacak. Bugün değil, muhtemelen bu hafta da değil, ama yakında.”

“Ya kendi dünyası? Dostlarının dünyasına dönebilecek mi?”

Parkus, kadını buraya getirmişti, çünkü çocuk Jack’in ruhunun tatlı, masum anısı hâlâ oradaydı. Jack, sınav yolları önünde açılmadan ve ruhu bir şekilde sertleşmeden önce o noktada durmuştu. Oradayken hâlâ tüm masumiyetini koruyordu. Jack’i bir yetişkin olarak karşısında gördüğünde Parkus’a en çok dokunan -ve Parkus bir daha bu duyguyu yaşayacağını hiç sanmamıştı- bir zamanlar ki küçük çocuğun masumiyetinin büyük bir bölümünün Jack’in içinde hâlâ var olmasıydı.

Elbette bu da Tılsım’ın etkisiydi.

“Parkus? Düşüncelerin uzaklaştı.”

“Fazla değil, leydim, fazla değil. Üç, hatta belki dört yerinden ölümcül yaralar almışken -aslında kalbi delinmişken- kendi dünyasına dönüp dönemeyeceğini soruyorsunuz. Onu buraya getirdim çünkü bir zamanlar dokunduğu ve hayatını değiştiren sihir burada çok daha güçlü. Ötedünya, Jack Sawyer için çocukluğundan beri güvenli bir sığınak oldu. Ve bu kez de işe yaradı. Hâlâ yaşıyor. Ama kendine geldiğinde farklı olacak. O, sanki...”

Parkus, duraksayarak düşünmeye başladı. Sophie, yanında sessizce bekliyordu. Uzaktan, mutfaktan, aşçının bir yamağı öfkeyle azarlayışı duyuldu.

"Denizde yaşayıp solungaçlarıyla soluyan hayvanlar vardır," dedi Parkus sonunda. "Ve çok uzun bir zaman sonunda akciğerlere sahip olurlar. Böyle yaratıklar hem karada, hem denizde yaşayabilir. Değil mi?"

"Küçük bir kızken bana öğretilen oydu," dedi Sophie sabırla.

"Ama bu yaratıklardan bazıları sonradan solungaçlarını kaybeder ve artık sadece karada yaşayabilir. Sanırım Jack Sawyer şimdi öyle bir durumda. Sen ve ben, suyun altında kısa bir süre için yüzebiliriz ve Jack de buna benzer bir şekilde çok kısa süreler için kendi dünyasına gidebilir... Zamanla elbette. Ama sen ve ben suyun altında yaşamayı deneseydik..."

"Boğulurduk."

"Evet, öyle. Jack de tekrar Norway Vadisi'ndeki küçük evine dönerek kendi dünyasında yaşamaya kalkarsa, yaraları günler ya da haftalar sonra tekrar açılacaktır. Belki kendilerini farklı şekillerde göstereceklerdir -örneğin ölüm belgesinde kalp yetmezliği yazabilir- ama ölümüne sebep olan yine de Wanda Kinderling'in, kalbine isabet ettirdiği kurşun olacaktır." Parkus'un dudakları gerildi. "O kahrolası kadın! Abbalahın da tıpkı benim gibi ondan haberi olmadığından eminim ama verdiği şu zarara bir bak!"

Sophie bu sözlere aldırmadı. Diğer odada sessizce uyuyan adama bakıyordu.

"Böylesine hoş bir dünyada yaşamaya mahkûm... " Parkus'a döndü. "Burası gerçekten de güzel bir dünya, değil mi? Her şeye rağmen öyle, değil mi?"

Parkus gülümsedi ve eğildi. Boynundaki altın zincirin ucunda, bir köpekbalığı dişi sallanıyordu. "Evet, öyle."

Sophie kısaca başını salladı. "Bu durumda, burada yaşamak o kadar da korkunç olmayabilir."

Parkus sessiz kaldı. Birkaç dakika sonra Sophie'nin duruşundaki gerginlik kayboldu ve omuzları çöktü.

"Ben nefret ederdim," dedi cılız bir sesle. "Nadir, kısa ziyaretler harici kendi dünyama gidememek... gidersem göğsümdeki ilk ağrıyla öleceğimi bilmek... bunlara dayanmak çok zor."

Parkus omuz silkti. "Olanları kabullenmek zorunda. Hoşuna gitsin, gitmesin, artık solungaçları yok. Bundan böyle Ötedünya'da yaşayacak. Ve Marangoz Tanrı burada da onun için yapıla-

cak işler olduğunu biliyor. Kule'yi çevreleyen olaylar zirve noktasına ulaşmak üzere. Emin olmamakla birlikte Jack Sawyer'ın bu olaylarda bir rol alacağına inanıyorum. Her ne olursa olsun, iyileştiğinde kendine iş araması gerekmeyecek. O bir aynasız ve onun gibiler için daima yapılacak iş vardır."

Sophie endişeli bir yüzle duvardaki delikten içeri baktı.

"Ona yardım etmelisin, hayatım," dedi Parkus.

"Onu seviyorum." Sesi çok alçaktı.

"O da seni seviyor. Ama zor günler bizi bekliyor."

"Neden hep böyle oluyor, Parkus? Neden hayat her zaman çok fazla şey talep edip çok azını veriyor?"

Parkus onu kolları arasına çekti ve Sophie itiraz etmeden ona sokularak yanağını göğsüne dayadı.

Jack Sawyer'ın uyuduğu odanın arkasındaki karanlıkta Parkus bu soruyu tek bir sözcükle yanıtladı:

Ka.

Son Söz

PARKUS İLE Gizli geçitte yaptıkları konuşmadan on gün sonra, Tam-Dünya Ayı'nın ilk gecesinde, Jack'in yatağının başucunda oturuyordu. Çadırın dışındaki çocukların "The Green Corn Day"* şarkısını söylediğini duyabiliyordu. Kucağında, üzerine el işi yaptığı kumaş parçası duruyordu. Hâlâ yaz mevsimindeydiler ve havada, yazın gizeminin tatlılığı vardı.

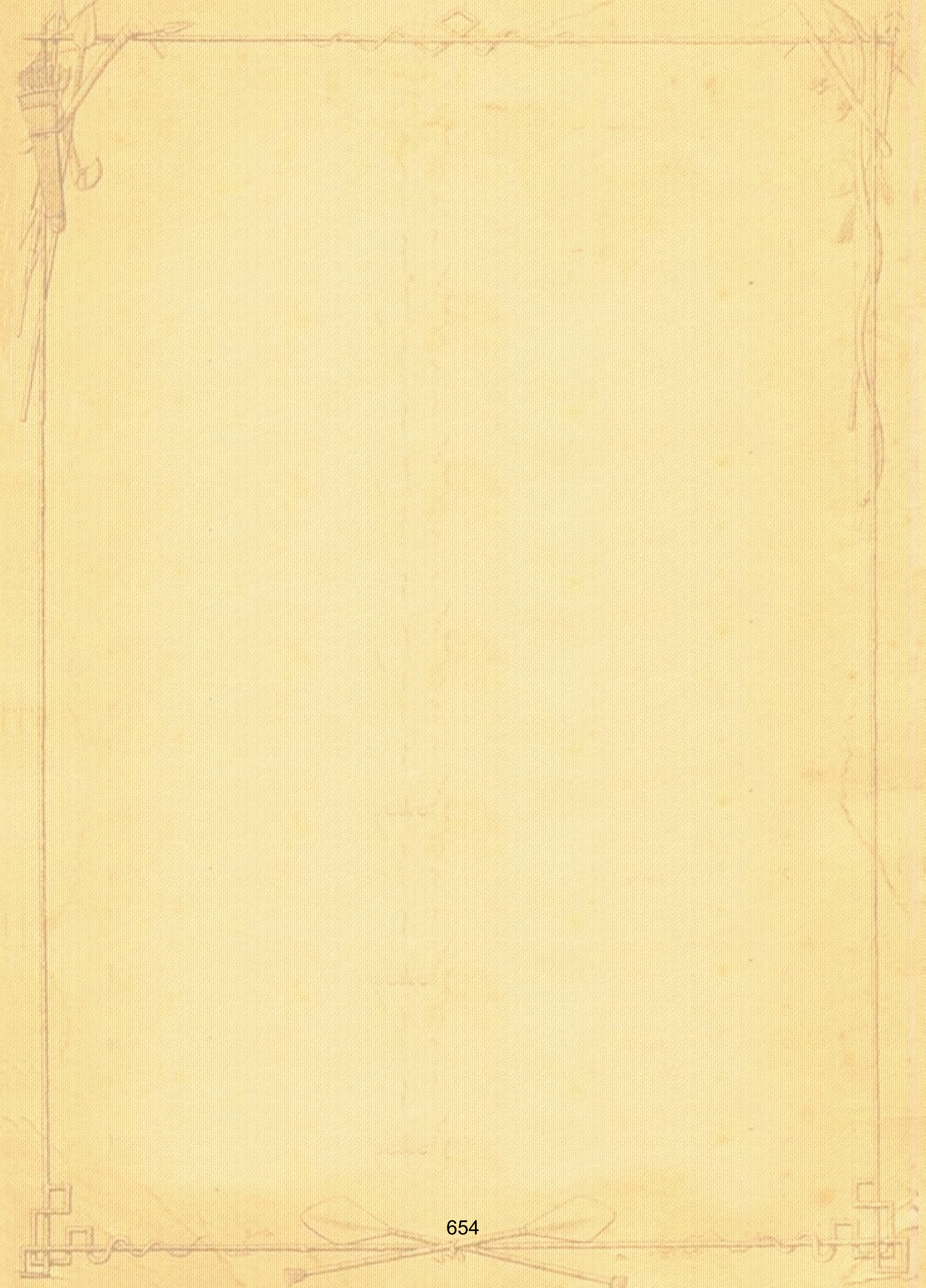
Ve Jack Sawyer, bir zamanlar annesinin Öte-ikizinin yattığı bu dalgalanan odada gözlerini açtı.

Sophie kucağındaki kumaşı bir kenara bıraktı, öne eğildi ve dudaklarını Jack'in kulağına yaklaştırdı.

"Hoş geldin," dedi. "Kalbim, hayatım, aşkım: hoş geldin."

Nisan 14, 2001

SON

Geçen yüzyılın başlarında yaşayan Albert Fish adlı katilin işlediği cinayetlerin benzerleri küçük kasabada işlenmeye başlayınca meçhul katile "Balıkçı" adı takılır. Bu cinayetler sapık bir beynin ürünü müydü, yoksa bu sessiz kasabayı gizemli kötü bir güç mü sarmıştı? Emekli dedektif Jack'in açıklanması zor gündüz rüyalarının sebebi neydi? Ormanın ıssız bir köşesinde içinde dehşet barındıran korkunç Kara Ev'deki kötülüklerle nasıl savaşacaktı?...

